

Chàng Trai Năm Ấy

Contents

Chàng Trai Năm Ấy	1
1. Q.1 - Chương 1: Nếu Anh Ta Thật Sự Sa Sút Rồi	1
2. Q.1 - Chương 2: Họ Tịch Kia, Thiên Đường Có Lối Anh Không Đi	13
3. Q.1 - Chương 3: Anh Ta Còn Sa Sút Hơn Cả Trong Tưởng Tượng	23
4. Q.1 - Chương 4: Người Xa Chân Trời Gần	35
5. Q.2 - Chương 1: Cảm Giác Như Đã Từng Quen Biết	53
6. Q.2 - Chương 2: Vấn Đề Của Người Lớn	59
7. Q.2 - Chương 3: Hiện Thực Vì Cậu Mà Thay Đổi	78
8. Q.2 - Chương 4: Thế Giới Nở Rộ	84
9. Q.2 - Chương 5: Tình Yêu Khờ Dại	104
10. Q.2 - Chương 6: Dấu Chấm Câu Lạnh Buốt	129
11. Q.3 - Chương 1: Cắt Không Đứt, Chải Vẫn Rối	145
12. Q.3 - Chương 2: Cùng Sống Một Nhà	157
13. Q.3 - Chương 3: Chúng Ta Có Thể Bắt Đầu Lại Không ?	172
14. Q.3 - Chương 4: Lấy Nụ Hôn Để Niềm Phong	187
15. Q.3 - Chương 5	203

Chàng Trai Năm Ấy

Giới thiệu

Một chàng trai đầy sự nhiệt huyết, một ngôi sao đầy triển vọng người người chờ đợi anh ấy tỏa sáng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chang-trai-nam-ay>

1. Q.1 - Chương 1: Nếu Anh Ta Thật Sự Sa Sút Rồi

Đối với gã Tịch Duệ Nam này, mình phải tiểu nhân như vậy, phải nhỏ mọn như vậy. Trước đây anh ta cậy nhà có tiền chẳng coi ai ra gì, muốn gì được nấy. Bây giờ anh ta sa sút rồi, mình nhất định sẽ giậu đổ bìm

leo. Mình phải một gậy đập ngã anh ta, sau đó giẫm thêm một vạ nhát, để anh ta vĩnh viễn chẳng thể siêu sinh.

Mùa hè của phương Nam luôn luôn đến rất sớm.

Cuối tháng Ba đầu tháng Tư, khi phương Bắc vẫn đang ở tiết trời đầu xuân, mưa bay lất phất, thì phương Nam đã đón những tia nắng mặt trời đầu hạ tươi sáng.

Đầu hạ là thời tiết đẹp nhất của phương Nam, non xanh nước biếc, hoa nở khắp nơi, trời xanh trong vắt.

Bầu trời không một gợn mây, màu xanh toát lên vẻ trong suốt đến cực hạn.

Màu xanh ngắt trong suốt ấy khiến lúc ta ngược nhìn lên, ánh mắt cũng như có thể bị nhuộm xanh.

An Nhiên đã từng nói với Bạc Hà, cô ấy đặc biệt thích bầu trời mùa hạ của phương Nam, vì đó là bầu trời xanh trong thuần khiết nhất mà cô ấy từng nhìn thấy.

Khi đó, Bạc Hà vô thức liếc nhìn bầu trời xanh trên đỉnh đầu một cái, màu xanh đó thực sự là thuần khiết, nhưng cô lại không thích... nhiều năm nay, cô vẫn luôn không thích màu xanh da trời này.

Bạc Hà họ Bạc, tên chỉ có một chữ Hà.

Cô gái mang họ Bạc sẽ luôn khiến người ta liên tưởng đến bốn chữ “hồng nhan bạc mệnh”, nhưng Quý Phong lại nói Bạc Hà không hề mang đến cho người ta loại cảm giác “bạc mệnh” này.

Câu này nghe có vẻ giống như một lời an ủi tốt đẹp, nhưng Bạc Hà lại nửa cười nửa không. “Anh là muốn nói em chẳng hề mang đến cho người ta loại cảm giác “hồng nhan” này phải không?”

Quý Phong cười ha ha. “Thông minh, thông minh!”

Bạc Hà thực sự có một khuôn mặt rất “hồng nhan”. Làn da rất trắng, cặp mắt to, về cơ bản, con gái nếu như có da trắng mắt to thì đều sẽ không khó coi, có thể liên hệ được với hai chữ “xinh đẹp”, hướng hồ mắt của cô còn rất có thần, hai con ngươi sáng long lanh giống như kim cương đen, trong lúc liếc mắt ngó nghiêng lại càng toát ra thần thái. Chỉ là tóc của cô vô cùng không “hồng nhan”, tóc cắt cực ngắn, ngắn đến mức – dùng lời của Quý Phong mà nói: “OMG1, tóc của em còn ngắn hơn của anh, rốt cuộc em là em gái hay là em trai của anh hả?”

(1. Viết tắt của cụm từ tiếng Anh: “Oh my God!”, nghĩa là: “Lạy Chúa tôi!”)

Bạc Hà khi đó nhìn chằm chằm anh, phản vấn anh một câu: “Rốt cuộc anh là anh trai hay là chị gái của em hả?”

Quý Phong giống như rất nhiều thanh niên thời thượng hiện nay, thích để tóc dài và tỉa tót, cứ cách nửa tháng lại đến salon tóc, cẩn thận tỉa lại một lần để duy trì được độ dày mỏng đều đặn của các lớp tóc và cảm giác phóng khoáng, bay bổng của kiểu tóc. Hôm đó anh vừa mới sửa tóc xong, kiểu tóc mỏng nhẹ bay bay, một khuôn mặt vốn dĩ góc cạnh rõ ràng cũng thấp thoáng lộ ra đường cong và sự hòa dịu. Anh còn mặc một chiếc áo sơ mi in phong cảnh hải đảo và hoa mẫu đơn màu sắc rực rỡ. Bên dưới lớp áo là một thân hình khỏe mạnh, vai rộng eo thon, có mấy phần đáng vẽ của mỹ nam, hai cô gái trẻ trung ở bàn bên cạnh liên tục liếc nhìn chính là minh chứng tốt nhất.

Đang trong lúc cảm thấy tự đắc, lại bị câu nói này của Bạc Hà làm ặt mũi tối sầm. Tuy tóc anh hơi dài một chút, áo quần hoa hoét một chút nhưng cũng không đến mức khiến người ta chẳng thể phân biệt là nam hay nữ chứ?

Quý Vân, mười sáu tuổi, rất vui vẻ ngồi ở bên cạnh che miệng cười như nắc nẻ. “Anh trai, lần này anh sắp tức chết rồi nhĩ?”

Quý Phong thực sự sắp bị cô em này làm cho tức chết. Buổi tối hôm đó anh lại cố ý đến salon tóc để cắt một kiểu đầu lục quân đẹp đẽ, đầy nam tính. Lúc gặp lại Bạc Hà, cô vô cùng khen ngợi. “Ồi, đổi hình tượng rồi? Hình tượng này không tồi, giống một người đàn ông.”

Giống một người đàn ông – câu đánh giá này khiến Quý Phong khóc cười không nổi.

Bạc Hà thích để kiểu tóc ngắn cũn cỡn, lại thường xuyên mặc áo phông, quần bò kiểu nam nữ mặc chung được. Quý Phong nhớ có một lần đi đón cô đến nhà ăn cơm, cô mặc một chiếc áo phông đen, phối với một chiếc quần bò phần chân bị cắt đến mức tan nát, tả tơi. Chiếc quần đã khiến người ta trông hải lắm rồi, nhưng chiếc áo phông kia càng thêm bắt mắt, vì trước ngực áo có in hình một chiếc đầu lâu lớn, hơn nữa còn được bôi bột bạc dạ quang. Hai tay dút trong túi quần, lắc qua lắc lại, cô từ trong hành lang đi ra dưới màn đêm. Từ xa chỉ nhìn thấy một chiếc đầu lâu bạc lấp lóe di động, người nhát gan có thể bị dọa cho toát mồ hôi lạnh.

Sau này, Quý Phong có đùa với cô: “Khi đó anh còn cho rằng đã nhìn thấy quỷ đấy. Dọa anh sợ chết khiếp!”

Cô nói với vẻ nghiêm túc: “Hôm đó không cẩn thận, quên chưa đeo chiếc mặt nạ đã ra ngoài rồi, sau này em sẽ chú ý không dọa anh nữa.”

Bạc Hà là cô gái có mái tóc và cách ăn mặc hiếm thấy, khiến dáng vẻ của cô nhìn vô cùng nổi loạn, nhưng tính khí của cô thực sự không tệ lắm. Cô có tính cách vui vẻ, lanh lẹ, thẳng thắn hiếm thấy ở con gái, thỉnh thoảng sẽ bật ra vài câu trêu đùa. Tuy thời gian quen biết cô không dài nhưng Quý Phong rất nhanh chóng đã thân thiết với cô. Ở nhà, anh thường xuyên nói với mẹ kế Hà Uyển: “Cô em gái này rất thú vị, thú vị hơn nhiều so với tiểu nha đầu Quý Vân kia.”

Quý Vân không vui chu miệng lên. “Anh trai, anh không thể thấy chị ấy liền quên mất cô em gái là em chứ, phải biết là quan hệ của em với anh còn thân hơn đó.”

Quý Phong vò vò mái tóc của cô em gái mười sáu tuổi, cười he he. “Anh với em là cùng một bố, em với Bạc Hà là cùng một mẹ, mọi người đều thân.”

Hà Uyển ở bên cạnh cười dịu dàng, khoe mắt chân mày toát ra niềm vui mừng tự đáy lòng. Khuôn mặt tươi cười của bà tuy không còn trẻ nhưng vẫn động lòng người.

Tháng Tư vừa đến, sinh nhật hai mươi tư tuổi của Bạc Hà cũng sắp đến.

Hai mươi tư tuổi, chính là độ tuổi như hoa tươi nở rộ.

Bởi vì là sinh nhật của năm bản mệnh, coi như là một sinh nhật lớn, Hà Uyển vốn muốn tổ chức một bữa tiệc sinh nhật cho cô, mượn cơ hội này chính thức giới thiệu cô với một số bạn bè thân thích. Nhưng cô lại chẳng suy nghĩ gì mà từ chối ngay: “Không cần đâu, những trường hợp gặp mặt long trọng đó con không quen, mẹ cũng biết con xuất thân tầm thường, chưa từng va chạm xã hội.”

Một câu nói này của cô đủ để khiến Hà Uyển trầm mặc ba phút. Cuối cùng bà vờ như không có chuyện gì, mỉm cười. “Con không thích thì thôi vậy, để Quý Phong, Quý Vân cùng con chúc mừng sinh nhật, người trẻ tuổi ở cùng nhau cũng có thể chơi vui vẻ hơn một chút.”

Bởi vì là sinh nhật đầu tiên sau khi Bạc Hà đến phương Nam, thêm vào đó còn có sự dẫn dắt của mẹ kế, Quý Phong rất coi trọng ngày sinh nhật lần thứ hai mươi tư này của cô. Anh đã đặt bàn trước tại nhà hàng xoay trên tầng thượng của một khách sạn năm sao nổi tiếng nhất trong thành phố, muốn mời cô ăn một bữa thật tuyệt theo phong cách Tây. Cô lại rất không nể mặt mà từ chối: “Cảm ơn, chỗ kiểu đó em không quen lắm.”

Sự sắp xếp cẩn thận thành công cốc, Quý Phong chỉ đành gãi đầu cười khổ. Quý Vân ở bên cạnh hỏi với vẻ rất đáng yêu: “Vậy chị Bạc Hà nói xem muốn đi đâu nào? Nếu như chị không thích ăn đồ Tây, chúng ta cứ đi ăn đồ Trung là được rồi.”

Bạc Hà nói: “Tìm chỗ nào đó đơn giản là được rồi. Đừng đến nhà hàng xoay của khách sạn cao cấp gì đó, ở đây chị không thấy thoải mái đâu.”

Quý Vân và Quý Phong nhìn nhau một cái, cô bé lặng lẽ thè lưỡi làm mặt quỷ. Cô bé có một khuôn mặt tròn trịa, chưa hết vẻ ngây thơ, còn mang nét mũm mĩm trẻ con vô cùng đáng yêu.

Bạc Hà đột nhiên lại nhớ ra. “Đúng rồi, muốn ăn cơm thì hẹn buổi trưa ăn nhé! Buổi tối hôm đó chị không rảnh.”

Buổi tối cô sẽ cùng chúc mừng sinh nhật với An Nhiên, trong lòng cô người bạn cũ này có vị trí quan trọng hơn những người thân mới quen biết từ mùa đông năm ngoái này.

Bạc Hà đã quen biết An Nhiên từ năm lớp mười, tình bạn thân thiết vô hạn của thời học sinh vẫn luôn được duy trì đến tận khi trưởng thành, lâu dài mà mới mẻ. Tuy bốn năm đại học, họ không học cùng trường nhưng suốt quãng thời gian đó vẫn duy trì quan hệ thân thiết thông qua điện thoại và internet.

An Nhiên đến thành phố phương Nam này sớm hơn Bạc Hà một năm. Sau khi tốt nghiệp đại học cô liền xuống phương nam, làm biên tập bản thảo ột tạp chí quy mô vừa, coi như là đã có chỗ đứng ở đây. Cô ấy thích tất cả mọi thứ ở nơi này, một năm bốn mùa gần như có ba mùa là kiểu thời tiết mùa hè, không còn gì thích hợp hơn đối với người vốn sợ lạnh như cô. Hơn nữa hoa quả của phương Nam vô cùng phong phú, đã tươi lại còn ngon, đặc biệt là có loại vải mà cô thích ăn nhất. Cô nói với Bạc Hà, cố nhân bảo rằng: “Ngày nóng vải tươi ba trăm quả, không ngại làm người Lĩnh Nam lâu”, cô ấy thật sự là vô cùng đồng cảm!

Đáng tiếc người Lĩnh Nam bây giờ không dễ làm, thời phong kiến từng bị coi là bang man di, nơi chuyên lưu đầy tội quan bị cắt chức, đến nay lại là đặc khu kinh tế ven biển. Người ngoại tỉnh muốn “làm người Lĩnh Nam lâu”, đầu tiên phải móc ra mấy chục vạn mua nhà, sau đó mới có thể có hộ khẩu di dân, hơn nữa hộ khẩu khá là khó chuyển. Bạc Hà nhờ có quan hệ của mẹ ruột Hà Uyển, mới thuận lợi chuyển được hộ khẩu. An Nhiên từng nửa đùa nửa thật tỏ vẻ ngưỡng mộ vì điều này: “Vẫn là cậu tốt số, đột nhiên mọc ra một người mẹ ở đây, gia đình lại còn có điều kiện, mình thực sự ngưỡng mộ cậu đến chết mất.”

“Xin cậu đó! Trước đây cậu thương hại cho đứa trẻ trong gia đình đơn thân là mình đây, thoát cái đã đổi thành ngưỡng mộ rồi, mình thật sự thích ứng không kịp. Hơn nữa, mẹ mình bây giờ có điều kiện tốt chẳng liên quan gì đến mình, bà ấy là người của Quý gia, mình lại chẳng phải họ Quý, mình họ Bạc đó.”

“Tuy cậu không phải họ Quý nhưng cũng coi như có một cửa thân thích, chỗ có thể thơm lây nhiều lắm đó, chỉ xem cậu có muốn thơm lây không thôi.”

Điều này Bạc Hà không phủ nhận, cô cũng thực sự được thơm lây không ít từ Quý gia, chẳng hạn như vấn đề hộ khẩu của cô, căn hộ hiện nay cô đang sống đều là nhờ có Quý gia giúp đỡ.

Cuối cùng, An Nhiên đưa ra lời tổng kết: “Bạc Hà, coi như cậu phát đạt rồi.

Ngày sinh nhật của Bạc Hà, thời tiết rất đẹp.

Bầu trời xanh bích như biển, ánh mặt trời giống rượu vàng trong suốt tuôn chảy khắp nơi.

Lúc Bạc Hà ra khỏi cửa đã gần giữa trưa, bầu trời càng xanh thẫm, ánh mặt trời tuôn khắp nghìn dặm. Ngẩng đầu nhìn bầu trời trong vắt trên cao, ánh mắt cô lóe qua một tia lạnh nhạt.

Lên chiếc xe bus ở trạm gần nhà, Bạc Hà tìm một vị trí ngồi cạnh cửa sổ. Lúc xe đến bến tiếp theo, cửa trước đã đóng đến mức không ai có thể lên được nữa, tài xế bảo hành khách nhét tiền xu vào, sau đó lên từ cửa sau. Bạc Hà đang ngồi trên hàng ghế ở chỗ cửa sau, nhìn thấy mấy cậu trai tràn đầy sức sống nhảy lên xe, một mùi hương bạc hà thanh mát bỗng chốc lan tỏa trong không khí.

Mùi hương bạc hà thanh mát đó khiến Bạc Hà đột ngột sững sờ. Trong lúc vô thức, cô nhìn mấy nam sinh đó thêm vài lần. Bọn họ mặc đồng phục sạch sẽ cùng một sắc xanh, nụ cười vô ưu vô lo, đang chia sẻ một thỏi kẹo doublemint, loại có vị bạc hà tươi mát, sáng khoái.

Liếc thỏi kẹo bạc hà trong tay bọn họ, Bạc Hà bỗng khó chịu chau mày, cắt đứt ánh nhìn, hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ, cô ghét nhất là ăn kẹo bạc hà, cũng rất ghét người thấy hương bạc hà.

Nhưng mùi vị thanh mát hòa quyện trong không khí cứ ôm cuốn lấy cô. Mỗi hơi thở, trong lồng ngực Bạc Hà lại chứa đầy hương thơm đó, cuối cùng cô không chịu được, phải xuống trước một bến.

Mười hai giờ trưa, Bạc Hà đứng giờ đến căn phòng bao trên tầng hai của một nhà hàng Trung Quốc mà Quý Phong đã đặt bàn.

Trong phòng bao rộng rãi chỉ có mình cô, sau khi ngồi xuống, chậm chậm uống một cốc trà nóng, đã quá giờ hẹn mười phút rồi, Quý Phong và Quý Vân vẫn chưa xuất hiện. Cô ghét nhất là người đến muộn, lập tức cầm điện thoại bấm số của anh.

“Hai người rốt cuộc có đến nữa không? Còn không đến em sẽ đi đó.”

“Đến rồi, đến rồi, chẳng phải vì đi lấy bánh sinh nhật cho em mới chậm sao? Xe đến cửa rồi, anh lên ngay đây. Ai da...”

Quý Phong đang nói chuyện, đột nhiên kính hải kêu lên, sau đó Bạc Hà nghe thấy đầu máy bên kia truyền đến tiếng xe cộ đụng nhau. Cô sửng sốt. “Này, anh làm sao thế? Này này, nói gì đi!”

Giọng nói hoảng hốt của Quý Phong vang lên: “Chỉ vì nói chuyện với em, anh không chú ý phía sau có người đang lái xe đến, vừa mở cửa liền đụng trúng, anh phải đi xem người kia có bị làm sao không.”

Bạc Hà ngắt điện thoại, lập tức rời khỏi nhà hàng. Vừa ra cửa liền nhìn thấy phía bên trái nhà hàng chiếc Honda Accord của Quý Phong đang dừng ở lề đường. Một đám người đã vây thành một vòng bên cạnh chiếc xe, cô cũng nhanh chóng lách qua đám người vào trong xem.

Giữa đám người là một chiếc xe đạp bị đổ nằm trên đất, một thanh niên mặc áo sơ mi cộc tay màu xanh da trời ngồi trên mặt đất, quay lưng lại với Bạc Hà, đang cúi đầu quan sát vết xước trên cánh tay phải, máu đang chậm chậm thấm ra ngoài. Quý Phong ngồi xổm bên cạnh anh ta, mặt đầy vẻ xin lỗi. “Thật sự là ngại quá! Vì đang nghe điện thoại nên quên mất phải nhìn phía sau trước rồi mới được mở cửa xe, khiến anh bị thương rồi, tôi đưa anh đi bệnh viện kiểm tra nhé?”

Người đó chẳng hề ngẩng lên, chỉ lạnh nhạt nói ba chữ: “Không cần đâu.”

Giọng nói trẻ trung, cũng rất dễ nghe. Âm thanh trong trẻo như nước suối ồa vào tai Bạc Hà, khiến cô bất giác sửng sốt. Giọng nói này...

Còn chưa kịp suy nghĩ, người thanh niên đó đã đứng lên, thân hình cao dong dỏng từ từ quay lại, đầu ngẩng lên, lộ ra khuôn mặt đẹp như một tác phẩm điêu khắc khiến trước mắt người ta sáng bừng.

Toàn thân Bạc Hà chấn động, sửng sốt nhìn chằm chằm khuôn mặt đó. Có lẽ phát hiện ra ánh mắt của cô, anh ta cũng nhìn về phía này, giật mình sửng lại.

Hai ánh mắt chạm nhau trong thoáng chốc. Những chuyện cũ đã qua ngủ vùi trong biển ký ức lại đột nhiên bình tĩnh, dưới mặt biển tĩnh lặng, những con sóng ngầm mãnh liệt bắt đầu cuộn trào.

Nhìn thấy khuôn mặt giống như sao mai buổi sớm thu hút sự chú ý của mọi người đang gần ngay trong gang tấc, Bạc Hà bất giác không tự chủ, cắn chặt môi dưới, ánh mắt trở nên lạnh lùng.

Gần như đồng thời, anh ta cũng mím chặt bờ môi mỏng thành một đường thẳng rắn đanh lạnh lẽo. Hai mắt ngưng lại thành hai điểm đen sâu thẳm thẳm, tĩnh mịch vô cùng, dường như cất giấu màn đêm vô biên trong đó.

Quý Phong nhận ra: “Bạc Hà, hai người quen nhau sao?”

Bạc Hà cắn môi chẳng nói lời nào, còn người thanh niên kia cũng bình tĩnh, khuôn mặt không chút biểu cảm, quay người dựng chiếc xe đạp. Không ai trả lời câu hỏi của Quý Phong, nhưng dưới ánh mặt trời rừng rực giữa trưa này, anh lại rõ ràng cảm thấy không khí xung quanh biến đổi, tích tụ khí lạnh. Cảm giác lạnh lẽo đến từ Bạc Hà, cũng đến từ người thanh niên mặc áo sơ mi xanh lam kia.

Người thanh niên ấy nhanh chóng đạp xe rời đi, chiếc áo sơ mi xanh đón gió bay lên, dưới ánh mặt trời đầu hạ giống như một con sóng biển dịu dàng.

Nhưng trong mắt Bạc Hà, đó lại là sóng thần, cơn sóng thần cực lớn từng quét qua thời thanh xuân tươi đẹp của cô.

Tịch Duệ Nam – anh ta cũng ở thành phố cảng miền Nam này?!

Khi Quý Vân ồn ào xông vào căn phòng bao, Bạc Hà đã bình tĩnh trở lại, đang làm như chẳng có chuyện gì cùng Quý Phong thảo luận xem nên ăn gỏi tôm hùm hay là tôm hùm rang muối tiêu.

“Chị Bạc Hà, em xin lỗi, em đi mua quà cho chị nên đến muộn. Cũng may đi nhờ xe của bạn học, nếu không chỉ sợ là đến giờ vẫn đang ở trên đường, tất cả chỉ vì anh trai không chịu đi đón em.”

“Anh cũng bận mà, thực sự không rảnh để đi đón em. Chỗ này cách trường em rất gần, em tự đến cũng thuận đường. Hơn nữa Vân muội muội à, em còn cần anh đưa đón sao? Chỉ cần em nói một câu, không biết có bao nhiêu nam sinh chịu làm phu xe cho em đó! Hôm nay đi nhờ xe của bạn học nam nào vậy?”

Quý Vân đang học lớp mười, khuôn mặt hồng phấn tròn tròn giống như trái đào ngọt ngào, xinh đẹp, đáng yêu, tính cách lại hoạt bát, ở trong trường học được rất nhiều người để ý. Thư tình của các nam sinh cứ cách dăm ba ngày lại nhận được một bức, thường xuyên cầm về đọc cho anh trai cô nghe, đến mức Quý Phong liên tiếp xin tha: “Em gái ngoan, đừng cầm những thứ sến súa này về để giày vò anh nữa, anh nghe mà sắp nổi cả da gà lên rồi.”

Quý Phong nhìn không vừa mắt bất cứ cậu nam sinh nào viết thư tình cho em gái của anh, Quý Vân cũng vậy, luôn nói những nam sinh đó quá ấu trĩ. Ngược lại, cô bé luôn miệng nhắc đến thầy giáo nào chín chắn, nho nhã, thầy giáo nào phong độ ngời ngời, thầy giáo nào anh tuấn, lịch sự... Điều này khiến Bạc Hà không hiểu nổi, lẽ nào trong trường học của cô ấy lại không có một nam sinh nào xuất sắc? Vì sao nói qua nói lại đều là nói đến thầy giáo?

Bạc Hà còn nhớ khi mình học cấp ba, trong trường học không có nữ sinh nào đi bàn luận về thầy giáo cả. Một mặt là, trường học chỉ có mấy thầy giáo trẻ tuổi thì đều chẳng ra làm sao; mặt khác... Ánh mắt cô bỗng lạnh lại, không tiếp tục nghĩ nữa.

Trước thắc mắc của Bạc Hà, Quý Vân riu rít trả lời một tràng dài: “Nam sinh xuất sắc trong mắt của người khác thì có, nhưng mà trong mắt em thì không có. Có vài nữ sinh cho rằng nam sinh đó rất tốt, em lại không thích. Ví dụ, có học sinh loại ưu, môn học nào cũng đều rất giỏi, trên sống mũi đeo một cặp kính dày như dít chai, trong phòng thi thì bất khả chiến bại, ra sân chơi thể thao lại ngậy ra như gà gỗ; cũng có loại hô phong hoán vũ trên sân vận động, vào lớp học thì lại dốt, đầu óc ngu si tứ chi phát triển, cũng chẳng có gì giỏi.”

Quý Vân vừa nói vừa thở dài ngao ngán, Bạc Hà hoàn toàn câm lặng, xem ra tiểu nha đầu này có yêu cầu rất cao với nam sinh, phải “văn võ song toàn” cơ.

Quà Quý Vân mang đến cho Bạc Hà là một chiếc vòng đeo tay Cloisonne xinh xắn. Cô bé vừa nhảy nhót vui mừng lấy chiếc vòng tay ra, đeo lên cho Bạc Hà vừa đáp lời anh trai: “Thời gian gấp mà, em lên xe của bạn học Hạ Lôi.”

Quý Phong cười thân thiết: “Hạ Lôi chính là cao thủ trên sân vận động nhưng đến lúc thi chỉ có thể miễn cưỡng qua cửa mà em nói đó hả?”

“Đúng vậy, chính là cậu ta. Chạy ngắn một trăm mét nhanh như gió, chơi bóng rổ thì siêu đẹp trai, nhưng mà viết thư tình lại viết sai chính tả liên tục, nhìn thấy mà em buồn cười chết mất.” Quý Vân cười, nói rồi đột nhiên nghĩ ra: “Đúng rồi, sinh nhật chị Bạc Hà, anh chuẩn bị quà gì tặng cho chị ấy?”

“Quà anh tặng đương nhiên là vô cùng vô cùng vô cùng vô cùng đẹp.”

Quý Phong lấy ra một hộp quà vuông vắn, được bọc rất tinh tế, đẹp đẽ. Quý Vân đón lấy nhân tiện giúp Bạc Hà bóc quà. “Chị Bạc Hà, nhìn xem anh trai mua cho chị thứ gì.”

Dây buộc nới ra, giấy bóng kính gỡ ra, nắp hộp mở ra, đôi tay trắng trẻo, nhỏ nhắn của Quý Vân nhấc lên một chiếc váy lễ phục màu xanh da trời, chất liệu sa tanh vô cùng mềm mại nhẹ nhàng, màu xanh da trời linh lung, thuần khiết, kiểu dáng cũng đơn giản, trang nhã...

Quý Vân kêu la ồn ào: “Đẹp quá! Anh trai, anh tìm đâu ra chiếc váy xinh đẹp như thế này? Em rất thích đó, đáng tiếc không phải là tặng cho em. Chị Bạc Hà, chị thích không?”

Cô bé hỏi, không thấy Bạc Hà trả lời, bèn buồn bã ngẩng lên nhìn, lại thấy Bạc Hà ngẩn ngơ nhìn chiếc váy màu xanh đó. Đôi mắt vốn trong sáng, tinh khiết, lúc này mờ mịt giống như bị phủ một lớp sương mù.

“Chị Bạc Hà, chị làm sao vậy?”

Quý Vân liên tiếp gọi hai lần, Bạc Hà mới bừng tỉnh, thờ ơ mỉm cười. “Quý Phong, vì sao anh lại tặng em một chiếc váy? Anh biết em không mặc váy mà.”

“Chính bởi vì em không mặc nên anh mới tặng, muốn xem em mặc váy thì trông như thế nào. Em đón sinh nhật mà không muốn tổ chức tiệc, bọn anh chiều theo em, nhưng tháng sau là sinh nhật lần thứ mười sáu của Vân Vân thì nhất định phải tổ chức tiệc. Đến khi đó, em hãy mặc chiếc váy này để tham dự nhé! Vân Vân, em nói xem có được không?”

Quý Vân nhảy nhót vui mừng, không ngừng vỗ tay. “Tốt quá, em cũng muốn nhìn xem chị Bạc Hà mặc váy trông như thế nào!”

Bạc Hà cười thờ ơ. “Hai người cứ từ từ nghĩ đi nhé!”

“Chị Bạc Hà, bắt đầu từ khi nào chị không mặc váy nữa?”

Quý Vân chống cằm, hiếu kỳ hỏi, khiến ánh mắt của Bạc Hà ngưng đọng trong khoảnh khắc, lát sau cô hồ hững đáp: “Không nhớ nữa.”

Không nhớ nữa.

Thật sự không nhớ nữa sao?

Trên thực tế, lần cuối cùng mặc váy là khi nào, Bạc Hà còn nhớ rất rõ ràng. Tuy cô vẫn luôn muốn quên đi, muốn nhờ dòng chảy thời gian phủ lấp đi ký ức không đẹp để đó, nhưng hết năm này đến năm khác đã trôi qua, những mảnh ký ức giống như chiếc phao cố chấp nổi lên, giống như ánh sáng lạnh lẽo của các vì sao điểm sáng trên bầu trời đêm lạnh giá.

Sau khi ăn trưa cùng với hai anh em nhà họ Quý, Bạc Hà cảm ơn, từ chối để Quý Phong đưa cô về, bảo anh đưa Quý Vân đến trường học là được rồi. Nhìn bọn họ lên xe rời đi, cô lập tức móc điện thoại ra gọi cho An Nhiên.

Điện thoại vang lên bốn, năm tiếng chuông, An Nhiên mới nghe máy, giọng nói vô cùng khổ sở: “Bạc đại tiểu thư à! Đêm qua mình tặng ca đến tận ba giờ mới ngủ đó! Lúc này cậu gọi điện thoại làm mình tỉnh, thật sự là muốn đòi mạng của mình mà...”

Bạc Hà chỉ dùng một câu nói liền cắt đứt lời oán thán liên miên không dứt của cô ấy: “An Nhiên, cậu đoán xem vừa rồi mình nhìn thấy ai? Tịch – Duệ - Nam.”

An Nhiên ở đầu dây bên kia im bất, rất nhanh sau đó giống như chú vịt bị giẫm vào chân, lớn tiếng kêu lên ầm ỉ: “Tịch Duệ Nam? Cậu nói cậu nhìn thấy Tịch Duệ Nam? Đã chín năm không gặp cậu ấy rồi, có phải cậu ấy vẫn đẹp trai giống như trước kia không?”

Bạc Hà hận rèn sắt không thành thép. “Cậu thì chỉ nhớ đến điểm này, đúng là kẻ lấy dung mạo đánh giá con người.”

“Ngôi sao của Thanh Châu nhất trung1 chúng ta, anh chàng đẹp trai No.1 trong trường được các nữ sinh công nhận, mình làm sao có thể quên được chứ? Năm đó cậu ấy dù sao cũng là người tình trong mộng của mình, mình từng thích cậu ấy giống như thích mình tinh vậy...”

(1. Trường trung học số một của Thanh Châu, tỉnh Sơn Đông.)

An Nhiên bắt đầu không ngừng cảm khái, thật sự chẳng giống một cô gái đã hai mươi tư tuổi, ngược lại giống như nháy mắt đã xuyên không về quãng thời gian chín năm trước đây, quay về làm cô nữ sinh trung học mười bốn, mười lăm tuổi vô cùng ấu trĩ. Bạc Hà không nhẫn nại cắt ngang lời cô ấy: “Đủ rồi, đủ rồi, cậu đã xong chưa vậy? Còn nói tiếp nữa mình sẽ ghi âm lại gửi cho Phó Chính nghe.”

Phó Chính là bạn trai của An Nhiên, nghề nghiệp rất đặc biệt, là một cảnh sát tuần tra. Hằng ngày, anh mặc cảnh phục, đáng vẻ uy nghiêm đi tuần tra trên các con đường trong thành phố trấn áp phần tử phạm tội. Đường nhiên không phải chỉ là trấn áp, thật sự có những kẻ còn to gan phạm tội giữa ban ngày, anh phải anh dũng đấu tranh với bọn chúng.

An Nhiên quen biết Phó Chính, chính là bởi tận mắt chứng kiến một màn đặc sắc khi anh đấu tranh với tội phạm.

Hôm đó ở trên đường, một cô gái bị cướp túi xách, sự việc như thế này ở thành phố chẳng có gì mới mẻ. Khi tiếng hét thất thanh “Cướp, cướp” vang lên, những người đi trên đường tuy đều nhìn về phía phát ra âm

thanh đó, nhưng không một ai đứng ra giúp bắt cướp cả. Thời buổi này, công dân dửng dưng làm việc nghĩa còn quý hiếm hơn cả gấu trúc. May mà có đồng chí cảnh sát nhân dân Phó Chính đang đi tuần tra đến chỗ này, lập tức đuổi theo. Anh cất bước chạy nhanh như gió, tên cướp xui xẻo không thoát được, chẳng mấy chốc đã bị đuổi kịp, người và tang vật đều bị bắt về quy án.

Tên cướp đó chắc đã hành nghề lâu năm, chẳng hề sợ hãi, chỉ buồn bực, chán nản nhìn anh. “Tôi xin đó, cảnh sát đại ca, anh cũng chạy nhanh quá nhỉ. Anh có phải là người không? Anh thực sự giống như báo vậy.”

An Nhiên kể lại tình huống này cho Bạc Hà nghe, không ngừng cường điệu cô đã bị tinh thần “dửng dưng cảm đấu tranh với phần tử phạm tội” của Phó Chính chinh phục như thế nào, hoa đào bay đầy mắt. “Cậu có biết không? Không chỉ là anh hùng khó qua ải mỹ nhân mà mỹ nhân cũng khó qua ải anh hùng, cho nên khi đó mình đã hạ quyết tâm phải chinh phục anh ấy.”

Lúc An Nhiên nói câu cuối cùng kia, khuỷu tay hùng hồn như tướng quân thống lĩnh vạn quân ra trận. Bạc Hà lại hếch mũi nhạo báng: “Thôi xin cậu, mình còn không biết cậu thể nào sao? Nếu như anh cảnh sát đó không phải là một anh chàng đẹp trai thì anh ta có anh hùng cái thế hơn nữa cậu cũng sẽ không thèm nhìn anh ta lấy một cái. Cặp mắt đào hoa của cậu, lúc dò quét người khác giới chỉ nhìn thấy mấy anh chàng đẹp trai thôi.”

An Nhiên hùng hồn nói: “Lòng yêu cái đẹp ai mà chẳng có, mình thích những người đẹp trai thì sao chứ?”

Bạc Hà trờng mắt lườm. Có thể làm sao? Chẳng ai có thể làm gì cô ấy cả!

An đại mỹ nữ sau khi hạ quyết tâm, chẳng mấy chốc đã tóm được đồng chí Phó Chính. Bạc Hà đến thành phố cảng này, sau khi nối lại quan hệ với An Nhiên, cô ấy đã nôn nóng khoe khoang với cô về anh bạn trai làm cảnh sát: “Ý trung nhân của mình là anh hùng cái thế!”

Bạc Hà nín cười không được, thuận theo lời của cô ấy nói tiếp: “Xin hỏi tên của anh ta có phải là Chí Tôn Bảo hay là Tôn Ngộ Không không?”

An Nhiên vô cùng kiêu ngạo. “Tuy không tên là Chí Tôn Bảo hay Tôn Ngộ Không nhưng làm công việc “trừ yêu hàng ma” giống như vậy. Anh trai cảnh sát của mình trừ bạo an dân, tạo phúc một phương đó, là anh hùng trong lòng mình.”

Sau khi hẹn thời gian gặp mặt, An Nhiên đưa anh cảnh sát đẹp trai đến để Bạc Hà nhận xét, giống như hồi học cấp ba bọn họ cùng nhau phê bình, nhận xét về những nam sinh trong trường.

Phó Chính đích xác là một thanh niên rất được, cao lớn, anh tuấn, có sự bình tĩnh, trầm lắng do nghề nghiệp tạo thành nhưng lại không hề thiếu sức sống của tuổi trẻ. Anh tự giới thiệu rất thú vị: “Tên tôi là Phó Chính. Bố tôi họ Phó, mẹ tôi cũng họ Phó, cho nên tên của tôi là Phó Chính, phụ với phụ1 thành chính.”

(1. Chữ này có hai âm đọc là “phó” và “phụ”.)

Bạc Hà có ấn tượng rất tốt với Phó Chính, ngầm nói với An Nhiên: “Phó Chính này thật sự rất được, tướng mạo đoan chính, nhân phẩm cũng đường đường chính chính, không phải là loại người chỉ được cái mã ngoài. Sau này cậu hãy toàn tâm toàn ý ở bên anh ấy đi, có cái cây này, cậu có thể không cần tiếp tục lãng phí thời gian trong rừng rậm nữa rồi!”

Bốn năm học đại học, An Nhiên đã từng yêu đương n lần nhưng không lần nào là động lòng thực sự. Cô còn tràn đầy lý lẽ: “Trong rừng rậm nhiều cây như vậy, mình làm sao biết được cái cây nào thích hợp với mình nhất chứ? Đương nhiên phải lựa chọn, tìm kiếm thật cẩn thận.”

Bạc Hà chẳng dễ dàng khen ngợi một người con trai nào, nên đánh giá của cô về Phó Chính khiến An Nhiên vô cùng vui mừng, lập tức gật đầu thật mạnh, cười hi hi, nói: “Mình biết, mình biết, mình đã chuẩn bị treo chết trên cái cây này rồi.”

Lúc này Bạc Hà dùng Phó Chính để uy hiếp An Nhiên hoàn toàn chẳng có tác dụng gì, cô bạn chẳng thèm quan tâm: “Anh ấy sẽ không để ý đâu, anh ấy biết mình đến từ hành tinh “không đa tình thì sẽ chết”. Đúng rồi Bạc Hà, cậu nhìn thấy Tịch Duệ Nam ở đâu?”

Bạc Hà kể lại một lượt sự việc đã xảy ra. An Nhiên nghe thấy liền rít rít: “Người anh trai trên danh nghĩa kia của cậu vừa mở cửa xe thì đập vào Tịch Duệ Nam, oa, đây thật sự là quá trùng hợp! Mình không ngờ Tịch Duệ Nam cũng ở thành phố này.”

Thực sự rất trùng hợp, Bạc Hà cắn môi dưới, nghĩ ngợi, nếu như không phải là cô sốt ruột gọi cuộc điện thoại đó, Quý Phong sẽ không vội vàng mở cửa xe, cũng sẽ không đụng phải anh ta. Lần trùng phùng này, thực sự là rất ngẫu nhiên.

“Chín năm không gặp, Tịch Duệ Nam bây giờ trông như thế nào? Năm đó mình phong cậu ấy làm “Leonardo” của Thanh Châu nhất trung, thời gian trước đọc báo thấy Leonardo cũng già rồi, còn phát tướng nữa, thực sự là không thể lọt vào mắt được nữa. Nhưng mà anh ta già rồi, còn Tịch Duệ Nam thì lại lớn lên, nhất định là từ anh chàng đẹp trai nhỏ biến thành anh chàng đẹp trai lớn nhỉ?”

Vấn đề An Nhiên quan tâm, Bạc Hà né tránh không đáp, chỉ nói với cô ấy: “Mình nhìn bộ dạng của anh ta có vẻ sa sút.”

Trong giây phút giáp mặt ngắn ngủi vừa rồi, Bạc Hà dễ dàng nhìn ra chiếc xe đạp nửa mới nửa cũ của Tịch Duệ Nam chẳng phải là hàng tốt gì, mà đồ trước đây anh ta dùng, chẳng có cái nào không phải là đồ tốt. Còn nhớ thời cấp ba, chiếc xe địa hình hàng hiệu của anh ta cũng đủ để mua mấy chiếc xe bình thường khác. Có câu nói, từ nghèo chuyển sang giàu thì dễ, từ giàu thành nghèo mới khó, nếu như gia cảnh anh ta vẫn đủ tốt thì không có lý do gì lại dùng hàng rẻ tiền.

An Nhiên rất kinh ngạc. “Sa sút rồi? Làm sao có thể chứ? Nhà bọn họ trước đây chẳng phải có rất nhiều tiền sao?”

“Đời có lúc này lúc khác, có lẽ bị khủng hoảng kinh tế làm cho phá sản cũng nên.”

“Nếu đây là sự thật, vậy cậu ấy đúng là quá xui xẻo. Đã trải qua những ngày tháng giàu có rồi lại sống những ngày tháng nghèo túng, sẽ rất khó chấp nhận hiện thực.”

Bạc Hà lạnh lùng “hừ” một tiếng. “ Khó chấp nhận sao? Nhưng mình còn muốn anh ta càng khổ sở hơn nữa.”

“Ý gì vậy chứ?” An Nhiên không hiểu.

“An Nhiên, cậu bảo Phó Chính nhà cậu nhờ cậy mạng lưới cảnh sát điều tra xem Tịch Duệ Nam sa chân ở chốn nào trong thành phố này. Nếu như anh ta thật sự sa sút rồi, mình phải đi tát nước theo mưa.”

An Nhiên lớn tiếng kêu: “Bạc Hà, cậu không phải định làm thế chứ? Tát nước theo mưa là chuyện chỉ tiểu nhân mới làm, cậu vẫn luôn là người đại lượng...”

Bạc Hà không muốn giải thích, liền cắt ngang lời của cô ấy: “Đại lượng thì cũng phải xem là đối với ai nữa, đối với gã Tịch Duệ Nam này, mình phải là tiểu nhân, phải nhỏ mọn như vậy. Trước đây anh ta cậy nhà có tiền chẳng coi ai ra gì, muốn gì được nấy, bây giờ anh ta sa sút rồi, mình nhất định sẽ dẫu đổ bìm leo. Mình phải một gậy đập ngã anh ta, sau đó giẫm thêm một vạn nhát, để anh ta vĩnh viễn chẳng thể siêu sinh.”

Năm đó gia cảnh nhà họ Tịch giàu có, dùng tiền sai thần khiến quý, Bạc Hà mặc dù hận Tịch Duệ Nam đến nghiêng răng nghiêng lợi nhưng cũng chẳng thể làm gì. Còn bây giờ... có lẽ là lúc “quân tử báo thù, mười năm chưa muộn”.

Sau khi đưa Quý Vân đến trường học, Quý Phong lái xe quay về nhà thay quần áo, buổi chiều chuẩn bị đi làm. Hà Uyển vừa nhìn thấy anh liền hỏi: “Sinh nhật của Bạc Hà tổ chức thế nào, có vui không?”

“Không vui lắm.” Quý Phong báo cáo đúng sự thật. “Em ấy hình như gặp một người khiến em ấy vô cùng không vui.”

Không giống như đại đa số các cậu con trai khác, Quý Phong và mẹ kế có quan hệ rất tốt. Bởi vì mẹ ruột của anh sau khi sinh anh chưa được một năm thì bị bệnh qua đời, anh không có chút ấn tượng nào về bà. Đến sáu, bảy tuổi, sau khi Hà Uyển được gả vào Quý gia, bà quan tâm, yêu thương anh như là mẹ ruột nên tình cảm của anh với mẹ kế vô cùng hòa hợp, cũng gọi bà là mẹ thân thiết giống như Quý Vân, hầu hết mọi chuyện đều không giấu bà.

Sau khi Hà Uyển nghe Quý Phong kể chuyện xảy ra buổi trưa, liền nói: “Chắc là người con bé quen biết ở Thanh Châu, con nói người thanh niên đó rất đẹp trai, có lẽ là bạn trai trước đây của con bé cũng chưa biết chừng.”

Quý Phong cũng đoán như thế, bởi vì Bạc Hà và anh chàng kia rõ ràng quen biết nhau, nhưng biểu hiện lại giống như người qua đường xa lạ, trong sự lạnh nhạt thậm chí còn có ý thù hận và đối đầu, đây chắc chắn không phải là chuyện trở mặt thành thù của bạn bè bình thường.

“Mẹ, chuyện của Bạc Hà ở Thanh Châu trước đây mẹ không biết chút nào sao?”

Hà Uyển bắt lực lắc đầu. “Sau khi mẹ ly hôn với bố con bé, ông ấy lập tức đưa Bạc Hà chuyển nhà, không ẹ gặp lại con gái. Nhiều năm như vậy rồi, mẹ vẫn không hề có tin tức của họ.”

“Cho đến năm ngoái, chú Bạc phát hiện mắc ung thư phổi giai đoạn cuối, chú ấy mới đưa Bạc Hà đến tìm mẹ. Thực ra cách làm này của chú ấy rất không nên, ly hôn là chuyện của hai người lớn, vì sao lại bắt trẻ con mất đi tình yêu của mẹ.”

Hà Uyển im lặng. Bạc Gia Khánh là người ít học, ông ấy không hiểu những điều này. Ông ấy chỉ biết nếu như Hà Uyển một mực muốn ly hôn thì đừng nghĩ đến việc gặp lại con gái nữa. Bạc Hà năm đó mới bốn tuổi, người làm mẹ là bà lại vắng mặt trong những năm tháng trưởng thành của con gái, cho đến tận hai mươi năm sau mới gặp lại được thì con gái đã trưởng thành rồi. Bạc Hà cùng với bố ruột đến bệnh viện nổi tiếng nhất của thành phố cảng biển này khám bệnh, bà nhận được điện thoại của Bạc Gia Khánh, lúc đi đến đó vô cùng kích động. Trong phòng bệnh trắng tinh, sạch sẽ, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Bạc Hà, lời chưa thoát ra khỏi miệng, bà đã không kìm nén được ghen ngào.

Ngược lại, Bạc Hà nhìn thấy bà lại vô cùng bình tĩnh, khách sáo giống như tiếp đón một người họ hàng ít qua lại: “Xin chào, đến rồi, ngồi đi, uống trà.” Gần như không có câu nào vượt quá hai chữ. Không phải là cố ý lạnh nhạt mà là thực sự không quen biết, hai mươi năm trưởng, tháng năm kéo dài khoảng cách khiến cô cảm thấy xa lạ với người mẹ ruột này. Cô thậm chí không oán hận bà, bởi vì không quan tâm, quan tâm mà không có được thì lòng mới ôm oán hận. Mà có mẹ ruột hay không, đối với cuộc sống của cô rõ ràng không có ảnh hưởng gì, cô vẫn luôn hưởng thụ tình yêu thương dạt dào của bố.

Cho nên, mẹ con gặp lại nhau sau hai mươi năm, Bạc Hà chỉ khách sáo, lịch sự chào hỏi, không ôm đầu khóc lóc đau đớn, cũng không mặt đầy oán hận. Biểu hiện của cô rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến Hà Uyển ủ rũ và cảm thương vô hạn.

Sau khi nói chuyện điện thoại với An Nhiên, Bạc Hà về thẳng nhà.

Căn nhà này là một căn hộ chung cư nhỏ mà Quý gia từng sống trước đây, kết cấu hai phòng hai sảnh, vô cùng ấm áp, trang nhã. Sau khi Bạc Hà cùng bố đến thành phố cảng này khám bệnh, Hà Uyển ban đầu muốn đón cô về nơi ở hiện tại của bà nhưng cô một mực không chịu. Dù là người thân đi chăng nữa, đối với cô đó cũng là nhà của người khác, cô sẽ sống không thoải mái, tự nhiên.

Cuối cùng Hà Uyển đành sắp xếp để cô sống một mình ở căn hộ chung cư nhỏ này. Từ sống tạm chuyển thành sống lâu dài, sau khi bố qua đời, chỗ này trở thành căn nhà thứ hai của cô.

Trên tường treo di ảnh của bố đẻ Bạc Gia Khánh. Một khuôn mặt đen gầy gò, mỉm cười ôn hòa, hiền lành. Cô đi đến gần, nhìn cả nửa ngày mới khẽ giọng nói một câu: “Bố, hôm nay con gặp Tịch Duệ Nam rồi. Bố còn nhớ anh ta không?”

Bạc Gia Khánh trong bức ảnh chỉ hiền lành mỉm cười, nhìn cô.

Bên ngoài cửa sổ là bức tranh đầu hạ có hoa cỏ nơi nơi, cây ngô đồng mọc cao xòe tán lá màu xanh bích, một đàn chim đập cánh từ trên cây bay lên trời xanh, tiếng chim hót trong trẻo vui tai giống như hợp âm trôi chảy của tiếng đàn guitar, nhảy nhót trong ánh mặt trời rực rỡ buổi ban trưa.

Bạc Hà đi đến trước cửa sổ, hơi khép mắt lại, ánh nắng ấm áp phủ một màu vàng óng lên mí mắt cô. Thời gian như con nước triều của biển cả đến rồi lại đi, bãi biển nướng dầu lạnh lẽo đối đời, mà ánh sáng và nhiệt độ của vầng thái dương lại từ đầu chí cuối không biến đổi. Giống hệt như khung cảnh đầu hạ của nhiều năm trước đây, cũng ấm áp như vậy, phủ khắp lên người cô...

Đầu hạ năm đó, Bạc Hà chỉ là một đứa trẻ sáu tuổi, đang học mẫu giáo. Buổi trưa tan học, bố Bạc Gia Khánh đến đón cô đi ăn tiệc.

Lúc biết được đi ăn tiệc, Bạc Hà vô cùng vui mừng, nhảy nhót khắp nơi. Trẻ con đều thích náo nhiệt, nhất là được đi ăn tiệc cùng người lớn, bởi vì vừa được ăn ngon vừa được chơi vui.

Hôm đó là tiệc rượu của nhà Tịch Văn Khiêm, ông chủ của Bạc Gia Khánh. Tịch Văn Khiêm là nhân vật trẻ tuổi có tài. Lúc đầu ông ta chỉ là một nhân viên bình thường ở Thanh Châu, nhắm chuẩn thời cơ của cuộc cải cách mở cửa, quyết đoán vứt bỏ bát cơm sắt, thôi việc ra ngoài kinh doanh, rất nhanh chóng đã đào được “xô vàng” đầu tiên, sau đó thuận buồm xuôi gió phát lên. Lần này đón sinh nhật thứ ba mươi lăm, ông ta mở tiệc ở nhà hàng lớn nhất Thanh Châu, khách mời ngồi đầy chỗ, còn liên tục tăng thêm bàn.

Tiệc của Tịch gia là bữa tiệc ngon nhất mà Bạc Hà từng được ăn, rất nhiều đồ ăn cô còn chưa được nhìn qua, ví dụ như tôm hấp và cua hấp, nên chẳng biết phải ăn như thế nào.

Đầu những năm 90 của thế kỷ 20, ở một thành phố nội địa nhỏ bé như Thanh Châu này, bữa cơm của gia đình bình thường chẳng mấy khi có hải sản, rất nhiều người còn chưa từng được nhìn thấy. Bạc Hà càng cua càng cần một miếng, suýt chút nữa thì gãy mất một cái răng sữa. Bạc Gia Khánh là tài xế riêng của Tịch Văn Khiêm nên cũng hiểu biết khá nhiều, biết cách ăn những hải sản này, nên ông nhanh chóng bóc cua cho con gái ăn.

Lúc ăn tiệc, trẻ con luôn ăn no nhanh nhất. Bởi vì miệng thèm, đồ ăn vừa lên bàn liền ăn lấy ăn để, đồ ăn được đưa lên một nửa thì đã no rồi, không ăn nổi nữa, sau đó liền rời khỏi bàn chạy qua chạy lại chơi. Bạc Hà cũng như vậy, vừa ăn no lập tức xuống bàn đi chơi với mấy đứa trẻ con do khách đi dự tiệc dẫn theo.

Năm, sáu đứa trẻ tuổi sần sần nhau hầu hết đều là con gái. Ngoại trừ Bạc Hà để tóc ngắn, mặc đồ thể thao ra, những bé gái khác đều chải đầu tết tóc, mặc váy xinh xắn, trông rất giống các tiểu hoa tiên tử. Chẳng có cách nào, Bạc Gia Khánh là một người ít học, không biết cách ăn vận cho con gái. Ông không biết làm thế nào để tết tóc cho con nên vẫn luôn cắt tóc ngắn cho cô. Váy thì cũng từng mua mấy bộ, nhưng Bạc Hà từ nhỏ đã cùng chơi với một đám trẻ con trong khu phố, mặc váy chơi rất bất tiện nên không thích mặc. Lâu dần cô trở thành một cô bé trông chẳng khác nào một cậu nhóc con.

Chỉ có duy nhất một cậu con trai, nhưng trong tất cả các bé gái không có ai xinh đẹp bằng cậu. Thực ra là mày thanh mắt tú, môi hồng răng trắng, đặc biệt là đôi mắt rất to được hàng lông mi vừa dài vừa cong bao bọc, thanh khiết giống như hồ nước nơi rừng thẳm, có thể phản chiếu tất cả sự thuần khiết, đẹp đẽ của trời xanh mây trắng, non xanh nước biếc.

Các bé gái giống như hoa tiên tử đều muốn chơi cùng với cậu, cất tiếng gọi “Nam Nam, Nam Nam”. Cậu lại chẳng buồn để ý, vừa quay đầu nhìn thấy Bạc Hà thì vô cùng vui vẻ, chạy đến hỏi cô: “Chơi binh bắt giặc không?”

“Binh bắt giặc” là trò chơi bọn con trai khi đó rất thích chơi cùng nhau, đầu tiên là vẽ một vòng tròn trên mặt đất, “giặc” đứng ở trong vòng tròn, “binh” đứng ở ngoài vòng tròn, sau khi “giặc” chạy ra khỏi vòng tròn thì “binh” có thể đi bắt, một đuổi một trốn, nếu như “giặc” chạy không thắng được thì khi đó phải nhanh chóng trốn vào trong vòng tròn. Trò chơi này có tính mạo hiểm, rất được các cậu bé yêu thích, các bé gái đương nhiên là không thích trò chơi đuổi bắt như thế này, nhưng Bạc Hà không giống vậy, cô bé thích chơi trò chơi của con trai, ở trường mẫu giáo cũng thường chơi trò này cùng các bạn trai, bây giờ nghe thấy liền vui mừng hơn hở gật đầu. “Được.”

Khách sạn nơi Tịch gia tổ chức tiệc là khách sạn Hoa Viên, sảnh ở tầng trệt có một vườn hoa nhỏ đúng như tên của nó. Vườn hoa lớn bằng khoảng một sân chơi bóng rổ, trồng mấy cây trúc, và cây chuối và nhiều loại hoa, còn có một hồ nước hình tròn nữa, trong hồ đặt một hòn giả sơn nhỏ, bắt chước kiểu đình viện Giang Nam. Hoa viên nhỏ đối diện với một hàng cửa sổ kính của phòng tổ chức tiệc, lại có cửa để đi từ trong ra vườn, đương nhiên trở thành chỗ chơi tốt nhất cho hai đứa trẻ con. Gạt đi nhóm hoa tiên tử nhỏ kia, hai đứa chạy vào vườn hoa chơi “binh bắt giặc”.

Trước khi đi ra ngoài chơi, Bạc Hà đã nói với bố Bạc Gia Khánh: “Bố ơi, con và cậu ấy đi ra vườn hoa bên ngoài chơi.”

Cô vừa nói vừa chỉ vào cậu bé ở bên cạnh. Bạc Gia Khánh vừa nhìn thấy cậu bé liền nở nụ cười, gật đầu. “Được, được, con đi chơi với Nam Nam thật vui nhé!”

Bạc Hà và cậu bé tên Nam Nam này chơi cực kỳ hăng say trong khu vườn nhỏ, lúc thì cô làm “giặc”, lúc thì cô làm “binh”, vai diễn lần lượt thay nhau. Hai đứa trẻ giống như hai chú ngựa con vui vẻ tung tăng chạy nhảy trong vườn hoa.

Sau khi chơi một hồi, hai đứa trẻ bị ánh mặt trời nóng hừng hực giữa trưa làm ồ hôi nhễ nhại, thêm vào đó vừa mới ăn no xong đã chạy đi chạy lại, chẳng mấy chốc cũng mệt rồi. Trong vườn hoa có một khóm trúc mọc um tùm, bên dưới có đặt một chiếc ghế đá, Nam Nam vẫy tay gọi Bạc Hà cùng đến đó ngồi, nghỉ một chút rồi lại chơi tiếp.

“Cậu tên là gì?” Nam Nam lúc này mới nhớ ra phải hỏi tên của người bạn cùng chơi.

“Tên tôi là Bạc Hà.”

“Bạc Hà.” Nam Nam chớp mắt, cặp mắt to tròn, đen láy của cậu nhìn Bạc Hà, dường như nghĩ đến điều gì đó, móc từ trong túi ra cái hộp nhỏ. “Là Bạc Hà này phải không?”

Bạc Hà chăm chú nhìn, trên tay cậu ta là một chiếc hộp nhỏ xinh đẹp màu xanh, trên nắp hộp in rất nhiều chữ, cô vừa mới vào lớp mẫu giáo lớn, vẫn chưa nhận được nhiều mặt chữ, nhưng vừa nhìn đã nhận ra ngay trong đó có tên mình – Bạc Hà. Cô vô cùng kinh ngạc gật đầu. “Đúng, đây chính là tên của tôi, vì sao lại có trên chiếc hộp này?”

Nam Nam lớn tiếng bật cười, tiếng cười của cậu trong trẻo như tiếng kèn trumpet. “Đây là kẹo cao su hương vị bạc hà, tên của cậu hóa ra là tên của kẹo đó! Thật thú vị!”

Kẹo cao su? Là thứ gì vậy? Bạc Hà không biết. Nhìn vào ánh mắt nghi hoặc của cô, Nam Nam mở hộp ra, bên trong đựng đầy những viên kẹo tròn màu xanh. Cậu dùng ngón tay kẹp ra một viên, nhét vào miệng cô: “Cho cậu ăn thử một viên, chỉ được nhai, không được nuốt vào đâu đó.”

Đây là lần đầu tiên Bạc Hà ăn kẹo bạc hà, chậm rãi nhai viên kẹo, một cảm giác mát rượi bỗng chốc lan khắp khoang miệng, khiến cô không kìm được hơi rùng mình một cái. Kẹo bạc hà rất mát, còn có tính kích thích khá mạnh, rất nhiều người ăn lần đầu đều bị lạnh đến mức khó mà thích ứng được.

Nhìn dáng vẻ Bạc Hà xuýt xoa ngậm viên kẹo, Nam Nam lại bật cười vui vẻ, giòn tan, lạnh lót như tiếng kèn trumpet, vang vọng trong không trung. Cậu vừa cười vừa lấy một viên kẹo ra bỏ vào miệng mình. “Có phải rất mát không? Kẹo bạc hà, mát thấu tim, chỉ cần ăn một viên, chúng ta sẽ không cảm thấy nóng nữa.”

Quả là thế, ăn viên kẹo bạc hà này, cảm giác mát lạnh từ trong miệng lan ra khắp toàn thân. Hơn nữa, sau khi quen với cảm giác lạnh thấu tim đó, vị ngọt của kẹo bắt đầu lan tỏa nơi đầu lưỡi. Một vị ngọt rất đặc biệt, dịu nhẹ, thanh mát.

Nhai chiếc kẹo cao su vị bạc hà đến khi không còn vị ngọt nữa, Nam Nam dạy Bạc Hà nhổ nó ra, rồi lại bắt đầu chơi tiếp. Vừa đi được hai bước, cậu bé đột nhiên quay người vòng đến phía sau chiếc ghế đá. “Đợi một chút, mình đi tè trước đã.”

Khi cậu nhóc cởi quần dường như lại nghĩ ra điều gì đó, quay đầu nhìn Bạc Hà, cười. “Cậu có tè không? Nếu có, chúng ta thì xem ai tè được xa hơn, cậu thấy thế nào?”

Bạc Hà vừa khéo cũng muốn tiểu tiện, trẻ con không hiểu chuyện, không có ý thức giới tính rõ ràng, cho nên lời của Nam Nam cô bé chẳng suy nghĩ gì. “Thì thì thì.”

Hai đứa trẻ liền đến phía sau chiếc ghế đá, một đứa đứng tè, một đứa ngồi xổm tè. Nam Nam vừa quay đầu liền nhìn thấy Bạc Hà ngồi xổm tè, đôi mắt to tròn mở lớn, mặt đầy vẻ kinh ngạc. “Vì sao cậu ngồi xổm tè? Cậu là con gái à?”

Đây chính là lần đầu tiên gặp nhau, cô sáu tuổi, anh ta cũng sáu tuổi. Lần thứ hai họ gặp nhau là chín năm sau, mười lăm tuổi, tuổi hoa niên trẻ trung, tươi sáng. Mà vào năm Bạc Hà hai mươi tư này, cô một lần nữa gặp lại Tịch Duệ Nam. Không nhiều không ít, mỗi lần đều cách đúng chín năm. Chín năm rồi lại chín năm, dường như là một sự chủ định của luân hồi.

Đã nhiều năm không gặp, thời gian như nước chảy, chìm trong năm tháng tuổi hoa, dòng nước đó lặng lẽ biến đổi dung nhan non nớt của ngày xưa. Dáng vẻ của họ đều đã thay đổi rất nhiều, nhưng trên con đường xe cộ tấp nập này, một thoáng giáp mặt, họ đều có thể nhận ra đối phương ngay lập tức.

Ánh mặt trời giữa trưa rạng rỡ giống hệt như ánh mặt trời giữa trưa năm đó. Nhưng sự trùng phùng này lại không thể khiến tâm trạng của họ tươi sáng hơn. Ánh mắt lạnh lẽo của Tịch Duệ Nam giống như mùa đông của phương Bắc, băng đóng nghìn dặm, tuyết bay vạn dặm.

Bạc Hà biết anh ta hận cô, không hề ít hơn so với cô hận anh ta. Lần gặp gỡ đầu tiên của họ mang theo hương bạc hà thanh mát, nhưng sau này, hương thơm không còn nữa, chỉ còn lại cảm giác mát lạnh, hơn nữa càng lúc càng lạnh, lạnh đến thấu tim...

Buổi tối, Bạc Hà và An Nhiên tụ tập ăn tối như đã định. An Nhiên đưa Phó Chính cùng đến, vừa gặp mặt liền tặng cho cô một hộp quà nhỏ xinh xắn. “Happy birthday!”

Sau khi nhận quà, Bạc Hà cầm trên tay ước lượng trọng lượng, cười khỏ, nói: “Phần mắt hay là phần má vậy?”

An Nhiên cười tủm tỉm. “Hai trong một, tầng trên là phần mắt, tầng dưới là phần má, rảnh rồi cậu cứ bôi bôi, quét quét một chút đi, đừng có lúc nào cũng để bộ dạng nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ thế này, quá ảnh hưởng đến diện mạo thành phố. Phó Chính, anh nói xem có phải không?”

Phó Chính chỉ cười, không tiếp lời.

“Đúng rồi, chuyện tìm Tịch Duệ Nam mình đã nói với Phó Chính, anh ấy bảo cậu cung cấp thêm thông tin, chỉ dựa vào một cái tên thì rất khó tìm.”

“Mình có thể có thông tin gì chứ, nếu có thì chẳng cần nhờ cảnh sát nhân dân vất vả ra tay tìm người giúp.”

Phó Chính bắt lực buông tay. “Bạc Hà, vậy anh e rằng rất khó giúp được em. Em phải biết nhân khẩu thường trú ở thành phố này hàng triệu triệu người, tổng dân số gần mười một triệu, tìm một người trong số đó chẳng khác gì mò kim đáy bể.”

Bạc Hà gật gật đầu. “Em biết rất khó tìm, không tìm được thì thôi vậy. Buổi chiều em cũng chỉ là nhất thời kích động nên mới nói chuyện này với An Nhiên, bây giờ bỏ đi, không làm phiền anh nữa.”

Phó Chính liền hiếu kỳ hỏi: “An Nhiên nói em muốn tìm người họ Tịch này để chinh anh ta? Vì sao vậy, anh ta có thù với em à?”

Xem ra An Nhiên không nói gì nhiều với anh. Bình thường cô ấy giống hệt như cái sọt chứa chuyện, chẳng bao giờ hết chuyện để nói, nhưng vẫn biết nặng nhẹ, những chuyện không nên nói tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài, cho dù là đối với Phó Chính yêu thương của cô ấy. Bạc Hà bắt giác nhìn cô bạn một cái vẻ tán thưởng, An Nhiên hiểu rõ thâm chớp mắt cười với cô.

“Đúng vậy, em với anh ta có thù, nhưng cũng chẳng phải là thù không đội trời chung gì cả, cho nên, nếu như anh ta may mắn thì đừng gặp lại em nữa, em cũng sẽ mở lòng từ bi tha cho anh ta một mạng.”

Bạc Hà dùng một câu nhẹ nhàng, bình thản, gạt đi nghi vấn của Phó Chính.

2. Q.1 - Chương 2: Họ Tịch Kia, Thiên Đường Có Lối Anh Không Đi

Tịch Duệ Nam phớt lờ cô, vờ như chẳng nghe thấy gì, nhanh chóng rời đi. Ánh đèn neon di chuyển trên chiếc áo sơ mi màu xanh da trời sạch sẽ của anh, khiến thân hình rắn rỏi, khỏe mạnh của anh hiện lên vô cùng rực rỡ. Nhưng trên khuôn mặt anh tuần lại là đôi mắt băng giá, lạnh lẽo, không một tia ấm áp.

Ánh mặt trời càng lúc càng nóng.

Hoa tầm xuân đầu hạ đã tàn, sắc xanh của tiết giữa hè bắt đầu xuất hiện, xanh tươi, xanh thẫm, xanh đen, xanh biếc... các loại màu xanh đậm nhạt tràn ngập trong mắt.

Từ mùa xuân tươi tắn sắc hoa, đến mùa hạ xanh tươi sắc trời, sắc lá, sự thay đổi của thời tiết tạo nên một bức tranh rực rỡ.

Bạc Hà không cảm thấy được sự thay đổi rõ ràng của thời tiết, bởi vì cô là thành viên của tộc SOHO1, hằng ngày làm việc ở nhà, vẽ minh họa ột số tạp chí thời trang, cũng làm bìa sách ột số nhà xuất bản. Cô thường xuyên ngồi lì trước màn hình máy tính cả ngày trời, tính chất công việc quyết định cuộc sống của cô về cơ bản đều ở trạng thái “sống trong hang” – trốn ở nhà hoàn toàn, mặc kệ hết xuân hạ hay thu đông.

(1. SOHO: tức Small office home office, làm việc ở nhà, phần lớn là chỉ những người làm việc tự do.)

Từ khi sang tháng Năm, ánh mặt trời của miền Nam chói mắt ra sao, đều là do An Nhiên nói cho cô biết.

“Cậu biết không, mình đi ở trên đường, nóng đến mức đi giày rồi mà vẫn có thể cảm thấy hơi nóng dưới mặt đất, tóc thì bị phơi đến mức sắp cháy khét rồi. Nóng quá! Nóng quá đi mất! Mình cảm thấy đi thêm vài bước nữa là sẽ bốc cháy mất.”

Trong điện thoại, An Nhiên ríu rít, tíu tít như bình thường, ngữ khí đau khổ vô hạn.

“Này Bạc Hà, biên tập viên mỹ thuật của bọn mình nói tranh minh họa bản thảo tháng này của cậu còn thiếu một tấm chưa giao đó. Nhắc nhở cậu đừng có kéo dài thời gian giao bản thảo!”

“Biết rồi, chẳng phải bây giờ mình đang chạy tiến độ sao, cậu nhanh chóng dập điện thoại đi, đó chính là sự hỗ trợ lớn nhất đối với mình đấy.”

An Nhiên chán nản dập máy. Nhưng yên tĩnh chưa được đầy hai phút, di động lại lần nữa đổ chuông. Bạc Hà thực sự bị làm ồn đến phát bực, cầm điện thoại, chẳng buồn nhìn xem là ai gọi đã trực tiếp tắt máy. Thế giới cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại, khi không bị làm phiền cô vẽ rất nhập tâm, một buổi chiều cảm hứng dâng trào hoàn thành một bản vẽ, không phải buồn phiền vì không giao được bản thảo nữa rồi.

Sau khi làm việc cả buổi chiều trước máy tính, cô vừa ngẩng đầu, nắng hoàng hôn đã nhuộm khắp thế giới ngoài cửa sổ thành một mảng màu vàng kim. Bụng đã hát vang bài hát “không thành kết”, đói quá rồi! Lúc Bạc Hà chuẩn bị ra tủ lạnh tìm chút đồ ăn thì bỗng có tiếng chuông cửa.

(1. Kế vườn không nhà trồng.)

Mở cửa ra, bên ngoài, Quý Phong đang cười rạng rỡ. “Bạc Hà, gọi điện thoại em tắt máy, dành tìm đến tận cửa.”

Hóa ra cuộc điện thoại vừa rồi là anh ấy gọi, Bạc Hà cười, xin lỗi: “Vừa rồi chạy bản thảo nên tắt máy để tránh bị làm phiền. Anh tìm em có việc gì à?”

Quý Phong tỏ vẻ kinh ngạc. “Em quên rồi à? Hôm nay là sinh nhật lần thứ mười sáu của Quý Vân, con bé đã hẹn em tham gia bữa tiệc sinh nhật của nó rồi mà, hơn nữa hai ngày trước chẳng phải còn gọi điện đến nhắc lại với em rồi à?”

Bạc Hà vỗ đầu một cái. “Ôi trời, bạn quá suýt chút nữa thì quên mất.”

Hôm kia Quý Vân gọi điện thoại cho Bạc Hà để mời cô tham gia bữa tiệc sinh nhật lần thứ mười sáu của cô bé, còn nhắc đi nhắc lại: “Chị nhất định phải đến tham gia đó! Không được lấy bất cứ lý do gì để không đến, nếu không em sẽ tuyệt giao với chị.”

Trước sự ngang bướng, không nhẽo của cô bé, Bạc Hà tủm tỉm cười, gật đầu, đồng ý là cho dù có mưa rào rơi xuống cô cũng sẽ đến đúng giờ. Cô rất thích cô em gái ngây thơ, đáng yêu này, tuy không muốn tham gia bữa tiệc sinh nhật lắm, bởi vì chắc chắn lúc đó, bữa tiệc sẽ là thiên hạ của đám nam sinh, nữ sinh mười mấy tuổi như Quý Vân kia, còn với vị “cao niên” hai mươi tư tuổi như cô, bị kẹp ở trong đó thì chẳng thích hợp chút nào. Nhưng dù không thích hợp đi chăng nữa, cô vẫn phải đi một chuyến, đến một chút gọi là có mặt, ở lại độ nửa tiếng rồi đi, cũng coi như ổn rồi nhỉ?

“Biết ngay là em chẳng đáng tin cậy mà, cho nên anh đặc biệt gọi điện đến để nhắc nhở em, vậy mà em còn tắt máy không nghe, anh đành phải tìm đến tận cửa để đón em, chuẩn bị một chút rồi đi nhé.”

Bạc Hà nói: “Mời anh xuống dưới nhà đợi em mười phút, cảm ơn!”

Bạc Hà dùng mười phút này để tắm rửa và thay một bộ đồ sạch sẽ, sau đó xuống lầu gặp Quý Phong. Anh nhìn chiếc áo phông đen cộc tay rộng thùng thình và chiếc quần bò ngố trên người cô, chẳng biết làm thế nào, chỉ cười, lắc đầu. “Xem ra chiếc váy anh tặng đã bị em tống vào lãnh cung rồi.”

Bạc Hà thì cười, gật đầu. “Đúng vậy, trẫm không hề yêu thích vị mỹ nhân mà Quý ái khanh người tiền công.”

Chiếc váy xanh lam xinh đẹp đó bị Bạc Hà cắt đi thật kĩ. Nếu chiếc váy có ý thức, chắc là sẽ lặng lẽ than thở, muốn khóc mà chẳng có nước mắt nhỉ?

Bữa tiệc sinh nhật mười sáu tuổi của Quý Vân tổ chức tại một khu nghỉ mát ngoài trời ở ngoại thành. Trên thảm cỏ xanh mướt bày hai bàn đồ ăn tự chọn, khăn trải bàn trắng như tuyết, những món ăn ngon mắt ngập tràn, chủ yếu là bánh ngọt, hoa quả và đồ ăn nguội, đồ uống màu sắc đa dạng đặt đầy ở hai đầu bàn, dưới ánh hoàng hôn màu vàng kim, khung cảnh đẹp đẽ như một bức tranh tĩnh vật. Đồ ăn chín là ở hai khu bếp nướng bên cạnh, khách mời có thể tự nướng thịt ăn, cũng có thể bảo nhân viên phục vụ mặc đồng phục giúp đỡ.

Ngoài ăn ra còn có chỗ chơi.

Bãi cỏ rộng lớn, bằng phẳng như một tấm thảm xanh, phía cuối tấm thảm xanh có một hồ nước. Hồ nước không sâu, nuôi rất nhiều cá, khách khứa có thể xuống hồ bắt cá chơi, trải nghiệm cảm giác thú vị với tự nhiên, đây là chỗ thu hút nhất của khu nghỉ dưỡng. Ngoài ra còn có dịch vụ cung cấp xe đạp đôi, ba, bốn người đạp, để các du khách đạp xe đạp quanh đây.

Quý Vân và bạn học của cô bé buổi chiều vừa tan học đã đến đây, Quý gia thuê một chiếc xe lớn đưa đón. Lúc Bạc Hà và Quý Phong đến, một nhóm học sinh tràn đầy sức sống đang chơi vô cùng vui vẻ.

Đại đa số mọi người đều xuống hồ bắt cá, nước trong hồ bắn tứ tung, tiếng cười đùa rộn rã.

Một vài người đang đạp xe, hai, ba, hoặc bốn người cùng đạp một chiếc xe đạp, động tác đồng nhất, chiếc xe chạy bằng băng trên bãi cỏ xanh tươi; có chiếc xe không được phối hợp nhịp nhàng giống như một người say rượu đi xiên xiên vẹo vẹo trên mặt đường, người trên xe hét ầm, người bên cạnh thì cười lớn.

Bạc Hà xuống xe, đứng ở bên cạnh nhìn khung cảnh vô cùng vui vẻ này, đột nhiên cảm thấy mình già thật rồi. Thực ra cũng mới có hai mươi tư tuổi thôi, nhưng so sánh với đám trẻ mười sáu, mười bảy tuổi này, cô bắt giác thô dài.

Bạc Hà đang cảm khái vô hạn thì An Nhiên gọi điện đến, bảo cô cùng ra ngoài ăn tối.

“Mình có hẹn rồi. Hôm nay sinh nhật Quý Vân, Quý gia tổ chức tiệc ở khu nghỉ dưỡng Lục Đào. Một party lộ thiên mang phong cách Anh, khí phái lắm đó! Mình cảm thấy bản thân quá lạc hậu rồi.”

An Nhiên lớn tiếng kêu: “Được đó, có cơ hội ăn ngon lại không gọi ỉnh. Bạc đại tiểu thư, bây giờ cậu có dây mơ rễ má với người giàu có rồi, có chỗ ăn ngon, chơi vui như vậy cũng không dắt mình đi cùng để biên tập viên nhỏ bé mình đây được mở rộng tầm mắt!”

Bạc Hà vỗ trán. “Đúng rồi, sao mình không nghĩ đến việc gọi cậu đi cùng nhỉ? Cậu không biết đâu, ở đây toàn là học sinh, mình đang rầu lòng vì không hòa hợp được với bọn họ đây. Cậu lập tức đến đây đi, dù gì bây giờ bữa tiệc vẫn chưa chính thức bắt đầu, mình đợi cậu đến để cùng nhau lạc hậu.”

“Thôi bỏ đi, bây giờ mình vẫn đang ở tòa soạn tạp chí, từ đây đến đó xa lắm, đợi mình đến nơi, món hoàng hoa cũng đã nguội rồi, mình vẫn nên đợi Phó Chính nhà mình tan làm rồi cùng nhau đi ăn mì kéo thôi. Cậu từ từ lạc hậu đi nhé, ngày mai mình đến nghe cậu báo cáo về trình độ hủ bại của bữa tiệc.”

An Nhiên cúp máy. Bạc Hà cầm điện thoại, tưởng tượng đến bát mì kéo dạt dào tình cảm kia. Đồ ăn có đơn giản, tầm thường hơn nữa, chỉ cần có người yêu cùng chia sẻ thì đều hấp dẫn hơn bất cứ món ăn tinh tế, cầu kỳ nào.

Quý Phong đỗ xe xong chạy đến, hỏi: “Ngần ra làm gì? Đi đến cùng chơi với bọn họ đi!”

Bạc Hà cười cười lắc đầu, đó là thế giới của những thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi, vị “cao niên” hai mươi tư tuổi như cô đây vẫn đứng có trà trộn vào thì hơn. Lấy một cốc sinh tố ở trên bàn, cô vừa uống vừa hỏi: “Vì sao bố anh và mẹ em vẫn chưa đến?”

“Họ sẽ không đến, bố anh nói đây là nơi của những người trẻ tuổi, không cần người già như ông đến thêm náo nhiệt, Quý gia có người con cả là anh đây toàn quyền thay mặt là được rồi. Nói thực lòng, anh cũng

không muốn đến lắm, làm sao có thể chơi chung với đám trẻ con này chứ, nhưng lại không thể không đến, một mặt là Quý Vân nói nếu anh to gan dám không đến nó sẽ đoạn tuyệt quan hệ anh em với anh; mặt khác là bố nói ông ấy sẽ không đến, bất luận thế nào anh cũng phải đến, thay mặt Quý gia tiếp đón đám nhóc này. Chẳng còn cách nào cả, anh đành phải thay bố xuất chinh.”

Bạc Hà nghe thấy liền nở nụ cười. “Hóa ra hôm nay anh đến làm bảo mẫu, không tài nào cảm thông được.”

Quý Vân phát hiện ra anh trai và chị gái đã đến, vui mừng chạy tới ôm chầm lấy hai người, nhí nhảnh nói: “Nhanh lên, nhanh lên, chúc em sinh nhật vui vẻ đi!”

Quý Phong vừa nói “sinh nhật vui vẻ” với em gái vừa móc từ trong túi ra một hộp quà nhỏ nhắn, tặng cho cô. Quý Vân nhận lấy, cười rạng rỡ, hỏi: “Lần này là vòng tay gì đó?”

Đồ trang sức Quý Vân thích nhất chính là vòng tay, trên cổ tay nhỏ nhắn thường xuyên đeo một chuỗi vòng tay kêu leng keng. Quý Phong thuận theo sở thích của cô bé, sinh nhật hằng năm đều tặng cô bé một chiếc vòng tay độc nhất vô nhị.

“Nhờ bạn bè mang vòng tay bạc làm thủ công từ Nepal về cho, chỉ để đổi lấy một nụ cười đáng giá nghìn vàng của em gái anh.”

“Anh trai, anh thật tốt!” Quý Vân lại ôm Quý Phong thêm cái nữa.

So với món quà “tâm huyết” của Quý Phong, quà của Bạc Hà khiến chủ nhân có chút hổ thẹn khi đưa ra, nhưng vẫn phải miễn cưỡng tặng. “Này, cho em một bao lì xì, thích gì tự đi mua.”

Bạc Hà quên mất sinh nhật của Quý Vân, đâu có chuẩn bị được quà gì chứ? Thế là trước khi ra cửa tìm một phong bao lì xì, nhét vào đó năm trăm tệ để làm quà sinh nhật.

Quý Vân nũng nịu chu miệng lên. “Chị à, quà sinh nhật của chị què mùa quá!”

“Chị què mùa như thế này đó, em hãy thông cảm cho chị đi!”

“Được thôi, cảm ơn chị!” Quý Vân nhận lấy phong bao. “Vây bây giờ em đi thay quần áo đây.”

Vũ hội sinh nhật tổ chức khi trời tối, những chiếc đèn neon màu sắc rực rỡ đồng loạt bật sáng trên bãi cỏ xanh. Quý Vân thay y phục xong đi ra ngoài, cô bé mặc một chiếc váy bông bênh bằng sa tanh trắng như tuyết, một chiếc nơ bướm kết ở trước ngực, ren hoa được đính đầy trên thân váy, mái tóc đen thẳng buông xõa, đội một vòng hoa được kết bằng hoa tươi, trang điểm trông giống một tiểu tiên nữ trong rừng.

Thật là xinh đẹp! Trong lòng Bạc Hà thầm tán thưởng, Quý Phong ở bên cạnh nói: “Chiếc váy này là quà sinh nhật của mẹ tặng con bé, giá của nó bằng cả nửa tháng lương của anh.”

“Vây bác Quý tặng em ấy quà gì?” Bạc Hà hoàn toàn chỉ là tiện miệng hỏi.

“Bữa tiệc sinh nhật này chính là quà sinh nhật bố tặng con bé. Xa xỉ nhỉ?”

Thực sự là rất xa xỉ, Bạc Hà đoán chi phí mà Quý gia chi cho bữa tiệc này chắc là không rẻ, bất giác cảm thán nói: “Trẻ con bây giờ thật là hạnh phúc, đúng là được lớn lên trong thùng mật. Khi em còn nhỏ, được ăn một chiếc bánh ga tô đón sinh nhật đã là niềm vui mừng lớn bằng trời rồi.”

“Khi anh còn nhỏ cũng giống như em, được ăn bánh ga tô là vui vẻ lắm rồi. Quý Vân thì khác, lúc con bé ra đời, gia cảnh dần dần tốt hơn, cho nên con bé giống như là một công chúa nhỏ, muốn gì có nấy, có lúc anh cũng rất đố kị với con bé.”

Bạc Hà nhún vai. “Có gì đáng đố kị chứ, ai cũng có số phận của riêng mình, chẳng cần ngưỡng mộ người khác.”

Quý Phong tán đồng nhìn Bạc Hà một cái, anh rất tán thưởng tâm hồn tốt đẹp của cô. Hai người con gái cùng một mẹ sinh ra, hoàn cảnh trưởng thành lại trái ngược nhau, những người khác sớm đã oán trời, đổ lỗi cho người, cô lại không như thế, cô bình tĩnh, hòa nhã, số mệnh cho cô bao nhiêu thì cô nhận bấy nhiêu.

Vũ hội có thể chính thức bắt đầu rồi, nhưng Quý Vân nói còn phải đợi một lát. “Còn mấy giáo viên trong trường vẫn chưa đến.”

Bạc Hà hơi kinh ngạc. “Em còn mời cả giáo viên à?”

“Đương nhiên ạ, chị biết là em vẫn luôn mê các thầy giáo trong trường nhất mà. Đặc biệt là mấy thầy giáo thực tập trẻ tuổi học kỳ này mới đến, oa, trong đó có một người giống như thần biển Poseidon trong thần thoại Hy Lạp, đẹp trai chết đi được.”

Quý Phong chen vào một câu: “Vì sao thầy giáo của bọn em không cùng ngồi xe với bọn em đến luôn chứ?”

“Buổi chiều hôm nay giáo viên trong trường mở cuộc họp, chỉ nên họ chỉ có thể đến muộn một chút. Em đã bảo xe quay về đón họ, lúc này chắc cũng sắp đến rồi đó...” Đang nói, Quý Vân đột nhiên nâng một ngón tay lên chỉ. “Đến rồi, đến rồi, xe đã đến rồi.”

Một chiếc xe khách chất lượng cao chậm chậm đến gần và dừng lại, cửa xe vừa mở, mấy thanh niên lần lượt bước xuống. Người cuối cùng xuống xe mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh da trời.

Chiếc áo sơ mi màu xanh da trời kia giống như tuyết sáng dao lạnh đâm vào đồng tử của Bạc Hà.

Quý Phong thân làm đại diện phụ huynh, nhiệt tình đi lên phía trước nghênh đón các giáo viên mà em gái mình mời đến tham gia bữa tiệc sinh nhật. Quý Vân lần lượt giới thiệu từng người với anh, những giáo viên thực tập trẻ tuổi này đều là dùng sự nhiệt tình giống nhau để đáp lại anh, nhưng lúc giới thiệu đến người thanh niên mặc áo sơ mi màu xanh da trời, anh ta chỉ lạnh nhạt gật đầu một cái.

“Chào anh.”

Quý Phong nhìn thấy anh ta liền dừng lại, anh nhận ra khuôn mặt này, khuôn mặt tỏa sáng giống như một vì sao trên bầu trời. Anh ta chắc cũng nhận ra anh rồi, bề ngoài tỏ vẻ thản nhiên nhưng đôi mắt sâu thẳm ẩn giấu sự thẳng thốt thoáng qua.

“Anh trai, đây là thầy giáo Tịch.”

Định thần lại, Quý Phong mỉm cười, bắt tay với anh ta. “Chào anh, thầy giáo Tịch.”

Sau khi bắt tay, trong lúc vô thức, Quý Phong quay đầu nhìn Bạc Hà đang đứng cách đó không xa. Vô cùng nhạy bén, Tịch Duệ Nam cũng nhìn theo anh, lúc trông thấy Bạc Hà, anh ta không quá kinh ngạc, rõ ràng sau khi nhìn thấy Quý Phong, anh ta đã chuẩn bị tâm lý sẽ thấy cô. Biểu cảm của cô rất bình tĩnh, chỉ là ánh mắt đột nhiên lạnh lùng như đóng băng.

Bạc Hà nửa cười nửa không đi đến. “Vân Vân, mấy vị này chính là giáo viên em mời đến à?”

Quý Vân lại giới thiệu chị gái mình ấy giáo viên, những người khác không nói làm gì, chỉ có Tịch Duệ Nam nghe thấy tên “Bạc Hà” liền nhướn mày, vẻ vô cùng bất ngờ.

Anh ta biết gia đình Bạc Hà trước đây chỉ có hai bố con, từ lúc nào lại xuất hiện một đôi anh trai em gái như thế này? Nhưng anh ta vẫn im lặng.

Sau khi giới thiệu anh trai, chị gái, Quý Vân dẫn các giáo viên đến bên bàn ăn trước. Tịch Duệ Nam vẫn đi sau cùng, Bạc Hà đi bên trái anh ta, hạ giọng nhỏ đến mức chỉ để một mình anh ta nghe thấy: “Họ Tịch kia, thiên đường có lối anh không đi, địa ngục không cửa anh lại xông vào. Khả, khả, khả.”

Giẫm hỏng giày sắt tìm chẳng thấy, lúc có được lại không tốn chút sức lực nào. Bạc Hà thật sự không ngờ, Tịch Duệ Nam hóa ra đang lẩn trong trường học của Quý Vân. Anh ta lại còn làm giáo viên, đây thực sự là chuyện đáng cười nhất của năm.

Tịch Duệ Nam không thèm đếm xỉa đến cô, vờ như chẳng nghe thấy gì bước nhanh rời đi. Ánh đèn neon rực rỡ chiếu lên chiếc áo sơ mi màu xanh da trời sạch sẽ của anh ta, khiến thân hình cao ráo của anh ta trở nên lấp lánh. Nhưng trên khuôn mặt anh tuấn, đôi mắt lại băng giá, lạnh lẽo, không một tia ấm áp.

Không ai phát giác ra con sóng ngầm cuộn trào giữa hai người họ, ngoại trừ Quý Phong ngẫu nhiên quay đầu, ánh mắt nhìn mang theo sự phỏng đoán.

Tịch Duệ Nam đi đến bên bàn ăn, cầm chai nước khoáng uống hai ngụm. Quý Vân nhiệt tình đưa cho anh ta một đĩa thịt nướng, anh ta cầm lấy, cảm ơn nhưng cũng chẳng động đến.

Tịch Duệ Nam rất hối hận vì đã đến tham gia bữa tiệc sinh nhật này, vốn dĩ anh ta cũng không muốn đến nhưng Quý Vân mời hết lần này đến lần khác, thêm vào đó mấy đồng nghiệp cứ một mực kéo anh ta tham gia, chẳng biết làm thế nào, đành phải cùng đi một chuyến. Không ngờ chị gái của Quý Vân là Bạc Hà, vì sao bọn họ lại là chị em?

“Thầy giáo Tịch, vì sao thầy không ăn ạ? Có phải thầy không thích ăn những thứ đồ nướng này không? Thầy muốn ăn gì, em bảo người làm cho thầy.”

Quý Vân rõ ràng đối xử với anh chu đáo, nhiệt tình hơn những giáo viên khác, Bạc Hà ở gần đó nhìn thấy, đột nhiên có một chút cảnh giác.

“Không cần đâu, bây giờ tôi không đói, để lát nữa ăn sau đi. Quý Vân, bọn Hạ Lôi đang gọi em đó, em qua xem sao đi.”

Quý Vân nhanh nhẹn cất bước rời đi, Bạc Hà nhân cơ hội lập tức tiến tới trước mặt Tịch Duệ Nam, vẻ mặt trịnh trọng, cảnh cáo anh ta: “Họ Tịch kia, nếu anh không muốn gặp phải phiền phức thì hãy tránh xa em gái tôi một chút. Nếu không thì...”

Anh ta nhìn thẳng vào mắt cô, cuối cùng cũng đáp lại, giọng nói trầm thấp nhưng rõ ràng: “Nếu không thì làm sao?”

Cô hít sâu một hơi, ngữ khí hung hăng: “Nếu không thì nợ cũ, nợ mới tôi sẽ tính cả thể. Anh ăn không nổi thì chuẩn đi. Có tin là tôi sẽ gọi người đến đánh gãy một chân anh không?”

Anh ta trầm mặc một hồi. “Bạc Hà, cô còn tàn nhẫn hơn trước đây.”

Vứt lại câu nói này, anh ta liền quay người rời đi. Sau khi đến chưa được mười phút, không chào tạm biệt ai, lặng lẽ rời khỏi bữa tiệc sinh nhật vô cùng náo nhiệt, bóng dáng cô độc mất tích trong màn đêm đen như mực.

Tịch Duệ Nam không từ mà biệt, Quý Vân nhanh chóng phát hiện ra, trên gương mặt hiện đầy vẻ thất vọng. Cô bé lập tức thúc giục anh trai Quý Phong lái xe đuổi theo, mời thầy giáo Tịch quay lại.

Lúc Quý Phong cầm chìa khóa xe đi ngang qua Bạc Hà, cô khẽ giọng nói với anh: “Anh giả vờ làm vậy là được rồi, đừng đuổi theo anh ta thật. Nói thật cho anh biết, anh ta là do em đuổi đi đó.”

Quý Phong không hề kinh ngạc, anh chỉ hiếu kỳ nhìn cô. “Vì sao vậy? Trước đây em quen biết anh ta à?”

Bạc Hà không trả lời, chỉ dặn dò: “Đừng để Quý Vân biết em quen anh ta.”

Nhận ra cô không muốn nói nhiều, Quý Phong cười cười rời đi. Một lát sau anh quay trở lại, tỏ vẻ có lỗi, nói với em gái là anh không đuổi kịp người ta.

Sự thất vọng trên mặt Quý Vân càng rõ ràng khiến Bạc Hà càng thêm cảnh giác. Cô nghĩ chắc cô phải làm gì đó, không thể để Tịch Duệ Nam tiếp tục ở lại ngôi trường này.

Tịch Duệ Nam thực ra là giáo viên thực tập của trường Quý Vân học. Buổi trưa hôm sau, An Nhiên hẹn Bạc Hà ra ngoài ăn cơm, lúc biết được tin tức này từ Bạc Hà, An Nhiên cũng vô cùng bất ngờ. “Trùng hợp như vậy sao? Cậu đi khắp nơi tìm cậu ấy, không ngờ cậu ấy lại làm giáo viên ở trường mà em gái cậu đang học.”

“Năm đó anh ta là tên chơi bời lêu lổng, dựa vào gia đình có tiền mới không bị nhốt vào trại quản giáo, bây giờ lại còn làm kỹ sư tâm hồn, cậu nói xem có phải là chuyện đáng cười nhất trong thiên hạ không?”

An Nhiên không đồng ý với lời của cô: “Bạc Hà, cậu đừng có nói như thế chứ! Lúc Tịch Duệ Nam học cấp ba tuy có phạm lỗi lầm, nhưng lãng tử quay đầu vàng không đổi, cậu cũng phải cho người ta một cơ hội làm lại chứ!”

Bạc Hà lạnh lùng cầu nhàu. “Mình thiên về khuynh hướng đánh gãy một chân anh ta trước, sau đó sẽ cho anh ta cơ hội.”

An Nhiên ghen lời, hồi lâu sau mới nói: “Nghe nói Quách Ích bây giờ sống cũng rất tốt, quán đặc sản của cậu ta ở Thanh Châu đã mở chi nhánh rồi phải không?”

“Nhưng nếu không phải do Tịch Duệ Nam, có lẽ cậu ta không chỉ là ông chủ của một quán đặc sản, cậu ta có thể đã là Lưu Bang thứ hai cũng chưa biết chừng.”

An Nhiên cười. “Chuyện chẳng ai có thể nói chắc chắn cả, được rồi, được rồi, không nói chuyện này nữa. Cho mình biết Tịch Duệ Nam dạy ở trường nào, mình mà rảnh phải đi thăm cậu ấy mới được. Nếu biết cậu ấy đến, hôm qua mình đã không ngại vất vả đi một chuyến.”

“Cậu muốn đi gặp anh ta?”

“Đúng vậy, bạn học cũ chín năm chưa gặp, lại là người thời thiếu nữ mình từng yêu thầm, còn là... đối tượng mình đã trao nọ hôn đầu nữa. Bạc Hà, cậu nói xem mình sao lại không muốn đi gặp cậu ấy một chút chứ?” Biểu cảm trên mặt An Nhiên bỗng trở nên vô cùng dịu dàng, ánh mắt cũng hơi mơ màng, giữa hai hàng lông mày hiện lên chút hoài niệm nhàn nhạt.

Trong lòng Bạc Hà đột nhiên giống như bị đâm một nhát đau nhói, đầu mày nhíu lại, ngữ khí không vui: “Mình thật sự phục cậu rồi, trước đây anh ta gần như chưa từng có sắc mặt tốt với cậu, vậy mà bây giờ cậu nói về anh ta lại tình cảm dạt dào như thế. Mình thấy cậu đừng đi gặp anh ta thì hơn, để tránh phạm sai lầm, mình cũng chẳng muốn để Phó Chính nhà cậu chạy đến bắt mình chịu trách nhiệm.”

“Yên tâm đi, mình sẽ không phạm sai lầm đâu. Mình đã hai mươi tư tuổi rồi, không còn là cô nữ sinh mười lăm tuổi của năm đó nữa. Mình muốn gặp Tịch Duệ Nam không có ý gì khác, chỉ là muốn gặp mặt một lần. So với nói muốn gặp mặt cậu ấy, không bằng nói là muốn hâm nóng một chút giấc mộng thời thiếu nữ của mình.”

Cuối cùng Bạc Hà không bắt bẻ được An Nhiên. “Được rồi, buổi chiều mình sẽ đến trường gây phiền phức cho anh ta, cậu có thể nhân tiện đi cùng với mình.”

An Nhiên thuận miệng nói: “Buổi chiều không được, buổi chiều tổng biên tập của bọn mình triệu tập toàn thể biên tập viên ở lại mở cuộc họp...” Lời còn chưa nói xong, cô đột nhiên giật mình. “Cái gì? Bạc Hà, cậu thật sự muốn gây phiền phức cho cậu ấy à?”

“Mình đã nói rồi, nếu như anh ta may mắn thì đừng để mình gặp lại lần nữa.”

An Nhiên hạ giọng khuyên can: “Bạc Hà, chuyện cũng đã trôi qua lâu rồi...”

Bạc Hà bỏ ngoài tai, quay đầu gọi nhân viên phục vụ: “Thanh toán.”

An Nhiên biết rõ có nói nữa cũng uống công, chỉ thở dài thườn thượt.

Sau khi chia tay với An Nhiên, Bạc Hà đi thẳng đến trường học của Quý Vân.

Một giờ ba mươi phút chiều là thời điểm nắng nóng gay gắt nhất trong ngày, ánh mặt trời nóng rùng rục khiến người ta hoa mắt chóng mặt. Vườn trường rộng rãi gần như không một bóng người.

Bạc Hà cố tình chọn lúc này để đến, nhân lúc buổi trưa Quý Vân về nhà ăn cơm. Đi đi lại lại hơn nửa vòng trong trường, đến mức mồ hôi túa ra như tắm, cuối cùng cũng hỏi thăm được ký túc xá của Tịch Duệ Nam nằm ở một góc khuất nhất trong vườn trường, phòng ở tầng bảy, tầng cao nhất của tòa ký túc xá cho giáo viên trông có vẻ được xây từ rất lâu rồi.

Cô leo cầu thang bộ mệt đến mức thở phì phò. Mỗi tầng có một phòng nước và nhà vệ sinh, có lẽ là cả tầng dùng chung. Ở lối đi phơi đồng phục của đầu bếp, bảo vệ, nhân viên dọn vệ sinh, xem ra sống trong tòa ký túc xá kiểu cũ này chắc là những nhân viên thuộc tầng lớp thấp nhất của trường, giáo viên thực tập vừa mới vào trường cũng bị phân đến chỗ này.

Càng đi lên trên thì càng nóng, bởi vì uy lực vô biên của ánh mặt trời chói chang được phát huy đến mức độ lớn nhất. Leo đến tầng bảy, Bạc Hà cảm thấy mình giống như đang đi vào lòng hấp.

Trong phòng nước ở góc rẽ truyền ra tiếng nước chảy róc rách, âm thanh duy nhất ấy vang lên trên hành lang yên tĩnh lúc nghỉ trưa khiến Bạc Hà vô thức quay đầu nhìn lại, một chiếc áo sơ mi màu xanh đập ngay vào mắt.

Là Tịch Duệ Nam, anh ta đang cúi xuống một ống nước mở lớn hết cỡ. Những giọt nước bắn tứ tung, phần vai áo sơ mi của anh ta cũng đã bị ướt một mảng lớn.

Bước chân của Bạc Hà dừng lại.

Trong nháy mắt, thời gian dường như quay trở về chín năm trước.

Thanh Châu nhất trung những ngày đó, ánh mặt trời rực rỡ giống như lửa, cậu thiếu niên Tịch Duệ Nam thường mở vòi nước ở cuối hành lang để xả nước vào đầu.

Bởi vì anh ta rất sợ nóng, ngày hè mới vận động một chút là mồ hôi đã vã ra như tắm, mỗi lần rời khỏi sân vận động thường xả nước lạnh xuống đầu át mẻ, sau đó mang cái đầu ướt rượt chạy lên lớp. Mái tóc ngắn cứ khê lắc một cái, làm bắn ra vô số hạt nước trong suốt.

Nhiều năm như vậy rồi, thói quen này của anh ta xem ra vẫn không thay đổi.

Bạc Hà lặng lẽ đứng ở đầu hành lang nhìn thân hình trong chiếc áo màu xanh đang quay lưng lại với cô. Nhưng Tịch Duệ Nam dường như đã phát hiện ra, đột nhiên đứng thẳng người, vừa dùng tay lau những giọt nước trên mặt, vừa quay đầu nhìn lại, lúc nhìn vào mắt Bạc Hà, biểu cảm của anh ta cứng đờ.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ kính của phòng nước, màu vàng kim sáng lấp lánh trên mặt đất. Dường như bị chói mắt, Tịch Duệ Nam nhắm mắt lại, sau đó quay đi, lặng lẽ vận vòi nước đang chảy ào ào.

Tiếng nước chảy vừa dừng, hành lang trở nên vô cùng yên tĩnh.

Hồi lâu sau, Bạc Hà bước đến phá tan sự yên tĩnh này, vẻ mặt cười mà như không: “Ày, tôi còn nhớ nhà anh có rất nhiều tiền cơ mà, sao bây giờ lại chen chúc sống trong ký túc xá cũ kỹ này với đầu bếp, bảo vệ và nhân viên vệ sinh vậy? Không phải nhà anh đã sa sút rồi chứ?”

Tịch Duệ Nam quay lưng về phía cô, trầm mặc hồi lâu, lạnh lùng nói: “Tôi có sa sút hay không, hình như chẳng liên quan gì đến cô nhỉ?”

“Sao lại không liên quan chứ? Họ Tịch kia, trước đây lúc gia đình anh có tiền, tôi chẳng làm gì được anh, bây giờ nếu anh sa sút rồi, thì đúng là lúc để tôi trút giận.”

“Cô muốn như thế nào?”

Bạc Hà nói thẳng: “Tịch Duệ Nam, tôi không muốn anh ở lại trường này nữa. Cho anh hai sự lựa chọn, một là anh tự xin thôi việc, hai là tôi đi tìm hiệu trưởng nói chuyện về các “thành tựu to lớn” của anh trước đây, để ông ta đuổi việc anh?”

Bóng lưng của Tịch Duệ Nam rõ ràng cứng đờ. Rất lâu, rất lâu, anh ta chẳng buồn quay lại, hỏi: “Vì sao phải ép tôi thôi việc?”

“Chẳng vì sao cả, nhìn thấy anh sa sút rồi nên muốn giảm thêm cho anh một cái nữa.”

Anh ta đột nhiên vận mở vòi nước, tiếng nước chảy rào rào, giọng nói của anh ta cũng nhanh và gấp giống như vậy, toát ra sự phẫn nộ đang cố gắng kìm chế: “Tôi biết cô vì Quý Vân, có phải cô sợ tôi sẽ làm gì cô bé không?”

“Đúng, tôi chính là sợ anh sẽ làm gì con bé, ai bảo anh có tiền án tiền sự chứ!”

Tịch Duệ Nam đột nhiên quay người, khuôn mặt ướt sũng nước nhưng trong mắt lại là lửa cháy rừng rực. “Biết tôi có tiền án tiền sự, cô còn dám một mình đến tìm tôi, không sợ tôi hiếp trước giết sau sao?”

Câu nói cuối cùng kia hạ lưu lại đầy khiêu khích, khiến Bạc Hà tức đến mức mặt trắng bệch. “Họ Tịch kia, có bản lĩnh thì anh đến đây thử xem, đừng cho rằng tôi vẫn dễ bị bắt nạt như trước kia. Tôi đã vất vả học thuật phòng thân của con gái, có tin là tôi có thể phế anh không?”

Lời lẽ giao chiến kịch liệt khiến trong phòng nước tràn ngập khói thuốc súng vô hình, tiếng nước chảy ào ào giống như tiếng trống trận gấp gáp. Bạc Hà và Tịch Duệ Nam đối đầu, hai ánh mắt sắc nhọn giống như đao kiếm đang cọ sát vào nhau, dường như có thể làm tóa ra tia lửa bắn tung tóe khắp không trung.

Hồi lâu sau Tịch Duệ Nam mới trưng ra dáng vẻ khinh thường, quay đầu bỏ đi. “Yên tâm, bộ dạng nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ giống như cô, tôi chẳng có chút hứng thú nào cả.”

Bạc Hà nghiêng răng nghiêng lợi. “Tôi hỏi anh lần cuối cùng, anh tự biết điều rồi đi, hay là...”

“Tôi đi.” Anh ta lạnh lùng cắt ngang lời cô. “Coi như tôi sợ cô rồi, tôi sẽ lập tức viết đơn thôi việc rồi rời đi, như thế cô hài lòng rồi chứ?”

Bạc Hà đội cái nắng chói chang đi chuyển này có thể nói là không hề uống công, dễ dàng đạt được mục đích – đuổi được Tịch Duệ Nam đi. Nhưng cô vẫn cảm thấy chưa xả hết bực bội, bởi vì câu nói “hiếp trước giết sau” cực kỳ hạ lưu của anh ta.

Tên này thực sự là ngày càng lưu manh, nhưng điều này cũng rất bình thường. Khi gia đình anh ta dùng tiền để dẹp yên những việc khốn nạn mà anh ta đã làm hết lần này đến lần khác, thì cô đã biết trước sự chiều chuộng như vậy sẽ chỉ dung túng cho sự biến chất của anh ta, quả nhiên không ngoài dự liệu. Bạc Hà cảm thấy việc đuổi anh ta đi thực sự là hành động sáng suốt, nếu không để loại người bề ngoài như vàng ngọc bên trong thì thói nát này làm giáo viên, không biết sẽ gây bao nhiêu tai họa cho các nữ sinh ngây thơ, trong sáng đây.

An Nhiên đang họp, tranh thủ thời gian rảnh rỗi gửi tin nhắn cho Bạc Hà: “Bạc Hà, cậu muốn gây rắc rối cho Tịch Duệ Nam thì cũng đừng gây chuyện quá ghê gớm nhé! Tốt xấu gì bây giờ cậu ấy cũng là một thầy giáo, ít nhiều cũng phải giữ chút thể diện cho người ta đó.”

Bạc Hà dùng dùng gửi trả lại cô một tin nhắn: “Gã này là một tên lưu manh thôi tha, cậu còn muốn giữ thể diện cho hắn? Mình chỉ muốn thay mặt vũ trụ hủy diệt hắn thôi.”

“Cậu đừng có kích động như vậy chứ! Mình thay cậu ấy cầu xin, cậu nể mặt mình tha cho cậu ấy một lần có được không?”

An Nhiên vẫn rất quan tâm đến Tịch Duệ Nam, giống thời cấp ba lúc nào cũng bảo vệ anh ta như vậy. Bạc Hà nhìn thấy tin nhắn đó liền lắc đầu, không trả lời cô ấy nữa.

Buổi trưa hôm sau, An Nhiên mới biết Bạc Hà gây phiền phức cho Tịch Duệ Nam như thế nào. Cô xin tan làm trước, lúc chạy đến trường học kia thăm hỏi cổ nhân thì lại nhận được tin rằng buổi chiều hôm trước anh đã thôi việc, rời đi rồi.

Cô thấy rất khó tin. “Vì sao nói thôi việc là người đã lập tức rời đi?”

“Cậu ấy vốn dĩ là giáo viên thực tập, vẫn chưa chính thức ký hợp đồng tuyển dụng, thủ tục nhận việc đơn giản, thủ tục thôi việc cũng đơn giản, nộp đơn xin thôi việc, bàn giao lại công việc là có thể rời đi. Nhưng mà...” Người giáo viên trung niên mà An Nhiên hỏi thăm dường như biết khá rõ về Tịch Duệ Nam, nói với vẻ tiếc nuối: “Cậu ấy thực sự là đi nhanh quá, hôm qua vội vàng làm thủ tục. Vốn dĩ phía trường học rất hài lòng về cậu ấy, bằng cử nhân chính quy chuyên ngành Tin học, chứng chỉ Anh văn cấp sáu, lại có chứng nhận nghiệp vụ sư phạm, thuộc dạng nhân tài, vừa có thể dạy Tin học vừa có thể dạy tiếng Anh...”

An Nhiên không có tâm tư nghe ông ta nói những điều này, liền cắt ngang: “Vậy thầy có biết cậu ấy đi đâu không?”

“Điều này thì tôi không biết, cậu ấy không nói.”

An Nhiên đến chậm một bước, đã thành công cốc, lúc gọi điện thoại cho Bạc Hà thì giọng đầy oán trách: “Là cậu đuổi cậu ấy đi phải không? Cậu thật sự làm được à, phá hoại bát cơm manh áo của người khác cũng giống như giết cha mẹ của người ta, cậu có biết không?”

Tịch Duệ Nam đi nhanh như vậy, Bạc Hà cũng thấy hơi bất ngờ. Sững sờ hồi lâu, cô mới định thần, trả lời An Nhiên: “Mình thừa nhận mình phá hoại bát cơm manh áo của anh ta, nhưng mình thật sự không chịu được khi loại người như anh ta làm giáo viên, cho nên mình nhất định phải đuổi anh ta đi.”

“Nhưng cậu ấy cứ đi như vậy, mình còn chưa kịp gặp cậu ấy nữa.”

“An Nhiên, không gặp không phải là tổn thất, mình gặp anh ta, suýt chút nữa thì bị anh ta làm cho tức chết rồi. Đừng có nhìn về bề ngoài trông giống con người, cái miệng của anh ta có thể nói những lời hạ lưu đó.” Bạc Hà nhớ lại câu nói kia mà nghiêng răng nghiêng lợi.

“Làm sao có thể chứ?”

“Mình lừa cậu làm gì? Tin mình đi, con người này không đáng để nhìn đâu. Đừng nghĩ đến anh ta nữa, nên quan tâm đến Phó Chính nhà cậu thêm một chút đi, vừa rồi mình nhìn thấy anh ấy đang tuần tra trên đường Nam Đại đó, phơi dưới trời nắng đến mức mồ hôi đầm đìa, đồng phục cũng ướt đầm. Cậu có thời gian rảnh đi tìm Tịch Duệ Nam, chẳng thà đến đưa chai nước khoáng mát lạnh cho anh ấy còn hơn. Phải trân trọng người trước mắt đó!”

Những lời này của Bạc Hà rất có tác dụng, lập tức đánh lạc hướng được suy nghĩ của An Nhiên: “Vì sao anh ấy lại bị điều đến tuần tra ở đường Nam Đại? Con đường đó ít cây xanh nhất, đi một vòng ở đó thực sự là có thể đem người sống phơi thành người chết. Được, giờ mình sẽ đi mua nước rồi đến thăm anh ấy.”

Bạc Hà đã gặp Phó Chính ở trước cửa siêu thị Gia Lạc Phúc trên đường Nam Đại.

Tủ lạnh trong nhà đã trống không, cô đến siêu thị Gia Lạc Phúc mua các loại đồ ăn nhanh, ăn liền như mì ăn liền, giăm bông, thịt bò hầm... Lúc cô xách túi lớn túi nhỏ từ trong siêu thị đi ra thì nhìn thấy Phó Chính, anh đang cùng một đồng nghiệp đi tuần tra. Dưới ánh mặt trời oi ả, hai cảnh sát trẻ tuổi mặc đồng phục là trắng tấp không một nếp nhăn, cả người toát ra vẻ anh tuấn, uy nghiêm, ánh mắt nhạy bén quan sát xung quanh. Bởi vì đang làm nhiệm vụ, anh nhìn thấy cô chỉ mỉm cười, gật đầu.

Đây là lần đầu tiên Bạc Hà trông thấy Phó Chính khi làm việc, cô cảm thấy anh chàng cảnh sát này rất nghiêm túc, tận tụy với công việc. An Nhiên tìm được anh ấy coi như là có chỗ gửi gắm cả đời rồi. Nếu còn nhớ nhung đến Tịch Duệ Nam giả dối, trống rỗng kia thì thực sự là một kẻ đại, đại, đại ngốc nghếch.

Đã qua giờ ăn trưa, Bạc Hà đói đến mức bụng kêu lên ừng ực, lập tức vào bếp nấu bát mì gói, đập một quả trứng gà, cắt một miếng giăm bông, lại thả thêm mấy cọng rau xanh, một bữa cơm trưa thế là xong. Vừa ăn xong bát mì, Quý Phong gọi điện cho cô: “Buổi trưa hôm nay Quý Vân tan học về nhà, mặt mày buồn bã không vui, nói là thầy giáo Tịch của bọn nó đột nhiên thôi việc, không phải là bị em đuổi đi chứ?”

Bạc Hà cũng không giấu anh: “Không sai, là em đuổi đi đó, Quý Vân không vui sao?”

“Ừ, đến cơm trưa cũng không ăn, nói là không có khẩu vị, con bé có vẻ rất buồn vì chuyện thầy giáo Tịch rời đi.”

“Không sao đâu, có buồn bã hơn nữa thì cũng sẽ qua thôi.”

“Em làm gì mà hết lần này đến lần khác đuổi thầy giáo Tịch đi thế, em có thù hay là có oán với anh ta vậy?”

“Quý Phong, sự việc cụ thể em sẽ không nói với anh đâu, em chỉ nói cho anh biết anh ta chẳng phải là thứ tốt đẹp gì, cho nên em tuyệt đối không để Quý Vân tiếp tục tiếp xúc với anh ta.”

Quý Phong biết ý không hỏi thêm nữa, chuyển chủ đề: “Thứ Bảy tuần này đến nhà ăn cơm tối nhé. Mẹ nói đã lâu em chưa đến rồi, đến thăm bà một chút, nhân tiện nói chuyện với Quý Vân. Việc con bé buồn bã không vui em phải chịu trách nhiệm đó, điều này do em gây ra mà.”

Bạc Hà ngẫm nghĩ. “Được, hôm đó em sẽ đến.”

“Vậy anh đến đón em.”

“Không cần phiền phức như vậy đâu, em bắt xe đến là được rồi.”

Nhiệt độ của ngày thứ Bảy là cao nhất từ khi vào hạ, lên đến ba mươi sáu, ba mươi bảy độ, cho đến khi mặt trời xuống núi, vẫn còn cảm giác khô nóng rất khó chịu. Bạc Hà vừa từ trong phòng điều hòa ra ngoài, khí nóng lập tức bủa vây lấy cô, cả người vã mồ hôi. Đến lúc đi tới trạm xe buýt cách đó không xa thì mồ hôi đã túa ra như tắm.

May mà tuyến xe buýt số 56 cô đợi chẳng mấy chốc đã đến bến, từ khi vào hạ, xe buýt của thành phố này có mở điều hòa, vé xe cũng tăng thêm một tệ.

Lên xe có điều hòa liền cảm thấy mát mẻ hơn nhiều, chỉ là trên xe nhiều người quá, gần như không còn chỗ đặt chân. Bạc Hà cố gắng xuyên qua nhóm người đi về phía sau, theo như kinh nghiệm đi xe buýt của cô, trên xe có chen chúc, chật chội hơn nữa thì phía sau xe vẫn sẽ tương đối rộng rãi. Quả nhiên, phía sau khoang xe rộng rãi hơn rất nhiều, nhưng cô vừa đi đến liền khựng lại, bởi vì cô nhìn thấy ở hàng ghế thứ hai

từ dưới lên phía bên phải khoang xe, vị trí cạnh cửa sổ, Tịch Duệ Nam đang ngồi đó. Đầu anh ta nghiêng dựa vào cửa kính xe, hai mắt nhắm lại giống như là đang ngủ say.

Sau khi anh ta thôi việc rời khỏi trường đã đi đâu? Bây giờ anh ta sẽ đến chỗ nào? Vì sao lại ngủ trên xe bus? Bạc Hà không hề muốn quan tâm đến con người này, cố ý quay đi không nhìn anh ta, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy nghi hoặc.

Lúc Bạc Hà xuống xe, Tịch Duệ Nam vẫn ngủ say. Xe đi xe dừng, người lên người xuống, thêm vào đó là âm thanh từ chiếc ti vi trên xe và tiếng loa phát thanh nhắc nhở trạm đến, dù âm ỉ nhưng vẫn chẳng hề ảnh hưởng đến anh ta, anh ta thản nhiên ngủ như đang ở trong phòng của mình.

Trong sự ồn ào như thế này, anh ta vẫn có thể ngủ say như vậy ư? Rốt cuộc là đi đâu, anh ta không sợ xuống nhầm bến sao? Bạc Hà cảm thấy không thể hiểu nổi, sau khi xuống xe còn vô thức quay đầu nhìn một cái. Bên ngoài cửa kính xe có một lớp bụi đất mờ, một bên mặt của anh ta thấp thoáng ẩn phía sau lớp bụi mờ mờ ấy. Chỉ chớp mắt, chiếc xe bus đã rời khỏi bến, phóng đi xa.

Bữa tối của Quý gia khá thịnh soạn, đối với người một ngày ba bữa thường ăn mì tôm như Bạc Hà thì mọi thứ đều là cao lương mỹ vị. Quý Trạch Đồng, bố của Quý Phong, Quý Vân cũng ở nhà, ông rất nhiệt tình với Bạc Hà – người không thường xuyên đến nhà ăn cơm, liên tục gấp thức ăn cho cô.

Quý Trạch Đồng vốn là một người làm vườn bình thường, sau này bao một nông trường chuyên trồng cây cảnh và hoa tươi, kinh doanh hoa và cây cảnh. Bởi vấn đề xanh hóa môi trường ngày càng được coi trọng, việc làm ăn của ông ngày càng tốt lên, quy mô của nông trường cũng ngày càng lớn. bây giờ không chỉ trồng cây cảnh mà còn trồng cả cây ăn quả giống như “hoa quả sơn” vậy. Quý Phong từ nhỏ nhìn thấy bố tĩa hoa trồng cây, lớn lên kế nghiệp cha, cũng theo ngành thực vật học, sau khi lấy được học vị thạc sĩ thì giúp bố quản lý và nghiên cứu phát triển hoạt động của công ty.

Quý Trạch Đồng là một người rất hòa nhã, tiếp xúc với hoa cỏ, cây cối trong thời gian dài, tướng mạo của ông rất điềm tĩnh, hòa ái. Bạc Hà không ghét ông nhưng cũng không thể nói là thích, cô có thái độ khách sáo và lịch sự đối với người bố dượng này.

Sau bữa tối, cô đến phòng Quý Vân để nói chuyện, muốn thử thăm dò suy nghĩ của cô bé. Quý Vân ngập ngừng thừa nhận có thiện cảm đối với thầy giáo Tịch trẻ tuổi, anh tuấn, vì thế việc thầy đột nhiên chẳng nói tiếng nào đã bỏ đi khiến cô bé cảm thấy rất thất vọng và buồn bã.

Bạc Hà thấy may mắn vì cô đã kịp thời đuổi Tịch Duệ Nam đi, nếu như tiếp tục để anh ta ở lại trường học, thiện cảm của Quý Vân nhất định sẽ sâu đậm hơn theo thời gian. Cô không hy vọng em gái sẽ giống mình năm đó, ngốc nghếch đã thích...

Đột ngột rùng mình, Bạc Hà không nghĩ tiếp nữa. Trên thực tế, bao nhiêu năm qua, cô vẫn luôn hổ thẹn khi thừa nhận bản thân mình năm đó từng thích Tịch Duệ Nam một người chỉ có vẻ bề ngoài, vốn không đáng được thích như thế. May mà không có ai biết bí mật từ thời niên thiếu của cô, cho dù là bạn thân An Nhiên cũng không biết rõ sự việc.

Bạc Hà an ủi Quý Vân cả nửa ngày mới rời khỏi phòng của cô bé. Quý Phong đợi ở phòng khách, nhìn thấy cô liền nhướn mày lên cười. “Thế nào rồi?”

Cô biết ý nghĩa câu hỏi này của anh. “Cứ từ từ đi, con bé nhất thời vẫn còn chút tiếc nuối, sau một thời gian nữa sẽ dần quên con người này thôi.”

3. Q.1 - Chương 3: Anh Ta Còn Sa Sút Hơn Cả Trong Tưởng Tượng

Cô đã từng nói, nếu Tịch Duệ Nam thực sự sa sút, cô sẽ khiến cho cuộc sống của anh ta càng khó chịu hơn. Bây giờ cô đã thành công rồi, nhưng nhìn thấy anh ta chịu đựng dai dẳng như thế này, trong lòng cô lại không cảm thấy được xả giận và sung sướng giống như trong tưởng tượng.

Vì sao lại như vậy chứ? Bạc Hà không trả lời được câu hỏi của chính mình, chỉ thấy chết lần này đến lần khác, trước mắt hiện lên khuôn mặt vô cùng cô đơn, lẻ loi của Tịch Duệ Nam dưới ánh mặt trời rực rỡ.

Lúc Bạc Hà rời khỏi Quý gia, Hà Uyển nhét đầy hai túi hoa quả đúng mùa như vải thiều, xoài và đu đủ...bảo cô xách về nhà ăn. Đây đều là hoa quả sạch do “hoa quả sơn” của Quý gia sản xuất, nghe nói là mới được hái chiều hôm nay nên đặc biệt thơm ngon.

“Không cần cho con nhiều như vậy, một mình con ăn không hết đâu, gói mấy quả là được rồi.”

Hà Uyển không nghe. “Mùa hè ăn nhiều hoa quả mới tốt, con gái càng cần phải ăn nhiều, tốt cho da. Con cứ cho vào tủ lạnh, mỗi ngày ăn mấy quả, chẳng mấy chốc là hết thôi. Ăn hết rồi thì nói với mẹ một tiếng, mẹ bảo Quý Phong đưa đến cho con.”

“Không cần đâu, những loại hoa quả này đang đúng mùa, trên đường chỗ nào cũng bán, nếu con muốn ăn tự đi mua là được rồi, hà tất phải bắt Quý Phong chạy qua chạy lại phiền phức như vậy.”

“Không phiền phức đâu, dù gì hằng ngày anh đều phải lái xe đến nông trường, nhân tiện mang hoa quả về nhà, đi đến chỗ em một chuyến thì có gì phiền phức chứ!” Ngừng một lát, Quý Phong lại nhìn Bạc Hà, cười nói: “Nếu em nằng nặc muốn bỏ tiền mua hoa quả ăn, vậy chẳng thà mua của anh là được rồi, phù sa không để chảy ruộng người mà. Hơn nữa hoa quả của anh chắc chắn rẻ hơn giá thị trường, lại đặc biệt tươi ngon, còn có thể đưa hàng đến tận nơi. Thấy thế nào?”

Bạc Hà nở nụ cười tươi, “Nghe có vẻ được đấy. Được thôi, sau này nếu em muốn mua hoa quả nhất định sẽ tìm anh.”

Quý Phong xách hai chiếc túi đựng đầy hoa quả lên. “Đi thôi, hôm nay là lần đầu tiên phục vụ đưa hàng đến tận cửa, để giành lấy sự hài lòng của em, sau này quan tâm, chiếu cố đến nhiều nhé!”

Quý Phong lái xe đưa Bạc Hà về nhà, giúp cô xách hai túi hoa quả lên lầu, sau khi đặt túi hoa quả xuống liền lập tức cáo từ: “Không làm phiền em nghỉ ngơi nữa.”

Đồng hồ vừa chỉ tám giờ, Bạc Hà là cú đêm, buổi tối không bao giờ đi ngủ sớm, nhưng cô sống một mình, buổi tối thực sự không tiện tiếp người khác giới, mà cô cũng không muốn làm việc đó. Chỉ là thân phận của Quý Phong đặc biệt, trên danh nghĩa là anh trai, lại là chủ nhân thực sự của căn hộ này, nếu anh muốn ngồi lại thêm một lát thì cô cũng không tiện đuổi anh đi. May mà anh biết ý, trước nay chưa từng nán lại lâu.

Sau khi Quý Phong đi, Bạc Hà nhìn túi hoa quả mà phát sầu, một mình cô phải ăn đến khi nào mới hết? Xoài, đu đủ còn để được, chứ vải thiều nhất định phải ăn tươi. Cố nhân từng nói: “Vải thiều nếu rời cành, một ngày sẽ đổi màu, hai ngày sẽ đổi hương, ba ngày sẽ đổi vị, ngoài bốn, năm ngày sặc, hương, vị đều hết sạch.”

Vải thiều tươi ngon thế này nếu để mấy ngày, mắt trông trông nhìn nó đổi màu, đổi hương, đổi vị, Bạc Hà cảm thấy thực sự là lãng phí của trời. Nghĩ đến An Nhiên vẫn luôn thích ăn vải thiều nhất, cô lập tức gọi điện thoại bảo cô ấy đến “chia chiến lợi phẩm”. An Nhiên vô cùng vui vẻ. “Bạc Hà cậu thật là tử tế, có đồ ăn ngon còn nhớ chia ình. Đợi đó, mình sẽ dùng tốc độ ánh sáng để đến.”

An Nhiên nói là dùng tốc độ ánh sáng để đến, vậy mà một giờ đồng hồ sắp trôi qua rồi, cô ấy vẫn chưa đến. Cô ấy và một đồng nghiệp thuê chung một căn hộ chung cư hai phòng một sảnh, ở ngay sau tòa nhà văn phòng của tạp chí, đi làm thì chỉ cần năm phút, nhưng đến chỗ của Bạc Hà thì phải chuyển hai tuyến xe, chỉ ít phải mất hơn nửa giờ đồng hồ. Bây giờ đã sắp một tiếng trôi qua, dù thế nào thì cũng phải đến rồi chứ.

Khi kim đồng hồ chỉ chín giờ, Bạc Hà lại lần nữa gọi điện cho An Nhiên: “Cậu có chuyện gì vậy? Sao giờ vẫn chưa đến, chậm hơn nữa là chỉ còn vỏ thôi đấy.”

An Nhiên cười khan trong điện thoại. “Chuyện đó...Bạc Hà, tối hôm nay e rằng mình không đến được rồi, có chút chuyện đột xuất. Vải thiều cậu cứ để lại ình, ngày mai mình đến lấy vậy.”

“Vì sao? Vải thiều ngày hôm nay mới hái, để đến ngày mai thì sẽ không còn tươi như thế này nữa đâu.”

“Không sao đâu, cứ để trong tủ lạnh đi, vị giác của mình không nhạy bén như vậy đâu, sẽ không phát hiện ra sự khác biệt của độ tươi hôm nay và ngày mai đâu.”

“Vừa rồi cậu đã nói là dùng tốc độ ánh sáng đến, vì sao đột nhiên lại không đến nữa vậy, có chuyện gì à? Không phải là Phó Chính nhà cậu tuyên triệu cậu đó chứ?”

“Cậu vẫn biết mình vẫn luôn “trọng sắc khinh bạn mà” mà, thật là ngại quá!”

Không đợi Bạc Hà mắng câu “trọng sắc khinh bạn”, An Nhiên đã tự nói ra trước, khiến cô không tiện nói gì nữa, đành hậm hực bảo: “Đi đi, có ăn mà cũng chẳng thèm đến, sau này đừng có mong mình cho cậu ăn không nữa.”

An Nhiên cười hì hì. “Bạc Hà đừng tức giận, ngày mai mình vẫn phải đến để ăn vài thiêu, sau đó mình còn lấy về nữa, dù sao cậu cũng đã đồng ý chia “chiến lợi phẩm” ình rồi, đừng có mong ỉm được phần kia của mình.”

Ngày hôm sau, khi An Nhiên đến tìm Bạc Hà đòi hoa quả rất khoa trương, cô ấy đem một chiếc túi vải bảo vệ môi trường, ít nhất có thể đựng được bốn, năm kilôgam đồ, Bạc Hà nhìn thấy mà đỏ khóc đỏ cười. “Cậu đến chỗ mình để càn quét sao?”

An Nhiên vừa vào cửa, mắt liền sáng lên, phát hiện ra hai chậu lớn chất đầy đu đủ và xoài tươi ngon trên bàn uống nước trong phòng khách. Bạc Hà chỉ đặt vài vào trong tủ lạnh, hai loại hoa quả này có thể giữ được tương đối lâu nên tạm thời dùng chậu đựng hoa quả lớn để chứa. An Nhiên đã quá quen thuộc, không chút khách khí tự ra gói lại, vừa gói vừa nói: “Đừng có nhỏ mọn như vậy chứ, nhiều thế này một mình cậu đâu có ăn hết được, chi bằng chia ình để cùng nhau hưởng thụ là tốt nhất.”

“Cậu như thế này là cùng nhau hưởng thụ sao? Mình thấy cậu giống nông dân nổi dậy đánh tan bạo chúa, chia sẻ ruộng đất vậy.”

An Nhiên chỉ đang gắng sức nhồi nhét, thật sự gói hết một nửa số hoa quả trong hai chiếc chậu lớn kia, sau đó lại quen đường thuộc lối đi đến tủ lạnh gói vài. Bạc Hà vỗ trán. “Trời ơi, cậu đúng là đồ quý vào làng.”

“Mình phải lấy nhiều một chút, cậu biết đó, mình là có hai người ăn.”

“Phó Chính cũng rất thích ăn hoa quả phải không?”

“Cứ coi như anh ấy thích đi.”

Sau khi An Nhiên càn quét một trận lớn, lập tức xách một túi to thành quả thắng lợi rút lui. “Bạc Hà cảm ơn cậu, mình còn có việc nên đi trước nhé, ngày mai lại đến tìm cậu.”

An Nhiên nói nhanh đến mức Bạc Hà chẳng kịp cắt ngang, sau đó vội vã rời đi. Bạc Hà còn chưa kịp phản ứng, cô nàng chết tiệt đã mở cửa chạy mất rồi, cô chỉ kịp đuổi theo đến cửa, quát một tiếng: “Làm gì có ai như cậu chứ! Lấy đồ rồi chạy mất, mình tiêu tiền uống phí sao?”

Tiếng cười của An Nhiên từ hành lang truyền đến. “Hôm khác có thời gian rảnh mình mời cậu ăn cơm là được chứ gì?”

Bạc Hà đoán An Nhiên muốn mau chóng mang hoa quả đến cho anh chàng cảnh sát của cô ấy, hai người này thật sự rất tốt, dính với nhau từ hôm qua tới giờ. Tình yêu của bọn họ còn nóng bỏng hơn cả thời tiết mùa hè.

Một buổi chiều của mấy ngày sau, chuột máy tính đột nhiên bãi công, Bạc Hà bắt buộc phải đội cái nắng chói chang đi ra ngoài mua chuột mới.

Gần chỗ Gia Lạc Phúc ở đường Nam Đại có một siêu thị máy tính, lúc cô mua xong chuột đi ra ngoài, lại trùng hợp gặp Phó Chính. Vẫn là bộ cảnh phục trắng nếp, uy nghiêm trên người, anh dắt một đứa bé gái đang khóc thút thút, khẽ giọng dỗ dành cô bé.

Anh hùng cái thế trừ bạo an dân mặc cảnh phục, đứng ở trên đường dỗ trẻ con khiến Bạc Hà vô cùng kinh ngạc. “Phó Chính, đây là con của ai vậy?”

“Một đứa trẻ lạc đường, không tìm thấy bố mẹ. Anh đang đợi xe tuần tra đến đưa cô bé về đồn trước, rồi sẽ từ từ tìm bố mẹ cho cô bé.”

Hóa ra là vậy, xem ra làm cảnh sát tuần tra thật sự không dễ dàng, vừa phải xử lý tội phạm, còn phải dỗ dành trẻ con. Phó Chính dường như rất có kinh nghiệm, dắt tay cô bé đi đến trước một chiếc tủ đá bên đường, mua một chiếc kem ốc quế cho cô bé ăn, cô bé lập tức không khóc nữa, chậm rãi liếm chiếc kem.

Bạc Hà bội phục: “Phó Chính, anh rất có tài đó.”

“Đây không phải là lần đầu tiên xử lý tình huống này mà.”

Phó Chính nhìn Bạc Hà, bình thần cười một cái. Trời nắng to, anh ngày ngày tuần tra trên đường, da cũng bị cháy nắng đen sạm, khi cười để lộ hai hàm răng trắng, nhưng môi lại khô đến nứt ra vì thiếu nước.

“Phó Chính, hằng ngày anh đều phơi nắng bên ngoài, phải uống nhiều nước, ăn nhiều hoa quả, bổ sung lượng nước bị mất của cơ thể, nhìn môi anh rất khô.”

Nói đến hoa quả, Bạc Hà tự nhiên nhớ đến chuyện lần trước An Nhiên đến nhà cô gói một túi hoa quả lớn mang đi. Cô ấy nói bởi vì có hai người ăn nên phải lấy nhiều một chút, nhất định cũng vì muốn Phó Chính ăn nhiều hoa quả để bổ sung lượng nước. Chỗ hoa quả đó chắc bọn họ đã ăn gần hết rồi.

“Đúng rồi, trong nhà em vẫn còn nhiều hoa quả, anh bảo An Nhiên lại đến lấy một ít mang về đi, một mình em cũng chẳng ăn được nhiều như vậy.”

Phó Chính chần chừ hồi lâu. “Em nói với An Nhiên đi, đã mấy ngày rồi anh chưa gặp cô ấy.”

Cái gì? Bạc Hà sững sờ. “Mấy ngày là mấy ngày ạ?”

Phó Chính thở dài. “Thứ Bảy tuần trước, khó khăn lắm anh mới được nghỉ một ngày, buổi chiều cùng cô ấy đi xem phim. Lúc xem được một nửa, trong đồn có chuyện bất ngờ xảy ra, lực lượng cảnh sát không đủ, lập tức gọi anh đi. Có thể cô ấy tức giận, lúc anh gọi điện thoại đến cô ấy chỉ nói một chữ “bận”, chưa nói được hai câu liền dập máy, vẫn không chịu ra ngoài gặp anh.”

Bạc Hà nghe thấy vậy thì sững sờ, thứ Bảy tuần trước An Nhiên đã giận dữ với Phó Chính rồi? Nhưng cô ấy cũng không hề nhắc chuyện này với cô. Đúng rồi, chính là buổi tối hôm cô gọi An Nhiên đến lấy hoa quả, vốn dĩ cô ấy đã đồng ý đến, giữa đường lại gọi điện thoại nói là đột nhiên có việc không đến nữa, hỏi cô ấy có phải đang hẹn hò với Phó Chính không, cô ấy còn nói là phải. Ngày hôm sau đến lấy hoa quả, cô ấy vợ vét phải gọi là “hung ác đến cùng cực”, nói cô ấy và Phó Chính là hai người ăn, cho nên đương nhiên phải lấy một túi thật to. Nhưng mà nghe Phó Chính nói, túi hoa quả đó, đến vỏ anh ấy cũng không được ăn.

Sau khi mang theo một bụng nghi hoặc từ biệt Phó Chính, Bạc Hà vẫy một chiếc taxi đến thẳng tòa soạn tạp chí tìm An Nhiên. Bạn bè nhiều năm như vậy, tính cách An Nhiên thế nào Bạc Hà đã hiểu quá rõ, cô ấy vẫn luôn là người có gì nói nấy, mà biểu hiện lần này hoàn toàn trái ngược với cách hành xử bình thường của cô ấy, cô không thể không đi tìm cô ấy hỏi cho rõ ràng.

An Nhiên không ở tòa soạn tạp chí, nghe nói là ra ngoài hẹn gặp tác giả bàn về bản thảo. Biên tập viên mỹ thuật A Mạn trước nay vẫn quan hệ hợp tác với Bạc Hà, nhiệt tình mời cô ngồi.

Bạc Hà hỏi A Mạn khoảng mấy giờ An Nhiên sẽ quay về. A Mạn cười, hạ thấp giọng, nói: “Buổi chiều nếu cô ấy ra ngoài thì sẽ không quay lại nữa, mấy hôm nay, hôm nào cũng vậy.”

“Gần đây cô ấy bận việc gì sao?”

“Bận gì mà bận chứ! Cô ấy tranh thủ làm việc riêng, mượn danh nghĩa đi gặp tác giả để chuồn ra ngoài, thực ra là đang giúp một anh chàng đẹp trai tìm việc làm. Nói là bạn học thời cấp ba của cô ấy, Bạc Hà, chắc là cô cũng quen nhỉ?”

A Mạn với An Nhiên thuê chung một căn hộ chung cư nhỏ, quan hệ giữa hai người thân thiết hơn so với những đồng nghiệp khác trong tòa soạn, đối với chuyện của An Nhiên đương nhiên cũng hiểu rõ hơn. Cô ấy biết Bạc Hà và An Nhiên là bạn học cũ, cũng là bạn tốt nhiều năm, cho nên tiện miệng liền kể hành tung của An Nhiên trong thời gian gần đây cho cô biết.

Sắc mặt của Bạc Hà đột nhiên trở nên cực kỳ khó coi, cả nửa ngày cô mới thốt ra được một câu: “Người đó, có phải họ Tịch không?”

“Đúng, An Nhiên giới thiệu với tôi tên của anh ta là Tịch Duệ Nam.”

“Cô đã gặp rồi?”

“Anh ta đã đến căn hộ của chúng tôi. Một thanh niên rất đẹp trai, đặc biệt là đôi mắt, vô cùng đẹp. Tôi thấy An Nhiên bị anh ta câu mất hồn rồi, Phó Chính gặp nguy hiểm rồi!”

A Mạn nửa đùa nửa thật, Bạc Hà nghe thấy vậy, phải hít một hơi thật sâu để giữ bình tĩnh. “Tịch Duệ Nam thường xuyên đến căn hộ của hai người sao?”

“Ừ, nghe nói anh ta rất sợ nóng, mà bây giờ, buổi tối nóng đến mức không ngủ ngon được. An Nhiên đưa cho anh ta một chiếc chìa khóa, bảo anh ta ban ngày nếu không có việc gì có thể đến phòng của cô ấy, mở điều hòa ngủ mát mẻ. Hai buổi chiều nay anh ta đều đến.”

Trời, gan của An Nhiên cũng quá lớn, còn dám cho Tịch Duệ Nam một chiếc chìa khóa phòng của mình, để anh ta ban ngày có thể đến ngủ. Cô ấy không sợ ban đêm sẽ đột nhiên có thêm một đôi tay ma hại sao? Cô ấy hồ đồ quá!

Bạc Hà không ngồi yên được nữa, tìm cớ hỏi mượn A Mạn chìa khóa căn hộ của bọn họ rồi tìm đến đó. Vừa vào phòng liền nhìn thấy trên tủ giấy ở cạnh cửa có một đôi giày nam, quả nhiên là Tịch Duệ Nam đang ở trong phòng ngủ. Bạc Hà giận dỗi lao thẳng đến phòng của An Nhiên, cửa phòng bị khóa trong, cô đập cửa, mạnh đến mức mặt tường xi măng trên khung cửa rơi lả tả xuống.

Lúc Tịch Duệ Nam mở cửa, cặp mắt vẫn còn ngái ngủ, trên gò má mịn màng lưu lại vết hằn hoa văn ở vỏ gối. Khi nhìn thấy người đứng ngoài cửa là Bạc Hà, anh sững sờ, đôi mắt vốn còn mơ màng buồn ngủ đột nhiên trở nên tỉnh táo.

“Cô...” Anh bất ngờ đến cực độ, rõ ràng là không nghĩ sẽ nhìn thấy Bạc Hà ở đây.

Bạc Hà trợn mắt nhìn, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống Tịch Duệ Nam: “Đúng, là tôi. Tịch Duệ Nam, thật sự không ngờ vừa mới đuổi anh rời xa em gái tôi, anh lại chạy đến bên cạnh bạn tốt của tôi, vì sao anh lại như âm hồn bất tán thế này chứ?”

“Cô và An Nhiên... vẫn luôn duy trì quan hệ?”

“Đương nhiên rồi, sau khi tốt nghiệp trung học, cô ấy học đại học ở phương Bắc cũng vậy, cô ấy tốt nghiệp đại học rồi đến phương Nam làm việc cũng thế, chúng tôi từ đầu chí cuối vẫn luôn duy trì quan hệ. Cô ấy không nói cho anh biết sao?”

An Nhiên thực sự không nói cho Tịch Duệ Nam biết, cô ấy nói ở thành phố này, cô ấy chỉ gặp được một người bạn cũ là anh, nên rất nhiệt tình với anh. Mà anh, vào mùa hạ nóng bức của phương Nam, sau nhiều lần chịu thất bại, thực sự không thể từ chối sự quan tâm mát lạnh của cô đối với mình. Nhưng không ngờ An Nhiên vẫn có quan hệ với Bạc Hà, có lẽ vì hiểu rõ chuyện trước đây của anh và Bạc Hà nên mới cố ý không nhắc đến.

“Tịch Duệ Nam, thời cấp ba anh đã định chơi đùa An Nhiên, khi đó tôi không cho phép anh ức hiếp cô ấy, bây giờ cũng vậy. Nếu biết điều thì anh lập tức rút đi, đừng có lại quấy rối cô ấy nữa.”

Lời của Bạc Hà khiến ánh mắt Tịch Duệ Nam trở nên sâu thẳm, tịch mịch khác thường, giống như đầm lầy không thể đoán. Anh nhìn cô, lạnh lùng nói: “Cô cho rằng tôi sẽ ức hiếp cô ấy đúng không? Được, tôi cứ muốn ức hiếp cô ấy đấy, cô làm gì được? Tôi đúng là muốn quấy rối cô ấy đấy, cô định làm gì? Bây giờ cô còn có thể đi tố cáo tôi với ai?”

Bạc Hà nhất thời nghẹn lại. Gã này thật sự là chẳng còn gì để mất nữa, cũng chính là không còn gì có thể khiến anh ta lo lắng, do dự nữa.

Tịch Duệ Nam lùi lại hai bước, trưng ra một thái độ vô cùng nhàn hạ, thư thái, ngồi xuống giường của An Nhiên, hất cằm khiêu khích, cười lạnh lùng nhìn cô. “Bạc Hà, đây không phải nhà cô, An Nhiên cho tôi chìa khóa, bảo tôi vào đây, cô có tư cách gì đuổi tôi đi? Tôi không đi đấy, tôi còn muốn tiếp tục ngủ. Nếu cô không còn việc gì mới lập tức rời đi, đừng làm phiền đến việc nghỉ ngơi của tôi.”

Bạc Hà thực sự sắp bị anh ta làm cho tức phát điên. “Họ Tịch kia, anh đừng cho rằng không ai làm gì được anh. Tôi nói cho anh biết, bạn trai của An Nhiên là cảnh sát, anh dám ức hiếp An Nhiên thì cứ đợi anh ấy đến xử lý đi! Trước đây tôi không có khả năng tổng anh vào trại quản giáo nhưng anh ấy thì nhất định có thể đưa anh vào trại cải tạo lao động.”

Tịch Duệ Nam sững lại. “An Nhiên có bạn trai sao?”

“Đương nhiên là có. Tình cảm của cô ấy và bạn trai Phó Chính vốn rất tốt, bây giờ vì anh mà cô ấy thờ ơ với Phó Chính. Tịch Duệ Nam, Phó Chính vẫn chưa biết đến sự tồn tại của anh, nếu anh ấy biết, anh cứ đợi đi, thế nào cũng không chịu được mà phải chuồn thôi.”

Tịch Duệ Nam sững sờ hồi lâu mới lấy lại bình tĩnh, trưng ra một bộ dạng càng khoa trương. “Cảnh sát thì sao nào? Cảnh sát thân là người chấp pháp càng phải làm việc theo pháp luật. Tôi qua lại với An Nhiên là phạm pháp sao? Anh ta có thể bắt tôi sao?”

“Nói như thế tức là anh chuẩn bị lấy cứng chọi với cứng rồi? Được, Tịch Duệ Nam, anh đã có lòng muốn phá hoại An Nhiên và Phó Chính, cứ coi như Phó Chính không xử lý anh thì tôi tuyệt đối không buông tha cho anh. Không tin anh cứ đợi mà xem!”

Bạc Hà buông ra những lời hung dữ rồi tức giận dùng dằng rời khỏi căn hộ. Lúc xuống cầu thang, cô gọi điện thoại cho An Nhiên, nhưng cô ấy lại tắt máy. Kỳ lạ thật, An Nhiên không bao giờ tắt máy, có phải điện thoại hết pin rồi không?

Đang thắc mắc, Quý Phong gọi điện đến, nói là thanh long trong vườn vừa chín một lứa mới, sau khi tan làm sẽ mang cho cô một ít. Bạc Hà tức anh ách, nói: “Thanh long thì không cần đâu, chẳng bằng anh đưa mấy nhân viên to con, mạnh khỏe trong nông trường đến cho em, em muốn đánh một kẻ cho bõ tức.”

“Ai đắc tội với em à?”

“Một kẻ đáng ghét nhất, đáng hận nhất trong thiên hạ.”

“Bạc Hà, bình tĩnh, bình tĩnh. Đánh người là chuyện phạm pháp đó. Em đừng vì một kẻ đáng ghét nhất, đáng hận nhất trong thiên hạ mà tự đưa mình vào nhà giam.”

Quý Phong nói đúng, Bạc Hà cũng biết mình không thể gọi người đến đánh Tịch Duệ Nam một trận cho hả dạ. Lần này bị anh ta chiếm thế thượng phong, cô tức muốn chết nhưng cũng chẳng biết làm thế nào. Lúc này ở đầu dây bên kia, có người đang gọi Quý Phong, anh dặn dò cô sắp tới ở nhà đợi anh đưa hoa quả đến rồi vội vàng dập máy.

Ra khỏi khu chung cư, ánh mặt trời chói chang quất lên da thịt, từng luồng hơi nóng như thiêu đốt, vô cùng khó chịu, khiến cho sự lo lắng, buồn bực trong lòng Bạc Hà càng dữ dội, không thể đi thêm một bước. Nhìn thấy phía đối diện có một cửa hàng nhỏ bán đồ uống lạnh, cô đi sang đó ngồi, gọi một suất đá bào đậu đỏ, xúc từng miếng, từng miếng lớn bỏ vào miệng, dùng cách này để áp chế lửa giận đang cháy phừng phừng.

Mới ăn được mấy miếng, Bạc Hà đột nhiên nhìn thấy Tịch Duệ Nam ra khỏi tòa chung cư phía đối diện. Ý, vì sao anh ta cũng ra ngoài vậy? Chẳng phải anh ta không biết xấu hổ đuổi cô đi sao, còn nói đừng có làm ảnh hưởng đến việc anh ta tiếp tục ngủ?

Từ trong hành lang đi ra, bị ánh nắng gay gắt đổ ập xuống người, Tịch Duệ Nam phải hơi nheo mắt lại, mặt mày nhăn nhó. Ngẩng lên nhìn bầu trời xanh thẳm thẳm, trên mặt anh ta hiện ra một thứ cảm xúc lạc lõng, cô liêu, cặp mắt hoang mang như bị sương mù che phủ. Tịch Duệ Nam của thời khắc này so với Tịch Duệ Nam khoa trương, khiêu khích ở trong phòng lúc này dường như là hai con người khác nhau.

Chuyện cũ từ ký ức xa xôi bị cái nắng như đổ lửa làm cho thức tỉnh, giống như bầy kiến bò ra từ ký ức, chậm chậm bò đến gần trái tim Bạc Hà.

Chín năm trước, cũng dưới cái nắng chiều chói chang như thế này, thiếu niên Tịch Duệ Nam uể oải, bất lực ngồi phịch xuống bên đường, đầu gục xuống, chẳng nói chẳng rằng, chỉ lẳng lặng khóc không thành tiếng. Nước mắt rơi xuống mặt đường bóng râm liền bốc hơi, sự đau đớn thấu vào tận xương cốt đó lại lan đi rất xa qua bầu không khí hừng hực.

Đó là lần đầu tiên Bạc Hà nhìn thấy chàng nam sinh cùng tuổi rơi lệ, nước mắt và sự bi thương của anh ta đã hòa loãng sự phản cảm của cô đối với anh ta trước đó...

Mặc dù sau này, những việc làm của anh ta lại khiến Bạc Hà càng phản cảm nhưng cô luôn nhớ đến cảnh anh ta ngồi một mình dưới cái nắng chói chang, lặng lẽ rơi nước mắt. Thời khắc đó, những giọt nước mắt của người con trai đã làm cảm động nơi mềm yếu nhất trong lòng cô.

Lúc này, Tịch Duệ Nam lặng lẽ đứng dưới ánh mặt trời rực rỡ, dáng vẻ cô đơn, lạc lõng, giống như cậu thiếu niên uể oải, bất lực của chín năm về trước. Điều duy nhất không giống đó là anh ta không chảy nước mắt. Một người trưởng thành hai mươi tư tuổi sẽ không còn dễ dàng rơi lệ nữa. Cho dù có nước mắt cũng sẽ chỉ chảy vào trong lòng.

Tịch Duệ Nam chỉ dừng lại một giây trước tòa nhà rồi quay người rời đi. Dưới ánh nắng chiều, xung quanh gần như chẳng thấy bóng người qua lại, chỉ có cái bóng nghiêng nghiêng của anh ta đổ dài trên con đường xi măng bóng râm. Bạc Hà nhìn theo bóng người đang ngày càng rời xa, đột nhiên đẩy đĩa đá bào ra, vội vàng thanh toán rồi bám theo. Cô muốn biết sau khi anh ta rời khỏi căn hộ của An Nhiên thì sẽ đi đâu?

Tịch Duệ Nam lên một chiếc xe buýt ở bến xe cách đó không xa, Bạc Hà vẫy một chiếc taxi, bảo tài xế bám theo. Xe buýt đi qua mấy bến, anh ta xuống xe ở một bến có tên là Xóm Mới Hạnh Phúc. Bạc Hà cũng xuống taxi rồi bám theo. Chỗ này nằm ở phía đông nam thành phố, một con đường nhỏ nhưng có tới bảy, tám ngã rẽ, những căn nhà hai, ba tầng do tư nhân xây dựng mọc lên như nấm ở hai bên. Cô bám đuôi từ phía xa, nhìn thấy Tịch Duệ Nam đi vào một căn nhà nhỏ ba tầng.

Bạc Hà lén lút đi đến gần, cẩn thận nhìn căn nhà đó. Cửa lớn ở tầng một mở toang, trong phòng khách bày một bộ sofa, ngoài ra còn có một quầy lễ tân, một phụ nữ trung niên có làn da đen bóng, cơ thể gầy gò đứng trong quầy, vừa nhìn đã biết là dân bản địa. Thấy Bạc Hà đứng ở cửa nhìn ngó, bà ta nhiệt tình hỏi: “Cô gái, có phải cô muốn thuê giường không?”

Bà ta vừa hỏi câu này, Bạc Hà lập tức biết đây là nơi nào, chắc chắn là nhà cho thuê phòng, hơn nữa là loại phòng cho thuê theo giường, giá cả rẻ nhất. Trong mỗi căn phòng có đặt mấy chiếc giường tầng cho nhiều người thuê, đối với người thuê nhà thì đây đúng là thuê được phòng giá rẻ, còn đối với người cho thuê nhà thì đúng là thu được lợi nhuận tối đa trên một khoảng không gian. Nhưng người ta vẫn nói: “Rẻ tiền thì không có đồ tốt”, kiểu thuê nhà giá rẻ này, nội thất không được đầy đủ, hơn nữa những người sống chung không quen biết nhau, có thể đi bất cứ lúc nào, cho nên rất không an toàn.

Bạc Hà có chút sững sờ. Tịch Duệ Nam từng sống trong tòa ký túc xá kiểu cũ của trường học, cô đã cảm thấy anh ta là kẻ sa sút, không ngờ sau khi rời khỏi trường học, anh ta lại phải thuê nhà theo giường với giá rẻ mạt nhất, cũng sơ sài nhất như thế này. Cô hỏi qua về giá cả thuê giường, bà chủ nói ở trong thời gian ngắn thì mười tệ một ngày, ở lâu thì hai trăm tệ một tháng.

“Như thế này là rẻ lắm rồi, cô đi hỏi thăm thử xem, không có chỗ nào rẻ hơn chỗ chúng tôi đâu.”

Bạc Hà tỏ ý muốn đi xem phòng, bà chủ tiện tay mở một cánh cửa phòng ở tầng một cho cô xem. Trong một căn phòng nhỏ khoảng mười mét vuông đặt bốn chiếc giường tầng, trên mỗi giường có một cái chiếu, một cái gối và khăn tắm đã đổi màu, trên trần nhà treo một chiếc quạt trần kêu cọt kẹt, đó là tất cả những thứ có trong phòng, sơ sài đến mức không thể sơ sài hơn được nữa. Lúc này, trên hai chiếc giường có hai người đàn ông đang ngủ, bọn họ cởi trần, tiếng thở phì phò như kéo bể. Trong không gian nhỏ hẹp, nóng bức, nồng nặc mùi mồ hôi, mùi chân của đàn ông lẫn mùi mì ăn liền, tạo thành một tổ hợp mùi giống như lên men khiến người ta buồn nôn.

Bà chủ nhà nhanh chóng đóng cửa lại. “Cô gái, nếu cô thuê thì đương nhiên là ở phòng của con gái ở tầng ba. Phòng của con gái ở sạch sẽ hơn nhiều, cô có muốn lên trên xem qua không?”

Bạc Hà miễn cưỡng cười. “Không cần đâu.”

Tịch Duệ Nam sống ở nơi như thế này còn thảm hại hơn trong tưởng tượng của cô, điều này chứng tỏ anh ta không có tiền. Xem ra Tịch gia giàu có xưa kia đã thật sự trắng tay rồi, nếu không bố mẹ anh ta yêu cậu con trai độc nhất như vậy, chắc chắn không để anh ta phải ra ngoài chịu khổ thế này.

Nhưng nhà họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chín năm trước, gia đình này nhìn có vẻ mỹ mãn nhưng thực sự đã đến bên bờ vực tan vỡ, hoàn toàn nhờ có Tịch Duệ Nam mới có thể duy trì. Cục diện anh ta khổ tâm duy trì lại lần nữa bị phá hỏng rồi sao, mà một đòn tấn công trong đó chính là đến từ cô. Hôm nay anh ta một mình lưu lạc nơi đất khách quê người, bố mẹ anh ta đang ở đâu?

Bạc Hà rời khỏi căn nhà trọ đó với bao nhiêu nghi vấn, trong lòng như bị một chiếc cối xay đè chặt, vừa nặng vừa khó chịu. Cô từng nói rằng, nếu Tịch Duệ Nam thật sự sa sút rồi, cô sẽ khiến cuộc sống của anh

ta càng khó khăn hơn, nhưng bây giờ nhìn thấy anh ta khổ sở như thế này, cô lại không hề cảm thấy hả giận và sung sướng như trong tưởng tượng.

Vì sao lại như vậy chứ? Bạc Hà không trả lời được câu hỏi của chính mình, chỉ cảm thấy hết lần này đến lần khác, trước mắt lại hiện lên khuôn mặt vô cùng cô đơn, lẻ loi của Tịch Duệ Nam dưới ánh mặt trời rực rỡ.

Buổi chiều, Bạc Hà không liên lạc được với An Nhiên, đến sẩm tối cô ấy lại tìm đến tận cửa. Giọng nói vô cùng tức giận: “Bạc Hà, cậu lại đuổi Tịch Duệ Nam đi rồi hả?”

Bạc Hà không thể hiện thái độ gì, chỉ nhìn An Nhiên một cái. “Mình đâu có đuổi anh ta đi được, đó là phòng của cậu, anh ta mới là người đuổi mình đi đấy, được chưa nào?”

An Nhiên lấy một tờ giấy ra, đưa cho cô. “Cậu đọc cái này đi!”

Đó là nét chữ của Tịch Duệ Nam, nét chữ mà Bạc Hà từng vô cùng quen thuộc, bây giờ vẫn phóng khoáng, đẹp đẽ hệt như trước đây. Anh ta chỉ viết hai câu: An Nhiên, cảm ơn cậu mấy ngày nay đã giúp đỡ tôi, nhưng tôi nghĩ tôi không nên làm phiền cậu nữa. Chìa khóa đặt trên tủ đầu giường, xin hãy nhận lại.

Buổi chiều, lúc ở trước mặt Bạc Hà, Tịch Duệ Nam còn mặt dày nói muốn bám lấy An Nhiên không buông, ai ngờ cô vừa rời khỏi cửa, anh ta đã để lại tờ giấy có lời nhắn và chìa khóa rồi cũng rời đi luôn. Tất cả những lời lẽ khoa trương trước đó xem ra chỉ là ngoài cứng trong mềm, có phải anh ta e ngại thân phận cảnh sát của Phó Chính không?

“Này, đây là anh ta cảm thấy không tiện làm phiền cậu nữa, vì sao cậu lại chạy đến chất vấn mình? Đúng rồi, mình phải chất vấn cậu đấy. Số hoa quả cậu xách từ nhà mình đi lần trước có ít nhất một nửa là tặng cho cái dạ dày của anh ta đúng không? Còn lừa mình là mang cho Phó Chính ăn.”

An Nhiên đỏ mặt, đúng là túi hoa quả lấy từ chỗ Bạc Hà đó, cô đã xách thẳng đến tìm Tịch Duệ Nam, gọi điện bảo anh ta ra ngoài rồi chia cho anh ta một nửa, nói dối rằng đó là hoa quả do tòa soạn phát cho, cô ăn không hết nên mang đến nhờ anh ta ăn giúp.

“Vì sao cậu biết?”

“Buổi chiều mình gặp Phó Chính. Anh ấy nói từ thứ Bảy tuần trước đến giờ cậu chẳng thèm đếm xỉa đến anh ấy. Vì sao? Vì Tịch Duệ Nam hả? An Nhiên, cậu không nên làm vậy, cậu đã hai mươi tư tuổi rồi, không còn là cô nữ sinh mười lăm tuổi nữa, sao còn bị anh ta mê hoặc đến mức không xác định được phương hướng thế?”

An Nhiên không thừa nhận. “Cũng không hoàn toàn vì Tịch Duệ Nam, mà là mình ngày càng không chịu được tính chất công việc của Phó Chính. Bất luận là giờ nào, phút nào, ở đâu, làm gì, chỉ cần đội cảnh sát tuần tra gọi điện thoại đến là anh ấy phải lập tức lên đường, giống như bị người ta buộc vào một sợi dây điều, chẳng có một chút tự do.”

“Cậu thôi đi. Trước khi gặp lại Tịch Duệ Nam, cậu chịu đựng được, vừa gặp anh ta cậu đã không chịu được nữa rồi? Cậu còn nói muốn bám đến chết trên cái cây Phó Chính, lời còn văng vẳng bên tai đó, An đại tiểu thư à!”

An Nhiên hơi mất bình tĩnh, ngữ khí trở nên kích động: “Bạc Hà, đây là chuyện của mình, cậu quan tâm nhiều quá đấy!”

Bạc Hà ghen hòng, hồi lâu sau mới thở dài một tiếng. “Được, mình mặc kệ, mình thực sự không quản được cậu, cậu muốn làm gì thì làm đi!”

An Nhiên biết câu nói vừa rồi quá kích động, liền im lặng hồi lâu. “Bạc Hà, thực ra Tịch Duệ Nam bây giờ rất thảm, cậu đừng có tát nước theo mưa nữa.”

“Anh ta rất thảm? Cậu đã biết những gì? Cậu gặp anh ta ở đâu?”

“Buổi tối hôm cậu gọi mình đến lấy hoa quả, lúc mình ngồi trên xe buýt đến đây thì gặp cậu ấy.”

Thì ra An Nhiên gặp Tịch Duệ Nam trên xe buýt. Lúc cô ấy lên xe, trên xe chỉ có bảy, tám người. Cô ấy vừa nhìn liền nhận ra ngay Tịch Duệ Nam ngồi ở phía sau khoang xe, anh nghiêng người tựa vào cửa sổ xe

ngủ say. Ánh đèn đường bên ngoài cửa sổ lúc sáng lúc tối lướt qua gương mặt khiến cặp mắt đang nhắm cũng hiện lên vô cùng sinh động.

An Nhiên sững sờ. Cô thật sự không ngờ được, cô từng đến tận trường học tìm anh mà không tìm được, vậy mà lại bất ngờ gặp trên xe buýt. Vừa kinh ngạc vừa vui mừng, cô đi tới đó, ngồi xuống vị trí còn trống bên cạnh anh rồi gọi: “Tịch Duệ Nam.”

Tịch Duệ Nam ngủ rất say, cô gọi mấy tiếng anh mới mơ màng tỉnh, dụi mắt nhìn cô cả nửa ngày rồi nghi hoặc hỏi: “Cô là...”

“Mình là An Nhiên, chúng ta học chung hồi lớp mười đó! Lớp năm, khối mười trường Thanh Châu nhất trung, đã nhớ ra rồi chứ?”

“Là cậu?” Sắc mặt anh bỗng có chút thay đổi, miễn cưỡng cười một cái. “Không ngờ cậu cũng ở thành phố này!”

“Đúng vậy, sau khi mình tốt nghiệp đại học thì Nam tiến, đến đây đã gần một năm rồi. Cậu đến đây khi nào?”

“Tôi mới đến chưa được hai tháng.”

“Bây giờ cậu...” An Nhiên vẫn chưa nói hết câu, trong lòng lại thay đổi, quyết định giả vờ như chẳng biết gì cả. Nếu nói ra chuyện anh bị Bạc Hà bức thôi việc, e là sẽ khiến anh khó chịu. “Bây giờ cậu cũng làm việc ở đây sao? Sống ở đâu vậy?”

Tịch Duệ Nam có vẻ không muốn nói quá nhiều, chỉ bảo tạm thời vẫn đang tìm việc, thuê đại một chỗ để ở trước, nhưng nhất định không chịu nói thuê ở đâu.

An Nhiên ngồi bên cạnh anh, ánh mắt vô tình cụp xuống, nhìn thấy chiếc áo sơ mi màu xanh của anh chỉ đóng từ chiếc khuy thứ ba, cổ áo phanh ra, những nốt mẩn màu đỏ dày đặc một mảng trên làn da nâu. Cô kinh ngạc. “Cậu bị làm sao vậy? Bị dị ứng à?”

Tịch Duệ Nam có chút mất tự nhiên, đóng khuy áo lại. “Không có gì, chỉ là thời tiết nóng quá, trong người bị nóng nên nổi mẩn lên thôi.”

An Nhiên vô cùng kinh ngạc. Thời tiết tháng Năm thực sự rất nóng, cô cũng thường xuyên chửi rủa nhiệt độ trong ngày hè của phương Nam quá cao, nhưng Tịch Duệ Nam bị nóng đến mức toàn thân nổi mẩn. “Vì sao anh lại bị nóng đến mức này?”

“Chủ yếu là trong phòng thuê quá nóng, ngủ được một đêm...” Tịch Duệ Nam vẫn chưa nói hết câu thì dừng lại, rõ ràng anh không muốn nói quá nhiều, liền che miệng khẽ ngáp một cái, ý rằng mình vẫn chưa ngủ đủ.

An Nhiên dễ dàng đoán ra nội dung về sau là gì. Xem ra căn phòng anh thuê rất tồi tàn nên mới một mực không nói cho cô biết nó nằm ở đâu. Cô cũng đột nhiên hiểu vì sao vừa rồi anh lại có thể ngủ ở trên xe ngon lành như vậy, trên xe có điều hòa, đương nhiên là dễ ngủ hơn so với ngủ trong căn phòng nóng bức, khó chịu đó.

Nhìn thấy khuôn mặt Tịch Duệ Nam tràn đầy vẻ mệt mỏi và buồn ngủ, An Nhiên không khỏi cảm thấy chua xót. Xem ra cậu ấy thật sự đã sa sút giống như lời Bạc Hà nói, vừa rồi còn ngủ say như vậy, hoàn toàn không để ý đến trạm dừng, rõ ràng là ngồi trên xe nhưng không hề có chủ ý đi đâu, chỉ vì trên xe có điều hòa nên mới lên xe để ngủ một giấc thôi.

Cô cố ý hỏi: “Bây giờ cậu muốn đi đâu?”

Tịch Duệ Nam chần chờ một lát. “Không đi đâu, tôi chỉ muốn lên xe để ngắm cảnh đêm của thành phố thôi.”

Ngắm cảnh đêm? Anh vốn ngủ suốt mà? An Nhiên đã phần nào chứng thực được suy đoán của mình, trong lòng càng cảm thấy chua xót. Nhớ lại Tịch Duệ Nam của hồi lớp mười có gia cảnh ưu việt, khi đa số bạn học vẫn đang nghe máy CD anh đã nghe MP3 rồi, khi đa số bạn học vừa mới dùng máy nhắn tin anh đã dùng điện thoại di động... vậy mà bây giờ, thời tiết mùa hè nóng bức, anh phải lên xe buýt mới có thể ngủ một giấc mát mẻ.

An Nhiên kiên trì mời Tịch Duệ Nam đến căn hộ nhỏ của cô. “Bạn cũ, chín năm rồi chưa gặp, hiếm có dịp gặp được nhau ở nơi đất khách quê người, tối nay cậu nhất định phải đến chỗ mình ngồi chơi một lát.”

Lúc An Nhiên đưa Tịch Duệ Nam về căn hộ của cô, A Mạn đang ở trong phòng khách xem ti vi. Nhìn thấy một anh chàng trẻ tuổi, anh tuấn mà xa lạ tới, A Mạn vô cùng hiếu kỳ, nhìn chằm chằm Tịch Duệ Nam.

Sau khi giới thiệu ngắn gọn cho hai người làm quen, An Nhiên liền dẫn Tịch Duệ Nam đến phòng ngủ của cô. Anh chần chừ ở cửa phòng. “Ngồi một lát ở phòng khách là được rồi, làm sao tiện vào phòng của cậu chứ?”

“Không sao đâu, cậu vào trong đi, trong phòng này có điều hòa nên mát mẻ hơn. Bình thường có khách đến mình đều đưa vào phòng, nói chuyện ở phòng khách ảnh hưởng đến A Mạn xem ti vi.”

Lúc này Tịch Duệ Nam mới đi vào. Trong phòng bày biện đơn giản, một giường, một bàn, hai chiếc sofa đơn quay quanh chiếc bàn tròn nhỏ. An Nhiên mời anh ngồi, lấy cho anh một lon coca lạnh. Anh uống một hơi hết hơn nửa lon, rõ ràng đã rất khát.

An Nhiên cố làm ra vẻ tự nhiên hỏi căn phòng anh thuê có phải không lý tưởng lắm không, nếu đúng thế thì chỉ bằng đến thuê chung căn hộ này với hai người bạn họ, ba người chia nhau tiền thuê nhà thì sẽ rẻ hơn. Cô định nhường căn phòng này cho anh ở, còn cô chuyển sang ở cùng phòng với A Mạn.

Tịch Duệ Nam lại chẳng suy nghĩ mà từ chối luôn, anh nói không quen thuê chung nhà với con gái. An Nhiên bị một câu của anh chặn họng, buồn bã nửa ngày trời, cuối cùng không kiềm chế được cái tính mau mồm mau miệng: “Tịch Duệ Nam, cậu đúng là chết bởi sĩ diện! Rõ ràng cậu sống không tốt, vì sao không đến chỗ mình ở chứ?”

Tịch Duệ Nam hơi đỏ mặt nhưng kiên quyết không thuê chung nhà với con gái. Cuối cùng An Nhiên chẳng có cách nào, đành lấy một bộ chìa khóa dự phòng đưa cho anh, bảo anh nếu hôm nào nóng quá, buổi tối không ngủ được thì ban ngày cứ đến đây ngủ bù. Cô còn nhấn mạnh rằng ban ngày cô và A Mạn đều đi làm nên không có ai ở nhà, anh cứ đến tự nhiên, đừng sợ làm phiền đến bọn họ.

An Nhiên và A Mạn thực sự không ở nhà vào ban ngày, phòng làm việc của họ ở tòa soạn có điều hòa, hai tiếng nghỉ trưa, họ nằm trên sofa, đắp thêm một chiếc chăn mỏng là có thể ngủ thoải mái.

Tịch Duệ Nam vẫn không chịu nhận, An Nhiên chẳng buồn giải thích, cứ nhét chìa khóa vào tay anh. “Sau này đừng có ngủ ở trên xe buýt nữa. Ngủ say như vậy, bị kẻ trộm trộm sạch cậu cũng chẳng biết.”

“Không có chuyện đó đâu, mỗi lần tôi chỉ đem mấy đồng tiền xu lên xe...” Tịch Duệ Nam nói được một nửa liền dừng lại, mặt càng đỏ, anh như thế này chẳng khác nào đang thừa nhận mình ngủ trên xe buýt vì trên xe có điều hòa.

Suy đoán của An Nhiên được chứng thực một trăm phần trăm, ngập ngừng một lát, cô dè dặt hỏi: “Tịch Duệ Nam, nhà cậu... có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Tịch Duệ Nam trầm mặc hồi lâu, cuối cùng lại đáp không đúng câu hỏi: “Không còn sớm nữa, tôi phải đi rồi, cảm ơn cậu đã cho tôi mượn chìa khóa.”

Nghe anh nói vậy, An Nhiên biết ý không hỏi thêm gì nữa.

Lúc đưa Tịch Duệ Nam xuống lầu, An Nhiên hỏi số điện thoại của anh, nói sẽ để ý giúp anh xem có công việc gì thích hợp không, nếu có sẽ lập tức liên lạc với anh. Anh nói vì không cẩn thận nên làm mất điện thoại di động rồi, tạm thời mua một chiếc điện thoại cố định không dây cũ để dùng, so với di động, tiền cước của điện thoại cố định thực sự là tiết kiệm hơn nhiều. Vì để tiết kiệm nên anh mới như thế này, An Nhiên không kìm nén được, trong lòng lại trào lên một cảm giác chua xót.

“Bạc Hà, chẳng biết gia đình Tịch Duệ Nam rốt cuộc đã gặp chuyện gì, nhưng chắc chắn là xảy ra chuyện lớn rồi, nếu không cậu ấy sẽ không đi đến bước đường này. Cậu cứ coi như làm chút việc thiện, đừng có chớ cần áo rách với cậu ấy nữa.”

Nghe An Nhiên nói xong, Bạc Hà trầm mặc suy nghĩ.

Hôm An Nhiên gặp Tịch Duệ Nam trên xe buýt, Bạc Hà cũng nhìn thấy anh ta trước đó. Lúc ấy cô còn cảm thấy rất kỳ lạ, vì sao anh ta lại ngủ say như vậy, hóa ra anh ta vốn chẳng muốn đi đâu, chỉ lên xe để ngủ một giấc vì trên xe có điều hòa.

Cô đi lúc sớm tối đã nhìn thấy anh ta ngủ say ở trên xe rồi, lúc An Nhiên lên xe để đến nhà cô, anh ta vẫn còn trên xe, xem ra anh ta đã ngồi trên tuyến xe buýt số 56 đó ít nhất ba, bốn lượt, ngủ một giấc mấy tiếng đồng hồ.

Từ điểm đầu đến điểm cuối của tuyến xe bus số 56 gần như vòng vèo khắp cả thành phố, thời gian đi cả tuyến đường phải mất khoảng một tiếng rưỡi. Cô có thể đi tuyến xe này để đến Quý gia, An Nhiên đi từ tòa soạn đến nhà cô cũng phải lên tuyến xe này, mà buổi chiều hôm nay cô đứng ở bến xe buýt của Xóm Mới Hạnh Phúc, cũng đợi tuyến xe này để quay về.

Một tuyến xe buýt, một chiếc xe buýt âm thầm, lặng lẽ đi xuyên qua cuộc sống vốn chẳng liên quan gì đến nhau của họ, trong lúc không ai để ý, nó đi qua một giao điểm hết lần này đến lần khác.

“Bạc Hà, cậu có nghe mình nói không? Tịch Duệ Nam bây giờ đã thảnh thơi rồi, mình xin cậu hãy giơ cao đánh khẽ, tha cho cậu ấy một lần có được không?”

Lời của An Nhiên cắt đứt mạch suy nghĩ của Bạc Hà, sau khi im lặng hồi lâu, cô nói với giọng chẳng thêm quan tâm: “Được thôi, mình sẽ giơ cao đánh khẽ, tha cho anh ta một lần. Sau này mình coi như không quen biết người này, sẽ không quan tâm tới anh ta, không nhìn, không nghe, không hỏi, cậu yên tâm rồi chứ?”

“Cảm ơn, cảm ơn cậu đã nể mặt mình lần này.”

An Nhiên thở phào một hơi như trút được gánh nặng. Bạc Hà nhìn cô, không kìm được, hỏi: “Mấy ngày nay cậu đều giúp anh ta tìm việc, anh ta không biết tự tìm sao, sao phải cần cậu giúp?”

“Haiz, nói đến chuyện tìm việc, cậu không biết là cậu ấy xui xẻo như thế nào đâu.”

An Nhiên kể cho Bạc Hà nghe chuyện Tịch Duệ Nam đến thành phố này làm giáo viên thực tập, đầu tiên anh gửi sơ yếu lý lịch qua mạng, sau khi đạt yêu cầu thì nhận được thông báo đến phỏng vấn, ngay hôm đó nhà trường đã quyết định ký hợp đồng thử việc trong một học kỳ với anh. Sau khi thôi việc ở đó, anh lập tức tìm công việc mới, nhưng giữa một thành phố xa lạ, không người thân thích thế này, anh biết đi đâu tìm việc chứ? Ngoài lên mạng tìm việc thì thứ Bảy hằng tuần, anh đến các hội chợ việc làm để tìm kiếm vận may.

“Nhưng cậu ấy đúng là đen đủi, chen chúc trong hội chợ việc làm cả nửa ngày, còn chưa bắt đầu tìm việc thì chiếc túi xách đeo trên người đã bị người ta trộm mất. Tất cả các loại giấy tờ, tài liệu như giấy chứng nhận tốt nghiệp, chứng chỉ, chứng minh thư và ví tiền, di động đều bị mất, mà không có những thứ đó, cậu ấy làm sao có thể xin việc chứ. Cậu nói xem cậu ấy có thảnh thơi không?”

Bạc Hà ngẩn ra. “Túi xách đeo trên người làm sao lại bị người khác trộm mất được?”

“Trong hội chợ việc làm, người chen chúc nhau chật như nêm cối, còn hơn cả xe buýt vào giờ cao điểm. Cậu ấy muốn vào một vị trí đang tuyển người nhưng cả nửa ngày vẫn không chen vào được, đến khi toàn thân toát mồ hôi muốn lù ra ngoài một lát át. Kết quả là vừa ra khỏi đám người liền cảm thấy trên người nhẹ bẫng, cúi xuống nhìn, hóa ra chiếc túi chỉ còn lại dây đeo, túi đã bị người ta dùng dao cắt đứt rồi.”

Hội chợ việc làm đúng là nhiều kẻ trộm nhưng cách trộm túi như thế này thì đây là lần đầu tiên Bạc Hà nghe thấy, cô kinh ngạc đến mức phải há mồm tròn mắt.

An Nhiên thở dài một tiếng. “Đáng tiếc không gặp cậu ấy sớm hơn, nếu biết cậu ấy muốn đến hội chợ việc làm, mình nhất định sẽ nhắc nhở cậu ấy đề phòng bọn kẻ cắp. Trước đây mình cũng từng bị trộm đồ ở đó, lúc ấy mình kẹp chiếc túi nhỏ ở dưới nách thì bị người ta dùng dao lam cắt đứt, nếu không phải đúng lúc đó mình chuẩn bị mở túi để lấy giấy tờ, kịp thời phát hiện tên kẻ cắp đó thì cũng đã mất hết sạch giống cậu ấy.”

Mất toàn bộ giấy tờ, Tịch Duệ Nam chẳng còn cơ hội tìm một công việc lý tưởng. Anh ta đúng là quá xui xẻo, nhưng cũng phải trách anh ta không cẩn thận, Bạc Hà nghĩ.

“Vậy cậu còn giúp anh ta tìm việc làm gì, không có giấy tờ thì tìm được việc gì chứ? Bảo anh ta nhanh chóng quay về làm lại giấy tờ đi.”

“Mình nói với cậu ấy rồi. Cậu ấy nói đã nhờ người làm lại giấy tờ rồi. Bây giờ cậu ấy muốn tìm tạm một công việc để làm, đợi đến khi giấy tờ mới được chuyển đến thì lại tìm công việc khác tốt hơn. Cho nên mấy hôm nay, ngày nào mình cũng hỏi bạn bè, người quen xem có công việc nào thích hợp với cậu ấy không, đáng tiếc là không có. Ở đây mình không quen nhiều người, một biên tập viên quên cả ngày ngồi trong phòng làm việc, những người quen biết đa số là các tác giả từ trời Nam đất Bắc, tuy rất muốn giúp đỡ cậu ấy nhưng lực bất tòng tâm. Nếu mình cũng có người bố dượng mở công ty...”

An Nhiên kéo dài giọng điệu, một đôi mắt đảo lảo liên nhìn sang Bạc Hà. Bạc Hà hiểu rõ ý tứ của cô ấy, vẻ mặt lập tức trở nên lạnh lùng. “Cậu thôi đi, mình đồng ý sẽ không đến gây phiền phức cho anh ta nữa đã là tốt lắm rồi, cậu còn hy vọng mình giúp anh ta hả? Cậu cứ nằm mơ đi nhé!”

Bị Bạc Hà nói trúng tim đen, An Nhiên hạ thấp giọng, không nói tiếp nữa. Vốn dĩ cô cũng biết Bạc Hà sẽ không đồng ý nhưng vẫn muốn thử xem sao, quả nhiên không ngoài dự liệu, nói cũng chỉ uống công.

“Đúng vậy, mình thực sự hy vọng cậu giúp cậu ấy. Cậu ấy thắm như thế này đều do cậu. Nếu không phải là cậu, bây giờ cậu ấy vẫn đang dạy học ở trường. Cậu khiến cậu ấy phải rời khỏi trường, lại đuổi cậu ấy đi khỏi chỗ mình, vừa rồi mình gọi điện nhưng cậu ấy nhất định không nghe, cuối cùng còn tắt máy. Cậu lợi hại thật đấy, dọa cho cậu ấy không dám để ý đến mình luôn.”

Bạc Hà nghĩ Tịch Duệ Nam không phải bị cô dọa cho sợ mà là bị Phó Chính dọa cho sợ. Xem ra việc bạn trai của An Nhiên là cảnh sát vẫn khiến anh ta sợ hãi, dù sao cũng là người có tiền án mà.

“Anh ta không nhận điện thoại của cậu, vậy cậu đi tìm anh ta đi, dù gì cậu cũng luôn thuộc phái hành động mà.”

“Nếu mình biết cậu ấy sống ở đâu thì mình còn phí thời gian ở đây dài dòng với cậu sao, mình đã đi tìm cậu ấy từ lâu rồi.”

Bạc Hà lại sững sờ lần nữa, An Nhiên không biết Tịch Duệ Nam sống ở đâu? Anh ta chưa từng nói cho cô ấy biết sao?

“Cậu ấy không chịu nói mình biết cậu ấy sống ở đâu, bình thường bọn mình đều liên lạc bằng điện thoại, cậu ấy mà tắt máy thì mình cũng chẳng biết đi đâu tìm cậu ấy nữa. Hy vọng cậu ấy không đổi số, nếu không tìm cậu ấy chẳng khác nào mò kim đáy bể.”

Bạc Hà động đậy khoe miệng, muốn nói lại thôi, chần chừ mãi cuối cùng vẫn không nói cho An Nhiên biết Tịch Duệ Nam sống ở đâu. Dù gì anh ta đã biết ý tránh không gặp An Nhiên nữa, cô đương nhiên càng không muốn An Nhiên đi gặp anh ta.

Lúc Quý Phong gõ cửa, An Nhiên đang ngấu nghiến hoa quả một cách dữ tợn giống như muốn báo thù, nước hoa quả bắn tung tóe. Cô nói nếu không ăn thì không thể xả được nỗi bức dọc trong lòng mình – nỗi bức dọc vì Bạc Hà đuổi Tịch Duệ Nam ra khỏi căn hộ của cô.

Sự xuất hiện của Quý Phong đã di dời sức chú ý của An Nhiên với đồng hoa quả, cô vừa nhìn thấy anh liền đoán ra: “Bạc Hà, đây chính là... anh trai của cậu?”

Quý Phong thấy trong phòng có khách, mỉm cười gật đầu. “Chào em, anh là Quý Phong.”

Bạc Hà giới thiệu qua loa: “Đây là bạn thân của em, An Nhiên.”

An Nhiên vội lấy một tờ giấy ăn, lau qua quýt bàn tay vừa mới bóc xoài, sau đó nhiệt tình đưa tay về phía Quý Phong. “Quý Phong, chào anh, rất vui vì được quen biết anh.”

Đó không phải là một câu nói khách sáo, mà cô ấy thực sự vui mừng hơn hở, đôi mắt phát sáng lấp lánh.

Bạc Hà không kìm nén được thâm cảm thấy buồn cười, vừa rồi An Nhiên còn tức giận với cô vì Tịch Duệ Nam, vậy mà vừa nhìn thấy Quý Phong, tâm trạng lập tức tốt hơn nhiều, cô ấy đúng là đến từ “hành tinh không đa tình sẽ chết”.

Quý Phong xách đến một túi thanh long tươi rất to, sau khi đặt xuống thì hỏi hai cô gái trẻ trung đã ăn cơm chưa, nếu chưa ăn thì anh mời hai người ra ngoài ăn.

Bạc Hà còn chưa kịp trả lời, An Nhiên đã cướp lời, đồng ý: “Anh mời bọn em ăn cơm tối ạ? Được ạ, được ạ! Cảm ơn anh lắm!”

Quý Phong đưa Bạc Hà và An Nhiên tới một quán ăn Quảng Đông. An Nhiên dường như rất có hứng thú với Quý Phong, trong bữa ăn không ngừng tìm chuyện để nói với anh, vừa nói vừa cười, hoạt bát giống như chú chim hoàng oanh nhảy nhót trên cành cây, giọng nói ngọt ngào, mềm mại hơn cả món bánh trắng miệng ở trên bàn.

Khi Quý Phong đi vào nhà vệ sinh, Bạc Hà không kìm được hỏi An Nhiên: “Này, không phải cậu đã nhầm trứng anh ấy rồi chứ?”

An Nhiên mím môi cười không đáp, dường như đã mặc định thừa nhận, Bạc Hà bỗng cảm thấy đau đầu, bất lực. “Không phải chứ? Cậu còn chưa chính thức kết thúc với Phó Chính, Tịch Duệ Nam vừa đi cậu đã ngó sang Quý Phong rồi. Cậu đúng là đã ăn trong bát còn dòm trong xoong.”

An Nhiên hùng hồn đáp: “Vậy thì sao chứ? Mình vẫn chưa chính thức kết hôn, mình còn có quyền lựa chọn, phải thử mấy lần mới biết người nào thích hợp với mình nhất. Bạc Hà, chuyện cậu đuổi Tịch Duệ Nam đi, mình sẽ không trách cậu, lát nữa ăn cơm xong, mình muốn đi dạo phố riêng với Quý Phong, cậu phải tạo cơ hội ỉnh đây.”

Bạc Hà tức giận mà bất lực. “Mình làm thế nào để tạo cơ hội cho cậu? Những chuyện như thế này mình không biết gì đâu.”

“Vậy mình tự tạo ra cơ hội, cậu cứ phối hợp với mình là được rồi.”

Ăn cơm xong, Quý Phong lái xe đưa hai người họ về nhà, An Nhiên còn chưa lên xe đã hỏi: “Quý Phong, anh đưa Bạc Hà về nhà trước rồi đưa em đi mua chút đồ có được không?”

Bạc Hà vừa nghe thấy vậy liền biết đến lúc mình phải phối hợp rồi. “Quý Phong, anh đưa em về nhà trước đi, sau đó phiên anh tối nay làm phụ xe cho An Nhiên một chuyến, đưa cô ấy đi mua đồ xong thì đưa cô ấy về nhà.”

Quý Phong rất phong độ mỉm cười với An Nhiên, sau đó hơi khom lưng. “Vui lòng phục vụ!”

4. Q.1 - Chương 4: Người Xa Chân Trời Gần

Cả đêm Bạc Hà không ngủ ngon.

Cô mơ mãi, trong giấc mơ đều là Tịch Duệ Nam, Tịch Duệ Nam của thời niên thiếu.

Áo sơ mi màu xanh da trời sạch sẽ.

Hương bạc hà thanh mát.

Khuôn mặt anh tuấn.

Lúc tâm trạng vui vẻ, anh mỉm cười rạng rỡ, giống như ánh mặt trời trong trẻo nhất của ngày hạ.

Khi tâm trạng bị kích động, anh nổi giận đùng đùng, bất chấp tất cả giống như một cơn bão bất ngờ ập đến.

Lúc đau lòng, anh buồn bã, lặng lẽ khóc, nước mắt anh từng như ngọn lửa thiêu đốt trái tim cô.

Đêm nay thật sự rất nóng. Trong căn phòng thuê chật hẹp thì lại càng nóng, giống như lò luyện thép.

Tịch Duệ Nam tỉnh dậy mấy lần vì nóng quá, toàn thân sũng mồ hôi, những nốt mẩn đỏ ở trước ngực, sau lưng bị mồ hôi ngấm vào, xót như bị ngấm nước muối.

Những người cùng phòng đều ngủ rất say, tiếng thở phì phò lúc trầm lúc bổng. Anh khẽ khàng đi ra nhà vệ sinh, sau khi dùng nước lạnh gội sạch mồ hôi trên người lại quay về phòng ngủ. Đảo qua đảo lại như thế mấy lần, anh chẳng còn cảm thấy buồn ngủ, nằm trên giường mà hai mắt mở chong chong, chờ đợi.

Ánh trăng tuyệt đẹp từ ngoài cửa sổ chiếu vào, phủ đầy mặt đất. Nhìn ánh trăng trắng như tuyết đó, anh đột nhiên nhớ đến đêm tuyết rơi ở Thanh Châu vào chín năm trước...

Vừa nhớ đến chuyện này, anh vội vã cắt đứt dòng hồi tưởng, lật người nằm nghiêng, hướng mặt vào phía trong giường. Tịch Duệ Nam nhắm mắt lại để mình không nhìn cái gì, không nghĩ đến điều gì nữa. Vì sao còn nhớ đến đêm tuyết rơi ấy? Anh đến phương Nam vốn chẳng phải vì nơi này không có tuyết rơi, khí hậu ẩm áp, bốn mùa như xuân sao?

Bắt đầu từ chín năm trước, anh không thích mùa đông nữa, vì cảm giác về mùa đông năm đó trong ký ức thực sự quá lạnh giá.

Nhưng cái nóng bức của mùa hạ phương Nam lại vượt ngoài dự liệu của anh. Trong thời tiết nóng bức đó, cho dù có tìm đến bóng râm của cây cối để lẩn tránh cái nắng chói chang thì hơi nóng vẫn như ngọn lửa vô hình bủa vây bốn phương tám hướng. Anh không thể trốn tránh, ngày nào mồ hôi cũng túa ra như tắm.

Đây là mùa hè đầu tiên anh sống mà không có điều hòa. Mùa hè khổ sở, cụm từ này, bây giờ anh mới biết được nó có ý nghĩa gì.

Đến tận lúc trời sắp sáng, Tịch Duệ Nam mới mơ màng chớp mắt. Nhưng chẳng được bao lâu, những người cùng phòng lần lượt thức giấc, ồn ào khiến anh tỉnh dậy, mồ hôi lại ướt nhẹp khắp người. Anh muốn dậy khỏi giường, đi tắm lần nữa nhưng buổi sáng, phòng vệ sinh là chỗ cung không đủ cầu nhất, anh nghĩ như vậy nên vẫn nằm đó bất động, đợi ít người hơn một chút rồi hăng hay.

Đưa tay xuống dưới gối, anh định lấy chiếc điện thoại của mình ra xem mấy giờ rồi, nhưng tìm cả nửa ngày vẫn không thấy. Không phải bị người ta tiện tay dắt dề đi rồi chứ? Sau khi đi động và giấy tờ bị kẻ trộm cuồn mát, để tiện tìm việc, bắt buộc phải có điện thoại, thế là Tịch Duệ Nam đến cửa hàng bán hàng rong trên phố, mua một chiếc điện thoại rẻ nhất với giá hai mươi tệ. Đồ rẻ tiền thế này chắc sẽ không bị trộm mất chứ? Anh ngồi dậy, nhấc gối lên, quả nhiên chiếc điện thoại vẫn còn ở dưới gối, vì cả đêm anh trần trọc lăn qua xoay lại nên nó đã di chuyển từ đầu này đến đầu kia chiếc gối.

Nhìn đồng hồ hiển thị trên điện thoại, mới hơn bảy giờ sáng nhưng ánh nắng bên ngoài cửa sổ đã chói chang, chiếu vào mắt. Trong phòng vốn đã nóng, càng về trưa càng nóng hơn, khắp người đầm mồ hôi khiến anh có cảm giác mình đang bị tan chảy.

Mới mở máy chưa được bao lâu, chuông điện thoại vang lên, là An Nhiên gọi đến. Tịch Duệ Nam không bắt máy, anh không muốn có quan hệ gì với cô nữa, bởi anh không muốn cô vì mình mà nảy sinh mâu thuẫn và hiểu nhầm với bạn trai.

Chuông điện thoại vang lên hết hồi này tới hồi khác, cuối cùng biến thành âm báo biểu thị có tin nhắn. Anh mở tin nhắn ra đọc, vẫn là An Nhiên gửi đến, nói rằng cô ấy đã giúp anh liên hệ với một công ty, ứng tuyển vào vị trí kỹ sư mạng, tổng giám đốc là bạn của người quen, đồng ý rằng chỉ cần lúc anh đến phỏng vấn, năng lực đạt yêu cầu thì có thể đến làm việc trước với mức lương thử việc. Còn về bằng cấp, giấy tờ có thể thư thư một chút, đợi anh làm lại đầy đủ văn bằng, chứng chỉ thì sẽ ký hợp đồng chính thức sau. Cô bảo anh nhanh chóng gọi điện lại cho cô, buổi sáng nay cô sẽ đưa anh đi phỏng vấn, còn đặc biệt nhấn mạnh: “Chẳng dễ dàng gì mới nhờ người ta tìm được chỗ như thế này, nếu bỏ qua thì không có cơ hội nữa đâu, cậu nhất định phải nhanh chóng liên lạc với mình, đừng bỏ lỡ đấy!”

Tịch Duệ Nam nhìn chăm chăm vào tin nhắn này, trầm tư hồi lâu, cuối cùng trả lời lại cô ấy chỉ với sáu chữ đơn giản: “Cảm ơn cậu, không cần đâu.”

Sau đó, anh lại tắt máy. Anh rất cảm ơn An Nhiên đã giúp đỡ nhưng anh kiên quyết không nhận sự giúp đỡ của cô ấy nữa.

Ngay từ đầu, anh không nên nhận sự giúp đỡ của cô ấy nhưng lúc đó, anh thực sự không cự tuyệt được cô.

Sau khi rời khỏi trường học, anh tìm một nhà nghỉ nhỏ sạch sẽ để sống tạm. Hôm sau là thứ Bảy, anh đến hội chợ việc làm tìm việc. Đây là lần đầu tiên anh đến hội chợ việc làm, cảnh người đông như kiến, chen

chúc vật vã khiến anh có chút chần chừ. Chén lặn trong đó cả nửa ngày rồi ra ngoài, anh đột nhiên phát hiện túi đeo trên người mình chỉ còn lại quai túi.

Đó là chiếc túi khoác một bên vai của NIKE, có thể tên trộm nhận ra là hàng hiệu, cho rằng trong túi nhất định có không ít đồ đáng giá, liền cắt đứt quai đeo, trộm mất. Anh quá sơ ý còn tên trộm lại rất có kinh nghiệm, ra tay vô cùng chuẩn xác. Trong túi có đựng toàn bộ gia tài của anh, bằng cấp, chứng chỉ, di động, ví tiền, tiền mặt không có nhiều, chẳng qua chỉ có mấy trăm tệ nhưng trong ví có kẹp một tấm thẻ ngân hàng, trong đó có ba nghìn tệ, là số tiền tích lũy trong gần hai tháng làm việc ở trường học của anh. Đáng chết nhất là chứng minh thư và thẻ ngân hàng cùng nhét trong ví tiền, nếu tên trộm to gan thì hoàn toàn có thể mạo danh anh đến báo quên mất khẩu và rút hết tiền.

Lúc từ hội chợ việc làm đi ra ngoài, anh đã bị kẻ trộm làm cho trắng tay. May mà buổi tối hôm trước, lúc thuê phòng nghỉ có đặt cọc bốn trăm tệ, vốn định ở mấy ngày, tìm được việc rồi mới đi, lúc này anh hoảng hốt, lo lắng chạy về trước mười hai giờ trưa để trả phòng. Tiền đặt cọc trừ sáu mươi tệ tiền phòng một ngày thì còn ba trăm bốn mươi tệ, chính là toàn bộ gia sản của anh.

Đeo túi hành lý đơn giản, anh tìm đến một khu nhà cho thuê giá rẻ. Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng thuê một chiếc giường giá rẻ nhất.

Ở căn phòng như thế này, anh đã trải qua những đêm nóng bức nhất kể từ sau khi đến phương Nam, cả đêm mồ hôi chảy ròng ròng, chưa đến hai ngày đã nổi mẩn khắp người.

Anh thực sự không chịu nổi, ban ngày thì chạy đến trung tâm mua sắm hưởng thụ điều hòa miễn phí, vì ban đêm nóng quá không ngủ được, lúc này ở trung tâm thương mại có điều hòa mát mẻ, anh liền không kìm được cơn buồn ngủ. Nhưng ở đây không có ghế cho người ta ngồi nghỉ, nếu có thì cũng là chỗ người ta bán đồ ăn uống, muốn ngồi thì phải bỏ tiền. Sau đó anh nghĩ đến việc lên xe buýt ngủ, mất hai tệ một lượt thì có thể ngủ hơn một giờ đồng hồ, cũng khá tiết kiệm.

Anh không ngờ lại gặp An Nhiên ở trên xe. An Nhiên giống như Bạc Hà, là bạn học cũ thời trung học, nhưng cũng không giống Bạc Hà, cô ấy đối xử với anh rất nhiệt tình.

Anh không có việc làm, lại mất hết giấy tờ và ví tiền, những chuyện xui xẻo giáng xuống hết lần này đến lần khác, ở nơi xa lạ không người thân thích này, chẳng có ai giúp đỡ anh. An Nhiên nhiệt tình ra tay giúp đỡ, tuy anh từ chối hết lần này đến lần khác nhưng cuối cùng không hoàn toàn cự tuyệt. Anh nhận chìa khóa phòng của cô, lúc nóng đến mức không thể chịu nổi thì sẽ đến chỗ cô ngủ một giấc.

Anh thuyết phục bản thân: “An Nhiên là đồng hương, lại là bạn học cũ, trước đây đối xử với anh rất tốt, bây giờ vẫn nhiệt tình giúp đỡ anh như vậy, một tấm lòng tốt có ý tốt, hà tất phải đẩy người ta ra ngoài cả nghìn dặm?”

Thực tế đã chứng minh đó là sai lầm lớn, sai lầm đặc biệt của anh. Lúc Bạc Hà đánh đến cửa, anh hoàn toàn sững sờ. Hóa ra An Nhiên có bạn trai, anh ngủ ở trong phòng của cô ấy, nếu bạn trai cô ấy biết được thì sẽ nghĩ thế nào? Mà anh cũng nên nghĩ đến chuyện này, An Nhiên và Bạc Hà cùng ở một thành phố, làm sao có thể không liên lạc với nhau chứ? Tình bạn của họ thời trung học đã tốt như vậy. Đêm hôm đó...

Đột nhiên lật người ngồi dậy, Tịch Duệ Nam lại lần nữa cắt đứt mạch suy nghĩ của mình, không muốn tiếp tục nhớ đến những hồi ức không vui nữa. Nhét chiếc điện thoại xuống dưới gối, anh vào nhà vệ sinh tắm, chuẩn bị ra ngoài tìm việc. Cứ tìm việc gì đó để làm trước đã, tiền của anh chẳng còn mấy đồng, không thể tiếp tục cứ ngồi ăn trên ngọn núi trống không nữa.

“Cảm ơn cậu, không cần đâu.” An Nhiên nhìn sáu chữ trên màn hình điện thoại, dờ ra cả nửa tiếng đồng hồ. Đang dờ dẫm, Quý Phong gọi điện đến dặn dò cô: “Sau hai rưỡi chiều nay em hãy dẫn người bạn đó đi tìm Vương Tổng nhé, ông ấy vừa mới gọi điện nói với anh bây giờ có việc, buổi sáng sẽ không đến công ty.”

Quý Phong thực sự là người nhiệt tình, chuyện đã đồng ý thì làm đến nơi đến chốn.

Tối qua ở nhà Bạc Hà, An Nhiên vừa nhìn thấy Quý Phong liền nhận ra anh nhất định để nói chuyện hơn Bạc Hà. Có câu nói: “Diêm Vương dễ gặp, tiểu quỷ khó chơi”, so với “tiểu quỷ” rắc rối Bạc Hà, cô chẳng thà tránh đi, trực tiếp nhờ “diêm vương” Quý Phong giúp đỡ.

Thế là An Nhiên bày ra vẻ mình có ý với Quý Phong. Sau bữa tối, cô lấy điều này làm lý do đẩy Bạc Hà đi, nhân lúc Quý Phong một mình lái xe đưa cô về, cô mặt dày nói với anh, lần đầu gặp mặt đã có chuyện muốn cầu anh giúp đỡ.

Cô biết mình đã mạo muội. Quý Phong cũng có chút ngạc nhiên nhìn cô, nhưng vẫn mỉm cười. “Không cần dùng đến chữ “cầu” như thế, nếu anh có thể giúp đỡ chuyện gì thì cứ nói một tiếng là được rồi. Em là bạn thân của Bạc Hà, anh tuyệt đối sẽ không từ chối.”

An Nhiên nói đại khái về tình hình của Tịch Duệ Nam cho anh biết, cẩn thận câu chữ để không nhắc đến việc cậu ấy từng làm giáo viên ở trường của Quý Vân, sau đó bị Bạc Hà ép phải thôi việc, cô sợ sau khi anh biết rõ ngọn ngành sẽ không chịu giúp đỡ. Rốt cuộc thì Bạc Hà cũng được coi là em gái của Quý Phong, anh ấy không thể dang tay giúp đỡ người ngoài được. Lúc này cô chỉ nói đó là một bạn học cũ của cô đến đây tìm việc, vì không cẩn thận nên đã làm mất hết bằng cấp, giấy tờ... bây giờ, chuyện tìm việc trở nên rất phiền phức, nên cô muốn nhờ anh giúp đỡ.

“Quý Phong, em nghe Bạc Hà nói gia đình anh ở đây đã mười mấy năm rồi, bố anh còn mở công ty, vậy các ông chủ mà anh quen biết nhất định là rất nhiều nhỉ? Anh có thể giúp bạn em tìm một công việc thích hợp không, vấn đề là bây giờ, giấy tờ của cậu ấy mất hết rồi, nếu không có người quen giới thiệu thì cậu ấy chẳng thể tìm được một công việc như ý. Em từng bảo Bạc Hà tìm anh hỏi xem nhưng cô ấy không chịu, nên em đành mặt dày đến hỏi anh, thật sự là rất ngại.”

Đúng như An Nhiên nghĩ, Quý Phong là người rất dễ nói chuyện. Nghe cô nói Tịch Duệ Nam tốt nghiệp chuyên ngành tin học, anh lập tức nghĩ đến một công ty khá thân quen, vừa khéo hai ngày trước nói muốn tuyển một kỹ sư mạng, phụ trách xây dựng và bảo vệ trang web của công ty. Anh tìm số điện thoại rồi gọi cho vị Vương Tổng kia. Vì là người quen giới thiệu, ông ta lập tức đồng ý, hẹn sáng hôm sau phỏng vấn, nếu khiến ông ta hài lòng thì giấy tờ, bằng cấp có thể đợi bổ sung sau.

An Nhiên không ngờ sự việc lại thuận lợi thế này, vô cùng vui vẻ, luôn miệng nói cảm ơn Quý Phong, sau đó còn không quên dặn dò anh: “Anh nhất định không được nói cho Bạc Hà biết em nhờ anh tìm việc cho bạn học, em sợ cô ấy sẽ không vui.”

Quý Phong gật đầu tỏ ý đã hiểu rõ. “Yên tâm, anh nhất định sẽ không nói cho em ấy.”

Ai có thể ngờ, một cơ hội cô chẳng dễ dàng gì mới tìm được, Tịch Duệ Nam lại kiên quyết từ chối, từ chối một cách dứt khoát, sau khi gửi tin nhắn liền tắt máy. Xem ra anh thật sự không muốn có bất cứ quan hệ gì với cô nữa.

Cơ hội phỏng vấn mà An Nhiên nhờ Quý Phong tìm giúp bị Tịch Duệ Nam thẳng thừng từ chối. Nhưng Quý Phong đã nói chuyện với người ta, bây giờ Tịch Duệ Nam lại không đi, cô chỉ có thể hết lần này đến lần khác tỏ ý xin lỗi anh: “Quý Phong, thật ngại quá, bạn em... cậu ấy... có thể không đi phỏng vấn được.”

“Sao vậy? Cậu ấy tìm được công việc khác rồi à?”

An Nhiên thở dài một tiếng. “Không phải... Có thể cậu ấy không muốn nợ ân tình của em.”

Quý Phong tỏ vẻ có thể hiểu được. “Lòng tự tôn của đàn ông đều rất lớn, có thể cậu ấy cảm thấy rất mất mặt khi để con gái giúp mình tìm việc làm. Hay là tạm thời như thế này, anh gọi điện lại cho Vương Tổng, nói hôm nay bọn em không đến được, kéo dài thời gian cho em thêm hai ngày. Em đi tìm người bạn đó nói chuyện tử tế đi, nếu cậu ta hồi tâm chuyển ý thì đi phỏng vấn. Rốt cuộc đây cũng là cơ hội mà, cứ bỏ đi như thế này thì thực sự rất đáng tiếc.”

Quý Phong suy nghĩ thật sự rất chu đáo, An Nhiên vô cùng cảm kích. Sau khi dập máy, cô lập tức thay quần áo, bảo A Mạn giúp cô xin nghỉ một ngày. Tịch Duệ Nam tắt điện thoại, cô không liên lạc được với anh, đành ra ngoài tìm kiếm vận may, xem còn có cơ hội gặp anh ở trên đường hay không. Nếu có thể gặp thì dù thế nào cô cũng phải kéo anh đi phỏng vấn bằng được.

Cả một buổi sáng, An Nhiên đi khắp đường lớn ngõ nhỏ trong thành phố tìm người, suýt bị say nắng. Không tìm được Tịch Duệ Nam, nhưng lại không hẹn mà gặp Phó Chính.

Trước nhà vệ sinh công cộng của một con ngõ, Phó Chính đang nói gì đó với một người đàn ông trung niên to béo, bụng phệ. Người đàn ông kia vô cùng kích động, quát tháo: “Cảnh sát nhân dân vì nhân dân phục

vụ, bây giờ tôi gặp khó khăn, vì sao cậu không thể giúp đỡ tôi? Đó dù sao cũng là chiếc di động tôi mới mua, không thể để mất trong nhà vệ sinh như thế này được, cậu nhanh chóng nghĩ cách móc ra cho tôi đi!”

Phó Chính nhăn nheo. “Bệ xồm của nhà vệ sinh sơ sài này trực tiếp nối đến bể phốt, di động đã rơi xuống bể phốt rồi, moi ra chắc cũng chẳng dùng được nữa.”

Người đàn ông không nói đạo lý: “Cậu làm sao biết nó không dùng được nữa, chỉ cần sửa một chút thì vẫn có thể dùng được đấy.”

Những người đi đường dừng lại xem trò vui cũng hòa vào: “Đồng chí cảnh sát mau vì nhân dân phục vụ, đi móc bể phốt đi!”

An Nhiên đứng ở bên cạnh nghe rõ đầu đuôi câu chuyện, lúc này tức đến muốn chết. Lão béo chết tiệt này cũng quá vô vị rồi! Di động rơi xuống bể phốt còn muốn móc lên dùng tiếp, không thấy buồn nôn sao?

Thấy Phó Chính đang cố gắng nhăn nhó, cô lập tức xông qua đó. “Chú à, di động của chú rơi thì chú tự móc lên đi, tôi vừa bị người ta cướp ở đầu ngõ, đồng chí cảnh sát nhanh chóng giúp tôi bắt tội phạm đi!”

Vừa nói cô vừa kéo Phó Chính chạy. Người đàn ông to béo gào với theo: “Này này, phải theo thứ tự chứ! Là tôi báo cảnh sát, gọi cảnh sát đến chứ!”

An Nhiên chẳng thèm quay đầu lại. “Mấy chuyện lông gà vỏ tỏi này của ông chưa đáng để lực lượng cảnh sát ra tay, tự giải quyết đi!”

An Nhiên kéo Phó Chính chạy một mạch ra khỏi con ngõ mới dừng lại, thở phì phò, hỏi: “Chẳng phải anh đang tuần tra ở đường Nam Đại sao, sao lại chui đến con ngõ này?”

“Người đó gọi 110, nói là mình bị tổn thất tài sản ở đây, vì khu này thuộc khu vực tuần tra của tổ bọn anh, trung tâm chỉ huy liền thông báo cho bọn anh đến xem sao, ai biết được lại là tổn thất tài sản như thế này.”

An Nhiên phẫn nộ. “Chuyện này cũng báo cảnh sát, thật nực cười! Ông ta làm rơi điện thoại xuống hố phân, lại gọi điện báo cảnh sát đến móc lên sao?”

Phó Chính lắc đầu, thở dài. “Còn có chuyện báo cảnh sát buồn cười hơn cơ. Có lần, một nhân viên văn phòng gọi 110 nói mình đang tăng ca đêm, tòa nhà của công ty quá cao lại mất điện nên không đi xuống được, bảo bọn anh mua giúp bát mì đưa lên cho anh ta.”

An Nhiên nghe thấy vậy lại phẫn nộ. “Há có lý này? Hắn ta coi 110 là số điện thoại bán đồ ăn sao? Các anh cũng đưa à?”

“Đưa rồi, bởi vì anh ta nói đầy lý lẽ rằng “có khó khăn tìm cảnh sát” mà, bây giờ anh ta đang có khó khăn cần cảnh sát giúp đỡ. Vừa hay anh ta cũng ở trong phạm vi khu vực của anh, trung tâm chỉ huy liền chuyển nhiệm vụ này cho anh. Anh móc tiền túi mua một bát mì, treo mười lăm tầng lầu đưa đến cho anh ta, anh ta còn chê anh đưa đến muộn nữa, nói lầm nhảm với anh một trận.”

“Anh làm cảnh sát gì chứ? Chỉ là nhân viên phục vụ, chịu đủ thứ một nhọc thôi.”

“Cảnh sát cơ sở bọn anh vốn dĩ chính là nhân viên phục vụ, vì nhân dân phục vụ. Nhân dân là cơm áo, cha mẹ của bọn anh, bảo bọn anh làm gì thì phải làm đó, còn bắt tội phạm là công việc của đội cảnh sát hình sự.”

Sau khi qua lại một thời gian, An Nhiên đã biết sĩ quan cảnh sát Phó Chính này không hề uy phong giống như trong tưởng tượng của cô. Công việc của anh vất vả lại tầm thường, lúc này xảy ra chuyện vừa nực cười vừa bức mình như thế, hình tượng anh hùng cái thế trong lòng cô đã sụp đổ hoàn toàn. Cô nhìn anh, thở dài thườn thượt. “Trước đây em vẫn luôn cảm thấy nghề cảnh sát rất uy phong cơ đấy.”

Phó Chính cười khổ, không nói tiếp chủ đề này. An Nhiên nhất thời cũng chẳng có gì để nói, hai người đều trầm mặc, bầu không khí có chút nặng nề.

Hồi lâu sau, Phó Chính mới thấp giọng nói: “An Nhiên, anh chỉ là một cảnh sát bình thường, bố mẹ cũng chỉ là công nhân bình thường, không gia thế, có rất nhiều thứ anh không thể cho em. Nếu em có suy nghĩ gì về chuyện của chúng ta thì cứ thẳng thắn nói ra, anh có thể chấp nhận.”

An Nhiên sững sờ, ngập ngừng: “Em...”

Nhất thời, cô không sắp xếp được hàng trăm nghìn đầu mối trong lòng mình.

“An Nhiên, bất luận em đưa ra quyết định như thế nào, anh cũng sẽ tôn trọng. Em cũng không cần tránh anh, sau này chúng ta vẫn có thể làm bạn. Có chuyện gì cần anh giúp đỡ, em cứ lên tiếng. Được rồi, anh đang trong thời gian làm việc, không thể nói chuyện với em nữa. Tạm biệt!”

So với An Nhiên, Phó Chính đơn giản hơn nhiều, đàn ông xử lý mọi việc quyết đoán hơn, tuyệt không lồi thối, dài dòng. Nói xong, anh liền quay người rời đi. An Nhiên sững sờ nhìn theo bóng lưng đang rời xa của anh, cảm thấy anh đi rất phong độ, nhưng cô không biết khuôn mặt đằng sau bóng lưng ấy, thực ra đã đầy vẻ đau thương, khổ sở.

Đêm qua, Bạc Hà thức đến khuya để vẽ một bìa sách. Bìa sách này cần hoàn thành gấp, yêu cầu à cô lại chẳng có chút cảm hứng, vẽ đi vẽ lại, sửa đi sửa lại, đến ba giờ sáng mới miễn cưỡng coi như vẽ được một bức phác thảo khá hài lòng. Lúc này gần nhào sức cạn, cô mới lên giường, vừa nhắm mắt liền ngủ một mạch đến hai giờ chiều mới dậy.

Di động vừa mở máy, mẹ ruột Hà Uyển đã gọi điện đến, nói là nhờ bạn mua cho ít hải sản tự nhiên ở ngoài đảo, tươi ngon hơn nhiều so với hải sản bán đầy đường ở những vùng ven biển, bảo cô tới đến Quý gia ăn cơm.

Cứ cách khoảng một, hai tuần, Hà Uyển lại gọi con gái đến ăn cơm. Bà hy vọng cô có thể dần dần trở nên thân thuộc với người nhà họ Quý. “Mọi người đều là người một nhà mà.”

Bạc Hà đồng ý với mẹ. Nghĩ đến buổi tối có cơm ngon để ăn, buổi trưa lười pha mì gói, cô lấy xoài, đu đủ và thanh long, rửa sạch, gọt vỏ rồi cắt thành miếng nhỏ, đổ sữa chua vào làm một đĩa hoa quả dầm, ăn một bữa cơm hoa quả.

Giữa hè nhiệt độ càng cao, ánh mặt trời nóng như thiêu như đốt, chiếu xuống mặt đường xi măng khiến người ta lóa mắt. Bạc Hà đợi đến lúc mặt trời lặn mới ra khỏi nhà. Cô vẫn đi tuyến xe buýt số 56 đến Quý gia. Sau khi lên xe, vô tình mà hữu ý, ánh mắt cô quan sát khắp cả khoang xe.

Trên xe không có bóng người quen thuộc với cô, cuộc gặp gỡ lần trước chỉ là một sự trùng hợp. Trùng hợp chính là hiện tượng cực kỳ ngẫu nhiên, sẽ không xảy ra hết lần này đến lần khác. Trong tiết trời nóng bức như thế này, một người sợ nóng như vậy, không biết đã tránh nóng ở chỗ nào rồi?

Lúc Bạc Hà đến nhà họ Quý, người giúp việc ra mở cửa cho cô.

Quý Trạch Đồng và Quý Phong vẫn chưa về. Trên chiếc sofa bằng da thật trong phòng khách, Quý Vân và mẹ đang ngồi, nói chuyện bằng giọng vô cùng kích động: “... Quả là khiến người ta vô cùng kinh hãi, thật không ngờ sự việc sẽ như thế này.”

Nửa câu nói giữa chừng Bạc Hà nghe không hiểu gì: “Vân Vân, chuyện gì mà khiến người ta vô cùng kinh hãi?”

Hà Uyển đứng lên, bảo Bạc Hà ngồi xuống vị trí của bà rồi nói: “Trường của con bé có một nữ sinh xảy ra chuyện, con ngồi xuống rồi em từ từ kể à nghe. Mẹ vào bếp xem món cá hấp thế nào.”

Quý Vân kể tỉ mỉ cho Bạc Hà: “Chiều hôm qua, lúc bọn em đang học tiết Thể dục, một bạn nữ nhảy ngựa bị ngã, đau quần quai không dậy nổi. Lúc đầu giáo viên còn cho rằng bạn ấy bị gãy chân nhưng một lúc sau có bạn học tinh mắt phát hiện đũng quần thể thao của cô ấy đang có máu thấm ra ngoài, lập tức hét toáng lên, khiến các bạn trong lớp đều nhìn đến sững sờ.”

Bạc Hà cũng nghe đến mức bàng hoàng. Nếu một nữ sinh sau khi ngã, phần thân dưới bị chảy máu, vậy chỉ có thể có một nguyên nhân – sảy thai ngoài ý muốn. Cô vô thức lắc đầu. “Không phải chứ, cô bé mới bao nhiêu tuổi?”

“Cô ấy bằng tuổi em, thậm chí còn nhỏ hơn em mấy tháng, vẫn chưa đón sinh nhật lần thứ mười sáu nữa.”

Sinh nhật tuổi mười sáu còn chưa đến mà đã mang thai rồi? Bạc Hà chỉ biết lắc đầu, thở dài.

Quý Vân nói chuyện này gây chấn động toàn trường. Nữ sinh sảy thai ngoài ý muốn – Đường Lâm sau khi được gấp rút đưa đi bệnh viện, tiết học cuối cùng của buổi chiều qua, tất cả các lớp đã đổi thành tiết giáo dục tư tưởng, giáo viên chủ nhiệm các lớp nhắc đi nhắc lại, cảnh báo học sinh lớp mình, đặc biệt là nữ sinh, nhất định không được giẫm lên vết xe đổ ấy. Các giáo viên liên tục nhấn mạnh: “Các em vẫn chỉ là học sinh trung học, mới mười mấy tuổi thôi, việc học là quan trọng nhất, đừng có làm việc gì dại dột để mình phải ân hận cả đời.”

“Giáo viên nói như vậy là rất đúng, học sinh phải lấy việc học làm trọng. Vân Vân, em nhất định không được học theo mấy bạn đó đâu đấy!”

Lời dăn dò của Bạc Hà khiến Quý Vân bĩu môi. “Em không thêm học theo bạn ấy. Lần này bạn ấy thăm rồi, nghe nói nhà trường đã quyết định đuổi học.”

Bây giờ, chuyện dậy thì của học sinh cấp ba thực ra đã không còn là tin tức mới mẻ gì. Chuyện học sinh cấp ba có thai hoặc sinh con, hay phá thai thường xuyên thấy trên báo, nhưng đó cũng chỉ là phần nổi của một tảng băng chìm, phần lớn những nữ sinh rơi vào trường hợp này đều tự mình âm thầm đi giải quyết. Cô nữ sinh này cũng thật xui xẻo, bị sảy thai ngay trong trường học, việc bị nhà trường xử phạt tuyệt đối không thể tránh được. Nhưng những sự việc như thế này không thể chỉ xử lý một mình cô bé ấy, cũng phải xử phạt cả tên đầu sỏ khiến cô ấy mang thai, nếu không thì thật không công bằng với cô ấy.

“Có biết kẻ khiến bạn ấy mang thai là ai không? Kẻ đó cũng phải bị xử lý chứ!”

“Chị Bạc Hà, chị hỏi đến điểm quan trọng rồi đó.”

Chuyện tiếp theo Quý Vân nói cho Bạc Hà càng khiến người ta bất ngờ và kinh ngạc. Cô nói chiều hôm qua, sau khi Đường Lâm xảy ra chuyện, mẹ bạn ấy không hỏi ra được người đàn ông đó là ai, buổi tối liền lục tìm trong phòng của bạn ấy ở nhà, kết quả tìm thấy một cuốn nhật ký, bên trong ghi chép một cách rất bí ẩn về tình yêu thầy trò giữa bạn ấy với một thầy giáo. Hôm nay, mẹ của Đường Lâm tức giận dùng đòn, cầm cuốn nhật ký đó đến trường làm loạn, xem phía nhà trường định nói thế nào, tìm hiểu xem gã thầy giáo nào không biết xấu hổ, dụ dỗ nữ sinh làm loại chuyện xấu xa này. Bà nhất định phải truy cứu trách nhiệm của hắn ta.

Tên đầu sỏ tội đồ khiến cho nữ sinh trung học mang thai lại là giáo viên, điều này khiến Bạc Hà cũng không kìm được sửng sốt. “Trong cuốn nhật ký không viết rõ ràng là giáo viên nào sao?”

“Không, nghe nói là dùng một chữ cái tiếng Anh – X để thay thế.”

Chữ cái tiếng Anh X, Bạc Hà thậm chí ghi nhớ chữ cái này, cặp mắt bắt giác nheo lại.

Quý Vân tiếp tục nói, tin tức Đường Lâm sảy thai ở trường học vốn đã là một tin động trời, bây giờ còn thêm chuyện kẻ chủ mưu là giáo viên, khắp nơi trong trường đều đang thảo luận về chuyện này, cả phóng viên của tờ báo chiều nhận được tin tức liền tìm đến tận cửa muốn phỏng vấn hiệu trưởng, nhưng hiệu trưởng tránh mặt không gặp. Một vài thầy giáo trẻ trong trường bắt đầu bị người ta ngầm suy đoán xem ai có khả năng là tên “đầu sỏ tội đồ” nhất, phía trường học cũng lần lượt tìm họ để nói chuyện, khiến mọi người đều cảm thấy rất bất an. Nếu tên này bị tìm ra thì chẳng phải chuyện đùa, chắc chắn sẽ thân bại danh liệt.

Bạc Hà nghiêm túc lắng nghe, cô tỏ vẻ vô cùng quan tâm đến chuyện này, dăn dò Quý Vân rằng khi nào có kết luận cuối cùng, nhớ phải gọi điện nói cho cô biết.

Mấy ngày sau, Quý Vân gọi điện thoại cho Bạc Hà, giọng nói vô cùng ảm đạm, yếu ớt. Cô nói, Đường Lâm bị mẹ truy vấn, cuối cùng khai ra tên của giáo viên khiến bạn ấy mang thai.

“Chị Bạc Hà biết là ai không?”

“Là ai?”

Quý Vân vô cùng đau lòng và thất vọng. “Là thầy giáo Tịch mà trước đây em rất có thiện cảm, chị vẫn còn nhớ chứ?”

Quả thật là Tịch Duệ Nam, suy đoán của Bạc Hà đã được chứng thực. Bàn tay cầm điện thoại bắt giác nắm chặt, nộ khí ở tận đáy lòng như lưỡi lửa bùng ra ngoài, đến mức cô như sắp nổ tung. Tên Tịch Duệ

Nam khốn nạn này ngày càng hạ lưu, vô sỉ, những chuyện như thế này mà cũng có thể làm được, thực sự là không thể tha thứ.

“Thật không ngờ thầy giáo Tịch lại là người như thế. Chẳng trách trước đó thầy ấy đột nhiên xin thôi việc, có lẽ vì nguyên nhân này nhỉ?”

Khi Tịch Duệ Nam xin thôi việc với nhà trường thì cũng rời đi luôn, Bạc Hà còn có chút kinh ngạc, rằng tại sao anh ta lại đi nhanh như thế? Nhưng hóa ra, ẩn giấu trong đó còn có nguyên nhân này. Có lẽ anh ta nhất thời sinh lòng háo sắc, dụ dỗ nữ sinh lên giường, sau đó lại biết mình làm hơi thái quá, nếu bị truy cứu trách nhiệm thì phiền phức lớn, thế là nhanh chóng nhờ trại chuẩn êm.

Tên khốn nạn này, lúc cũng là kiểu dám làm không dám chịu như thế. Chín năm trước như vậy, chín năm sau vẫn như vậy.

“Bây giờ mẹ của Đường Lâm đến trường đòi gấp tên đầu sỏ gây tội, nhưng thầy Tịch đã rời đi từ lâu, gọi vào sổ di động của thầy ấy thì không liên lạc được, tóm lại là không tìm được người. Nghe nói Đường gia tức đến mức muốn báo cảnh sát để bắt thầy ấy.”

Tịch Duệ Nam đúng là chuẩn rất nhanh, nhưng mà, anh ta chạy không thoát “ngũ chỉ sơn” của Bạc Hà, cô biết anh ta trốn ở đâu. Tên đầu bại này, cô vốn cũng thấy anh ta đáng thương, định tha cho anh ta một mạng, nhưng chỗ đáng hận của anh ta mãi mãi nhiều hơn chỗ đáng thương rất nhiều.

Bạc Hà hạ quyết tâm, lần này tuyệt đối không thể lại dễ dàng buông tha cho anh ta. Chỉ vì nhân nhượng, khoan dung vô nguyên tắc hết lần này đến lần khác mới tạo ra sự biến chất của anh ta bây giờ.

Bạc Hà dễ dàng liên lạc được với mẹ của Đường Lâm. Cô hỏi Quý Vân xem Đường Lâm nằm ở bệnh viện nào, sau đó theo bản đồ đi tìm, khi đến nơi thì thấy trong phòng bệnh, bố mẹ của Đường Lâm đang chăm sóc cô bé.

Đường Lâm đã ngủ say, khuôn mặt trắng xanh, nhợt nhạt vô cùng đáng thương. Bà Đường vừa nghe Bạc Hà nói biết Tịch Duệ Nam ở đâu, lập tức bị kích động, nằng nặc muốn cô đưa đi tìm tên “súc sinh đáng chết” kia.

Bạc Hà chẳng nói chẳng rằng liền dẫn bà Đường đến căn nhà trọ mà Tịch Duệ Nam thuê giường ngủ. Bà chủ nghe họ nói muốn tìm Tịch Duệ Nam còn không biết là ai, đến khi Bạc Hà miêu tả cho bà ta, bà ta mới chợt ngộ ra: “Ồ, cô nói tới người thanh niên thường xuyên mặc áo sơ mi màu xanh da trời đó à? Anh ta không sống ở đây nữa, hai ngày trước đã chuyển đi rồi.”

Tịch Duệ Nam không sống ở đây nữa – tin tức ngoài ý muốn này khiến Bạc Hà có chút sững sờ. Mấy ngày trước anh ta vẫn còn ở đây mà, vì sao đột nhiên lại chuyển sang chỗ khác? Anh ta thế này có thể gọi là thổ khôn đào ba hang không nhỉ? Có lẽ anh ta tự mình biết sai, sợ người ta đánh đến cửa nên cách vài ba ngày lại đổi chỗ ở khác. Chẳng trách khi anh ta nghe nói bạn trai của An Nhiên là cảnh sát thì lập tức tránh đi, điện thoại của cô ấy cũng không dám nghe, rõ ràng là trong lòng có quỷ.

Bà Đường không cam chịu quay về tay không. “Vậy bà có biết hắn ta đi đâu rồi không?”

“Nghe nói cậu ta với mấy người Giang Tây sống chung phòng tìm được việc ở một công trường xây dựng, người ta bao ăn bao ở nên chuyển qua đó rồi.”

Công trường xây dựng? Bạc Hà càng thêm sững sờ, gần như không dám tin vào tai mình. Tịch Duệ Nam bị mất giấy tờ, phải đến công trường xây dựng làm việc sao? Chắc chắn anh ta không thể làm những công việc liên quan đến kỹ thuật, vậy thì chỉ có thể làm phụ việc thôi. Phụ việc chủ yếu là làm những việc bẩn thỉu, nặng nhọc, anh ta phải làm công việc như thế này, xem ra thật sự đã đến bước đường cùng rồi.

“Công trường xây dựng nào vậy?”

“Điều này thì tôi không rõ lắm, hình như là ở khu vực thành nam.”

Khu vực thành nam, phạm vi này rộng lắm, chiếm đến một phần tư diện tích thành phố, bảo phải đi đâu tìm đây? Bạc Hà nghĩ rồi nói với bà Đường: “Cô à, phạm vi khu vực thành nam quá lớn, chỉ dựa vào hai chúng ta thì chẳng thể nào tìm được. Hay là thế này, cháu có quen người bạn làm cảnh sát, cháu đến tìm anh ấy nhờ giúp đỡ. Nếu có tin tức gì, cháu sẽ báo cho cô.”

Bà Đường vô cùng cảm kích với sự nhiệt tình của Bạc Hà, liên tục cảm ơn rồi quay về trước.

Người bạn cảnh sát mà Bạc Hà nói đến đương nhiên là Phó Chính. Cô gọi điện cho Phó Chính, lại nhờ anh giúp cô tìm kiếm con người tên Tịch Duệ Nam. Lần này cô có thông tin khá rõ ràng có thể cung cấp, anh ta đang ở một công trường xây dựng nào đó ở khu vực thành nam, như thế này chắc là dễ tìm hơn.

Phó Chính cảm thấy hơi kỳ quái, hỏi: “Em biết người này ở khu vực thành nam? Vừa rồi An Nhiên còn nói không biết vị trí cụ thể của cậu ta.”

Bạc Hà ngơ ngác. “An Nhiên cũng nhờ anh tìm anh ta?”

“Đúng vậy, cô ấy vừa gọi điện cho anh, nói rằng em vẫn muốn tìm người này, bảo anh dù thế nào cũng phải giúp em nghĩ ra cách. Vốn dĩ anh cảm thấy có chút khó khăn, thành phố lớn như thế này, phải đi đâu tìm đây? Bây giờ biết anh ta đang ở một công trường xây dựng nào đó ở thành nam, vậy thì dễ tìm hơn nhiều rồi. Anh nhờ đồng nghiệp ở khu vực thành nam đến các công trường xây dựng tìm xem sao.”

Bạc Hà nghe là hiểu, An Nhiên gọi điện thoại cho Phó Chính trước cô, mạo xưng danh nghĩa của cô để nhờ anh ấy tìm Tịch Duệ Nam, rõ ràng cô ấy vẫn chưa liên lạc được với anh ta. Mà Phó Chính gốc gác này hoàn toàn không biết anh đang giúp tìm tình địch của chính mình. An Nhiên vẫn chưa từ bỏ việc tìm kiếm Tịch Duệ Nam, cô còn cho rằng cô ấy đã bị Quý Phong hấp dẫn rồi cơ, xem ra sức hấp dẫn của Quý Phong vẫn chưa đủ lớn.

“Phó Chính, anh tìm được Tịch Duệ Nam thì nói cho em biết là được rồi, nhất định đừng nói cho An Nhiên.”

“Vì sao?”

“Anh đừng hỏi vì sao? Em không thể nói nhiều với anh, dù sao thì anh nghe lời em chắc chắn không sai.”

Bạc Hà cũng không tiện nói nhiều với Phó Chính, rốt cuộc đây cũng là chuyện riêng của An Nhiên, nếu cô ấy không muốn nói rõ với Phó Chính thì cũng không đến lượt cô nói ra điều này.

Không đến hai ngày sau, Phó Chính đã gọi điện báo cho Bạc Hà rằng tìm được người rồi. Sau khi ghi lại địa chỉ, cô lập tức ra khỏi nhà.

Đây là một công trường xây dựng khá lớn, máy móc, thiết bị cỡ lớn đang chạy ầm ầm, có đến hơn một trăm công nhân xây dựng mặc đồng phục màu xanh da trời, đội mũ bảo hiểm màu vàng đang làm việc gấp rút nhưng có trật tự.

Công trường không cho phép người không có phận sự đi vào, Bạc Hà bị chặn lại ngoài cửa. Cô giải thích là đến tìm người, cũng không chịu bỏ đi. Bảo vệ nói: “Đây là chỗ nào chứ? Đây là công trường xây dựng, người không phận sự miễn vào.”

Bạc Hà đương nhiên là không cam tâm, nói ngọt nhẹ cả nửa ngày, cuối cùng bảo vệ cũng chịu cho cô vào. Anh ta đưa cho cô một chiếc mũ bảo hiểm, lặp đi lặp lại rằng cô phải cẩn thận, chú ý an toàn.

Bạc Hà đi vào công trường. Trước mắt cô đều là bóng dáng những công nhân mặc đồ giống nhau, rất khó nhận ra được đâu là Tịch Duệ Nam, đành cứ gặp người là hỏi Tịch Duệ Nam ở đâu? Hỏi mấy người nhưng họ đều không biết, cuối cùng, có người nghe thấy cô nói là công nhân mới đến, liền nói: “Tổ công nhân mới đến tuần này làm buổi tối, có lẽ lúc này đang ngủ trong ký túc xá.”

“Xin hỏi ký túc xá ở đâu?”

Người đó chỉ về một dãy phòng tạm sơ sài cách đó không xa ở phía sau. “Chính là chỗ đó. Nhóm mới đến sống ở căn phòng cuối cùng.”

Nếu dãy phòng tạm này cũng có thể được gọi là phòng thì đây là khu phòng sơ sài nhất mà Bạc Hà từng nhìn thấy trong đời, ván gỗ lớn nhỏ xếp thành tường, các miếng tôn phủ thành nóc nhà, phòng không có cửa, dùng rèm cửa thay thế...

Xem ra Tịch Duệ Nam thật sự càng sống càng tội tệ, từ trong ký túc xá kiểu cũ của trường học đến kiểu phòng cho thuê giường giá rẻ, bây giờ lại sống trong phòng tạm sơ sài của công trường xây dựng. Tình cảnh của anh ta chỉ có thể dùng bốn chữ “tụt dốc không phanh” để hình dung.

Bạc Hà nhìn thấy dãy phòng tạm đó thì dờ dẩn một hồi mới đi tới. Có thể vì thời tiết quá nóng nên rèm che cửa ra vào không hạ xuống, cô thò đầu vào nhìn, một luồng hơi nóng trộn lẫn mùi mồ hôi nồng nặc phả vào mặt, khét đến mức cô vô thức nhin thở. Căn phòng không lớn, bày biện đơn giản, những tấm ván gỗ xếp sát hai bên vách thành hai dãy giường, ít nhất có mười mấy người ngủ. Chỉ có một chiếc quạt đặt trên ghế băng, đang quay cọt két, thổi gió về hai đầu giường. Gió từ chiếc quạt chẳng có tác dụng gì với nhiệt độ trong phòng, cho nên một đám đàn ông nằm ngủ trên sạp giống y chang nhau, chỉ mặc một chiếc quần nhỏ.

Bạc Hà nhìn vào một cái liềm vội vàng quay người đi ra. Vừa rồi, trong số những công nhân mặc đồ giống hệt nhau trên công trường, cô không nhận ra đâu là Tịch Duệ Nam. Bây giờ, một đám người như khỏa thân đang nằm trên sạp, cô không dám nhìn nhiều, càng không thể phân biệt được đâu là Tịch Duệ Nam, đành đứng cách căn phòng mấy bước, gọi lớn vào bên trong: “Tịch Duệ Nam! Tịch Duệ Nam!”

Hét được mấy tiếng, trong phòng có người quát ra: “Hét cái gì mà hét! Ồn chết đi được! Cậu ta không ở đây, vào căn nhà chưa hoàn thiện bên cạnh tìm đi!”

Bạc Hà ngẩn ra. Vì sao anh ta lại không ở đây? Sao phải đến căn nhà chưa hoàn thiện bên cạnh tìm? Cô đang nghi hoặc thì nhìn thấy một người đi ra từ căn phòng bên cạnh, vội vàng chặn lại hỏi thăm. Người đó vừa nghe thấy liền nói: “Ồ, cô tìm A Nam à? Cậu ấy nói sống ở căn phòng tạm này nóng quá không chịu được, quần đóc thấy cậu ấy da mỏng thịt non, đến đây làm việc cũng chẳng dễ dàng gì nên đặc biệt phê chuẩn cho cậu ấy ngủ ở căn nhà chưa hoàn thiện bên cạnh kia, cô lên đó mà tìm.”

Bạc Hà theo chỉ dẫn tìm đến căn nhà chưa hoàn thiện kia, lên tới tầng bốn mới phát hiện ra một căn phòng trống được quét dọn qua loa, trong phòng được dọn dẹp sạch sẽ, trên nền xi măng màu xanh xám có trải một chiếc chiếu đơn, bên cạnh có một tấm gỗ đặt trên mấy viên gạch giống như bàn, trên đó để một cây nến đốt còn một nửa và một bộ bát đĩa. Trong góc phòng căng một sợi dây thừng phơi quần áo, trên dây phơi một bộ đồng phục công nhân màu xanh da trời đậm, ngoài ra còn có một túi đựng hành lý màu xanh đen đặt ở góc phòng, rõ ràng là đồ của Tịch Duệ Nam. Nhưng sao lại chẳng thấy anh ta đâu?

Đang buồn bực, Bạc Hà nghe thấy phòng bên cạnh vọng ra tiếng nước chảy róc rách. Cô đã tìm qua từ tầng một đến tầng ba, hiểu rõ bố cục trong mỗi căn hộ của tòa nhà này, bước vào cửa thì bên tay phải là phòng khách, bên tay trái là phòng ăn, đối diện với phòng ăn là bếp, trong phòng bếp có phòng vệ sinh.

Tiếng nước từ phòng bếp truyền ra, Bạc Hà chẳng suy nghĩ gì đã cất bước đi qua đó. Vừa vào bếp liền nhìn thấy Tịch Duệ Nam, toàn thân anh ta ướt rượt, đang từ phòng vệ sinh đi ra, suýt va phải cô. Giống như những công nhân ở khu nhà tạm, anh ta chỉ mặc một chiếc quần lót, thân thể cường tráng, mạnh khỏe đập vào mắt cô.

Bạc Hà sững sờ. Tịch Duệ Nam còn sững sờ hơn, hai mắt lập tức mở to, vẻ mặt kinh ngạc đến tột độ. Hai người cách nhau trong gang tấc, sau khi nhìn nhau hồi lâu thì cùng đổ mặt tía tai, một người tức tốc cầm đầu chạy ra ngoài, một người lập tức quay vào phòng vệ sinh.

Lúc Bạc Hà chạy ra ngoài còn ném lại một câu: “Tịch Duệ Nam, tôi đợi anh ba phút, anh mau mặc quần áo vào rồi ra ngoài, tôi có chuyện tìm anh.”

Tịch Duệ Nam vội vã mặc quần áo, trong lòng tràn ngập ngạc nhiên và nghi hoặc.

Anh nghĩ không ra, làm thế nào Bạc Hà biết mà tìm đến chỗ này? Càng nghĩ không ra cô đến tìm anh có việc gì? Anh đã rời khỏi trường học, tránh xa An Nhiên, đến làm chân chạy việc cấp thấp nhất ở công trường xây dựng này thì chắc sẽ không còn là sự uy hiếp đối với em gái và bạn của cô nữa chứ?

Sở dĩ Tịch Duệ Nam đến công trường xây dựng này làm chân chạy việc là bởi mấy người đồng hương thuê chung phòng. Hôm đó, mấy người bạn họ chạy đôn chạy đáo ở bên ngoài một ngày, lúc quay về thì vô cùng hưng phấn nói đã tìm được việc ở một công trường xây dựng, bao ăn bao ở, còn được một nghìn tệ mỗi tháng, tốt hơn nhiều so với đào đất ở quê. Anh ngâm nghĩ, hỏi bọn họ chỗ đó còn cần người không? Mấy người đó nghe nói anh là đồng hương, rất nhiệt tình giới thiệu anh đi ứng tuyển. Anh không biết những công việc kỹ thuật, chỉ có thể ứng tuyển vào làm chân chạy việc lật vật. Quần đóc thấy dáng vẻ của anh thì có chút do dự: “Trông cậu có vẻ là người không chịu được vất vả, có làm nổi công việc này không?”

Tịch Duệ Nam một mực khẳng định mình làm được, thế là quản đốc để anh thử chuyển mấy ống thép, thấy anh chuyển rất nhanh nhẹn mới gật đầu đồng ý cho anh làm.

Làm chân chạy việc vặt ở công trường xây dựng rất vất vả, chuyển gạch, khiêng đất, chuyển sắt thép... đều là những công việc nặng nhọc. Hai ngày đầu tiên, Tịch Duệ Nam nghiêng răng nghiêng lợi làm, vừa tan làm là mệt đến mức nằm soài ra sạp không động đậy nổi. Một quá chỉ muốn ngủ, nhưng căn phòng tạm lợp mái tôn lại giống như lò nung, anh chẳng thể nào ngủ được. Ban ngày làm việc mệt nhọc, buổi tối lại không ngủ được, sau hai ngày, anh cảm thấy mình sắp không trụ nổi nữa. Hôm đó, lúc dỡ xi măng, anh phát hiện những căn phòng trong tòa nhà chưa hoàn thiện chưa lắp cửa sổ, bốn mặt đều thông gió, tan làm liền lấy một tấm chiếu, tìm một căn phòng trải ra để ngủ. Đây là giấc ngủ ngon đầu tiên từ sau khi đến công trường, anh ngủ say đến mức suýt thì nhỡ cả giờ làm.

Sau khi được ngủ một giấc ngon lành, anh đi tìm quản đốc nói chuyện, cuối cùng ông ấy cho phép một mình anh được ngủ trong tòa nhà chưa hoàn thiện. Điều này vốn không được phép, nhưng người quản đốc đó thực sự có lòng tốt. “Nhìn cậu chắc cũng có xuất thân tốt nhỉ? Làm công việc này thật sự là làm khó cậu rồi, cậu còn làm rất chăm chỉ, không lười nhác, trốn việc. Được, phá lệ đồng ý cho cậu sống ở đó.”

Thế là Tịch Duệ Nam mang theo túi hành lý đơn giản chuyển vào tòa nhà chưa hoàn thiện, tìm một căn phòng ở tầng bốn sắp xếp, dọn dẹp. Tuy chỗ này điện nước còn chưa có, rất bất tiện, nhưng vì chưa lắp cửa sổ, bốn mặt thông gió nên cũng mát mẻ, tốt hơn nhiều so với căn phòng tạm nóng như lò nung kia. Hằng ngày sau khi tan làm, anh tắm rửa trong phòng nước, sau đó xách một xô nước lên lầu. Ngủ đến khi nào nóng quá thì dội dội gáo nước lạnh lên người át rồi ngủ tiếp.

Anh chẳng thể ngờ hôm nay sẽ gặp Bạc Hà. Vì sao cô lại xuất hiện ở đây?

Nói là đợi ba phút, Bạc Hà chạy xuống tầng ba đợi đúng năm phút mới quay lên tầng bốn, đứng ở đầu lối đi, quát: “Tịch Duệ Nam, anh đã xong chưa?”

Cùng với giọng nói của cô, Tịch Duệ Nam từ trong phòng đi ra ngoài. Áo sơ mi xanh, quần bò đã mặc nghiêm chỉnh, nhưng anh không nhìn cô, ánh mắt dao động nhìn đi chỗ khác, giọng nói hờ hững: “Cô tìm tôi làm gì?”

Bạc Hà cũng ngại nhìn anh, chỉ liếc một cái rồi lập tức di chuyển ánh nhìn, lạnh lùng nói: “Tịch Duệ Nam, lột mặt nạ ra đi!”

Giọng nói của Tịch Duệ Nam tràn đầy vẻ hoài nghi: “Lột mặt nạ ra cái gì? Rốt cuộc cô tìm tôi làm gì?”

Bạc Hà cảm thấy anh đang giả vờ hồ đồ. “Anh đã làm chuyện tốt gì thì tự biết.”

“Tôi không hiểu cô đang nói gì. Nếu không có việc gì thì mời cô lập tức rời khỏi đây, tôi làm cả đêm, bây giờ rất mệt nên muốn ngủ.”

Tịch Duệ Nam không khách khí hạ lệnh tiễn khách, sau đó quay người đi vào phòng. Đáng tiếc phòng ở đây chưa lắp cửa, không thể ngăn được Bạc Hà ở bên ngoài. Cô chậm rãi, thông thả đi theo anh vào phòng. “Tịch Duệ Nam, dám làm lại không dám nhận, anh đừng giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra!”

Tịch Duệ Nam đột ngột quay người, dáng vẻ có chút bức mình. “Tôi giả vờ cái gì? Rốt cuộc cô có chuyện gì thì nói thẳng ra đi có được không?”

“Được, anh biết Đường Lâm chứ?”

Bạc Hà vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào mặt Tịch Duệ Nam, chờ đợi xem biểu cảm hoảng hốt, bất an của anh, nhưng trên gương mặt anh lại đầy vẻ nghi hoặc và không hiểu. “Đường Lâm là ai?”

Phản ứng của anh hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của Bạc Hà, sự nghi hoặc, không hiểu trên khuôn mặt đó vô cùng tự nhiên và chân thật, không để lộ nửa điểm sơ hở. Anh ta ngụy trang cũng giỏi thật nhỉ? Thực sự có thể dành được giải nam chính xuất sắc nhất trong lễ trao giải Oscar.

“Anh không biết Đường Lâm là ai sao? Cô bé là bạn cùng lớp của Quý Vân!”

“Bạn cùng lớp của Quý Vân?” Tịch Duệ Nam giống như suy nghĩ một chút, rồi vẫn lắc đầu. “Tôi chỉ ngẫu nhiên dạy thay hai tiết ở lớp đó, cũng không quá quen thuộc học sinh trong lớp. Cô bé ấy làm sao?”

Bạc Hà nhìn vào mắt anh, nói từng từ: “Cô-ấy-có-thai-rồi.”

Tịch Duệ Nam sững sờ. “Cô bé có thai rồi? Cô bé có thai thì cô đến tìm tôi làm gì?” Lời còn chưa dứt, anh lập tức nghĩ ra, sắc mặt thay đổi. “Cô... cho rằng là tôi làm?”

Khuôn mặt anh đột nhiên trắng xanh, mắt đỏ rực lên, phần nộ giống như sắp có một cơn bão quét qua. Anh giận dữ, không kiềm chế được trừng mắt, người ép sát vào Bạc Hà, tay giờ nắm đấm nhưng lại run rẩy rồi dừng giữa không trung, rít giọng quát: “Cô dựa vào cái gì mà cho rằng là tôi làm?”

Trông dáng vẻ của anh thì hoàn toàn bị oan uổng, nhưng Bạc Hà không có hành động gì, chỉ ngược lên nhìn nắm đấm của anh, bình tĩnh nói: “Không phải tôi cho rằng, mà chính Đường Lâm nói là anh. Tịch Duệ Nam, anh còn gì để nói nữa không?”

“Cái – gì? Cô ta nói là cô làm?” Tịch Duệ Nam có vẻ càng phần nộ, tức đến mức toàn thân run rẩy. “Tôi vốn không quen cô ta. Chuyện này thật quá hoang đường!”

Bạc Hà lạnh lùng nhìn anh. “Người ta chỉ là học sinh, lẽ nào lại đổ oan cho anh? Anh đừng có làm bộ làm tịch nữa, thấy thú vị sao?”

Tịch Duệ Nam không trả lời cô, chỉ cắn chặt môi dưới một hồi, khuôn mặt tái xanh.

Cô đuổi theo anh, quát: “Này, anh đi đâu?” Chắc không phải anh ta muốn chạy mất chứ?

Tịch Duệ Nam không thèm quay đầu lại, tức giận dùng dùng, nói: “Tôi đến trường tìm cô ta. Tôi phải hỏi cô ta xem vì sao lại đổ chuyện này lên đầu tôi?”

Tất cả những phản ứng của Tịch Duệ Nam trước đó còn có thể nói là làm bộ làm tịch, nhưng anh ta lại muốn đến trường học tìm Đường Lâm đối chất, điều này thực sự đã vượt ra ngoài dự liệu của Bạc Hà. Nếu chuyện này do anh ta làm thì bây giờ chắc chắn anh ta không dám đi. Lẽ nào thật sự không phải anh ta làm? Nhưng rõ ràng Đường Lâm đã nói là anh ta mà? Sao anh ta lại bày ra bộ dạng bị oan uổng như thế này? Nếu chuyện này thực sự có liên quan tới anh ta thì tố chất tâm lý của anh ta quá tốt, có thể đứng trước mặt cô bé bị hại mà không nhận trách nhiệm đến cùng.

Nhưng mới xuống đến tầng hai, Tịch Duệ Nam liền đi chậm lại, sau khi đi thêm mấy bậc thang nữa thì dừng bước, thở hồng hộc, lông mày nhíu lại, dường như đang rất khó chịu.

Bạc Hà đi đến nhìn, bỗng hiểu ra, giọng cười nhạo: “Tịch Duệ Nam, vừa rồi bảo anh đừng giả bộ nữa, anh lại vẫn cứ giả bộ. Anh nói xem, anh giả bệnh trước mặt tôi thì có ý nghĩa gì không? Tôi lại chẳng biết mấy chiêu đó của anh ư? Đừng nói với tôi là bây giờ anh phát bệnh tim cấp tính nên đi không nổi đấy, tôi có thể gọi 120, bảo họ dùng xe cấp cứu đưa anh tới bệnh viện. Vừa khéo Đường Lâm vẫn đang nằm viện, anh cũng không cần đến trường học nữa, trực tiếp gặp mặt đối chất với cô bé trong bệnh viện. Thế nào, có dám đi không?”

Câu nói cuối cùng kia, Bạc Hà hoàn toàn sử dụng ngữ khí của một vị tướng quân. Mà Tịch Duệ Nam giống như đã bị cô đánh chết, gục đầu thật thấp, một từ cũng chẳng nói được, dường như đang rất khó thở.

“Được rồi Tịch Duệ Nam, anh đừng có giả bộ, bây giờ đi hay không đi không còn do anh nữa. Anh không đi tôi sẽ gọi điện thoại báo mẹ Đường Lâm đến. Hơn nữa, nói thật cho anh biết, tôi tìm được chỗ này là do Phó Chính cung cấp địa chỉ, anh đã bị cảnh sát chú ý rồi, không trốn nổi đâu. Ngoan ngoãn đến xin lỗi rồi bồi thường người bị hại đi, may ra còn được hưởng khoan hồng.”

Bạc Hà nửa thật nửa giả dọa dẫm. Có lẽ anh ta thật sự bị dọa cho sợ rồi, lúc này chỉ cúi đầu bước đi mà chẳng phản bác tiếng nào, rõ ràng anh ta biết không thể trốn tránh được nữa. Cô bám theo phía sau không rời nửa bước, giống như áp giải phạm nhân đi ra khỏi công trường, lại áp giải anh ta lên một chiếc taxi, đến thẳng bệnh viện.

Suốt quãng đường, Tịch Duệ Nam luôn trầm mặc, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Bạc Hà không thấy được biểu cảm trên khuôn mặt anh nhưng thấy hai tay anh nắm chặt vào nhau, để trên đùi, các khớp xương trắng bệch, xem ra là vô cùng căng thẳng, bất an. Cô vô thức nhếch khóe môi, lạnh lùng “hừ” một tiếng. “Sớm biết có ngày hôm nay, lúc đầu hà tất lại làm?”

Cô nhìn thấy mẹ của Đường Lâm ở hành lang bệnh viện. Bà đang đi ra từ phòng bệnh. Lúc này bà cũng nhìn thấy Bạc Hà, còn Tịch Duệ Nam thì cúi đầu, chậm rãi bước đi bên cạnh cô. Nhờ sự nhạy cảm của người mẹ, bà lập tức nhìn chằm chằm vào anh rồi hỏi Bạc Hà: “Hắn ta... có phải là... tên họ Tịch kia không?”

“Đúng ạ! Đây chính là Tịch Duệ Nam, cháu tìm thấy anh ta cho cô rồi...”

“Mày chính là tên khốn nạn không bằng cảm thú!”

Bạc Hà còn chưa nói xong, bà Đường đột nhiên như phát điên, lao về phía Tịch Duệ Nam, vừa chửi rửa vừa dẫm đá. Sự cuồng nộ của bà khiến Bạc Hà cũng đành phải lùi lại.

“Cô à...”

Đường như Tịch Duệ Nam muốn nói xin lỗi nhưng lời mới thốt ra khỏi miệng đã bị bà Đường tát ột cái. Thực chẳng còn cách nói chuyện với người mẹ mất lý trí này được nữa, anh đành cố gắng chống lại sự tấn công của bà nhưng cũng chẳng ăn thua. Cuối cùng, vì quá phẫn nộ, bà dùng lực đẩy một cái khiến cả cơ thể anh đổ vào một cột xi măng trên hành lang. Anh ôm lấy ngực, cúi gập người, nửa ngày sau vẫn không đứng thẳng người được.

Bà Đường vẫn không chịu bỏ qua, còn muốn xông đến đánh tiếp. Bạc Hà khôi phục sự tỉnh táo, cuống quýt ngăn bà lại: “ Cô à, cô bình tĩnh một chút, kích động không giải quyết được vấn đề, có gì từ từ nói, nếu đánh anh ta xảy ra chuyện thì cô cũng không đúng.”

Bà Đường bị Bạc Hà ngăn lại nhưng vẫn tức giận phừng phừng, chỉ vào Tịch Duệ Nam chửi mắng. Không ít người đi trên hành lang đứng lại nhìn ngó, bệnh nhân ở mấy phòng bệnh gần đó nghe thấy tiếng động cũng đi ra ngoài xem náo nhiệt.

Có thể vì nghe thấy tiếng chửi mắng của mẹ ở bên ngoài, Đường Lâm cũng mở cửa phòng bệnh, chậm chậm bước ra. Cô bé vẫn rất yếu ớt, sắc mặt trắng xanh. Lúc vừa nhìn thấy Tịch Duệ Nam đang từ từ đứng thẳng người ở cách đó mấy mét, cô bàng hoàng, kinh hãi mở to mắt. “Á... á...”

Tiếng hét thất thanh của cô bé khiến ánh mắt mọi người đổ dồn về phía cô. Tịch Duệ Nam cũng nhìn thấy cô bé, ánh mắt hai người chạm nhau giữa khoảng không. Cô bé kinh hãi, lập tức cụp mí mắt, còn anh lại nhìn cô bé chằm chằm, hỏi: “Em chính là Đường Lâm?”

Câu hỏi của anh khiến Bạc Hà sững sờ, dường như anh thật sự không quen Đường Lâm. Cô nghi hoặc quay đầu nhìn sang Đường Lâm, sắc mặt của cô bé càng trắng xanh, cơ thể nhỏ nhắn bắt đầu run lên lập cập.

Tịch Duệ Nam nhìn Đường Lâm và đi thẳng qua đó, từng bước, từng bước rất chậm. Cơ thể của cô bé lại càng run dữ dội, giống như đang vô cùng sợ hãi, vô thức lùi vào phòng bệnh. Bà Đường xông đến chặn trước mặt anh. “Mày muốn làm gì? Tao không cho phép tên khốn nạn như mày lại gần con gái tao nữa bước.”

Tịch Duệ Nam nhìn vào ánh mắt phẫn nộ của bà Đường, nói từng từ, giọng thấp mà rõ ràng: “Không – phải – tôi.” Ngừng một lát, anh lại nhấn mạnh: “không phải tôi. Nếu không tin, bà để tôi vào trong trực tiếp hỏi cô bé.”

Sự phủ nhận dứt khoát, ánh mắt bình tĩnh, ngữ khí kiên định, biểu cảm tự tin, bà Đường nhất thời ngẩn người, đôi tay đang ngăn cản anh bắt đầu buông lỏng xuống.

Bạc Hà đứng bên cạnh, nghe thấy sự phủ định dứt khoát, mạnh mẽ như vậy, lại nhìn biểu cảm của Tịch Duệ Nam, trong lòng bỗng thấy chột dạ, lẽ nào thật sự không phải anh ta? Nếu điều anh ta nói là thật, vậy thì lời của Đường Lâm... là nói dối ư?

“Tôi vốn không quen biết em, vì sao em lại nói là tôi?”

Sau khi Tịch Duệ Nam đi vào phòng bệnh, chỉ nói với Đường Lâm một câu này. Sự xuất hiện đột ngột của anh khiến cô nữ sinh mười mấy tuổi vô cùng kinh hãi. Đường Lâm chẳng dám nhìn anh, chỉ cúi đầu khóc nức nở. “Xin... xin lỗi... thầy giáo Tịch...”

Cô bé vừa khóc vừa nói lời xin lỗi khiến bà Đường chấn kinh, đột nhiên hét lên: “Thật sự không phải là cậu ấy? Vậy tại sao lúc đầu con lại nói là cậu ấy? Đây rốt cuộc là chuyện gì? Nha đầu chết tiệt, con nói rõ ràng ẹ!”

Tiếng gầm gợn dữ của mẹ khiến Đường Lâm hoàn toàn suy sụp, òa lên khóc nức nở. “Thực ra... là thầy Trịnh Tử Tân... dạy con nói như vậy... Thầy ấy nói... thầy ấy nói thầy giáo Tịch... đã không còn dạy học ở trường nữa... nếu nói là thầy ấy... thì sẽ không còn... chuyện gì nữa... nên con...”

Một chuỗi những câu nói rời rạc, ngắt quãng nhưng không khó để nghe ra ngọn nguồn sự việc. Sau khi Đường Lâm bị sảy thai, bà Đường bám riết phía nhà trường đòi điều tra kẻ “đầu sỏ tội đồ”, thầy giáo Trịnh Tử Tân vì muốn thoát thân nên nghĩ đến Tịch Duệ Nam, người trước đó đã xin thôi việc ở trường. Sau khi Tịch Duệ Nam đi thì không còn liên lạc với đồng nghiệp cũ nữa, điện thoại cũng không gọi được, thế là Trịnh Tử Tân dạy Đường Lâm đổ hết trách nhiệm lên người anh, như vậy cũng chẳng có ai đối chứng.

Lúc Tịch Duệ Nam rời khỏi phòng bệnh, mẹ của Đường Lâm tiễn anh ra ngoài. Bà vô cùng ngượng ngùng. “Thầy giáo Tịch, việc này... còn cả vừa rồi... thật sự là rất xin lỗi!”

Trên gò má Tịch Duệ Nam vẫn còn hằn rõ vết ngón tay từ cái tát của bà, nhưng biểu cảm lại vô cùng bình thản, nhẹ nhàng. “Không còn chuyện gì của tôi đúng không?”

“Không... không còn nữa. Xin lỗi cậu, xin lỗi cậu...” Bà Đường lặp đi lặp lại lời xin lỗi.

Bạc Hà đi phía sau bọn họ, vẻ lúng túng trên gương mặt cô còn nhiều hơn cả bà Đường. Vì Tịch Duệ Nam từng có hành vi không đứng đắn nên cô luôn cho rằng chuyện này có liên quan tới anh, khi chuyện này xảy ra, cô là người đầu tiên nghi ngờ anh, mà lời xác nhận của Đường Lâm càng khẳng định tội danh của anh. Cô cho rằng anh là đầu sỏ tội đồ, kết quả, anh bị oan. Điều này khiến cô chẳng còn mặt mũi nào mà đối diện với anh.

Bà Đường vẫn không ngừng xin lỗi Tịch Duệ Nam, vì việc con gái bà ngấm máu phun người, cũng vì việc lúc trước bà không kiểm soát được bản thân mà đánh anh. Bạc Hà biết mình cũng nên qua đó xin lỗi nhưng lại ngập ngừng hết lần này đến lần khác, đứng yên tại chỗ giống như không di chuyển được.

“Không có chuyện gì thì tôi đi trước đây.”

Bà Đường đang không ngừng xin lỗi, lại bị một câu nói đơn giản của Tịch Duệ Nam cắt đứt. Nhìn anh rời đi chẳng thèm quay đầu lại, bờ môi Bạc Hà động đậy, nhưng cuối cùng vẫn chẳng thốt ra được lời nào.

Đi đến đầu kia hành lang, bước chân của Tịch Duệ Nam như bay, bóng dáng màu xanh da trời chẳng mấy chốc đã biến mất ở góc rẽ cầu thang. Từ đầu chí cuối, anh không nhìn Bạc Hà lấy một lần, cho dù chỉ là liếc qua.

Cả buổi chiều, Bạc Hà ngồi trước máy tính mà chẳng vẽ được gì, trong lòng rối như tơ vò.

Sẩm tối, Quý Vân gọi điện đến cho cô, báo cáo với cô một tin tức vô cùng lớn: “Chị Bạc Hà, thầy giáo khiến Đường Lâm mang thai hóa ra không phải thầy Tịch, mà là một thầy giáo khác họ Trịnh.”

Quý Vân nói thầy giáo họ Trịnh kia đã hơn ba mươi tuổi, đã kết hôn, vợ đang du học ở Mỹ. Anh ta dạy môn Toán ở lớp của cô bé, giảng bài rất hay, con người phong độ ngời ngời, các học sinh đều rất thích, không ngờ anh ta lại chính là người khiến Đường Lâm có thai. Chiều nay, bà Đường lại đến trường, giận dữ đánh cho anh ta một trận, nói anh ta đã gây ra chuyện này còn dạy hư Đường Lâm vu oan giá họa cho người khác. Lãnh đạo nhà trường đã hứa sẽ cách chức anh ta.

“Thầy giáo Trịnh dạy Đường Lâm đổ tội cho thầy giáo Tịch thật sự là quá đáng. Em đã cảm thấy thầy giáo Tịch không phải loại người đó mà, vậy mà lúc đầu còn tin lời của Đường Lâm, đổ oan cho thầy ấy, trong lòng em cảm thấy rất áy náy. Nếu có cơ hội gặp thầy, em nhất định phải nói một tiếng xin lỗi mới được.”

Tin tức của Quý Vân đã không còn mới đối với Bạc Hà. Phải nghe thêm lần nữa khiến cô càng cảm thấy rối như tơ vò, đặc biệt là mấy câu nói cuối cùng của Quý Vân.

Vừa dập điện thoại thì chuông cửa lại vang lên, mở cửa thì thấy An Nhiên đang đứng ở ngoài. Đã mấy ngày không gặp nhau, vừa gặp, cô bạn đã lên tiếng oán thán: “Bạc Hà, rốt cuộc hôm đó cậu đã nói gì với Tịch Duệ Nam vậy? Cậu ấy trốn mình đến mức mình không thể nào tìm ra.”

Xem ra Phó Chính thực sự không nói cho An Nhiên biết chuyện đã tìm được Tịch Duệ Nam, cô ấy vẫn chưa biết thực ra đã có tin tức của Tịch Duệ Nam rồi.

“Anh ta vẫn không chịu nhận điện thoại của cậu à?”

“Cậu ấy tắt máy hai tư giờ đồng hồ rồi.”

“Mình cũng chẳng nói gì, chỉ nói cậu có bạn trai làm cảnh sát.”

“Cậu thật là... Cậu nói với cậu ấy những điều này làm gì chứ? Định dọa dẫm cậu ấy hả?”

Bạc Hà chuyển chủ đề: “Đúng rồi, chẳng phải hôm đó cậu rất hứng thú với Quý Phong mà, sao còn muốn tìm Tịch Duệ Nam?”

An Nhiên nghẹn lời, vứt túi xách chạy thẳng vào nhà vệ sinh. “Con người có ba thứ gấp, nhin không được nữa, mượn nhà vệ sinh một lát.”

An Nhiên vừa vào nhà vệ sinh, điện thoại trong túi xách của cô ấy liền đổ chuông. Cô ấy ở trong nhà vệ sinh nghe thấy, liền cất cao giọng: “Bạc Hà, nghe điện thoại giúp mình với, có thể là sếp của bọn mình hỏi chuyện đặt vé tàu đi công tác ngày mai, bảo cô ấy mình đã đặt được vé rồi.”

Bạc Hà nhận cuộc gọi, số điện thoại lạ nhưng giọng nói cất lên lại quen thuộc: “An Nhiên, bây giờ anh đang ở chỗ Vương Tổng, vẫn chưa tìm được bạn em sao? Vậy vị trí kỹ sư mạng này e là không thể giữ cho cậu ấy nữa rồi, đã kéo dài mấy ngày rồi, bên chỗ Vương Tổng cần người gấp!”

Người gọi điện đến là Quý Phong, lời của anh khiến Bạc Hà nhất thời ngẩn ra. Cô ngơ ngác, trong đầu lặp đi lặp lại những lời vừa nghe, cuối cùng cũng dần hiểu được ý nghĩa.

“A lô, An Nhiên, em có nghe thấy không?”

Bạc Hà định thần. “Quý Phong, em là Bạc Hà, bây giờ An Nhiên không tiện nghe điện thoại, em nghe giúp cô ấy.”

Quý Phong ở đầu dây bên kia cũng có chút sững sờ, rất lâu sau mới đáp lại: “Ồ... Bạc Hà, là em à!”

Bạc Hà thẳng thắn nói: “An Nhiên nhờ anh tìm việc giúp bạn cô ấy sao? Có phải là một người bạn bị mất hết giấy tờ, bằng cấp không ạ?”

Quý Phong chần chừ hồi lâu, cuối cùng cười sảng khoái, nói: “Đúng vậy, cô ấy không cho anh nói với em, sợ em không vui. Thực ra chỗ anh có thể giúp đỡ được em nói với anh một tiếng cũng chẳng sao mà, hà tất phải coi như người ngoài vậy? Kết quả khiến An Nhiên tự mình ngại ngùng đến nói với anh.”

Lúc này Bạc Hà mới hiểu rõ nguyên nhân vì sao tối hôm đó An Nhiên nhiệt tình khác thường với Quý Phong, hóa ra vì chuyện tìm việc cho Tịch Duệ Nam, cô ấy mới cố ý tiếp cận. Mà Quý Phong đã nhanh chóng tìm được vị trí kỹ sư mạng gì đó, nghe anh nói thì có vẻ như bên tuyển dụng đã đợi anh ta đến nhận việc mấy ngày rồi, chẳng trách An Nhiên lại gấp gáp tìm Tịch Duệ Nam như thế.

Nếu Tịch Duệ Nam biết anh ta đã bỏ qua cơ hội này, chắc chắn sẽ hối hận chưa biết chừng? Nhưng bây giờ vẫn còn kịp, cô có thể nói cho An Nhiên biết Tịch Duệ Nam ở đâu, coi như bù đắp một chút cho sai lầm của cô đối với anh ta.

Sự việc của Đường Lâm, Bạc Hà tuy không nói ra miệng nhưng trong lòng vẫn có ý muốn xin lỗi. Nếu không nói được thì dùng hành động cũng được nhỉ?

Bạc Hà nghĩ đi nghĩ lại. Ở đầu máy bên kia, Quý Phong vẫn nói: “Công ty của một người bạn anh đang tuyển dụng vị trí kỹ sư mạng, nên anh giới thiệu cho bạn của cô ấy. Nhưng người bạn của cô ấy lại có lòng tự tôn quá lớn, nói là không muốn nhận sự giúp đỡ của con gái nên không chịu đến. Mấy ngày nay cô ấy đi khắp nơi tìm cậu ta mà không thấy. Cơ hội này đành bỏ lỡ vậy, Vương Tổng phải tìm người khác thôi.”

Cái gì? Bạc Hà cảm thấy khó tin. “Anh nói An Nhiên đã từng nói với anh ta chuyện tìm được việc rồi, nhưng anh ta từ chối?”

“Ừ, An Nhiên nói như vậy.”

Khi An Nhiên từ nhà vệ sinh đi ra, Bạc Hà đã được cô chứng thực. Cô ấy nói hôm sau đó, sau khi ăn tối với Quý Phong, cô đã gọi cho Tịch Duệ Nam nhưng anh ta không nghe máy. Cô ấy liền gửi tin nhắn, nói

rằng đã tìm được một vị trí kỹ sư mạng cho anh ta, bảo anh ta nhanh chóng liên lạc lại để sắp xếp thời gian đi phỏng vấn. Kết quả, anh ta lại gửi một tin nhắn chỉ với sáu chữ: Cảm ơn cậu, không cần đâu.

“Cơ hội tốt như thế này mà cậu ấy lại nói không cần đâu, thực sự là sắp làm mình tức chết rồi! Cậu nói xem, chắc không phải cậu ấy đã tìm được công việc tốt hơn rồi chứ?” An Nhiên nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy có lẽ là như thế.

Bạc Hà không trả lời câu hỏi của An Nhiên, chỉ dờ dằng đứng đó. Cô thực sự không ngờ mọi chuyện sẽ trở nên như thế này. Cái gì mà công việc tốt hơn? Không ai hiểu rõ công việc hiện tại của Tịch Duệ Nam hơn cô. Cô nhớ lại căn phòng tạm sơ sài, căn nhà chưa hoàn thiện không có cửa, không cửa sổ, trống tuếch trống toác, chiếu trải trên nền xi măng, một tấm gỗ kê trên mấy viên gạch thành bàn...

“Bạc Hà, cậu đang ngẩn ra cái gì vậy?”

An Nhiên buồn bã duỗi tay ra khua khua trước mắt Bạc Hà. Bạc Hà thở dài thườn thượt, nhắm mắt lại, lùi về phía sau rồi nằm xuống sofa, nói: “Mình thấy hơi choáng đầu, để mình yên tĩnh một lát.”

Trước khi An Nhiên rời đi còn nói với Bạc Hà, ngày mai cô ấy phải đo Quảng Châu tham gia dự thầu, trước đó có mượn danh nghĩa của cô để nhờ Phó Chính giúp đỡ tìm Tịch Duệ Nam, nếu trong mấy ngày cô ấy không ở đây, Phó Chính tìm được Tịch Duệ Nam có thể sẽ liên lạc với cô. “Nói thật nhé Bạc Hà, mình rất sợ nếu cậu biết được tin tức của cậu ấy sẽ lập tức tìm đến chính cậu ấy, lần này mong cậu nỗ lực, dù thế nào cũng đừng làm khó cậu ấy.”

Cả đêm Bạc Hà không ngủ ngon. Cô mơ thấy Tịch Duệ Nam, Tịch Duệ Nam của thời niên thiếu.

Áo sơ mi màu xanh da trời sạch sẽ.

Hương bạc hà thanh mát.

Khuôn mặt anh tuấn.

Lúc vui vẻ thì mỉm cười rạng rỡ, giống như ánh mặt trời trong trẻo nhất của ngày hạ.

Khi bị kích động thì bất chấp tất cả mà nổi giận dưng dưng, giống như cơn bão đột ngột đổ bộ.

Lúc đau lòng thì lặng lẽ khóc, nước mắt của anh từng như ngọn lửa thiêu đốt trái tim cô.

Lúc đó anh còn trẻ, mới mười lăm tuổi, tính tình bộc trực, dễ bị kích động, hỷ nộ ai lạc đều bộc lộ rõ ràng, giống như một tấm kính trong suốt dưới ánh mặt trời, người khác có thể dễ dàng nhìn xuyên thấu.

Không biết có phải vì Tịch Duệ Nam bị oan hay không, trong giấc mơ đêm nay, Bạc Hà chỉ thấy những mặt tốt đẹp của anh khi còn trẻ.

Lúc trời sáng tỉnh lại, cô lặng lẽ nằm trên giường, nhìn bầu trời màu trắng ngoài cửa sổ, lúc mặt trời ló lên thì dần chuyển thành màu xanh nhạt, rồi lại giống như một tấm sa tanh màu lam mỏng. Chẳng mấy chốc, bầu trời dần dần đã trở nên sáng tỏ, tia nắng tỏa xuống khắp nơi, một vầng mặt trời đỏ, tròn căng chậm chậm nhô lên.

Mặt trời mọc, một ngày mới lại bắt đầu.

Một ngày mới, có phải nên thay đổi cách nhìn về một người không? Bất luận trước đây anh từng phạm lỗi lầm gì thì cũng nên cho anh một cơ hội để thay đổi, làm lại chính mình chứ?

Lại một lần nữa đến công trường xây dựng, Bạc Hà quen đường thuộc lối tìm đến căn hộ ở tầng bốn của tòa nhà chưa hoàn thiện. Lúc này có lẽ Tịch Duệ Nam vừa mới kết thúc buổi làm đêm, đang chuẩn bị đi ngủ. Khi cô sắp lên đến tầng bốn thì đột nhiên nghĩ ra, chưa biết chừng anh ta chỉ mặc mỗi chiếc quần lót ngủ trên chiếu, nên quyết định đứng ở ngoài cửa gọi mấy tiếng trước, để anh ta mặc quần áo xong thì mới vào.

Cô đứng trên cầu thang gọi mấy tiếng nhưng mãi không có người đáp lại, lẽ nào anh ta ngủ say như vậy ư? Bạc Hà bước thêm hai bước, thò đầu nhìn vào phòng nhưng chỉ thấy chiếc chiếu trống không trải trên mặt đất, không thấy bóng dáng Tịch Duệ Nam đâu. Có phải anh ta đang tắm trong phòng vệ sinh không? Cô đồng tai lắng nghe, không có tiếng nước, cả căn phòng yên lặng như tờ.

“Tịch Duệ Nam!” Cô vừa đi tìm vừa gọi ở khắp các phòng nhưng không thấy. Kỳ lạ thật, anh ta đi đâu rồi? Nếu vừa mới tan ca đêm, anh ta phải về phòng ngủ mới đúng chứ?

Bạc Hà không tìm thấy Tịch Duệ Nam ở trong phòng, sau khi xuống lầu liền hỏi thăm một công nhân đi ngang qua. Người đó vừa nghe nói cô tìm Tịch Duệ Nam liền nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới. “Cô tìm cậu ấy? Cô là gì của cậu ấy vậy?”

Bạc Hà ngập ngừng. “Tôi... là bạn học cũ của cậu ta.”

“Cô là bạn học cũ của cậu ấy, vậy cô có biết làm thế nào liên lạc với người nhà cậu ấy không?”

“Liên lạc với người nhà cậu ta làm gì?”

“Cậu ấy xảy ra chuyện rồi. Tối qua đã được đưa đến bệnh viện, nghe nói phải mất mấy vạn tệ để làm phẫu thuật, quần đốc đã đặt cọc năm nghìn tệ tiền viện phí cho cậu ấy, nhiều hơn nữa thì không có. Nếu không tìm được người nhà cậu ấy thì ai thay cậu ấy nộp phí phẫu thuật?”

Bạc Hà không ngờ chỉ trong một đêm lại xảy ra chuyện lớn thế này, liền hốt hoảng. “Cậu ấy xảy ra chuyện gì rồi?”

Tịch Duệ Nam từ bệnh viện trở về thì đi thẳng lên tầng bốn ngủ. Anh cố gắng để không nghĩ nhiều đến chuyện vừa xảy ra nữa, anh không có thời gian hay tinh lực để lãng phí vào những chuyện như thế này. Tám giờ tối lại phải đi làm ca đêm, nếu ban ngày không được nghỉ ngơi đầy đủ thì đến tối sẽ chẳng thể nào làm được.

Thực ra, mấy ngày nay anh phải cắn răng chịu đựng để tiếp tục công việc ở công trường. Từ nhỏ đến lớn anh chưa từng phải chịu vất vả. Hai ngày đầu tiên, công việc này gần như khiến anh mệt chết, lại phải làm ban đêm với cường độ cao, anh cũng chẳng biết mình làm thế nào mà trụ được. Lần nào tan làm anh cũng mệt rũ rời, nhưng nằm xuống thì không thể ngủ ngay được, lại thêm thời tiết nóng quá, phải dậy dội nước lên người rồi mới ngủ được.

Hôm nay, Bạc Hà lại đến quấy nhiễu giấc ngủ chưa thành sau khi anh tan làm, hơn nữa lời cô nói suýt khiến anh tức chết. Lúc anh tức giận xông xuống lầu, trước mắt đột nhiên tối sầm lại, phải vội vàng dừng bước mới đứng vững được. Từ khi đến công trường làm việc, anh phải làm với cường độ cao, thêm vào đó nghỉ ngơi không tốt nên khó tránh khỏi cảm thấy mệt mỏi, nhất là những lúc vừa mới tan ca. Vậy mà hôm nay còn bị dội cho “một chậu nước lạnh” như thế này, nếu không phải anh còn trẻ thì có lẽ đã tức đến xuất huyết não hoặc nhồi máu cơ tim rồi. Dù sao anh cũng tức đến mức không thở nổi, suýt thì ngất xỉu vì sốc. Bạc Hà cho rằng anh cố ý giả vờ để trốn tránh, anh cũng chẳng để ý đến sự nhạo báng của cô, vì anh biết có giải thích cũng vô dụng, từ trước đến nay cô chỉ tin tưởng vào con mắt và phán đoán của bản thân.

Nằm vật xuống chiếu, Tịch Duệ Nam nặng nề ngủ thiếp đi, vì anh thực sự quá mệt mỏi. Nhưng cả buổi chiều lại không ngủ ngon, vùng ngực bên trái đau âm ỉ, đến khi tỉnh dậy, cảm giác đau đớn càng rõ ràng. Anh vén áo lên kiểm tra thì phát hiện chỗ đau bị sưng tím, đây là do mẹ của Đường Lâm đẩy anh vào cột xi măng, có lẽ phần mềm bị tổn thương, qua mấy ngày sẽ khỏi thôi.

Sau đó anh vẫn đi làm, mưu sinh là vấn đề quan trọng nhất hiện nay, phải làm việc thì mới có cơm ăn, anh không thể nghỉ được. Nhưng lúc cúi người chuyển ống sắt, vừa mới dùng sức, chỗ bị đau trên ngực trái đột nhiên phát ra tiếng rắc. Khoảnh khắc đó, một cơn đau đớn xuyên tim khiến mắt anh tối sầm, hai tay buông lỏng, ống sắt rơi xuống đất, anh cũng đổ xuống theo, trong chốc lát chẳng còn biết gì nữa.

Nhìn thấy Tịch Duệ Nam đột nhiên ngã xuống, các công nhân cùng chuyển ống sắt đều rất kinh hãi. Người thanh niên này lúc mới đến trông có vẻ chưa từng phải làm công việc vất vả gì nhưng lúc làm việc lại làm rất tốt, tung gạch, khiêng đất, chuyển sắt thép, việc nào cũng làm chẳng hề kém người khác, vậy sao hôm nay mới nhấc một ống sắt thì đã ngất rồi? Lúc đầu còn cho rằng anh chỉ là bị trúng nóng, nhưng đỡ dậy thì thấy sắc mặt trắng bệch, người bất tỉnh nhân sự, hơi thở cũng yếu ớt. Quần đốc nghe tin chạy đến, không dám chậm trễ, cuống quýt gọi 120 đưa đến bệnh viện.

Kết quả chẩn đoán và kiểm tra của bệnh viện và anh bị gãy xương sườn, đầu gãy của chiếc xương sườn đâm rách mạch máu và màng phổi, dẫn đến tràn máu màng phổi. Bác sĩ lập tức đặt ống vào trong để dẫn máu ra, đồng thời theo dõi sát sao lưu lượng và tốc độ xuất huyết.

Bác sĩ nói rõ tình hình của Tịch Duệ Nam với quần đóc, dặn dò ông chuẩn bị phí phẫu thuật. Làm phẫu thuật cầm máu lồng ngực chỉ ít cũng mất bốn, năm vạn tệ, quần đóc bỗng chốc thần người, ông lấy đâu ra nhiều tiền như thế này? Hơn nữa, vết thương của Tịch Duệ Nam cũng thật kỳ lạ, làm thế nào mà chuyển cây sắt đến mức gãy cả xương sườn chứ? Mấy vạn tiền phí phẫu thuật này, ông ta thực sự không muốn gánh.

Tịch Duệ Nam vẫn đang trong tình trạng hôn mê, quần đóc quay về công trường tìm mấy người Giang Tây đến cùng đợt với anh, hỏi bọn họ có biết làm thế nào để liên lạc với người nhà của anh không nhưng không ai biết. Kiểm tra túi hành lý của anh, ngoài mấy bộ quần áo để thay ra thì chẳng có thứ gì khác, có một chiếc điện thoại cũ nhưng chẳng thể nào khởi động được, không biết là do hết pin hay hỏng rồi.

Quần đóc bận rộn đến nửa đêm vẫn không tìm ra manh mối hay đồ vật có giá trị nào. Đến khi trời sáng, bệnh viện gọi điện đến nói bệnh nhân vẫn đang tiếp tục xuất huyết, phải tiến hành phẫu thuật, bảo ông nhanh chóng đến nộp phí phẫu thuật. Quần đóc lấy đâu ra tiền để nộp, chỉ có thể kéo dài thời gian.

Lúc Bạc Hà chạy đến bệnh viện, Tịch Duệ Nam vẫn đang trong trạng thái hôn mê sâu. Việc mất máu liên tục khiến sắc mặt anh trắng xanh như tờ giấy, nằm bất động trên giường bệnh.

Y tá đi đến, hỏi: “Cô là người nhà của bệnh nhân sao? Đã mang tiền phẫu thuật đến chưa vậy? Nếu tiếp tục kéo dài thì máu sẽ chảy cạn đây.”

“Mang rồi, mang rồi. Xin hãy làm phẫu thuật ngay!” Bạc Hà luống cuống mở ba lô, cầm ra mấy tệp tiền giấy mệnh giá một trăm tệ để chứng minh mình mang đủ tiền phẫu thuật.

Tiền có lẽ không phải là vạn năng, nhưng tiền đại gia vừa xuất mã, mọi chuyện khó khăn trên đời có thể được giải quyết tới chín mươi chín phần trăm. Nộp tiền xong, Tịch Duệ Nam chẳng mấy chốc đã được đưa vào phòng phẫu thuật. Bạc Hà yêu cầu sử dụng bác sĩ mổ chính tốt nhất và các loại thuốc tốt nhất, phí phẫu thuật lại tăng thêm hai mươi phần trăm.

Phí phẫu thuật là Bạc Hà vay mẹ Hà Uyển. Cô không có tiền tiết kiệm. Trước đây, bệnh của bố đã khiến cô trắng tay, sau khi chuyển đến thành phố này, Hà Uyển từng đưa cho cô một cuốn sổ tiết kiệm nhưng cô không nhận, bởi cô dựa vào vẽ tranh cũng có thể sống rất tốt. Bây giờ đột nhiên cần gấp mấy vạn tệ tiền phẫu thuật, cô chỉ có thể đi tìm mẹ thôi.

Hà Uyển nghe nói cô cần tiền gấp, không hỏi câu nào, lập tức đưa cuốn sổ tiết kiệm kia cho cô. “Cầm lấy đi, hai mẹ con với nhau thì vay với không vay gì chứ, không đủ thì cứ nói với mẹ.”

Bạc Hà nhận lấy cuốn sổ tiết kiệm, nói một câu tự đáy lòng: “Cảm ơn mẹ!”

Trước đây cô luôn cảm thấy điều kiện kinh tế tốt của người mẹ đã tái hôn này không liên quan lắm tới mình, đến lúc này mới thật sự hiểu, có một người mẹ như vậy tức là có hậu thuẫn lớn đến mức nào.

Bạc Hà ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật, cảm thấy một ngày dài như cả năm. Cô vô cùng lo lắng, vì cứ phẫu thuật là có nguy hiểm, hơn cả là cảm giác tự trách và áy náy mãnh liệt. Bác sĩ nói chuyển một ống sắt không thể nào dẫn đến gãy xương sườn nghiêm trọng như thế này, có thể trước đó bệnh nhân đã có vết nứt nhẹ hoặc rạn xương nhưng không được điều trị kịp thời, vẫn làm những việc nặng nhọc, vậy nên xương sườn bị gãy, chệch khỏi vị trí rồi đâm thủng màng phổi và mạch máu, dẫn đến tụ máu trong lồng ngực.

Lời của bác sĩ khiến Bạc Hà lập tức nghĩ đến hình ảnh hôm qua mẹ Đường Lâm hung dữ đẩy Tịch Duệ Nam đập vào cột xi măng, anh đã đau đến mức gập người xuống cả nửa ngày mới đứng thẳng lên được. Chắc hẳn xương sườn đã bị rạn từ lúc đó.

Nếu không phải tại cô, bây giờ anh sẽ không nằm trong phòng phẫu thuật. Vừa nghĩ đến đây, Bạc Hà im lặng cụp mí mắt xuống, áy náy và tự trách, giống như có hai con chuột đang không ngừng gặm nhấm trái tim cô.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ xuyên qua tán ngô đồng, chiếu xuống đất. Men theo từng tia sáng trong suốt nhìn lên thấy một bầu trời xanh tĩnh mịch đóng khung trong ô cửa sổ. Từng gợn mây trắng lững lờ bay đến rồi lại bị làn gió thổi bay đi mất.

Thời gian cũng lững lờ trôi giống như những đám mây. Ánh sáng trong suốt, bầu trời xanh thẳm... đều giống chín năm trước, năm tháng lại ngấn ngùi thoáng qua.

Nhưng, mất đi là năm tháng, không mất đi là ký ức...

Năm tháng như nước, chuyện cũ lại chẳng hề giống khói sương...

Rất nhiều chuyện cũ tuy đã là những mảnh vỡ tan biến ở nơi sâu thẳm nhất của thời gian, nhưng lúc này Bạc Hà nhắm mắt lại, vô số mảnh vụn ký ức lần lượt quay về, từng mảnh từng mảnh tập hợp thành một bức tranh trong đầu – bức tranh xếp hình ký ức do thời gian tạo ra, từng cảnh tượng và câu chuyện của năm tháng thanh xuân được chiếu lại...

5. Q.2 - Chương 1: Cảm Giác Như Đã Từng Quen Biết

Bạc Hà vẫn luôn cảm thấy Tịch Duệ Nam trông hơi quen, hình như đã từng quen biết, hay từng gặp ở đâu, nhưng làm thế nào cũng chẳng nhớ ra được...

Tịch Duệ Nam cảm thấy Bạc Hà – cái tên này nghe khá quen tai. Đường như đã có lúc, có người giới thiệu với anh về bản thân mình như thế này: “Tôi tên là Bạc Hà”. Tháng nào? Năm nào? Anh lại không nhớ ra. Trong ký ức như thể là có, lại như thể là không...

Năm 2000, là năm chuyển giao giữa hai thiên niên kỷ.

Mùa hạ năm đó, Bạc Hà mười lăm tuổi, vào Thanh Châu nhất trung – trường trung học tốt nhất của Thanh Châu, bắt đầu những năm học trung học.

Thành tích học tập của Bạc Hà chỉ trên mức trung bình, nếu dựa vào điểm số lúc thi vào trung học mà muốn vào trường trung học tốt nhất của thành phố thì có chút miễn cưỡng, nhưng cô được công nhận là học sinh có sở trường nghệ thuật. Lên cấp hai cô đã mê hội họa, sớm bộc lộ khả năng thiên phú ở phương diện này, năm lớp chín, một bức tranh của cô đã giành giải nhất trong cuộc thi mỹ thuật dành cho học sinh trung học toàn tỉnh, nhờ có giải nhất này, cô đã mở được cánh cổng trường Thanh Châu nhất trung. Chuyện này khiến Bạch Gia Khánh vui mừng đến mức cười không khép miệng lại được, hễ gặp người quen là lại khoe: “Con gái tôi thi đỗ Thanh Châu nhất trung rồi.”

Bạc Gia Khánh đang làm việc cho công ty xe taxi. Ông và một đồng nghiệp luân phiên lái một chiếc taxi ca sáng với ca tối. Ngày khai giảng của trường Thanh Châu nhất trung, ông đặc biệt lái xe đưa con gái đến trường.

Thanh Châu nhất trung là trường trung học hàng đầu của thành phố, rất nhiều người giàu nghĩ đủ mọi cách cho con mình vào đây học. Trước cổng trường tập trung đầy xe con bóng loáng, chính là xe của các phụ huynh có tiền. Các nam sinh, nữ sinh từ trong xe bước xuống, ăn vận, trang điểm kỹ càng hơn nhiều so với các học sinh bình thường, biểu cảm cũng kiêu ngạo hơn, đó là sự kiêu căng và kiêu ngạo do hoàn cảnh gia đình ưu việt nuôi dưỡng thành.

Bạc Hà hơi nhú mày, liếc nhìn bọn họ với vẻ khinh thường, từ trước đến nay, cô luôn không thích những đứa trẻ nhà giàu này.

Bầu trời buổi sáng sớm xanh thẳm thẳm, những tia nắng tươi sáng, trong lành, cả thế giới được phủ một lớp vàng kim. Trong mắt Bạc Hà cũng ngập tràn ánh nắng màu vàng kim dịu dàng mà lấp lánh.

Cô vẫn để tóc ngắn nhưng không còn là kiểu tóc con trai ngày xưa nữa. Cô đã lớn rồi, cũng biết làm đẹp, bây giờ để tóc ngắn ngang vai, tóc mái tỉa mỏng. Tuy vẫn không thích mặc váy nhưng áo phông và quần bò của cô đều là kiểu dáng và màu sắc trẻ trung của thiếu nữ, không đến nỗi khiến người ta không phân biệt được nam nữ kia. Thiếu nữ mười lăm tuổi, khuôn mặt trẻ trung, trong sáng dưới ánh nắng sớm mai.

Sự kiện đầu tiên của năm học đương nhiên là lễ khai giảng, cả buổi sáng gần như chỉ có những nghi thức dài lê thê. Trên sân vận động rộng rãi, hơn một nghìn học sinh đứng thành hàng ngay ngắn, nghe hiệu trưởng đọc diễn văn khai giảng.

Càng về trưa, trời càng nóng bức. Thời tiết cuối mùa hạ, nhiệt độ không hề giảm đi mà dường như còn tăng lên. Cứ phơi người ngoài nắng như vậy, Bạc Hà cảm thấy mình sắp bị phơi chín rồi, vừa nóng vừa khát, cả người toát mồ hôi, cổ họng như bị thiêu đốt, cô thật sự thèm một chai nước lạnh.

Trong bầu không khí nóng bức, đột nhiên có một làn hương thanh mát bay đến, như có như không.

Rất nhạt, rất nhẹ... Một làn hương thanh mát, trong trẻo hư vô, từ từ lan ra giữa cái oi bức của ngày cuối hè. Là hương bạc hà...

Hương bạc hà nhạt như vậy, nhẹ như vậy nhưng vẫn bị Bạc Hà phát hiện ra. Cô vô thức quay đầu lại, muốn tìm kiếm nguồn gốc của hương thơm đó, nhưng hương bạc hà thanh mát mơ hồ, là mùi hương thầm, người ta chỉ có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Cô không tìm ra nguồn gốc của hương bạc hà. Nhìn ra sau, thấy mấy học sinh đứng gần cũng đang bị ánh mặt trời làm ặt mũi đỏ ửng, mồ hôi đầm đìa giống như cô. Dù là nam hay nữ, họ đều có biểu cảm chán nản. Cô thực sự không biết hương bạc hà dễ chịu như vậy tỏa ra từ đâu.

Quay đầu lại, trong lòng Bạc Hà ôm một thắc mắc nho nhỏ, tiếp tục nhẫn nại nghe bài phát biểu dưới cái nắng rừng rực. Người đọc diễn văn lúc này là thầy hiệu phó, thời gian phần phát biểu thứ hai bắt đầu, sự chán nản lại càng tăng thêm. Lúc đang buồn bực không yên, nữ sinh trước mặt cô đột nhiên ngã gục, cô nhanh mắt nhanh tay đỡ lấy, miệng hoảng hốt gọi: “Cô giáo, có người ngất xỉu rồi!”

Giáo viên chủ nhiệm lớp nghe thấy thì cuống quýt đi đến, cùng với cô đỡ nữ sinh kia lên phòng y tế của trường. Bác sĩ trường học vừa nhìn thấy liền nói: “Cảm nắng rồi.”

Tháng Chín, tuy ánh mặt trời vẫn nóng bức như lửa nhưng mới bị phơi nắng hơn nửa giờ đồng hồ đã ngất, xem ra nữ sinh này khá yếu ớt. May mà sau khi đến phòng y tế của trường, chẳng mấy chốc cô ấy đã tỉnh lại, chỉ là vẫn yếu ớt, vô lực, nói với giọng thều thào: “Khó chịu quá!”

“Vậy em nằm nghỉ thêm một lát đi!”

Giáo viên chủ nhiệm bảo cô bé nằm ở phòng y tế nghỉ ngơi, lại bảo Bạc Hà ở lại chăm sóc bạn, sau đó thì rời đi. Bác sĩ cũng ra khỏi phòng bệnh cùng cô giáo.

Họ vừa đi ra ngoài, cô bạn yếu ớt đang nằm ở trên giường đột nhiên bật dậy, mặt mày tươi cười, đầy vẻ đắc ý vì quỷ kế thành công. “Yeah, vậy là đã thoát khỏi buổi lễ khai giảng, cũng coi như thoát khỏi bể khổ rồi.”

Bạc Hà dần mặt, rồi mau chóng hiểu ra cô ấy vốn chẳng làm sao, chỉ giả vờ bị cảm nắng, nhờ vậy mà thoát khỏi buổi lễ khai giảng vô vị, dài lê thê.

Cô bạn đó có khuôn mặt nhỏ nhắn, trong trẻo, làn da sáng bóng giống như được phủ phấn, đáng tiếc là hai bên sống mũi có những vết tàn nhang màu vàng nhạt, bỏ qua điểm này thì nhìn chung là xinh xắn. Cặp mắt không to nhưng vô cùng lanh lợi, con ngươi đen láy linh hoạt. Cô ấy cười hi hi, duỗi tay về phía Bạc Hà. “Chào cậu, mình tên là An Nhiên, cảm ơn cậu vì vừa rồi đã đỡ mình, không để mình ngã xuống đất.”

Bạc Hà nắm lấy tay cô ấy, cười nói: “Mình tên là Bạc Hà. Xem ra giúp người quả nhiên là chuyện tốt, mình và cậu cùng thoát khỏi bể khổ rồi.”

Buổi lễ khai giảng dài lê thê cuối cùng cũng kết thúc. Đối với học sinh lớp mười, một tiếng đồng hồ cuối buổi sáng là buổi gặp mặt để các học sinh giới thiệu với nhau.

Bạc Hà và An Nhiên từ phòng y tế đi ra, lúc đến phòng học của lớp năm khối mười, các bạn học gần như đã vào đầy đủ. Giáo viên chủ nhiệm lúc này cũng sắp đi vào, họ nhanh chóng lao qua trước mặt cô giáo để tránh không phải xin lỗi vì đến muộn.

Vào trong lớp, trên bảng đen có sơ đồ sắp xếp chỗ ngồi theo mã số học sinh. Rất trùng hợp, vị trí của An Nhiên ở ngay phía trước Bạc Hà, phía sau cô còn có một chỗ trống. Đưa mắt nhìn, trong phòng học chỉ có vị trí này để trống, học sinh nào to gan như vậy, buổi học đầu tiên trong ngày khai giảng đã đến muộn rồi?

Giáo viên chủ nhiệm đứng trên bục giảng nhìn xuống thấy ngay chỗ trống trong lớp học. Lông mày nhíu lại, cô quay đầu nhìn cái tên trên sơ đồ chỗ ngồi, sau đó, cặp lông mày nhíu chặt đã dần ra.

Khoảng hai phút sau, cửa phòng học xuất hiện một nam sinh, vì đến muộn nên đương nhiên thu hút sự chú ý của tất cả những người có mặt trong lớp học.

Bộ dạng của cậu rất đặc biệt, tóc và mặt đầy nước, những giọt nước như pha lê chảy trên khuôn mặt, mái tóc đen nhánh cũng ướt sũng, đang nhỏ nước tong tong. Cậu mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh da trời, từ vai đến ngực cũng ướt đẫm. Nhìn bộ dạng của cậu có vẻ như không chịu nổi cái nóng oi bức, bèn chạy đến vòi nước, xối nước lên đầu và mặt rồi mới vào lớp. Nếu là người khác, bộ dạng này chắc chắn sẽ khiến người ta cảm thấy nhếch nhác, nhưng ở cậu ấy lại hoàn toàn không phải. Bởi vì cậu có diện mạo rất đẹp. Khuôn mặt góc cạnh giống người phương Tây nhưng cũng có vẻ thanh tú, tinh tế của người phương Đông. Khi cậu hơi ngẩng đầu, khuôn mặt còn chưa khô, đứng dưới ánh mặt trời tháng Chín vàng óng ở cửa phòng học, những giọt nước pha lê lấp lánh khiến khuôn mặt đẹp đẽ đó như phát ra một thứ ánh sáng khiến người ta lóa mắt.

Trong phòng học, rất nhiều nữ sinh cùng ngược nhìn cậu, mắt sáng lấp lánh.

Tuy đến muộn nhưng giáo viên chủ nhiệm lại không hề phê bình cậu, còn vô cùng dịu dàng bảo cậu vào lớp. Lúc cậu nhắc đôi chân dài khẽ bước đến bên cạnh Bạc Hà, như có như không, một làn hương bạc hà bay qua.

Bạc Hà hơi sững lại. Ngoài sững sờ còn là kinh ngạc, lẽ nào hương bạc hà trong lễ khai giảng vừa rồi là đến từ cậu ta? Thật liêu lĩnh, con trai mà dùng nước hoa gì vậy chứ? Trong suy nghĩ của Bạc Hà, người có mùi hương bạc hà thanh mát nên là nữ sinh thanh tú, váy trắng bay bay, tóc dài phất phơ trong gió mới đúng chứ?

Tiếp sau đó là phần các học sinh tự giới thiệu, khi đến lượt nam sinh ngồi phía sau Bạc Hà, các nữ sinh đều nín thở lắng nghe.

Cậu ta chỉ nói năm chữ đơn giản: “Tôi là Tịch Duệ Nam.”

Cái tên này chẳng mấy chốc đã trở thành một cái tên được các nữ sinh trong trường nhắc đến nhiều nhất.

Học sinh xuất sắc của Thanh Châu nhất trung rất nhiều. Ở trường trung học hàng đầu của thành phố này, phần lớn học sinh là những con át chủ bài, còn Tịch Duệ Nam chính là át chủ bài trong các át chủ bài.

Học sinh của Thanh Châu nhất trung đại thể phân làm ba loại, một loại là thành tích học tập đặc biệt tốt nên thi đỗ vào được, một loại là điều kiện gia đình đặc biệt tốt, có tiền nên cũng có thể nghĩ ra cách trà trộn vào được, một loại khác chính là có sở trường về mảng văn thể, nhờ có sở trường và ưu thế ở một phương diện nào đó nên được đặc cách vào trường.

Tịch Duệ Nam là học sinh hiếm có, đồng thời thuộc cả ba loại này. Cậu là học sinh đặc biệt xuất sắc từ Thanh Châu nhất trung cấp hai chuyển thẳng lên cấp ba, thành tích học tập xếp vào top mười của năm. Thành tích nhảy sào của cậu giữ kỷ lục trong tổ cấp hai của hội thao trường Thanh Châu nhất trung. Gia cảnh của cậu ta cũng khá tốt, lúc đa số các bạn học vẫn dùng máy CD, cậu đã nghe nhạc bằng loại MP3 mới nhất; khi máy nhắn tin phổ biến trong trường học, cậu đã có một chiếc di động Motorola; cậu đi một chiếc xe địa hình kiểu mới đẹp đẽ, có học sinh nói giá trị thị trường của chiếc xe phải hơn hai nghìn tệ. Một chiếc xe địa hình hơn hai nghìn tệ, con nhà bình thường chắc chắn không mua nổi. So với việc chỉ nhiều tiền như thế để mua một chiếc xe không có động cơ, thà rằng bỏ thêm ít tiền mua một chiếc xe máy còn thực dụng hơn.

Thành tích học tập tốt, lại là cao thủ nhảy sào, còn có gia cảnh ưu việt, ba điểm này đã đủ khiến Tịch Duệ Nam nhận được ánh mắt quan tâm nhiều gấp bội, hơn nữa cậu có diện mạo đẹp đẽ như vậy, rất nhiều nữ sinh mắt sáng long lanh, gò má đỏ hồng vì cậu. Nếu cậu không phải át chủ bài thì còn ai có thể làm át chủ bài đây?

Mùa hạ năm 2000, khi đó từ mỹ nam còn chưa phổ biến như bây giờ, phim thần tượng Đài Loan cũng chưa thịnh hành, nữ sinh của Thanh Châu nhất trung khi bàn tán về Tịch Duệ Nam thì không biết phải hình dung về cậu như thế nào mới được, cuối cùng An Nhiên quyết đoán nói: “Tịch Duệ Nam chính là Leonardo của Thanh Châu nhất trung chúng ta, thực sự là quá đẹp trai!”

Leonardo là nhân vật nam chính trong tác phẩm kinh điển Titanic của Mỹ. Bộ phim điện ảnh được sản

xuất công phu này đã làm chấn động cả thế giới vào cuối thế kỷ 20, trở thành bộ phim điện ảnh ăn khách nhất trong lịch sử, lại giành được mười một giải Oscar, nữ diễn viên chính cũng bỗng chốc trở nên nổi tiếng. An Nhiên từng yêu thích cuồng nhiệt nam diễn viên đẹp trai đó, có một thời gian, cô thu nhập ảnh và tư liệu của anh ta trên khắp thế giới. Nhìn thấy nam sinh nào có dáng vẻ nghiêm chỉnh liền dùng từ “có chút Leonardo” để đánh giá, bởi vì từ “Leonardo” này là đại diện cho từ “đẹp trai” của cô.

Mà đối với Tịch Duệ Nam, An Nhiên khẳng khái đưa câu bình luận chắc chắn: “Chính là Leonardo của Thanh Châu nhất trung chúng ta”, trực tiếp so sánh cậu ta với nam diễn viên đẹp trai nổi tiếng thế giới kia.

Bình luận này của cô nhận được sự nhất trí tán đồng của các nữ sinh, thế là Tịch Duệ Nam có một tên gọi khác là “Leonardo phương Đông”, trở thành minh tinh của Thanh Châu nhất trung.

Bạc Hà luôn cảm thấy Tịch Duệ Nam trông hơi quen, dường như đã từng gặp ở đâu nhưng làm thế nào cũng chẳng thể nhớ ra được. Chắc là chẳng có lý do nào để gặp qua đâu nhỉ, nam sinh hút mắt thế này, nếu đã gặp một lần thì bất luận thế nào cũng sẽ để lại ấn tượng sâu sắc. Cậu là loại người mà gặp qua sẽ khó quên, cũng chẳng thể quên.

Dung mạo anh tuấn, mang theo cảm giác tươi tắn, trẻ trung của những chàng thiếu niên, cậu rất thích áo sơ mi màu xanh da trời, mỗi chiếc lại có sắc xanh da trời đậm nhạt không giống nhau, giống như bầu trời xanh khác nhau của mỗi ngày. Khuy áo luôn được đóng từ chiếc khuy số ba, cổ áo để hở làm lộ ra làn da khỏe mạnh và chiếc xương quai xanh rắn rỏi, gợi cảm, rất nhiều nữ sinh nhìn thấy sẽ không kiềm chế được mà đỏ mặt.

Trên người cậu ta còn tỏa ra một mùi hương bạc hà nhàn nhạt, thanh mát vô cùng dễ chịu.

Bây giờ Bạc Hà đã biết không phải cậu sử dụng nước hoa, mà là do cậu rất thích ăn kẹo cao su vị bạc hà. Lúc nói chuyện, mỗi chữ cậu thốt ra đều tẩm đầy hương bạc hà thanh mát.

Khuôn mặt của Tịch Duệ Nam như đã từng quen biết, cả hương thơm thanh mát của kẹo bạc hà trên người cậu đều khiến Bạc Hà có sự xao động trong ký ức, nhưng lại rất mơ hồ, không cách nào nhớ ra rốt cuộc đã gặp cậu vào lúc nào, ở đâu, chỉ là cảm giác quen thuộc đó cứ lẩn vẩn trong đầu, xua cũng chẳng đi.

Thứ cảm giác này, Bạc Hà đã từng tiện miệng nói với An Nhiên: “Mình cảm thấy Tịch Duệ Nam trông hơi quen, hình như trước đây đã gặp ở đâu đó rồi.”

An Nhiên nghe thấy liền cười, trêu ghẹo: “Lần đầu tiên Lâm Đại Ngọc gặp Giả Bảo Ngọc cũng cảm thấy anh ta trông quen quen, hình như đã gặp ở đâu đó rồi. Bạc Hà cậu cũng cảm thấy như thế sao?”

Câu nói này rõ ràng đã chọc cười Bạc Hà, cô không kìm được bật cười, khua tay định đánh cô ấy. “Cậu nói linh tinh gì vậy?”

An Nhiên nhanh nhẹn tránh được cú đánh của Bạc Hà. Bạc Hà không can tâm lại đuổi theo, hai người chạy đuổi nhau khắp hành lang. Khi đuổi đến góc rẽ của cầu thang, có người đột nhiên xuất hiện, Bạc Hà nhìn thấy bóng người thì đã không kịp dừng lại nữa, đâm sầm đến.

Trong mắt Bạc Hà tràn ngập màu xanh da trời, là màu bầu trời xanh trong, thuần khiết nhất, mang theo không khí của mùa thu man mát, còn có hương vải thơm tho. Dính chặt lên gò má cô là một chiếc áo sơ mi màu xanh da trời. Dưới lớp áo mỏng, hơi ấm của cơ thể truyền đến rõ ràng, lập tức như đốt cháy khuôn mặt cô.

Hoảng loạn đứng thẳng người lên, vội lùi xa ba bước, Bạc Hà nhìn thấy Tịch Duệ Nam ở trước mặt, đỏ mặt tía tai, lắp bắp: “Xin... xin lỗi!”

Cậu không thèm để ý đến cô, chỉ nhíu mày, cúi xuống nhặt thứ gì đó. Bạc Hà di chuyển ánh mắt nhìn, là chiếc MP3 cậu luôn mang theo người. Lẽ nào vì bị cô va vào nên mới rơi xuống đất? Cô bỗng cảm thấy rung mình, xin ông trời phù hộ tốt nhất là đừng bị hỏng, nếu không thì cô có đèn cũng chẳng đèn nổi.

Hình như là không bị hỏng, bởi vì sau khi Tịch Duệ Nam nghe thử một lát, mặt không biểu cảm rời đi. Từ đầu chí cuối, cậu không nhìn cô lấy một cái, mắt của cậu như thể mọc trên đỉnh đầu vậy.

Bạc Hà bỗng không may mắn cảm thấy có lỗi nữa, thậm chí còn có chút khinh thường, bĩu môi về phía bóng lưng cậu: Có gì tài giỏi chứ! Xấu tính!

Từ trước đến nay, Bạc Hà đều không thích những đứa trẻ con nhà giàu, bởi vì trên người bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều có cảm giác hơn người và ngạo mạn. Tịch Duệ Nam thuộc loại này, cảm giác hơn người và ngạo mạn của cậu so với loại người giống cậu chỉ nhiều hơn chứ không ít. Ai bảo cậu quá xuất sắc như vậy chứ, các giáo viên trong trường đều coi cậu như bảo bối, các nữ sinh thì càng yêu thích, ái mộ cậu. Dùng lời của An Nhiên để nói nhé: “Tịch Duệ Nam nhận được sự yêu mến của quảng đại quần chúng nhân dân, đặc biệt là quần chúng nữ.”

Nhưng một cá nhân ưu việt, xuất sắc ở mọi phương diện dù thế nào đi nữa cũng không thể có được sự yêu thích của tất cả mọi người, vẫn sẽ có người không thích cậu, ví dụ như Bạc Hà, ví dụ như Quách Ích...

Quách Ích là học sinh có năng khiếu ở môn thể dục, thể mạnh của cậu ta là điền kinh, chạy ngắn một trăm mét với tốc độ nhanh như gió. Cậu ta cũng là học sinh chuyển thăng từ cấp hai lên cấp ba của Thanh Châu nhất trung, đương nhiên là dựa vào thành tích thể dục tốt nên mới được chuyển lên. Thông lệ của Thanh Châu nhất trung, học sinh lớp chín nếu giành được giải nhất trong môn tham gia thi đấu của hội thao mùa thu năm đó thì có thể được chuyển thăng lên cấp ba, cho nên trong các môn thi đấu của khối cấp hai ở hội thao mùa thu hằng năm, học sinh lớp chín tham gia giống như liều mạng trong cuộc thi, dốc toàn lực để cạnh tranh vị trí đỉnh chóp của cái kim tự tháp đó.

Trong lớp, nam sinh chuyển thăng từ cấp hai lên cấp ba chỉ có hai người là Tịch Duệ Nam và Quách Ích, về lý thì đáng lẽ họ phải gần gũi hơn so với các học sinh khác, nhưng họ lại gần như không qua lại với nhau, thậm chí còn phớt lờ nhau. Quách Ích là nam sinh cao nhất lớp, cậu ta ngồi ngay phía sau Tịch Duệ Nam nhưng Bạc Hà chưa từng nghe thấy hai người nói chuyện, dù chỉ là xã giao. Bầu không khí giữa hai chiếc bàn cuối cùng luôn lạnh lẽo giống như tủ làm đá vậy.

Sau khi Tịch Duệ Nam rời đi, An Nhiên mặt đầy vẻ ghen tị chạy đến, nửa thật nửa đùa nói: “Oa, Bạc Hà này, cậu vừa đập vào người Tịch Duệ Nam đấy. Một sự tiếp xúc rất thân mật, nhỉ!”

Trái ngược với Bạc Hà, An Nhiên vô cùng thích Tịch Duệ Nam. Cô đã sớm gặt Leonardo ở xa tận chân trời ra khỏi đầu, đặt trọn tâm tư vào “Leonardo” đang ở gần ngay trước mắt này. Cô rất thích cậu, đối với cậu giống như theo đuổi mình tinh. Ngũ quan của cậu, vóc dáng của cậu, mỗi chiếc áo sơ mi màu xanh da trời của cậu, mỗi biểu cảm của cậu... cô đều say sưa đánh giá, cho điểm từng thứ. Đương nhiên, những đánh giá, cho điểm chỉ giới hạn trong những lời tâm sự riêng tư của cô và Bạc Hà.

Một lần đánh giá, cho điểm tuyệt nhất của cô ấy là: “Ngũ quan của Tịch Duệ Nam đều rất đẹp, duy chỉ có một điểm không đủ đẹp chính là môi hơi mỏng, nếu dày thêm chút nữa thì tốt rồi.”

Bạc Hà không hiểu: “Vì sao môi mỏng lại không tốt?”

An Nhiên bồng đỏ mặt, xán đến gần Bạc Hà, thấp giọng nói: “Mình đọc được trên một cuốn tạp chí rằng, môi của đàn ông phải dày một chút mới gọi cảm, lúc hôn sẽ có cảm giác hơn.”

Bạc Hà nghe thấy mà gần như muốn ngất xỉu.

An Nhiên là cô gái bạo gan, rất nhiều lời người ta không dám nói, cô ấy lại dám nói, bao gồm cả những chủ đề nhạy cảm của hai giới. Nhưng suy cho cùng, một cô gái mười lăm tuổi, trong sự bạo gan vẫn có vẻ rụt rè của thiếu nữ, cho nên không khiến người ta ghét.

“Bạc Hà, cậu đã từng hôn ai chưa?”

Câu hỏi của An Nhiên khiến Bạc Hà đỏ mặt, lắc đầu như trống bỏi, mấy năm cấp hai cô chưa từng thích nam sinh nào, đừng nói đến chuyện hôn.

“Mình cũng chưa.” An Nhiên thở dài vẻ đáng tiếc, hai gò má càng ửng đỏ. “Mình thật sự muốn thử xem hôn có cảm giác thế nào, trong tiểu thuyết ngôn tình luôn miêu tả là vô cùng tuyệt.”

Giống như đa số các thiếu nữ, kiến thức cơ bản về vấn đề tiếp xúc thân mật giữa hai giới của An Nhiên đến từ tiểu thuyết ngôn tình, hơn nữa còn luôn mơ ước sẽ được giống với những thứ miêu tả trong sách.

Bạc Hà lại như sắp ngất đến nơi. “An Nhiên, nếu cô chủ nhiệm nghe thấy những lời này của cậu thì cậu chết chắc đấy.”

An Nhiên không hề tỏ vẻ sợ hãi. “Mình chẳng tin là cô chủ nhiệm lúc còn trẻ chưa từng tơ tưởng yêu đương!”

Cô ấy tiếp tục mơ mộng. “Bạc Hà, mình muốn hôn Tịch Duệ Nam. Nếu nụ hôn đầu có thể cùng với một nam sinh như thế này, nhất định sẽ rất tuyệt.”

Bạc Hà không nói gì nữa, cô giống như thiếu đường khí, há to miệng để hít thở, không thốt được lời nào.

Tịch Duệ Nam rất ít khi chủ động nói chuyện với nữ sinh, cậu chê bọn họ phiền phức. Cậu bị nữ sinh làm phiền từ nhỏ đến lớn.

Khi còn rất nhỏ, cậu đã được người ta khen là “đứa trẻ này thật xinh xắn”. Khi học mẫu giáo, các bé gái đều thích chơi với cậu. Lên tiểu học, các bạn đều tranh ngồi cùng bàn với cậu. Lên cấp hai, cậu bắt đầu nhận được thư và thiệp của các nữ sinh, còn có người thần thông quảng đại tìm được số điện thoại nhà cậu, mượn cơ hội bài tập để gọi điện đến nhà cậu. Một cuộc điện thoại chuyện nọ xọ chuyện kia có thể nói đến hơn nửa giờ đồng hồ, lúc đầu cậu còn kiên nhẫn, lịch sự ứng phó, sau đó thì chẳng nhẫn nại nữa, phàm là nữ sinh gọi điện đến thì cậu đều không nhận. Mẹ cậu nghe máy, lúc nào cũng là ba chữ: “Không có nhà.”

Bố cậu – Tịch Văn Khiêm – cũng thay cậu nhận điện thoại một lần, sau khi nghe xong thì cười, nói với con trai: “Phiền nào của thiếu niên đẹp trai Duệ Nam.”

Tịch Duệ Nam gật gật đầu tỏ vẻ tán đồng, những nữ sinh đó thật sự là rất phiền. Mặc dù từ nhỏ đã được các cô bé bao vây, nhận được sự hoan nghênh nồng nhiệt của bọn họ nhưng Tịch Duệ Nam lại chưa bao giờ thích gần gũi với các cô bé. Khi còn nhỏ đã không thích chơi cùng các bé gái, lớn lên thì càng không thích.

Tịch Duệ Nam ít qua lại với nữ sinh, năm lớp mười, lễ khai giảng sắp trôi qua được nửa tháng rồi nhưng cậu vẫn gần như không nhớ được tên các bạn nữ trong lớp. Chỉ có cô bạn ngồi phía trước cậu, trong buổi học đầu tiên hôm khai giảng, lúc tự giới thiệu bản thân, cậu lại có ấn tượng sâu sắc và nhớ tên của cô.

“Tên tôi là Bạc Hà. Họ Bạc, tên chỉ có một chữ Hà.”

Bạc Hà trùng hợp với tên của một loại thực vật. Mà kẹo cao su hương bạc hà là loại cậu thích ăn nhất, cho nên dễ dàng nhớ được cái tên mang theo hương vị thanh mát và sắc xanh trong lành này.

Ngoài ra, cậu còn cảm thấy cái tên này nghe khá quen tai. Đường như tháng nào, năm nào đó, cũng từng có người giới thiệu với cậu như thế: “Tên tôi là Bạc Hà.”

Tháng nào? Năm nào? Cậu không nhớ ra. Trong ký ức như thế là có, lại như thế là không...

Sau năm giờ chiều, tiết học cuối cùng của một ngày kết thúc.

Đã là hoàng hôn, mặt trời treo chênh chếch trên một ngọn núi màu xanh thẫm ở phía tây. Những tia sáng còn sót lại trước khi mặt trời lặn giống như tấm màn màu vàng kim trong suốt phủ lên khắp vườn trường.

Tịch Duệ Nam đến nhà xe lấy xe, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy cô bạn tên Bạc Hà hồi chiều đứng phải cậu ở cách đó không xa. Cô cũng đang dắt xe, chiếc xe của cô khiến cậu ngạc nhiên, bởi đó là chiếc xe đạp rất cũ, ít nhất cũng phải chục năm rồi. Sao cô ấy lại đi một chiếc xe cũ như thế này? Hơn nữa khung xe ở thân trước rất cao, loại xe này chủ yếu dành cho nam giới, vóc dáng cô không cao, đi được chiếc xe này sao?

Tịch Duệ Nam đang hiếu kỳ nhìn chiếc xe đạp cũ kia thì bị Bạc Hà phát hiện, rõ ràng cô đã hiểu nhầm ánh mắt cậu, miệng bậm lại: “Nhìn gì mà nhìn, chưa từng nhìn thấy xe cũ sao?”

Một câu nói không có chủ ngữ nhưng Tịch Duệ Nam biết cô đang nhắm vào cậu. Cậu chẳng qua chỉ nhìn chiếc xe của cô, đã bị hiểu nhầm là đang coi thường cô đi xe cũ. Học sinh có gia cảnh không tốt đường như đều nhạy cảm như thế.

Cậu không khách khí nói: “Đúng vậy, trước nay tôi chưa từng thấy người nào đi chiếc xe cũ như thế, xem ra nhà cậu rất nghèo nhỉ?” Dù sao cô đã nghĩ cậu đang xem thường mình, vậy thì cậu có tiếng cũng phải có miếng chứ!

Bạc Hà đỏ mặt tía tai. “Nhà tôi nghèo hay không thì liên quan gì đến cậu?”

Ném lại câu này, cô tức giận đùng đùng, nhảy lên xe phóng đi. Tư thế của cô vô cùng hoạt bát và nhanh nhẹn, xem ra cô đã đi chiếc xe này không chỉ một năm, hai năm, kĩ năng cực tốt.

Tịch Duệ Nam cũng nhảy lên chiếc xe địa hình của mình, một chân chống dưới đất, theo thói quen móc MP3 từ trong ba lô ra, sau khi nhét chiếc tai nghe màu xanh da trời vào tai mới nhớ ra MP3 đã hỏng rồi, lúc bật lên nhạc tậm tịt, không phát được một bản nhạc trọn tru nữa.

Đạp xe địa hình đến chỗ mua chiếc MP3 kia, Tịch Duệ Nam hỏi xem có thể sửa được chiếc máy bị rơi hỏng không? Nhân viên bán hàng nhận lấy, cẩn thận kiểm tra rồi nói đây là chiếc máy kiểu mới nhất nên ở đây không sửa được, phải gửi đến trung tâm bảo hành của tỉnh, mấy ngày nữa hãy đến lấy.

Sau khi để chiếc MP3 lại, Tịch Duệ Nam tiện thể đi dạo một vòng qua mấy cửa hàng chuyên bán đồ thể thao trong khu mua sắm, cậu muốn mua một đôi giày thể thao mới. Lúc từ khu mua sắm đi ra, vầng tà dương đã gần như biến mất sau đường chân trời. Bầu trời phía tây rực màu đỏ cam, những tia sáng cũng đang dần biến mất.

Tịch Duệ Nam về đến nhà trước khi trời tối hẳn. Trên bàn ăn đã chuẩn bị một bữa tối thịnh soạn, mẹ cậu đang đợi ở bên cạnh. Lòng mày cậu nhú lại. “Mẹ, bố con lại không về nhà ăn cơm sao?”

“Bố con rất bận, mặc kệ ông ấy đi, chúng ta ăn cơm thôi!”

Trên bàn ăn toàn là món Tịch Duệ Nam thích, mẹ cậu – Hạ Dung Phương – là người phụ nữ nội trợ, công việc hằng ngày chính là chăm sóc chồng con, cùng với bảo mẫu, luôn sắp xếp chu toàn việc ăn, mặc của hai bố con.

Tịch Duệ Nam ngồi xuống, bưng bát canh thịt bò hầm củ cải uống một ngụm rồi hớn hờ nói: “Thật sự rất ngon ạ!”

Nghe con trai nói như vậy, Hạ Dung Phương vui vẻ mặt mày, nở nụ cười tự đáy lòng. “Ngon thì ăn nhiều vào!”

Vì muốn mẹ vui, Tịch Duệ Nam ăn ba bát canh, no đến mức không ăn nổi nữa mới thôi.

6. Q.2 - Chương 2: Vấn Đề Của Người Lớn

Bố mẹ luôn coi cậu là trẻ con, cậu không biết giữa họ đang xảy ra chuyện gì, mà họ cũng chẳng nói với cậu.

Ăn tối xong, Tịch Duệ Nam về phòng làm bài tập như thường lệ, nhưng cậu ngồi ngây trước bàn học cả nửa giờ mà vẫn chẳng viết được chữ nào. Cuối cùng, cậu nói với mẹ là đến nhà bạn học một lát rồi đạp xe ra ngoài.

Trời đã tối đen, đèn neon giống như những chùm pháo hoa tỏa sáng khắp bầu trời đêm thành phố, khiến màn đêm đen biến thành một thế giới đầy màu sắc. Tịch Duệ Nam đạp chiếc xe địa hình trên đường lớn, đèn đường xuyên qua bóng những cây ngô đồng hai bên đường chiếu lên người cậu, một mảng ánh sáng loang lổ, lay động.

Cậu dừng xe trước một tòa nhà. Cho dù đã dự liệu trước nhưng khi nhìn thấy chiếc xe của bố cậu đang đỗ dưới lầu, tim cậu vẫn đập nhanh như trống trận, hàm răng trắng cắn chặt môi dưới, hai tay vô thức nắm chặt tay lái...

Im lặng hồi lâu, Tịch Duệ Nam móc di động từ trong quần, gọi vào số máy của bố cậu. Điện thoại đổ mấy hồi chuông mới có người bắt máy: “Nam Nam, có chuyện gì vậy?”

“Bố, bố đang ở đâu?”

“Bố có chút chuyện, vẫn đang ở ngoài tiếp khách, bố đã gọi điện báo ẹ con là tối nay về muộn rồi. Con tìm bố có chuyện gì không?”

“Tiếp khách gì ạ?”

“Tiếp khách làm ăn kinh doanh, con là trẻ con, bố có nói thì con cũng không hiểu đâu.”

Tịch Duệ Nam nói chậm rãi mà rõ ràng: “Bố, con đã mười lăm tuổi rồi, không phải là trẻ con. Việc tiếp khách làm ăn kinh doanh của bố có thể là con không hiểu, nhưng con nghĩ bố không đến mức phải tiếp khách ở nhà của một người phụ nữ độc thân chứ?”

Tịch Văn Khiêm như thế bị lời của cậu chặn đứng, hồi lâu mới lên tiếng phản bác, cố gắng nói bằng giọng như không có chuyện gì: “Nam Nam, con đang nói gì vậy?”

“Con đang đứng dưới lầu nhà Phạm Na, bây giờ bố biết con đang nói gì rồi chứ?”

Tịch Duệ Nam vô tình phát hiện ra quan hệ mờ ám của bố mình và thư ký Phạm Na của ông.

Ngày đầu tiên đi học, được tan học sớm, cậu đạp xe đến công ty của bố để đợi ông cùng về nhà. Lúc vào phòng tổng giám đốc, cậu chẳng thèm gõ cửa mà cứ tự đẩy cửa vào. “Bố...”

Trước bàn làm việc rộng rãi, Tịch Văn Khiêm và Phạm Na không biết đang cùng nhau xem cái gì, vai kề vai, đầu tựa vào nhau rất gần, cả hai người đều mặt mày hớn hớn, vô cùng vui vẻ.

Tịch Duệ Nam đột nhiên đẩy cửa đi vào khiến bọn họ giật mình, Phạm Na vội vàng đứng thẳng người, lùi ra sau một bước kéo dài khoảng cách với Tịch Văn Khiêm, vẻ mặt vui vẻ trước đó biến thành kiểu lịch sự, nhiệt tình của thư ký: “Nam Nam đến rồi à cháu?”

Tịch Văn Khiêm sững người một lát, sau đó thu dọn đồng giấy tờ đang bày trên bàn làm việc giao cho Phạm Na: “Được rồi, những việc này cô đi xử lý đi, đừng đến hỏi tôi nữa.”

“Vâng, Tịch Tổng.”

Phạm Na đón lấy đồng giấy tờ kia, bước chân ngay ngắn, trang nghiêm đi ra ngoài. Ngoài việc họ tựa vào nhau rất gần lúc Tịch Duệ Nam vào phòng thì dường như mọi chuyện đều rất bình thường. Nhưng Tịch Duệ Nam lại cảm thấy có gì đó không bình thường, chỉ là cậu không nói rõ ràng ra được.

“Bố, bố vừa xem cái gì mà vui thế?”

“À, một hợp đồng lớn, đàm phán ba tháng trời mới ký được. Đúng rồi, hôm nay là buổi học đầu tiên ở trường cấp ba, con cảm thấy thế nào?”

Tịch Văn Khiêm thân mật kéo con trai đến chiếc sofa bên trái trước bàn làm việc, ngồi xuống hỏi han chuyện trò, cũng chỉ là những câu hỏi mà các bậc phụ huynh hay hỏi, như ngày đầu tiên đi học có chuyện gì thú vị không, bạn mới thế nào, giáo viên chủ nhiệm có tốt không, vân vân và vân vân... Mới hỏi được mấy câu, điện thoại của ông lại đổ chuông, ông liền đi ra ngoài để nghe máy.

Tịch Duệ Nam buồn chán nằm xuống sofa, vừa quét mắt nhìn, đột nhiên nhìn thấy có cái gì đó dưới gầm bàn làm việc, hình như là một tấm ảnh. Cậu đi đến nhặt lên nhìn, quả nhiên là một tấm ảnh, trong ảnh là cô thư ký Phạm Na đang tươi cười rạng rỡ nhìn vào gương.

Ảnh của cô ta sao lại ở dưới bàn làm việc của Tịch Văn Khiêm? Tịch Duệ Nam đột nhiên hiểu ra, thứ bố cậu và cô ta cùng nhau xem lúc trước chính là ảnh, thấy cậu đi vào, ông lập tức thu dọn tài liệu trên bàn để che đi những bức ảnh đó, không bị cậu phát hiện. Nhưng trong lúc luống cuống, ông không cẩn thận làm rơi một tấm xuống gầm bàn rồi bị cậu nhìn thấy.

Tịch Văn Khiêm và Phạm Na thân mật tựa vào nhau để xem ảnh của cô ta, trông hai người còn vô cùng rạng rỡ, vui vẻ, Tịch Duệ Nam liền cảm thấy mối nguy hiểm của mẹ...

Tịch Duệ Nam bắt đầu để ý đến hành tung của bố, trước đây ông thường xuyên về nhà muộn, thỉnh thoảng lại tặng quà nhưng cậu chưa từng cảm thấy có gì khác thường, nhưng bây giờ, cậu biết thời gian bố ở nhà ngày càng ít là có vấn đề.

Bây giờ thấy xe của ông đỗ dưới lầu nhà Phạm Na, Tịch Duệ Nam đã chứng thực được suy đoán của mình và không cách nào nhận được nữa.

Trong điện thoại, Tịch Văn Khiêm bỗng nghẹn giọng. Tịch Duệ Nam nắm chặt điện thoại, nhìn chăm chăm vào một ô cửa sổ có rèm tím đang khẽ bay phất phơ ở tầng ba, bố cậu đang ở đằng sau cánh cửa sổ này, cùng với một người phụ nữ khác.

Cánh cửa sổ đột nhiên khẽ chuyển động, bóng dáng yếu ớt của một người phụ nữ chiếu lên cánh cửa, có lẽ Phạm Na nghe nói cậu đang đứng dưới lầu thì đi đến ngó xuống nhìn. Vì cô ta đang ở trong căn phòng sáng ánh đèn nên cửa sổ dù chỉ mở hé nhưng Tịch Duệ Nam vẫn nhìn thấy cô ta mặc một chiếc áo ngủ hai

dây. Cặp mắt cậu lập tức như bị lửa giận thiêu đốt, vô cùng phẫn nộ, cậu chẳng hề suy nghĩ đã ném chiếc điện thoại đang cầm trong tay vào cánh cửa sổ đó.

“Choang”, một tiếng vang chói tai, cửa sổ bằng kính vỡ vụn, xen vào đó là tiếng thét của người phụ nữ đã phá tan màn đêm yên tĩnh. Những người sống ở hai toàn nhà bên cạnh nghe thấy tiếng động lại liên chạy ra xem có chuyện gì.

Tịch Văn Khiêm lập tức xuống lầu, biểu cảm trên gương mặt ông rất phức tạp, có một chút lúng túng, một chút áy náy, lại có chút phiền não, xấu hổ thành tức giận. “Tịch Duệ Nam, con làm cái gì thế?”

Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần con trai phạm lỗi, Tịch Văn Khiêm sẽ nghiêm khắc gọi cậu bằng cả họ và tên như vậy. Vừa rồi cậu ném một cú rất mạnh vào cửa sổ, mảnh kính vỡ bắn ra, tuy Phạm Na nhanh chân tránh được nhưng vẫn bị mấy mảnh kính sượt qua cánh tay làm cho chảy máu, khiến cô ta sợ đến mức mặt mày trắng bệch.

“Bố làm cái gì? Đây chính là việc tiếp khách mà bố nói đó sao? Tiếp khách ở nhà của người phụ nữ này?” Tịch Duệ Nam trừng cặp mắt đỏ rực lên nhìn bố, giọng điệu gay gắt, sắc nhọn, vang vọng trong màn đêm yên tĩnh.

Có mấy người đi đường nghe thấy ồn ào liền dừng lại, mấy người sống trong các toàn nhà gần đó cũng mở cửa sổ xem chuyện gì đang xảy ra, thấy hai bố con đang “giương cung bạt kiếm”, nhìn nhau chằm chằm dưới ánh đèn đường.

Tịch Văn Khiêm thấy con trai đang bị kích động, bất chấp tất cả, ông lại không thể mất khống chế như vậy, bình tĩnh thấp giọng nói: “Có chuyện gì thì lên xe rồi nói, nếu làm ồn ào ở đây sẽ trở thành trò cười cho người ta xem, rồi lại bị truyền đi khắp nơi. Con không muốn như vậy chứ?”

Tịch Duệ Nam tuy đang bị kích động nhưng cũng biết lời bố nói có lý, không nói thêm lời nào nữa, im lặng đồng ý.

Tịch Văn Khiêm nhắc chiếc xe địa hình của con trai vào cốp xe, rồi lại kéo cậu lên xe. Lúc Tịch Duệ Nam sầm mặt chuẩn bị lên xe cùng ông, vô tình liếc thấy trước một cánh cửa sổ ở tầng hai tòa nhà đối diện, Bạc Hà đang bò lên bệ cửa sổ, hiếu kỳ nhìn bọn họ. Thấy cậu nhìn đến, cô nửa cười nửa không, quay người đi vào phòng.

Tịch Duệ Nam bỗng sững người, sao lại trùng hợp như vậy, cô ấy cũng sống trong tiểu khu này ư? Chuyện riêng của nhà mình bị bạn cùng lớp biết, có phải sẽ nhanh chóng bị truyền đi khắp trường không? “Trở thành trò cười cho người ta xem, rồi lại bị truyền đi khắp nơi”, nghĩ đến câu nói này của bố, cậu đột nhiên buồn bực vì bản thân vừa rồi không kìm nén được tức giận.

Sau khi Tịch Duệ Nam và bố cậu rời đi, Bạc Hà lại đến bên cửa sổ, hiếu kỳ nhìn sang ô cửa kính bị ném vỡ của tầng ba của tòa nhà đối diện. Không khó để đoán chuyện gì đã xảy ra, bây giờ rất nhiều người có tiền nuôi tình nhân, được gọi là “trong nhà cờ đỏ vững vàng, bên ngoài cờ màu phát phối”, xem ra bố của Tịch Duệ Nam cũng “hòa theo trào lưu” rồi.

Tịch Duệ Nam dường như bị kích động, ném vỡ cửa kính nhà người phụ nữ kia. Nhớ đến buổi chiều, cậu còn kiêu ngạo nói với cô rằng xem ra nhà cô rất nghèo, nghèo thì có sao chứ?

Nhà cậu ta thì giàu đấy, nhưng người giàu cũng có nỗi khổ của người giàu, áo gấm cơm ngọc chẳng phải cũng vẫn phiền não sao!

Bạc Hà đột nhiên cảm thấy như được xả giận, vô cùng hả hê, đắc ý. Tuy biết cười trên nỗi đau khổ của người khác là không tốt nhưng cũng phải xem là đối với ai nữa, đối với Tịch Duệ Nam, cô chẳng cảm thấy không tốt ở điểm nào.

Sáng sớm hôm sau, lúc Bạc Hà đi học, mới ra khỏi cửa tiểu khu thì bất ngờ nhìn thấy Tịch Duệ Nam. Cậu ngồi trên chiếc xe địa hình đẹp đẽ kia, một chân chống xuống đất, lặng lẽ nằm rạp trên tay lái. Ánh nắng mai màu vàng kim lấp lánh trên tóc cậu, cặp mắt vốn vô cùng trong sáng lúc này lại tối sẫm, u ám.

Thấy cô đi ra, cậu liền đạp xe lướt nhanh đến trước mặt cô, giọng nói lạnh lùng: “Chuyện tối qua cậu nhìn thấy, tốt nhất đừng có nói với người khác, dù chỉ là một chữ.”

Hóa ra cậu ta vì chuyện này mà sáng sớm đã chạy đến đây đợi cô, xem ra con người này rất coi trọng thể diện. Nhưng đã cầu cạnh người ta thì phải lịch sự một chút chứ? Cậu ta vẫn trưng ra bộ dạng chẳng coi ai ra gì, còn nói như hạ lệnh, Bạc Hà liền không chút khách sáo. “Miệng mọc trên người tôi, tôi thích nói với ai cậu quản được sao?”

Tịch Duệ Nam lạnh lùng móc từ trong túi ra một tờ hóa đơn, nói: “Nếu như vậy, phiền cậu bồi thường cho tôi một chiếc MP3 này, hôm qua cậu đụng vào tôi nên nó bị rơi hỏng rồi.”

Năm 2000, MP3 thuộc loại hàng hóa cao cấp, giá đến mấy nghìn tệ một chiếc. Người bình thường làm sao nổi tiêu số tiền đủ mua một chiếc ti vi màu để mua một thứ đồ chơi nhỏ như vậy. Bạc Hà bỗng dưng người ra, chiếc MP3 đó đúng là bị rơi hỏng rồi sao? Không thể nào! Khi đó cậu ta cũng không nói gì mà? Lẽ nào....

“Này, chiều hôm qua tôi va vào cậu, cậu cũng chẳng nói gì, bây giờ mới đến nói vì tôi đụng vào cậu nên nó bị rơi hỏng. Chắc không phải sau đó cậu tự làm rơi đấy chứ? Đừng có mà đổ lên người tôi!”

Bạc Hà nghi ngờ Tịch Duệ Nam tới qua sau khi quay về đã cố ý làm rơi chiếc MP3, rồi hôm nay dùng cái này để uy hiếp cô không được tiết lộ chuyện riêng của nhà cậu ta.

“Cậu có thể kiểm tra tờ hóa đơn này, thời gian ghi trên hóa đơn là hôm qua. Hơn nữa, nếu tôi cố ý làm rơi rồi đến tìm cậu gây phiền phức thì sáng nay tôi cũng không thể đòi cửa hàng viết tờ hóa đơn này, giờ này cửa hàng còn chưa mở cửa.”

Bạc Hà tắc nghẹn, hồi lâu mới lên tiếng: “Dù sao hôm qua đã hỏng rồi, vậy sao khi đó cậu bắt tôi đền?”

“Vì tôi biết thứ đồ đắt thế này cậu chưa chắc đã đền nổi, tôi coi như là làm việc thiện, tự mang đi sửa vậy. Nhưng nếu cậu cố ý làm khó tôi, tôi hà tất phải làm người tử tế nữa? Cậu đền một cái mới cho tôi!”

Bạc Hà bị cậu ta nói trúng vào điểm yếu, chẳng biết làm thế nào. “Được, chuyện tối hôm qua tôi chẳng biết gì cả. Cậu hài lòng rồi chứ?”

“Rất tốt, đây là sự bồi thường tốt nhất đối với tôi.”

Tịch Duệ Nam nói xong, không nán lại thêm mà lập tức đạp xe rời đi. Bạc Hà tức giận, hậm hực ném vào bóng lưng của cậu hai chữ: “Đáng ghét!”

Trong cuộc sống, lúc nào cũng được bao bọc, tới năm mười lăm tuổi, Tịch Duệ Nam mới biết thế nào gọi là sầu lo. Nỗi ưu sầu và phiền não đột nhiên ập đến, giống như một chiếc lưới từ trên trời giáng xuống cuốn chặt lấy cậu. Cậu bị vây trong lưới, tính cách vốn dễ bị kích động, lúc này càng trở nên nóng giận và khó chịu.

An Nhiên nhận ra hai ngày nay cậu có chút khác thường, trong giờ tự học, cô viết một tờ giấy đưa cho cậu. Cô viết rất nhiều lời an ủi, đại ý là cảm thấy tâm trạng của cậu rất tệ, không biết có phải đã xảy ra chuyện gì không vui không, mong cậu hãy phấn chấn, mưa gió qua đi cầu vồng sẽ xuất hiện..., tuy ấu trĩ nhưng cũng rất chân thành.

Tịch Duệ Nam lại rất ghét nữ sinh viết thư tình truyền tay cho cậu, lúc này cậu nhìn thấy một bức thư như vậy, cậu cực kỳ khó chịu. Cậu đọc lướt qua rồi lập tức vò thành một cục, ném trả về phía An Nhiên ngồi ở hai bàn trước, về mặt lạnh lùng. “Tôi có vui hay không liên quan gì đến cậu?”

Trong phòng học có tiếng cười vụng trộm, An Nhiên vô cùng khó chịu. Bạc Hà đột ngột quay đầu, giận dữ trừng mắt với Tịch Duệ Nam. Cậu hất cằm, lườm lại cô bằng một vẻ vô cùng ngạo mạn. Hai người đấu mắt, phóng ra dao quang kiếm ảnh vô hình trong không khí.

Bé tắc hồi lâu, Bạc Hà tỏ vẻ khinh thường không thèm đấu mắt với cậu nữa, quay đi, chỉ ném lại một câu: “Tổ về cái gì chứ!”

Tổ về cái gì chứ - ý nghĩa bao hàm trong năm chữ này chỉ có Tịch Duệ Nam mới hiểu. Hai hàng lông mày của cậu nhướng lên, bờ môi mím chặt, cố gắng kiềm chế bản thân không được nổi giận. Điều này thực sự rất vất vả, vì từ nhỏ đến lớn, cậu chưa bao giờ phải kiềm chế bản thân mình, nhưng bây giờ, cậu bắt đầu phải học điều này. Một câu nói không rõ ràng của Bạc Hà nhưng lại vô chiều thắng hữu chiều, trong phút chốc đã hạ gục cậu. Cậu tức đến mức mặt đỏ bừng nhưng không cách nào phát tác được.

Sau tiếng lạch cạch, bàn bắt ngờ bị đẩy ra, Tịch Duệ Nam đột nhiên đứng dậy, sải bước đi ra khỏi phòng học.

Cả phòng học im thin thít, mọi ánh mắt đều nhìn về phía cậu nam sinh ngạo mạn, người đang ngang nhiên đi ra ngoài như bên cạnh chẳng có ai. Trên khuôn mặt anh tuấn của cậu là vẻ lạnh lùng, cứng nhắc.

Tịch Duệ Nam một mình nằm trên bãi cỏ ở góc vườn trường, ánh mặt trời thán Chín ảm áp phủ lên người cậu, nhưng ánh mặt trời chẳng thể sưởi ấm trái tim cậu, khiến nơi đó lạnh lẽo và ảm Ứt.

Tối qua cậu đã nói chuyện với bố ở trên xe, mỗi chữ đều là một lưỡi dao sắc nhọn đâm vào trái tim cậu.

“Bố, bố làm như vậy là có lỗi với mẹ con. Bố có từng nghĩ đến cảm nhận của mẹ con không? Mẹ vẫn luôn tận tâm tận lực chăm sóc bố, chăm sóc con, chăm sóc cho cái gia đình này, vậy mà bố lại ở cùng người phụ nữ khác sau lưng mẹ, bố thật quá đáng.”

Tịch Duệ Nam kịch liệt lên án, nhưng đổi lại, bố cậu chỉ nói một câu mà cậu dù thế nào cũng chẳng thể ngờ tới: “Nam Nam, dù sao thì con đã biết cả rồi, vậy bố cũng không giấu con nữa. Bố không phản bội mẹ con, chuyện của bố và Phạm Na, mẹ con đã sớm biết rồi, hơn nữa bà ấy có thể chấp nhận được.”

Tịch Duệ Nam gần như không tin vào tai mình. “Cái gì.”

Tịch Văn Khiêm thẳng thắn nói mọi chuyện. “Nam Nam, thực ra bố và mẹ con đã thỏa thuận chuyện ly hôn, nhưng vì con nên bố mẹ phải đợi đến khi con lên đại học mới ly hôn, lúc đó con cũng trưởng thành rồi, sẽ không quá bị tổn thương, vì chuyện này. Bố mẹ không muốn chuyện của người lớn làm ảnh hưởng đến con.”

Ly hôn – Tịch Duệ Nam hoàn toàn sững sốt. Sự đả kích này nối tiếp sự đả kích khác, lúc đầu cậu chỉ nghĩ bố cậu ngoại tình, một cuộc tình vụng trộm, khi bị phát hiện sẽ áy náy, cầu xin tha thứ, nhưng ông lại nói đến chuyện ly hôn.

Cậu tức đến mức toàn thân run rẩy. “Bố vì Phạm Na nên muốn ly hôn với mẹ?”

“Không phải vì Phạm Na. Bố và mẹ con có chuyện riêng của bố mẹ, chuyện của người lớn trẻ con như con không hiểu được đâu.”

“Con mười lăm tuổi rồi, không còn là trẻ con nữa.” Tịch Duệ Nam phẫn nộ. “Con chỉ không hiểu, mẹ đối xử với bố tốt như vậy mà bố vẫn không thỏa mãn, còn đi tìm người phụ nữ khác, thậm chí còn muốn ly hôn với mẹ?”

Tịch Văn Khiêm day day trán, trên mặt lộ ra vẻ khổ não, không nói thành lời, thở dài, nói: “Nam Nam, rất nhiều chuyện bây giờ bố không có cách nào giải thích với con, sau này con lớn lên con sẽ tự hiểu.”

Tịch Duệ Nam vừa về đến nhà liền đi thẳng lên phòng ngủ chính ở tầng hai tìm mẹ, thấy bà đang ngồi dựa vào đầu giường xem ti vi. Trên ti vi đang phát một chương trình giải trí rất sôi động, cả nghệ sĩ lẫn khán giả đều cười tung trời. Dường như bà đang rất chăm chú xem ti vi nhưng lại không hề bị không khí vui vẻ, sôi động đó cảm nhiễm, trên gương mặt là sự cô đơn quạnh vắng.

Biểu cảm của bà khiến Tịch Duệ Nam đột nhiên muốn khóc.

Nhìn thấy con trai đẩy cửa vào, vẻ mặt Hạ Dung Phương mới trở nên có sức sống. “Nam Nam, con về rồi à? Có đói không, có muốn ăn thêm gì không? Mẹ nấu bát mì cho con nhé?”

“Mẹ!” Tịch Duệ Nam đi đến ngồi xuống bên cạnh giường, giọng nói khàn khàn. “Bố nói hai người đã thỏa thuận chuyện ly hôn, là sự thật sao?”

Hạ Dung Phương sững sờ, rất lâu mới lấy lại bình tĩnh. “Tại sao bố con lại nói chuyện này với con?”

“Bởi vì con biết ông ấy đang có quan hệ với Phạm Na. Vừa rồi con ở dưới lầu nhà Phạm Na, gọi ông ấy xuống, con còn đập vỡ cửa sổ kính nhà cô ta. “Khuôn mặt trẻ trung của Tịch Duệ Nam vẫn mang dáng vẻ non nớt, lại bộc lộ sự phẫn hận sâu sắc không hợp với độ tuổi của cậu.”

“Nam Nam...” Hạ Dung Phương vừa kinh sợ, lo lắng lại vừa cảm động. “Mẹ biết con làm thế là vì muốn trút giận ẹ, nhưng sau này con đừng kích động như vậy nữa, đập vỡ cửa kính, làm người khác bị thương thì phiền phức lớn lắm.”

“Mẹ, vì sao bố muốn ly hôn với mẹ, và vì sao mẹ lại đồng ý?”

Hạ Dung Phương thở dài, trả lời giống hệt Tịch Văn Khiêm: “Nam Nam, mẹ với bố con... Chuyện của người lớn với nhau, con còn nhỏ không hiểu được đâu.”

Bố mẹ đều coi cậu là trẻ con, giữa họ tồn tại vấn đề gì cậu không hiểu được, nhưng lại không hèn mà cùng ngậm miệng không chịu giải thích cho cậu biết. Hạ Dung Phương chỉ nhiều lần nhấn mạnh với con trai là bà đã đồng ý ly hôn với Tịch Văn Khiêm, hơn nữa còn không trách ông có người phụ nữ khác, khi bà nói lời này, vẻ mặt bình tĩnh gần như là tê cứng.

Tịch Duệ Nam không tin mẹ mình không hề oán hận chuyện bố ngoại tình, cứ coi như bà không hận thì cậu cũng hận. Về mặt đầy phần hận, cậu nói với bố: “Bố ức hiếp mẹ quá đáng, con sẽ không để bố làm như vậy nữa đâu. Bố phải đuổi việc Phạm Na ngay lập tức. Nếu bố còn ở cùng cô ta thì ngày ngày con sẽ đến đập cửa sổ nhà cô ta.”

Tịch Văn Khiêm đang hút thuốc, mặt đầy khổ não, chẳng biết làm thế nào với cậu con trai đang phần nộ. Ông biết con trai không như vợ, cậu còn non nớt lại hay nóng nảy nên không có cách nào hiểu được ông, nhưng phản ứng kịch liệt của cậu vẫn vượt ngoài dự đoán của ông. Việc đã đến mức này thì đánh xử lý tạm thời trước. Ông đồng ý với con trai sẽ cho Phạm Na thôi việc, cũng yêu cầu con trai không được gây phiền phức cho cô ta nữa.

Sau khi trận sóng gió qua đi, Tịch Duệ Nam lại khôi phục sự bình lặng bề ngoài, nhưng sự bình lặng này giống như mặt nước nhìn có vẻ sóng yên bề lặng nhưng bên dưới lại cuộn cuộn sóng ngầm.

Sau ngày khai giảng nửa tháng, đội thể dục của trường bắt đầu luyện tập để chuẩn bị cho hội thao mùa thu vào tháng Mười.

Thanh Châu nhất trung hết sức chú trọng tới các hoạt động thể dục thể thao. Một năm mở hai lần hội thao – hội thao mùa thu và hội thao mùa xuân – và trở thành một trong những sự kiện lớn của trường. Trên sân vận động, sự cạnh tranh giữa các cấp, các lớp vô cùng quyết liệt. Nhưng hội thao mùa xuân hàng năm, vì phải chuẩn bị cho kỳ thi cấp ba và đại học nên học sinh lớp chín và lớp mười hai đều không tham gia.

Từ ba giờ đến năm giờ chiều mỗi ngày là thời gian luyện tập của các đội thể thao, những học sinh thuộc đội thể thao có thể không cần học hai tiết cuối cùng.

Tịch Duệ Nam cũng là một thành viên của đội thể thao, là đội trưởng của đội nhảy sào. Khi các nữ sinh trong trường tùm tùm lại để bình chọn xem nam sinh của đội nào đẹp trai nhất, thì nhờ một mình cậu mà đội nhảy sào được xếp thứ nhất.

Ngoài thành viên của các đội thể thao, một số học sinh đăng ký tham gia hội thao trường cũng luyện tập vào giờ này.

Bạc Hà cũng được chọn đi luyện tập cho hội thao lần này, chủ nhiệm lớp nghe nói hồi cấp hai cô tham gia thi chạy cự li ngắn và đạt được thành tích khá tốt nên nhất quyết yêu cầu cô đăng ký thi chạy cự li ngắn một trăm mét. Bởi vì trong lớp có rất ít nữ sinh có thành tích về thể thao, trong quân không có đại tướng nên đành đẩy cô đi làm tiên phong.

Thấy Bạc Hà phải tham gia luyện tập, An Nhiên cũng vội giơ tay đăng ký tham gia. Cô nàng bắt chập đầu đuôi, đăng ký một suất chạy cự li ngắn một trăm mét, thề thốt rằng mình chạy bộ rất nhanh. Chủ nhiệm lớp không ngại việc có nhiều người đăng ký, tốt xấu gì thì trông đội hình cũng đẹp hơn một chút, nên chẳng hỏi gì thêm đã đồng ý cho An Nhiên tham gia.

Đội thể thao của Thanh Châu nhất trung là điển hình của kiểu dương thịnh âm suy, gần như là các nam sinh nhất thống thiên hạ, nữ sinh chỉ có lác đác mấy người, hơn nữa họ còn bị các nam sinh chế nhạo là “số lượng đã không nhiều, chất lượng cũng chẳng tốt.” Quả thật là trong số các nam sinh chơi thể thao có rất nhiều người anh tuấn đẹp trai, nhưng nữ sinh chơi thể thao lại có rất ít người xinh đẹp, đáng yêu.

Bạc Hà, An Nhiên là những vận động viên nghiệp dư được bổ sung vào thêm, bởi vì “chất lượng” khá tốt nên rất được hoan nghênh. Trong lúc nghỉ giải lao, các nam sinh đều thích đến nói chuyện với họ. Nam nữ phối hợp, làm việc không mệt, tập luyện cũng không mệt.

Buổi chiều mỗi ngày, mở đầu luôn là việc các thành viên của các đội khởi động chạy bốn vòng, một nghìn sáu trăm mét quanh sân vận động của trường để làm nóng người, giúp thả lỏng cơ thể, làm giãn gân cốt, sau đó mới quay về các đội để luyện tập.

Đối với An Nhiên, chạy một nghìn sáu trăm mét chính là việc khiến cô đau khổ nhất, lần nào chạy cũng sống dở chết dở. Bạc Hà mạnh hơn cô ấy nhiều, là một trong số rất ít nữ sinh có thể bắt kịp bước chạy của nam sinh. Ngày nào Bạc Hà cũng được giáo viên thể dục khen ngợi, còn động viên cô hãy gia nhập vào đội điền kinh của trường.

Bạc Hà lắc đầu, một trái tim không thể đặt hai nơi, tinh thần và sức lực của cô chủ yếu vẫn dành cho hội họa, đây là vinh dự của lớp trong hội thao trường nên tạm thời tham gia thôi. Giáo viên thể dục rất tiếc nuối, nói một hạt giống điền kinh rất tốt mà lại không được ươm mầm.

Vì cùng trong đội điền kinh nên Bạc Hà dần dần thân với Quách Ích, dù sao cũng là bạn cùng lớp. Tốc độ phi thân như gió trên đường chạy của cậu khiến cô kinh ngạc, phải thốt lên thán phục. Thêm vào đó khi cô luyện tập, giáo viên thể dục luôn bảo Quách Ích đến hướng dẫn cho cô những kỹ thuật của môn điền kinh. Qua lại nhiều lần, bọn họ tự nhiên thoải mái nói chuyện, cười đùa.

An Nhiên có tên trong danh sách đội điền kinh nhưng thân lại thiết với thành viên đội nhảy sào. Chẳng mấy chốc đến giáo viên thể dục cũng biết mục đích tham gia tập luyện của cô là vì cái khác, luyện tập trên đường chạy chỉ là để đối phó thôi, đội nhảy sào bên kia vừa bắt đầu luyện tập thì ngay lập tức không thấy bóng dáng cô đâu nữa. Theo lý mà nói, biểu hiện của cô như thế thì phải rút khỏi đội, nhưng vì dáng vẻ của cô đáng yêu, tính tình lạnh lùng, miệng lưỡi ngọt ngào, dễ dàng dỗ dành giáo viên thể dục mắt nhắm mắt mở, giờ cao đánh khẽ để mặc cô trà trộn ở đây.

Thực ra nữ sinh, người ở đây nhưng tâm trí ở chỗ khác đâu phải chỉ có một mình An Nhiên, chẳng qua là cô ấy ít kiêu dè nhất, thể hiện ra rõ ràng nhất mà thôi.

Trên sân vận động, nhảy sào là một môn thể thao khá hấp dẫn và tính thưởng thức cao, bởi vì nó thể hiện được giới hạn cao nhất về thể lực, sự linh hoạt của hình thể, đồng thời còn mang sắc màu tự do bay lượn riêng có. Cho nên hằng ngày khi tập luyện, tổ nhảy sào đều thu hút rất nhiều người quay lại xem. Đặc biệt là mỗi lần đến lượt Tịch Duệ Nam nhảy, ánh mắt tự tin, động tác đẹp đẽ của cậu ta khiến các nữ sinh ở những đội khác đang luyện tập luôn bất giác không tự chủ được mà dừng lại nhìn sang phía đó.

Trên sân tập, Tịch Duệ Nam mặc quần đùi, áo ba lỗ thể thao màu xanh da trời.

Nam sinh thích thể thao đều có vóc dáng cao thẳng. Cậu cũng không ngoại lệ, dáng người thẳng tắp giống như thân cây bạch dương.

Khi Tịch Duệ Nam học tiểu học đã được giáo viên thể dục phát hiện ra cậu có tài năng thiên phú ở môn nhảy sào, bèn dốc sức đào tạo, bồi dưỡng. Cậu hoát bát, hiểu động, cũng nhanh chóng say mê môn thể thao rất có sức mê hoặc này, dưới sự chỉ dẫn của giáo viên, cậu luyện tập lên tay, càng nhảy càng đẹp.

Cậu đặc biệt thích cảm giác sau khi nhảy, thấy mình giống như một chú chim lao lên bầu trời. Tay nắm lấy cây sào, chạy hết tốc lực, gắng sức bật lên, từ mặt đất hướng lên bầu trời, vào thời khắc bay lên điểm cao nhất, cả cơ thể giống như một chú chim ưng tự do tự tại sải cánh trên không trung bao la.

Tuy chỉ trong nháy mắt, nhưng nháy mắt đó, cậu cảm thấy mình như sắp chạm tới bầu trời.

Bầu trời xanh như gần trong gang tấc, nâng tay lên là có thể chạm vào một đám mây.

Mỗi lần Tịch Duệ Nam nhảy đều nhận được rất nhiều tiếng vỗ tay cổ vũ và khen ngợi. Đặc biệt là An Nhiên, không lần nào là không vỗ đến đỏ lựng cả hai tay, còn cao giọng hô lên: “Giỏi quá, giỏi quá! Tịch Duệ Nam, cậu thực sự quá tuyệt vời!”

Chỉ có điều, dù cô ấy cổ vũ, khen ngợi thế nào, Tịch Duệ Nam cũng không nhìn về phía cô ấy một lần, không những thế nét mặt cậu còn lộ vẻ khó chịu, quay đầu bỏ đi, tâm trạng của cậu hiện giờ không tốt vì

đang chiến tranh lạnh với bố mình.

An Nhiên không chút nản lòng, cô đuổi theo Tịch Duệ Nam như đuổi theo minh tinh, dường như mỗi ngày được nhìn thấy cậu chính là điều vô cùng hạnh phúc.

Có một lần, Bạc Hà cũng bị An Nhiên kéo đến gần xem Tịch Duệ Nam nhảy sào. Lúc nhìn cậu bay qua thanh xà cao bằng một động tác hoàn mỹ, gọn gàng, trong lòng cô vô cùng thán phục, nhưng vì ấn tượng với Tịch Duệ Nam không tốt nên ngoài miệng cô vẫn không thừa nhận. “Cũng tạm được.”

“Có nhầm hay không vậy? Dáng vẻ như thế này mà chỉ là “cũng tạm được” thôi à, đó thực sự là đệ nhất thiên hạ đấy!” Trong mắt An Nhiên, lúc Tịch Duệ Nam nhảy sào, động tác trông vừa nguy hiểm lại tuyệt đẹp đó là không ai có thể sánh bằng.

Quách Ích lại nói, trước đây ở khối cấp hai của Thanh Châu nhất trung có một nam sinh viên tên là Châu Thiên Nghị nhảy sào không hề thua kém Tịch Duệ Nam, năm lớp tám từng đánh bại Tịch Duệ Nam để giành chức quán quân bộ môn nhảy sào trong hội thao mùa xuân, đáng tiếc năm lớp chín trong hội thao mùa thu quan trọng đó lại bị Tịch Duệ Nam vượt qua và chiếm thế thượng phong, không bảo vệ được chức quán quân.

“Nếu bảo vệ thành công chức quán quân thì cậu ấy có thể giống như mình, được chuyển thẳng lên khối cấp ba. Đáng tiếc...”. Quách Ích không nói tiếp nữa, chỉ chán nản thở dài.

Nhìn bộ dạng của cậu ta, Bạc Hà không đoán ra chuyện của bọn họ. “Quan hệ của cậu với Châu Thiên Nghị rất tốt phải không?”

“Ừ, cậu ấy là bạn học và là bạn tốt nhất của mình. Vốn dĩ bọn mình hy vọng có thể tiếp tục được học chung một trường cấp ba nhưng cậu ấy lại không giành được vị trí thứ nhất trong cuộc thi nhảy sào, vì vậy lên cấp ba đành phải đến trường khác học, bây giờ cậu ấy đang học ở lục trung.”¹ – Trường trung học xếp thứ 6

Lục trung, đó là trường học được người ta gọi đùa là nơi chuyên tiếp nhận các thành phần phá hoại, nghịch ngợm của Thanh Châu. Lực lượng giáo viên ở đó yếu kém, ký túc trường thì cũ kỹ, thành tích học tập bình thường, nhưng phàm là học sinh có thành tích tốt một chút đều sẽ không thi vào lục trung, tỷ lệ lên lớp thì mỗi năm lại đi xuống. Lâu dần, lục trung biến thành trường học dành cho học sinh cá biệt, học sinh học trong trường về cơ bản đều chỉ đến trường cho qua ngày

Bạc Hà không khỏi cảm thấy đồng tình và thương cảm, đang học ở Thanh Châu nhất trung, rồi lại phải đến học ở một ngôi trường như lục trung, chuyện đó thực sự chẳng khác gì việc tha hương lưu lạc. Quách Ích xem ra rất coi trọng người bạn kia, chẳng trách cậu ta không qua lại với Tịch Duệ Nam, rõ ràng là vì mối ác cảm trong lòng.

An Nhiên ở bên cạnh lại nói năng thẳng tuột: “Chẳng trách tôi thấy cậu và Tịch Duệ Nam trước nay không nói chuyện, chính là vì chuyện Châu Thiên Nghị thua cậu ấy phải không? Nhưng mà cạnh tranh công bằng, cậu cũng không thể trách cậu ấy được!”

Quách Ích bị cô nói thế thì có chút kích động: “Sự việc không phải như vậy. Thực ra lần đó, trước khi thi đấu một ngày tôi có đi tìm Tịch Duệ Nam, hy vọng cậu ta có thể nhường Châu Thiên Nghị một lần, bởi vì thành tích học tập của cậu ta đủ tốt, chắc chắn có thể chuyển thẳng lên cấp ba rồi. Vị trí quán quân quý báu trong hội thao của trường, cậu ta hoàn toàn có thể nhường cho Châu Thiên Nghị, để ột học sinh chuyên về chơi thể thao vô cùng khao khát có thể tiếp tục học ở nhất trung được ở lại. Khi đó cậu ta đã đồng ý sẽ cân nhắc, nhưng đến lúc thi đấu lại vẫn thắng Châu Thiên Nghị. Tôi ghét cậu ta, bởi vì tôi cảm thấy cậu ta không có lòng cảm thông. Trận thi đấu này đối với cậu ta mà nói, thắng thua đều không quan trọng, nhưng đối với Châu Thiên Nghị lại có ý nghĩa trọng đại, cậu ta hà tất phải đi tranh đoạt cái danh hiệu quán quân kia chứ? Nhưng cậu ta lại cướp nó đi rồi, giống như một kẻ giàu có cướp đi miếng bánh mì nhỏ bé trong tay người nghèo, cướp đi hi vọng duy nhất của Châu Thiên Nghị. Cậu nói xem, cậu ta có phải là không có lòng cảm thông không? Cái gì cũng có rồi, lại còn muốn chiếm hết những điều tốt đẹp về mình. Tôi – khinh – bỉ – cậu ta!”

Năm chữ cuối cùng, Quách Ích nói từng chữ một, ngữ khí vô cùng nặng nề.

Hóa ra là vậy, Bạc Hà nghe xong cũng cảm thấy Tịch Duệ Nam quả là không biết cảm thông với người khác. Châu Thiên Nghị chỉ có giành được danh hiệu quán quân mới có hy vọng để vào Thanh Châu nhất trung, còn cậu ta thì đã chắc chắn được vào rồi, trận thi đấu này nhường người khác một chút thì đã làm sao! Nhưng cậu ta lại phá tan hy vọng của người khác. Con người này quen thói độc tôn, chỉ biết có bản thân mình, hoàn toàn không suy nghĩ đến hoàn cảnh và cảm nhận của người khác.

An Nhiên lại phản ứng hoàn toàn khác. “Quách Ích, cậu thật kỳ quái đó, là bản thân Châu Thiên Nghị không thắng được Tịch Duệ Nam, lại đi trách Tịch Duệ Nam không chịu nhường cậu ta, đây là đạo lý của nhà nào vậy?”

Nghe cô ấy nói cũng có lý, nhưng Bạc Hà nhắc nhở cô ấy phải nhìn vấn đề từ một góc độ khác: “An Nhiên, vinh dự của ngôi vị quán quân đó là được chuyển thăng lên cấp ba của Thanh Châu nhất trung, đối với Châu Thiên Nghị thì nó vô cùng quan trọng. Mà việc chuyển cấp của Tịch Duệ Nam đã chắc chắn rồi, nếu cậu ta có một chút lòng cảm thông thì nên nhường chức quán quân kia cho Châu Thiên Nghị, chuyện này có liên quan đến sự nghiệp học hành, chưa biết chừng còn làm thay đổi cả cuộc đời Châu Thiên Nghị đó.”

“Bản thân cậu ta không thắng được, vì sao người khác phải nhường? Không nhường, không nhường, cứ không nhường đây, mình tuyệt đối ủng hộ Tịch Duệ Nam! Dù sao cũng là cậu đi cầu xin sự giúp đỡ của cậu ấy, cậu ấy giúp cậu thì là ân tình, không giúp thì cũng chẳng thiếu nợ cậu cái gì, lại chẳng phải là cậu ấy có nghĩa vụ phải dốc hết sức làm, đừng có làm như cậu ấy nợ cậu năm triệu vậy.”

Bạc Hà không thể nào thuyết phục được An Nhiên, cho dù Tịch Duệ Nam có phóng hỏa giết người, e là cô ấy cũng sẽ nói người đó đáng ghét, đáng bị phóng hỏa. Quách Ích tức đến mức mặt mũi tái xanh, khinh miệt lườm An Nhiên một cái. “Hám trai!”

An Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi đáp lại: “Tôi thèm mà hám trai! Hám trai là tùy tiện thấy một người khác giới liền trở nên dờ dẩn, ngờ ngẩn, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không vì nhìn thấy cậu àm dờ dẩn, ngờ ngẩn đâu, bởi vì cậu không đủ tư cách.”

“Cậu...” Trông bộ dạng Quách Ích như muốn động thủ đánh người nhưng cuối cùng lại nhịn được, ra vẻ quân tử không thèm chấp nữ nhi, quay người bỏ đi. Từ đó cậu ta không nói chuyện với An Nhiên nữa, An Nhiên cũng chẳng thèm để ý đến cậu ta.

Luyện tập hai giờ đồng hồ mỗi buổi chiều vô cùng vất vả.

Vì sân thể thao cách chỗ để xe rất xa, sau khi kết thúc buổi tập, các học sinh đều mệt nhoài, chẳng muốn đi xa như vậy để lấy xe, thế nên lúc đến tập luyện đều đi xe đạp của mình đến, khóa vào dưới bóng râm ở một góc sân.

Trong số những chiếc xe đủ mọi kiểu dáng ấy, có hai chiếc xe nổi bật nhất, một là chiếc xe đạp kiểu cũ như bà già sắp rụng răng của Bạc Hà, một là chiếc xe địa hình đắt giá của Tịch Duệ Nam.

Chiếc xe của Tịch Duệ Nam thì không nói đến làm gì, dù gì học sinh con nhà giàu rất nhiều, xe địa hình đắt tiền đâu đâu cũng có, các học sinh không phải là chưa từng nhìn thấy, nhưng chiếc xe đạp khung trước kiểu cũ của Bạc Hà thì đúng là rất hiếm thấy. Lúc nghỉ giải lao trong sân, mọi người đều thích ngồi dưới bóng cây ắt, cho nên rất nhiều nam sinh vây quanh chiếc xe cũ của Bạc Hà xem xét giống ý như vừa nhìn thấy người Tây, đầy ngạc nhiên, bọn họ đều nói chiếc xe này quá cổ lỗ sĩ rồi.

Quách Ích cười, hỏi: “Bạc Hà, chiếc xe này e là còn nhiều tuổi hơn cả cậu ấy nhỉ?”

“Đúng vậy, chiếc xe này mua vào năm bố mẹ mình kết hôn, nghe nói là hàng tiêu thụ số lượng có hạn khi đó, nhãn hiệu Phi Cáp.”

Chiếc xe đạp đó dù đã cũ nhưng lại được bảo dưỡng tốt, cũ thì có cũ nhưng khi đạp vẫn rất nhẹ. Lúc mới học đi xe đạp, Bạc Hà cũng dùng luôn chiếc xe này để tập, so sánh với những cô bé khác trong khu phố dùng xe mini, xe cào cào kiểu dáng dành cho nữ để tập, cô đi trên chiếc xe đạp kiểu dáng dành cho nam cao to nặng nề này, thật sự giống như đang ngồi trên máy bay, trông nguy hiểm đến nỗi mỗi lần nhìn thấy, bọn họ lại lớn tiếng kêu ầm ĩ: “Cẩn thận, cẩn thận, sắp đổ rồi!”

Dáng người cô nhỏ nhắn nhưng tay chân vô cùng nhanh nhẹn, mỗi lần thấy xe có vẻ sắp đổ thì lại nhanh chóng nhảy xuống khỏi xe, xe đổ nhưng người không đổ. Đây là chiêu bố cô dạy cho cô, xe sắp đổ thì lập

tức nhảy xuống, không cần quan tâm đến chiếc xe mà chỉ cần quan tâm đến người là được.

Bố chỉ dạy một chiêu này nhưng khiến Bạc Hà giầy vò chiếc xe đến thê thảm. Sau hi ngã gần hai chục lần, cô mới coi như nắm vững điểm cốt yếu của việc điều khiển nó, may mà chiếc xe này bền, là đồ của thời trước nên chất lượng rất tốt, đổ xuống trên đất bằng thì chẳng ảnh hưởng đến khung xe, nếu đổi lại là những chiếc xe trên thị trường hiện nay chỉ chú trọng hình thức mà không chú trọng đến chất lượng, thì e là nó đã sớm đi tong rồi.

Sau khi Bạc Hà học được cách lái chiếc xe này, nó bắt đầu trở thành người bạn đồng hành hằng ngày cùng đến trường với cô. Chiếc xe tuy già nua cũ kỹ nhưng lại rất dễ đạp, dáng của nó cao, bánh xe to, đạp một vòng tương đương với hai vòng của các kiểu xe nữ khác, tiết kiệm được sức lực. Hơn nữa, bởi vì là xe cũ nên càng an toàn.

Năm lớp chín, có một lần cô đạp xe đến hiệu sách Tân Hoa mua sách tham khảo, quên khóa xe đã đi vào cửa hàng, thế mà sau khi lượn lòng vòng hai giờ đồng hồ trong hiệu sách mới ra ngoài, xe vẫn còn nguyên ở chỗ cũ. Cách đó mấy bước chân lại có một nam sinh đang đứng mắng nhiếc chửi rủa, nói là chiếc xe mới mua được nửa tháng của cậu ta để ở đây chưa đầy mười phút đã không thấy đâu nữa.

Thấy đồ cũ có chỗ tốt của đồ cũ, Bạc Hà càng thích chiếc xe già của mình hơn. Gia đình không phải không có điều kiện mua cho cô chiếc xe mới, gia cảnh của cô chỉ là bình thường chứ không đến nỗi túng quẫn, Bạc Gia Khánh lái taxi, thu nhập cũng đủ để gia đình hai người có thể sống tương đối thoải mái. Bố cô từng nhắc đến việc muốn mua một chiếc xe đạp mới cho con gái nhưng cô không muốn, đạp chiếc xe cũ này quen rồi lại không nỡ đổi.

Bạc Gia Khánh vì điều này mà cười, nói: “Con ấy à, đúng là giống bố, cứ hay lưu luyến cái cũ.”

Quách Ích tỏ ra vô cùng hứng thú với chiếc xe đạp “già” của Bạc Hà, hỏi mượn chìa khóa để đi thử. Sau khi đạp xe một vòng quanh sân vận động, cậu ta không ngớt lời tán tụng nó. “Chiếc xe này đạp thích thật, thân xe đủ cao, chân không cần gập, bánh xe lại đủ lớn, nên tốc độ đi cũng nhanh.”

Nghe thấy cậu ta nói thế, mấy nam sinh cũng hứng chí muốn đạp thử, thế là chiếc xe đạp “già” này giống như món đồ chơi mới lạ được truyền cho nhau trong đám nam sinh, mỗi người lần lượt đạp một vòng. Một nam sinh tên Ngô Minh Huy ở tổ nhảy cao lúc đạp xe lượn qua lượn lại dưới bóng râm, nhìn thấy Tịch Duệ Nam đang ngồi trên bãi cỏ, đột nhiên nảy ra ý nghĩ kỳ quặc: “Tịch Duệ Nam, đua xe đi? Xem chiếc xe địa hình của cậu nhanh hơn hay là chiếc xe đạp “già” này chạy nhanh hơn.”

Đề nghị của cậu ta có chút thú vị, xe đạp kiểu cũ thì tốc độ với xe đạp kiểu mới, cả đám nam sinh đều hứng trí nói: “Thi đấu đi, thi đấu thử xem.”

Tịch Duệ Nam liếc chiếc xe một cái, dừng dừng đáp: “Không thích.”

“Không thích thì đưa chìa khóa xe ỉnh mượn, để mình đạp thi với cậu ấy.”

Tăng Đào, một nam sinh hiếu động khác chạy đến hỏi mượn Tịch Duệ Nam chìa khóa, cậu ta cũng là thành viên của tổ nhảy sào, khá thân với Tịch Duệ Nam. Tịch Duệ Nam hồ hững, chẳng buồn quan tâm vứt chìa khóa xe cho cậu ta.

Chỉ là một trận đấu vui, nhưng cả đám học sinh hoạt bát vẫn hết sức hào hứng xem và cổ vũ. Bởi Tăng Đào lái xe của Tịch Duệ Nam, An Nhiên liền lớn tiếng cổ vũ cho cậu ta, đúng là kiểu yêu ai yêu cả đường đi lối về. Bạc Hà cũng nhiệt tình giống như vậy cổ vũ cho Ngô Minh Huy, thực ra là đang cổ vũ cho chiếc xe yêu quý của cô.

Kết quả là Ngô Minh Huy thua, Tăng Đào đạp chiếc xe địa hình của Tịch Duệ Nam vô cùng linh hoạt, ngay khi bắt đầu đã vọt lên dẫn trước, sống chết bám sát vào vòng trong của đường đua. Ngô Minh Huy đành phải đạp xe ở vòng ngoài để đuổi theo cậu ta, như thế lộ trình sẽ dài hơn, cậu ta rơi vào bị động, thêm vào đó chiếc xe đạp “già” cậu đi lại nặng hơn và khó điều khiển hơn, cho nên thất bại là điều không thể tránh khỏi.

Ngô Minh Huy thua rồi vẫn không phục, cậu ta nói lần này thất bại là vì mình không đi quen chiếc xe đạp này, không phát huy được ưu thế bánh xe to tốc độ nhanh của nó. Nếu đổi thành một người đã đạp quen chiếc xe này rồi thì chưa chắc đã thua.

An Nhiên phản đối cậu ta: “Ngô Minh Huy, thua thì đã thua rồi, cậu lấy đâu ra lắm lý do thế?”

“Tôi thừa nhận tôi thua rồi, nhưng tôi cảm thấy chiếc xe này không thua, bởi vì chúng ta thi là xe, bởi vì tôi không quen đạp chiếc xe này nên không phát huy được ưu thế của nó, không tin đối một người khác đã đạp quen rồi thì lại một lượt xem.”

Đối một người đã đạp quen chiếc xe này, ai? Đám nam sinh nhìn nhau, trước đây đều chưa từng đạp kiểu xe “già” này. Lúc này, Bạc Hà đi qua đỡ chiếc xe yêu quý lên, giống như khiêu khích nhìn sang Tăng Đào. “Nào, tôi thi với cậu một lần nữa. Không có ai đạp chiếc xe này giỏi hơn tôi, tôi đã đạp nó bắt đầu từ năm lớp năm.”

Ngô Minh Huy vừa mới thua xong, thua là người cũng là xe, điều này khiến Bạc Hà không thoải mái trong lòng vì Ngô Minh Huy vừa mới đi một vòng nên thực sự là đạp chẳng có kỹ thuật gì cả, xe của cô hoàn toàn có thể đạp được với tốc độ nhanh hơn.

Tăng Đào vừa mới toàn lực xông kích đạp nhanh một vòng, vẫn có thở phì phò, vừa nhìn thấy chủ nhân của chiếc xe “già” đến khiêu chiến, vội cười, xua tay: “Không được, đây là trận chiến bánh xe, cậu là chủ nhân của chiếc xe nên đương nhiên sẽ đạp tốt hơn, hướng hồ lại lấy quân mạnh đánh quân yếu, tôi thi với cậu tiếp há chẳng phải sẽ thua chắc rồi sao. Tịch Duệ Nam, hay là cậu lên đi, đạp xe của cậu, cô ấy đạp xe của cô ấy đua một trận, như thế này kết quả không ai có thể có ý kiến nữa.”

Đề nghị này được mọi người đều cho là phải, nhất loạt thúc giục Tịch Duệ Nam ra sân đua xe với Bạc Hà. Cậu ngoài nguyên tại chỗ không động đây, khoe môi hiện ra một nụ cười mỉa mai. “Đua xe với nữ sinh...”

Cậu cảm thấy nam sinh thi đấu với nữ sinh, thắng cũng chẳng vinh quang gì. Bạc Hà nghe ra được ý khinh miệt trong lời nói của cậu, trong lòng vô cùng bức bối, cảm cũng hất lên cao hơn: “Tôi là con gái, nếu thua tôi thì cậu sợ mất thể diện đúng không?”

Đây là khích tướng, Tịch Duệ Nam những mày rồi mạnh mẽ đứng bật lên. “Được thôi, cậu đã muốn thi đấu như vậy, tôi sẽ để cậu thua tâm phục khẩu phục.”

Cát vàng ở sân vận động bay mù mịt dưới ánh mặt trời, trên đường đua có hai bóng người phóng xe vùn vụt, một khối màu xanh lam là Tịch Duệ Nam, một khối màu lục là Bạc Hà. Xe đạp của hai người bọn họ phóng như bay bám sát nhau, hai người đều tranh giành vòng chạy phía trong, lúc thì Tịch Duệ Nam chiếm được, lúc thì Bạc Hà lại lật ngược thế cờ.

Một đám nam sinh hò hét rung cả mặt đất, đồng thanh kêu lên: “Bạc Hà lợi hại quá!” Đúng là Bạc Hà đạp xe hai bánh chẳng khác gì Phong Hỏa Luân của Na Tra, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta hoa cả mắt. Nữ sinh đạp xe mạnh mẽ như thế này thật sự là hiếm gặp.

Trong lần thi thứ hai này, An Nhiên nhìn hai bóng người trên sân mà không thốt lên lời. Cô không biết phải cổ vũ cho ai. Tịch Duệ Nam là thần tượng của cô, Bạc Hà là bạn thân của cô, nghiêng về ai cũng không được, chẳng có cách nào, đành duy trì trung lập.

Xe của Bạc Hà sau khi vượt qua Tịch Duệ Nam lại nhanh chóng bị cậu đuổi kịp, chiếc xe của cậu vượt trội hơn ở chỗ đủ linh hoạt, lanh lẹ, điểm này vừa khéo là đặc điểm chiếc xe của cô thiếu. Hướng hồ con trai suy cho cùng vẫn chiếm ưu thế hơn con gái về mặt thể lực. Thấy đích đến còn cách khoảng mấy chục mét nữa, cố gắng hết sức đạp đuổi theo cậu, trong lòng chỉ có một suy nghĩ: “Tuyệt đối không thể thua cậu ta.”

Nhưng tuy cô khí thế ngút trời, chiếc xe lại quá già cỗi cũ kỹ, bị cô gồng sức đạp như thế, sợi xích xe đột ngột “tạch” một tiếng rồi đứt ra, tuyên bố bãi công.

Lúc Bạc Hà đạp hăng chân thì bị giật mình, chiếc xe đang di chuyển với tốc độ cao, cô thất thần trong thoáng chốc, tay lái lập tức không giữ vững được. Chiếc xe đạp lại vẫn đang theo quán tính lao nhanh, mất khống chế vọt ra ngoài đường đua, đâm vào tường bao của sân vận động. Mọi người nhất loạt kêu lên kinh hãi, giọng nói của An Nhiên vô cùng vang dội: “Bạc Hà, cẩn thận!”

Tịch Duệ Nam nghe thấy tiếng hét mới biết đã xảy ra chuyện, vội dùng lực bóp phanh xe. Đúng lúc cậu quay đầu lại nhìn thấy Bạc Hà cả người lẫn xe đang lao về phía bức tường.

Cậu kinh hãi biến sắc, lại thấy Bạc Hà vô cùng nhanh nhẹn linh hoạt nhảy từ trên xe xuống, thuận thế lăn trên bãi cỏ, chiếc xe không người điều khiển đâm sầm vào bức tường rồi đổ xuống, hai bánh xe vẫn quay không ngừng.

Vào thời khắc nguy hiểm, kỹ thuật nhảy xe mà cô học từ những buổi đầu tiên tập xe đã phát huy tác dụng.

Tịch Duệ Nam vút chiếc xe địa hình lại, sải bước đến chỗ cô, hỏi: “Này, cậu không sao chứ?”

Bạc Hà đứng dậy phúi cỏ dính trên người, chẳng buồn trả lời câu hỏi của Tịch Duệ Nam mà chạy ngay đến bên tường xem xét chiếc xe của mình trước. Lúc này, các học sinh khác cũng lần lượt chạy đến, Quách Ích nhanh nhẹn xông đến trước. Khi cậu ta lướt qua bên cạnh Tịch Duệ Nam, vẻ mặt khinh thường nhìn cậu một cái. “Với một nữ sinh, cậu cũng so đo thật sự như thế, nhường người ta một chút thì cậu sẽ chết sao?”

Cả người Tịch Duệ Nam chột cứng lại.

Cậu biết Quách Ích vì chuyện của Châu Thiên Nghị nên khúc mắc rất sâu với cậu, bình thường không thèm qua lại, thỉnh thoảng nói vài câu cũng mang theo sự châm chích. Trước đây, Tịch Duệ Nam có thể giả vờ như không nghe thấy, nhưng trong những ngày này, vì tâm trạng không tốt, cậu giống như một thùng thuốc nổ có thể nổ tung bất cứ lúc nào, lúc này cậu thấy cơn tức ập đến. “Tôi cứ không nhường đó, cậu làm gì được nào?”

Quách Ích dừng bước, không thèm quay đầu lại, nói: “Đến một nữ sinh cũng không chịu nhường, tôi chưa từng gặp loại người cái gì cũng có mà còn muốn đi tranh của người khác giống như cậu.”

Lửa giận trong lòng Tịch Duệ Nam không khống chế được nữa, cái gì cũng có thì cậu nhất định phải nhường sao? Cậu cứ không nhường đó.

“Tôi dựa vào cái gì mà phải nhường, tôi cứ muốn tranh đây, có bản lĩnh thì thắng tôi đi, không có bản lĩnh thì đừng lòi thôi dài dòng.”

Quách Ích cười nhạt một tiếng. “Đúng, chúng tôi không tranh được với cậu, nhưng tôi nghĩ chắc chắn sẽ có người tranh được với cậu, tôi hy vọng có một ngày, sẽ có người cũng cướp đi thứ mà cậu coi trọng nhất, đến khi đó, xem trong lòng cậu có cảm giác gì?”

Lời nói của cậu ta vốn dĩ không hề ám chỉ chuyện gì nhưng lại khiến Tịch Duệ Nam liên tưởng đến Phạm Na, người phụ nữ đó đang tranh cướp chồng với mẹ cậu, tranh cướp bố với cậu. Giống như bị người ta thọc một dao đâm vào yếu điểm, tột cùng của đau đớn là sự thịnh nộ, mặt cậu lập tức đỏ gay, hung dữ xông lên giáng cho Quách Ích một đòn.

Một cuộc đua xe đạp vui lại kết thúc bằng việc hai nam sinh giận dữ, hung hăng đánh nhau. Bọn họ giống như hai con mãnh hổ lao vào nhau đánh đấm, các nam sinh khác khó khăn lắm mới tách được hai người bọn họ ra. Cảnh tượng lúc đó, giáo viên thể dục nghe tin chạy đến còn tưởng là đang đánh nhau tập thể, kinh ngạc đến cực điểm. “Thầy cho các em nghỉ hai mươi phút, vì sao đã đánh nhau rồi?”

Tịch Duệ Nam và Quách Ích đều im lặng, không nhắc đến nguyên nhân của việc đánh nhau. Các học sinh cũng không biết Tịch Duệ Nam và Quách Ích vì sao lại đánh nhau. Chỉ nhìn thấy Bạc Hà đâm xe vào tường, sau đó thấy lúc Quách Ích chạy qua nói với Tịch Duệ Nam hai câu gì đó, Tịch Duệ Nam liền tức giận dùng đũa đâm cậu ta.

Bạc Hà đứng gần nhất, cô nghe rõ ràng câu Quách Ích nói với Tịch Duệ Nam, biết là cậu ta đã vô ý chọc đúng chỗ đau trong lòng Tịch Duệ Nam. Sau đó, cái tên có tính cách lỗ mãng kia lập tức nổi điên giống như kẻ tối hôm đó đập vỡ cửa kính, giận dữ đánh Quách Ích. Quách Ích đương nhiên không chịu bị đánh như vậy, lập tức phản công đánh lại Tịch Duệ Nam.

Lúc thầy giáo hỏi, cô ngẫm nghĩ rồi nói: “Em không biết vì sao bọn họ đánh nhau, em chỉ biết là Tịch Duệ Nam ra tay trước.”

Tịch Duệ Nam ra tay trước, điều này đúng là có người tận mắt chứng kiến, hơn nữa Quách Ích trong lúc bất ngờ bị Tịch Duệ Nam đâm một cú khiến miệng chảy máu, lung lay một chiếc răng, đuôi mắt trái cũng thâm tím một mảng. Bọn họ cùng bị đưa đến phòng giáo vụ, chủ nhiệm nhìn thấy vết thương trên mặt Quách Ích liền bắt Tịch Duệ Nam gọi phụ huynh tới. Cậu trầm mặc, chẳng nói chẳng rằng. Nhìn thấy

dáng vẻ vô cùng mâu thuẫn của Tịch Duệ Nam, chủ nhiệm lớp hiểu là cậu chắc chắn sẽ không thông báo bố mẹ nên tự tra hồ sơ học sinh tìm được số di động của Tịch Văn Khiêm, gọi điện thoại mời ông đến trường.

Vì vụ đánh nhau ấy mà buổi luyện tập hôm đó diễn ra qua loa rồi kết thúc sớm. Bạc Hà dắt chiếc xe đạp bị đâm hỏng của mình đến tiệm sửa xe ở cổng trường. An Nhiên cũng đi cùng cô, suốt cả quãng đường không ngừng hỏi cô vì sao Tịch Duệ Nam đánh nhau với Quách Ích, có phải Quách Ích lại bóng gió ám chỉ chuyện Tịch Duệ Nam không chịu nhường Châu Thiên Nghi không?

Đồ tình ranh này, đoán cái trúng ngay, Bạc Hà chứng thực suy đoán của cô ấy.

An Nhiên bực bội, nói: “Quách Ích thật chẳng ra làm sao, dựa vào cái gì Tịch Duệ Nam lại phải nhường? Bản thân cậu ta ở trong cuộc thi đã nhường cho ai cơ chứ? Biết ngay là sẽ hẹp hòi chấp nhặt, tóm lấy Tịch Duệ Nam không buông mà, mình – khinh – thường – cậu – ta.”

Năm chữ cuối cùng, rõ ràng là học theo ngữ khí của Quách Ích khi nói về Tịch Duệ Nam hôm đó, giống y như thật.

Bạc Hà nói: “Vì sao không đổi một góc độ khác để nghĩ thử xem, Quách Ích không hòa hợp với Tịch Duệ Nam không phải vì lợi ích của bản thân cậu ấy, mà là ôm sự bất bình cho bạn cậu ấy. Cứ coi như cậu ấy hẹp hòi chấp nhặt thì cũng có chỗ tốt, ít nhất là cậu ấy đối xử rất tốt với bạn bè.”

Lời của Bạc Hà cũng có lý nên An Nhiên không phản bác, chỉ ngẫm nghĩ một chút lại đột nhiên bật cười: “Bạc Hà, cậu có biết những nam sinh kia nói thế nào về chuyện hai người bọn họ đánh nhau không? Bọn họ đều nói là vì Quách Ích thích cậu, nhìn thấy cậu và Tịch Duệ Nam đưa xe đến mức cậu bị ngã, cậu ta đau lòng nên mới đánh nhau với Tịch Duệ Nam.”

Bạc Hà sững sờ, không ngờ chuyện này khi lan truyền ra lại thành như vậy, vừa tức vừa buồn cười. “Làm gì có, Quách Ích thêm vào mà đánh nhau vì mình, vốn dĩ cậu ta với Tịch Duệ Nam đã bất hòa. Những nam sinh này vì sao lại có thể đồn đại như vậy chứ?”

Sau khi sửa xe xong, Bạc Hà chuẩn bị về nhà, An Nhiên kéo cô lại. “Đợi thêm chút nữa đi!”

“Đợi cái gì?”

“Tịch Duệ Nam vẫn chưa ra ngoài, cũng không biết thế nào rồi.”

“Đợi cả nửa ngày, hóa ra không phải cậu đưa mình đi sửa xe mà là đang đợi chờ Tịch Duệ Nam à?”

An Nhiên thè lưỡi nói: “Vừa đi cùng cậu cũng vừa đợi cậu ấy luôn, nhất cử lưỡng tiện.”

“Cậu bận tâm đến cậu ta như vậy à, đừng quên cậu ta đã khiến cậu thấy khó xử như thế nào?”

“Không sao mà, mình biết tâm trạng của cậu ấy không tốt, sẽ phải tìm một chỗ nào đó để xả bớt bực bội, mình không để ý chuyện làm chiếc ống xả giận cho cậu ấy. Lại nói đến chuyện này, Tịch Duệ Nam gần đây không biết rốt cuộc đã gặp phải vấn đề gì, tính khí thực sự rất tệ, bộ dạng luôn âm u như trời sắp nổi bão vậy.”

Bạc Hà biết rõ nguyên nhân khiến tính khí Tịch Duệ Nam trở nên khó chịu nhưng cô không thể nói, cho dù là với An Nhiên, cô cũng không thể tiết lộ. Cô đã bị Tịch Duệ Nam ép phải đồng ý không để lộ chuyện riêng tư của gia đình cậu ta.

“Cậu muốn đợi thì cứ đợi đi, mình không thể đợi cùng với cậu đâu, mình còn phải về nhà nấu cơm nữa, nếu không bố mình về lại không có cơm ăn.”

Tuần này, Bạc Gia Khánh lái xe cả ngày, buổi trưa ăn qua loa một suất đồ ăn nhanh, bảy giờ tối tan làm về nhà mong muốn nhất là được ăn một bữa cơm nóng hổi, nên Bạc Hà một mực muốn đi về trước. An Nhiên đợi ở ngoài cổng trường đợi cả nửa ngày cũng không thấy Tịch Duệ Nam đạp xe ra. Cô không biết, cậu đã ngồi xe ô tô của bố cậu rời đi rồi.

Tịch Văn Khiêm được chủ nhiệm lớp báo tin Tịch Duệ Nam đánh nhau, vội vàng chạy đến trường, nhìn thấy nam sinh tên Quách Ích bị đánh đến mức miệng sưng phồng và mắt thâm tím khiến ông chấn động, xem ra trận đánh nhau này còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng của ông. Thân là phụ huynh học sinh, ông không ngừng xin lỗi, rồi rút ra một tệp tiền gọi là tiền bồi thường phí thuốc men. Nam sinh kia lúc đầu còn

cổ chấp không nhận, cho đến khi Tịch Duệ Nam lạnh lùng nói một câu: “Nhận đi, cậu cầm thì cũng chẳng gây ra tổn thất nào đối với tôi cả, chỉ là cậu đã chịu bị đánh uống phí rồi.”

Vì một câu nói này, Quách Ích mới giận dữ nhận lấy món tiền đó.

Sau khi Quách Ích rời đi, chủ nhiệm lớp tiếp tục nói chuyện với Tịch Văn Khiêm, cô cho ông biết khoảng thời gian gần đây Tịch Duệ Nam có biểu hiện khác thường. Tâm trạng của cậu rất nặng nề, tính khí nóng nảy rất nhiều, trên lớp cũng thường xuyên lơ đãng không tập trung nghe giảng, nếu còn tiếp tục như thế này thì thành tích học tập sẽ bị ảnh hưởng. Cô chủ nhiệm khuyên phụ huynh nên quan tâm đến con cái nhiều hơn, chú ý đến tâm trạng và động thái của cậu, kịp thời bảo ban dẫn dắt cậu.

Lúc chủ nhiệm lớp nói chuyện với Tịch Văn Khiêm, mặt Tịch Duệ Nam không có biểu cảm gì, chỉ đứng dựa vào tường ở bên cạnh, nghe mà như điếc, như thể chuyện bọn họ đang nói hoàn toàn chẳng liên quan gì tới cậu. Tịch Văn Khiêm liếc nhìn con trai, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Từ phòng giáo vụ đi ra, Tịch Văn Khiêm nói rất nghiêm túc: “Nam Nam, vì sao con lại đánh nhau với người ta?”

“Phiền.” Tịch Duệ Nam lạnh lùng đáp lại bố mình đứng một từ, sau đó sải bước rời đi, không thèm nhìn ông lấy một lần.

Tịch Văn Khiêm nhìn theo bóng lưng con trai, buông một tiếng thở dài, biết rõ bây giờ Tịch Duệ Nam không nghe lọt tai bất cứ câu nào của ông, đành đợi về nhà, bảo vợ từ từ nói chuyện với cậu.

Lúc biết chuyện Tịch Duệ Nam đánh nhau với bạn học, Hạ Dung Phương tỏ ra lo lắng hơn nhiều so với Tịch Văn Khiêm, bà hiểu đây là do vấn đề giữa hai vợ chồng bọn họ gây ảnh hưởng tiêu cực tới con trai.

“Em sớm đã nói là không thể để Nam Nam biết vấn đề của hai chúng ta. Nó rất dễ kích động, lại gần bướng, nếu như chúng ta ly hôn sẽ gây ảnh hưởng rất lớn đến nó. Nếu anh chịu hợp tác một chút, hằng tuần chịu khó về nhà ăn cơm nhiều hơn vài bữa thì chẳng phải đã không có chuyện gì xảy ra rồi sao?”

Trong lời nói của Hạ Dung Phương có chứa sự oán trách đối với Tịch Văn Khiêm, khuôn mặt vốn ảm đạm của bà càng thêm ảm đạm. Bà mới ba mươi tám nhưng dung mạo rõ ràng già hơn nhiều so với tuổi thực. Vào cái độ tuổi được coi là ẩn chứa sự quyến rũ ở người phụ nữ, hơn nữa còn sống trong một gia đình có điều kiện kinh tế tốt như thế, đáng lý bà có thể chăm sóc bản thân, giữ gìn nhan sắc càng trẻ trung, xinh đẹp hơn, nhưng ngược lại, giờ trong bà già nua, giống như người đã bốn mươi tuổi. Khí sắc rất xấu, làn da cũng không tươi sáng.

Tịch Văn Khiêm đã qua bốn mươi nhưng trong còn trẻ hơn bà rất nhiều, giống như ba lăm, ba sáu tuổi, thần thái hăng hái, hơn nữa còn phong độ, khí khái của một người đàn ông trưởng thành.

Ông trầm mặc hồi lâu rồi nói: “Bây giờ nói những điều này đã chẳng có tác dụng gì rồi, nó đã biết chuyện, coi người bố là tôi đây như kẻ thù, hằng ngày đều phớt lờ không thèm nhìn mặt. Em vẫn nên nghĩ xem có cách gì để nó đừng buông thả như thế này nữa.”

Hạ Dung Phương ra mặt làm công tác tư tưởng cho con trai, bảo cậu đừng vì chuyện của bố mẹ làm ảnh hưởng đến bản thân mình.

“Bộ dạng này của con khiến mẹ rất đau lòng, mẹ chỉ có một đứa con trai là con thôi, nếu như con buông thả, bất cần mọi thứ, vậy sau này mẹ biết trông cậy vào ai đây? Con cứ học hành chăm chỉ giống như trước đây, đừng để mẹ phiền lòng vì con có được không?”

Tịch Duệ Nam nhìn dáng vẻ già nua của mẹ mình, đột nhiên hai mắt đỏ hoe, giọng nói nghẹn ngào: “Mẹ, con biết rồi, mẹ yên tâm đi!”

Trên bàn ăn tối, một nhà ba người cùng nhau ăn cơm, bầu không khí vô cùng nặng nề. Trong sự yên tĩnh, chuông điện thoại của Tịch Văn Khiêm vang lên chói tai. Ông nhận cuộc gọi, ậm ừ đáp mấy tiếng, sau khi dập điện thoại liền nói: “Tôi có một chút việc phải ra ngoài.”

Tịch Duệ Nam ngẩng phắt lên, ánh mắt sắc nhọn khác thường. “Chuyện gì ạ?”

Tịch Văn Khiêm nghe ra sự nghi ngờ mãnh liệt trong ngữ khí của con tai, nhẩn nại trả lời: “Chuyện ở công ty.”

“Thật không? Con có thể xem là ai gọi điện cho bố không?”

Việc bị con trai bức ép từng tí một khiến Tịch Văn Khiêm bắt đầu thấy bức mình. “Nam Nam, bố là bố của con, không phải là tù nhân của con, con không có quyền quản bố.”

Tịch Duệ Nam đối đầu gay gắt: “Bố là bố của con, để con trai xem điện thoại của bố thì có gì là không được chứ?”

Thấy hai bố con sắp cãi nhau, Hạ Dung Phương vội ra mặt dàn hòa: “Được rồi, được rồi, Nam Nam, con đừng nói thêm nữa, bố con có việc thật, để ông ấy đi đi.”

Tịch Văn Khiêm rút cuộc vẫn cứ đi, nửa bữa cơm còn lại Tịch Duệ Nam khó nuốt trôi. Trong đầu không ngừng nghĩ lung tung, tưởng tượng bố đi hẹn hò với Phạm Na như thế nào. Cậu biết mình suy nghĩ hơi quá nhưng không có cách nào tự khống chế được.

Nghĩ lung tung mãi rồi cậu chạy đến thư phòng của bố, lật tìm danh sách liên lạc của nhân viên trong công ty, tìm ra số điện thoại của Phạm Na, gọi cho cô ta, nghiêng răng nghiêng lợi chửi rủa cô ta một trận. Cảnh cáo cô ta đừng có cuốn lấy bố cậu nữa, nếu không, cậu tuyệt đối sẽ không buông tha cho cô ta.

Bởi vì còn quá trẻ, quá kích động, cậu thiếu niên mười lăm tuổi cố chấp cật lý không buông tha người ta, nhưng lại không biết rằng làm như thế chỉ khiến sự việc đi vào ngõ cụt.

Sau khi Bạc Hà nấu xong bữa tối, đợi bố tan làm về nhà ăn cơm. Nhưng ông lại gọi điện nói rằng người thay ca với ông có việc bận nên sẽ đến nhận xe muộn, ông phải lái đến mười giờ mới có thể về nhà.

“Bố, vậy bữa tối bố ăn gì?”

“Ăn tạm chút gì đó là được rồi.”

“Bố, con nấu cơm rồi, còn làm món rau muối xào thịt mà bố thích ăn nhất. Hay là bố lái xe về gần nhà, con ra đưa cơm cho bố.”

Bạc Gia Khánh rất vui vẻ: “Được, bố đang chờ khách đi đến đường Bắc Đại, nửa giờ nữa có thể vòng đến cửa tiểu khu để ăn đồ ăn giải của bố nấu.”

Nửa giờ sau, Bạc Hà ôm hộp cơm đến cửa tiểu khu đợi bố. Trên xe của ông còn đang chờ khách, nhận hộp cơm xong liền vội vàng rời đi. Vị khách đó khen ngợi: “Ồi, con gái còn đến đưa cơm cho bố nữa, bác tài à, ông đúng là sinh được một cô con gái tốt đó!”

Bạc Gia Khánh nghe thấy vậy thì mặt cười rạng rỡ.

Sau khi bố lái xe taxi rời đi, Bạc Hà quay người về nhà, chợt thấy có một chiếc xe con màu đen từ từ dừng lại trước cửa tiểu khu.

Cửa xe mở ra, bước xuống xe là một phụ nữ trẻ tuổi ăn mặc đoan trang, đầu hơi cúi thấp, mu bàn tay bịt trên mắt, làm động tác lau nước mắt. Bạc Hà vô tình nhìn thấy, hiếu kỳ dừng bước. Vì sao cô ta lại khóc? Nhìn bộ dạng rất đáng thương.

Sau khi người phụ nữ đó xuống xe, trong xe còn có một người thò đầu ra nói gì đó với cô ta. Là một người đàn ông trung niên phong độ ngồi ngời ngời, nét mặt khẩn thiết. “Na Na, anh biết em chịu rất nhiều áp lực, anh xin lỗi.”

Người đàn ông đó, Bạc Hà nhận ra ngay là bố của Tịch Duệ Nam. Buổi tối hôm đó, hai bố con nhà này gần như đã nảy sinh xung đột ngay trước mắt cô, để lại cho cô ấn tượng sâu sắc, cho nên diện mạo của ông ấy cô cũng nhớ rõ ràng. Xem ra Tịch Duệ Nam đã làm âm mưu uống công rồi, bố cậu ta vẫn duy trì mối quan hệ lén lút với người phụ nữ tên Na Na này.

Trong lúc vô thức, Bạc Hà nhìn Na Na lâu một chút, thấy cô ta để mặt mộc, tóc thẳng, tuổi tác đội hai tư, hai nhăm, không thể nói là vô cùng xinh đẹp nhưng mặt mày cũng động lòng người. Áo sơ mi trắng kết hợp

với chân váy đen trông vô cùng mộc mạc thuần khiết, hoàn toàn không có dáng vẻ của kẻ thứ ba giống như hồ ly tinh trong các bộ phim truyền hình.

Bạc Hà nghĩ không thông, một người phụ nữ trẻ trung, thế này vì sao lại trở thành “tiểu tam” chứ?

Sáng sớm hôm sau, khi Tịch Duệ Nam đeo ba lô đi đến chỗ ngồi của mình, phát hiện người ngồi ở bàn sau đã chuyển chỗ, chỗ đó đã được thay bằng một người khác, đưa mắt nhìn một lượt, thấy Quách Ích mắt tím mắt sưng đã chuyển sang tổ khác rồi.

Hôm qua đánh nhau, hôm nay đã đổi chỗ ngồi, không biết là ý của cậu ta hay là sắp xếp của giáo viên. Nhưng mà chẳng sao cả, Tịch Duệ Nam vốn dĩ cũng không muốn ngồi gần cậu ta.

Lúc ngồi xuống chỗ mình, Tịch Duệ Nam vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Bạc Hà ở bàn trên, đột nhiên nhớ ra. “Này, hôm qua xe của cậu có bị hỏng không? Nếu hỏng thì tôi đền cho cậu một chiếc mới.”

Hôm qua nhất thời cao hứng đưa xe với cô ấy, kết quả khiến cho chiếc xe “già” của cô đâm vào tường, Tịch Duệ Nam nghĩ, nếu chiếc xe vì thế mà bị hỏng thì cậu sẽ bồi thường cho cô một chiếc xe mới là được.

Dụng ý của cậu vốn dĩ không xấu nhưng bởi vì ngữ khí thiếu nhiệt tình nên nghe có vẻ thiếu thành ý, Bạc Hà nghe thấy giống như là Tịch Duệ Nam đang khoe khoang: “Xe hỏng rồi phải không? Không sao cả, nhà tôi có tiền, có thể bồi thường cho cậu.” Cô liền quay đầu, lạnh lùng “hừ” một tiếng, nói: “Xe của tôi không cần cậu bận tâm, cậu nên để tâm đến chuyện nhà cậu nhiều hơn đi.”

Tịch Duệ Nam miễn cảm, nghe ra trong lời của cô có ẩn ý. “Cậu nói thế là có ý gì?”

Bạc Hà chẳng thèm để ý đến cậu. “Chẳng có ý gì cả.”

Cô không chịu nói rõ, Tịch Duệ Nam cũng đoán ra được mấy phần. Cô và Phạm Na cùng sống trong một khu, có lẽ cô đã nhìn thấy điều gì đó nên mới bóng gió, mĩa mai nói như thế. Lẽ nào tối hôm qua bố cậu thật sự đi gặp Phạm Na? Cậu mắng chửi cô ta một trận hoàn toàn không có chút hiệu quả nào sao?

Tịch Duệ Nam không biết, chính vì cậu gọi điện mắng chửi Phạm Na thậm tệ khiến cô ta nước mắt lưng tròng đi tìm Tịch Văn Khiêm. Vốn dĩ Tịch Văn Khiêm thật sự ra ngoài vì việc của công ty, kết quả lại xử lý công việc qua loa rồi đi gặp Phạm Na.

Thiếu niên trẻ tuổi kích động, bốc đồng, lúc đối mặt với chuyện ngoại tình của bố đã sử dụng biện pháp kịch liệt, ngược lại phản tác dụng.

Trong tiết học sáng hôm nay, chủ nhiệm lớp đặc biệt đến nói chuyện về một nữ sinh lớp bảy, mới mười hai tuổi, học cấp hai trong trường khi kiểm tra sức khỏe phát hiện mắc bệnh tim phong thấp, đang cần một món tiền lớn để làm phẫu thuật, nhà trường kêu gọi giáo viên và học sinh toàn trường quyên góp giúp đỡ cho cô bé ấy. Chủ nhiệm lớp hy vọng học sinh của lớp mình có thể nhiệt tình quyên góp, để cứu lấy một sinh mệnh, cứu lấy một gia đình.

Một số học sinh sau khi nghe chuyện này bắt đầu bàn luận.

“Nữ sinh đó mới lên lớp bảy thì phát hiện ra mắc bệnh tim, thật thảm.”

“Mới mười hai tuổi đã mắc bệnh nặng như thế, quá đáng thương.”

“Cũng có chuyện tốt đấy, nghe nói bố mẹ cô bé vốn dĩ tình cảm không hòa hợp đang làm ầm lên muốn ly hôn, biết con gái bị bệnh thì không còn ầm ĩ nữa, đồng tâm hiệp lực kiếm tiền để chữa bệnh cho con.”

Những lời bàn tán xôn xao ấy truyền đến tai Tịch Duệ Nam, cậu nói “biết con bị bệnh thì không còn ầm ĩ nữa” khiến cậu đặc biệt ngưỡng mộ cô bé bị bệnh đó, bởi vì bệnh của cô bé đã cứu vãn được một gia đình sắp tan vỡ.

Buổi trưa sau khi tan học, Tịch Duệ Nam tìm đến công ty của bố. Tịch Văn Khiêm không có ở đó, nhân viên nói ông đi ra ngoài có việc, cậu gọi vào di động của ông thì thấy tắt máy, cậu đoán nhất định là ông lại đi tìm Phạm Na. Cậu phần nộ đạp xe đến nhà Phạm Na, xong lên lầu đập cửa bùm bụp, đập cả nửa ngày vẫn không có người ra mở cửa. Nhưng tiếng ồn ào khiến cho người của căn hộ đối diện phải ngó ra ngoài, đó là một bà lão, bà ngạc nhiên nhìn cậu, nóinosiKg có người mở thì chắc chắn là không có ai ở nhà, cậu còn gõ cửa mãi làm gì?”

Tịch Duệ Nam cũng biết mình thật ngốc nghếch, đã chặn bọn họ ở đây một lần rồi, bố cậu sao còn có thể đến nhà Phạm Na nữa chứ? Nhưng ngoài nơi này ra, cậu không biết đi đâu để tìm người nữa. Bực bội đi xuống lầu, ánh mặt trời giữa trưa chói chang khiến hai mắt cậu cay xè. Không biết từ cửa sổ của căn nhà nào văng vẳng bay ra một khúc ca với giai điệu du dương: “...Người người muốn sống những ngày tháng tốt đẹp. Nhà nhà có những chuyện khó quên của riêng mình.

Có người không có vàng bạc,

Lại có người là không có tình cảm.

Không tiền nhưng có tình cảm, nghèo nhưng vui vẻ.

Có tiền nhưng không tình cảm, giàu nhưng thương tâm...”

Như bị giáng một búa vào ngực, Tịch Duệ Nam toàn thân chấn động, nước mắt bỗng trào ra, chảy đầy trên mặt.

Giữa trưa, ánh mặt trời rực rỡ như lửa, trong tiểu khu, từ rất nhiều căn bếp bay ra mùi thức ăn thơm lừng, thỉnh thoảng còn nghe thấy một, hai tiếng gọi “ăn cơm thôi”. Đó là câu nói đầm ấm nhất, gia đình nhất, có thể khiến người ta tưởng tượng ra, sau tiếng gọi đó là một khung cảnh gia đình vui vẻ, hòa hợp, cùng nhau quây quần bên bàn ăn. Còn gia đình mình thì...vừa nghĩ đến đây, nước mắt của Tịch Duệ Nam càng chảy nhiều hơn.

Uể oải đổ gục xuống bên lề đường, ánh mặt trời giữa trưa như đổ lửa chiếu xuống khắp nơi trắng xóa, trong đôi mắt mông lung đầy lệ của cậu thiếu niên mười lăm tuổi, lại thấy thế giới của mình đang tối dần từng chút, từng chút một.

Lúc Bạc Hà đạp xe về dưới lầu nhà mình, đầu tiên nhìn thấy chiếc xe đạp địa hình quen thuộc kia đỗ ở bên đường, sau đó cô vô thức nhìn sang tòa nhà phía đối diện, thấy Tịch Duệ Nam đang ngồi bất động trên nền xi măng trước tòa nhà, bóng dáng uể oải của chiếc áo sơ mình màu xanh da trời nhạt giống như miếng băng sắp tan chảy dưới ánh mặt trời rực rỡ. Đầu cậu cúi gằm, mái tóc đen dày phủ xuống, chỉ để lộ phần lớn dung mạo của cậu. Trên một nửa khuôn mặt sáng và sạch sẽ lộ ra ngoài, có dấu vết như của pha lê đang lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Bạc Hà nhận ra đó là ánh sáng phản chiếu vào nước mắt, cậu ta đang khóc sao? Hai bờ vai dưới lớp áo sơ mi xanh hơi run rẩy chứng thực suy đoán của cô. Cậu ta thật sự đang khóc không phát ra tiếng, chỉ đau đớn, lặng lẽ rơi nước mắt.

Cậu nam sinh kiêu ngạo trước nay luôn thuận buồm xuôi gió, giờ đây hứng chịu lần đả kích đầu tiên trong cuộc đời, hơn nữa còn rất nặng nề, xem ra cậu hoàn toàn không có cách nào tiếp nhận được chuyện ngoại tình của bố.

Bạc Hà vẫn luôn không thích Tịch Duệ Nam, bởi vì cô không thích những đứa trẻ con nhà giàu, đặc biệt ghét thái độ tỏ ra hơn người và kiêu ngạo của cậu. Trước đây cô còn cảm thấy vui mừng trước tài học của người khác khi bố cậu ngoại tình, nhưng vào thời khắc này, nhìn thấy cậu buồn bã, khổ sở đến mức một mình ngồi dưới trời nắng gắt, đau đớn khóc không thành tiếng, cô cảm thấy chấn động, cũng rất cảm động.

Ngoài sự chấn động và đồng cảm ra, trong lòng còn cảm thấy nhói đau.

Ánh mặt trời rực rỡ trút xuống, nước mắt rơi xuống nền xi măng nóng bỏng gần như nổ một tiếng, chớp mắt đã bốc hơi, không lưu lại chút dấu vết.

Đột nhiên cảm thấy có người đang chăm chú nhìn mình, Tịch Duệ Nam vô thức ngẩng đầu, ngược khuôn mặt hoen đầy nước mắt lên. Lúc bắt gặp ánh mắt của Bạc Hà, cậu bỗng nhiên sững người, tiếp sau đó nhảy dựng lên như bị trúng đạn. Cậu dùng tay áo vội vàng quệt qua mặt, lau nước mắt đồng thời lau đi tất cả sự bi thương và đau khổ vừa để lộ ra.

Sự kiêu ngạo không cho phép cậu để một cô gái nhìn thấy dáng vẻ cậu khi đang yếu ớt không có chỗ dựa như thế này.

Nhưng rốt cuộc vẫn bị nhìn thấy mất rồi, ánh mắt Bạc Hà nhìn vào mắt cậu rõ ràng có chứa một chút cảm thông. Nhưng sự cảm thông đó lại khiến cậu khó chịu, đến mức như muốn hận cô, thế là cậu thô lỗ quát:

“Nhìn gì mà nhìn, có gì đáng nhìn chứ!”

Bạc Hà cảm thấy đúng là lòng tốt không được báo đáp, chứng kiến một nam sinh vốn kiêu ngạo như vậy lại uể oải, bơ vơ ngồi bên đường lặng lẽ khóc, cô cũng động lòng thấy cảm thông với cậu, ấy vậy mà cậu lại hung dữ trừng mắt quát cô: “Nhìn gì mà nhìn, có gì đáng nhìn chứ!”

Bộ dạng hung dữ đó của cậu giống như một chú hổ con, giờ nhanh múa vuốt gầm gừ dọa người. Cô đã trêu chọc cậu sao? Lúc đó, cô cũng không chút khách khí đáp trả lại: “Cậu hung dữ cái gì chứ? Bố cậu cặp bồ ở bên ngoài, tại sao cậu lại nổi giận với người khác?”

Bạc Hà cảm thấy Tịch Duệ Nam trút giận sang người khác như thế này là rất vô lý. Hôm qua, cậu động thủ đánh Quách Ích cũng bởi vì chuyện giận, bây giờ lớn tiếng quát tháo vẫn là vì chuyện giận, cô đâu có nghĩa vụ phải tiếp nhận sự giận dữ của cậu.

Một câu nói không suy nghĩ của cô lại giống như lưỡi dao đâm vào tim Tịch Duệ Nam. Cậu nhất thời tức đến mức bản thân run rẩy, mặt tái đi. “Cậu...cậu...”

Bạc Hà nói xong liền có chút hối hận, đánh người không đánh vào mặt, cô không nên nhắc đến chuyện nhà của cậu, đây chẳng phải là xát muối vết thương của người ta sao? Nhưng bảo cô xin lỗi, cô lại không làm được, chỉ gượng hết sức dịu giọng nói: “Thực ra...bố cậu như vậy cũng chẳng phải là có chuyện gì to tát, cậu nhìn thoáng một chút đi.”

Tịch Duệ Nam “cậu...cậu” cả nửa ngày, sau đó cũng coi như mới nói ra được một câu hoàn chỉnh: “Cậu thì biết gì chứ! Nếu bố mẹ cậu muốn ly hôn, cậu có thể nhìn thoáng được không?”

Bạc Hà chẳng để tâm lắm, chỉ nhún vai nói: “Câu này cậu hỏi đúng người rồi đó, bố mẹ tôi ly hôn từ lâu, tôi cảm thấy chẳng có gì cả! Tôi sống cùng bố tôi cũng rất tốt.”

Tịch Duệ Nam sững sờ, rất lâu sau mới khôi phục lại vẻ bình thường, lí nhí nói: “Bố mẹ cậu ly hôn khi nào?”

“Nghe nói là lúc tôi ba, bốn tuổi.” Bạc Hà không có ấn tượng về chuyện này, trên thực tế cô cũng đã không còn chút ấn tượng nào về mẹ mình nữa.

Tịch Duệ Nam lại cao giọng. “Cậu còn nhỏ như vậy nên chưa hiểu chuyện, đương nhiên cảm thấy không có vấn đề gì. Nếu đổi lại là bây giờ, tôi không tin cậu có thể bình thản chấp nhận được.”

Bạc Hà chẳng có cách nào phản bác lời của Tịch Duệ Nam, đúng là vì từ nhỏ đã quen với cuộc sống không có mẹ nên cô không cảm thấy có mẹ và không có mẹ thì có gì khác biệt, thứ mà trước nay chưa từng có được thì sẽ không cảm thấy thương tâm khi mất đi.

“Nhưng sự việc đã xảy ra rồi, cậu cũng chỉ có thể chấp nhận thôi còn gì?”

“Không, tôi tuyệt đối không chấp nhận.”

Bạc Hà cảm thấy Tịch Duệ Nam quá tùy tiện, không chịu đối mặt với hiện thực. Dù cậu không chấp nhận sự thật đi chăng nữa thì bố cậu vẫn cứ lén lút hẹn hò với người phụ nữ đó. Nhà có tiền rất hay xảy ra chuyện này, điển hình của kiểu ăn no rửng mỡ.

Nghĩ đến đây, cô không tự chủ được, nói: “Nếu nhà cậu nghèo một chút, chưa biết chừng đã chẳng có chuyện gì xảy ra, bố cậu cũng là có nhiều tiền quá mới sinh tật.”

Câu nói này Tịch Duệ Nam không thích nghe, từ khi cậu còn nhỏ gia cảnh đã rất tốt, bố mẹ trước đây cũng hết mực yêu thương nhau. Chính bởi vì cuộc sống gia đình vẫn luôn hạnh phúc mỹ mãn nên cậu mới càng không có cách nào để tiếp nhận sự thật này.

“Nhà cậu không có tiền, bố mẹ cậu chẳng phải cũng vẫn ly hôn đấy sao?”

Bạc Hà bị cậu ta chặn họng, há miệng trợn mắt, hồi lâu sau mới nói được: “Nhưng nếu nghèo một chút thì sẽ không dễ dàng ly hôn như vậy rồi. Giống như hôm nay cô giáo nói đến nữ sinh lớp bảy bị mắc bệnh tim kia, gia cảnh không tốt, tình cảm bố mẹ vốn không tốt, muốn ly hôn, nhưng vì để kiếm tiền chữa bệnh cho cô bé nên cũng không còn bất hòa nữa.”

“Vậy đó cũng chẳng phải vì gia đình cô bé nghèo, mà là vì bệnh của cô bé đó.”

“Được rồi, là vì bệnh của cô bé, xem ra đôi khi bị bệnh cũng có chỗ tốt. Nếu như cậu cũng bị bệnh tim, vậy bố mẹ cậu chắc chắn sẽ không đòi ly hôn nữa. Đáng tiếc, cậu lại khỏe đến mức có thể lên núi đánh hổ. Cậu vẫn nên chấp nhận hiện thực đi thì hơn.”

Lời này của Bạc Hà, Tịch Duệ Nam cũng chẳng nghe lọt tai. “Tôi sẽ không chấp nhận, tôi cũng tuyệt đối không để bố tôi vì người phụ nữ đáng ghét đó mà ly hôn với mẹ tôi.”

Buổi chiều, Tịch Duệ Nam bỏ tiết không lên lớp, cậu một mực đợi ở công ty của Tịch Văn Khiêm. Ngồi trong phòng làm việc của ông, mở máy tính lên, Tịch Duệ Nam vừa lơ đãng dạo xem các trang web vừa đợi bố quay về. Trong lúc vô tình, cậu liếc thấy một trang tin tức và đột nhiên bị thu hút toàn bộ sự chú ý, cậu xem đi xem lại trang tin đó mấy lần, tập trung đến mức quên hết mọi chuyện xung quanh.

Lúc Tịch Văn Khiêm bước vào, nhìn thấy con trai đang ngồi trên ghế làm việc của ông, vẻ mặt trầm tư như đang suy nghĩ chuyện gì đó. Ông vô cùng kinh ngạc, hỏi: “Nam Nam, vì sao con không đi học?”

“Con đang đợi bố.”

“Con đợi bố làm gì? Có chuyện gì thì gọi điện thoại cho bố.”

“Điện thoại của bố tắt máy rồi.”

“Ồ, điện thoại hết pin rồi.”

“Thật sao?”

Trong mắt của Tịch Duệ Nam chứa đầy sự hoài nghi, Tịch Văn Khiêm biết cậu đang nghĩ gì, vừa bực bội vừa chẳng biết làm thế nào, con trai rõ ràng đang đề phòng ông giống như phòng kẻ trộm.

“Nam Nam, con không thể như thế này. Bố có công việc của bố, quan hệ xã hội của bố, con không thể việc gì cũng hỏi tường tra tận, trông chừng bố hai tư giờ đồng hồ...”

“Con biết tối qua bố lại đi gặp Phạm Na.”

Tịch Duệ Nam bất ngờ lên tiếng cắt ngang lời bố, sau đó chăm chú nhìn phản ứng của ông. Trên thực tế, đây chỉ là suy đoán của cậu, nhưng bộ dạng á khẩu không nói lên lời của Tịch Văn Khiêm đã chứng thực suy đoán của cậu là đúng. Cậu đột nhiên dùng dằng nổi giận, “roạt” một tiếng gạt đi những thứ bày trên bàn, giấy tờ văn kiện, kẹp tài liệu...tất cả đều bị gạt rơi xuống đất.

“Bố đã đồng ý với con sẽ không gặp cô ta nữa!”

Cậu gần như là đang gầm rú, mặt banh ra, đỏ phừng phừng, phần nộ đến biến dạng.

Tịch Văn Khiêm sau khi im lặng đối mặt với sự phẫn nộ của con trai bình tĩnh phản kích: “Nam Nam, con cũng đã đồng ý với bố là sẽ không gây phiền phức cho cô ấy nữa, nhưng mà tối qua con lại gọi điện thoại quấy nhiễu cô ấy.”

“Con quấy nhiễu cô ta?” Tịch Duệ Nam tức giận đến cực điểm. “Là cô ta phá hoại cuộc sống bình yên của gia đình chúng ta trước, con mắng cô ta lại trở thành quấy nhiễu cô ta? Cô ta lập tức đi tìm bố mách lẻo đúng không? Vì sao cô ta không cảm thấy cô ta đáng mắng.”

“Nam Nam, con đừng có nhìn nhận lệch lạc như vậy đối với Phạm Na, thực ra cô ấy ở cùng bố là cô ấy đang phải chịu ầm ức...”

“Cô ta chịu ầm ức, vậy mẹ con còn bị ầm ức hơn cô ta. Nếu như cô ta cảm thấy ầm ức, cô ta có thể đi đi, đi càng xa càng tốt, vì sao cô ta không đi, còn cứ quẩn lầy bố.”

Tịch Văn Khiêm muốn nói lại thôi, cuối cùng lên tiếng: “Nam Nam, có một vài chuyện bây giờ không có cách nào để giải thích rõ ràng với con được.”

“Con không muốn nghe lời giải thích của bố, chỉ cần bố đừng có qua lại với cô ta nữa. Nếu không thì...”

Cậu cắn chặt bờ môi không nói tiếp nữa, chỉ trợn trừng cặp mắt đỏ rực đầy phẫn nộ chăm chăm nhìn bố mình. Mặt đầy biểu cảm kiên định, ngoan cố, trong mắt còn thấp thoáng một sự quyết đoán không nhượng bộ.

Nhưng Tịch Văn Khiêm lại không nhìn ra được, ông đang bị hành động đuổi cùng giết tận của con trai khiến cho tâm tư rối loạn.

“Nam Nam, chuyện này là cuộc sống riêng tư của cá nhân bố, con tuy là con trai của bố nhưng cũng không thể can thiệp quá đáng. Bố đã nói rồi, trước đây là bố mẹ đã thương lượng xong chuyện ly hôn, nhưng vì con mới quyết định trì hoãn thêm mấy năm. Bố mẹ một lòng suy nghĩ cho con, bây giờ con đã biết tất cả mọi chuyện rồi, tỏ ra không hiểu chuyện như thế này, bố mẹ có kéo dài thêm nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì. So với việc cả ngày cãi lộn như thế này, không bằng dứt khoát chấm dứt cho xong. Con nói xem có phải không?”

Tịch Văn Khiêm nói những lời này thực ra là để dọa dẫm con trai, ông biết đang lúc sóng gió thế này, nếu thật sự ly hôn với vợ thì sự đả kích với con trai sẽ vô cùng lớn. Ông rất yêu cậu con trai độc nhất của mình, nếu như có thể, ông tuyệt đối không muốn làm tổn thương cậu. Chỉ là trong những ngày này, ông vẫn luôn nhường nhịn cậu, nhưng ngược lại tạo thành thói quen giận dữ đối đầu với tất cả mọi chuyện của cậu. Ông nghĩ, nếu tăng thêm một chút áp lực với cậu thì sẽ tốt hơn. Có thể cậu vì lo lắng, sợ hãi bọn họ thật sự ly hôn, sẽ ngoan ngoãn, không còn đối đầu gay gắt với bố nữa.

Tịch Duệ Nam nghe xong lời bố nói, bỗng yên tĩnh khác thường – sự yên tĩnh mà mười lăm năm nay chưa từng có. Cậu thiếu niên vẫn luôn tùy tiện kích động như ngọn lửa, đột nhiên tĩnh lặng như một hồ nước sâu, mà trong mắt cậu, sự quyết đoán không lùi kia càng lúc càng rõ ràng...

7. Q.2 - Chương 3: Hiện Thực Vì Cậu Mà Thay Đổi

Tịch Duệ Nam mỉm cười, bao nhiêu ngày nay, đây là nụ cười đầu tiên của cậu. Khóe miệng cong cong hơi nhếch lên, đây là nụ cười nhẹ nhàng, giống như ánh mặt trời xuyên qua màn sương dày đặc trong ngày đông.

Buổi chiều hàng ngày, việc luyện tập trên sân vận động vẫn tiến hành rất sôi động.

Như thường lệ, toàn bộ sự chú ý của An Nhiên đều dồn hết lên người Tịch Duệ Nam, cô kề sát vào tai Bạc Hà, nói: “Tịch Duệ Nam mấy ngày nay luyện tập như bán mạng. Thời gian nghỉ ngơi vẫn một mình tập nhảy. Quá vất vả rồi!”

Bạc Hà nhìn bóng dáng màu xanh da trời không ngừng chạy, bật nhảy, bay lên ở phía xa, tự cho rằng hiểu rõ mọi chuyện, nói: “Có thể trong lòng buồn bực, muốn tìm một chỗ để phát tiết. Vận động là biện pháp tốt nhất, tốt hơn là đánh nhau”.

An Nhiên nghi hoặc: “Cậu nói xem, rốt cuộc cậu ấy có chuyện gì mà bực bội lâu như vậy?”

Bạc Hà vẫn không tiết lộ: “Ai mà biết được chứ!”

Việc tập luyện giống như bán mạng của Tịch Duệ Nam cũng khiến cho các thành viên cùng tổ của cậu không thể nào hiểu nổi. Tăng Đào đùa với cậu: “Tịch Duệ Nam, cậu không cần vất vả như thế, ở môn nhảy sào cậu đã là số một toàn trường rồi, chúng mình cũng đã thi đấu với cậu rồi, hội thao trường lần này, cậu nhất định cầm chắc chức quán quân, đến đây nghỉ ngơi uống chút nước đi”.

Tịch Duệ Nam lắc đầu, tiếp tục luyện tập dưới ánh mặt trời. Trên sân vận động chỉ còn lại một mình cậu đang kiên trì luyện tập, giáo viên thể dục bảo cậu nghỉ ngơi, cậu cũng chẳng nghe.

Giáo viên thể dục vô cùng tán thưởng, khen ngợi Tịch Duệ Nam được trời phú cho khả năng nhảy cao lại còn chăm chỉ luyện tập như thế này, tương lai nhất định có tiền đồ lớn trong sự nghiệp thể thao.

Nhưng Bạc Hà nhìn bộ dạng tập luyện hùng hục khổ luyện của Tịch Duệ Nam như vậy, lại thấy có gì đó không bình thường. Cô cảm thấy cậu dường như...nói thế nào nhỉ, giống như là hết ngày hôm nay sẽ không còn cơ hội nhảy sào nữa vậy, cho nên mới cố gắng nắm lấy chút thời gian và cơ hội cuối cùng này, để mình được nhảy thêm dù chỉ một lần.

Suy nghĩ này quá vô lý, với sức khỏe của Tịch Duệ Nam, cậu có nhảy thêm tám năm, mười năm nữa cũng chẳng có vấn đề gì, bản thân Bạc Hà cũng cảm thấy viễn vông, cho nên nhanh chóng gạt ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Nhưng không ngờ rằng, trên sân động buổi chiều ngày hôm sau, Tịch Duệ Nam đã xảy ra chuyện thật.

Chiều hôm đó, trước khi luyện tập, tất cả các thành viên cùng tập trung chạy một nghìn sáu trăm mét. An Nhiên vẫn là người rơi lại cuối cùng, chạy đến mức không thở nổi, khổ sở than trời. Tịch Duệ Nam từ lúc bắt đầu đã một mình vượt lên phía trước, không biết vì sao cậu lại chạy bán mạng giống như là thi cự li ngắn, bỏ đám người lại tít phía sau.

Có người thắc mắc: “Tịch Duệ Nam gần đây làm sao vậy? Lúc nào cũng tập như bán mạng, vừa mới bắt đầu đã chạy nhanh như vậy rồi”.

Với kiểu chạy thế này, hoàn thành một nghìn sáu trăm mét xong, không mệt chết mới lạ.

Bạc Hà cùng phần lớn đội ngũ chạy ở vị trí giữa, nhìn theo Tịch Duệ Nam dần dần tít phía trước, tốc độ chạy nhanh như vậy, cô tính toán chắc không đến hai vòng cậu sẽ không chạy nổi nữa. Dùng tốc độ chạy một trăm mét để chạy đường trường, có thể chạy được bốn, năm trăm mét đã là tương đối tốt rồi.

Không ngoài dự liệu của cô, Tịch Duệ Nam còn chưa chạy được một vòng thì đã giảm tốc độ, nhưng vẫn kiên trì chạy hết hai vòng sau đó còn tiếp tục chạy. Rồi cậu đột nhiên gục ngã xuống đường. Bóng dáng màu xanh da trời nằm sõng soài bất động trên đường chạy màu đỏ trong cậu như đã ngắt đi rồi.

Chuyện gì vậy? Cho dù có chạy mệt cũng không đến mức ngắt đi chứ? Cậu ấy chẳng phải là loại nữa sinh ông ọ, yếu ớt, chắc là xảy ra chuyện rồi.

Đứng ở một góc sân vận động, hai giáo viên thể dục nhận thấy tình hình không ổn, vội vàng chạy đến chỗ Tịch Duệ Nam. Một nam sinh chạy phía trước cũng lập tức lao qua đó, lúc lật người cậu lại, phát hiện ra sắc mặt cậu trắng bệch, môi tím ngắt, hai mắt nhắm chặt, đã hoàn toàn mất tri giác.

Một giáo viên thể dục có kinh nghiệm xử lý chấn thương trong khi vận động, lật người cậu nằm thẳng lại, thử bắt mạch, nghe nhịp tim, lập tức kinh hãi gọi hai nam sinh đến nâng cậu dậy rồi chạy về phía tòa nhà hành chính.

Nhóm học sinh còn lại đều kinh ngạc nhìn Tịch Duệ Nam được hỏa tốc khiêng đi, không rõ vì sao cao thủ chơi thể thao hôm nay lại bị như vậy. Chẳng mấy chốc, xe cấp cứu kêu inh ỏi tiến vào trường, bọn họ lại lần nữa chấn động. Không nghi ngờ gì nữa, chiếc xe này đến là để đưa Tịch Duệ Nam vào viện, tình trạng của cậu nghiêm trọng đến như vậy sao?

“Thật đáng sợ, không biết chuyện gì xảy ra nữa, tìm cậu ấy đột nhiên ngừng đập. Điều kiện phòng y tế của trường có hạn nên phải lập tức gọi xe cấp cứu, bây giờ đưa đi bệnh viện cấp cứu rồi”.

Tim ngừng đập, nếu như không kịp thời cấp cứu sẽ nguy hiểm đến tính mạng, tình hình nghiêm trọng đến thế sao? Tin tức này khiến tất cả các thành viên đều khó mà tin được nhưng sự thực bày ra ngay trước mắt, không cho phép bọn họ không tin.

Lúc Tịch Văn Khiêm nhận được điện thoại khẩn cấp của trường học thông báo cũng cảm thấy vô cùng khó tin. Con trai ông từ nhỏ đã vô cùng khỏe mạnh, gần như là chưa từng bị bệnh, thỉnh thoảng sốt ho cũng uống chút thuốc vào là khỏi ngay. Làm sao đột nhiên tim lại ngừng đập phải đưa đi bệnh viện cấp cứu? Khi nghe thấy tin tức ấy, ông kinh hãi đến mức suýt đánh rơi cả điện thoại.

Lập tức dừng việc đàm phán hợp tác giữa chừng, ông vội vàng liên lạc với vợ rồi hỏa tốc chạy đến bệnh viện. Bất chấp vượt qua hai lần đèn đỏ, tiền phạt là chuyện nhỏ, con trai là chuyện lớn, ông không để ý được nhiều như vậy.

Khi ông lái xe đến bệnh viện, Hạ Dung Phương cũng vừa tới nơi, mặt đầy nước mắt, hai vợ chồng vội vàng tìm đến cửa phòng cấp cứu, trong phòng cấp cứu vẫn bật đèn màu đỏ, giáo viên thể dục và bác sĩ của trường vẫn chờ đợi ở ngoài cửa.

Giáo viên thể dục kể lại một lượt tình hình xảy ra hôm nay cho bọn họ nghe, cuối cùng nói: “Thật sự không ngờ được sẽ xảy ra chuyện như thế này, Tịch Duệ Nam vẫn luôn luyện tập có trật tự, xảy ra chuyện ngoài

ý muốn thực sự khiến chúng tôi không lường trước được. Nhưng cơ thể của em ấy vẫn luôn khỏe mạnh, tôi nghĩ chắc là sẽ không nguy hiểm đâu.”

Giáo viên thể dục cố hết sức để phụ huynh bớt lo, nhưng con trai họ đang ở trong phòng cấp cứu, là bố mẹ làm sao có thể bớt lo cho được? Hạ Dung Phương nước mắt cứ chảy không ngừng, Tịch Văn Khiêm thì hít hết điều này đến điều thuốc khác. Tư vị vô cùng đau đớn giống như đưa thân vào lò lửa.

Cuối cùng cũng đợi được đến lúc cánh cửa phòng cấp cứu mở, khi bác sĩ bước ra, trái tim Tịch Văn Khiêm thất lại trong thoáng chốc, việc hít thở đột nhiên trở nên khó khăn. Ông dăm dăm nhìn vào miệng của vị bác sĩ, vừa chờ mong vừa sợ hãi đáp án của ông ấy, điều thuốc kẹp giữa hai đầu ngón tay bị bóp gãy trong vô thức.

May mắn là bác sĩ đưa ra một đáp án khiến mọi người đều thở phào nhẹ nhõm: “Sau khi cấp cứu, bệnh nhân đã khôi phục được nhịp tim và tự chủ hô hấp, cần nằm lại bệnh viện để theo dõi thêm hai ngày, nếu sau đó không có dấu hiệu tái phát thì về cơ bản là không có gì nguy hiểm.”

Tịch Duệ Nam từ từ mở mắt, lúc nhìn thấy bốn bức tường trắng trong phòng bệnh, cậu biết kế hoạch to gan mạo hiểm của mình đã thành công rồi.

“Nam Nam, con tỉnh rồi.”

Giọng vừa lo lắng vừa vui mừng của mẹ cậu, Hạ Dung Phương, vang lên bên tai, hơi quay đầu, cậu nhìn thấy mẹ đang ngồi bên cạnh giường, đôi mắt vừa đỏ vừa sưng, rõ ràng là rơi không biết bao nhiêu nước mắt. Lần này, cậu thực sự khiến bà bị kinh sợ rồi. Cậu thấp giọng gọi một tiếng với ý xin lỗi: “Mẹ!”

“Nam Nam, con còn thấy khó chịu ở chỗ nào không?”

“Phần ngực vừa đau vừa bức bối. Mẹ, vì sao con lại ở bệnh viện?” Tịch Duệ Nam biết rõ còn cố ý hỏi, bởi vì cậu muốn biết chuẩn đoán của bác sĩ đưa ra.

“Hôm đó, lúc luyện tập con chạy quá nhanh, vận động kịch liệt khiến tim bị quá tải, cho nên bị ngất rồi được đưa đến bệnh viện cấp cứu.”

“Nhưng trước đây con luyện tập không hề ít hơn hôm đó mà, lúc tập nhảy sào còn mệt hơn chạy bộ nhưng con chưa từng bị ngất xỉu. Mẹ, có phải là con bị bệnh gì không?”

Hai mắt Hạ Dung Phương, đỏ hoe nhưng bà vẫn dịu giọng an ủi con trai: “Con không làm sao cả, đừng nghĩ ngợi quá nhiều!”

Tim Tịch Duệ Nam đột nhiên ngừng đập, sau khi được đưa đến bệnh viện cấp cứu, bác sĩ đã kiểm tra tỉ mỉ cho cậu nhưng không phát hiện ra bất cứ tổn thương hữu cơ nào, chức năng của tim rất bình thường, vì sao lại đột nhiên ngừng đập? Bác sĩ kiểm tra đi kiểm tra lại cũng không tìm ra được nguyên nhân, cuối cùng đành đưa ra chuẩn đoán là “bệnh tim cấp tính”.

“Có thể do vận động vượt quá giới hạn chịu đựng của tim, nên dẫn đến bệnh tim cấp tính.”

Tịch Văn Khiêm vô cùng căng thẳng. “Bác sĩ, nhưng sức khỏe của con trai tôi vẫn luôn rất tốt, làm sao đột nhiên lại bị bệnh tim cấp tính được?”

“Không phải cứ cơ thể khỏe mạnh thì sẽ không mắc bệnh tim. Trong các cuộc thi chạy marathon đường dài cũng nhiều lần xuất hiện việc vận động viên đột tử. Vận động tuy có ích cho sức khỏe nhưng nếu vận động với cường độ quá cao và thời gian vận động quá dài thì có thể dẫn đến bệnh tim cấp tính, bệnh ở huyết quản. Bệnh của con trai ông cũng là vì nguyên nhân này.”

“Vậy...con trai tôi sau này sẽ thường xuyên tái phát bệnh tim sao?”

Tịch Văn Khiêm thực khó chấp nhận sự thật là cậu con trai vốn dĩ khỏe mạnh đột nhiên trở thành một bệnh nhân mắc bệnh tim.

Bác sĩ an ủi ông: “Không phải thế, qua kiểm tra kĩ càng, chúng tôi thấy tim của cậu bé không có bất cứ tổn thương hữu cơ nào, lần này chỉ là vận động quá độ mới dẫn đến tim ngừng đập, chức năng của tim vẫn bình thường. Cậu ấy không thể coi là một người mắc bệnh tim, nhưng đã có tình huống đột ngột như thế, sau này tốt nhất là không nên vận động quá độ nữa, để tránh xảy ra sự việc ngoài ý muốn như thế này. Nếu lại

lần nữa xuất hiện triệu chứng tim ngừng đập thì có thể từ bệnh tim cấp tính chuyển thành bệnh tim mãn tính, lúc đó sẽ rất phiền phức.”

Lời của bác sĩ khiến Tịch Văn Khiêm bớt lo lắng nhưng sau khi suy nghĩ lại nói: “Bác sĩ, con trai tôi từ tiểu học đã bắt đầu luyện tập nhảy sào, nó vô cùng thích môn thể thao này, liệu sau này nó còn có thể tiếp tục nhảy sào không?”

“Nhảy sào sao? Là môn thể thao chống một chiếc gậy trúc để nhảy qua một chiếc xà ngang ấy mét ư?” Bác sĩ kiên quyết lắc đầu. “Chắc chắn không thể nhảy nữa rồi, nếu bắt nhảy đến giữa không trung, rồi trái tim lại có vấn đề, người cứ thế rơi xuống thì làm sao? Quá nguy hiểm, tuyệt đối phải cấm. Có thể đổi sang môn thể thao khác nhau như chạy bộ, bơi lội, đánh cầu lông....sẽ thích hợp với cậu ấy hơn.”

Ngoài những điều này ra, bác sĩ còn đặc biệt dặn dò gia đình phải chú ý đến vấn đề cảm xúc của cậu con trai. Ông nói tuổi trẻ đều rất miễn cảm, thân thể xuất hiện tình trạng ngoài ý muốn như thế này cho thấy có gánh nặng về mặt tinh thần, khuyên bố mẹ cậu nhất định phải quan tâm, yêu thương cậu nhiều hơn.

Khi Tịch Văn Khiêm nặng nề lê bước đến phòng bệnh của con trai, Tịch Duệ Nam vẫn đang cố gắng hỏi mẹ xem có phải mình mắc bệnh gì đó không, cậu nhấn mạnh nhiều lần. “Con chẳng phải là loại nữ sinh gió thổi qua đã ngã. Nếu như không có chuyện gì, con không tin là mình đang yên đang lành lại hôn mê bất tỉnh.”

Hạ Dung Phương bị cậu gặng hỏi sắp không giấu được nữa rồi, đúng lúc nhìn thấy chồng đi vào, bà cầu xin giúp đỡ, nói: “Văn Khiêm, anh nói chuyện với Nam Nam đi.”

Tịch Văn Khiêm biết Hạ Dung Phương muốn giấu con trai, không muốn tạo ra ảnh hưởng xấu về mặt tâm lý cho cậu, nhưng chuyện này không giấu nổi, bởi vì sau này không thể để cậu tiếp tục chơi môn nhảy sào mà cậu yêu thích nữa.

“Nam Nam, con nghe bố nói.”

Tịch Văn Khiêm nhắc lại nguyên văn lời của bác sĩ cho Tịch Duệ Nam nghe, ông gắng hết sức để nói nhẹ nhàng, bình thản: “Chỉ là vận động quá độ dẫn đến bệnh tim cấp tính, các chức năng của tim con vẫn bình thường. Sau này ngoài việc phải tránh vận động quá độ ra, còn lại không có gì khác so với người bình thường cả, đừng lo lắng, sức khỏe của con không có ảnh hưởng gì lớn cả.”

“Không thể vận động quá độ, vậy sau này con cũng không thể nhảy sào nữa đúng không?”

Tịch Văn Khiêm an ủi con trai: “Nam Nam, không sao cả, nhảy sào chỉ là một sở thích của con, nếu như không thể tiếp tục nữa thì tập một môn khác mà con thích là được.”

Tịch Duệ Nam trầm mặc, chẳng nói lời nào, trong sự trầm mặc có sự nặng nề như bị cả ngọn núi đè xuống.

Tịch Văn Khiêm biết con trai đang buồn, đưa tay ra khẽ vuốt mái tóc mềm mại của cậu, rồi nói: “Nam Nam, con đừng buồn. Ngoài việc không thể nhảy sào, bác sĩ nói những môn thể thao như chạy bộ, bơi lội, cầu lông, con vẫn có thể tham gia bình thường. Cuộc sống của con sẽ không quá khác biệt trước kia.”

Tịch Duệ Nam ngược mắt lên chăm chú nhìn bố mình, hỏi: “Bố, ngoài việc không thể nhảy sào, cuộc sống của con ở những phương diện khác vẫn có thể giống hệt như trước kia sao?”

Bị con trai dùng ánh mắt trong suốt chỉ có ở tuổi thiếu niên kia chăm chú, Tịch Văn Khiêm đột nhiên hiểu ý tứ sâu xa trong lời nói của cậu. Tịch Duệ Nam hy vọng cuộc sống vẫn có thể giống hệt như trước đây, bố mẹ yêu thương nhau, gia đình viên mãn, không có người thứ ba đến phá hoại.

Trái tim thất lại, từ góc độ của người đàn ông, Tịch Văn Khiêm không nỡ bỏ Phạm Na, nhưng khuôn mặt trắng xanh và ánh mắt hy vọng của con trai đang nằm trên giường bệnh đã đánh thức trách nhiệm của một người làm bố trong ông. Nên lại một tiếng thở dài, ông dứt khoát gạt đầu, nói: “Có thể, Nam Nam, cuộc sống của con sẽ giống hệt như trước đây. Bố và mẹ sẽ mãi mãi ở bên cạnh chăm sóc con.”

Tịch Duệ Nam nở nụ cười, nhiều ngày như vậy rồi, đây là nụ cười đầu tiên của cậu. Khóe miệng hơi nhếch lên, nó là một nụ cười nhẹ nhàng, giống như ánh mặt trời xuyên qua màn sương dày đặc trong ngày đông.

Hạ Dung Phương hiểu ẩn ý trong cuộc nói chuyện của hai bố con, bà vô thức liếc nhìn chồng mình một cái, vừa khéo bắt gặp ánh mắt ông, vẻ mặt của hai người đều vô cùng phức tạp.

Sau khi kết quả chuẩn đoán bệnh tim cấp tính của Tịch Duệ Nam được giáo viên thể dục và bác sĩ của trường mang về, chẳng mấy chốc toàn trường đều biết, bất luận là học sinh hay giáo viên, người người đều kinh ngạc chẳng hiểu ra làm sao.

“Không phải chứ, Tịch Duệ Nam cũng mắc bệnh tim ư?”

“Thật là chẳng thể nào ngờ được, cao thủ vận động như cậu ấy cũng mắc bệnh tim sao?”

“Đúng vậy, Tịch Duệ Nam làm sao lại mắc bệnh tim được chứ, có nhầm không đấy, hay là bệnh viện chuẩn đoán nhầm rồi?”

“Chuẩn đoán nhầm cái đầu cậu ấy! Tim cũng đã ngừng đập rồi còn có thể chuẩn đoán nhầm hay sao, cấp cứu được coi như là cậu ta mạng lớn rồi.”

Trong phòng học của lớp năm khối mười, các học sinh vô cùng kích động, người người bàn tán, tiết truy bài sáng đều nói về chuyện này.”

Lời bàn tán xôn xao không ngừng lọt vào tai Bạc Hà đang chống cằm, thất thần suy nghĩ. Cô cảm thấy việc này có gì đó không thể hiểu nổi, mấy ngày trước cô còn nói với Tịch Duệ Nam, nếu như cậu mất bệnh tim, bố mẹ cậu chưa biết chừng sẽ không ly hôn nữa, ai ngờ mới chỉ có mấy ngày, cậu ta lại mắc bệnh tim thật, dưới gầm trời này lại có chuyện trùng hợp như vậy sao? Cô nghi ngờ là cậu giả bệnh. Nhưng mà bệnh này làm sao có thể giả vờ được giống như đau bụng, đau đầu, thực sự là tim cậu đã ngừng đập, sau đó phải đến bệnh viện cấp cứu, suýt chút nữa thì mạng sống khó giữ. Nghĩ đi nghĩ lại, Bạc Hà chỉ có thể dùng câu thể sự khôn lường để làm kết luận cuối cùng.

Bệnh tình của Tịch Duệ Nam khiến An Nhiên rất đau lòng: “Vì sao cậu ấy lại mắc căn bệnh này chứ! Mình muốn quyên góp cho cậu ấy, mình muốn quyên góp tất cả tiền tiêu vặt của mình cho cậu ấy chữa bệnh.”

Có người nói: “Cậu thôi đi, nhà Tịch Duệ Nam không thiếu tiền cho cậu ấy chữa bệnh, không giống như nữ sinh lớp bảy kia, phải phát động toàn trường quyên góp cho cô bé.”

“Nhà cậu ấy có tiền là việc nhà cậu ấy có tiền, chúng ta quyên góp là tâm ý của chúng ta. Các bạn có nguyện ý quyên góp không? Hay là chúng ta quyên góp tiền trên lớp, buổi chiều mua chút đồ gì đó rồi cùng nhau đến bệnh viện thăm Tịch Duệ Nam thì thế nào?”

Đề nghị của An Nhiên nhận được sự ủng hộ của đa số học sinh, đặc biệt là nữ sinh. Vốn dĩ bạn học cùng lớp bị bệnh phải vào viện, dù thế nào cũng nên đi thăm một chút, huống hồ người nằm trong viện còn là một nam sinh nhận được sự hoan nghênh như vậy. Hơn nữa quyên góp chút tiền đối với học sinh lớp này cũng chẳng phải vấn đề gì lớn, đa số mọi người trong lớp có gia cảnh khá giả, cho con trai con gái độc nhất tiền tiêu vặt cũng khá xôm xênh. Nghe nói quyên góp cho Tịch Duệ Nam, mọi người đều thoải mái mở hầu bao, chẳng mấy chốc đã quyên được hơn hai nghìn tệ.

Bạc Hà cũng quyên hai mươi tệ, là toàn bộ số tiền mặt trên người cô.

An Nhiên phụ trách ghi tên và số tiền của người quyên góp, sau khi toàn bộ việc ghi chép hoàn tất, cô lên nói với Bạc Hà: “Thật kinh thường Quách Ích, cả lớp chỉ có mỗi cậu ta không quyên góp.”

“Có thể hiểu được mà, dù sao cậu ấy cũng đã đánh nhau với Tịch Duệ Nam, quan hệ không tốt, cậu ấy đương nhiên sẽ không muốn quyên góp tiền cho Tịch Duệ Nam.”

An Nhiên vẫn không thể hiểu: “Nhưng người ta đã bị bệnh tim mà cậu ta còn ghi thù như thế này, thật là không có lòng cảm thông.”

Buổi chiều hôm đó, An Nhiên quyết định không tham gia tập luyện ở trường mà cùng một nhóm bạn trong lớp rầm rộ đến bệnh viện thăm Tịch Duệ Nam. Bạc Hà còn nói sẽ giúp cô xin phép giáo viên chủ nhiệm cho nghỉ hôm nay, ai ngờ cô ấy lại hếch khuôn mặt xinh xắn lên, nói: “Không cần xin nữa, sau này mình cũng sẽ không đi tập nữa đâu. Trên sân vận động không có Tịch Duệ Nam, mình chẳng thêm tập luyện vất vả như vậy làm gì.”

An Nhiên nói rất thẳng thắn, Bạc Hà nghe xong chỉ biết dở khóc dở cười.

Học sinh trong lớp, ngoài mấy người tham gia tập luyện, những người khác gần như đều đi cả. Bạc Hà và Quách Ích là hai trong số những người không đi. Lúc nghỉ ngơi giải lao, Quách Ích đi đến nói chuyện với Bạc Hà: “Nữ sinh trong lớp, chỉ có một mình cậu không đi thăm Tịch Duệ Nam. Vì sao không đi?”

“Quyên tiền rồi, tâm ý đến là được. Hà tất phải xúm vào đi thăm bệnh, hơn nữa bình thường mình cũng chẳng qua lại với cậu ta.”

“Bạc Hà, cậu là nữ sinh duy nhất trong lớp không lấy lòng Tịch Duệ Nam, nhưng lại là bạn tốt của An Nhiên, người suốt ngày lấy lòng cậu ta. Tôi thật sự thấy lạ, cậu làm thế nào mà có thể chơi thân với cô ấy vậy?”

“Vì sao lại không chứ? Mỗi người đều có chí riêng của mình, cũng chẳng ảnh hưởng đến việc làm bạn với nhau. An Nhiên có ưu điểm của cô ấy, thẳng thắn không giả dối, tôi cảm thấy cô ấy rất được.”

“Có lúc cái miệng của cô ấy cũng quá cay nghiệt, bởi vì tôi không quyên tiền cho Tịch Duệ Nam, buổi chiều lúc đứng mặt ngoài hành lang, cô ấy cố ý dùng giọng điệu rất khoa trương, nói: “Ai da, gặp được một núi băng đến làm khách, lạnh quá, lạnh quá !” Tôi đứng ra một hồi lâu mới hiểu cô ấy đang nói mình là động vật máu lạnh.”

An Nhiên, quỷ nha đầu này, Bạc Hà cố nhịn cười: “Tính cô ấy là như vậy, cậu coi như không nghe thấy gì là được rồi.”

“Tôi cũng coi như không nghe thấy gì, chỉ là không quyên góp tiền cho Tịch Duệ Nam thôi, cậu ta đã không biết thông cảm, tôi cũng có thể càng không biết cảm thông hơn cậu ta chứ. Huống hồ gia đình nhà cậu ta không thiếu tiền chữa bệnh, so với việc quyên góp tiền cho cậu ta, thà rằng quyên góp cho học sinh lớp bảy kia còn hơn.”

Quách Ích cũng không phải là người không biết cảm thông, chỉ là cậu ta vẫn giữ mối ác cảm trong lòng. Bạc Hà tỏ vẻ hiểu được: “Quyên tiền vốn chính là tự nguyện, cậu không quyên, tất nhiên có lý do của cậu.”

Quách Ích nhìn Bạc Hà, chân thành nói: “Bạc Hà, trong số các nữ sinh trong lớp, chỉ có cậu là sáng suốt nhất.”

Đây là lời từ tâm can của cậu, cô nữ sinh tóc ngắn cởi mở này là người cậu trong suốt mắt nhất trong số nữ sinh của lớp.

Số tiền hơn hai nghìn tệ quyên góp cho Tịch Duệ Nam của lớp năm khối mười, lúc đầu Tịch gia dù thế nào cũng không chịu nhận, hai vợ chồng Tịch Văn Khiêm và Hạ Dung Phương cùng một nhóm học sinh cứ đưa qua đẩy lại cả nửa ngày, cuối cùng Tịch Duệ Nam ngẫm nghĩ rồi nói: “Bố mẹ cứ nhận đi.”

Tiền nhận rồi xử lý thế nào, Tịch Duệ Nam kể tai nói mấy câu, ông liên tục gật đầu. Sáng hôm sau, Tịch Văn Khiêm lấy số tiền này, thêm vào ba nghìn tệ thành năm nghìn tệ, lấy danh nghĩa tập thể học sinh lớp năm khối mười, quyên góp cho nữ sinh lớp bảy của khối cấp hai bị mắc bệnh tim phong thấp.

Món tiền này được xử lý vô cùng đẹp đẽ, sau khi Bạc Hà biết được cũng bất giác tán thưởng. đúng là phải như vậy, Tịch gia không thiếu tiền chữa bệnh, so với việc quyên góp cho Tịch Duệ Nam như thêu hoa trên gấm thì thà chuyển sang giúp đỡ cho người gặp khó khăn hơn. Bố của Tịch Duệ Nam xem ra vẫn là người tử tế, chỉ là đã phạm sai lầm không nên thôi. Nhưng sau chuyện con trai bị bệnh lần này, chắc ông sẽ không còn tiêu tốn tâm tư để tiếp tục ngoại tình nữa.

Sau đợt ốm, Tịch Duệ Nam quay lại trường học, An Nhiên phát hiện tâm trạng của cậu không còn nặng nề như khoảng thời gian trước nữa. Cô rất vui mừng: “Xem ra cơn đông trong lòng cậu ấy đã qua rồi, trời chuyển nắng đẹp rồi!”

Bạc Hà cười nhạo cô là “nhân viên quan sát khí tượng cảm xúc của Tịch Duệ Nam.” Cười xong, Bạc Hà lại quan sát cậu, phát hiện ra đúng là như vậy thật, tâm trạng của cậu rõ ràng tốt hơn rất nhiều. Xem ra trận ốm này hẳn đã khiến cho vấn đề cậu vẫn lo lắng nhiều ngày được giải quyết.

Lúc ở nhà, Bạc Hà bất giác để ý cửa sổ của căn hộ tầng ba bên tòa nhà đối diện. Cửa sổ luôn luôn đóng chặt, về đêm không thấy bật sáng đèn, dường như không còn ai sống ở đó nữa. Người phụ nữ tên Na Na

có khả năng đã chuyển đi rồi, hiển nhiên là cô ta đã bại trận trong cuộc tranh đoạt này.

Một người phụ nữ trẻ trung, xinh đẹp, tranh giành đàn ông với một phụ nữ tuổi tác xế chiều thì có thể dễ dàng thắng, nhưng nếu tranh giành người bố với một cậu con trai mười lăm tuổi thì sẽ khó khăn hơn nhiều. Đặc biệt là Tịch Duệ Nam, cậu thiếu niên quật cường, ngoan cố không chịu lùi bước, Bạc Hà nhớ cậu từng dứt khoát tuyên bố rằng bất luận như thế nào cậu cũng không chấp nhận hiện thực này, và cuối cùng quả nhiên cậu không cần chấp nhận, bởi vì hiện thực đã phải thay đổi vì cậu.

Không sai chút nào, hiện thực đã vì cậu mà thay đổi – Bạc Hà cảm thấy Tịch Duệ Nam rất thần kỳ, thời khắc then chốt, cậu làm thế nào lại có thể mắc bệnh tim cấp tính trùng hợp như thế chứ?

Hội thao mùa thu bắt đầu. Các vận động viên của lớp năm khối mười thể hiện rất xuất sắc, phàm là các môn thi đấu có họ tham gia, gần như đều giành được giải nhất. Chạy cự li ngắn một trăm mét cho nam, Quách Ích không phụ sự mong đợi của mọi người giành được ngôi quán quân, cự li một trăm mét cho nữ, Bạc Hà cũng dũng mãnh giành vị trí đầu. Chỉ có nhảy sào là mất đi lợi thế, không giành được giải. Có người thấy đáng tiếc, nói: “Vốn dĩ đây là chức quán quân lớp chúng ta nắm chắc nhất, đáng tiếc Tịch Duệ Nam lại phải bỏ thi.”

Lúc thi môn nhảy sào, Tịch Duệ Nam cũng quan sát cuộc thi, bầu trời trên chiếc xà ngang vô cùng trong xanh, đến mức mê hoặc. Trong cơ thể của cậu, nỗi khao khát muốn sải cánh bay lên đó cuộn trào không ngừng, nhưng cậu không thể bay lên được nữa.

Đây là lựa chọn do chính bản thân cậu đưa ra, để gia đình tiếp tục có được sự vẹn toàn, cậu cam nguyện chịu nguy hiểm, đồng thời vứt bỏ môn thể thao mà cậu yêu thích nhất.

Bây giờ, cuộc sống gia đình cậu đã quay lại quỹ đạo bình thường. Tịch Văn Khiêm nói với con trai rằng ông đã hoàn toàn cắt đứt quan hệ với Phạm Na, cô ta đã rời khỏi Thanh Châu đến Thượng Hải. Tịch Duệ Nam âm thầm điều tra, căn hộ của Phạm Na bây giờ thực sự đã không có người ở nữa, bạn bè, đồng nghiệp cũ của cô ta đều biết cô ta đã đến làm ột doanh nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài ở Thượng Hải.

Hiện giờ, Tịch Văn Khiêm ngày ngày tan làm đúng giờ, ngoài thời gian làm việc ra, còn lại đều ở bên gia đình. Đặc biệt là ở cạnh cậu con trai từng xuất hiện tình trạng ngoài ý muốn về sức khỏe, dường như sự mất đi khiến ông càng thêm trân trọng. Thấy bố chấm dứt việc lãng nhăng quay về với gia đình, tự đáy lòng Tịch Duệ Nam cảm thấy vui mừng cho bản thân mình và mẹ.

8. Q.2 - Chương 4: Thế Giới Nở Rộ

Như khóm hoa bất ngờ nở rộ, cảnh xuân ngập tràn nước mắt, đẹp đến mức khiến người ta kinh động tâm phách.

Tịch Duệ Nam khẽ run lên, từ chân tóc đến đầu ngón tay như có một dòng điện chạy qua rồi lan tỏa khắp toàn thân

Mỗi tế bào, mỗi mạch máu, mỗi sợi tơ trong cơ thể đều bị chấn động.

Sáng Chủ nhật, An Nhiên hẹn Bạc Hà cùng đi dạo phố. Cô ấy rất thích dùng kẹp tóc, vì nội quy trường Thanh Châu nhất trung rất nghiêm khắc, nam sinh không được để tóc, nữ sinh không được xõa tóc mà phải buộc lên nên An Nhiên liền mua về các loại dây buộc tóc xinh xắn để buộc mái tóc dài đen nhánh, suôn thẳng của mình lên.

Bạc Hà trước nay không tiêu tiền cho những món dây buộc này, vì kiểu tóc ngắn của cô quanh năm không đổi. An Nhiên còn muốn chọn cho cô những chiếc kẹp tóc mái xinh xắn, nhưng cô lắc đầu như trống bỏi, cô đã quen với mái tóc ngắn thả tự do rồi, không quen kẹp tóc điệu thế này.

An Nhiên đành tự chọn một đồng kẹp tóc. Sau đó, bọn họ cùng đi mua đồ lót, con gái thường rất ngại đi mua thứ đồ dùng riêng tư này một mình, nhất định phải rủ ai đó đi cùng. Bởi vì Bạc Hà không được mẹ dạy những điều này nên cô không biết phải chọn đồ lót như thế nào, thậm chí cả thời học cấp hai đều tự mua loại áo ba lỗ ôm sát người để mặc, giữa cho phần ngực dậy thì không đến nỗi nhảy loạn lên trước ngực. An Nhiên vừa nghe thấy cô vẫn còn mặc áo ba lỗ ôm sát người thì rất kinh ngạc. “Phải mặc áo ngực rồi

chứ, làm sao còn mặc áo ba lỗ được nữa, chẳng trách mình vẫn thắc mắc vì sao ngực của cậu lại bằng phẳng như vậy.”

Khi An Nhiên bắt đầu dậy thì, mẹ cô đã đưa cô đi mua áo lót nên cô rất kinh nghiệm, lập tức lôi Bạc Hà đến tiệm chuyên bán nội y ở khu mua sắm.

Bạc Hà có chút do dự. “Chỗ đó chắc giá rất đắt nhỉ?”

“Những chỗ đó nhìn thì có vẻ đắt nhưng thường xuyên có hàng giảm giá đặc biệt. Hơn nữa còn có chỗ thử đồ, không đến nỗi mua về rồi mặc mới biết không vừa. Đừng lo, sẽ mua được thôi.”

Dưới sự dẫn dắt của An Nhiên, Bạc Hà lần đầu tiên trong đời đi mua áo lót. Lúc mặc thử, cô không thể không thừa nhận áo ngực mặc tiện và thoải mái hơn nhiều so với áo ba lỗ bó sát. Giá cả cũng có thể chấp nhận được, thế là cô nghe lời An Nhiên mua hai chiếc.

Khi Bạc Hà xách túi đựng đồ lót cùng An Nhiên bước ra khỏi tiệm, ngẩng đầu lên nhìn thấy người khiến bọn họ không ngờ tới nhất – Tịch Duệ Nam.

An Nhiên rất vui vẻ. “Tịch Duệ Nam, thật trùng hợp!”

Tịch Duệ Nam không đi một mình, phía sau cậu còn có bố mẹ đi cùng, cả nhà ba người, bộ dạng vui vẻ hòa hợp. Tâm trạng của cậu xem ra rất tốt, hiếm khi thấy cậu mỉm cười, gật đầu đáp lại: “Các cậu cũng đi dạo ở khu mua sắm à?”

Vừa nói, Tịch Duệ Nam vừa vô thức liếc nhìn cửa tiệm mà An Nhiên và Bạc Hà mới từ trong bước ra, thấy từng hàng quần áo lót màu hồng phấn, xanh nhạt, tím nhạt, xanh thẫm đập vào mắt, cậu giống như bị lửa đốt, cuống quýt quay mặt nhìn đi chỗ khác. Ai ngờ vừa khéo, ánh mắt cậu lại rơi lên người Bạc Hà, trong tay cô xách một chiếc túi đựng đồ màu trắng in hoa hồng đỏ vô cùng bắt mắt. Rõ ràng cô vừa mới dạo qua tiệm này mua đồ.

Cùng lúc đó, Bạc Hà miễn cưỡng phát hiện ra ánh mắt của Tịch Duệ Nam. Cô đỏ mặt, vội vàng đưa tay xách túi đồ để ra sau người, còn giận dữ lườm Tịch Duệ Nam một cái khiến cậu đỏ bừng mặt mũi.

Cô gái mười lăm tuổi, đi mua đồ lót bị cậu con trai cùng tuổi nhìn thấy, đối với hai bên đều là chuyện vô cùng ngượng ngùng. Hai khuôn mặt trẻ trung, non nớt giống nhau bị sắc hồng phủ đầy mặt.

An Nhiên tỉnh ranh, thấy Tịch Duệ Nam đột nhiên đỏ mặt, bộ dạng nôn nóng bất an, lập tức hiểu được nguyên nhân. Cô bạn nhanh chóng kéo Bạc Hà đi ra mấy bước, không đứng ở chính giữa cửa ra vào của tiệm bán đồ lót nữa. Sau khi chào hỏi Tịch Duệ Nam, cô lại vô cùng nhiệt tình chào hỏi vợ chồng Tịch Văn Khiêm: “Cháu chào chú, cháu chào cô, cháu là An Nhiên, bạn học cùng lớp với Tịch Duệ Nam, đây cũng là bạn học cùng lớp chúng cháu, Bạc Hà.”

Bạc Hà giấu tay xách túi đồ ở sau người, chỉ muốn đi cho nhanh miễn cưỡng mỉm cười, cũng chào hỏi giống như chú vẹt học nói: “Cháu chào chú, cháu chào cô.”

Tịch Văn Khiêm và Hạ Dung Phương đều hòa nhã gật đầu, mỉm cười với bọn họ, sau đó Tịch Duệ Nam liền kéo bố mẹ vội vã rời đi. Lúc đi qua tiệm bán đồ lót kia, màu đỏ ửng trên mặt cậu vẫn chưa tan.

Cậu vừa đi, An Nhiên liền cuống quýt nói với Bạc Hà: “Bộ dạng đỏ mặt của Tịch Duệ Nam vừa rồi cậu có nhìn thấy không? Đáng yêu quá! Một cậu con trai xấu hổ thì sẽ trở nên đáng yêu hơn cả con gái nữa!”

Bạc Hà không thấy thế, cô chỉ cảm thấy đáng ghét thôi. Lần đầu tiên đi mua đồ lót lại gặp phải cậu, lúc cậu nhìn cửa tiệm bán đồ lót lại còn nhìn cô một cái, cô biết cậu đã đoán được đồ cô xách trong tay là thứ gì, tuy lập tức giấu túi ra sau người nhưng như thế cũng vô ích. Gò má cô bỗng nóng rực vừa xấu hổ vừa bực mình, lườm cậu một cái, ánh mắt là bốn chữ vô thanh: “Nhìn gì mà nhìn?”

Cái trừng mắt của cô dường như cũng khiến Tịch Duệ Nam khó xử, lập tức cụp mắt xuống không dám nhìn cô nữa, sau đó liền kéo bố mẹ đi. Coi như cũng biết điều!

“Bạc Hà, bố của Tịch Duệ Nam nhìn có vẻ còn rất trẻ nhỉ, lại phong độ ngời ngời, nhưng mẹ cậu ấy thì trông già hơn hẳn, đứng cùng nhau nhìn không được cân xứng lắm.”

Đúng là như vậy, khi bố mẹ của Tịch Duệ Nam đứng cạnh nhau, ông bố trông càng trẻ trung, bà mẹ trông càng già nua, khiến người khác có cảm giác đây là một đôi chồng trẻ vợ già. Chẳng trách bố cậu lại đi ra ngoài tìm người phụ nữ khác. Nhưng bây giờ cả nhà họ cùng đi dạo phố, có vẻ như sau cơn mưa trời lại sáng rồi.

Sau khi Bạc Hà mặc áo ngực, đột nhiên vóc dáng cô trở nên nữ tính hơn hẳn. Trước đây cô luôn bị cười nhạo là Thái Bình công chúa, bỗng chốc liền biến thành trông “rất được” khiến người ta kinh ngạc. Có nữ sinh còn hỏi có phải cô lên đi nâng ngực không? Nếu không thì vì sao bỗng dưng lại nhỏ cao thấy ngon thế này?

Bạc Hà đỏ khóc đỏ cười. “Làm gì có chứ, các cậu đừng nói lung tung.”

An Nhiên liền kề tai nói nhỏ với những nữ sinh kia, đương nhiên là nói cho họ biết nguyên nhân sự biến đổi của Bạc Hà, vì từ áo bó sát nách chuyển sang mặc áo ngực. Nghe xong, các cô gái đều cười trộm, đến mức Bạc Hà sắp ngượng quá hóa giận. “An Nhiên, cậu mà nói nữa là mình tuyệt giao với cậu đấy.”

An Nhiên vô tội xua tay. “Mình có lòng tốt muốn bác bỏ tin đồn cho cậu, tránh bị người ta nói cậu đi nâng ngực, thật đúng là lòng tốt không được báo đáp. Cậu không để mình nói, vậy mình sẽ không nói nữa.”

Các cô gái không nói nữa, các cậu trai lại xôn xao bàn luận. Giống như các nữ sinh khi ngồi với nhau thường thích nói đến các nam sinh, nam sinh khi ngồi với nhau cũng thường xuyên tìm chủ đề xoay quanh các nữ sinh để nói.

Điểm khác nhau là, chủ đề các nữ sinh sẽ hàm súc hơn một chút, khi nói đến nam sinh chỉ là bàn luận xem ai đẹp trai hơn, ai cool hơn, ai phong cách hơn. Các nam sinh khi nói chuyện về nữ sinh thì ngoài việc nói ai xinh đẹp, ai đáng yêu, ai khiến người ta thích, họ còn thảo luận xem vóc dáng của ai được hơn. Chỗ nữ sinh hấp dẫn nam sinh không phải chỉ là khuôn mặt thôi, thứ tác động đến thị giác hơn cả chính là vóc dáng và đường cong duyên dáng của họ. Đối với các chàng trai đang ở độ tuổi thanh xuân mà nói, thiếu nữ có bộ ngực căng tròn, vòng eo thon thả, vòng mông đầy đặn, ba bộ phận đặc trưng nhất của nữ giới tổ hợp thành một đường cong hình chữ S gợi cảm, thực sự là cảnh đẹp ý vui động lòng người.

Bạc Hà vốn không có những đường cong ấn tượng này, thân thể dưới lớp áo phong quần bò của cô vẫn luôn bằng phẳng, lại để một mái tóc ngắn, trông giống như cậu nhóc con chưa dậy thì. Lúc con trai trong lớp cùng bàn luận xem nữ sinh nào có vóc dáng đẹp, trước nay chưa từng có ai nhắc đến cô. Ai biết được “gió xuân hây hẩy đêm rồi”, cô đột nhiên biến thành “ngàn cây lê điểm trắng ngời nở hoa¹”. Bộ ngực bằng phẳng ban đầu giống như được thổi khí cho nở căng lên, hai nửa vòng tròn đáng yêu nhô lên dưới chiếc áo phong.

Note: 1 – Hai câu thơ trong tác phẩm Bạch tuyết ca tống Vũ phán quy kính của tác giả Sầm Tham đời Đường. Hai câu trên lấy từ bản dịch của Hải Đà trên thivien.net

Giờ ra chơi, khi cô và mấy bạn học chơi cầu lông trên sân vận động, thân mình nhẹ nhàng bật trái nhảy phải, phần ngực nửa vòng tròn hơi rung rung, phong cảnh đó chính là cảnh xuân tươi đẹp và vô hạn.

Sân tập xà đơn và xà kép ở ngay bên cạnh, mấy nam sinh trong lớp nhìn thấy thế, không kìm nén được xuyết xoa cằm thán, lấy cô ra làm chủ đề nói chuyện. Có nam sinh nói đùa đây chính là kỳ tích lớn thứ tám của thế giới – kỳ tích đồng bằng mọc núi cao.

“Các cậu nói xem có phải là cô ấy đi nâng ngực không?”

“Có thể đấy, nếu không thì làm sao chỉ qua một đêm đã nhô lên được.”

“Thuật nâng ngực này cũng thật quá quỷ quái, thực sự đến mức nát thành thần kỳ!”

Tịch Duệ Nam cũng đang ở cạnh mấy nam sinh này, nhưng một mình cậu leo lên ngồi tít trên xà cao, từ đó nhìn xuống, gió từ bốn phương tám hướng dịu dàng thổi đến, là gió có chứa ánh nắng đầu thu, mang theo vẻ trong sáng và ấm áp của sắc vàng kim, còn có hương thơm nồng nàn của hoa quế tháng Mười, khiến cậu cảm thấy vô cùng thoải mái, dễ chịu. Sau khi không được nhảy sào nữa, cậu rất thích leo xà cao, ngồi trên thanh xà ngang, ngẩng đầu nhìn bầu trời, đây là một cách khác để rút ngắn khoảng cách với trời xanh mây trắng.

Nghe lời bàn luận của mấy nam sinh kia, cậu vô thức nhìn sang Bạc Hà ở cách đó không xa, trước đây chưa từng chú ý, không biết ngực của cô ấy là tròn hay phẳng, nhưng bây giờ nhìn thì thấy ngực cô ấy thật sự có một đường cong đẹp đẽ.

Một nam sinh hùng hồn nói: “Không phải như các cậu nghĩ đâu, thực ra sự việc là thế này.”

Cậu ta nói chuyện Bạc Hà đổi từ áo ba lỗ sang mặc áo ngực, nhóm nam sinh được giác ngộ, hóa ra là vậy, trước đây cô ấy chẳng khác gì là đã bó ngực lại.

Tịch Duệ Nam ngồi ở trên xà cao lặng lẽ lắng nghe, đột nhiên nhớ đến hôm đó gặp Bạc Hà từ trong tiệm bán đồ lót đi ra, xem chính là ngày hôm ấy cô đi mua áo ngực. Kết quả, vừa ra khỏi cửa hiệu đã đụng phải cậu, khiến hai người đều vô cùng ngượng ngùng.

Có người không hiểu, nói: “Này, Dư Triết, làm thế nào cậu biết được?”

Một người khác cười ha ha. “Cậu không biết Dư Triết và Mạc Hiểu Tình thân nhau sao, cậu ấy có nội gián là Mạc Hiểu Tình, đương nhiên rất rõ tình hình của nữ sinh trong lớp rồi.

“Dư Triết và Mạc Hiểu Tình thân nhau à? Thật lợi hại, nhanh như vậy đã của được một nữ sinh rồi, đã “tiếp xúc thân mật” chưa vậy hả?

Câu hỏi mờ ám này khiến nam sinh có mặt ở đó đều bật cười. Lúc ấy ở Thanh Châu nhất trung, “tiếp xúc thân mật” là chỉ hôn và ôm, đối với những thiếu niên ở độ tuổi mười lăm, mười sáu, đây đã là hành động tương đối thân mật rồi. Nam sinh tên Dư Triết bỗng chốc ngại ngùng, mặt đỏ đến mang tai. “Không có chuyện đó, cậu đừng nói linh tinh nữa!”

“Đỏ mặt rồi, nhất định có, nhất định có!”

Một nhóm nam sinh lấy Dư Triết ra trêu đùa, càng nói càng lộ liễu, Tịch Duệ Nam một mình ngồi trên xà cao, nghe cũng thấy không kìm nén được phải thẹn thùng thay cho cậu ta.

Trên sân tập, Bạc Hà đang hào hứng, vui vẻ chơi cầu lông với bạn học. Đối thủ đối thành Quách Ích, bọn họ chơi đánh cầu rất ăn ý. Hai người đều có kỹ thuật tốt nên mới có thể đánh được liên một mạch như thế.

Bạc Hà sơ suất vọt hụt một cái, không đón được quả cầu. Quả cầu nhẹ nhàng bay qua đỉnh đầu, rơi xuống phía sau cô. Cô quay người chạy đi nhặt cầu, bước chân nhẹ như chú nai nhanh nhẹn.

Quả cầu lông rơi xuống bãi cỏ gần cột xà ngang. Tịch Duệ Nam buông thong hai chân ngồi trên thanh xà, ánh mắt vô tư nhìn theo Bạc Hà chạy đến nhặt cầu. Vào thời khác cô cúi người, cổ áo phồng hình chữ V hơi trễ xuống, nửa bầu ngực trắng trẻo lộ ra ngoài, đập thẳng vào mắt cậu.

Như khóm hoa bất ngờ nở rộ, cảnh xuân ngập mắt bức người, đẹp đến mức khiến người ta kinh tâm động phách.

Toàn thân Tịch Duệ Nam khê run lên, như có một luồng điện bỗng chốc lan ra khắp toàn thân. Mỗi tế bào, mỗi mạch máu, mỗi sợi tơ trong cơ thể đều bị chấn động.

Bầu ngực trắng ngần nửa kín nửa hở dưới lớp áo của thiếu nữ mười lăm, lọt vào mắt của thiếu niên mười lăm tuổi, là một thế giới mỹ lệ chưa từng thấy, là sự rung động và mê hoặc trước nay chưa từng có.

Chỉ một cái nhìn trong nháy mắt, nhưng lúc khom người nhặt quả cầu. Bạc Hà lại vô cùng miễn cảm ngượng đầu nhìn về phía cậu.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt chấn động của cậu khiến cô lập tức phản ứng lại. Theo bản năng cúi xuống nhìn, phát hiện ra cảnh xuân trước ngực mình lộ ra, cô cuống quýt nâng tay che phần cổ áo trễ xuống, giấu đi mảng da trắng như tuyết kia.

Sau đó, cô lập tức đứng thẳng người, hung dữ lườm cậu, bờ môi động đậy muốn nói gì nhưng không thốt nên lời. Chắc là cô muốn chửi cậu, nhưng vì kiêng dè có nhiều người trên sân, làm ầm lên cũng chẳng có lợi, đành thở phì phì lườm cậu thêm cái nữa rồi quay người chạy đi.

Như tên trộm bị người ta bắt quả tang, Tịch Duệ Nam đỏ mặt tía tai, cho dù cậu chỉ là vô tình nhìn thấy.

Một trận gió thổi đến, những bông hoa quế trông giống những màu vàng vụn bay lả tả khắp trời, hương hoa bủa vây khắp người. Trái tim của cậu, thơm ngát rộn ràng...

Bạc Hà đến nhặt cầu rồi đi, chỉ là trong thoáng chốc, nhóm nam sinh đều đang tóm lấy Dư Triết trên đầu, chẳng hề chú ý đến ánh mắt như dao của cô và Tịch Duệ Nam đang đỏ mặt tía tai.

Bọn họ vẫn đang nói về chuyện “tiếp xúc thân mật”, có một nam sinh biệt danh là Lão Miêu, là người lớn tuổi nhất trong lớp, đã mười bảy tuổi. Cậu ta có một hàng ria mép, cho nên trông có vẻ trưởng thành hơn. Cậu ta hạ giọng nói với mọi người: “Muốn biết “tiếp xúc thân mật” thật sự như thế nào không? Buổi chiều hôm nay chỉ có hai tiết, có thể tan học sớm, sau khi tan học thì đến nhà tôi xem đĩa đi.”

Lão Miêu vừa ngẩng lên, nhìn thấy Tịch Duệ Nam đang sững sờ ngồi trên xà ngang, cũng rủ cậu cùng đi: “Tịch Duệ Nam, hết giờ học đến nhà tôi xem đĩa không? Hay lắm đó!”

Tịch Duệ Nam vẫn ngẩn ngơ, trong đầu toàn là hình ảnh bầu ngực trắng như tuyết của Bạc Hà lộ ra lúc nãy, hể nhấm mắt, cảnh tượng đó lại hiện ra. Cố thể nào cũng không kiểm chế được cảm giác mặt mũi nóng bừng, tim đập thình thịch.

Cậu căn bản không nghe thấy những nam sinh bên dưới đang bàn luận chuyện gì, đột nhiên bị Lão Miêu gọi, nghe nói xem đĩa, cậu cho rằng có phim Hollywood hay nên mọi người rủ nhau cùng xem, liền hỏi: “Phim gì vậy?”

Các nam sinh đồng loạt cười ồ lên. “Vừa rồi cậu để hồn vía trên mây phải không?”

Lão Miêu cười, trả lời cậu: “Phim hay thế nào, đến khi đó cậu xem sẽ biết.”

Buổi chiều hôm đó, sau khi đến nhà Lão Miêu xem phim Tịch Duệ Nam bị chấn động lần thứ hai.

Lúc đầu, cậu hoàn toàn không biết đó là phim cấp ba, chỉ cảm thấy các nam sinh đi cùng đều rất hưng phấn, cậu nghĩ nhất định là một bộ phim Mỹ vô cùng đặc sắc, đáng xem. Kết quả đó lại là một bộ phim do Hồng Kông sản xuất, tình tiết chẳng có gì thú vị. Lúc cậu đang cảm thấy nhạt nhẽo, vô vị thì nam nữ chính lại ôm lấy nhau hôn hít.

Điều này cũng chẳng có gì cả, phim ảnh trên ti vi vẫn có rất nhiều những cảnh hôn nhau, nhưng hai nhân vật này càng hôn lại càng kịch liệt, bắt đầu cởi áo tháo đai. Điều này cũng chẳng có gì cả, bình thường cảnh quay chỉ chiếu đến đây là dừng thôi, xử lý trong phim về phương diện này đều rất hàm súc. Nhưng vượt ngoài dự liệu của cậu, áo của nữ chính được cởi ra, hình ảnh liền chuyển đến quay đặc tả phần thân trên lồ lộ, đôi bầu ngực đầy đặn, trắng như tuyết dựng đứng hiên ngang.

Trong phòng bỗng đồng loạt vang lên âm thanh xuýt xoa rùng mình, các nam sinh còn là thiếu niên đã ai từng thấy qua cảnh này chứ, tất cả cùng trợn tròn mắt, mặt đỏ bừng bừng, Tịch Duệ Nam thì run rẩy toàn thân, bởi vì cậu hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý, trong thoáng chốc đến hô hấp cũng ngừng lại.

Nam chính vẫn đang tiếp tục cởi quần áo nữ chính, giống như là bóc vỏ trứng gà, dần dần xuất hiện một thân thể trắng trẻo, nõn nà.... Tất cả các nam sinh đều thở gấp, ánh mắt dán chặt vào màn hình. Đúng lúc này, ti vi lại đột nhiên tối đen.

Vào thời khắc cao trào lại bị mất điện, nhóm nam sinh bức tức, có người còn mắng chửi cả mười tám đời tổ tông của sở điện. Mắt chong chong đợi đến nửa giờ đồng hồ mà vẫn không có điện trở lại, cuối cùng bố mẹ của Lão Miêu đều tan làm về nhà, bọn họ đánh cáo từ ra về. Lão Miêu vô cùng hiểu lòng người, vừa tiễn khách ra cửa vừa nói: “Không sao cả, chiều mai trốn một tiết, đến nhà tôi xem tiếp là được.”

Tịch Duệ Nam về đến nhà, mặt mũi vẫn còn đỏ ửng, Hạ Dung Phương nhìn thấy còn cho rằng cậu bị sốt. Bà đuổi tay ra sờ trán cậu, thấy không đến nổi nóng bỏng, nhưng lại có nhiều mồ hôi lấm tấm. Sau khi Tịch Duệ Nam đột ngột bị bệnh tim cấp tính, bác sĩ dặn dò vợ chồng bà phải chú ý nhiều đến tình trạng sức khỏe của con trai, nếu thấy cậu không thoải mái thì phải đưa đến bệnh viện kiểm tra kịp thời, vì sợ cậu lại phát bệnh nên Hạ Dung Phương vô cùng căng thẳng, lo lắng cho sức khỏe của con trai.

“Mẹ, con không sao đâu, chỉ tại hôm nay trời nóng quá thôi, toát mồ hôi đầy cả người, con đi tắm đây.”

Tịch Duệ Nam vừa nói xong liền chạy lên phòng, lấy quần áo đi tắm. Hạ Dung Phương nhìn khung cảnh mát mẻ đầu thu ngoài cửa sổ, cảm thấy kỳ quái, không hiểu ra sao.

Tịch Duệ Nam lại cảm thấy trời nóng như đổ lửa. Đặc biệt là buổi tối khi nằm ngủ trong chiếc chăn bông mềm mại, chỉ là chiếc chăn xuân thu mỏng một lớp nhưng cậu lại nóng như nằm trong lồng hấp, từ đầu đến chân đều nóng rùng rục. Bất luận là mở mắt hay nhắm mắt, trong đầu cậu đều là hình ảnh bầu ngực của nữ giới. Bầu ngực của thiếu nữ giống như nụ hoa xinh xắn căng tròn, được bao trọn trong chiếc áo lót màu xanh cốm của Bạc Hà, bầu ngực trắng như tuyết, đầy đặn như chiếc bánh bao không che đầy của cô diễn viên phim cấp ba Hồng Kông; những hình ảnh đó cứ lặn lẽ đan xen nhau, lặp đi lặp lại trước mắt cậu, khiến cậu thiếu niên mười lăm tuổi điên đảo thần hồn. Sợ sánh đi so sánh lại, cậu vẫn lưu luyến khuôn ngực nửa kín nửa hở bên dưới chiếc áo trễ cổ của cô bạn gái cùng tuổi hơn. Giống như đóa hồng chợt bừng tỉnh, e ấp nở là thời khắc đẹp nhất, tuyệt vời nhất, khiến cho người ta mặc sức tưởng tượng.

Trần trọc đến nửa đêm, cậu mới mệt quá thiếp đi, trong giấc ngủ nặng nề vẫn nhớ nhung khoảnh khắc tuyệt vời trên sân vận động của trường.

Cảnh trong mơ trung thực tái hiện lại một màn tương tự, cậu ngồi trên thanh xà ngang, lại lần nữa nhìn thấy Bạc Hà cúi người nhặt quả cầu trước mắt cậu, cổ áo hơi trễ xuống, nửa bầu ngực trắng như tuyết sáng ngời trước mắt cậu. Mà cô sau khi đứng thẳng dậy không lườm cậu nữa, trái lại còn đột nhiên cười với cậu. Nụ cười đó khiến cậu lập tức nhảy xuống khỏi xà cao, kích động chạy đến bên cô, ôm cô vào lòng.

Tiết truy bài sáng hôm sau, Tịch Duệ Nam đến muộn mười phút.

Sau khi vội vàng ngồi vào chỗ, cậu vô thức nhìn Bạc Hà ngồi trước mặt. Cô quay lưng về phía cậu, mặc một chiếc áo phong cổ tròn màu hồng. Mái tóc ngắn chắc mới gội lúc sáng sớm, nhẹ nhàng tỏa ra mùi thơm của dầu gội đầu, vẫn còn hơi ẩm, càng làm toát lên màu đen nhánh của mái tóc. Mà phần cổ nhỏ nhún dưới mái tóc đen, làn da càng được tôn lên trắng ngần.

Trái tim của cậu lại không khống chế được đập loạn lên.

Từ nhỏ đến giờ, Tịch Duệ Nam đều không thích chơi cùng con gái. Cậu cảm thấy con gái dằn dặt, lại yếu đuối, nhõng nhẽo, là một loại sinh vật chỉ biết gây phiền phức. Vậy mà vào mùa tu của năm mười lăm tuổi này, cuối cùng cậu đã bắt đầu biết được sự tốt đẹp của con gái.

Những nam sinh hôm qua đi xem phim, hôm nay hầu như mắt đều quàng thâm giống hệt nhau, vừa nhìn đã biết ngay là ngủ không ngon. Hết tiết, Lão Miêu liền gọi tất cả bọn họ ra hành lang, mặt đầy vẻ đùa cợt, thấp giọng hỏi: “Thành thật khi báo đi, đêm qua có phải đều vẽ bản đồ trên quần lót không?”

Mặt các nam sinh, hoặc nhiều hoặc ít, đều bối rối. Tịch Duệ Nam là người ngượng ngùng nhất, giấc mơ đêm qua ngầy ngất, quyến rũ đến cực điểm, sau khi tỉnh dậy quần lót của cậu ướt sũng một mảng. Lúc này bị Lão Miêu hỏi một câu thẳng tuột như thế, mặt cậu thoáng cái đã biến thành vải đỏ. Lão Miêu chỉ vào cậu, cười nói: “Ha ha, mặt của Tịch Duệ Nam sắp đỏ như mông khỉ rồi kia.”

Tịch Duệ Nam bị cậu ta cười, mặt càng đỏ thêm. Cậu bỗng thấy bực mình, chẳng nói chẳng rằng, quay người đi vào lớp, không thèm để ý đến bọn họ nữa.

Lão Miêu đi theo vào, cười nói: “Đùa chút thôi mà, làm sao đã giận rồi? Đừng giận nữa, buổi chiều lại đến nhà tôi xem tiếp.”

Tịch Duệ Nam ngập ngừng: “Tôi không đi nữa.”

“Vì sao? Hôm qua mới chỉ là đoạn mở đầu, phần đặc sắc hơn còn ở phía sau, tôi không tin là cậu không muốn xem tiếp.”

Tịch Duệ Nam thực sự rất muốn xem tiếp nhưng cùng các nam sinh trong lớp xem loại phim này, cậu cảm thấy rất ngượng. Vốn dĩ là một thể nghiệm rất riêng tư, nhưng lại thành đề tài để người ta lấy ra đùa cợt bất cứ lúc nào, cậu không muốn thế. Cho nên, bất luận Lão Miêu nói với cậu phần sau của bộ phim đặc sắc, bốc lửa như thế nào đi chăng nữa, cậu cũng kiên quyết lắc đầu từ chối.

Tịch Duệ Nam và Lão Miêu lén lút nói chuyện ở phía sau, Bạc Hà ngồi trước nghe thấy câu đực câu chẳng, chỉ loáng thoáng thấy hai cậu thấp giọng nói đến chuyện xem phim, bộ dạng thần bí nên không khó để đoán ra là bọn họ xem phim gì. Cô vô cùng khinh bỉ, nhếch khóe miệng lên: Những nam sinh này thật sự chẳng tốt đẹp gì. Ngoài sự khinh bỉ ra, cô cũng rất hiếu kỳ, bọn họ làm thế nào mà tìm được loại phim đó để xem?

Cô nói chuyện này với An Nhiên, cô ấy còn không tin. “Thật sao? Tịch Duệ Nam cùng xem phim cấp ba với Lão Miêu?”

“Đúng vậy, hơn nữa không chỉ xem một lần, hình như hôm qua đã xem rồi, hôm nay còn có phần đặc sắc hơn muốn cùng nhau xem đó. Cậu nói bọn họ lấy đâu ra đĩa phim đó để xem nhỉ?”

“Haizz, chỉ cần da mặt cậu đủ dày, trong cửa hàng băng đĩa có rất nhiều. Mỗi lần mình đi thuê đĩa xem phim, trong lúc vô tình phát hiện ra dưới quầy của chủ cửa hàng có một chiếc thùng giấy chứa loại đĩa đó, bìa vỏ đĩa đều là hình ảnh những cô gái bán khỏa thân. Nói thực, khi đó mình cũng muốn thuê một bộ về xem nó thế nào, nhưng mà thực sự là ngại mở miệng quá.”

An Nhiên cũng từng muốn xem phim cấp ba, chỉ là ngại đi thuê thôi. Bạc Hà không kìm nén được mà cười khùng khục, xem ra sự hiểu kỳ của con gái đối với chuyện này không hề kém con trai.

An Nhiên lại nói: “Tịch Duệ Nam cùng xem phim cấp ba với bọn họ cũng rất bình thường, làm gì có nam sinh nào không hiểu kỳ với những chuyện đó chứ.”

Tuy nói vậy nhưng hành vi lén xem phim cấp ba của Tịch Duệ Nam, kết hợp với chuyện hôm qua cậu ta ngồi trên xà cao nhìn chằm vào phần ngực bất cẩn bị hở ra của mình, khiến Bạc Hà đặc biệt phản cảm với cậu ta, thậm chí còn coi cậu ta là lưu manh. Cô nói với An Nhiên: “Cậu nói xem, đám con trai bọn họ xem phim cấp ba, có thể nào sẽ thành lưu manh không?”

Tin tức kiểu này trên báo chí, ti vi nhiều không đếm xuể, sách và phim khiêu dâm là vô số thanh thiếu niên trở nên dễ kích động, các phụ huynh đau đầu khổ não hô hào hạn chế nhưng hiệu quả rất nhỏ.

An Nhiên nghiêm túc suy nghĩ. “Người khác mình không biết, nhưng Tịch Duệ Nam chắc chắn là không phải người như thế. Bởi vì cậu ấy là một nam sinh biết đồ mặc, biết thẹn thùng. Cậu quên lần đó, khi gặp chúng ta trước cửa hàng bán đồ lót sao, cậu ấy đã xấu hổ đến mức nào?”

An Nhiên lại nhắc đến mối hận trong lòng Bạc Hà, thù cũ hận mới gộp chung lại, cô càng lúc càng hận Tịch Duệ Nam, giọng nói bức bối: “Đồ mặt thì sao chứ, không biết chừng cậu ta còn biến thành lưu manh nhanh hơn bất cứ ai đó.”

An Nhiên mặt mày hớn hở. “Nếu Tịch Duệ Nam biến thành lưu manh, vậy mình tình nguyện là người đầu tiên bị cậu ấy giở trò, mình vẫn luôn muốn được hôn cậu ấy, nhưng khổ nỗi là không có cơ hội.”

Bạc Hà gần như muốn ngất xỉu rồi, có lúc, cách nói chuyện của An Nhiên làm cho cô thấy khó thở, chóng mặt.

Buổi trưa sau khi tan học, Bạc Hà như thường lệ đến nhà xe để lấy xe. Oan gia ngõ hẹp, cô lại nhìn thấy Tịch Duệ Nam. Xe của cậu dựng cùng một chỗ với xe của cô, khiến cô rất không thoải mái. Cô lạnh mặt qua đó dắt xe, tuy không nhìn thẳng vào cậu nhưng khóe mắt lại liếc thấy cậu cứ nhìn cô mãi.

Bắt đầu từ cái nhìn vô tình ngày hôm qua, ánh mắt của Tịch Duệ Nam giống như là sắt, còn Bạc Hà chính là nam châm, rất dễ dàng thu hút sự chú ý của cậu.

Cậu không kìm nén được liên tục nhìn cô, cô ngồi ngay trước mặt cậu nên muốn nhìn là được ngay, tuy chỉ thấy bóng lưng nhưng cũng có thể khiến cậu nhìn cả trăm lần không chán.

Bạc Hà là một trong số ít con gái trong lớp để tóc ngắn, mái tóc ngắn cắt tỉa mỏng. Giữa mái tóc ngắn và cổ áo lộ ra một đoạn cổ nhỏ nhắn, trắng nõn mềm mại, mỗi lần nhìn thấy, cậu lại có khao khát muốn đưa tay chạm vào. Thỉnh thoảng cô hơi quay đầu để nói chuyện với bạn ngồi bên cạnh, như vậy cậu có thể nhìn thấy một nửa khuôn mặt nhìn nghiêng của cô. Đường nét bầu bĩnh, mềm mại xinh xắn; làn da trắng sứ tạo cảm giác trong như thủy tinh; cặp mắt to tròn, lông mi vừa dài vừa cong, lúc cô nói chuyện, cặp lông mi ấy luôn rung nhẹ nhẹ; bờ môi mím lại, giống như một quả mơ tươi trên cành; tất cả mọi thứ đều đẹp đến mức khiến cậu gần như không hít thở nổi.

Tịch Duệ Nam vẫn coi lũ con gái như không tồn tại, nhưng đến giờ ở Bạc Hà lại phát hiện ra vẻ đẹp của thiếu nữ thật tuyệt diệu. Trước khi có cô, cậu là kẻ thiếu hiểu biết, không có cảm giác với người khác. Cô chính là trực tung, trực hoành, khai thiên phá địa trong thế giới của cậu, trong chớp mắt cô cúi xuống nhặt quả cầu ấy, sinh mệnh trẻ trung của cậu đã lật sang một trang mới hoàn toàn.

Cậu bị cô hấp dẫn, một sự cuốn hút sâu sắc mà cậu chưa từng trải qua, ánh mắt luôn vô thức truy tìm bóng dáng cô.

Ánh mắt của Tịch Duệ Nam khiến Bạc Hà bất giác liên tưởng đến cái nhìn từ trên xà cao của ngày hôm qua.

Không nhận được vành tay cô nóng lên, thở phì phì lườm cậu một cái, từ trong kẽ răng rít ra hai chữ: “Lưu manh.”

Câu nói này của cô không có chủ ngữ, Tịch Duệ Nam nghe thấy lại phản ứng rất nhanh: “Cậu nói ai vậy?”

“Không chỉ tên không nói họ, ai nhận thì là nói kẻ đó. Mắt đừng có nhìn loạn bốn phía thì trong lòng khỏi thấy chột dạ.”

Tịch Duệ Nam biết nguồn gốc hai chữ này của cô, hơi đỏ mặt chột dạ thật, nhưng lại có chút không phục. Tính cách mạnh mẽ vốn có khiến cậu lập tức phản kích: “Ai nhìn lung tung chứ? Người nào tự mình không cẩn thận để lộ hết ra thì đừng trách người ta nhìn thấy.”

“Cậu..” Bạc Hà bị câu nói này chặn họng suýt nữa thì nghẹn chết. Sau khi cắn môi, mắt bốc lửa lườm cậu thêm cái nữa, cô giận dữ cực điểm, quay người nhảy lên xe, dùng dùng rời đi, không muốn để ý đến tên đáng ghét này nữa.

Thấy cô bị chọc tức bỏ đi, trong lòng Tịch Duệ Nam lại hơi hối hận, cậu thực sự không muốn làm cô tức giận. Chỉ là bản năng không chịu xuống nước, hơn nữa lại không có chút kinh nghiệm nào trong việc lấy lòng con gái, đặc biệt là một cô gái vẫn luôn không hòa thuận với cậu như Bạc Hà. Cậu nhủ mày, cảm thấy vô cùng khổ não.

Buổi chiều, mấy nam sinh trong lớp rủ nhau tan học thì cùng đến vườn quýt.

Thanh Châu nhất trung được xây dựng dựa lưng vào núi, cách trường học không xa, trên một ngọn núi nhỏ có vườn quýt.

Hằng năm khi đến mùa quýt, hương quýt tươi mới theo gió bay thẳng đến Thanh Châu nhất trung, như tiếng kèn hiệu lệnh thúc giục các nam sinh của trường ngửi thấy mùi thơm này mà hành động. Không đợi đến khi những trái quýt xanh chuyển thành màu đỏ cam, các cậu nhóc đã tốp năm tốp ba, men theo núi lên vào ăn trộm quýt xanh, nhét đầy ba lô rồi mới chịu rút lui.

Thanh Châu vốn trồng nhiều quýt, đến mùa quýt chín, khắp phố đều bán, lúc giá cả rẻ nhất, một tề có thể mua được một cân rưỡi, làm gì có học sinh nào không mua nổi chứ? Nhưng bọn họ lại thích đi ăn trộm, thích cái cảm giác kích thích ấy. Hơn nữa, quýt ăn trộm được, bọn họ còn dùng vào việc khác, ngày hôm sau sẽ lên lút đặt vào ngăn bàn của cô gái mà mình thầm thích. Cho nên hằng năm đến mùa quýt chín, trong trường sẽ có thêm nhiều đôi trai gái dặt tay nhau.

Mùa quýt chín, đối với nam sinh là ngày lễ, đối với nữ sinh càng đúng là ngày lễ - lễ Tình nhân đặc sắc chỉ ở Thanh Châu nhất trung mới có. Tình yêu mộng lung thời niên thiếu giống như trái quýt xanh biếc trên cành, ném vào đầu lưới, trong vị mát có chút tê tê, trong vị chua có chút ngọt.

Hương quýt bắt đầu hay lãng đãng quanh trường học, các nam sinh cũng bắt đầu “chiêu binh mãi mã”. “Buổi chiều sau khi tan học, lượn nửa giờ trong vườn quýt, người tham gia mau đến đăng ký.”

Rất nhiều nam sinh nhiệt tình tham gia, bao gồm cả Tịch Duệ Nam. Ba năm học cấp hai, cậu chưa bao giờ bỏ qua chuyến đi hái trộm quýt thể này, chỉ thuần túy cảm thấy làm chuyện đó rất kích thích và thú vị. Quýt trộm được, trước nay cậu chưa từng biết lút đặt vào ngăn bàn của nữ sinh nào cả, mỗi lần cậu đều đem quýt nhét trong cặp sách đồ hết lên trên bàn của mình, ai muốn ăn tự lấy mà ăn. Quýt của cậu luôn rất đắt hàng, chẳng mấy chốc đã bị các nữ sinh tranh cướp hết.

Cũng là quýt trong một vườn nhưng các cô gái cảm thấy quýt cậu hái ăn ngon hơn cả. Chẳng có cách nào, yêu ai yêu cả đường đi lối về mà.

Lần này đám nam sinh đi đến vườn trộm quýt không được thuận lợi cho lắm. Người trông vườn đã được tăng cường thêm nhiều hơn so với các năm trước, tuần tra khắp nơi, chẳng mấy chốc đã phát hiện ra băng nhóm “kẻ cắp”, cả lũ bị đuổi đến mức phải chạy vào đồng hoang. Tịch Duệ Nam mới nhét vào trong cặp

sách được bốn, năm quả quýt đã bị người ta đuổi đến nơi rồi, cậu lập tức quay người bỏ chạy. Lúc vượt qua tường bao, vì quá hoảng loạn, cậu bị trượt ngã một cái, cổ tay trầy rách, đầu gối sưng tím, hai ống quần dính đầy bùn. Sờ quýt trong túi sách thấy vẫn còn, trái tim lo lắng hoảng hốt của cậu mới yên tâm.

Sáng sớm hôm sau, Bạc Hà vừa vào lớp đã ngửi thấy hương quýt tươi thơm mát.

Hương thơm má lại hơi chua, kèm theo vị ngọt bay đi khắp phòng học, khiến người ta cảm thấy như đang ở trong một vườn quýt xum xuê trái. Cẩn thận nhìn lại, cô thấy rất nhiều nữ sinh đang ăn quýt, mặt mày hớn hở, gò má ửng hồng tươi tắn.

Bạc Hà thấy hơi kỳ quái, vì sao ăn quả quýt bình thường mà cũng vui vẻ như ăn đại tiệc như vậy? Lúc đi đến chỗ ngồi của mình, cô thấy trong ngăn bàn của An Nhiên ngồi phía trước cũng có rất nhiều quýt. Còn chưa ngồi vững cô đã buồn bực hỏi: “An Nhiên, cậu mua nhiều quýt như vậy làm gì?”

An Nhiên vui mừng hớn hở. “Không phải mình mua, người ta tặng đó.”

“Ai tặng cho cậu nhiều quýt như thế hả?”

“Hôm qua, chẳng phải rất nhiều con trai trong lớp đi đến vườn quýt hái trộm sao, quýt bọn họ trộm về đều tặng cho con gái ăn.”

“Vậy sao?”

“Đúng vậy, mình xem qua rồi, ngăn bàn của cậu cũng có.”

Bạc Hà nhìn xuống, quả nhiên trong ngăn bàn của cô cũng có năm quả quýt xanh bích, không biết là ai đặt vào, cô rất vui vẻ. “Tốt chưa này, chia đều ọi người phải không?”

“Không phải là chia đều ọi người đâu, quýt của các nam sinh chỉ tặng cho nữ sinh mà bọn họ thầm thích thôi. Bạc Hà xem ra hai người chúng ta đều có người thích.” An Nhiên rất kiêu ngạo.

Trong thế kỷ mới này, chuyện tình cảm ở trường trung học đã thoáng hơn nhiều rồi, nếu một nữ sinh được nam sinh thích, xấu hổ chiếm hai phần, vui mừng chiếm ba phần, kiêu ngạo lại chiếm năm phần, vì điều này chứng tỏ vẻ đẹp và sức hấp dẫn của bản thân cô gái đó.

Hóa ra chuyện tặng quýt là như vậy, Bạc Hà nhất thời có chút ngạc nhiên. Ai thích cô? Cô đã mười lăm tuổi rồi mà vẫn chưa từng được nam sinh nào thích. Thời học cấp hai, mái tóc ngắn của cô, bộ ngực phẳng của cô, tính cách thích chạy thích nhảy của cô, các nam sinh gần như đều coi cô là bạn cùng giới. Không ngờ vừa lên lớp mười đã có người mang “quả quýt tú cầu” đến cho cô rồi.

Ngoài sự kinh ngạc, Bạc Hà cũng khó tránh được cảm thấy vô cùng khoái trá: Cũng có người thích mình đó! Dù có giống con trai thế nào đi chăng nữa, suy cho cùng mình vẫn là con gái. Nghĩ đến việc được một nam sinh không biết tên thầm thích, trái tim cô không kìm nén được đập nhanh hơn, gò má đỏ ửng, cảm giác ngọt ngào lâng lâng, thậm chí suy đoán xem là ai tặng mình.

An Nhiên giúp cô đoán. “Chắc chắn là Quách Ích, nói thật mình đã sớm cảm thấy cậu ta thích cậu rồi.”

Quách Ích sao? Bạc Hà cũng không nghĩ ra được là ai, nhưng nghe An Nhiên nói chắc chắn như vậy, trong lòng nghĩ có lẽ thật sự là cậu ấy. Bất giác cô thấy bồn khoăn. “Vậy mình không thích cậu ta thì làm thế nào? Vẫn có thể ăn quýt chứ?”

“Ăn, cứ ăn tự nhiên! Cũng chẳng phải ăn quýt của cậu ta rồi thì sẽ phải làm người nhà cậu ta. Chúng ta ăn quýt bọn họ tặng là giữ thể diện cho bọn họ. Hơn nữa cậu ta chỉ tặng quýt, không để lại thư, cậu chỉ cần giả vờ hồ đồ là được rồi.” An Nhiên thật sự là một quân sư tốt!

Bạc Hà ngẫm nghĩ thật cũng đúng, yên tâm ăn. Quýt tặng đến tận miệng rồi, không ăn thì thật uổng phí.

Bạc Hà ăn liền một mạch hết hai quả quýt, chỗ còn lại để đến chiều ăn tiếp. Ai ngờ sau tiết hai, lúc Thể dục xong quay lại lớp, cô phát hiện ra quýt trong ngăn bàn lại nhiều thêm một quả, còn là một quả quýt bắt đầu chín đỏ. Ai lại tặng cô nữa vậy? Lấy ra nhìn, trên vỏ quýt màu đỏ này còn được vẽ thêm một khuôn mặt cười bằng bút mực, hai mắt cong cong kết hợp với một cái miệng mỉm cười. Chỉ thêm vào có ba đường cong mà trong quả quýt lại giống như đang toét miệng cười, vô cùng đáng yêu.

Sau khi An Nhiên biết, chỉ cười nói: “Xem ra năm nay vận đào hoa của cậu rất hưng đấy. Đây nhất định là nam sinh nào đó, buổi sáng không kịp đặt quýt vào ngăn bàn của cậu, cho nên nhân lúc học thể dục đặt vào rồi. Người này là ai vậy nhỉ? Còn rất sáng tạo nữa.”

Bọn họ gần như điếm hết một lượt đám con trai trong lớp nhưng cũng tìm ra được “kẻ nghi phạm” thứ hai này, cuối cùng An Nhiên giả bộ nghiêm túc. “Phần tử đặc vụ này xem ra ẩn thân rất sâu. Đồng chí Bạc Hà, cậu phải đề cao cảnh giác, cẩn thận ứng phó!”

Lúc không có thì chẳng có lấy một mống, khi có rồi thì lại đến cả hai, nhưng mà có người thích mình thì càng nhiều càng tốt, Bạc Hà đột nhiên cảm thấy rất thỏa mãn: Xem ra mình vẫn có sức hấp dẫn mà. Cảm giác từ khoái trá tăng lên thành dương dương tự đắc ý, vẻ mặt cả ngày đều vui vẻ, ngọt ngào. Lòng ham thích hư vọng đáng yêu của thiếu nữ đấy mà!

Quả quýt xuất hiện sau giờ Thể dục kia là Tịch Duệ Nam, nhân lúc mọi người không chú ý, cậu đã đặt vào ngăn bàn của Bạc Hà. Sáng sớm các nam sinh đến phòng học đặt quýt nhiều quá, cậu ngại ngần không muốn xúm vào chuyện náo nhiệt này, cũng không muốn người khác biết cậu đặt quýt vào ngăn bàn con gái. Cho nên nhân tiết Thể dục, phòng học không có ai, cậu cố ý dè dặt đi cuối cùng, đợi đến khi trong phòng học chỉ còn lại một mình, cậu nhanh nhẹn nhét quả quýt này vào ngăn bàn dãy trước.

Tổng cộng cậu hái được năm quả quýt, lúc trời tường ngã xuống bị dập mất ba quả, còn lại hai quả lành lặn, một quả vỏ đã hơi đỏ rồi, giống như vẻ ửng hồng thẹn thùng của thiếu nữ khi mới biết yêu, có thể coi đây là trái quýt ngon loại thượng đẳng, cũng coi như đáng để an ủi vết xước sưng vù trên cổ tay và vết bầm trên đầu gối cậu.

Trong tiết truy bài sáng, cậu thấy ngăn bàn của Bạc Hà đã có mấy quả quýt rồi. Đoán là Quách Ích tặng cho cô, hôm qua cậu ta cũng đi đến vườn quýt. Cậu chẳng muốn đặt quýt của mình lẫn lộn với quýt cậu ta tặng, thế nên nhân lúc đến tiết học Thể dục, các bạn trong lớp đều đã ra ngoài hết, cậu vội cầm bút vẽ một mặt biểu tượng mặt cười trên vỏ quả quýt, biểu thị hàng độc quyền sản xuất của Tịch Duệ Nam. Sau đó, cậu nhanh chóng đặt trái quýt mặt cười này vào ngăn bàn của Tịch Duệ Nam.

Lần đầu tiên trong đời, không phải Tịch Duệ Nam nhận được quà của con gái mà là tặng quà cho con gái. Lúc đặt trái quýt vào ngăn bàn của Bạc Hà, trái tim cậu đập nhanh hơn bao giờ hết.

Tịch Duệ Nam để ý thấy Bạc Hà để dành quả quýt có hình mặt cười của cậu đến cuối cùng mới ăn.

Đó là vào giữa tiết học buổi chiều, cô cúi đầu ngồi tại chỗ bóc vỏ quýt. Cậu đứng trước bệ cửa sổ bên cạnh, thỉnh thoảng quay sang đáp lời với mấy nam sinh, nhưng ánh mắt chốc chốc lại liếc nhìn cô. Trong lúc vô tình, cậu nhìn thấy bàn tay bóc quýt của cô, đó là một đôi tay rất đẹp, ngón tay thon dài, trắng nõn, móng tay đỏ hồng trong suốt, lúc bóc vỏ quýt, màu xanh đỏ kết hợp thực sự giống một bức tranh hài hòa đẹp đẽ. Tâm tư cậu bỗng chốc bị đôi tay đó chiếm cứ hoàn toàn, cậu rất muốn đi qua đó nắm lấy nó, nhưng chỉ dám nghĩ mà không dám hành động.

Bạc Hà căn bản không để ý đến cậu, lúc ngẩng mặt vô tình nhìn thấy cậu thì giả vờ như không thấy, hoặc trừng mắt lườm cậu. Tịch Duệ Nam biết, trong mắt cô, cậu chính là một kẻ lưu manh, cậu vừa tức giận vừa ử dột, mong muốn được làm hòa với cô nhưng lại không biết nên làm thế nào, cho nên buồn bã vô cùng.

Đêm đó khi đi ngủ, Tịch Duệ Nam vẫn nhớ nhung đôi bàn tay bóc quýt của Bạc Hà lúc ban ngày. Từ đôi tay đó, lại liên tưởng đến chiếc cổ nhỏ nhắn của cô, cặp mắt lấp lánh, bờ môi căng mọng, còn cả bầu ngực như nụ hoa...cứ nghĩ rồi nghĩ, chiếc chăn lụa lại trở nên nóng rực như lò nướng...

Bây giờ, hằng ngày trước khi đi học, thời gian nán lại trước gương của Bạc Hà lâu hơn trước, quần áo chỉnh đi chỉnh lại cho thẳng, mái tóc ngắn chải tái chải hồi. Bây giờ, dù sao cũng có nam sinh thích cô rồi, nên cũng phải chú ý đến hình tượng cá nhân, không được có lỗi với hai nhân vật âm thầm ngưỡng mộ cô.

Nữ nhân vì người mình thích mà trang điểm, tự cổ đã như vậy rồi. Đặc biệt là nữ sinh trẻ trung đang tuổi hoa, bất luận cô ta có thích người con trai ngưỡng mộ mình hay không, vẫn luôn mong muốn họ thấy được diện mạo đẹp đẽ nhất của mình. Nếu không phải mùa thu hơi lạnh, cô đã có thể diện váy vì hai cậu con trai thầm thích mình, cô muốn dùng dáng vẻ xinh đẹp, nữ tính nhất để cảm ơn bọn họ đã nhận ra cô giữa “bụi cỏ hoang”.

Chỉ có điều, cậu nam sinh còn lại là ai, đó vẫn là một câu đố chưa giải đáp trong lòng cô. Tạm thời, cô cũng không có nhiều tâm tư để suy đoán, vì kỳ thi giữa học kỳ đã đến rồi, kỳ thi lớn đầu tiên từ khi bước vào trung học, cô phải nỗ lực chuẩn bị cho nó. Cô cũng chẳng hy vọng có thể thi thật tốt, thật giỏi, chỉ cần đạt mức bình thường, không quá lẹt đẹt là được rồi.

An Nhiên và Bạc Hà có cùng một suy nghĩ, không cầu tột nhất, chỉ cầu tạm ổn. Hai người bọn họ đều không phải học sinh có thành tích xuất sắc nhưng lúc thi vẫn có thể đứng vững ở vị trí trung bình, sẽ không khiến giáo viên quá vui mừng, cũng không khiến giáo viên quá phiền lòng.

Lần thi giữa kỳ này, bọn họ cũng duy trì được thành tích vừa phải, không cao cũng không thấp. Trong lớp, đáng thất vọng nhất là Tịch Duệ Nam, cậu thi vào cấp ba với thành tích đứng trong top mười của khối lớp chính Tịch Duệ Nam nhất trung, tổng điểm xếp thứ hai của lớp năm khối mười. Lần thi này, cậu lại khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên khi rơi khỏi top mười người đứng đầu, xếp trong toàn khối ở vị trí 40, thực đúng như hình ảnh từ đỉnh núi cao rơi xuống nghìn trượng.

Vì chuyện này, cô giáo chủ nhiệm đã đến nhà Tịch Duệ Nam thăm hỏi một chuyến, nói chuyện với bố mẹ về biểu hiện của cậu trong nửa học kỳ vừa qua. Bắt đầu từ đầu học kỳ, cảm xúc của cậu bất thường, đánh nhau với bạn học, trên lớp thì không tập trung; đến sau này bởi vì đột nhiên bị bệnh tim cấp tính phải nằm viện; rồi đến trước kỳ thi một thời gian tinh thần bỗng hốt hoảng thấy rõ, sức tập trung giảm đi... Cuối cùng, cô giáo nói với vợ chồng Tịch Văn Khiêm: “Có phải vì lần phát bệnh đó khiến em ấy có gánh nặng về tâm lý, cảm thấy cơ thể của mình có vấn đề không? Với vai trò là phụ huynh, các vị cần chú ý dẫn dắt cảm xúc của em ấy, nếu thành tích của Tịch Duệ Nam tiếp tục tụt dốc thế này thật không tốt.”

Sau khi tiễn giáo viên chủ nhiệm, Tịch Duệ Nam gọi con trai vào phòng làm việc nói chuyện riêng. Ông hỏi cậu gần đây gặp vấn đề gì? Vì sao thành tích học tập lại tụt dốc ghê gớm như thế?

Tịch Duệ Nam cúi đầu, cắn môi không nói tiếng nào. Cậu biết vấn đề của mình nằm ở đâu, nhưng rất khó mở miệng.

Bắt đầu từ sau hôm có mộng xuân, trong mộng lần đầu tiên cậu thể nghiệm được một loại khoái cảm khiến người ta ngây ngất. Trước đây, cậu cũng từng mơ nhưng chưa bao giờ có cảm giác ngất ngây như vậy. Cảm giác đó khiến cậu lưu luyến, mong muốn được lặp lại, hành động hoàn toàn xuất phát từ bản năng, cậu tự an ủi mình, nhưng ở độ tuổi này thật không có cách nào kiềm chế được, cho nên đêm đêm cậu đều như vậy.

Cậu thiếu niên mười lăm trẻ trung khỏe mạnh, tình dục đã được đánh thức, giống như con mãnh thú thức dậy gầm thét, cắn xé khiến cậu sợ hãi, nhưng không chế ngự nổi nó.

Cậu biết thành tích học tập của mình đang trên đà xuống dốc, không phải là cậu không muốn khống chế bản thân mình, nhưng đành bất lực.

Không hỏi ra được nguyên nhân, Tịch Văn Khiêm đành dựa vào suy đoán của mình để tiến hành buổi học tư tưởng với con trai. Ông tha thiết, ân cần nói cả nửa ngày, nhưng thấy bộ dạng cậu vẫn ỉu xiu ỉu dột, ông biết là đã nói không đúng trọng điểm, nhưng mà trọng điểm là ở đâu chứ? Ông không biết thuật đọc tâm, không thể nhìn ra vấn đề trong lòng con trai ở đâu.

Thành tích của Tịch Duệ Nam tụt dốc khiến An Nhiên lo lắng cho cậu, bởi vì cậu là thần tượng trong lòng cô, thành tích học tập rất tốt, thêm vào đó còn là cao thủ thể thao, lại trẻ trung anh tuấn. Cô từng nói: “Nam sinh phương diện nào cũng ưu tú, xuất sắc như thế này, trong một vạn người cũng không chọn ra được một người.”

Mà Tịch Duệ Nam bây giờ đã không còn là cao thủ thể thao nữa, đến thành tích học tập cũng tụt dốc không phanh, điều này khiến An Nhiên rất đau lòng, cô vô cùng hy vọng chàng học sinh ưu tú này không mất đi vầng hào quang chói sáng.

Trong tiết tiếng Anh, bài thi được trả về, mỗi dãy lần lượt truyền từ trên xuống dưới, An Nhiên chọn riêng ra bài của Tịch Duệ Nam để xem, điểm số khiến cô phải thở dài, lúc truyền xuống phía sau cho Bạc Hà, cô thấp giọng nói: “Cậu nói xem, đang yên đang lành, sao cậu ấy lại tụt lùi ghê gớm như thế chứ?”

Bạc Hà nhận lấy cũng thử nhìn, rồi cười nhạo. “Ai biết được, chưa biết chừng người ta xem nhiều phim sex quá rồi, xem đến mức phát thèm, nên không có tâm tư để học nữa.”

Cô vừa nói vừa chuyển bài thi cho Tịch Duệ Nam, giọng nói không hề nhỏ, vừa khéo để cậu nghe thấy. Đúng là cách nói chuyện quen thuộc của cô, không chỉ tên không chỉ họ, chỉ nói đến ai người nghe tự nhiên có đáp án.

Mặt mày Tịch Duệ Nam lập tức đỏ ửng lên. Không biết Bạc Hà làm thế nào mà biết cậu đã xem phim sex, chắc do bọn Lão Miêu nói ra. Cậu hiểu thẳng, da mặt lại mỏng, bị cô gái mình thầm thích dùng khẩu khí khinh thường để nói chuyện, lập tức vừa xấu hổ vừa bực, thẹn quá hóa giận. Đột nhiên thấy hận Bạc Hà, đều tại cô, vì cô cậu mới biến thành bộ dạng này, cô lại còn bóng gió cười nhạo cậu: “Tôi xem nhiều thành ra cũng ham muốn rồi, nhưng không phải là xem phim, mà là xem người thật diễn thật đấy.”

Ẩn ý trong lời cậu, Bạc Hà hiểu rõ, bồng chốc cô cũng giận đỏ cả mặt, quay lại hung hăng lườm một cái. “Cậu...lưu manh.”

Lại là hai chữ này, cô đã dính hai chữ này khâu lên đầu cậu rồi. Tịch Duệ Nam nhướn đôi mày lên, vừa tức giận, nôn nóng, vừa xấu hổ, bực bội, muốn nổi khùng với cô nhưng lại không nỡ. Cậu cố nhẫn nhịn mới kiềm chế được bản thân mình. Bài thi trong tay bị vò thành một cục giấy nhăn nhoe.

Sau khi tan học, Tịch Duệ Nam bị giáo viên tiếng Anh gọi đến phòng giáo viên làm công tác tư tưởng. Gần đây, ngày nào cậu cũng bị giáo viên các bộ môn lần lượt gọi đi làm công tác tư tưởng, tất cả các giáo viên đều muốn kéo học sinh xuất sắc này về phong độ cũ, chẳng ai muốn một hạt giống tốt lại bị thui chột như thế này.

Giáo viên tiếng Anh giảng một bài lý luận dài lê thê, lấy lý lẽ và tính cảm để thuyết phục cậu, nhưng với Tịch Duệ Nam thì đây đều là lời thừa, hoàn toàn chẳng có tác dụng gì đối với sự phiền não hiện nay của cậu, chỉ ngoan ngoãn tỏ vẻ đang rửa tai lắng nghe, dáng vẻ thành khẩn tiếp nhận.

Mãi đến khi ánh chiều tà đỏ xuống, cô giáo mới kết thúc. “Quay về suy nghĩ cẩn thận nhé, không thể tiếp tục tự do buông thả thế này được!”

Bởi vì vẽ tranh đẹp, sau khi tan học Bạc Hà ở lại trường phối hợp với các lớp làm báo tường. Sắp tới có lãnh đạo của sở giáo dục thành phố đến thị sát ở Thanh Châu nhất trung, nhà trường đương nhiên phải chuẩn bị cẩn thận. Báo tường kỳ này phải thật hoàn mỹ.

Sau khi làm xong báo tường, ánh chiều tà đã hôn tạm biệt dãy núi phía tây, Bạc Hà đeo ba lô chuẩn bị về nhà. Bởi vì nóng ruột nên lúc xuống lầu, cô chạy quá nhanh, chân bước hụt bị ngã, may mà cô kịp thời tóm được tay vịn cầu thang, nhưng dù vậy, mắt cá nhân cảnh sát cô vẫn bị trật. Đau quá! Cô rùng mình một cái rồi ngồi phịch xuống bậc cầu thang, cố chịu đau, xoa bóp mắt cá chân.

Trên cầu thang có người đang đi xuống, tiếng bước chân nhịp nhàng, rõ ràng lọt vào tai. Đồng thời, một làn hương bạc hà có như không thoang thoảng trong không khí. Vô thức ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy một khuôn mặt mà cô không muốn gặp nhất – Tịch Duệ Nam.

Cậu thấy cô ngồi một mình trên cầu thang thì hơi sững lại, bờ môi động đậy muốn nói gì đó. Cô lại không có ý tiếp chuyện cậu, thở phì phì, “hừ” một tiếng rồi đứng dậy bỏ đi, mắt cá chân vẫn còn rất đau, cô đành vịn cầu thang, chậm chậm đi từng bước.

Tịch Duệ Nam chẳng nói chẳng rằng đi theo phía sau cô, bước chân đi khẽ hơn, lặng lẽ phối hợp với nhịp bước chân của cô, tiếng vang vọng lại trên cầu thang rộng rãi không người, nghe lại giống như chỉ có một người đang đi xuống lầu.

Điều này khiến Bạc Hà cảm thấy không thỏa mãn, cái tên này rõ ràng có thể vượt qua cô chạy xuống dưới trước, vì sao lại đi ở phía sau cô? Nó khiến cô cảm thấy như mình bị người khác theo dõi. Cô nghĩ rằng, có phải cậu lại muốn đi ở phía sau để nhìn trộm cô không?

Cảm giác này, suy nghĩ này khiến Bạc Hà dừng bước, muốn để cậu đi xuống trước. Nhưng tiếng bước chân sau lưng cũng dừng theo, cậu cũng không đi nữa. Bạc Hà hơi quay đầu, nhìn thấy một cái bóng nhỏ đỏ dài xuống ở bên cạnh, yên tĩnh bất động, như thể một vết vẩy mực.

Duy trì sự cứng ngắc hồi lâu, cuối cùng Bạc Hà không tìm được quay đầu, nói: “Này, cậu có đi hay không vậy?”

Trên đầu cầu thang, Tịch Duệ Nam đứng ngược sáng, thân hình gần như hoàn toàn ẩn trong sắc chiều nhá nhem, chỉ có đôi mắt sáng trong lấp lánh giống như sao mai. Một lúc lâu sau cậu mới lên tiếng, nhưng không đáp mà hỏi ngược lại: “Vì sao cậu không đi nữa?”

“Tôi không đi thì cậu cũng không đi à?”

Tịch Duệ Nam lại chần chừ rất lâu. “Nếu cậu không đi nổi, vậy tôi đưa cậu về nhà nhé?”

Tốt bụng như vậy sao? Bạc Hà lại cảm thấy cậu chẳng tử tế gì? Để cậu đưa về, vậy chẳng khác nào để sói tiền cô bé quàng khăn đỏ. Cô kiên quyết từ chối: “Không cần đâu, cậu mau đi đi.”

Dường như đoán được trong lòng cô nghĩ gì, Tịch Duệ Nam hít sâu một hơi, nói: “Tôi không hề có ý khác, cậu đừng hiểu nhầm...”

Bạc Hà không chút khách sáo cắt ngang lời cậu: “Mặc kệ cậu có ý gì, tôi đều không cần.”

Giọng nói của Tịch Duệ Nam có chút kích động: “Trong mắt cậu, tôi là một kẻ lưu manh phải không?”

Bạc Hà cũng hùng hồn nói: “Cậu nhìn trộm con gái, còn xem phim sex, cậu không phải lưu manh thì cũng chẳng khác lưu manh là mấy.”

Tịch Duệ Nam không nhẫn nhịn được nữa: “Tôi không nhìn trộm cậu, là cậu không cẩn thận để lộ ra khiến tôi nhìn thấy. Hơn nữa tôi cũng không xem phim sex, hôm đó lúc đến nhà Lão Miêu, tôi không hề biết bọn họ sẽ mở phim sex.”

Bạc Hà đỏ bừng mặt, hậm hực nói: “Dù sao thì cậu cũng đã xem rồi. Chẳng thêm quan tâm đến cậu, cậu không đi thì tôi đi.”

Cố gắng hết sức để lết chân ra khỏi toà nhà, ra đến cửa Bạc Hà nhìn thấy Quách Ích vừa khéo đang đi đến. Hội thao trường tuy kết thúc rồi nhưng học sinh đội thể dục vẫn luyện tập vào các buổi chiều hằng ngày.

Quách Ích vừa mới kết thúc buổi luyện tập, đầu đầy mồ hôi đang đi đến, trông thấy Bạc Hà đi bộ thì rất ngạc nhiên, lập tức chạy tới gần, hỏi: “Bạc Hà, cậu làm sao vậy?”

Lời lẽ chứa đầy tình cảm quan tâm.

“Lúc xuống cầu thang không cẩn thận nên bị trật chân.”

“Có nghiêm trọng không?”

“Không vấn đề gì.”

“Trượt chân rồi, đạp xe về nhà chắc chắn không tiện, tôi đưa cậu về nhé.”

Bạc Hà nghĩ một lát rồi cũng không từ chối. “Vậy...làm phiền cậu rồi.”

Cô có thể đồng ý để Quách Ích đưa về nhà nhưng lại không đồng ý để tên “lưu manh” Tịch Duệ Nam đưa về. Trong toà nhà phía sau, Tịch Duệ Nam không bước ra ngoài, chân cậu dường như đã dính chặt tại chỗ.

Lúc Quách Ích đạp xe của Bạc Hà chở cô đến cổng trường, nhìn thấy Tịch Duệ Nam đạp chiếc xe địa hình vụt qua bên cạnh họ, tốc độ như tên lửa, một làn hương bạc hà mát lạnh bay qua trong gió.

Quách Ích đạp xe đưa Bạc Hà đến dưới lầu nhà cô, còn giúp cô khóa xe vào trong nhà để xe ở tầng một. Lúc cô cảm ơn, cậu ta lau mồ hôi, cười với cô. “Không cần cảm ơn, có thể đưa cậu về, mình rất vui.”

Một câu nói chẳng kịp suy nghĩ gì đã buột ra khỏi miệng, vừa thốt ra xong, cậu ta liền đỏ mặt. Bạc Hà nghe ra ý tứ trong lời nói của cậu, mặt cũng không kiềm chế được đỏ hồng lên. Miệng thì vẫn đang nói cảm ơn nhưng lời thì lắp ba lắp bắp. Cô giục Quách Ích: “Cậu mau quay về trường đi, vẫn chưa ăn tối, quay về muộn nhà ăn sẽ không còn đồ ăn đâu, lát nữa lại còn phải tự học buổi tối, đừng để bị nhỡ.”

Quách Ích là học sinh nội trú, trường học quy định tất cả các học sinh nội trú phải tự học buổi tối hai tiếng, từ bảy đến chín giờ tối. Cậu ta lưu luyện không rời quay người đi, rồi lại lấy dũng khí quay đầu. “Cậu thích ăn quýt không? Nếu thích thì mình lại đi hái nữa.”

Ý tứ trong lời nói này càng rõ ràng hơn, ở độ tuổi trong sáng, cậu thiếu niên không dám nói lời yêu, thậm chí rất ngại ngùng nói ra chữ “thích”, vì vòng vo uyển chuyển thổ lộ tâm tư sâu kín của mình.

Mặt Bạc Hà càng đỏ hơn, may mà trời đang tối dần, hoàng hôn chạng vạng có thể làm lá chắn cho cô, để khuôn mặt đỏ ửng của cô không bị lộ rõ. Cho dù là vậy, cô vẫn cúi đầu không dám nhìn Quách Ích, đột nhiên có chút hối hận vì bảo cậu ta đưa về nhà, rõ ràng đã biết cậu ta có thiện cảm với cô, như thế này vô tình càng cổ vũ cậu ta, nhưng cô lại không thích cậu.

Để tránh hiểu nhầm không cần thiết, Bạc Hà do dự một lúc, rồi vẫn quyết định bày tỏ thái độ rõ ràng, cũng bằng phương thức uyển chuyển giống như vậy. “Cảm ơn cậu, thực ra mình không thích ăn quýt, cậu không cần đi hái nữa đâu.”

Vừa nói xong, Bạc Hà liền quay người đi vào hành lang giống như chạy trốn. cô không biết về mặt và phản ứng của Quách Ích ở phía sau như thế nào, có điều lúc lên lầu vào nhà rồi, cô lén lút nhìn qua cửa sổ xuống dưới, thấy cậu ta vẫn đứng nguyên tại chỗ, rất lâu chẳng động đậy, giống như một cái cây đã mọc rễ tại đó.

Ngày hôm sau đi học, Bạc Hà gặp Quách Ích ở trước tòa nhà, cậu ta cúi đầu xuống, giả vờ như không nhìn thấy cô, nhanh như bay chạy vào trong lớp. Cô cũng không gọi cậu ta, lòng biết rõ sau này sẽ rất khó có thể lại cùng nói cười tự nhiên, vô tư với cậu như trước đây.

Một ánh nhìn vô tình từ trên xà cao khiến thế giới của Tịch Duệ Nam xảy ra biến đổi nghiêng trời lệch đất. Trái tim vốn luôn bình lặng của cậu bị khuấy động, ngày ngày sóng gợn lẫn tẩn, đêm đêm bão lớn cuộn trào, trong vô thức, cậu bị cô gái tên là Bạc Hà cuốn hút. Cậu đã trúng ma thuật của cô, nhưng cô lại dùng ánh mắt khinh bỉ để nói cậu là lưu manh. Cô không chút do dự từ chối ý tốt muốn đưa cô về nhà của cậu, nhưng lại vui vẻ đồng ý đề nghị giống như vậy của Quách Ích.

Tịch Duệ Nam vừa giận dữ vừa đau lòng, si mê cô, cũng hận cô, tâm trạng phức tạp khác thường. Đường nhiên, cậu càng hận Quách Ích. Ngày hôm sau đi học, lúc nhìn thấy Quách Ích, cậu không kìm nén được thâm nghiến răng, rất muốn đánh nhau với cậu ta, nhưng không tìm được lý do để đánh. Quách Ích thì cả người dờ dẫm, giống như một mầm cây bị phơi dưới ánh nắng chói chang suốt ba ngày không được tưới một giọt nước, chẳng có tính thần. Hơn nữa cậu để ý thấy Bạc Hà không còn tìm Quách Ích chơi cầu lông nữa, vốn dĩ giờ nghỉ giữa tiết hằng ngày bọn họ thường xuyên chơi cầu lông cùng nhau mà.

Giữa hai người bọn họ đã xảy ra chuyện gì? Tịch Duệ Nam không biết nguyên nhân cụ thể nhưng biểu hiện của hai người khiến địch ý của cậu với Quách Ích giảm đi rất nhiều.

Cậu vui mừng vì Bạc Hà đột nhiên không để ý đến Quách Ích nữa. Chỉ là mỗi khi ngẫm nghĩ, thấy cô ấy cũng phớt lờ mình giống như vậy, tinh thần cậu lại sa sút, ủ dột. Cậu phải làm thế nào mới có thể khiến Tịch Duệ Nam không coi cậu như lưu manh nữa đây?

Sau khi tan học về nhà, bố mẹ đều đang đợi cậu ăn cơm. Tịch Văn Khiêm và Hạ Dung Phương cùng nhận ra cảm xúc của con trai sa sút, tinh thần không tốt, hai người đưa mắt nhìn nhau ngầm giao ước, đều không nói gì, chỉ gọi cậu ngồi xuống ăn cơm.

Ăn xong, Tịch Duệ Nam quay về phòng làm bài tập như bình thường, viết được vài chữ, lại ngồi ngẩn ra trước cuốn vở mở trên bàn. Lúc này, Tịch Văn Khiêm gõ cửa đi vào phòng con trai, nói thẳng: “Nam Nam, có phải gần đây con đã thích bạn gái nào rồi không?”

Tịch Văn Khiêm nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy thành tích học tập của con trai đột nhiên giảm sút, cảm xúc hoang mang, chắc chắn có liên quan tới việc yêu sớm, chỉ có thứ tình yêu này mới có thể khiến con người ta bồn chồn thấp thỏm đến thế. Nghe chồng nói như vậy, Hạ Dung Phương mới liên tưởng đến chuyện gần đây con trai rất chăm thay quần lót, sáng sớm cậu thường xuyên lén lút giặt quần lót rồi phơi ra ở chỗ trong cùng của ban công. Rõ ràng chuyện yêu sớm không chỉ khiến cho tâm tư của cậu sa sút, mà còn kéo theo phản ứng khiến cơ thể cậu cũng thay đổi.

Sau khi vợ chồng cùng nói ra suy đoán của riêng mình, Tịch Văn Khiêm đã bắt mạch được tám, chín phần tình trạng hiện tại của con trai. Đây thật sự là chuyện nguy hiểm, tuổi tác còn nhỏ mà đã động tình sinh ý rồi, chẳng trách việc học hành tụt dốc. Nhưng điều này cũng chẳng thể trách cậu. Bản thân Tịch Văn Khiêm cũng từng trải qua độ tuổi này, thời thanh xuân cảm xúc cuộn cuộn giống như sóng thần, ông hiểu

rất rõ. Đặc biệt là chuyện tình dục, chính ông là một người trưởng thành cũng chẳng có cách nào không chế được, huống hồ là cậu thiếu niên non nớt mới mười lăm tuổi.

Chỉ có điều là một người bố hiểu rất rõ về con trai mình, ông cảm thấy hơi kinh ngạc, không biết là cô gái nào có thể khiến con trai ông điên đảo thần hồn như thế? Bởi vì bình thường Tịch Duệ Nam vẫn tỏ ra không có thiện cảm với phái nữ.

Câu hỏi thẳng thắn của bố khiến Tịch Duệ Nam bị bất ngờ, hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý, thoát cái mặt đỏ ửng đến tận mang tai.

Tịch Văn Khiêm đĩnh đạc nói chuyện với con trai như với một người bạn: “Nam Nam, đừng ngại ngần, ở tuổi này của con, biết thích con gái là chuyện rất bình thường. Đâu có cô gái nào lại không tơ tưởng yêu đương, đâu có chàng trai nào lại không có lòng yêu mến. Ở trường con chắc cũng có một số nam sinh và nữ sinh yêu sớm đúng không?”

Tịch Duệ Nam cúi đầu, lí nhí nói: “Vâng, trong lớp con đã có một đôi. Dư Triết và Mạc Hiểu Tình hằng ngày đều cùng nhau đạp xe đến trường và khi tan học cũng cùng nhau đi về.”

“Nam Nam, từ nhỏ đã có rất nhiều cô gái thích con, nhưng con vẫn không thích gần gũi với bọn họ, lại thường xuyên nói rằng con gái phiền phức. Bố rất hiểu kỳ, vì sao con lại thích cô gái đó, có thể nó cho bố nghe không?”

Cách nói chuyện nhẹ nhàng, bình đẳng của bố đã phá bỏ sự mâu thuẫn tâm lý của Tịch Duệ Nam. Hơn nữa, thực sự cậu cũng có cả một bụng phiền não, buồn bực kìm nén lâu ngày đến mức khó chịu, sau một thoáng chần chừ, cậu kể lại câu chuyện một cách rời rạc, đứt quãng, bắt đầu từ một cái nhìn vô tình ở trên xà cao kia, rồi cả những cảm nhận của cậu trong khoảng thời gian này, tất cả đều nói hết với bố.

Cậu thiếu niên mười lăm tuổi gặp bế tắc trong chuyện tình cảm, giống như con thuyền lạc hướng giữa biển đêm mênh mông, rất cần một ngọn hải đăng chỉ hướng.

Lúc này Tịch Văn Khiêm mới biết tâm tư và thân thể của con trai bị rối loạn ghê gớm đến mức này, hóa ra cả tình cảm và tình dục của cậu đã đồng thời bị khuấy động. Thiếu nữ kia trong lúc vô ý để lộ ra phần thân thể kiều diễm, giống như có một dòng nước cuốn cậu đi, thoáng chốc đã khiến cậu bị hấp sâu vào, không thoát ra được.

Tối hôm đó, Tịch Văn Khiêm nói chuyện với con trai rất lâu, thành công trong vai trò một ông bố khai sáng dẫn đường, ông nhiều lần nhấn mạnh rằng hành vi và động cơ thích cô gái đó của cậu là hoàn toàn bình thường, có thể hiểu được. Đồng thời, ông bóng gió nhắc đến việc thủ dâm với con trai, nói cho cậu biết, thủ dâm là một hành vi vô cùng bình thường đối với nam giới, vì bản năng sinh lý thúc đẩy nên mỗi người đàn ông đều sẽ có, cho nên cậu đừng mặc cảm. Nhưng việc áp dụng cũng phải có giới hạn, lạm dụng thủ dâm quá độ sẽ không có lợi đối với sức khỏe. Tịch Duệ Nam nghe thấy vậy thì mặt mày đỏ bừng nhưng trong lòng lại như trút được gánh nặng.

Cuối cùng, Tịch Văn Khiêm nghiêm túc nói với con trai: “Con không phải lưu manh, tuyệt đối không phải. Cô nữ sinh đó nói vậy là không đúng. Cô ấy vì điều này mà xem thường con, con không thể cứ để cô ấy có cái nhìn sai lệch như thế. Con hãy cố gắng nâng cao thành tích học tập, chứng minh cho cô ấy con không phải loại người như thế, xem cô ấy còn nói gì được nữa.”

Mắt Tịch Duệ Nam sáng lên, nhìn bố rồi gật đầu thật mạnh. Một lần nữa, cậu không cảm thấy hối hận vì đã bất chấp nguy hiểm của bản thân để giành lại bố từ tay Phạm Na. Sự thực chứng minh, cậu cần có bố biết bao, cậu tuyệt đối không thể mất người bố này.

Tịch Duệ Nam vốn là một học sinh có thiên phú lại có nền tảng tốt, mang quyết tâm rửa nhục, đặt hết tâm tư vào chuyện học hành, chẳng mấy chốc cậu đã bứt lên lấy lại phong độ ưu tú. Trong kỳ thi tháng gần nhất, cậu giành lại vị trí thứ hai trong lớp giống như một kỳ tích.

Giáo viên chủ nhiệm rất vui mừng, An Nhiên cũng vui mừng hơn, bởi vì thần tượng của cô không khiến cô thất vọng. Bạc Hà rất không phục, rõ ràng tên này xem phim sex, xem đến mức thành tích xuống dốc rồi, làm sao bỗng chốc lại có thể giành lại vị trí thứ hai trong lớp được? Thật không thể hiểu được.

Lúc Bạc Hà nói với An Nhiên sự không phục của mình, ngay lập tức cô ấy lớn tiếng minh oan cho Tịch Duệ Nam: “Thực ra cậu ấy không xem phim sex, lần trước cậu nghe câu được câu chăng, thực sự là hiểu nhầm cậu ấy rồi. Mình nghe nói rất nhiều nam sinh trong lớp đến nhà Lão Miêu xem phim cấp ba từ hai lần trở lên, duy chỉ có cậu ấy là đi một lần, hơn nữa còn là bị lừa đi, trước khi đến đó cậu ấy không biết sẽ xem phim cấp ba.”

Tịch Duệ Nam cũng đã nói như thế, nhưng Bạc Hà không tin. An Nhiên nói ra, cô cũng có thái độ nghi ngờ giống vậy. “Cứ coi như cậu ta không biết, chẳng phải là vẫn xem rồi sao.”

“Lần đó cậu ấy đi mới xem được đoạn đầu thì mất điện, chẳng xem được bao nhiêu, ngày hôm sau lúc Lão Miêu lại rủ, cậu ấy đã từ chối. Tịch Duệ Nam vẫn giữ thân trong sạch, không giống như đám nam sinh thói, đồng lưu ô hợp kia.”

“Cậu nghe ngóng được ở đâu vậy?”

“Lời đám con trai truyền ra, thế nào cũng sẽ lọt đến tai đám con gái bọn mình. Lũ con trai đều thâm bàn tán về cậu ấy rất lâu rồi, nói rằng da mặt cậu ấy mỏng quá, vừa bị Lão Miêu lấy ra làm trò cười liền không chịu đi xem nữa. Da mặt mỏng có gì không tốt chứ, chẳng nhẽ cứ phải da mặt dày như bọn họ sao?”

Tịch Duệ Nam vẫn luôn bị Bạc Hà ngầm định là “lưu manh”, vì cậu nhìn lên cô và xem phim sex. Nhưng cô cũng biết cái gọi là nhìn lên, chỉ do vô tình thôi, xem phim sex mới chứng minh cậu là “lưu manh”. Bấy giờ lại nghe nói rất nhiều nam sinh trong lớp đều đã xem phim sex từ hai lần trở lên, duy có cậu ta là chỉ đi xem một lần trong tình huống bị lừa đến, khi biết rõ sự tình rồi thì không chịu đi nữa. Cô dựa vào cái gì để nói cậu là lưu manh nữa đây?

Thành tích tháng này của Bạc Hà không tốt lắm, ba môn học Toán, Lý, Hóa tuy đã ôn tập nhiều lần nhưng vì Hóa học là môn yếu nhất nên vẫn phải phí sức chín trâu hai hổ mới vừa đạt điểm qua cửa. Cô thực sự ghét những công thức hóa học kia. Sau này cô sẽ làm họa sĩ, NaCO với HCl sản sinh ra phản ứng như thế nào thì liên quan gì tới cô chứ? Vì sao phải học thuộc những công thức phiền phức, loằng ngoằng đó chứ?

Cô hy vọng mau lên lớp mười một, cô sẽ không do dự lựa chọn lớp xã hội, tránh xa mấy môn Toán, Lý, Hóa. Đáng tiếc, bây giờ mới là học kỳ của lớp mười, giáo viên Hóa học vẫn có thể quản cô. Sau khi trả bài kiểm tra, thầy giáo dùng nửa tiết học để giảng mấy vấn đề học sinh chưa nắm vững trong bài kiểm tra lần này, thời gian còn lại để học sinh sửa những chỗ sai trong bài.

Lúc Bạc Hà đang nhăn nhó, khổ sở với bài kiểm tra của mình, thầy giáo đã đi đến trước mặt cô, quan tâm nói: “Mấy câu này đáng lẽ không thể sai được, đó là kiến thức cơ bản. Em phải chăm chỉ học môn Hóa đi. Học tốt Toán, Lý, Hóa, đi khắp thiên hạ cũng chẳng sợ. Có gì không hiểu thì cứ hỏi thầy.”

Trong số các giáo viên, học sinh không muốn đi hỏi bài vở nhất chính là thầy dạy Hóa học, bởi vì thầy nghiện thuốc nặng, khi nói chuyện, hơi thở đều có mùi thuốc lá hôi nồng nặc. Mỗi lần vào tiết học của thầy, các học sinh ngồi dãy bàn đầu đều kêu khổ. Có người còn nói đùa là phải mua một chiếc mặt nạ phòng độc, để cách ly khỏi bầu không khí độc hại.

Trước ý tốt của thầy giáo, Bạc Hà chỉ biết cười trừ. “Thầy ạ, thầy lên lớp đã vất vả như vậy rồi, em rất ngại đến làm phiền thầy.”

“Vậy em hỏi bạn học cũng được, Tịch Duệ Nam ngồi ngay phía sau em, thành tích môn Hóa của bạn ấy lần này đứng đầu lớp, có chỗ nào không hiểu em có thể hỏi bạn ấy.”

Bạc Hà không nói gì nữa, cô làm sao có thể đi hỏi bài Tịch Duệ Nam chứ? Không nói đến chuyện cô và cậu gần như không ưa nhau, riêng việc hỏi bài bình thường cũng khó mà làm được, thầy giáo Hóa học không biết rằng trước đây có rất nhiều nữ sinh vô tình hay hữu ý tìm cậu hỏi bài vở, cậu chẳng thèm để ý đến ai, chỉ buông một câu: “Tôi không rảnh, mọi người đi hỏi người khác đi.”

Bạc Hà chẳng thèm đâm đầu vào cái đỉnh này làm gì. Thầy giáo lại không biết điều đó, vẫn tiếp tục nói: “Tịch Duệ Nam, em giảng cho Bạc Hà hiểu mấy câu này bạn ấy sai ở đâu nhé!”

Có lẽ vì thầy giáo nói nên cái tên ngồi đằng sau kia không từ chối. “Vâng ạ, thưa thầy.”

Bạc Hà không thể không quay người lại, đưa bài kiểm tra mắt mặt kia cho Tịch Duệ Nam, mắt đối mắt nghe cậu giảng giải mấy câu cô làm sai. Mắt cô không hề nhìn cậu, chỉ chăm chú nhìn vào bài kiểm tra, chẳng nói lời nào mà chỉ im lặng nghe cậu giảng giải. Cậu nói rất chi tiết, lời lẽ dễ hiểu hơn nhiều so với cách giảng giải lời thôi, dài dòng của thầy giáo. Cô hơn ngạc nhiên. Không ngờ cậu ta còn có tố chất làm giáo viên nữa.

Hơn nữa, khi nghe Tịch Duệ Nam giảng bài, hương bạc hà trong miệng cậu phả ra, lan tỏa trong không khí, đối lập rõ ràng với mùi hôi thuốc lá của thầy dạy Hóa. Bạc Hà lấy làm lạ, tại sao cậu lại thích ăn kẹo bạc hà như vậy? Giữa giờ học, cậu thường xuyên nhai kẹo cao su hương bạc hà, cũng thường xuyên chia cho các bạn trai khác ăn. Nhưng những nam sinh kia, sau khi nhai kẹo và vò nhỏ bã cao su ra, mùi bạc hà trong miệng chẳng mấy chốc đã bay hết. Duy chỉ có Tịch Duệ Nam, mùi hương bạc hà luôn luôn như có như không đồng hành cùng cậu.

Để diễn đạt rõ ràng hơn, Tịch Duệ Nam lấy giấy bút ra vừa giảng vừa viết, ngón tay thon dài viết ra từng hàng chữ đẹp đẽ, đúng kiểu nét chữ nét người như An Nhiên nói: “Chữ của cậu ấy đẹp giống như con người cậu ấy vậy.” Bạc Hà nghĩ, lúc này cậu đang giảng bài cho cô. An Nhiên nhất định ngưỡng mộ chết đi được. Nghĩ như vậy, cô không nhịn được quay đầu nhìn một cái. Cô nàng kia đang nhướn mày sau lưng cô, đáng vẻ biểu đạt “ngưỡng mộ quá đi mất.”

Phát hiện ra sự mất tập trung của cô, giọng nói của Tịch Duệ Nam dừng lại một chút. Bạc Hà quay đầu lại, ánh mắt tiếp tục nhìn vào bài kiểm tra. “Cứ nói đi.”

Ba chữ này phá tan cục diện đông cứng, Tịch Duệ Nam chần chừ hỏi: “Tôi giảng thế này cậu nghe có hiểu không?”

“Hiểu”. Bạc Hà gật đầu, ngẫm nghĩ thấy không đúng, “Cậu cảm thấy tôi ngu ngốc như vậy sao?”

Tịch Duệ Nam sững lại, cuống quýt nói: “Không phải, không phải, tôi sợ mình giảng bài không rõ ràng.”

“Rất rõ ràng, cảm ơn cậu.”

“Không cần cảm ơn. Cậu...” Tịch Duệ Nam do dự một lát rồi vẫn nhỏ tiếng nói: “Đúng nói tôi là lưu manh nữa là được rồi, lần đó thật sự chỉ vô tình nhìn thấy...”

Lời nói ấp úng không rõ ràng nhưng Bạc Hà lại hiểu rất rõ ý của cậu. Sắc mặt cô bỗng chốc không được tự nhiên, vô thức cắt ngang lời cậu: “Được rồi, được rồi, đừng nói đến chuyện đó nữa!”

Vừa nói vừa ngược mắt lên nhìn cậu một cái, vừa khéo chạm phải cặp mắt đang chăm chú nhìn cô.

Bọn họ mặt đối mặt ngồi nhìn bài kiểm tra trên bàn, gần như là đầu kề đầu. Lúc ngược mắt lên nhìn nhau, hai gương mặt kề sát, gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở khe khẽ của đối phương.

Ánh mắt giao nhau trong khoảnh khắc đó cho cảm giác rất lạ, rất kỳ diệu, cũng rất huyền bí, thời gian như bỗng ngừng trôi, thế giới đột nhiên như tĩnh lặng.

Tựa như một điều gì đó quan trọng đã xảy ra, vô cùng quan trọng, nhưng lại không để lại chút dấu vết nào. Trong không khí như có một tia lửa điện trong suốt lóe lên, nhìn không thấy, nhưng có thể cảm nhận được rõ ràng.

Trong tĩnh mịch, bọn họ còn có thể cảm nhận được rõ ràng tiếng tim đập rộn ràng của cả hai.

Sau cái nhìn trong một giây ngắn ngủi ấy, Bạc Hà lập tức cúi đầu.

Cô lớn như vậy rồi nhưng vẫn chưa từng chăm chú nhìn một cậu con trai ở cự li gần thế này. Đôi mắt trong suốt như thủy tinh của Tịch Duệ Nam khiến tim cô như ngừng đập, rồi nhanh chóng đập rộn ràng không thôi.

Bạc Hà hoảng loạn cup mắt xuống, không dám nhìn Tịch Duệ Nam thêm nữa. Mặt cô nóng ran, trái tim căng thẳng, lại như mềm nhũn. Vừa cúi đầu mới phát hiện ra Tịch Duệ Nam dường như còn căng thẳng hơn cô, bàn tay cầm bút đã nắm chặt đến mức trắng bệch. Bọn họ đều không nói gì nữa, chỉ cùng im lặng, nhìn chăm chú vào bài kiểm tra, tờ giấy vô tri vô giác bình thản tiếp nhận hai luồng ánh mắt kích động căng thẳng giống nhau.

Chuông báo tan học đúng lúc vang lên, kết thúc sự im lặng khác thường, cùng với hai trái tim đang đập loạn.

Sau cái nhìn chăm chú trong nháy mắt đó, quan hệ giữa Bạc Hà và Tịch Duệ Nam có một sự thay đổi rất tế nhị.

Cô vẫn ít nói chuyện với cậu nhưng không còn thường xuyên bộc lộ sự phản cảm và đối nghịch như trước kia. Mà cậu cũng giống thường ngày, gần như không nói chuyện với nữ sinh, bao gồm cả cô. Chỉ có điều đôi mắt cậu thường vô tình hay hữu ý nhìn cô, ánh mắt giống như nắng giữa thu thấp thoáng mang theo chút hơi ấm. Mỗi lần đụng phải ánh mắt cậu, gò má cô đều bắt giác ửng hồng.

Tuổi mười lăm tươi trẻ, sự rung động giữa hai phái mãi mãi thẹn thùng không ngôn ngữ nào biểu đạt rõ ràng được, chỉ có thể dùng cảm giác tinh tế của hai bên để cẩn trọng thăm dò và xác nhận. Cậu gửi đến một ánh mắt ngại ngùng, mình đáp lại bằng khuôn mặt ửng hồng e thẹn, đó là cách thổ lộ tình cảm riêng chỉ độ tuổi này mới có, những ai đã trưởng thành rồi không thể nào tái hiện được bức tranh đơn thuần, ngây thơ đó nữa.

Bạc Hà ngày càng cảm thấy rõ Tịch Duệ Nam đang lặng lẽ đối tốt với mình. Cùng nhau trực nhật, cậu tranh làm việc nhiều hơn; chân ghế của cô bị kênh, cậu chẳng nói chẳng rằng đem chiếc ghế của mình đổi cho cô; một thời gian nữa sẽ có cuộc thi vẽ dành cho học sinh trung học toàn thành phố, vì vậy buổi chiều hằng ngày sau khi tan học, cô phải đến phòng vẽ của trường để tăng cường luyện tập với giáo viên mỹ thuật. Trên sân bóng rổ ngoài cửa sổ, một mình cậu dường như đang chuyên tâm chơi bóng, nhưng thỉnh thoảng ánh mắt lại xuyên qua cửa sổ lọt vào bên trong, chăm chú nhìn cô. Ngày ngày phải đợi đến sau khi cô ra khỏi phòng vẽ, cậu mới rời sân bóng, theo sau cô đi lấy xe về nhà. Trên cả quãng đường cũng chẳng nói gì, chỉ có ánh mắt là vô cùng trong sáng và nóng bỏng.

Tịch Duệ Nam thích cô phải không? Hình như đúng vậy rồi! Trái tim Bạc Hà không tự chủ được đập thình thịch liên hồi. Ngoài cảm giác tim đập loạn ra, cô cũng vô cùng ngạc nhiên. Có nhiều nữ sinh thích cậu như vậy, tại sao cậu lại chỉ bộc lộ thiện cảm với mình cô? Trước nay, cô nói chuyện với cậu bằng giọng rất hung hăng, kích động, không kiêng dè gì, tại sao cậu lại thích cô?

Vốn dĩ câu hỏi này Bạc Hà nên đi tìm An Nhiên để thảo luận, nhưng An Nhiên vẫn luôn thích Tịch Duệ Nam, Bạc Hà dù có thắng thắn hơn đi chăng nữa cũng biết chủ đề nhạy cảm này nhất định không thể nói với cô ấy, đành tự mình trầm trọc suy nghĩ. Cô đột nhiên nghĩ đến quả quyết mặt cười đến giờ vẫn không đoán ra được chủ nhân là ai, có phải Tịch Duệ Nam tặng không? Rất có khả năng, cô đột nhiên nhớ lại một ngày trước khi quả quyết xuất hiện, vừa đúng hôm cậu ngồi trên xà cao vô ý nhìn thấy “cảnh xuân hé lộ” của cô.

Đột nhiên, cô hiểu rõ lý do một nam sinh như Tịch Duệ Nam trước nay chẳng buồn liếc mắt nhìn con gái, bỗng nay sinh thiện cảm đặc biệt với mình. Ngoài việc đỏ mặt và tức giận, Bạc Hà chẳng thể nói rõ được, cô vô cớ cảm thấy mình bị mạo phạm.

Hề tức giận, cô lại không kim được mà lừ mắt với cậu. Trong tiết Toán, lúc chuyển bài tập xuống dưới, cô quay người lại, mặt lạnh tanh, bấu môi quăng xuống.

Tịch Duệ Nam ngơ ngác, đôi mắt trong suốt nghi hoặc mở to nhìn cô, biểu cảm rất vô tội, rõ ràng cậu hiểu đang yên đang lành vì sao cô lại tức giận.

Buổi chiều hôm nay, trên sân bóng rổ ngoài phòng vẽ không thấy bóng dáng Tịch Duệ Nam đâu.

Bạc Hà vốn đang tức giận với cậu nhưng khi cậu đột nhiên không xuất hiện, chẳng hiểu sao trong lòng cô lại thấy mất mát. Bài vẽ của ngày hôm nay cũng rất tệ, khiến giáo viên mỹ thuật không hài lòng. “Vì sao hôm nay em lại mất tập trung như vậy? Có phải không khỏe không?”

Bạc Hà chẳng có tâm trạng vẽ tiếp nữa, thuận theo lời của cô giáo, nói: “Vâng ạ, em thấy hơi mệt, em muốn về nhà sớm một chút để nghỉ ngơi ạ.”

Bạc Hà rời khỏi phòng vẽ trước giờ, lúc đến bãi để xe phát hiện xe của Tịch Duệ Nam vẫn còn ở đó, người thì lại chẳng biết đi đâu. Tuy trước nay chưa từng nói ra rõ ràng nhưng chiều hằng ngày cậu đều ngâm hiểu như thế, không cần nói ra lời. Đột nhiên hôm nay cậu lại không đợi nữa, cô có cảm giác như mình bị lạnh

nhặt vút bên đường. Cô nghĩ chắc do tiết Toán hồi sáng cô tức giận, lạnh mặt với cậu. Cá tính của Tịch Duệ Nam rất mạnh, bọn họ từng cứng đối cứng mấy lần, rõ ràng lần này cô làm cậu giận rồi.

Không đợi thì thôi, có gì ghê gớm chứ, dù gì ngay từ lúc bắt đầu cũng chẳng phải là tôi cầu xin cậu đến đợi, Bạc Hà vừa hâm hực nghĩ vừa thở phì phì dắt xe ra, nhảy lên guồng chân đạp, chẳng mấy chốc đã về đến nhà.

Hôm nay, bố cô lại lái xe ca ngày, sau bảy giờ tối mới về nhà. Cô một mình ở trong bếp vo gạo rửa rau chuẩn bị làm cơm tối, chỉ cảm thấy đầy một bụng tức anh ách khó chịu. Đột nhiên, cô nghe thấy cửa sổ bằng kính của phòng khách có mảnh đá nhỏ đập vào phát ra tiếng lách lách, mấy giây sau lại đập một tiếng nữa. Trẻ con nhà ai vô vị như thế này? Bạc Hà vốn dĩ đã buồn bực, liền vút chỗ rau mới rửa được một nửa, hai tay ướm sững xống ra nhìn. Cô đang định dờn hơi mắng ấy kẻ nghịch ngợm kia một trận, nhưng nhìn xuống lầu trong sắc chiều chạng vạng lại thấy một bóng màu xanh nhạt đứng đó, tim cô bỗng lồi nhịp.

Nhìn kĩ lại, quả thật là Tịch Duệ Nam đang ngẩng đầu nhìn lên, thấy cô xuất hiện, mắt cậu sáng lên. “Cậu không sao chứ?”

Cơn tức cuộn cuộn trong lòng bỗng chốc giống như quả bóng xẹp hơi. Trái tim Bạc Hà lại bắt đầu đập loạn, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, còn có vài phần khó hiểu vì cậu nói không đầu không đuôi kia của cậu. Cô hỏi: “Mình có thể làm sao được chứ?”

“Thầy dạy Hóa bảo mình giúp thầy ấy phê bài tập, xong việc mình xuống dưới thì thấy cậu đã không còn ở phòng vẽ nữa. Giáo viên mỹ thuật nói cậu không khỏe nên xin về trước, mình sợ cậu có chuyện gì, không sao là tốt rồi.”

Giọng nói của Tịch Duệ Nam mang theo hơi thở gấp gáp, xem ra cậu ấy đã đạp xe rất nhanh trên cả quãng đường từ trường đến nhà cô, rõ ràng là rất lo lắng vì sự “không khỏe” của cô. Trong lòng Bạc Hà bất giác cảm thấy ngọt ngào, những tức giận với cậu trước kia bỗng chốc tan biến. Mặc kệ là cậu thích cô vì nguyên nhân gì, sự quan tâm tự đáy lòng của cậu đối với cô lúc này không có ngôn từ nào biểu đạt được.

“Mình không sao cả, chỉ là hôm nay không muốn vẽ nên tìm một cái cớ để về nhà trước thôi.”

“Không sao thì tốt rồi.” Tịch Duệ Nam dường như chỉ biết lặp lại một câu này, chàng trai thông minh đột nhiên trở nên ngốc nghếch.

Bạc Hà cũng không biết nên nói gì nữa, tiếng nước rào rào trong bếp nhắc nhở cô vẫn đang rửa rau, quay đầu lại nhìn, nước trong bồn đã sắp tràn ra ngoài.

“Mình đang rửa rau, không nói chuyện với cậu nữa, cậu mau về nhà đi.”

Trong mắt Tịch Duệ Nam có chút lưu luyến, không rời quay người muốn đi rồi quay đầu lại, kiên quyết ném lại một câu: “Ngày mai mình đến đợi cậu cùng đi học.”

Vừa nói xong câu này, liền phóng xe đi nhanh như bay, mặc kệ cô có đồng ý hay k, cố ý không cho cô cơ hội từ chối. Bạc Hà quay lại bếp, nước trong bồn đã tràn cả ra sàn nhà, cô cầm một cái khăn ngồi xuống lau, cảm thấy trái tim mình cũng đang tràn đầy niềm vui sướng, ngọt ngào.

Sáng sớm ngày cuối thu, sương mỏng giăng giăng.

Bạc Hà đạp xe ra cửa, từ tí phía xa cô đã nhìn thấy trong màn sương mỏng có bóng dáng màu xanh mờ ảo đứng ở cửa tiểu khu. Tịch Duệ Nam thật sự đến đợi cô cùng đi học, tim cô bất giác ngưng đập.

Đến gần hơn, màu xanh kia dần hiện rõ dáng người trong màn sương, cậu thiếu niên mặc áo xanh ngồi trên chiếc xe đạp địa hình màu xanh, chân trái chống xuống đất, đeo tai nghe MP3 giống như đang chuyên tâm nghe nhạc. Nhưng cô vừa đi đến gần, cậu liền cảm thấy quay đầu nhìn về phía cô.

Màn sương khê bay bay không khí thanh mát, lạnh như nước. Vì còn rất sớm nên cửa tiểu khu chẳng có bóng người nào. Thế giới dường như chỉ còn cô và cậu nhìn nhau qua màn sương. Đôi mắt cậu đen láy, trong sáng như tinh thạch, khóe miệng nở một nụ cười ngượng ngùng.

Một lần nữa, Bạc Hà rõ ràng nghe thấy tiếng tim mình loạn nhịp. Cô cúi đầu xuống, ngại ngùng không dám nhìn Tịch Duệ Nam, đạp xe đi thẳng, khi lướt qua cậu cũng chẳng dám liếc sang.

Tịch Duệ Nam cũng không gọi cô, khoe môi hàm chứa một nụ cười, vui vẻ đi theo sau. Trước đây, động một tí là cô lườm cậu, bây giờ lại ngại ngần nhìn cậu. Dù không có kinh nghiệm yêu đương đi nữa, cậu cũng biết đây là một dấu hiệu tốt, một cô gái nhìn thấy một chàng trai mà xấu hổ, ngại ngần thì bất luận thế nào cũng tốt hơn là cô ấy tỏ ra hung dữ. Niềm vui bỗng chốc như cánh buồm no gió, thổi căng lên trong lòng cậu. Tâm trạng vui vẻ, cậu vừa nghe MP3 vừa khe khẽ huýt sáo theo điệu nhạc, tiếng huýt sáo trong trẻo vui tai, hòa với tiếng hót của những chú chim mới thức giấc trên cành.

Nghe tiếng huýt sáo vui tai của Tịch Duệ Nam, cùng cậu đi xuyên qua màn sương trắng sữa, Bạc Hà cảm thấy buổi sáng trong màn sương mỏng này như biến thành một chiếc kem bông khổng lồ, khắp nơi đều là vị ngọt mềm mại.

Trời thu ngày càng lạnh, cuối cùng chuyển sang đông.

Sau khi trận mưa cuối thu rả rích rơi, nhiệt độ lập tức hạ xuống rất nhanh. Màn sương trắng buổi sáng mang theo hơi lạnh khiến người ta run rẩy, vàng mặt trời dường như đã bị quăn thúc, trốn mình sau đám mây xám không lộ mặt ra, tương phản với nó là luồng không khí lạnh tung hoành khắp nơi.

An Nhiên khoa trương nhất, nhiệt độ vừa giảm liền đội mũ quàng khăn đi găng tay, cô ấy nói là sợ nhất trời lạnh, ghét nhất mùa đông, Bạc Hà cũng vậy, cô thấy mùa hè tốt hơn nhiều, sẽ không bị lạnh đến mức phải co ro, suýt xoa. Mùa đông đạp xe đi học là vất vả nhất, gió bắc sắc như dao, xuyên qua tận lớp quần áo dày cộm, đâm vào da thịt, lạnh thấu đến tận xương. Mỗi lần đạp xe đến trường, toàn thân như sắp đông cứng lại, đặc biệt là hai bàn tay, dù có đeo găng tay cũng chẳng ăn thua, mười đầu ngón tay vẫn lạnh cứng.

Cho nên trời vừa lạnh, Bạc Hà đã không muốn đạp xe nữa mà đổi sang đi xe buýt để đỡ phải chịu rét. Nhưng nếu như vậy mùa đông này sẽ không thể cùng đi học, cùng tan học với Tịch Duệ Nam, nghĩ đi nghĩ lại, cô quyết định tiếp tục đạp xe.

Cho dù chưa từng nói gì nhưng Bạc Hà và Tịch Duệ Nam đều hiểu rõ trong lòng. Ngày ngày vào sáng sớm, cậu đến đợi cô đi học, buổi chiều lại đợi cô cùng về. Tuy luôn là một người trước, một người sau, gần như không nói chuyện gì nhưng cảm giác ngọt ngào vẫn vương vấn giăng kín khắp nơi như hòa vào bầu không khí trong suốt. Đó là cảm giác mà Bạc Hà trước nay chưa từng có, thế giới dường như trở nên ngọt ngào hơn.

Mới vào đầu đông, phòng vẽ ở tầng một đã lạnh lẽo, ẩm ướt vô cùng. Bạc Hà càng ngồi càng thấy lạnh, tay cóng lại đến mức không cầm nổi bút vẽ, không chỉ một mình cô, các học sinh khác cũng đều kêu lạnh. Giáo viên mỹ thuật liền nói: “Được rồi, hôm nay mỗi người nộp ba bức phác thảo là có thể đi về.”

Trước đây phải nộp năm bức, hôm nay chỉ cần ba bức, coi như là cô giáo mỹ thuật đã khai ân rồi. Cô giáo nói xong liền quay về phòng làm việc, trong đó có lò sưởi. Học sinh ở lại phòng vẽ nôn nóng về nhà sớm, đều vẽ qua loa cho đủ ba bức, mang đến phòng làm việc của giáo viên nộp bài rồi về. Bạc Hà cũng muốn làm như vậy nhưng tay thực sự là lạnh cóng rồi, bản phác thảo vẽ ra đến bản thân cô cũng không chấp nhận được, thực sự không dám nộp cho cô giáo, thế là cô cầm cốc trà đi đến phòng nước, rót một cốc nước sôi để về ủ ấm tay rồi vẽ tiếp. Vừa đi một lúc, quay về mọi người đều đã đi cả, trong phòng vẽ chỉ còn lại một mình cô.

Duy chỉ có tiếng đánh bóng rổ trên sân ngoài cửa sổ vẫn lọt vào trong phòng. Cô nhìn ra bên ngoài, thấy Tịch Duệ Nam lại cởi áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh, một mình chơi bóng ở đó. Trời à, vì sao cậu ấy lại không biết lạnh chứ?

Như có thần giao cách cảm, cô vừa mới nhìn qua, Tịch Duệ Nam đã lập tức quay đầu lại, vừa khéo đón được ánh mắt cô, mỉm cười với cô một cái.

Bạc Hà lập tức cúi đầu, tim đập thình thịch, ban đầu cậu con trai ngoài cửa sổ kia là người cô rất ghét, nhưng bản thân cô cũng không biết chuyện gì đã xảy ra nữa, tình huống bỗng nhiên thay đổi, chỉ một ánh mắt đơn giản của cậu, một nụ cười cũng có thể khiến tim cô loạn nhịp.

Cố gắng hết sức để bản thân bình tĩnh lại, tiếp tục vẽ tranh nhưng chưa vẽ được mấy nét thì cửa phòng đột ngột có người khẽ gõ hai tiếng rồi đẩy mở ra, Tịch Duệ Nam vắt áo khoác ngoài trên cánh tay, hai tay ôm quả bóng rổ đứng ở cửa, ngạc nhiên nhìn căn phòng vẽ vắng tanh, nói: “Sao hôm nay chỉ có một mình cậu ở đây?”

“Bọn họ đều vẽ xong đi về trước cả rồi.”

Tịch Duệ Nam “ồ” một tiếng, đứng ở cửa hồi lâu, cậu ngáp ngừng đi vào trong, miệng lẩm bẩm giống như nói một mình: “Một quá rồi, ngồi nghĩ một lát rồi đi.”

Cậu đi qua rất nhiều chỗ ngồi trống, đi thẳng đến một chiếc ghế bên cạnh Bạc Hà rồi ngồi xuống, chưa khảo đã khai thêm một câu: “Xem cậu vẽ tranh một lát.”

Xem vẽ? Hay là xem người? Bạc Hà vừa nghĩ như vậy, mặt bất giác ửng hồng. Từ nhỏ cô vẫn thường chơi với con trai, vốn dĩ tiếp xúc với con trai luôn vô cùng tự nhiên, thoải mái, nhưng khi tiếp xúc với Tịch Duệ Nam lại hay dễ dàng đỏ mặt. Cảm thấy cậu ngồi xuống bên cạnh, cơ thể vừa vận động có luồng hơi ấm truyền đến, mặt của cô càng đỏ hơn, mắt chăm chú nhìn vào giá vẽ, chẳng dám nhìn cậu.

Tịch Duệ Nam biết cái cơ của mình vô cùng vụng về, nhưng thực sự cậu không có cách nào ỉn hơn. Cậu thiếu niên chẳng hề có kinh nghiệm yêu đương, chỉ dựa vào bản năng để tiếp cận cô gái mình thích, lời nói và hành động đều khó tránh khỏi có chút ngốc nghếch.

Phòng vẽ rộng rãi chỉ có hai người bọn họ ngồi nên càng toát lên vẻ tĩnh lặng. Trong yên tĩnh, Bạc Hà bỗng cảm thấy căng thẳng, đến mức không khống chế nổi nét vẽ, tay hơi run rẩy.

Tịch Duệ Nam ở bên cạnh đột nhiên hỏi: “Có phải là cậu rất lạnh không? Tay cũng đang run.”

“Đúng vậy, thời tiết quỷ quái này lạnh thật, đến nỗi hai tay mình cứ bị run rẩy suốt.”

Bạc Hà bỏ bút vẽ xuống, đưa bàn tay đang run rẩy lên miệng hà hơi, lấp liếm sự căng thẳng của mình. Nhưng cô càng lúc càng căng thẳng, bởi vì cô cảm thấy rõ ràng Tịch Duệ Nam đang kề sát gần hơn. Cậu mang theo hơi thở ấm áp có hương bạc hà mát dịu, giống như dầu thơm lớn vồn bên vành tay cô. Cô muốn đứng lên tránh ra nhưng hai chân lại mềm nhũn. Cô vô thức quay đầu nhìn cậu, thấy mặt cậu đã gần ngay trong gang tấc, khuôn mặt anh tuấn mang theo sự căng thẳng giống như cô, nhưng nhiều hơn, đó là sự kiên định bất chấp tất cả.

Vào giây phút ánh mắt hai người giao nhau, cậu kiên quyết duỗi hai bàn tay, bao bọc lấy đôi tay nhỏ nhắn của cô. Ánh mắt mang theo sự dũng cảm có đôi chút rụt rè. “Rất lạnh phải không? Mình giúp cậu ủ ấm, tay của mình rất nóng.”

Tay của Tịch Duệ Nam thật sự rất nóng, nóng hổi hổi giống như một lò sưởi ấm áp. Nắm lấy tay cô, dịu dàng, cẩn thận giống như nắm một chú gà con. Sự ấm áp và dịu dàng đó khiến toàn thân Bạc Hà chấn động, từ tay đến tim như có một dòng nhiệt chảy qua...

Còn cảm giác của Tịch Duệ Nam lại giống như có một dòng điện từ lòng bàn tay chạy thẳng đến tim, cuối cùng đã cảm được đôi tay cậu vẫn luôn muốn được chạm vào ấy, cậu hạnh phúc đến mức cảm thấy choáng váng, lâng lâng.

9. Q.2 - Chương 5: Tình Yêu Khờ Dại

Vào thời khắc hai bờ môi chạm vào nhau, họ đồng thời chấn động.

Thế giới trong chớp mắt trở nên yên tĩnh vô cùng, chỉ có thể nghe thấy nhịp tim dồn dập của nhau, chỉ có thể cảm thấy bờ môi ấm áp của nhau. Nụ hôn đầu của thiếu nam và thiếu nữ mười lăm tuổi, trong màn hoa tuyết bay lượn như nhảy múa giữa trời đất, trong hương thơm của mai trắng thanh khiết nồng nàn, là một khung cảnh đẹp đẽ nhất, thuần khiết nhất.

Sau cái nắm tay đầu tiên trong phòng vẽ, Tịch Duệ Nam bắt đầu thường xuyên nhân lúc người khác không chú ý lén lút nắm tay Bạc Hà. Ví dụ như lúc Bạc Hà quay xuống chuyển bài tập, cô không còn ném trên bàn nữa mà chuyển đến tận tay cậu. Đầu ngón tay cậu mỗi lần đề sẽ nhờ vào sự che chắn của quyển bài tập, nhẹ nhàng vuốt một cái thật nhanh lên mu bàn tay cô. Sự tiếp xúc thân mật mà những người bên cạnh không hề hay biết.

Mùa đông, tay cô luôn bị lạnh, còn bàn tay cậu lại luôn ấm áp. Sau khi khẽ chạm một cái, cậu hơi nhúu mày, nhỏ giọng nói: “Sao tay cậu lúc nào cũng lạnh vậy!”

Hết vào đông, tay Bạc Hà sẽ lạnh, An Nhiên nói cô ấy cũng vậy, còn nói con gái gần như đều bị thế cả.

Bạc Hà nhìn nữ sinh trong lớp đều mặc quần áo rất nhiều và rất dày, nhưng người nào cũng vẫn kêu lạnh. Các nam sinh kêu lạnh thì mặc rất ít, đặc biệt là Tịch Duệ Nam thực sự không sợ lạnh, mọi người đều ngoài áo khoác trong áo len, cậu cởi áo khoác ngoài ra bên trong lại chỉ có mỗi chiếc áo sơ mi, mặc ít như vậy, tay lại vẫn ấm áp. So sánh người với người thật sự là tức chết mà.

Bạc Hà thấy rất kỳ lạ. “Vì sao cậu không sợ lạnh chút nào vậy?”

“Mình từ bé vẫn không sợ lạnh, dù trời có lạnh hơn nữa thì chỉ cần vận động một chút là toàn thân nóng rực.”

Quả đúng là thế, buổi chiều hằng ngày sau khi chơi bóng rổ trên sân, lúc cậu đi vào phòng vẽ với cô, đôi tay ấm áp như lò lửa. Hai bàn tay lạnh như băng của cô được cậu nắm lấy, dần trở nên ấm áp. Bây giờ cô luôn cố ý kéo dài thời gian, làm người cuối cùng đi nộp bài vẽ, như thế sẽ có được một khoảng thời gian riêng tư ngắn ngủi với cậu. Sự vui mừng trong chốc lát ấy, dù chẳng nói gì cũng chẳng làm gì, chỉ được cậu ủ tay ột chút thôi, thế mà khiến trái tim cô ngọt ngào, mềm mại.

Nhưng thời gian như thế không còn nữa, thứ Bảy tuần này cô đã phải tham gia cuộc thi vẽ rồi, sau kỳ thi cô sẽ không cần luyện tập ở phòng vẽ nữa.

Chín giờ sáng thứ Bảy, giáo viên mỹ thuật đưa Bạc Hà cùng năm học sinh được chọn trong trường đến cung văn hóa thành phố tham gia cuộc thi vẽ. Lúc cuộc thi kết thúc thì đã hơn mười hai giờ rồi, vừa khéo ai về nhà nấy ăn cơm trưa.

Vừa ra đến cửa, mọi người đều bất ngờ, dưới bầu trời màu xám bạc, hoa tuyết không biết từ khi nào đang rơi, trên mái hiên đã phủ một lớp dưới màu trắng mỏng. Đây là trận tuyết đầu tiên trong mùa đông này.

Bởi vì tuyết rơi, không ít phụ huynh học sinh đến đón con mình. Trong số bạn học của Bạc Hà, có hai nữ sinh có gia cảnh khá tốt, bố họ lái xe đến đón, hai chiếc xe vừa khéo thuận đường chở mấy học sinh và cô giáo mỹ thuật đi cùng. Lúc Bạc Hà đang định lên xe, đột nhiên như có linh cảm liền ngẩng đầu lên. Cách qua màn tuyết hoa trắng xóa đang bay lượn, cô nhìn thấy một bóng dáng màu xanh quen thuộc phía bên kia đường.

Bạc Hà lập tức dừng lại, nói với giáo viên là lát nữa bố cô sẽ đến đón nên không đi cùng xe với mọi người nữa.

Sau khi cô giáo và các bạn đã rời đi, Tịch Duệ Nam ở bên kia đường nhanh nhẹn phóng xe địa hình băng qua đường, dừng trước mặt Bạc Hà, quay đầu lại nhìn cô mỉm cười.

Trong màn hoa tuyết khắp trời, nụ cười tinh khôi của cậu thiếu niên mười lăm tuổi, trong suốt long lanh giống như hoa tuyết, tưởng như có thể đưa tay ra là ngắt xuống được.

Mặt Bạc Hà lại không kìm được đỏ bừng lên, ngại ngùng không dám nhìn cậu, cô cụp mắt đáp trả cậu một nụ cười mỉm, nửa thẹn thùng nửa vui sướng. “Sao cậu lại đến đây?”

“Muốn đến đợi cậu thì đến thôi.”

Bạc Hà ngước mắt lên nhìn. Tịch Duệ Nam mặc một chiếc áo khoác màu xanh da trời, vì có tuyết rơi, chiếc mũ len áo đã được cậu kéo lên đội trên đầu, nhưng vẫn có hoa tuyết rơi xuống mái tóc đen dày xòa trước trán cậu. Vừa rơi xuống, hoa tuyết đã mau chóng bị tan chảy, thấm thướt những lọn tóc mái kia khiến nó càng thêm đen nháy và sáng bóng.

“Cậu đợi lâu rồi có phải không?”

“Không lâu lắm, lên xe đi, mình chở cậu về nhà.”

Tịch Duệ Nam vỗ vỗ vào yên sau, mới phát hiện ra chỗ đó đã bị phủ một lớp tuyết mỏng. Cậu nhanh chóng xuống xe, chẳng bận tâm gì cả, dùng ngay tay áo lau qua lau lại yên sau, đến khi thấy sạch rồi mới thôi. Tuy chỉ là hành động rất nhỏ nhưng Bạc Hà lại thấy ấm áp hơn hẳn, nụ cười trên khóe môi càng ngọt ngào như kẹo.

Tịch Duệ Nam đã sớm nghe ngóng về cuộc thi vẽ lần này, mấy giờ bắt đầu, mấy giờ kết thúc, cậu đều thuộc như lòng bàn tay.

Buổi trưa hôm nay, Tịch Duệ Nam nói với mẹ là không ăn cơm ở nhà, có chuyện phải ra ngoài. Hạ Dung Phương thấy tuyết rơi, còn nói là với con trai là thời tiết xấu, nếu không có chuyện gì thì đừng ra ngoài nữa, nhưng cậu đâu có nghe lời, vội vàng đạp xe ra khỏi nhà. Mẹ cậu đuổi theo dặn dò cậu phải lái xe cẩn thận, cậu chẳng buồn quay đầu, chỉ đáp một tiếng: “Con biết rồi ạ” rồi vẫn giữ nguyên tốc độ phóng đi.

Hạ Dung Phương quay vào nhà nói với chồng: “Nhìn xem vội vàng vàng giống như lửa đốt mông tới nơi, anh nói xem có phải là thằng bé đi tìm cô bé mà nó thích không?”

Tịch Văn Khiêm mỉm cười. “Lại phải hỏi sao? Nam Nam có tính cách đơn giản, lại nồng nhiệt, thích một người rồi thì sẽ rất nhiệt tình. Không cần quản nó nhiều, mà có muốn quản cũng chẳng được, chỉ cần thành tích học tập của nó không bị ảnh hưởng là được rồi.”

Bởi vì sợ gặp sự cố trên đường làm chậm trễ, Tịch Duệ Nam ra khỏi nhà từ rất sớm, trên cả quãng đường đều đạp rất nhanh, kết quả cậu đến trước cửa cung văn hóa sớm nửa giờ đồng hồ đợi mãi mới thấy Bạc Hà đi ra.

Thấy cô định ngồi lên xe của bạn học để về, cậu nôn nóng muốn cất tiếng gọi nhưng vì cô giáo viên và bạn học khác ở đó, nên cậu lại ngại không dám gọi to. Dù tiếng gọi chưa bật ra khỏi miệng nhưng dường như cô có linh cảm, đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía cậu.

Tuyết bay đầy trời giống như vô số tinh linh đang nhảy múa, giữa màn tuyết trắng đôi mắt cô càng đen láy, sáng ngời hơn nữa, cách qua màn tuyết lát phát bay, chăm chú nhìn cậu. Cô đã thấy cậu rồi, cô không lên chiếc xe đó nữa, nỗi vui mừng trong lòng cậu mà không ngôn từ nào diễn tả được.

Sau khi đạp xe băng qua đường dừng lại trước mặt cô, cậu nhìn thấy cô mỉm cười. Mặt cô đỏ lên, trên gò má trắng nõn là hai đốm ửng hồng vô cùng bắt mắt. Hàng lông mi dài rất dày sụp xuống, thẹn thùng che đi cặp mắt đen láy. Khoe môi cô lại khê cong, giống như mặt trăng lưỡi liềm đầu tháng. Kỳ lạ là, chẳng hiểu sao, cậu bỗng có cảm giác lâng lâng, say say.

Bạc Hà ngồi lên sau xe, hai tay nhét vào túi áo khoác của Tịch Duệ Nam, ôm lấy cậu. Là cậu bảo cô phải ôm như thế, nó là có như vậy tay cô mới không bị lạnh.

Tay dút trong túi áo của cậu đúng là không lạnh chút nào, bên trong áo khoác, cậu vẫn mặc một chiếc áo sơ mi xanh, cách qua một tầng áo mỏng, nhiệt độ cơ thể ấm áp của cậu truyền đến, ủ ấm đôi tay lạnh băng của cô. Lúc đi qua một chỗ rẽ, thân xe hơi lắc lư, theo bản năng cô ôm chặt lấy cậu. Mười ngón tay dùng lực, cô rõ ràng cảm nhận được phần eo rắn chắc của cậu, mặt lại đỏ bừng, tim đập nhanh hơn, vội vã buông lỏng ra, không dám ôm quá chặt.

“Buổi trưa cậu không về nhà ăn cơm có được không? Mình mời cậu ra ngoài ăn lẩu?”

Tịch Duệ Nam muốn đưa Bạc Hà đi ăn cơm nhưng cô nằng nặc đòi về nhà. “Tối qua bố mình lái xe thuê đêm, ban ngày ở nhà, mình phải về nấu cơm cho bố ăn.”

“Chúng ta có thể ăn cơm ở ngoài, sau đó mua một phần mang về cho ông mà.”

Bạc Hà chần chừ một lát, rồi vẫn lắc đầu. “Tối qua bố mình đã bảo mình trưa hôm nay làm món thịt kho tàu cho ông ăn.”

Tịch Duệ Nam rất thất vọng, sau khi đạp xe đưa Bạc Hà về dưới lầu nhà cô, cậu vẫn ôm một tia hi vọng cuối cùng, hỏi: “Buổi trưa không được, vậy buổi tối chúng mình cùng đi ăn lẩu nhé?”

Bạc Hà không từ chối nữa, nhỏ giọng đồng ý: “Ừ, được.”

Hai mắt Tịch Duệ Nam sáng lên. “Vậy sớm tối mình đến đón cậu, mấy giờ thì được?”

Bạc Hà nghiêm túc suy nghĩ, trước bảy giờ bố cô vẫn ở nhà, nếu để ông nhìn thấy thì không tốt, liền nói: “Sau bảy giờ cậu hãy đến nhé.”

Tuyết rơi lất phất cả ngày, giống như vô số cánh hoa trắng tinh khiết bay lượn. Đến sẩm tối, đường đi đã bị phủ một lớp tuyết dày đến ba tấc. Tịch Duệ Nam không đi xe đạp nữa, cậu gọi taxi đến dưới lầu nhà Bạc Hà, đợi cô xuống, rồi cả hai cùng nhau đến một nhà hàng lẩu nổi tiếng.

Tháng Mười hai đang là mùa đông, việc kinh doanh của nhà hàng đang vào lúc đông khách nhất. Bọn họ đến hơi muộn, nên trong nhà hàng đã chật ních người, không còn chỗ ngồi. Tịch Duệ Nam nhìn mãi cũng không tìm được một chỗ trống nào, Bạc Hà bèn nói: “Thôi, đừng ăn nữa, thực ra vừa rồi ở nhà mình đã ăn cơm tối với bố rồi, bây giờ ăn thêm nữa cũng chẳng được bao nhiêu đâu. Thật đó!”

Thực ra Tịch Duệ Nam cũng đã ăn lót dạ một bát cơm ở nhà rồi, vì mẹ cậu nhất định bắt cậu phải ăn cái gì đó rồi mới cho ra ngoài, nói là thời tiết quá lạnh, bụng rỗng chạy ngoài đường rất dễ bị nhiễm hàn khí. Không ngờ Bạc Hà cũng đã ăn cơm tối với bố cô rồi, nếu bây giờ tìm một quán lẩu khác, hai người cũng chẳng ăn được bao nhiêu nữa. Nghĩ một chút, cậu quyết định đến cửa hàng KFC ở ngay bên kia đường ngồi uống nước là được. Bạc Hà vui vẻ tán thành đề nghị của cậu.

Dù thời tiết bên ngoài lạnh thế nào, trong cửa hàng KFC luôn ấm áp như mùa xuân, hơi ẩm của điều hòa tỏa ra xung quang, tất cả nhân viên trong cửa hàng đều mặc áo cộc tay. Tịch Duệ Nam vừa vào trong tiệm liền cởi ngay áo khoác ngoài, vô cùng tự nhiên nhét vào tay Bạc Hà. “Cầm giúp mình”. Sau đó cậu chạy đi xếp hàng mua đồ, chiếc áo sơ mi màu xanh da trời tinh khiết trở nên xanh thẫm như nước biển dưới ánh đèn.

Bạc Hà ôm áo khoác của cậu tìm một chỗ trống rồi ngồi xuống, tay vẫn ôm thật chặt chiếc áo vào lòng. Trên áo khoác có sự ấm áp của cơ thể cậu, vào mùa đông lạnh giá năm nay, nhiệt độ cơ thể của chàng thiếu niên anh tuấn đã trở thành hơn ấm quen thuộc nhất đối với cô.

Tịch Duệ Nam nhanh chóng bưng một khay đồ ăn đi đến, trước khi mua cậu không hỏi cô thích ăn gì mà tự đưa ra quyết định. Cậu đặt xuống mặt cô một cốc sữa nóng và một phần cánh gà nướng, còn của cậu là một cốc coca lạnh và khoai tây chiên.

“Cậu sợ lạnh, hãy uống sữa nóng đi.”

Bạc Hà cảm thấy khó tin nhìn cốc coca lạnh của cậu. “Ngày tuyết rơi thế này, cậu vẫn uống đá à?”

Tịch Duệ Nam nằm bò lên bàn, nhìn Bạc Hà cười tủm tỉm, nói: “Mình không sợ lạnh, lần nào đến chỗ này cũng uống coca đá.”

Thời tiết lạnh thế này mà chiếc áo sơ mi của cậu vẫn chỉ bắt đầu đóng từ khuy áo thứ ba trở xuống. Lúc nằm bò lên bàn, cổ áo mở rộng ra, làn da màu nâu khỏe khoắn và hai chiếc xương quai xanh đều để lộ. Bạc Hà nhìn thấy, cuống quýt dời ánh mắt sang chỗ khác, trái tim lại mất tự chủ đập loạn lên, mặt cũng đỏ hồng. Đột nhiên, cô thấy có chút hiểu cảm giác của Tịch Duệ Nam khi nhìn thấy cổ áo của cô trễ xuống là như thế nào. Sự rung động và nhịp tim của cậu khi đó chỉ có thể nhiều hơn cô chứ không thể ít hơn được.

“Cậu cũng nóng rồi phải không? Nhìn mặt cậu đỏ phừng phừng lên kia. Điều hòa trong này để nhiệt độ rất cao, cậu cũng có thể cởi áo khoác ngoài ra. Nếu không ở trong này lâu, lát nữa ra ngoài sẽ rất dễ bị cảm lạnh đó.”

Cậu nói có lý nên Bạc Hà cũng cởi chiếc áo bông dày cộp ra. Chiếc áo bông cồng kềnh vừa được cởi ra, thân thể lung linh chỉ mặc duy nhất một chiếc áo len bó sát màu hồng tím của cô lộ ra những đường cong đẹp đẽ, giống như một đóa tử lan bất ngờ nở rộ khiến Tịch Duệ Nam nhìn thấy mà tim đập rộn ràng, khuôn ngực căng tròn kia càng khiến cổ họng cậu chẳng hiểu sao bỗng nhiên khô rát. Cậu lập tức không dám nhìn thêm nữa, cầm cốc coca uống một ngụm thật to, ngậm cả một viên đá vào miệng rồi nhai rôm rốp.

Bạc Hà không cảm thấy có gì khác lạ, chỉ thấy cậu ăn đá như thế bèn khuyên: “Mùa đông không nên uống nước đá lạnh, không tốt cho sức khỏe, cậu vẫn phải chú ý tới sức khỏe nhiều một chút.”

Cô còn nhớ lần đó, đang yên đang lành thì cậu đột nhiên bị bệnh tim cấp tính. Khi ấy, cô với cậu chỉ là quan hệ bình thường, sau khi sự việc xảy ra cũng chỉ cảm thấy quá bất ngờ và kinh ngạc thôi. Đến hôm nay, cảm giác đối với cậu đã thay đổi nhiều nên cô bất giác cảm thấy lo lắng cho cậu, mới quan tâm khuyên nhủ cậu.

Tịch Duệ Nam nghe ý tứ trong lời cô, lòng cảm thấy ấm áp, nhìn cô rồi đột nhiên mỉm cười. “Cậu lo lắng à?”

Bạc Hà đỏ mặt, cúi xuống nhâm nhi cốc sữa nóng mà không nói gì. Tịch Duệ Nam lại nói: “Cậu đừng lo lắng, mình không sao cả, sức khỏe của mình không có bất cứ vấn đề gì.”

Bạc Hà nghe không hiểu, ánh mắt nghi hoặc nhìn cậu. Tịch Duệ Nam ngênh đón ánh mắt của cô, nhào người đến gần, nhìn vào mắt cô, nhỏ giọng nói: “Mình nói cho cậu một bí mật, trên thế giới này, mình chỉ nói ỉnh cậu biết thôi.”

Bí mật mà Tịch Duệ Nam nói thực sự khiến Bạc Hà vô cùng kinh ngạc và chấn động rất lâu sau cũng chưa lấy lại tinh thần, cả nửa ngày mới lắp bắp hỏi: “Cậu làm sao....dám làm vậy chứ? Cậu có...biết việc đó nguy hiểm lắm không?”

Tịch Duệ Nam nói cho Bạc Hà biết, bệnh tim cấp tính của cậu là do chính cậu tạo ra. Buổi chạy đường dài hôm đó, cậu cố ý chạy thật nhanh lúc mới xuất phát, đến mức khiến cơ thể không chống đỡ được, trái tim phải làm việc quá tải, sau đó cậu còn tiếp tục làm trầm trọng hơn, nhân lúc không ai chú ý, nắm tay dùng toàn lực đâm thẳng vào vị trí của tim, trái tim vốn đã làm việc quá tải đột nhiên phải chịu một lực tấn công lớn lập tức ngừng đập.

“Mình đọc được điều này trên một trang tin tức mạng, có một người đàn ông trung niên đang luyện tập trong phòng tập thể hình, sau khi chạy nửa giờ trên máy chạy bộ, ông ta thở hổn hển đi xuống, đúng lúc gặp một người bạn, người bạn này đùa với ông ta, thúi một đấm vào ngực ông ta, kết quả ông ta liền ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự. Sau khi đưa đến bệnh viện cấp cứu, bác sĩ chuẩn đoán là bệnh tim cấp tính.

Bạc Hà vẫn luôn cảm thấy bệnh tim cấp tính của Tịch Duệ Nam lần đó quá trùng hợp, nhưng không ngờ lại là do cậu tự gây ra. Cậu cũng thật to gan, chuyện nguy hiểm như vậy cũng dám thử. Khi tim ngừng đập, nếu không kịp thời cấp cứu thì mất mạng như chơi, cậu cũng không sợ có rủi ro gì hay sao?

“Mình không sợ rủi ro, mình đã tính toán cẩn thận rồi. Xảy ra chuyện trên sân vận động, giáo viên sẽ lập tức liên hệ với bệnh viện, hơn nữa gần trường có bệnh viện, nên gọi xe cấp cứu cũng rất tiện. Mình đã đánh cược mình sẽ không sao, cậu xem, chẳng phải mình đã thành công còn gì!”

Lúc Tịch Duệ Nam nói đến kế hoạch mạo hiểm của mình với vẻ mặt đầy kiêu hãnh, Bạc Hà chỉ cảm thấy sợ hãi.

Cô biết cậu vì ngăn cản bố mẹ ly hôn mới đưa ra hạ sách này, không ngại lấy thân mạo hiểm, dùng sinh mệnh và sức khỏe của mình để đánh cược, vì mẹ, cũng vì chính mình, cậu quyết tâm giành lại bố từ tay một người phụ nữ khác. Trước đây, cô chỉ biết tính cách của cậu rất kích động lại mạnh mẽ, nhưng không ngờ cậu lại còn quyết đoán dám toàn lực quyết sống mái một phen như thế này. Kế hoạch mạo hiểm này tuy thành công nhưng nghĩ lại cô vẫn không tìm được muốn rùng mình. “Nguy hiểm quá, sau này dù thế nào, cậu cũng không được làm như vậy nữa!”

Tịch Duệ Nam biết Bạc Hà lo lắng ỉnh, không tìm được xúc động, duỗi tay ra nắm lấy bàn tay đang đặt trên bàn của cô. “Cậu yên tâm, sẽ không có lần sau nữa. Bố mình đã hoàn toàn chia tay với người phụ nữ kia rồi, ông ấy đã quay về bên cạnh mẹ và mình rồi, sự mạo hiểm của mình là xứng đáng.”

Ăn uống xong, theo thói quen Tịch Duệ Nam móc một thỏi kẹo cao su hương bạc hà từ trong túi ra, cậu có thói quen nhai kẹo cao su sau khi ăn. Ăn một chiếc rồi, cậu lại tiện tay bóc một chiếc đưa cho Bạc Hà, cô vô thức nhận lấy.

Ngay lúc đó, chẳng hiểu sao cả hai đều có một cảm giác quen thuộc, dường như cảnh tượng này đã từng xảy ra rồi, cẩn thận suy nghĩ lại thấy nó không chân thực, giống như một giấc mơ. Tịch Duệ Nam nhìn Bạc Hà, khóe miệng khẽ nở nụ cười, ánh mắt dịu dàng chuyên chú. “Mình vẫn luôn cảm thấy trông cậu quen quen, hình như trước đây đã gặp cậu ở đâu đó rồi.”

Ồ, cậu ấy cũng có cảm giác này sao? Trong lòng Bạc Hà rung động, hóa ra cảm giác như đã từng quen biết này không phải chỉ mình cô có.

Nhai kẹo cao su vị bạc hà trong miệng, cô bất giác nói một câu mà cô vẫn luôn muốn biết. “Vì sao cậu lại thích ăn kẹo bạc hà?”

“Từ nhỏ mình đã thích ăn rồi, bởi vì mình rất sợ nóng, mà kẹo bạc hà lại mát, ăn vào khiến mình cảm thấy rất dễ chịu, mình rất thích hương vị thanh mát của nó.” Ngập ngừng một chút, Tịch Duệ Nam lại nhìn cô, tiếp tục nói: “Ngày đầu tiên chúng mình vào học, con gái trong lớp, mình chỉ nhớ mỗi tên cậu thôi. Bạc Hà – vừa khéo là thứ mình thích.”

Câu nói này rất mờ ám, bạc hà cậu thích, là chỉ kẹo, hay là chỉ người? Mà bàn tay đang nắm tay cô kia lại hơi dùng lực, giống như chú thích không lời, khiến gò má của Bạc Hà bắt giác đỏ hồng lên.

Ra khỏi cửa hàng KFC đã hơn chín giờ rồi, Tịch Duệ Nam đưa Bạc Hà về nhà. Trời đất lạnh như muốn đóng băng, hoa tuyết lác đác bay, trên đường gần như không có người đi qua lại, chỉ có hai người bọn họ tay nắm tay đi trong tuyết.

Vốn dĩ Tịch Duệ Nam có thể gọi xe taxi, chỉ năm phút là đưa Bạc Hà về nhà, nhưng cậu lưu luyến không nỡ rời xa. “Cậu có cảm thấy lạnh không? Nếu như không lạnh, chúng mình đi bộ nhé?”

Bạc Hà chỉ đáp lại một chữ: “Được”

Trời rất lạnh nhưng trái tim ấm áp, một bàn tay được Tịch Duệ Nam nắm nhét vào trong túi áo khóa cẩu cẩu, hơi ấm từ lòng bàn tay cậu, hơi ấm từ cơ thể, hai tầng ấm áp truyền sang Bạc Hà.

Chầm chậm giẫm lên tuyết tiến về phía trước, trong không khí đột nhiên truyền đến một mùi thơm thanh khiết nồng nàn. Bạc Hà ngẩng đầu lên nhìn, trên đỉnh đầu có những cành cây cỏ, phủ một màu trắng, giống như tích đầy hoa tuyết nhưng mùi thơm mát đó lại khiến người ta nhận ra những điểm trắng pha lê đầy cành kia không phải là bông tuyết, mà là hoa mai trắng.

Mai nở hoa trong tuyết, Bạc Hà bắt giác dừng chân nhìn ngắm. “Hoa mai thật thơm.”

“Cậu thích, mình đi ngắt một cành cho cậu.” Lời còn chưa nói hết, Tịch Duệ Nam đã sải bước đến chỗ cây mai đó.

“Dừng đi.” Bạc Hà vội vàng ngăn cậu lại, thân cây mai đó rất cao, cành khô lại đọng đầy băng tuyết, cô sợ cậu không cẩn thận sẽ trượt ngã. “Hoa ngắt xuống rồi không còn thơm như ở trên cành, cứ ở dưới này ngửi chút hương hoa là được rồi.”

Bọn họ cùng đứng dưới gốc cây, Bạc Hà ngẩng đầu nhìn những cành hoa trắng muốt trên cao, hoa tuyết bay khắp nơi như thấm hương thơm phảng phất của hoa mai. Một bông tuyết rơi xuống môi cô, trong lúc vô thức, cô nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi liếm đi bông tuyết mát lạnh đó.

Bạc Hà đứng ngắm hoa mai, Tịch Duệ Nam lại đang ngắm cô, cô mới là đóa hoa đẹp nhất trong mắt cậu. Cậu nhìn thấy bông hoa tuyết pha lê hình lục lăng kia rơi xuống bờ môi cô, chớp mắt đã tan thành một giọt nước trong suốt. Cô nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi liếm nó đi, khuôn miệng ướt ả đỏ tươi lộ ra đầu lưỡi hồng hồng. Dáng vẻ đó vô cùng quyến rũ, động lòng người, tim cậu bắt giác đập nhanh hơn, có một sự thôi thúc muốn được hôn cô. Sự thôi thúc đó dẫn dắt cậu tiến lại gần cô, run rẩy kề sát lại.

Tay của Bạc Hà được Tịch Duệ Nam nắm, nhanh chóng cảm ứng được sự run rẩy của cậu, cô đưa mắt nhìn về phía cậu, thấy trong mắt cậu như có một ngọn đuốc rừng rực cháy trong đêm đen. Ngọn lửa đó như thiêu đốt mắt người rồi đi nhưng hai chân lại như bị ghim chặt xuống đất. Ánh mắt cậu như đang thôi miên cô, cô lại cứ ngốc nghếch đứng im như vậy, nhìn cậu càng lúc càng đến gần, giống như cảnh quay chậm trong phim. Cuối cùng, môi cậu khe khẽ đáp xuống bờ môi cô.

Khoảnh khắc hai bờ môi chạm vào nhau, họ đồng thời chấn động.

Thế giới trong chớp mắt trở nên yên tĩnh vô cùng, chỉ có thể nghe thấy nhịp tim dồn dập của nhau, chỉ có thể cảm thấy bờ môi ấm áp của nhau. Nụ hôn đầu của thiếu nam và thiếu nữ mười lăm tuổi, trong màn hoa tuyết bay lượn như nhảy múa giữa trời đất, trong hương thơm của mai trắng thanh khiết nồng nàn, là một khung cảnh đẹp đẽ nhất, thuần khiết nhất.

Nụ hôn đầu thuần khiết, đẹp đẽ ấy chính thức xác định điểm xuất phát ối tình đầu của họ. Lúc đó họ không biết rằng, đoạn tình yêu khởi đại này lại ngắn ngủi giống như hoa tuyết.

Bắt đầu từ lúc tuyết rơi, kết thúc vào lúc tuyết tan.

Thứ Hai đi học, trời đã có nắng, lớp tuyết tích dày trên đường vẫn chưa tan hết, có chỗ còn đọng lại một lớp băng mỏng. Hôm nay, Bạc Hà Khánh đổi sang làm cửa ngày, sợ đường trơn nguy hiểm nên ông không cho Bạc Hà đạp xe đi học nữa. Ông lái xe đưa con gái đến trường. Bạc Hà chẳng thể từ chối bố, đành lén lút gọi điện thoại cho Tịch Duệ Nam, bảo cậu đừng đến đợi cô cùng đi học.

Ở đầu dãy bên kia, Tịch Duệ Nam nói: “Thật khéo, bố mình cũng không để mình đạp xe đi học, muốn lái xe đưa mình đi, vậy gặp nhau ở trường nhé.”

Lúc gặp An Nhiên trước cửa dãy lớp học, Bạc Hà bỗng cảm thấy chột dạ, bởi vì cô còn nhớ An Nhiên đã nói với cô rằng muốn được hôn Tịch Duệ Nam, đó là điều cô ấy hy vọng nhất, nếu như cô ấy biết được cô với Tịch Duệ Nam đã hôn nhau trong đêm tuyết rơi đó, không biết cô ấy sẽ có phản ứng như thế nào?

Nhớ lại đêm tuyết rơi hôm trước, Bạc Hà lại đỏ hết cả mặt. An Nhiên còn nói cái gì mà hôn môi con trai phải dày một chút lúc hôn mới cảm thấy thích, nhưng khi bờ môi mỏng cu Tịch Duệ Nam chạm lên môi cô, rất mềm mại, rất ấm áp, giữa môi với răng là hương bạc hà nhàn nhạt đặc trưng của cậu, cô bỗng cảm thấy toàn thân tê dại như chạm phải điện, tê rần đến tận đầu ngón tay.

Cảm giác về nụ hôn đầu thật quá đẹp đẽ, đến mức Bạc Hà không ngờ tới, run rẩy thẹn thùng, ngọt ngào vui sướng.. Quá nhiều, quá nhiều cảm nhận đẹp đẽ, giống như một viên kẹo lớn được cất giấu nơi đáy lòng cô, có thể cung cấp cho cô vị ngọt vô tận.

An Nhiên chạy đến khoác tay Bạc Hà, vừa đi vừa chửi mắng thời tiết quỷ quái này. Cô ấy kể lể rằng phải giẫm lên tuyết trên suốt quãng đường từ nhà đến trường, hai chân lạnh đến mức sắp đông cứng lại rồi, đầu ngón tay cũng cứng đến tê dại. Cô ấy thực sự không chịu đựng nổi thời tiết lạnh lẽo này nữa, sáng sớm đã phải bò ra khỏi giường, đội giá rét để đi học, cô ấy còn cầu nhau mong sớm đến kỳ nghỉ đông...

“Nhưng nếu nghỉ đông, lại không thể ngày ngày nhìn thấy thần tượng Tịch Duệ Nam của mình nữa. Thật là bất hạnh!”

Khi An Nhiên nhắc đến Tịch Duệ Nam, khóe môi Bạc Hà lén lút cong lên tủm tỉm cười.

Vừa vào phòng học, cô đã thấy Tịch Duệ Nam đang ngồi ở chỗ của cậu. Bốn mắt giao nhau, cậu chớp mắt với cô một cái, cặp mắt dưới hàng lông mày dài sáng lấp lánh. An Nhiên vừa trông thấy liền ngó nghiêng nhìn quanh, miệng lẩm bẩm: “Tịch Duệ Nam nhìn ai thế nhỉ? Mắt sáng cả lên.”

Bạc Hà biết dù thế nào cô ấy cũng không thể đoán ra là mình, ở trên lớp cô gần như hơi hoang mang, không dám trao đổi ánh mắt với cậu nữa, vội vàng cúi đầu đi đến bàn của mình. Lúc nhét túi xách vào ngăn bàn, cô cảm thấy bên trong có thứ gì đó, cầm ra nhìn, là một chiếc túi chườm nóng nhỏ nhắn, loại chuyên để ủ ấm tay. Tịch Duệ Nam ở phía sau cô, nói nhỏ đến mức chỉ một mình cô có thể nghe thấy: “Tay lạnh lắm rồi phải không, mau ủ một lát đi!”

Hai tay cầm lấy chiếc túi chườm ấm áp, Bạc Hà cảm thấy hơi nóng lan đến tận đáy lòng mình.

Tiết học cuối cùng sáng hôm nay là tiết Thể dục, dưới nắng mới trong ngày tuyết, giáo viên thể dục đưa học sinh đến sân vận động. “Chơi ném tuyết cũng được, đập người tuyết cũng được, tùy các em thích chơi thể nào thì chơi.”

Các nam sinh đương nhiên là chơi ném tuyết, phân thành hai nhóm chơi vô cùng vui vẻ. Nữ sinh thì sợ lạnh, không có hứng thú nghịch tuyết, chẳng mấy chốc từng người một chuẩn dần đi, An Nhiên là lính đào ngũ đầu tiên, cô ấy chuẩn thẳng về nhà cho ấm.

Bạc Hà tuy cũng sợ lạnh nhưng nhìn thấy bóng dáng màu xanh của Tịch Duệ Nam đang chạy chơi trong sân tuyết, cô lại không nỡ quay về phòng học. Liên cùng với mấy nữ sinh không sợ lạnh chơi đập người tuyết, khi người tuyết của bọn họ vừa được đập xong hình dáng cơ bản, một nam sinh chơi ném tuyết bên kia ném lệch một quả cầu tuyết, đập trúng vào người tuyết làm nửa đầu của nó vỡ ra rơi xuống. Các nữ sinh bực tức kêu lên âm ỉ, để “báo thù tuyết hận”, họ ào ào nặn cầu tuyết ném nam sinh kia. Bạc Hà nhắm mục tiêu tốt nhất, ném một quả cầu tuyết trúng đầu nam sinh kia. Không chống cự được đông người thể mạnh, cậu ta lập tức cầu cứu viện binh đến giúp.

Các nữ sinh đương nhiên nhanh chóng yếu thế. Các nam sinh càng ném càng hăng, chơi đến cuối cùng còn trở thành trò đùa dai. Có người xách cả một xô tuyết đầy ắp rồi bắt ngờ lao tới đổ xuống đầu nữ sinh như

tắm vôi sen. Có một nữ sinh bị tắm tuyết như thế liền biến thành một người tuyết di động. Bọn họ còn chuyên nhắm chuẩn vào cổ của các nữ sinh để ném, như thế khi quả cầu tuyết vỡ ra, vụn tuyết lạnh sẽ thuận theo cổ áo rơi vào trong, có thể làm người lạnh run lên. Mấy nữ sinh bị tấn công đến mức phải bỏ chạy tán loạn.

Bạc Hà chạy trốn vào dãy lớp học, một mạch leo lên góc rẽ hành lang lên tầng hai rồi mới dừng lại phúi tuyết dính đầy trên áo khoác của mình. Mới vỡ được hai cái đã nghe thấy có tiếng bước chân đang đến gần, lẽ nào là “truy binh” đến rồi? Ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Tịch Duệ Nam, hóa ra cậu len lút bám theo cô.

Tịch Duệ Nam đã sớm trông thấy nhóm nữ sinh trong đó có Bạc Hà chơi ném tuyết với các nam sinh kia, cậu cũng muốn đến tham gia nhưng đến rồi chắc chắn phải gia nhập phe con trai, mà cậu lại chẳng muốn dùng bóng tuyết để ném vào cô gái cậu thích. Nên cậu chỉ có thể âm thầm để ý trận chiến này, khi thấy Bạc Hà chạy trốn vào dãy lớp học, cậu lập tức đuổi theo.

“Cậu chơi ném tuyết với con trai làm gì chứ! Nhìn xem, tuyết dính khắp cả người rồi.”

Vừa nói, Tịch Duệ Nam vừa đưa tay ra giúp cô gạt tuyết trên tóc. Tay luồn trong mái tóc mềm mại của cô, có cảm giác như chạm vào tơ lụa, còn mùi dầu gội thơm tho thoang thoảng nữa. Cậu không kìm nén được hít sâu một hơi, gạt sạch bông tuyết trên tóc cô, cầm đôi tay cô bao bọc trong hai tay mình. “Xem tay của cậu này, cũng sắp đóng thành băng rồi, để mình ủ cho cậu.”

Mùa đông này, Tịch Duệ Nam luôn ủ tay cho Bạc Hà, đó là hành động thân mật quen thuộc nhất giữa hai người. Đôi tay bị tuyết làm lạnh đến đỏ ửng của Bạc Hà được bọc trong lòng bàn tay cu cậu, chỉ cảm thấy hơi ấm từ lòng bàn tay truyền thẳng đến tận tim.

Đang là thời gian giữa giờ học nên trong hành lang rất yên tĩnh. Thỉnh thoảng có nghe thấy tiếng đọc sách lanh lảnh, tiếng đồng thanh đọc từ vừng tiếng Anh từ trong phòng học nào đó truyền ra, còn lại là tiếng cười đùa vui vẻ của các học sinh đang chơi ném tuyết trên sân vận động thỉnh thoảng vắng lại. Những âm thanh này đối với đôi nam nữ thiếu niên lần đầu rơi vào lưới tình gần như là chẳng tồn tại, bọn họ nắm tay chăm chú nhìn nhau, trong mắt chỉ có sự tồn tại của nhau.

Trong hành lang không một bóng người, Tịch Duệ Nam lại kích động hôn Bạc Hà hấp tấp, vội vàng, bắt người áp tới, đôi mắt rực lửa như thiêu đốt người đối diện, bờ môi mềm mại tỏa ra hương bạc hà thanh mát... Bạc Hà hơi run rẩy trong vòng tay của cậu, vừa thích thú, lại vừa sợ hãi.

Có tiếng bước chân đang đi lên, giống như một chuỗi sấm sét vang rền, chấn động khiến Bạc Hà và Tịch Duệ Nam đều run lên, đột ngột tách ra, hai người nhanh chóng lui về phía sau, rồi cùng nhìn về phía người đang lên cầu thang, là Quách Ích.

Chắc cậu ta không nhìn thấy cảnh họ ôm nhau, vì họ đã kịp tách ra rồi. Nhưng hai người đơn độc gặp gỡ, mặt mũi còn đỏ ửng mất tự nhiên hết như nhau, rõ ràng đã khiến Quách Ích sinh lòng hoài nghi. Sau khi ánh mắt dò xét suy đoán di chuyển một vòng trên gương mặt bọn họ, cậu chẳng nói gì, nhưng sắc mặt biến đổi hết sức khó coi. Mặt cậu ta lạnh tanh, tiếp tục đi lên lầu, như thể không quen biết hai người trước mặt.

Lần đó, sau khi Bạc Hà khéo léo từ chối Quách Ích, ở trong trường, hai người không còn thường xuyên nói cười giống như trước đây nữa, nhưng thỉnh thoảng vẫn trao đổi dăm ba câu. Nhưng lúc này, cậu ta lại lạnh nhạt, hoàn toàn phớt lờ cô, mà bộ mặt lạnh lùng này của cậu ta trước đây chỉ dành cho Tịch Duệ Nam.

Bạc Hà biết Quách Ích đã nhạy cảm phát hiện ra quan hệ thân mật của cô và Tịch Duệ Nam, cô từ chối cậu ta nhưng lại ở cùng với người mà cậu ta ghét nhất. Nhất định cậu ta vô cùng tức giận, cho nên sắc mặt mới khó coi như vậy.

Vì thái độ của Quách Ích, Bạc Hà liền hỏi Tịch Duệ Nam về trận thi đấu nhảy sào hồi lớp chín của bọn họ: “Khi đó, vì sao cậu không giúp Châu Thiên Nghi?”

Lúc Quách Ích nhắc đến chuyện này, Tịch Duệ Nam thách thức bằng thái độ lạnh nhạt: “Cứ không thích giúp đấy, cậu làm gì được nào?”, nhưng khi Bạc Hà hỏi, Tịch Duệ Nam mới áy náy nói ra sự thật: “Thực ra lần đó, mình vốn cũng muốn nhường cậu ta, nhưng đến lúc thi đấu, cơ thể lại theo phản xạ liên điều chỉnh tư thế bay qua xà ngang. Độ à mình nhảy qua hôm đó Châu Thiên Nghi không thể nhảy qua được, sau khi

cậu ta thất bại, vành mắt lập tức đỏ hoe. Minh nhìn thấy bộ dạng muốn khóc của cậu ta thì rất hối hận, nhưng mà hối hận cũng chẳng kịp nữa rồi.

Bạc Hà thấy vẻ áy náy của Tịch Duệ Nam, trong lòng mềm nhũn, cậu ấy không phải là người không biết cảm thông. Chỉ là sau khi lên sân thi đấu, phản xạ có điều kiện đã phát huy đúng trình độ thực tế của cậu, do vậy đã thắng người bạn học cậu vốn định nhường kia và bị chỉ trích là kẻ “không biết đồng cảm”. Tính cách cậu vốn mạnh mẽ nên mới không thêm giải thích, khiến quan hệ giữa cậu với Quách Ích trở nên tồi tệ. Sau trận đánh nhau lần đó, mối quan hệ của họ càng tồi tệ hơn. Đến hôm nay bởi vì cô, lại càng trở thành cục diện không thể hóa giải được.

Nhưng mà Tịch Duệ Nam chẳng để tâm. “Cậu ta phớt lờ mình thì mình cũng chẳng muốn để tâm đến cậu ta. Mình có lỗi hơn đi chẳng nữa thì cũng chẳng có lỗi gì với cậu ta, cậu ta dựa vào cái gì để lấy bộ mặt lạnh lùng đó ra đối đãi với mình? Nhưng mà, vừa rồi sắc mặt của cậu ta càng khó chịu. Bạc Hà, mình biết cậu ta cũng thích cậu, quan hệ của chúng mình nhất định khiến cậu ta rất tức giận.”

“Cậu còn nói nữa, bây giờ cậu ấy cũng phớt lờ, lạnh nhạt với mình rồi.”

“Cậu ta phớt lờ cậu chẳng sao cả, mình để ý đến cậu là được rồi.”

Tịch Duệ Nam nhìn cô, chớp mắt cười, nụ cười giống như ánh mặt trời mới ló ra sau đợt tuyết rơi, ấm áp và trong sáng. Cô cũng vô thức mỉm cười đáp lại cậu, ánh mắt cậu lại nóng bỏng, sát đến bên cô, giọng nói dịu dàng mà rầu rĩ: “Bạc Hà, mình lại muốn hôn cậu rồi.”

Sau nụ hôn đầu trong đêm tuyết, lần đầu nếm dư vị tuyệt diệu, Tịch Duệ Nam đột nhiên nhận ra miệng ngoài tác dụng dùng để ăn uống thì còn có thể dùng vào việc đặc biệt quan trọng khác. Ăn tủy biết vị, Tịch Duệ Nam ở độ tuổi thanh xuân kích động, tình cảm không kiềm chế được, muốn thưởng thức nhiều lần mùi vị tuyệt diệu đó.

Mặt Bạc Hà đỏ hồng, dù sao cũng đang ở trường, vừa rồi suýt nữa bị người ta nhìn thấy, cô nào dám làm thêm lần nữa, liền vội vàng quay người chạy thẳng lên lầu. “Cậu ngoan ngoãn chút đi!”

Tịch Duệ Nam lại chẳng có cách nào “ngoan ngoãn được”, giống như một đứa trẻ nghiện kẹo, cậu chẳng thể nào kháng cự được sự ngọt ngào và dụ dỗ đó, trong đầu tràn ngập ý nghĩ muốn tìm cơ hội để lại được hôn Bạc Hà lần nữa.

Cơ hội chẳng mấy chốc đã đến.

Buổi trưa hôm nay, sau khi bọn họ về nhà ăn cơm, mặt trời lên cao đổ nắng to, băng trên đường đều tan chảy. Vừa buông bát xuống, Tịch Duệ Nam lại đạp xe đến đợi Bạc Hà cùng đi học. Sau khi tan học, lại cùng nhau kết bạn đồng hành. Để tránh tai mắt của người khác, bọn họ luôn luôn đạp xe một trước một sau. Tịch Duệ Nam chẳng quan tâm chuyện có người biết bọn họ yêu đương, nhưng Bạc Hà không muốn. “Vì sao phải để người ta lấy chúng ta ra làm đề tài bàn tán chứ?”

Đưa Bạc Hà đến dưới lầu nhà cô, Tịch Duệ Nam dựng xe của mình, giúp cô dắt xe vào nơi để ở tầng một. Trời mùa đông tối rất sớm, mới năm rưỡi chiều, trời đã gần như tối hẳn, Bạc Hà vào phòng trước bật đèn lên, để cậu dắt xe vào dễ dàng.

Đó là một gian phòng nhỏ, thường dùng để đồ linh tinh và cất xe. Tịch Duệ Nam dựng xe xong, vừa quay người lại liền đối mặt với Bạc Hà ở phía sau. Cô thấp hơn cậu nửa cái đầu, mái tóc ngắn trẻ trung tỏa ra hương thơm ngay dưới mũi cậu, hơi thở của cậu bỗng trở nên gấp gáp, cảm giác kích động muốn hôn cô lại đến. Không chần chừ, cậu dùng hai cánh tay vây cô đến bên tường, mãnh liệt hôn cô.

Không giống với nụ hôn môi đơn thuần của hai lần trước, sau khi vụng về mơn man, Tịch Duệ Nam theo bản năng duỗi đầu lưỡi, luồn vào giữa hai bờ môi ẩm ướt, mềm mại của Bạc Hà. Cậu muốn được hôn sâu hơn. Lúc cậu vụng về, nóng bỏng, từng bước thâm nhập, cảm thấy Bạc Hà bất an khẽ giãy giụa, nhưng cậu không chịu thả cô ra, trái lại hai tay càng ôm cô chặt hơn, chặt đến mức thân thể của hai người hoàn toàn áp sát vào nhau.

Bởi vì kích động mà hôn, càng hôn lại càng thêm kích động, Tịch Duệ Nam cảm thấy như có một ngọn lửa đang thiêu đốt bên trong cơ thể, máu nóng cuộn trào. Dưới sự kích động đến cực điểm, suy nghĩ của cậu rồi

loạn, không thỏa mãn với việc chỉ có hôn môi không thôi. Theo bản năng, cậu duỗi tay thò vào bên trong áo khoác của Bạc Hà, cách qua một lớp vải sờ lên khuôn ngực căng đầy của cô.

Ngón tay cậu vừa mới chạm đến khối mềm mại kia, lập tức bị Bạc Hà gạt ra. Đồng thời, cô dùng toàn lực đẩy cậu ra, tròng mắt lườm cậu, vẻ mặt vừa giận dữ vừa xấu hổ, đánh giọng hỏi: “Cậu làm trò gì vậy?”

Dáng vẻ tức giận của cô khiến ngọn lửa kích động của Tịch Duệ Nam tắt ngúm, vừa bình tĩnh lại, cậu lập tức ý thức được hành động quá đà của mình, bản thân cậu cũng thẹn thùng hoảng hốt. Mặt thoáng cái đỏ bừng, cậu lắp bắp xin lỗi: “Mình...mình xin lỗi.”

Bạc Hà sầm mặt, không thêm để ý đến cậu, mở cửa ra, đi thẳng.

Sự việc xảy ra trong phòng để xe khiến Bạc Hà vô cùng tức giận. Cô cảm thấy Tịch Duệ Nam quá bừa bãi. Nụ hôn đầu thật trọng, e dè mới qua được hai ngày, cậu đã dám động tay động chân sờ ngực cô. Trong mắt cậu, cô là cô gái dễ dãi thế sao? Đột nhiên, cô thấy nghi ngờ không biết cậu có thực sự thích cô không? Hay chỉ vì nhìn thấy “cảnh xuân hé lộ” của cô nên mới nảy sinh sự kích thích ở “phương diện kia” với cô?

Suy nghĩ này khiến Bạc Hà rất không thoải mái. Cảm giác bị xúc phạm như lúc đầu suy đoán nguyên nhân Tịch Duệ Nam thích cô lại quay trở về, hơn nữa còn tăng thêm gấp bội. Càng nghĩ cô càng cảm thấy động cơ Tịch Duệ Nam thích mình không trong sáng, cho nên sau khi ở cùng cô, hề có cơ hội liên ôm ấp, hôn hít, cho dù là ở trường cũng không ngại ngùng, dè chừng gì cả.

Ngày hôm sau đi học, lúc gặp An Nhiên ở cổng trường. Bạc Hà mang suy đoán của mình ra thảo luận với cô ấy. Cô giả vờ nói tình huống này xảy ra với chị hàng xóm cạnh nhà cô, kể lại đại khái tình hình cho cô ấy nghe, cuối cùng hỏi: “Cậu nói xem, cậu con trai đó thật sự thích chị ấy không? Hay là chỉ muốn lợi dụng chị ấy thôi?”

An Nhiên ngẫm nghĩ rất lâu. “Mình nghĩ anh ta ít nhiều có thích chị ấy, nhưng sự kích động của tuổi trẻ chắc là chiếm phần hơn.”

Nói xong, cô ấy nhìn trái ngó phải, hạ thấp giọng, tiếp tục nói: “Mình nghe nói, con trai ở độ tuổi này đều rất kích động. Con trai chúng mình chẳng phải có rất nhiều người đến nhà Lão Miêu xem phim cấp ba sao, nghe nói có một lần đang xem, có mấy tên còn kích động đến mức nói phải tìm “gái bán hoa.”

An Nhiên luôn thông thạo tin tức, Bạc Hà nghe thấy mà giật mình. “Không phải chứ?”

“Phải, nhưng mà đương nhiên bọn họ chỉ nói xuông thế thôi, làm gì có ai thật sự không biết xấu hổ đi tìm “gái bán hoa” thật chứ. Nhưng mà hề tên nào thích bạn gái trong trường là theo đuổi ghê lắm, cậu không biết sao, gần đây trong lớp lại có thêm mấy đôi nữa đấy...”

Những lời sau đó của An Nhiên, Bạc Hà không nghe rõ nữa, cô chỉ nghĩ đi nghĩ lại về nửa trước nội dung cô ấy nói, Tịch Duệ Nam cũng như vậy phải không, không phải là cậu rất thích cô, mà chỉ do sự xao động trong thời kì dậy thì khiến cậu tìm đến cô thôi. Hề nghĩ như thế, trong lòng cô không chỉ cảm thấy bị xúc phạm, mà còn có cảm giác bị sỉ nhục, càng nghĩ càng thấy giận.

Tiết truy bài sáng, Tịch Duệ Nam đến muộn. Cậu vẫn như thường lệ đến dưới nhà đợi Bạc Hà, mang theo lời xin lỗi đã ấp ủ cả buổi tối. Nhưng đợi mãi chẳng thấy người, cậu không biết là Bạc Hà vì giận cậu nên cố ý không đi xe đạp, mà sáng sớm đã ngồi xe buýt đi rồi.

Đợi mãi cho đến khi thấy không kịp giờ truy bài sáng, cậu mới đoán là có thể cô vẫn còn tức giận nên đã đi trước rồi. Cậu đạp xe đến trường, quả nhiên thấy cô đã ngồi ngay ngắn trong phòng học. Thấy cậu đi vào, cô cúi đầu xuống như không nhìn thấy cậu, vẻ mặt lạnh lùng, xem ra cô vẫn còn rất tức giận.

Tịch Duệ Nam ngồi xuống chỗ của mình, nhìn bóng lưng của Bạc Hà, ngẫm nghĩ xem phải tìm cơ hội nào để xin lỗi cô. Trong phòng học không tiện nói chuyện, vì cô không muốn để người khác biết họ đang thích nhau, nếu nói trước mặt mọi người sẽ chỉ khiến cô càng tức giận, nên đành đợi sau khi tan học.

Còn một tháng nữa là thi cuối kỳ, hằng ngày giáo viên chủ nhiệm lớp bắt đầu đến giám sát tiết truy bài sáng. Bởi vì cô giáo chủ nhiệm dạy tiếng Anh nên yêu cầu các học sinh truy bài buổi sáng phải đọc nhiều bài văn tiếng Anh. Tịch Duệ Nam đến muộn cô giáo lại chẳng nhắc nhở gì, chỉ bảo cậu mau chóng ngồi xuống lấy sách ra đọc. Nhưng cậu lục tìm trong cặp sách mãi cũng không tìm thấy sách tiếng Anh, chắc là

đã dễ quên ở nhà. Tối qua ôn bài, trong lòng cậu vẫn rất hoang mang, bất an về chuyện làm Bạc Hà tức giận, cho nên sắp xếp sách vở cũng qua loa không cẩn thận.

Giáo viên chủ nhiệm phát hiện ra. “Sao vậy? Quên mang sách à? Tịch Duệ Nam cuối học kỳ rồi phải tranh thủ thời gian ôn luyện, không thể lơ đãng như vậy được.”

Sau khi thành tích của Tịch Duệ Nam được khôi phục trở lại, giáo viên chủ nhiệm vẫn nhắc nhở, đốc thúc cậu duy trì thái độ học tập cho tốt.

Đúng lúc đang nói, cửa phòng học bị ai đó khẽ gõ hai tiếng rồi đẩy ra. Hạ Dung Phương, mẹ của Tịch Duệ Nam đứng ở ngoài cửa, đưa mắt nhìn qua cả lớp rồi khi trông thấy con trai, bà nói: “Nam Nam, sách tiếng Anh của con để quên ở nhà, mẹ mang đến cho con này.”

Mẹ mang sách đến kịp thời, Tịch Duệ Nam rất cảm ơn mẹ nhưng ở trước mặt bao nhiêu bạn học mà bà lại gọi tên thân mật ở nhà của cậu khiến cậu rất mất tự nhiên. Cậu đã mười lăm tuổi rồi, gọi cái tên con nít này lại khiến cậu giống như mới lên năm tuổi. Cậu thấy hơi xấu hổ, nhận sách rồi chẳng buồn nói cảm ơn mẹ, lập tức giục mẹ về. “Mẹ mau về đi!”

“Được, Nam Nam, vậy mẹ đi trước đây. Buổi trưa tan học con về nhà sớm ăn cơm đó, mẹ hầm món canh con thích ăn rồi.”

“Con biết rồi, biết rồi ạ! Mẹ mau đi đi.”

Mẹ mở miệng ra là gọi “Nam Nam”, ngữ khí nói chuyện với cậu như là nói với cô bé con. Lúc ở nhà Tịch Duệ Nam nghe quen thì không cảm thấy gì, nhưng ở trong lớp học mà mẹ vẫn cứ gọi như vậy khiến cậu thấy rất xấu hổ. Hơn nữa, cậu còn nghe thấy có bạn học đang cười trộm, còn có nữ sinh khe khẽ cười, cũng bắt chước gọi: “Nam Nam, Nam Nam”.

Sau khi mẹ đi rồi, Tịch Duệ Nam cầm sách, quay người lại định đi về chỗ ngồi, ánh mắt nhìn Bạc Hà trước tiên, sợ cô cũng đang cười cậu. Nhưng cậu lại thấy cô cắn chặt môi dưới lườm cậu một cái, sâu thẳm trong ánh mắt cô là hai ngọn lửa giận cháy rừng rực. Cậu sững sờ, không hiểu tại sao trông cô còn có vẻ tức giận hơn lúc trước.

Nam Nam, biệt danh của Tịch Duệ Nam là Nam Nam.

Hai từ này lọt vào tai, Bạc Hà bất giác sững sờ rồi chợt hiểu ra, vì sao cậu luôn mang đến cho cô một cảm giác như đã từng quen biết. Khuôn mặt xinh đẹp của cậu, kẹo bạc hà cậu thích ăn, đều lặng lẽ khuấy động đoạn ký ức mơ hồ, xa xăm của cô.

Chín năm trước, lúc cô sáu tuổi đã từng gặp cậu một lần.

Lúc đó, bố cô – Bạc Gia Khánh là lái xe riêng cho bố cậu – Tịch Văn Khiêm. Cô từng cùng bố đi ăn tiệc của Tịch gia. Chính trong bữa tiệc lần đó, cô đã gặp Tịch Duệ Nam – khi đó cô chỉ biết tên cậu là Nam Nam. Đó là một cậu bé xinh đẹp, môi hồng răng trắng, tính khí kiêu ngạo.

Buổi trưa hôm đó, cậu chẳng thèm để ý đến mấy cô bé xinh xắn khác, chỉ hứng thú chơi cùng cô. Bọn họ cùng nhau chơi trò “bình bắt giặc” trong vườn hoa, lúc mới bắt đầu cũng chơi rất vui vẻ, cậu còn không hề kiêu kiệt mời cô ăn kẹo bạc hà. Lúc ăn kẹo bạc hà xong lại chuẩn bị chơi tiếp thì chuyện xảy ra.

Khởi đầu là Nam Nam đột nhiên buồn tè, lúc cởi quần ra cậu quay đầu lại nhìn Bạc Hà cười: “Cậu có buồn tè không? Nếu có, chúng ta thì xem ai tè xa hơn, cậu thấy thế nào?”

Bạc Hà đúng lúc cũng muốn đi tè, lại là trẻ con không hiểu chuyện, không có ý thức về giới tính, cho nên nghe Nam Nam nói, cô chẳng suy nghĩ gì, đáp: “Thì thì thì.”

Hai đứa trẻ liền đứng phía sau ghế đá bắt đầu tè, một đứa đứng tè, một đứa ngồi tè. Khi Nam Nam quay sang nhìn thấy Bạc Hà ngồi xồm xuống tè, cặp mắt to xinh đẹp trợn lên đầy vẻ kinh ngạc. “Vì sao cậu lại ngồi xồm tè? Cậu là con gái à?”

Câu nói này khiến Bạc Hà đột nhiên biết vì sao cậu không chơi cùng với mấy cô bé mặc váy kia, lại chỉ chơi với mỗi mình cô. Hóa ra cậu cho rằng cô cũng là một cậu bé.

Nam Nam tỏ ra rất ngạc nhiên với việc cô thực sự là bé gái, càng khiến cậu kinh ngạc hơn là tuy cô ngồi xổm nhưng tè được rất xa, thậm chí còn xa hơn cậu nữa. Mặt cậu vẻ nghi hoặc, cậu khom người xuống nhìn cô. “Cậu thật sự là con gái sao?”

Bạc Hà vẫn đang ngồi xổm tè, Nam Nam nhìn qua thấy đúng là trên người cô không có chú chim nhỏ giống như mình, vẻ mặt cậu càng kỳ quái hơn. “Vậy làm thế nào mà cậu có thể tè được xa như vậy? Hơn nữa con gái các cậu không có chú chim nhỏ thì dùng cái gì để tè?”

Cậu vừa nói vừa cúi xuống thấp hơn, muốn nhìn cho rõ không có chim nhỏ Bạc Hà làm thế nào để tè, nhưng cô đã tè xong và kéo quần lên rồi. Cậu chẳng nhìn thấy gì cả, cảm thấy không cam lòng. “Cậu lại cởi quần xuống để cho tôi xem cậu dùng cái gì để tè đi.”

Bạc Hà tuy còn nhỏ, cũng không có nhiều ý thức về giới tính, không để ý đến chuyện thi tè xa cùng với Nam Nam, nhưng việc cởi quần ra cho cậu xem, cô theo bản năng không đồng ý. “Tôi không muốn.”

Tính cách của Nam Nam lại rất ương bướng, càng không cho cậu xem thì cậu lại càng muốn xem, cậu nhất định đòi Bạc Hà cho xem, xem không được. “Bố cậu là lái xe của bố tôi, cậu không cho tôi xem, tôi bảo bố tôi đuổi việc bố cậu. Cậu có biết đuổi việc đáng sợ thế nào không? Bố tôi mấy ngày trước muốn đuổi việc một bác, ông ấy là người lớn như vậy mà cũng sợ đến mức tìm tới tận nhà tôi khóc.”

Lời uy hiếp của Nam Nam tràn đầy sự ấu trĩ của trẻ con, nhưng Bạc Hà ở cùng độ tuổi, nghe thấy một người lớn cũng có thể bị dọa cho phải khóc, cảm thấy đuổi việc nhất định là rất đáng sợ. Nhất thời cô cũng thấy sợ hãi, nhưng lại không muốn dễ dàng chịu thua. Ngẫm nghĩ một lát, cô nói: “Vậy tôi cho cậu xem rồi, cậu cũng phải cho tôi xem.”

Mọi người cùng xem của nhau, cô cảm thấy như vậy khá là công bằng. Tuy từ nhỏ đã chơi cùng với con trai, cũng chẳng phải là cô chưa từng nhìn thấy con chim nhỏ của con trai, nhưng không đòi xem thì cảm thấy rất thua thiệt, Nam Nam cũng đồng ý với giao dịch công bằng này.

Tiếp tục đi ra sau ghế đá, Bạc Hà cởi quần xuống cho Nam Nam xem cô dùng cái gì để tè, cậu nhìn mà vẫn thấy không hiểu, còn duỗi tay ra, dùng ngón tay móc một cái. “Đây chính là chỗ con gái các cậu đi tè?”

Bị tay cậu móc một cái dù không mạnh nhưng vẫn khiến Bạc Hà cảm thấy đau. Cô tức tối, vốn dĩ chỉ là bắt đắc dĩ nói cho cậu ta xem, hơn nữa trước đó chỉ nói là xem không nói là móc, cậu lại móc vào làm cô thấy đau. Thế là khi cậu cởi quần cho cô xem, cô cũng không chút khách khí duỗi tay ra tóm lấy con chim nhỏ của cậu để báo thù cái móc kia.

Cô là cố ý, cho nên bóp khá mạnh, Nam Nam lập tức khóc ầm lên, tiếng khóc của cậu vô cùng to và rõ ràng, nhanh chóng làm kinh động đến người trong phòng tiệt.

Cái tóm tay bóp của Bạc Hà là nhắm vào mầm giống duy nhất của Tịch gia. Nam Nam đau đến mức mặt trắng bệch, khóc nức nở không thành tiếng, sắc mặt Tịch Văn Khiêm lập tức trở nên cực kỳ khó coi. Bạc Gia Khánh kéo con gái về, mạnh tay phát mấy cái lên mông cô, làm cô cũng bật khóc. Trái tim bé nhỏ cảm thấy vô cùng ảm ức. Cậu ta cũng chọc đau cô mà! Vì sao chỉ đánh mình cô?

Sau sự việc này, chẳng bao lâu Tịch Văn Khiêm không thuê Bạc Gia Khánh làm lái xe nữa. Bố vừa thất nghiệp, Bạc Hà nhanh chóng biết được, bởi vì khi ông còn làm lái xe thường xuyên có thể mượn việc công làm việc tư lái xe đến đón cô tan học, không có xe thì không còn đãi ngộ này nữa. Cô nghĩ nhất định là do Nam Nam bảo bố cậu ta đuổi việc bố cô, cô đã cho cậu ta xem một lần rồi, mà cậu ta lại nói lời chẳng giữ lời.

Đồ chó con vô lại! Bạc Hà mới sáu tuổi, khi đó cô đã rất phần nộ, thậm chí rửa tên Nam Nam đáng ghét kia.

Khi lên học cấp hai, Bạc Hà bắt đầu hiểu rõ sự đời. Cô muộn màng hiểu ra việc năm xưa cởi quần cho con trai xem, còn bị con trai sờ vào là có ý nghĩa gì. Sự việc đã xảy ra trong độ tuổi không hiểu chuyện, khiến cô cảm thấy rất bị sỉ nhục.

Ngoài sỉ nhục ra còn là lo sợ, bởi vì hiểu biết nửa vời về các kiến thức liên quan tới giới tính khiến cô nhầm tưởng rằng mình bị người khác giới sờ vào bộ phận kín như thế là đã mất đi sự trong trắng, không còn là thân thể xử nữ nữa. Nhận thức sai lầm này khiến cho cô bé mười một, mười hai tuổi bị dọa sợ chết khiếp,

tâm lý cô bị đè nặng trong suốt một khoảng thời gian dài, cả ngày hoảng hốt bất an. Cậu con trai tên Nam Nam năm đó bị cô thâm hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, mắng chửi tét tát, không còn chửi cậu là “đồ chó con vô lại” nữa, mà là: “Đồ lưu manh thói tha không biết xấu hổ!” .Mới tí tuổi đầu đã xấu xa như vậy rồi, dựa vào thế của bố để ức hiếp người khác, uy hiếp cô cởi quần cho cậu ta xem, còn vừa nhìn vừa sờ, lớn lên rồi nhất định là lưu manh.

Bạc Hà thật sự không ngờ, cậu bé Nam Nam đáng ghét năm đó lại là Tịch Duệ Nam của bây giờ. Chẳng trách cậu ta thích động tay động chân như vậy, truy ngược về nguồn gốc căn bản là có “tiền án” rồi. Nghĩ đến chín năm trước bị cậu sờ bộ phận riêng tư của mình, chín năm sau lại bị cậu ôm hôn, rồi còn sờ cả ngực với động cơ không trong sáng, cô thấy vừa thẹn vừa tức giận, vừa hận vừa phẫn nộ đến cực điểm.

Nếu như ánh mắt có lực sát thương, cái lườm đó của cô nhất định có thể khoét ra hai lỗ trên người cậu.

Lúc này, trong tim Bạc Hà thù mới hận cũ cùng trào lên, hận Tịch Duệ Nam đến nghiêng răng nghiêng lợi. Tất cả những điểm tốt của cậu đều bị một nét bút xóa sạch, tất cả những chỗ xấu của cậu đều được phóng đại lên. Trong mắt cô, cậu trở thành một người đáng ghét nhất, đáng sỉ nhục nhất, đáng hận nhất trên đời. Cô hạ quyết tâm, tuyệt đối sẽ không để ý đến cậu nữa.

Tiết Thế dọc giữa giờ, Tịch Duệ Nam luyện tập xong quay lại, phát hiện ra trong ngăn bàn của mình có thêm một món đồ. Là chiếc túi chườm nóng mà cậu tặng cho Bạc Hà dùng để ủ ấm tay, rõ ràng cô nhân lúc mọi người không chú ý đã lặng lẽ trả lại.

Cô không cần đồ cậu tặng nữa! Tịch Duệ Nam cầm chiếc túi chườm nóng đó, trong lòng chùng xuống. Cậu thật sự chỉ là nhất thời kích động, không ngờ lại khiến cô tức giận đến vậy. Cậu phải giải thích với cô thế nào đây?

Sau khi tan học, Bạc Hà cùng đi với An Nhiên, phát hiện Tịch Duệ Nam đạp xe bám theo phía sau bọn họ cách một khoảng cách không xa không gần. Nhà An Nhiên ở gần trường, ra khỏi cổng trường sẽ phải chia tay với cô ấy. An Nhiên rẽ trái còn cô rẽ phải đi đến một bến xe buýt ở bên đường đợi xe.

Giờ tan trường, học sinh đợi xe rất nhiều, Bạc Hà đứng im trong đám người. Tịch Duệ Nam ngấp ngừng không tiện qua đó. Chẳng mấy chốc xe buýt đã đến, cô lập tức lên xe, từ đầu chí cuối không nhìn cậu lấy một cái.

Buổi trưa, lúc Bạc Hà vừa xuống lầu đã nhìn thấy Tịch Duệ Nam, cậu cũng không đạp xe, hai tay đút trong túi quần đứng ở dưới lầu. Bộ dạng bơ phờ trông hơi giống cái cây xơ xác tiêu điều, cành lá trụi phía sau lưng cậu. Trong lòng cô hậm hực. Còn cố tình làm ra bộ dạng này để lừa sự cảm thông của cô phải không? Cô sẽ không mắc lừa cậu nữa đâu.

Bạc Hà nhìn mà như không thấy đi lướt qua cậu, đến khoe mắt cô cũng không muốn liếc cậu một cái.

“Bạc Hà.” Tịch Duệ Nam cẩn thận, e dè đi sau cô, nói: “Mình biết hôm qua là mình không tốt, mình sai rồi, xin lỗi cậu, cậu tha thứ ỉn được không?”

Tịch Duệ Nam vẫn luôn kiêu ngạo, tính cách lại mạnh mẽ, đây là lần đầu tiên cậu chịu hạ giọng xuống nước với người khác. Bởi vì biết mình sai, càng vô cùng để tâm tới Bạc Hà, cô là người con gái đầu tiên khiến cậu động lòng, cậu vừa đi phía sau cô vừa nói những lời xin lỗi đã nghĩ cả buổi tối hôm qua. Đây là sự hối hận chân thành, cầu xin sự tha thứ của cô. Nhưng còn chưa nói xong, cô đã lạnh băng cắt ngang lời cậu: “Cậu đừng đi theo tôi nữa có được không? Tôi ghét cậu.”

Cậu nói tuyệt tình, lạnh lùng của cô mang theo sự ghét bỏ và hận thù không hề che giấu. Giống như bị một cây gậy lớn giáng thẳng xuống đầu, Tịch Duệ Nam bỗng chốc đỡ đầu cả người.

Cậu chẳng thể ngờ được rằng, sự kích động nhất thời ngày hôm qua lại khiến cô phản cảm đến vậy, sự phản cảm còn sâu đậm hơn cả trước kia. Ánh mắt cô nhìn cậu bây giờ lại là ánh mắt coi cậu như lưu manh, còn có cả sự khinh thường và ghét bỏ. Tịch Duệ Nam khó khăn lắm mới thay đổi được ấn tượng không tốt trong mắt cô, vậy mà trong chốc lát đã bị đánh về nguyên hình.

Tịch Duệ Nam ngốc nghếch đứng nguyên tại chỗ, nhìn Bạc Hà lên xe buýt rồi đi mà chẳng thèm quay đầu lại. Cậu vô cùng rầu rĩ, buồn bã. Vừa mới nếm được hương vị ngọt ngào của tình yêu, chỉ trong mấy ngày

ngắn ngủi đã biến thành vị đắng chát như hoàng liên, cậu thực sự khó mà thích ứng được với sự tương phản to lớn này.

Chút tuyết cuối cùng còn đọng lại trên cành cây tan chảy dưới ánh mặt trời. Tiếng nước chảy tí tách giống như tiếng khóc mơ hồ.

Lúc tuyết rơi, tình yêu đến, khi tuyết tan, tình yêu đi. Tình yêu thời niên thiếu đơn thuần của bọn họ ngắn ngủi như tuyết. Khi tuyết tan thành nước, tình yêu cũng theo đó mà tan biến.

Bạc Hà quyết tâm phải đoạn tuyệt với Tịch Duệ Nam, hễ nghĩ đến nụ hôn đầu của cô bị một tên khốn nạn như vậy lấy mất, còn cả tấm thân nữ nhi trong trắng của cô cũng bị tên khốn nạn này sờ mó, cô chỉ hận không thể lập tức khiến cậu ta chết đi. Đồng thời cũng hận bản thân mình, sao có thể dễ dàng bị cậu ta mê hoặc như vậy? Chẳng phải cậu ta chỉ đẹp trai thôi sao? Hừ, chỉ đẹp trai thì có tác dụng gì chứ, trong đầu chỉ có những suy nghĩ không lành mạnh, diễn hình của loại bề ngoài đẹp đẽ còn bên trong thì thối nát.

Bạc Hà không còn đạp xe đi học nữa, mùa đông lạnh như vậy vốn dĩ cô chẳng muốn đạp xe, chỉ vì trước đó bị Tịch Duệ Nam “mê hoặc” mới ngày ngày chịu lạnh, chịu rét cùng cậu ta đạp xe đi học. Bây giờ biết rõ con người cậu ta rồi, đương nhiên cô sẽ không dính dáng gì đến cậu ta nữa. Cô thậm chí hận không thể cách xa cậu ta đến mười vạn tám nghìn dặm.

Mười vạn tám nghìn dặm đương nhiên là không thể, cự li duy nhất Bạc Hà có thể kéo xa được chính là không ngồi trước mặt Tịch Duệ Nam nữa. Ngày hôm sau cô liền tìm lý do xin giáo viên chủ nhiệm đổi chỗ đến một tổ khác.

Khi Tịch Duệ Nam đến lớp, thấy chỗ ngồi trước mình giờ đã là một nữ sinh khác, cậu sững sờ cả người. Vốn dĩ cậu vẫn còn ôm hy vọng Bạc Hà chỉ vì tức giận nên mới có thái độ không tốt với cậu, hy vọng qua mấy ngày nữa, khi cô bớt giận rồi sẽ tha thứ cho cậu. Nhưng cậu không ngờ được rằng cô lại lập tức chuyển chỗ ngồi.

Trái tim hoang mang rối loạn, Tịch Duệ Nam vô thức tìm kiếm bóng hình Bạc Hà, phát hiện cô đã đổi đến một chỗ ngồi gần sát tường, cách xa cậu hơn nửa phòng học, mấy chục bạn học như thể núi non trùng trùng điệp điệp ngăn cách họ. Cậu không còn được nhìn thấy bóng lưng của cô im lặng thất thần, càng không thể khe khẽ nói chuyện phía sau lưng cô, cô đã dứt khoát kéo xa khoảng cách với cậu, thật sự không muốn để ý đến cậu nữa rồi.

Sự đau khổ, chán chường giống như thủy triều từng đợt nối tiếp nhau không ngừng đánh tới, khiến cậu có cảm giác sắp nghẹt thở.

Tịch Duệ Nam vẫn muốn cố gắng thêm lần nữa, cô gái cậu thích, tình cảm mới manh nha, cậu thực sự không muốn dễ dàng vứt bỏ. Cậu biết hôm đó là mình có lỗi, biểu hiện quá kích động khiến cho Bạc Hà tức giận, nhưng cậu tuyệt đối không phải là loại lưu manh như cô nghĩ, sự kích động của cậu có thể tha thứ được. Bố đã nói với cậu như thế, ở tuổi thanh xuân, bản năng sinh lý kích động là chuyện khó tránh.

Sau khi tan học, Tịch Duệ Nam không đạp xe mà cùng Bạc Hà lên xe buýt, trên xe rất đông người, chen chúc nhau, mỗi bên vẫn tiếp tục có người lên, trong khoang xe càng lúc càng chật.

Bởi vì Tịch Duệ Nam vẫn bám sát không rời Bạc Hà nên lúc chen chúc trên xe bị ép dính sát lại với cô. Ngực cậu áp vào lưng cô, hơi ấm của cơ thể truyền sang cho nhau, cậu không kìm nén được hơi thở lại trở nên gấp gáp.

Trong thời kỳ dậy thì của Tịch Duệ Nam, xao động tình cảm nảy sinh cùng với ý thức về tình dục, thêm vào đó là cá tính kích động mạnh mẽ, cho nên cậu rất dễ dàng nảy sinh dục vọng.

Bạc Hà miễn cưỡng nhận ra, quay đầu giận dữ lườm cậu một cái. Cô cảm thấy cậu như hình với bóng bám theo cô chen lên xe, rõ ràng nhân lúc người đông hỗn loạn cố ý lợi dụng cô.

Tịch Duệ Nam nhìn ánh mắt cô là hiểu ngay, khuôn mặt bỗng đỏ ửng lên. Sau khi Bạc Hà lườm cậu, liền cố gắng chen ra khỏi đám người đi đến cuối xe, cậu không có dũng khí bám theo nữa. Nếu như còn bám theo, cậu càng không thể giải thích rõ ràng với cô.

Đến bến, hai người cùng xuống xe, cậu sai bước bám theo bóng dáng vội vàng của cô, gắng sức giải thích: “Bạc Hà, hôm đó là mình quá kích động, mình sai rồi, mình xin lỗi, cậu có thể tha thứ lần này được không? Chỉ một lần thôi, mình đảm bảo sau này tuyệt đối sẽ không có hành động như vậy nữa.”

Bất luận cậu giải thích, nhận sai, xin lỗi như thế nào, Bạc Hà đều như chẳng muốn nghe thấy, chỉ tăng tốc đi nhanh hơn, không muốn để ý đến cậu.

Tịch Duệ Nam bước lên chặn trước mặt cô, vẻ mặt khẩn cầu chăm chú nhìn cô, hỏi: “Bạc Hà, cậu thật sự không thể tha thứ lần này sao?”

“Tôi sẽ không tha thứ cho cậu, việc động tay, động chân của cậu khiến tôi cảm thấy buồn nôn. Bây giờ người tôi ghét nhất, hận nhất trên thế giới này chính là cậu, Tịch Duệ Nam, cậu đi chỗ khác tìm một nữ sinh kích động để cùng làm chuyện đó đi, tôi thì tuyệt đối sẽ không dính vào nữa đâu.”

Giống như bị những lời lẽ khinh bỉ, thù hận của Bạc Hà giáng ột cú nặng nề, Tịch Duệ Nam đứng sững lại. Cậu hiểu ra ý tứ của cô, rõ ràng cô cho rằng cậu tiếp cận cô vì có ý đồ xấu, chỉ vì ham muốn dục vọng không kiềm chế được nên mới tìm đến cô “động tay động chân”. Cô coi cậu là người như vậy sao? Trong mắt cô, cậu lại là người như thế ư?

Máu toàn thân như xộc thẳng lên đầu, mặt cậu thoát cái đỏ phừng phừng. Vừa tức giận vừa lo sợ khiến cậu nhất thời không thốt lên lời, lồng ngực phập phồng dữ dội, cậu cúi đầu nhìn bàn tay phải của mình – bởi vì nhất thời kích động mà bàn tay đó khiến cậu phải chịu oan uổng như thế này. Cậu cắn răng, vội vàng lục tìm trong túi xách, lấy ra một lưỡi dao sáng loáng, không hề suy nghĩ đã đưa một đường vào lòng bàn tay phải. Một vệt máu đỏ tươi liền trào ra, nhanh chóng thấm đỏ lòng bàn tay cậu.

Cô hiểu nhầm như vậy, cậu có giải thích thế nào cô cũng không nghe, vậy cậu dùng máu tươi để trừng phạt sự kích động nhất thời của mình, điều này có thể giành lại được sự cảm thông và tha thứ của cô không?

Cảm giác đau đớn thấu tim khi lưỡi dao sắc nhọn rạch vào da thịt khiến cả cơ thể cậu bất giác run lên, sắc mặt chuyển sang trắng bệch. Cậu ngẩng đầu, đưa bàn tay đầm máu ra trước mặt Bạc Hà, trong mắt cháy lên ngọn lửa kích động, giọng nói bi phẫn: “Như thế này cậu có thể giải hết hận chưa? Như thế này cậu không buồn nôn nữa rồi chứ? Như thế này cậu có thể tha thứ lần này rồi chứ?”

Lúc đầu Bạc Hà bị bàn tay đầm đìa máu tươi của cậu dọa sợ, nhưng ngay sau đó, cậu đưa một chuỗi câu hỏi để bức bách cô, có cảm giác như họ đang hung hăng cãi nhau, khiến cô lập tức thấy phản cảm: Cậu ta làm thế này là có ý gì? Rạch tay để đe dọa cô sao? Cậu ta chỉ biết dùng khổ nhục kế để dọa dẫm người khác, chuyện bố cậu ta ngoại tình cũng thế.

“Cậu muốn làm gì vậy? Dùng khổ nhục kế để đe dọa tôi? Tôi không bị lừa đâu, cậu thôi đi, xin cậu sau này đừng đến làm phiền tôi nữa.”

Đã có người qua đường dừng lại xem họ tranh cãi, chỗ này ngay gần tiểu khu cô sống, Bạc Hà không muốn để hàng xóm hay người quen nhìn thấy, rồi lại bàn ra tán vào. Cho nên vừa nói dứt lời, cô liền chạy đi mà không biết rằng mỗi chữ cô nói ra đều giống như kim nhọn đâm vào tim Tịch Duệ Nam gây ra cậu đau đớn.

Như người mộng du, Tịch Duệ Nam thần thờ đi trên đường. Bàn tay phải không ngừng chảy máu, cậu cũng chẳng quan tâm, để mặc máu tươi theo đầu ngón tay không ngừng nhỏ giọt xuống đường. Cậu đã không còn cảm thấy cơn đau nơi lòng bàn tay nữa, bởi vì trái tim cậu còn đau đớn gấp nghìn lần, vạn lần.

Sự khinh miệt của Bạc Hà khiến cậu đau đớn vô cùng, cô hoàn toàn không nghe lời giải thích của cậu, càng không chịu tiếp nhận lời xin lỗi của cậu. Trong cơn giận dữ, cậu tự rạch tay trừng phạt để cầu xin tha thứ, nhưng cô vẫn không chút động lòng, còn nói ra những lời vô tình như vậy. Vì sao cô lại tuyệt tình với cậu như thế? Mặc dù cậu có lỗi nhưng cũng không phải là sía lầm quá đáng, đúng không? Vậy mà một chút cơ hội, cô cũng không chịu cho cậu.

Tịch Duệ Nam không biết rằng, sự căm hận của Bạc Hà đối với cậu thực ra không chỉ vì chuyện mắc lỗi đó. Cô còn có nhiều lý do không thể nói rõ ra được. Lẽ nào cô phải nói rằng, sở dĩ cô bỗng nhiên hận cậu, không chỉ vì chuyện xảy ra trong phòng chứ đồ hôm đó mà còn vì chuyện chín năm trước cô từng bị cậu

cưỡng ép bắt cho xem và bị cậu sờ mó bộ phận riêng tư nhất của mình sao? Những lời này làm sao một cô gái mười lăm tuổi có thể mở miệng nói ra được chứ?

Trước nay, Tịch Duệ Nam không sợ rét, vậy mà vào giữa trưa ngày đông này, cậu lại cảm thấy lạnh lẽo vô cùng. Sau đợt tuyết rơi, ánh mặt trời chỉ là một chùm ánh sáng trắng mờ nhạt, hoàn toàn không có chút ấm áp nào, cậu cứ đi, đi mãi trên đường, cảm thấy càng đi càng lạnh, lạnh đến mức toàn thân run rẩy.

Bỗng nhiên, một làn hương hoa thanh khiết lan tỏa khắp nơi trong không khí lạnh giá. Hương hoa vô cùng quen thuộc, Tịch Duệ Nam đang cúi đầu đi bỗng dừng lại, vô thức ngẩng lên nhìn, thấy cành hoa mai chỉ chít trên cao, sau đợt tuyết rơi, hoa càng nở rộ, cả nghìn bông hoa trắng tinh khiết phủ trên cành, đúng là một cây hương tuyết!

1-Hương tuyết, chỉ cây hoa mai.

Trong vô thức, cậu lại đi đến nơi cậu và Bạc Hà đã trao nọ hôn đầu tiên đêm đó. Bấm tay mà đếm, cũng mới chỉ là chuyện của bốn ngày trước, vậy mà bây giờ nghĩ lại đã cảm thấy như cách cả một đời.

Hương hoa mai dập dềnh lưu chuyển trong không khí từng sợi từng sợi hương vây quanh cậu. Mắt cậu đột nhiên ướt ướt, càng lúc càng ướt, vành mắt nhanh chóng rưng rưng đầy nước. Cậu không muốn khóc, nhưng cuối cùng vẫn cứ khóc.

Nước mắt trào ra, những dòng nước mắt đau đớn chảy tràn khắp mặt.

Nam nhi có lẽ không dễ rơi, mỗi người con trai đều thế, Tịch Duệ Nam thì càng như vậy. Ngay từ bé, khi bắt đầu hiểu chuyện, cậu đã không còn khóc nữa. Nhưng vào năm mười lăm tuổi này, cậu đã biết thế nào là đau thấu tim gan, cậu khóc tới hai lần. Hai lần đều vì gặp phải sự đả kích chưa từng có nhất, ấm áp trong ngày, cậu lại một mình chịu đựng cảm giác thế giới bỗng chốc tối đen và lạnh lẽo.

Sợ bị người đi đường nhìn thấy, Tịch Duệ Nam trốn vào sau gốc mai, khóc không thành tiếng. Nước mắt và máu của cậu đều đang chảy, nỗi đau đớn giống như sóng triều vỗ vào bờ, khiến trái tim vang lên những tiếng vỡ nát mãi không dứt.

Cây mai lặng im đứng bên cậu, khi gió thổi qua, vô số cánh hoa trắng tinh khiết lất phất rơi xuống, như thể nó hiểu thấu nỗi đau trong lòng cậu, lặng lẽ rơi nước mắt cùng cậu.

Một cây hoa mai đã chứng kiến thời khắc hạnh phúc nhất đồng thời cũng chứng kiến thời khắc đau khổ nhất của Tịch Duệ Nam.

Chiều hôm nay, Tịch Duệ Nam không đi học. Sau khi ngồi dưới gốc hoa mai khóc, cậu xốc lại tinh thần đến bệnh viện băng bó vết thương. Nếu như mang bộ dạng máu me này về nhà, chắc chắn sẽ khiến bố mẹ cậu sợ hãi.

Nát dao đó cắt rất sâu, vết thương lại rất dài, gần như rạch ngang cả lòng bàn tay. Bác sĩ khâu đủ mười hai mũi, khi mũi kim đâm vào da thịt, cậu đau đến mức cả người run rẩy, môi dưới gần như bị cắn chảy máu. Không sao cả, cậu tình nguyện chịu đau như thế này, vì khi đó, cậu mới không cảm thấy nỗi đau ở trong tim.

Lúc về đến nhà, tay phải của cậu quấn một lớp băng trắng dày vẫn khiến cho bố mẹ bị dọa giật mình. Cả hai căng thẳng truy hỏi chuyện gì đã xảy ra? Nhưng cậu chỉ nói là không cẩn thận bị rạch đứt, lấp liếm cho qua.

Bởi vì mất máu và bị lạnh lâu, cơ thể vừa mệt mỏi vừa suy nhược, Tịch Duệ Nam không ăn cơm trưa mà đã ngã người xuống giường, nặng nề ngủ thiếp đi. Sau khi cậu ngủ sau, Hạ Dung Phương cẩn thận kiểm tra phát hiện cậu bị sốt. Hai vợ chồng lo lắng không thôi, bởi vì người từng bị bệnh tim cấp tính nếu phát sốt sẽ rất nguy hiểm, nên lập tức liên hệ với bác sĩ quen đến khám. Sau khi bác sĩ kiểm tra sơ bộ, chẩn đoán là không có vấn đề gì, nhưng bởi vì cậu có tiền sử bệnh tim cấp tính nên dặn dò bố mẹ cậu phải cẩn thận chăm sóc nếu sau khi tiêm mà trong ngày cậu vẫn còn sốt cao không hạ hoặc có triệu chứng khác thì phải đưa đến bệnh viện ngay.

Hạ Dung Phương lo lắng thấp thỏm, cả buổi chiều luôn túc trực bên cạnh, không dám rời con trai nửa bước, thỉnh thoảng lại sờ trán cậu để kiểm tra nhiệt độ cơ thể. Tịch Văn Khiêm cũng không dám đi làm, sợ bệnh

tình của con chẳng may biến đổi đột ngột, một mình vợ ông ở nhà sẽ hoảng loạn không xử lý được. Sau khi gọi điện thoại đến công ty dặn dò công việc, ông lại gọi điện thoại đến trường xin phép cho con trai nghỉ ốm hai ngày.

Tin tức Tịch Duệ Nam xin nghỉ ốm khiến học sinh của lớp năm khối mười lại bàn tán:

“Có phải là bệnh tim tái phát không?”

“Không phải bệnh tim tái phát, chỉ bị sốt thôi. Nhưng nghe nói bị đau đầu, sốt cao đối với người bị bệnh tim rất nguy hiểm.”

“Thật không? Trời ơi, hy vọng Tịch Duệ Nam không gặp nguy hiểm gì.”

Trong khi bạn cùng lớp xôn xao bàn tán, Bạc Hà thầm cảm thấy buồn cười. Tất cả mọi người đều bị Tịch Duệ Nam lừa dối, nếu muốn bình chọn kẻ lừa đảo số một trong năm thì chắc chắn vị trí đó sẽ thuộc về cậu ta. Cậu ta nào có bệnh tim gì, nhưng nhiều người lại bị cậu ta lừa xoay như chong chóng.

An Nhiên lại rủ các bạn học buổi chiều tan học cùng đến thăm Tịch Duệ Nam, rất nhiều nữ sinh nhiệt tình đăng ký. Lúc cô ấy hỏi Bạc Hà, cô từ chối thẳng thừng: “Mình không đi đâu, cậu biết đó, hôm nay mình phải trực nhật.”

“Trực nhật cũng chẳng sao, cùng lắm bọn mình đợi cậu mười lăm phút.”

“Trực nhật xong mình phải về nhà nấu cơm, thật sự không rảnh, các cậu đông người như vậy đi là đủ rồi, thêm mình cũng chẳng nhiều hơn mà thiếu mình cũng chẳng ít đi.”

Bạc Hà kiên quyết không đi, An Nhiên cũng không miễn cưỡng. “Lần trước thăm cậu ấy, cậu đã không đi, lần này lại không chịu đi, thôi vậy, dù sao mình cũng nhất định phải đi.”

Buổi chiều sau khi tan học, gần hai phần ba học sinh trong lớp đi thăm Tịch Duệ Nam. Nữ sinh ngồi trước mặt Bạc Hà vốn cũng phải trực nhật nhưng cô ấy nhờ Bạc Hà làm giúp để đi thăm bệnh. Bị bạn nhờ vả, Bạc Hà đành đồng ý.

Hằng ngày lịch phân công trực nhật trong lớp là bốn người lần lượt theo thứ tự chỗ ngồi, hiện giờ chỉ còn lại ba người, Bạc Hà và hai nam sinh ngồi phía sau cô, một trong số đó là Quách Ích, thật trùng hợp, chỗ ngồi cô mới đổi lại cùng tổ với cậu ta.

Nam sinh còn lại trong nhóm trực nhật cũng là con nhà giàu, Bạc Hà không thích cậu ta, lớn lên trong gia đình quen được chiều chuộng nên mấy việc trực nhật cậu ta chỉ làm qua quýt. Cậu ta cầm giẻ lau bảng mấy nhát rồi tìm cơ chuẩn mất. Trong phòng học chỉ còn lại Bạc Hà và Quách Ích đang vùi đầu làm việc. Một người xê bàn ghế, một người quét, im lặng phối hợp.

Đã mấy ngày rồi bọn họ không nói chuyện, lúc này sau khi im lặng hồi lâu, Quách Ích đột nhiên hỏi: “Tại sao cậu không đi thăm Tịch Duệ Nam?”

“Vì sao tôi phải đi thăm cậu ta?”

“Chẳng phải cậu và cậu ta..”

Quách Ích chỉ nói nửa câu rồi im lặng nhưng sự im lặng của cậu có ý tứ sâu xa. Bạc Hà đột nhiên thấy đỏ mặt, nhớ đến chuyện từng bị cậu nhìn thấy hai người bọn họ ở riêng với nhau trong hành lang. Lúc đó cô thật ngu ngốc, lại để mặc cho Tịch Duệ Nam làm thế với cô ngay trong trường học.

“Có lẽ cậu hiểu nhầm rồi, trước đây mình không thích cậu ta, bây giờ vẫn ghét cậu ta, cho nên mình sẽ không đi thăm cậu ta.”

Trước đây và bây giờ, Bạc Hà chỉ không nhắc đến một số chuyện xảy ra ở giữa hai mốc thời gian đó, một số chuyện khiến cô đỏ mặt, tim đập nhanh, sau đó lại khiến cô hận đến nghiến răng nghiến lợi. Cô muốn quảng đến tận Thái Bình Dương đoạn tình yêu manh nha giữa mình với Tịch Duệ Nam, nếu như có thể, cô thậm chí còn hy vọng thời gian đảo ngược lại, để xóa đi tất cả những gì đã từng xảy ra. Cô thực sự thấy xấu hổ khi phải thừa nhận mình đã “ngã ở cùng một chỗ đến hai lần.”

Lời phủ định dứt khoát của Bạc Hà khiến Quách Ích ngẩng đầu lên nghiêm túc nhìn cô, thấy biểu cảm trên mặt cô kiên quyết không kém ngữ khí trong giọng nói. Mắt cậu ta sáng lên. “Hóa ra mình đã hiểu nhầm, mình xin lỗi.”

Ánh tà dương xuyên qua cửa sổ kính, trải một màu vàng nhạt lên sàn phòng học. Tâm trạng Quách Ích đột nhiên tươi sáng, bỗng dưng cảm thấy đây là ánh mặt trời đẹp nhất trong mùa đông này.

Tịch Duệ Nam bị ốm nghỉ đúng ba ngày mới đi học.

Tuy sốt cao nhưng đến sẩm tối hôm đó đã hạ sốt, sau đó cậu vẫn rất yếu và mệt mỏi. Vì mất máu do vết thương ở tay, lại kiệt quệ tinh thần và thể chất dưới sự đả kích quá lớn nên bố mẹ cậu vẫn không yên tâm, bắt cậu nằm trên giường tĩnh dưỡng ba ngày, sau đó bố cậu mới đích thân lái xe đưa con trai đi học.

Tịch Duệ Nam quay lại trường học mang theo vẻ ốm bệnh. Sắc mặt trắng xanh tiêu tụy. Cậu phờ phạc ngồi vào chỗ, chẳng nói chẳng rằng, tương phản hoàn toàn với hình ảnh cậu nam sinh tinh lực dồi dào, yêu thích vận động trước kia. Dưới lớp áo khoác ngày, lần đầu thấy cậu mặc một chiếc áo len. Hạ Dung Phương nhất định bắt cậu mặc thêm hai chiếc áo nữa, sợ cậu lại bị cảm lạnh. Từ nhỏ đến lớn, cậu gần như không bị bệnh nhưng năm nay lại bị bệnh những hai lần trong một khoảng thời gian ngắn, người làm mẹ như bà không còn dám chủ quan tin tưởng vào thể chất của con trai mình như trước nữa.

Tịch Duệ Nam cũng đột nhiên trở nên sợ lạnh, sự lạnh giá của buổi trưa hôm đó dường như đã thấm vào tận lục phủ ngũ tạng của cậu, khiến cậu thường xuyên cảm thấy có luồng hàn khí đang cuộn cuộn lưu chuyển trong cơ thể mình.

Cho nên cậu nghe lời mẹ mặc thêm áo len, trên tay cũng đeo găng, giấu đi lớp băng trắng ở lòng bàn tay phải. Vết thương này cậu không muốn bị người khác nhìn thấy, cậu mệt mỏi vì phải giải thích nguồn gốc của nó, cho dù là nói qua quýt cũng không muốn.

Vết thương này không chỉ nằm trên lòng bàn tay của cậu, mà nó còn khắc sâu trong tim cậu. Miệng vết thương ở tay đã được băng bó rồi nhưng miệng vết thương trong lòng vẫn đang thấm dầm máu tươi, dù chỉ khẽ chạm vào cũng khiến cậu đau đớn.

Nhưng làm sao có thể tránh không chạm vào nó cơ chứ? Bạc Hà là bạn học cùng lớp, ngày ngày đều ra vào phòng học, bóng dáng của cô cứ ở trước mắt cậu cũng là một sự giày vò vô hình. Càng khiến cậu đau khổ hơn là cô lại nói cười với Quách Ích, ngoài thời gian học ra, bọn họ lại thường xuyên đánh cầu lông với nhau. Nhìn thấy bọn họ từ từ qua lại thân thiết, cậu ngày càng trầm mặc. Trong sự trầm mặc của cậu có sự oán hận tăng lên từng ngày, giống như u ám tính đang la rộng trong lòng cậu.

Tịch Duệ Nam hận Bạc Hà, hận sự vô tình của cô. Gốc rễ của nỗi hận này là tình yêu, không có ai lại đi hận một người xa lạ hoặc một người ngoài vô thưởng vô phạt, chẳng liên quan đến mình. Cô là cô gái đầu tiên khiến trái tim cậu lay động, cái nắm tay vụng trộm trong phòng vẽ, nụ hôn đầu ập xuống gốc mai, đều là ký ức màu hồng đẹp đẽ nhất, sơ khai nhất trong sinh mệnh của cậu. Đoạn tình yêu đầu này, cậu đã trút vào đó toàn bộ nhiệt tình của mình, nhưng cô lại vì một chút sai lầm liền phủ nhận cả con người cậu, cả đoạn tình cảm bị gạt sạch trơn. Cậu đau thấu tim gan vì điều này, cô lại thể hiện ra là chớp mắt đã quên sạch sẽ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Cậu không thể quên nổi, hoàn toàn đối lập với việc cô gần như quên sạch – điều này khiến cậu hận cô.

Trước đây Tịch Duệ Nam thích cô bao nhiêu thì bây giờ lại oán hận cô nhiều bấy nhiêu. Cùng với oán hận, cậu lại vẫn thích cô. Cảm xúc phức tạp, rối rắm này khiến cậu thiếu niên Tịch Duệ Nam mười lăm tuổi chìm trong sự đau khổ khôn cùng.

Sau khi Tịch Duệ Nam đi học lại, Bạc Hà vẫn không nhìn cậu. Cô quyết định coi như trong lớp không có sự tồn tại của con người này, đôi mắt tự động coi cậu như người vô hình.

Quách Ích bây giờ lại cười nói với cô, ngoài giờ học cũng thường xuyên chủ động tham gia chơi cầu lông cùng cô. Cô và Tịch Duệ Nam không qua lại, cậu ta tỏ ra vô cùng vui mừng. Bạc Hà biết cậu ta và cô giống nhau, đều rất ghét Tịch Duệ Nam. Dưới sự “chỉ đồng đạo hợp”, cô rất muốn biến cậu ta thành đồng minh của mình. Hơn nữa, cậu ta cũng không còn nhắc đến những lời lẽ ám chỉ kiểu như chuyện “quýt” với cô nữa, chỉ giống như một bạn học sinh bình thường cùng vui chơi, cùng nói cười, cô cũng khôi phục sự qua lại hữu hảo giống như trước đây với cậu ta.

Khi Bạc Hà khôi phục lại quan hệ hữu hảo với Quách Ích, quan hệ giữa An Nhiên với Tịch Duệ Nam cũng thay đổi.

Lúc Bạc Hà đổi chỗ, An Nhiên nhân cơ hội cũng xin đổi chỗ, giành ngay vị trí trước mặt Tịch Duệ Nam, để một bạn nữ khác đổi đến vị trí ban đầu của cô ấy. Sau đó, cô ấy dựa vào lợi thế “nhất cự li”, ngày ngày tiếp cận Tịch Duệ Nam. Công sức bỏ ra không phụ lòng người, không đến một tuần lễ, cô ấy đã giành được thành quả kinh người.

Buổi trưa hôm đó sau khi tan học, An Nhiên nằng nặc muốn Bạc Hà dắt xe đạp cùng cô ấy chậm chậm đi bộ trên cả quãng đường, mặt đỏ ửng nói là có bí mật muốn kể với cô.

“Mình và Tịch Duệ Nam hôn nhau rồi.”

“Cái...gì?”

Bạc Hà trợn tròn mắt, há hốc miệng, kinh ngạc đến mức gần như thả rơi cả chiếc xe đạp đang dắt trong tay, không dám tin vào tai mình. “An Nhiên, cậu...nói cái gì?”

“Mình nói, mình và Tịch Duệ Nam đã hôn nhau rồi.” An Nhiên lặp lại một lần nữa, màu đỏ trên hai gò má giống như mặt trời chiều, khiến cả khuôn mặt cô ánh lên vẻ tươi sáng rạng ngời, đôi mắt tỏa sáng lấp lánh.

“Chuyện xảy ra khi nào?”

“Vào giờ thể dục sáng nay, lúc các cậu đều ra ngoài sân luyện tập rồi. Cậu ấy không đi, mình cũng tìm có ở lại trong lớp, chúng mình đã lén lút hôn nhau.”

Vì Tịch Duệ Nam có tiền sử “bệnh tim cấp tính”, thêm vào đó khoảng thời gian này cậu lại luôn có vẻ như sắp ốm, cho nên giáo viên cho phép cậu không cần tham gia tiết thể dục hằng ngày. An Nhiên vì chuyện này cũng thường xuyên kiểm có không học giờ thể dục để ở lại trong lớp với cậu. Cô ấy còn riu rít tìm chủ đề nói chuyện với cậu, tuy cậu chỉ lơ đãng nghe, gần như không buồn trả lời nhưng cô ấy lại vô cùng hưởng thụ khoảng thời gian được tiếp xúc riêng tư với cậu.

Nhưng hôm nay Tịch Duệ Nam đã đáp lại cô, bất ngờ hỏi một câu: “Cậu đồng ý để tôi hôn cậu không?”

An Nhiên đang lú lo nói chuyện, đột nhiên á khẩu, cô ấy gần như không dám tin vào tai mình, ngẩn ra nhìn Tịch Duệ Nam. Cậu rất nghiêm túc nghênh đón ánh mắt của cô, đôi mắt đẹp, bờ môi đẹp khẽ con glen, tất cả đều toát ra dáng vẻ thăm dò nghi hoặc. Từ ánh mắt nghiêm túc của cậu, cô chứng thực được lời vừa rồi không phải là do mình bị ảo thính, bỗng chốc cô vừa ngạc nhiên vừa vui sướng, đây chính là tâm nguyện bấy lâu nay của cô. Sao lại không đồng ý chứ? Cô đỏ ửng mặt, chẳng nói được lời nào, chỉ gắng sức gật đầu.

Sau đó, Tịch Duệ Nam ngáp ngừng vươn người tới trước, rất khẽ, rất nhanh hôn lên môi cô một cái. Bờ môi mỏng ẩm áp của cậu mang theo một làn hương bạc hà phủ lên môi cô, đó là cái chạm môi thơm mát, dịu dàng nhất. Một giây đó, cả thế giới trong mắt An Nhiên đột nhiên biến thành màu hoa hồng...

“Nguyện vọng của mình cuối cùng đã thành hiện thực rồi, còn đẹp đẽ hơn cả trong tưởng tượng. Cuốn tạp chí dở hơi đúng là nói huyền thuyeen, cái gì mà con trai môi mỏng khi hôn sẽ không thích chứ! Khi Tịch Duệ Nam hôn mình, mình cảm thấy...mình cảm thấy...” An Nhiên ngáp ngừng hai lần, muốn tìm ra từ ngữ thích hợp, cuối cùng lại chỉ mỉm cười xua tay. “Mình không biết phía hình dung cảm giác của mình như thế nào nữa, thật sự nó tuyệt vời đến mức không có ngôn từ nào tả nổi. Bạc Hà, cậu vẫn chưa trải qua nụ hôn đầu tiên thì sẽ không hiểu được cảm giác đó đâu.”

Câu nói cuối cùng khiến Bạc Hà hít vào một hơi thật sâu nhưng hồi lâu cũng không nói gì. Cô có thể nói gì chứ? Nói rằng cô biết cảm giác tuyệt vời đó là như thế nào, bởi vì cô cũng đã từng hôn Tịch Duệ Nam ư? Một đêm tuyết rơi trước đó chưa lâu, bọn họ lén lút hôn nhau dưới một cây mai trắng. Khi bờ môi mỏng mềm mại của cậu rơi lên bờ môi cô, họ cùng chấn động.. Nụ hôn đầu vừa run rẩy, vừa xấu hổ, vừa căng thẳng vừa ngọt ngào, nhắm mắt vào, khung cảnh đó rõ ràng đến mức như thể vừa mới xảy ra.

Bạc Hà không thể phủ nhận sự tuyệt vời của nụ hôn đầu tiên đó, chỉ là cô thấy khổ sở vô cùng, vì đối tượng cô trao nụ hôn đầu tiên lại là người mà cô căm ghét nhiều năm như vậy. Cô cố hết sức để bản thân nhanh chóng quên đi tất cả.

Bạc Hà còn ít tuổi nên không hiểu được, trong cuộc đời dài đằng đẵng này, tình yêu đầu và nết hôn đầu, tất cả những trải nghiệm đó đều sẽ khiến người ta khó quên nhất. Bất luận bao năm tháng trôi qua, cuộc đời mưa gió biến đổi như thế nào thì từ đầu tới cuối nó sẽ mãi như vết dao khắc hằn trên đá, cả đời này chẳng cách nào khiến nó phai mờ được.

Điều Bạc Hà đang cố hết sức quên đi lại bị An Nhiên chọn ra làm chủ đề nói chuyện, mặt cô ấy đỏ bừng như say rượu. “Bạc Hà, mình cảm thấy hạnh phúc quá!”

Hạnh phúc cái gì chứ? Bạc Hà nghe thấy, thật sự vô cùng tức giận, An Nhiên căn bản không biết mình đang bị Tịch Duệ Nam chơi đùa. Tên khốn đó, thấy không thể lợi dụng được gì ở cô, quả nhiên là tìm đến một cô gái khác để đỡ trò, thực sự là không tôn trọng người khác. Theo như “kinh nghiệm” của cô, sau khi hôn rồi, không đầy mấy ngày nữa cậu ta sẽ muốn “tiến thêm một bước.”

“An Nhiên, cậu đừng bị Tịch Duệ Nam lừa nữa. trước đây, cậu ta chẳng thèm để ý đến cậu, vì sao đột nhiên lại... lại thân mật với cậu như thế, nhất định là có vấn đề.”

Bạc Hà cảm thấy mình phải nhắc nhở An Nhiên, hai người là bạn tốt của nhau, cô không thể nhìn cô ấy bị Tịch Duệ Nam lừa gạt. Tên đó nhanh như vậy đã nhắm được mục tiêu mới rồi, cô thật sự không nhìn lầm cậu ta, cậu ta chính là điển hình của loại “kích động” hơn là động lòng, sự phản cảm, căm ghét của cô đối với cậu ta càng tăng lên.

An Nhiên lại nhìn cô mỉm cười. “Bạc Hà, mình phát hiện hình như cậu không thích Tịch Duệ Nam, cậu ấy ốm nằm viện cậu cũng không cùng các bạn học trong lớp đi thăm. Vì sao cậu lại cảm thấy cậu ấy đang lừa mình? Cứ coi như là cậu ấy lừa mình, thì mình cũng cam tâm tình nguyện bị cậu ấy lừa.”

An Nhiên không phải Bạc Hà, cô ấy vẫn luôn thích Tịch Duệ Nam, nhưng cậu lại chẳng thèm để ý đến cô ấy. Bây giờ, Tịch Duệ Nam thay đổi thái độ, chịu gần gũi với cô ấy, nết hôn đầu cuối cùng cũng trao cho người con trai mình thích nhất, cô ấy thấy vô cùng mãn nguyện và thích thú.

Chu Du đánh Hoàng Cái1, một người nguyện đánh một người nguyện chịu. Bạc Hà nhất thời chẳng có gì để nói, cô biết cô có nói gì nữa cũng vô ích, An Nhiên sẽ không nghe lời khuyên của cô. Cô ấy giống như một con thiêu thân, bạn có nói với cô ấy rằng đừng có lao vào lửa thì cô ấy vẫn cứ muốn lao vào, hơn nữa còn rất vui vẻ và hứng khởi.

1. Trong Tam quốc diễn nghĩa có ghi: Thời Tam quốc đại tướng Hoàng Cái của Đông Ngô nhận lệnh đến doanh trại của Tào Tháo giả hàng, để Tào Tháo tin, Chu Du cố ý mượn cơ đánh Hoàng Cái một trận, Hoàng Cái giả vờ giận dữ rồi đầu hàng địch.

2.

Bạc Hà quyết định đi gặp Tịch Duệ Nam để bảo cậu ta tránh xa An Nhiên một chút, đừng đùa cợt bạn tốt của cô. Thỏ khôn không nên ăn cỏ gần hang, cậu ta là con người đừng có không bằng cả một con thỏ.

Buổi chiều hôm đó sau giờ học, Bạc Hà đạp xe đợi Tịch Duệ Nam ở chỗ ngã rẽ. Tan học, bọn họ từng cùng nhau đi qua chỗ đó nhiều lần, nên cô biết rõ đường về nhà của cậu.

Bạc Hà chặn được Tịch Duệ Nam giữa đường, cậu bình thản nhìn cô, chỉ im lặng không nói gì. Cô thì phần nộ lườm cậu khinh bỉ nói: “Tịch Duệ Nam, cậu lại có ý đồ xấu với An Nhiên. Tôi nói cho cậu biết, cô ấy là bạn tốt của tôi, tôi sẽ không để cậu bắt nạt cô ấy. Nếu biết điều, cậu lập tức tránh xa cô ấy.”

Đôi mắt Tịch Duệ Nam lạnh lẽo, hoang vu như băng tuyết, cầm hất lên, cậu đáp lại Bạc Hà giống như khiêu khích mỗi từ thốt ra đều đánh thép, cứng đầu.

“Tôi và An Nhiên thì sao chứ, cậu quản được à? Cô ấy đồng ý cho tôi hôn, cậu dựa vào cái gì để quản nhiều chuyện như thế? Cậu giống như thánh nữ không chạm đến được, chẳng lẽ tôi không thể chạm vào người khác sao?”

“Cậu...” Bạc Hà bị cậu chọc tức đến mức phải giậm chân quát: “Tịch Duệ Nam, cậu chẳng phải thứ tử tế gì. Cậu tiếp cận con gái đều có mục đích đen tối, cậu chính là một tên lưu manh chính cống.”

Sắc mặt của Tịch Duệ Nam càng lạnh lùng hơn. “Tôi không bị mắc bệnh cuồng ngược, không định dừng ở đây để nghe cậu chửi. Xin nhường đường, tôi phải về nhà.”

“Tịch Duệ Nam, tôi cũng không định phí lời với một tên lưu manh. Tôi nói thêm với cậu một câu cuối cùng, nếu cậu tiếp cận An Nhiên với mục đích đen tối, đừng trách tôi nói ra chuyện “bệnh tim cấp tính” của cậu.

Tịch Duệ Nam giật mình, lúc đầu cậu coi Bạc Hà là người đáng tin cậy nhất trên thế giới nên không chút giấu giếm nói bí mật lớn nhất của mình cho cô biết. Đến giờ vật đổi sao dời, bí mật lại trở thành vũ khí cô dùng để uy hiếp cậu. Cảm giác lạnh thấu xương kia lại đến, cậu cảm thấy toàn thân lạnh toát. Nhìn sang Bạc Hà, giọng nói của cậu hơi run rẩy. “Cậu uy hiếp tôi?”

“Đúng, tôi uy hiếp cậu đấy.” Bạc Hà hùng hồn nói, không cảm thấy mình làm thế có gì sai. Đối với kẻ có mục đích không trong sáng, có dụng tâm xấu xa, lúc cần thiết hoàn toàn có thể “lấy bạo chế bạo.” “Nếu không muốn bị bỏ cậu biết cậu giả vờ bệnh tim để lừa ông ấy thì ngoan ngoãn an phận một chút đi. Nếu không, tôi cũng là người có thể làm bất cứ chuyện gì đấy, không tin cậu cứ thử xem.”

Bạc Hà nói xong liền hiên ngang đạp xe rời đi, cô chắc chắn mười phần là đã nắm được Tịch Duệ Nam rồi. Cậu vì bảo toàn gia đình, đến tính mạng cũng dám đem đánh cược thì tuyệt đối sẽ không vì An Nhiên mà bỏ nhỏ mất lớn.

Tịch Duệ Nam thực sự muốn phát điên. Nỗi đau của chàng Werther¹ có là gì chứ? Cậu còn đau lòng hơn Werther của chục lần. Lothéa không trở mặt thành thù với Werther, Bạc Hà lại hoàn toàn đối đãi với cậu như kẻ thù. Vì sao vậy? Vì sao cô ấy lại trở mặt vô tình như thế? Không ai có thể giải thích nghi vấn của cậu, sắc trời hoàng hôn ngày đông là một mảng màu xám âm u mờ tối, trái tim của cậu cũng hoàn toàn màu xám.

1. Tên một bộ tiểu thuyết của Johann Wolfgang von Goethe, tên tiếng Anh là The sorrows of Young Werther, tên gốc là Die Leiden des jungen Werther.

2.

Sau khi về nhà, cậu ăn cơm chẳng có khẩu vị gì, miễn cưỡng nhét nửa bát cơm xuống bụng rồi buông bát bỏ đĩa không ăn nữa. Hạ Dung Phương thấy hơi lo lắng. “Nam Nam, thời gian gần đây vì sao con lại ăn uống kém như vậy? Văn Khiêm, anh nói xem có cần đưa Nam Nam đến bệnh viện kiểm tra toàn diện không?”

“Con không sao.”

Tịch Văn Khiêm chú ý quan sát con trai, khuôn mặt trẻ trung của cậu trước đây tươi sáng giống như ánh mặt trời buổi bình minh, rực rỡ rạng ngoài, nhưng trong những ngày này lại trở nên u ám giống như sắc chiều mờ tối, lông mày luôn nhíu chặt, toát ra vẻ khổ não, đau đớn. Cảm xúc của cậu xem ra không được tốt lắm, nguyên nhân là gì đây? Tịch Văn Khiêm ngẫm nghĩ, nửa đùa nửa thật hỏi con trai: “Nam Nam, gần đây hình như tâm trạng con không tốt, có phải là thất tình rồi không?”

Ông còn chưa nói hết đã thấy mặt con trai đỏ ửng, chiếc cằm bướng bỉnh hất lên. “Con thềm vào mà thất tình, là cô gái đó quá kỳ lạ chẳng hiểu ra làm sao, trở mặt còn nhanh hơn trở bàn tay, sau này con sẽ không thềm để ý đến cô ta nữa. cả đám nữ sinh trong lớp kia, con sẽ không thềm để ý đến ai nữa.”

Thái độ gay gắt của con trai khiến Tịch Văn Khiêm hiểu mối tình trẻ dại của cậu chắc đã kết thúc không vui. Ông không hỏi gì nữa, chỉ vỗ vỗ vai cậu tỏ vẻ an ủi.

Đúng như Bạc Hà dự liệu, Tịch Duệ Nam khôi phục lại bộ dạng phớt lờ, thờ ơ đối với An Nhiên. Quan hệ giữa hai người bọn họ quay về điểm xuất phát. An Nhiên rất buồn, không hiểu vì sao sau một nụ hôn, Tịch Duệ Nam lại càng lạnh nhạt với cô hơn trước kia. Bây giờ hồi tưởng lại, nụ hôn đó giống như một giấc mơ, cũng không biết có phải đã thực sự xảy ra hay không nữa.

Bạc Hà nhân cơ hội thuyết phục cô: “Mình đã nói cậu ta đang lừa cậu mà, lần này chắc là cậu tin rồi chứ?”

An Nhiên lại thở dài: “Cứ coi như bị lừa thì mình cũng hy vọng có thể bị lừa lâu thêm một chút.”

“Được rồi, cậu bớt tư tưởng đi. Sắp thi cuối kỳ đến nơi rồi đó.”

Còn chưa đầy nửa tháng nữa là đến kỳ thi cuối kỳ. giáo viên chủ nhiệm yêu cầu các học sinh ngoại trú trong thời gian này cũng phải đến trường tham gia tự học buổi tối, bởi vì sẽ có giáo viên các bộ môn luân phiên đến hướng dẫn học sinh ôn tập theo hệ thống.

Giờ tự học buổi tối không quản lý quá chặt, cho phép học sinh tự do ghép chỗ ngồi. Những bạn học thân nhau, thường ghép hai bàn đơn làm một, để cùng nhau ôn tập bài vở. Bạc Hà vốn muốn ngồi cùng với An Nhiên nhưng cô ấy lại ngồi ngay trước mặt Tịch Duệ Nam, cô không muốn bị tên “lưu manh thối” đó ở phía sau nhìn chằm chằm, nên đành bám trụ nguyên tại chỗ. Quách Ích ghép bàn với bạn học ngồi trước mặt cậu ta nên giờ tự học buổi tối cậu ta ngồi ngay phía sau Bạc Hà.

Quách Ích là học sinh có sở trường về thể thao nên nền tảng kiến thức không tốt lắm, có rất nhiều chỗ không hiểu rõ, cậu ta đều hỏi Bạc Hà. Trình độ Bạc Hà cũng chỉ ở mức trung bình nhưng đủ để hướng dẫn cậu ta, thế nên giờ tự học buổi tối, cô thường xuyên quay lại làm “người hướng dẫn” cho cậu ta.

An Nhiên cũng thường xuyên quay lại hỏi bài Tịch Duệ Nam, tuy cậu lại tỏ vẻ lạnh nhạt, xa cách giống như trước kia nhưng cá tính cô ấy luôn sôi nổi tích cực, nên dù có hay không có chuyện cũng vẫn tìm cậu trò chuyện y như trước kia. Lúc đầu, cậu mặt lạnh chẳng buồn để ý, đến cuối cùng đột nhiên bốc hỏa: “Phiền chết đi được, cậu đừng có quấy rầy tôi nữa!”

Sau đó cậu kéo bàn đến cuối lớp, một mình ngồi dựa lưng vào tường, bộ dạng không muốn bị ai làm phiền.

An Nhiên buồn bã kể với Bạc Hà rằng Tịch Duệ Nam chê cô phiền phức. Bạc Hà lại lần nữa nhắc nhở cô ấy: “Tớ đã sớm bảo cậu đừng để ý cậu ta rồi, cậu không nghe cơ. Sao cứ phải lấy lòng cậu ta? Sau này đừng để ý đến cậu ta nữa.”

“Mình cảm thấy gần đây tính khí cậu ấy rất kỳ lạ. Lúc nào cũng buồn bã không vui, rồi đột nhiên nổi trận lôi đình. Cậu nói xem có phải là vì bệnh tim khiến cậu ấy biến thành như thế không?”

Ý của An Nhiên là có thể vì bệnh tim mà tâm lý của Tịch Duệ Nam phiền muộn, nhưng vừa nghe đến “bệnh tim”, Bạc Hà liền không kìm được muốn cười. “Cậu nghĩ ngợi nhiều quá rồi đấy, tim của cậu ta không làm sao cả, cậu đừng bận tâm, lo lắng cho cậu ta nữa.”

“Cậu làm sao biết tim của cậu ấy không sao?”

“Có thể động một cái là nổi giận dưng dưng thì đủ để chứng minh tim của cậu ta rất khỏe mạnh, nếu bị bệnh tim nghiêm trọng thì làm sao có thể nổi giận, một khi giận dữ thì trái tim sẽ đòi bãi công ngay.”

Lời của Bạc Hà cũng có lý, khiến An Nhiên được thả lỏng hơn một chút.

Buổi tự học hôm nay, như thường lệ Quách Ích hỏi bài Bạc Hà. Nền tảng kiến thức của cậu ta thực sự rất kém, một bài đơn giản cũng không hiểu rõ.

Bạc Hà quay xuống bàn tỉ mỉ giảng bài cho cậu ta. Sẩm tối cô mới gội đầu, mái tóc sau khi gội sạch được sấy khô trông bông nhẹ và mượt mà. Một nửa gài ra sau tai, một nửa để xõa tự nhiên, khiến nó giống như chiếc rèm cửa sổ màu đen bay trước gò má trắng như tuyết của cô, càng làm nổi bật màu đen của mái tóc và màu trắng nõn của làn da, hết sức quyến rũ. Quách Ích vừa nhìn thấy liền thấy trái tim mình đập thình thịch, cậu ta vội cúi đầu nhìn chằm chằm vào cuốn vở. Nhưng làn hương quần quýt bên mũi, nhẹ nhàng thanh mát lại mang đến sự dụ dỗ giống như mê hương.

Quách Ích rõ ràng cảm nhận được trái tim của mình ngày càng đập nhanh.

Bạc Hà không hề để ý, vẫn cúi đầu tập trung giảng bài cho cậu ta. Bỗng nhiên trước mắt tối đen, cả lớp học chìm trong bóng tối – mất điện rồi.

Sau một thoáng sững sờ, học sinh bỗng ồ lên, hoan hô ầm ĩ. Vì kỳ thi sắp đến, cả ngày bọn họ đều phải cắm đầu vào bài vở, mệt mỏi căng thẳng, cho nên việc mất điện khiến bọn họ vui mừng như đón tết vậy. Cậu con trai ngồi bên cạnh Quách Ích hưng phấn đến mức nhảy cả lên bàn hò hét. Giáo viên trên bục giảng lớn tiếng yêu cầu cả lớp trật tự, nhưng chỉ phí công. Trong bóng tối, đám học sinh không kìm né được mong muốn được nghỉ ngơi..

Giữa tiếng hoan hô ầm ĩ, trong bóng tối, Bạc Hà đột nhiên cảm thấy gò má mình có thứ gì đó ấm nóng mềm mại ấn lên, sau đó lập tức biến mất. Cô sững sờ một lúc mới phản ứng được – đó là một nụ hôn.

Đột nhiên chấn động, cô vô thức ngược mắt lên nhìn, thấy đối diện có một đôi mắt rất sáng – là Quách Ích, nhân lúc mất điện cậu ta đã bắt ngờ hôn cô.

Hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý, Bạc Hà bỗng dờ người ra.

Đèn điện lại đột nhiên sáng lên, cả căn phòng ngập tràn ánh sáng. Thời gian mất điện cùng lắm chỉ là một phút, tiếng hoan hô chưa ngừng kia bỗng chốc biến thành tiếng thở dài, đám học sinh đành tiếp tục nằm bò ra bàn làm nốt những bài tập chưa xong.

Đèn vừa sáng, khuôn mặt đỏ ửng của Quách Ích liền đập vào mắt Bạc Hà. Bốn mắt chạm nhau, bọn họ cùng hoảng hốt dời đi, ai cũng ngại ngùng nhìn đối phương, biểu cảm mất tự nhiên.

Sau khi cứng đờ người một hồi, Bạc Hà đỏ mặt quay người lại. Trong lòng rối rắm lộn xộn, không biết làm thế nào mới tốt. Cô thật sự không nghĩ đến, Quách Ích vẫn luôn biểu hiện thật thà như vậy, lại có gan lén lút hôn cô ngay trong lớp học. Tuy lúc ấy mất điện tối om nhưng trong phòng học dù sao cũng có nhiều bạn như vậy, còn có cả giáo viên nữa chứ. Sau khi một mình ngẩn ngơ với cuốn vở cả nửa buổi, cô lấy lý do đi vệ sinh, xin phép giáo viên ra khỏi phòng học. Bởi vì cảm thấy rõ sau lưng có một đôi mắt nóng bỏng cứ nhìn chằm chằm vào mình, cô thực sự không thể ngồi yên làm bài được nữa, liền tìm cơ ra ngoài một lúc.

Vừa mới ra khỏi phòng học, Bạc Hà liền nghe thấy phía sau có tiếng bước chân gấp rút chạy theo xuống. Vô thức quay đầu lại, cô rất bất ngờ khi thấy Tịch Duệ Nam. Cậu dừng bước trên bậc thang thứ ba, từ trên cao nhìn xuống cô. Hai hàng lông mày nhíu chặt, ánh mắt cậu có sự bất bình mãnh liệt. “Vì sao cậu không chửi cậu ta là lưu manh?”

Câu nói này mới nghe thì thấy rất thiếu suy nghĩ, Bạc Hà sửng sốt hồi lâu mới hiểu ra, cậu ta...;ẽ nào cậu ta đã nhìn thấy cảnh vừa rồi? Không thể, lúc đó mất điện, cả phòng học đều tối om, cậu ta làm sao mà thấy được?

Tịch Duệ Nam thực sự đã trông thấy Quách Ích lén hôn Bạc Hà, tuy không rõ lắm.

Giờ tự học tối mỗi ngày, Bạc Hà đều quay xuống giảng bài cho Quách Ích, lúc nhìn bọn họ đầu kề đầu gối gần sát nhau, trong lòng Tịch Duệ Nam vô cùng buồn bực, khó chịu. Một mình cậu chuyển bàn học đến cuối lớp, tự nhắc nhở bản thân rằng đừng để ý đến hai người đó nữa. Dù sao cô ấy và Quách Ích giống nhau, đều coi cậu như kẻ thù, cậu còn vì cô ấy mà đau lòng khổ sở thì quá ngu ngốc. Nhưng càng ép buộc bản thân đừng nhìn họ thì cậu lại càng để ý.

Trước khi mất điện, đúng lúc cậu nhìn về phía bọn họ. Vị trí của hai người ấy ở gần cửa sổ, lúc đèn trong lớp đột ngột tắt, ánh trăng sáng bên ngoài cửa sổ lại phản chiếu hai bóng người màu đen, một ột thấp ngồi đối diện nhau. Đột nhiên, trong chớp mắt, hai bóng người chồng lên nhau, sau đó nhanh chóng kéo giãn khoảng cách.

Hai bóng người chồng lên nhau chỉ trong chớp nhoáng nhưng Tịch Duệ Nam nhìn thấy mà toàn thân chấn động, đoán ngay ra chuyện gì vừa xảy ra, cậu ta đã hôn Bạc Hà. Sau khi có điện, Quách Ích và Bạc Hà đều có vẻ mất tự nhiên, vô hình chung đã xác thực cho suy đoán của cậu. Quách Ích chắc chắn đã nhân lúc mất điện lén hôn Bạc Hà.

Quách Ích dám lén hôn Bạc Hà ngay trong phòng học, nghĩ đến đó mắt Tịch Duệ Nam như muốn bốc hỏa vì phẫn nộ. Cậu vô thức nắm chặt hai bàn tay, nhìn chằm chằm Bạc Hà đợi phản ứng của cô. Cậu chắc chắn cô sẽ vô cùng tức giận, chỉ cần cô hét lên một tiếng, cậu sẽ lập tức xông qua đó đâm thẳng vào mặt Quách Ích.

Nhưng vượt ngoài dự liệu của cậu, Bạc Hà chẳng nói chẳng rằng, chỉ đỏ mặt quay đi, như thể chẳng có chuyện gì xảy ra. Đối với hành vi liều lĩnh, kích động của Quách Ích, vì sao cô ấy không tức giận? Còn đối với sự kích động nhất thời của cậu, cô ấy lại quy chụp cậu là lưu manh. Điều này quá bất công!

Lửa giận trong mắt Tịch Duệ Nam càng lớn hơn, phẫn nộ đối với Quách Ích, càng phẫn nộ hơn đối với Bạc Hà. Trong lòng ngực giống như nhét đầy thuốc nổ, tia lửa cháy xèo xèo, như muốn nổ tung, cậu nghiêng chặt răng dùng hết sức lực để khắc chế mình. Khi thấy Bạc Hà rời khỏi phòng học, cậu cũng không kiềm chế được nữa, lập tức bám theo cô ra ngoài, chất vấn sự bất công của cô: “Vì sao cậu không chửi cậu ta là lưu manh?”

Đối diện với thái độ khời binh vãn tội, nộ khí ngút trời của Tịch Duệ Nam, Bạc Hà thấy rất khó chịu. “Vì sao tôi phải chửi cậu ấy là lưu manh?”

“Vừa rồi cậu ta bắt chắp lên hôn cậu trong phòng học, tại sao cậu lại không tức giận?”

Cậu ta thật sự đã nhìn thấy! Bạc Hà quá bất ngờ, không hiểu làm thế nào mà cậu có thể thấy được.

“Làm thế nào cậu nhìn thấy được?”

“Dù sao thì tôi cũng đã nhìn thấy, vì sao cậu có thể nhẫn nhịn chuyện cậu ta làm, nhưng đối với tôi lại hà khắc như vậy?” Đối với sự bất công này, Tịch Duệ Nam càng nghĩ càng tức.

Trong lời nói của cậu rõ ràng rất không phục. Bạc Hà lại chẳng muốn nhiều lời với cậu. Quách Ích với cậu có thể giống nhau sao? Đầu tiên, mục đích thích cô của Quách Ích trong sáng hơn so với Tịch Duệ Nam; hơn nữa biểu hiện của Quách Ích vẫn luôn rất thật thà, chưa từng có bất cứ hành động vượt qua ngoài khuôn phép nào, vừa rồi nụ hôn đó cũng chỉ như chú chuồn chuồn lướt nước mà thôi. Không giống như người nào đó, từ nhỏ đã không thật thà, lớn lên rồi vẫn thích động tay động chân như vậy. Hơn nữa sau khi không lợi dụng được cô gái này liền “đuổi ma chường” với một cô gái khác.

“Tôi không tức giận với cậu ấy đâu, cậu làm gì được chứ? Tôi coi cậu như lưu manh đó, cậu làm gì được nào?”

Bạc Hà ném lại hai câu rồi quay người rời đi, vừa mới cất bước liền bị Tịch Duệ Nam đột ngột xông đến kéo cánh tay lại. Cậu tức giận đến mức sắc mặt trắng bệch, mắt giống như bốc lửa trừng trừng nhìn cô. “Cậu...”

Lời vừa thốt ra, trên cầu thang lại có một người vội vàng chạy xộc xuống, kèm theo một tiếng quát lớn: “Thả cô ấy ra!”

Là giọng Quách Ích, lời chưa dứt người đã xông đến, cậu ta dùng một tay kéo giắt Tịch Duệ Nam ra, đứng chắn trước mặt Bạc Hà giống như thần bảo hộ, nói: “Tịch Duệ Nam, cậu muốn làm gì?”

Lòng ngực Tịch Duệ Nam nhấp nhô lên xuống kịch liệt, bất ngờ tung một nắm đấm, nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Tôi muốn đánh cậu.”

Quách Ích sớm đã có phòng bị, lập tức tránh được cú đấm này, rồi nhìn cậu, nói: “Tôi cũng muốn đánh cậu. Đến sân vận động đi, chúng ta đánh một trận tử tế, đừng gây sự chú ý khiến người khác đến can thiệp lãng nhăng.”

“Đi thì đi.”

Bạc Hà không đồng ý cho Quách Ích đi, nếu thật sự để mặc hai cậu choai choai tràn đầy năng lượng này đánh nhau giữa trời đất tối tăm mịt mù thì thật khó đảm bảo là sẽ không xảy ra án mạng. Cứ coi như không xảy ra án mạng đi nữa, đánh gãy tay chân cũng không tốt, cho nên cô sống chết kéo Quách Ích lại. “Cậu ta nói muốn đánh nhau là cậu đánh nhau thật à, cậu nghe lời cậu ta như vậy sao? Đừng để ý đến cậu ta nữa, chúng ta quay lại lớp học.”

Bạc Hà kéo Quách Ích vào phòng học, không thèm quay đầu lại, hoàn toàn không nhìn Tịch Duệ Nam ở phía sau. Còn cậu chần chừ không quay lại lớp, mãi đến khi buổi tự học tối kết thúc cũng không thấy xuất hiện.

Sau buổi tự học tối, lúc Bạc Hà đạp xe rời khỏi trường, Quách Ích cũng mượn bạn học một chiếc xe đạp, nằng nặc muốn đi cùng cô suốt cả quãng đường về nhà.

Cả quãng đường bình an vô sự, đến trước cổng tiểu khu, Bạc Hà bóp phanh xe, chống chân xuống đất, nói: “Quách Ích, cảm ơn cậu.”

Quách Ích nhìn cô cười ngốc nghếch, giọng nói quan tâm giống như người nhà, khiến Bạc Hà thấy hơi bất an. Sau khi cô đứng về phía cậu ta trước mặt Tịch Duệ Nam, cậu ta rõ ràng đã hiểu nhầm. Cô thực sự không muốn có quan hệ quá thân mật với cậu ta. Lần nữa ngập ngừng, cô cúi đầu nhìn xuống mũi chân mình. “Quách Ích...lúc mất điện tối nay...chuyện xảy ra... Chúng ta ...cứ coi như chưa hề có chuyện gì xảy ra nhé.”

Nói xong lời muốn nói, Bạc Hà lập tức đạp xe nhanh phóng vào tiểu khu. Cô lại chạy trốn vì không muốn thấy phản ứng của Quách Ích sau khi nghe câu nói này.

Cất xe xong, Bạc Hà ra ngoài khóa cửa lại, vừa mới quay người thì thấy trước mặt đột nhiên xuất hiện một bóng người màu xanh nhạt, cô giật mình suýt nữa kêu lên thất thanh.

Tịch Duệ Nam, cậu ta không chặn cô ở giữa đường mà đợi dưới nhà cô. Bạc Hà lùi ra sau một bước, ngẩng đầu lên nhìn, đèn cửa sổ tầng hai nhà cô đang sáng, bố cô tối nay ở nhà, bất giác cô cảm thấy vững dạ hơn. “Tịch Duệ Nam, cậu muốn làm gì? Bố tôi đang ở nhà đấy, nếu tôi hét lên thì tối này cậu chết chắc rồi.”

Tịch Duệ Nam lặng lẽ bước trước một bước, ánh sáng của đèn đường chênh chếch chiếu lên mặt cậu. Đôi mắt đen lầy của cậu, đôi mày và hàng mi dày, bờ môi mỏng dưới ánh sáng của đèn đường càng toát lên cảm giác sắc nét, ẩn tượng hơn. Không biết cậu đã đứng trong đêm tuyết bao lâu, chỉ thấy bụi tuyết mỏng lung giống như tơ nhện gần như không nhìn thấy rõ nhưng đã thấm ướt đầm mái tóc cậu. Ngọn lửa giận dữ, phần nộ rừng rực trong mắt cậu không còn nữa, thay vào đó là sự hoang mang và đau khổ sâu sắc.

“Tôi chẳng muốn làm gì cả, tôi chỉ muốn hỏi cậu một câu thôi. Trước đây cậu cũng thích tôi, vì sao đột nhiên lại thay đổi?”

Giọng nói của cậu đầy vẻ khổ não, nét mặt vô tội, đáng thương giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi, một chàng trai vẫn luôn kiêu ngạo là thế, mà vào lúc này lại giống như một đứa trẻ bơ vơ chẳng nơi nương tựa.

Bạc Hà bất giác mềm lòng, nhớ buổi ban đầu, lúc tình cảm vừa mới manh nha, những ngày tháng đó chỉ một ánh mắt, một nụ cười nhẹ nhàng đều dễ dàng khiến tim cô loạn nhịp. Cảm giác đó rất đẹp đẽ, rất tuyệt vời, nhưng chớp mắt, tất cả đã là chuyện trước kia.

Quay đầu đi không nhìn Tịch Duệ Nam nữa, khẩu khí của Bạc Hà lạnh lùng hết mức có thể. “Đừng nói đến chuyện trước đây nữa, dù gì bây giờ người tôi ghét nhất trên đời này chính là cậu.”

Tịch Duệ Nam gần như đang khấn cầu: “Vì sao chứ? Tôi chỉ muốn biết vì sao?”

“Không vì sao cả, ghét chính là ghét, không cần lý do.”

“Không.” Tịch Duệ Nam mạnh mẽ phản bác cô. “Người ta nói, trên thế giới sẽ có tình yêu vô duyên vô vớ, nhưng tuyệt đối không có thù hận vô duyên vô cớ. Cậu ghét mình nhất định là có lý do, cậu nói ình biết vì sao đi? Nếu như là lỗi của mình, mình nhất định sẽ sửa.”

“Được, có lý do, nhưng lý do này vĩnh viễn tôi sẽ không nói cho cậu biết.”

Bạc Hà không định nhiều lời với cậu ta nữa, nói xong câu này liền quay người chạy vào hành lang. Sau lưng, giọng nói đau đớn của Tịch Duệ Nam văng vẳng đuổi theo “Bạc Hà, cậu thật quá nhẫn tâm.”

Câu nói này giống như tiếng vọng truyền tới tận thâm sơn cùng cốc, cả đêm văng vẳng vang lên bên tai Bạc Hà.

Rất nhẫn tâm sao?

Bạc Hà nằm trên giường, đặt tay lên ngực tự vấn. Biểu cảm vô tội giống như đứa trẻ của Tịch Duệ Nam, nụ cười ngốc nghếch của Quách Ích đan xe vào nhau, liên tục hiện ra trước mắt cô. Hình như đúng vậy, cô có thể không tính toán với việc Quách Ích kích động hôn trộm cô, nhưng lại phản cảm với hành vi sờ mó kích động lúc đang hôn nhau say đắm của Tịch Duệ Nam, vì vậy mà hoài nghi cậu tiếp cận cô với mục đích không trong sáng. Hơn nữa sự hoài nghi và phản cảm này càng trở nên mãnh liệt sau khi biết Tịch Duệ Nam chính là Nam Nam, bởi vì hóa ra cậu chính là tên nhóc con cô thù hận, căm ghét suốt bao nhiêu năm qua.

Nếu như Tịch Duệ Nam không phải là Nam Nam có “tiền án”, nếu như sự động lòng lúc đầu của cậu đối với cô không phải là do “cảnh xuân hé lộ”, Bạc Hà nghĩ, cô có thể đã sớm tha thứ cho cậu rồi. Bây giờ, cô đã hiểu rõ, hóa ra con trai sẽ có lúc thật sự rất kích động. Không chỉ riêng Tịch Duệ Nam, người thật thà như Quách Ích cũng có thể trở nên to gan, dám hôn trộm cô ngay trong lớp học. Nếu như cô ghét Quách Ích giống như ghét Tịch Duệ Nam thì sẽ hung dữ mắng chửi cậu ta là “lưu manh thôi” lập tức.

Chỉ ở thời điểm này, Bạc Hà biết mình thực sự không công bằng. Có phải cô đã đối xử quá hà khắc với Tịch Duệ Nam không? Có lẽ cậu không xấu xa như cô nghĩ, là cô có thiên kiến với cậu. Cậu đã hoàn toàn không nhớ cô là ai, sự việc năm đó cậu đã sớm quên rồi. Nói cho cùng, hỏi đó cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ, ba tuổi mười tám – câu nói này có phải là quá thiên kiến không?

1. Một câu nói lưu truyền trong dân gian Trung Quốc, ý nói một vài phương diện tính cách xuất hiện ở trẻ con ba, bốn tuổi sẽ mãi theo nó suốt cả cuộc đời, nên nhìn một đứa trẻ ba tuổi cũng có thể đoán được con người nó khi đã trưởng thành.

2. Nhưng nghĩ đến chuyện sau khi cô và cậu ta tan vỡ chưa được bao lâu, cậu ta đã hôn An Nhiên ngay trong phòng học, đẩy lòng dao động của Bạc Hà lại trở nên kiên định. Nhanh như vậy cậu ta đã có thể tìm đến một nữ sinh khác thân mật, thế thì phẩm hạnh của con người này nhất định có vấn đề, không phải là cô nghĩ oan cho cậu ta.

10. Q.2 - Chương 6: Dấu Chấm Câu Lạnh Buốt

Đây là lời trao đổi cuối cùng của Bạc Hà và Tịch Duệ Nam trong thời niên thiếu, buổi sáng sớm của ngày đông này, ánh mắt và lời lẽ giữa hai người còn lạnh lẽo, tê buốt hơn cả gió mùa đông bắc đang thổi. Một đoạn tình yêu thời niên thiếu bắt đầu với sự kích động, bất an, được kết thúc bằng một dấu chấm câu lạnh buốt.

Cả đêm Bạc Hà không chợp mắt, đến sáng sớm mới thiếp đi. Lúc tỉnh dậy nhìn đồng hồ, cô thét lên một tiếng, ngồi bật dậy nhảy xuống giường, cuống quýt sửa soạn phóng đến trường. Cô chạy vào lớp học đúng lúc chuông báo giờ vang lên, giáo viên chủ nhiệm vẫn chưa đến, các bạn học trong lớp vẫn đang rì rầm nói chuyện.

Vừa bước chân vào phòng học, cô trông thấy Tịch Duệ Nam ngẩng lên nhìn mình, ánh mắt cậu là vẻ hoang mang, đau khổ của tối hôm qua. Cô quay mặt đi coi như không thấy, vội vàng đi về chỗ mình, thấy Quách Ích có sự khác thường. Không biết vì sao cậu ta lại bị thương, trên cằm có một miếng gạc trắng, thoáng nhìn qua trông giống như ông già Noel với bộ râu trắng dài. Nam sinh ngồi trước mặt cậu ta đang nói đùa, rằng tiếc là Giáng sinh đã qua rồi, nếu không cho cậu ta đóng vai ông già Noel thì chẳng cần hóa trang.

Mặc cho cậu bạn trêu chọc, mặt Quách Ích vẫn cứng đờ, không nói năng gì. Cho đến khi Bạc Hà ngồi xuống, cách qua một chiếc bàn nhìn cậu ta, kinh ngạc hỏi: “Cậu bị làm sao vậy?”

Lúc này cậu ta mới đáp gọn lỏn một câu: “Đạp xe không cẩn thận bị ngã đập cằm xuống đường.”

Xem ra hôm qua sau khi đưa cô về nhà, lúc quay về trường cậu ta đã ngã và bị thương. Trong lòng Bạc Hà thấy áy náy, nếu không phải vì tiền cô, cậu ta sẽ không xảy ra chuyện, đáng tiếc, cô không đáp lại được tấm lòng của cậu ta.

Sau tiết truy bài sáng, Bạc Hà kéo An Nhiên đến vườn hoa nhỏ trước dãy lớp học, thì thầm nói chuyện, kể lại việc tối qua Quách Ích lên hôn cô.

An Nhiên vừa kinh ngạc vừa buồn cười. “Nhìn không ra được là tên khù khờ này cũng có lúc mạnh mẽ thế. Tầm ngằm tầm ngằm lại dám nhân lúc mất điện hôn trộm cậu. Xem ra cậu ta thật sự rất thích cậu đó. Thấy thế nào? Lần đầu tiên được con trai hôn, tim có đập nhanh không?”

Bạc Hà thở dài, không là lần đầu tiên nữa rồi, chỉ có điều mối quan hệ với Tịch Duệ Nam trước kia, cô không thể nói cho An Nhiên biết được. Lần này cô không có cảm giác đó, hoàn toàn không có. Nụ hôn bất ngờ của Quách Ích, ngoài làm cô kinh ngạc ra thì cũng chỉ có kinh ngạc mà thôi.

“Không có, khi đó mình bị bất ngờ đến cả người. Thật sự không ngờ cậu ấy sẽ hành động như thế.”

An Nhiên gật đầu: “Xem ra cậu thật sự không thích cậu ta rồi. Cho nên mới chẳng có cảm giác gì. Không giống như mình, lúc Tịch Duệ Nam hôn mình....” Cô ấy lại không kìm nén được cảm xúc, mắt sáng lên long lanh.

Chuông vào học vang lên, hai người cùng lên cầu thang quay về phòng học, đến đầu cầu thang thì gặp Tịch Duệ Nam đang chạy như điên xuống giống như một cơ lốc xoáy. Sắp vào lớp rồi, cậu ta còn vội vàng chạy đi đâu?

An Nhiên nhắc nhở cậu: “Tịch Duệ Nam, vào lớp rồi còn đi đâu nữa?”

Nhìn thấy hai người, Tịch Duệ Nam đột ngột dừng bước. Sắc mặt cậu trắng bệch giống như bang, bờ môi mỏng cũng hơi tái, như thể một người bị trọng thương hoặc mắc bệnh nặng. Nhưng ánh mắt cậu vô cùng sắc bén và lạnh lẽo, giống như kiếm tuốt khỏi vỏ, găm lên mặt Bạc Hà. Cậu chăm chăm nhìn cô, rồi chậm chậm rít qua kẽ răng từng chữ một: “Bạc Hà, bây giờ đến lượt tôi nói với cậu câu nói này: Người mà tôi căm ghét nhất trên thế giới này chính là cậu.”

Mỗi từ đều toát ra hận ý mãnh liệt và sự đau đớn khắc cốt ghi tâm. Bạc Hà sửng sờ, hoàn toàn không hiểu lúc này cậu ta đang bị làm sao, đột nhiên nhìn cô giống như kẻ thù không đội trời chung vậy.

Tịch Duệ Nam nói xong liền bỏ đi, bước chân luống cuống, gấp gáp. An Nhiên ngạc nhiên nhìn cậu chạy đi, lại nhìn sang Bạc Hà, vô cùng khó hiểu. “Đã xảy ra chuyện gì thế? Vì sao cậu ấy lại nói cậu ấy căm ghét nhất trên thế giới này chính là cậu?”

Bạc Hà cũng mù mờ chẳng hiểu gì. “Mình không biết, hôm nay cũng chưa nói chuyện với cậu ta, ai biết được cậu ta đột nhiên nổi điên lên với mình vì cái gì: “Cậu ta muốn ghét thì cứ ghét đi, dù sao mình cũng rất ghét cậu ta.”

“Sao hai người lại không hợp nhau như vậy? Ngoài Quách Ích ra, trước nay Tịch Duệ Nam chưa từng giận dữ với người khác như thế này, vì sao cậu ấy lại tức giận với cậu?”

Lúc An Nhiên nhắc đến Quách Ích, Bạc Hà đột nhiên nghĩ: Lẽ nào vừa rồi hai người bọn họ lại xảy ra xung đột?

Phòng học chỉ còn cách mấy bước chân, Bạc Hà vội vã chạy vào nhìn, quả nhiên bầu không khí trong phòng học vẫn đang hung phấn, mọi người đang rất hiếu kỳ, thì thầm bàn tán. Có nữ sinh còn không về chỗ ngồi của mình, sấn đến trước mặt Quách Ích, tò mò hỏi: “Cậu làm thế nào mà biết được bố của Tịch Duệ Nam ngoại tình?”

Bố của Tịch Duệ Nam ngoại tình! An Nhiên kinh ngạc bịt miệng mình lại, Bạc Hà cũng nghe thấy, trợn tròn mắt. Bỗng nhiên cô hiểu vì sao Tịch Duệ Nam lại giận dữ nói với cô như vậy. Nhất định cậu nghĩ rằng cô đã nói chuyện này cho Quách Ích biết, cậu cảm thấy bị cô bán đứng, hơn nữa còn bán đứng cho kẻ thù của cậu. Nhưng cô không hề nói gì mà, Quách Ích làm thế nào biết được?

Quách Ích, khóe mắt sưng tím, vẫn giữ im lặng trước câu hỏi của nữ sinh kia, bờ môi mím chặt, không chịu nói thêm một chữ nào nữa.

Giáo viên đến, nữ sinh kia tiếc nuối quay lại chỗ ngồi. Giáo viên chuẩn bị giảng bài nhưng nhìn qua một lượt đến vị trí trống của Tịch Duệ Nam, liền hỏi: “Tịch Duệ Nam vì sao lại không đi học? Xin nghỉ phải không?”

Cả lớp đều im lặng, hồi lâu sau lớp trưởng mới đứng lên ấp úng nói là cậu đã xin nghỉ rồi. Giáo viên đứng lớp cũng không hỏi thêm nữa mà bắt đầu giảng bài.

Khó khăn lắm mới chờ được đến hết tiết, Bạc Hà lập tức gọi Quách Ích ra ngoài hỏi cậu ta xem đã xảy ra chuyện gì. Vì sao cậu ta lại biết chuyện bố Tịch Duệ Nam có tình nhân?

Quách Ích chẳng giấu cô, nói rõ ngọn ngành sự việc.

Khởi nguồn là vì cậu nam sinh ngồi trước mặt Quách Ích muốn Tịch Duệ Nam ném vở bài tập toán cho cậu ta mượn chép, lúc cậu nắm đến lại trúng đầu Quách Ích. Quách Ích cảm thấy là cậu cố ý, thế là lập tức cầm cuốn vở bài tập đó xé thành hai nửa, cậu liền xông đến đánh nhau với cậu ta.

Quách Ích nghĩ rằng Tịch Duệ Nam vì chuyện tối qua nên cố ý sinh sự, muốn tìm cơ đánh nhau với mình. Cậu ta cũng muốn đánh nhau với Tịch Duệ Nam, nhưng tối qua lúc đạp xe quay về, bởi vì tâm thần hoảng hốt không cẩn thận bị trượt ngã, không những cảm bị rách một vết lớn, tay chân cũng trầy xước, thâm tím, nên lúc đánh nhau thì không phải là đối thủ của Tịch Duệ Nam. Sau khi phải chịu mấy đấm, Quách Ích quyết định công kích bằng lời lẽ: “Tịch Duệ Nam, cậu có biết bố cậu nuôi tình nhân ở bên ngoài, sắp sinh con rồi không? Chúc mừng cậu sắp được làm anh trai nhé!”

Một câu nói giống như viên đạn chí mạng, lập tức làm Tịch Duệ Nam suy sụp.

Chuyện là tối hôm qua, sau khi Quách Ích ngã bị thương, lúc đến bệnh viện xử lý vết thương thì bất ngờ trông thấy bố của Tịch Duệ Nam đang ở cùng một người phụ nữ trẻ.

Ông ta đưa cô gái trẻ đó đến nhập viện, ở cùng cô ta trong phòng tiêm để truyền nước. Cô gái đó nằm trên chiếc giường bệnh phía trong cùng, sắc mặt trắng bệch, mắt nhắm lẹ. Ông ta ngồi bên cạnh nắm lấy tay cô gái, hai người khe khẽ nói chuyện, không rõ là nói gì nhưng nhìn thần thái và hành động thì dễ dàng khiến người ta đoán ra quan hệ thân mật giữa bọn họ.

Quách Ích đến phòng tiêm để tiêm phòng uốn ván, nhìn thấy Tịch Văn Khiêm, cùng lúc phát hiện ra người phụ nữ đang nằm trên giường bệnh được ông ta tận tâm chăm sóc không phải là mẹ của Tịch Duệ Nam. Mẹ của Tịch Duệ Nam đã từng đến lớp đưa sách cho con trai một lần, trông già hơn, con người phụ nữ này lại trẻ trung, xinh đẹp hơn nhiều. Sau khi sững sờ, cậu ta lập tức đoán ra mối quan hệ của hai người bọn họ, nhưng không dám chắc chắn.

Sau khi tiêm một mũi phòng uốn ván, Quách Ích rời đi, thời gian cậu ta ở lại phòng tiêm không đến hai phút. Tịch Văn Khiêm căn bản không chú ý đến cậu ta, nhưng cậu ta lại nghe thấy ông hỏi cô y tá: “Cô y tá, những loại thuốc cảm cúm này thật sự không gây ảnh hưởng cho thai nhi chứ?”

“Ông yên tâm, chúng tôi đều vô cùng cẩn thận khi kê đơn thuốc cho thai phụ.”

Thai nhi, mang thai – suy đoán ban đầu của Quách Ích nếu chỉ có năm phần thì lúc này đã được xác thực đến mười phần rồi, làm gì có người phụ nữ mang thai nào lại không bảo bố đưa trẻ cùng đến bệnh viện chứ?

Cảm giác muốn cười trên tai học của người khác bỗng dâng lên trong lòng Quách Ích, Tịch Duệ Nam, cậu vẫn ra vẻ tự cao tự đại ở trường, có biết là hậu viện nhà mình nổi lửa rồi không? Rõ ràng là không biết. Không sao cả, cậu sẽ bảo cho Tịch Duệ Nam biết, đến khi đó xem cậu ta còn tự phụ được nữa không.

Quách Ích bóc mẽ chuyện riêng tư của gia đình Tịch Duệ Nam ngay trước mặt các bạn trong lớp, Bạc Hà chỉ biết thở dài: “Quách Ích, chuyện riêng của nhà người ta, vì sao cậu lại nói toạc ra ở trong lớp chứ?”

Quách Ích gân cổ lên cãi: “Cậu ta đến gây sự với mình trước, đừng trách mình không khách khí.”

Bạc Hà hiểu Quách Ích làm thế này chẳng qua chỉ muốn đâm Tịch Duệ Nam một dao cho hả dạ thôi. Tịch Duệ Nam vì muốn bố mình quay lại với gia đình mà dám liều mình mạo hiểm, hơn nữa còn cho rằng bố mình đã thực sự đoạn tuyệt quan hệ với người phụ nữ kia, ai ngờ quan hệ của bọn họ còn tiến thêm một bước, lén lút có cả con rồi, sự đả kích này e là còn lớn hơn cả việc lúc đầu cậu ta biết bố mình ngoại tình.

Chàng trai kích động nóng nảy đó không biết sẽ gây ra những chuyện gì nữa? Vừa nghĩ đến đây, Bạc Hà lại thấy hơi lo lắng.

Quách Ích dường như nhìn ra được. “Cậu lo lắng cho cậu ta sao?”

“Không có.” Bạc Hà phủ nhận. “Việc gì mình phải lo lắng cho cậu ta, cậu ta chẳng liên quan gì tới mình cả.”

Bạc Hà cố gắng kìm nén lo lắng trong lòng. Sao cô phải lo lắng cho cậu chứ? Dù sao cô cũng vô cùng ghét cậu, mà cậu bây giờ cũng ghét cô không kém. Bọn họ căm ghét thù hận nhau, nhìn đối phương như nhìn thấy kẻ thù, lo lắng cái gì chứ?

Sự lo lắng của An Nhiên lại vượt ra ngoài khả năng diễn đạt của ngôn ngữ. Sau khi nghe ngóng được gốc rễ căn nguyên sự việc từ chỗ các bạn học khác, cô ấy vô cùng tức giận chạy đến mắng Quách Ích một trận. Nói cậu ta không có bản lĩnh đánh nhau không đánh thắng được Tịch Duệ Nam liền dùng chuyện ngoại tình của bố cậu ấy để đả kích cậu ấy.

“Còn nói cậu ấy là người không có lòng cảm thông, cậu thì có lòng cảm thông gì chứ? Tịch Duệ Nam bị bệnh tim đó, cậu châm chích cậu ấy như thế, nếu cậu ấy xảy ra chuyện gì thì cậu chính là hung thủ giết người.”

Quách Ích bị cô ấy mắng đến xanh cả mặt, xấu hổ quá hóa giận. “Cậu là cái thá gì chứ! Chuyện cậu tôi và Tịch Duệ Nam đến lượt cậu quản sao?”

An Nhiên hùng hồn nói: “Tôi cứ muốn quản đó, bởi vì tôi nhìn không thuận mắt.”

Cuối cùng Quách Ích cũng bị làm cho tức đến mức phải chạy ra khỏi phòng học, mãi đến buổi chiều mới quay lại lớp, còn Tịch Duệ Nam thì cả ngày không thấy quay lại học nữa.

Câu nói kia của Quách Ích giống như một lưỡi dao sắc nhọn đâm vào trong lòng Tịch Duệ Nam, làm áu chảy đầm đìa. Cả thế giới bỗng chốc biến thành một mảng máu tanh, nhưng ngoài cậu ra, không ai khác có thể nghĩ thấy được.

Thất vọng – nỗi thất vọng khắc cốt ghi tâm.

Đau đớn - nỗi đau đớn xé lòng.

Lời của Quách Ích giáng cho Tịch Duệ Nam một đòn đả kích kếp nặng nề. Hóa ra bố vẫn giấu giếm cậu bí mật qua lại với Phạm Na, thậm chí còn để cô ta mang thai; còn Bạc Hà, cô gái mà cậu đã từng yêu thích và tin tưởng như vậy, sau khi đột nhiên lạnh nhạt với cậu, còn bán đứng cậu như thế. Từ khi nào cô ấy biết được quan hệ giữa bố cậu và Phạm Na đã tiến thêm một bước nữa? Nhưng cô ấy chưa từng nói với cậu, lại nói bí mật của cậu cho Quách Ích biết. Bọn họ ở cùng nhau nói về chuyện của cậu như thế nào, có phải là vừa cười vừa khinh bỉ vừa nhạo báng cậu không?

Thất vọng và đau đớn giống như những sợi dây leo rậm rạp cuốn chặt lấy cả cơ thể cậu, khiến cậu gần như không thở nổi. Trong phòng học có bao nhiêu ánh mắt hiếu kỳ, ngạc nhiên của bạn học, như một chiếc lưới khổng lồ từ bốn phương tám hướng bủa vây đến, càng khiến cậu cảm thấy nghẹt thở. Sắc mặt trắng bệch, cậu sải bước xông ra ngoài phòng học, một giây cũng không thể tiếp tục ở lại nữa.

Ở đầu cầu thang cậu đã gặp Bạc Hà, cậu nhìn cô chằm chằm, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, trong lòng có một cảm giác thôi thúc muốn vung tay đánh về phía cô, nhưng cuối cùng cậu vẫn không làm gì cả, chỉ nhìn cô chằm chằm rồi rít từng chữ qua kẽ răng: “Bạc Hà, bây giờ đến lượt tôi nói với cậu câu nói này: “Người mà tôi căm ghét nhất trên thế giới này chính là cậu.”

Vào lúc này, cậu hận cô, những tình cảm dịu dàng, ấm áp từng có ở nơi sâu thẳm trong lòng cậu bỗng chốc biến thành hận, biến thành đau. Lòng ngực đau đớn như nứt vỡ từng cơn, trái tim giòn như sứ đã vỡ nứt dưới hai lần đả kích lớn này, những mảnh vỡ sắc nhọn tản mát rơi xuống mỗi phần cơ thể, rạch ra vô số vết thương, máu tươi lặng lẽ tràn ra khắp nơi.

Vàng mặt trời vừa nhô ra khỏi tầng mây xám xịt, những tia nắng chiếu xuống chỉ có màu trắng xám không hề ấm áp, tất cả học sinh đều đã vào lớp chuẩn bị cho tiết học mới, sân trường rộng rãi yên tĩnh giống như một toà thành trống. Trên con đường lớn, bóng dáng cô độc của Tịch Duệ Nam một mình chạy điên cuồng thật thê lương.

Sau khi rời khỏi trường, Tịch Duệ Nam chạy thẳng đến công ty của bố. Cả quãng đường cậu chạy như điên, giống như một cái đầu tàu hỏa mất kiểm soát, lúc xông vào phòng làm việc của bố, cậu thở gấp đến nửa ngày cũng không nói một lời, chỉ nâng tay lên chỉ vào bố, sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy.

Bộ dạng của cậu dọa Tịch Văn Khiêm sợ hãi: “Nam Nam, con làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì, con đừng có kích động.”

Ông đi đến muốn đỡ con trai ngồi xuống ghế nhưng lại bị cậu nặng nề hất tay ra, cậu trợn mắt nhìn ông, vừa thở hổn hển vừa chất vấn: “Bố...vẫn cùng với Phạm Na...ở với nhau. Các ngườilại còn...còn có con nữa?”

Mặt Tịch Văn Khiêm cứng đờ, không hiểu làm thế nào mà con trai ông lại biết được chuyện này.

Trên thực tế, Tịch Văn Khiêm thực sự đã đoạn tuyệt qua lại với Phạm Na rồi. Sau khi cô ta rời Thanh Châu đến Thượng Hải, hơn hai tháng nay cũng không chủ động liên hệ với ông, cho đến hôm qua cô ta mới đột nhiên gọi điện thoại cho ông, nói rằng cô ta đã có thai, bây giờ cô ta đã quay lại Thanh Châu. Với tư cách là bố của đứa trẻ, cô ta hỏi ý kiến của ông, nên làm thế nào?

Tin tức này khiến Tịch Văn Khiêm rối như tơ vò. Tối hôm đó, ông ta lập tức đi gặp Phạm Na. Đi đường mệt nhọc và bị nhiễm lạnh, cô ta bị cảm, sốt nhẹ, yếu ớt nằm trên giường. Ông ta không dám chủ quan nên đưa Phạm Na đến bệnh viện khám, ở bệnh viện bọn họ đã thương lượng rất lâu, ông ta cũng khó xử, bởi vì không thể lại nhắc đến chuyện li hôn với vợ nữa, về phần con trai, bất luận thế nào cũng không thông qua được.

Cuối cùng, Phạm Na yếu ớt nói: “Em biết anh sẽ khó xử, vậy được rồi, em sẽ bỏ đứa trẻ này đi, không mang thêm phiền phức đến cho anh nữa.”

Cô ta vừa nói thế, Tịch Văn Khiêm đã mềm lòng. “Hay là để anh nghĩ cách khác.”

Cách khác ông ta còn chưa nghĩ ra, con trai đã phần nộ ùng ùng chạy đến hỏi tội rồi. Ông ta hít một hơi thật sâu, quyết định nói rõ ràng tất cả mọi chuyện với cậu: “Nam Nam, con ngồi xuống đi, đừng kích động, nghe bố từ từ nói được không?”

Tịch Duệ Nam nhìn phản ứng của bố liền biết tất cả đều là sự thật. Cậu gầm lên một tiếng giống như xe ruot: “Hóa ra bố vẫn luôn lừa con, bố còn gì để nói?”

“Bố có, Nam Nam, chuyện này bố có nỗi khổ tâm. Vì sao bố lại ở cùng với Phạm Na, con có biết không? Bởi vì bố và mẹ con... Bởi vì nguyên nhân sức khỏe của bà ấy, bố mẹ thực ra đã không phải là quan hệ vợ chồng nữa rồi.”

Tịch Văn Khiêm nói rất hàm xúc, Tịch Duệ Nam nhất thời nghe không hiểu. “Bố có ý gì chứ? Hai người vì sao lại không phải là quan hệ vợ chồng nữa?”

Khủng hoảng tình cảm của Tịch Văn Khiêm và vợ là Hạ Dung Phương đã có từ năm năm trước. Nguyên nhân là Hạ Dung Phương mắc bệnh suy buồng trứng sớm. bà không thể có quan hệ phòng the với chồng nữa. Điều này đối với cả hai vợ chồng họ đều là sự đả kích cực lớn. Vợ chồng mới hơn ba mươi tuổi, làm sao có thể bỏ được cuộc sống tình dục cá nước hòa hợp? Đặc biệt là Tịch Văn Khiêm, thân là một người đàn ông tràn trề tinh lực, ông sao có thể chịu đựng được cuộc sống hôn nhân không có tình dục. Nhưng ông chỉ có thể nhẫn nhịn, không thể vì giải quyết vấn đề sinh lý mà tùy tiện đi tìm phụ nữ để phát tiết được. Sau khi nhẫn nhịn được ba năm, ông đã gặp Phạm Na, cô ta có thể thỏa mãn ông ta trên cả hai phương diện tình cảm và thân thể. Vì vậy, ông mới cân nhắc đến việc kết thúc cuộc hôn nhân không tình dục với vợ, chính thức kết hôn với cô ta.

Những lời này, trước đây ông không tiện nói với con trai, nhưng bây giờ con trai cũng đã trưởng thành, ông quyết định thử giải thích với cậu, khó khăn tìm từ để nói: “Nam Nam, bố mẹ con đã...mấy năm không có sinh hoạt vợ chồng rồi.”

Tịch Duệ Nam dờ dẫm cả nửa ngày mới lộ ra vẻ mặt nửa hiểu nửa không, ánh mắt nhìn bố vẫn đầy nghi hoặc: “Ý bố là...”

Cậu thiếu niên mười lăm tuổi không biết phải nói như thế nào, hồi lâu cũng không thốt ra được. Cuối cùng vẫn là bố cậu quyết tâm, dùng từ ngữ trong sách vở để nói rõ ràng với con trai.

“Ý bố là chỉ sinh hoạt tình dục. Nam Nam, bởi vì mẹ con mắc bệnh suy buồng trứng sớm, cho nên từ năm năm trước, bố mẹ đã không sinh hoạt tình dục rồi. Mấy năm nay, bố và mẹ con chỉ có danh nghĩa vợ chồng, mà không phải là vợ chồng thực sự.”

Nghe bố thẳng thắn nói ra bí mật về chuyện sinh hoạt tình dục của người trưởng thành khiến mặt Tịch Duệ Nam bỗng chốc đỏ bừng. Sau đó, lại nhanh chóng biến thành trắng bệch, cậu chăm chú nhìn bố, giọng nói tắc nghẹn: “Bố, vì chuyện này nên bố ra ngoài tìm người phụ nữ khác sao? Mẹ vẫn đối xử với bố giống như trước kia, vì sao bố lại không thể thông cảm ẹ?”

Lời con trai nói lộ rõ ý không thể thông cảm và bỏ qua, Tịch Văn Khiêm nhẫn nại giải thích cho cậu rằng hôn nhân không tình dục ảnh hưởng như thế nào tới một người đàn ông đang ở độ tuổi sung mãn, dần dần phá hoại tình cảm vợ chồng, ông biết để một thiếu niên mười lăm tuổi hiểu được những điều này rất khó, nhưng ông vẫn gắng hết sức để giải thích cho cậu hiểu.

Tịch Duệ Nam gay gắt phản bác: “Con không thể lý giải nổi, cái bố gọi là sinh hoạt tình dục lại quan trọng như vậy sao? Không có nó bố sẽ không thể tiếp tục sống với mẹ được nữa sao?”

“Nam Nam, con cũng sắp trưởng thành rồi, cũng bắt đầu biết thích con gái, cũng bắt đầu có kích động về mặt sinh lý. Con hãy suy từ sự kích động của bản thân để hiểu cho bố được không?” Tịch Văn Khiêm muốn con trai thử đứng vào vị trí của mình để suy nghĩ và hiểu cho việc ngoại tình của ông.

Tịch Duệ Nam quả nhiên sững sờ cả người, hồi lâu sau mới tiếp tục biện bác: “Nhưng mà sự kích động của con... có thể không cần...không cần....” Cậu ngập ngừng, cuối cùng đỏ mặt gào lên: “Không cần đi tìm phụ nữ, vì sao bố lại không thể?”

“Điều đó khác nhau, Nam Nam, con vẫn còn quá trẻ, sự kích động của con vẫn chỉ là sự nảy mầm của tình dục thời thanh xuân. Còn bố, bố là một người đàn ông trưởng thành, tâm thân khỏe mạnh, lại đã trải qua kinh nghiệm đẹp đẽ của cuộc sống tình dục, sự kích động của bố mãnh liệt hơn con cả trăm lần, bố vô cùng khát vọng một cuộc sống tình dục bình thường. Điều này, bây giờ con có thể thấy khó hiểu nhưng tương lai, khi con kết hôn rồi, trở thành một người đàn ông chân chính, có lẽ con sẽ hoàn toàn hiểu được bố.”

Cuộc nói chuyện cởi mở, chân thành giữa hai bố con hoàn toàn vượt qua ngoài giới hạn hiểu biết của Tịch Duệ Nam, cậu không hiểu phải tranh luận với bố như thế nào, mặt cậu trắng bệch, chỉ hỏi ông: “Đủ rồi, con không muốn tiếp tục bàn luận với bố về vấn đề này nữa. Con chỉ hỏi bố một câu, bây giờ bố định làm thế nào? Có phải thật sự muốn để Phạm Na sinh đứa bé đó không?”

Tịch Văn Khiêm nhìn khuôn mặt trắng xanh đầy vẻ kích động của con trai, thận trọng nói: “Bố vẫn đang cân nhắc.”

Tịch Duệ Nam nhìn bố chằm chằm, nói: “Bố, nếu bố lựa chọn muốn đứa con của cô ta, vậy con sẽ khiến bố phải hối hận cả đời.”

Cậu nói cuối cùng được cậu chậm rãi thốt ra từng từ chữ một, toát ra sự kiên định và quyết tâm không gì lay chuyển được, khiến Tịch Văn Khiêm vô cùng chấn động. “Nam Nam”

“Con nói được là làm được, không tin bố cứ thử mà xem.”

Tịch Duệ Nam quay người rời đi mà không hề ngoái đầu lại, Tịch Văn Khiêm giận dữ ngồi trên ghế, trong chuyện này thái độ của con trai còn quyết liệt hơn ông tưởng tượng. Ông nhúu mày trầm tư.

Ra khỏi công ty của bố, Tịch Duệ Nam không quay lại trường học, cũng không về nhà. Cậu chọn bữa một quán net vào chơi game giết thời gian, cậu tìm một game bạo lực nhất, chơi chém giết đến tận lúc trời tối mịt, dùng phương thức giết chóc trong thế giới hư ảo để phát tiết những buồn bực, đau khổ trong hiện thực. Cậu qua cửa hết lần này đến lần khác, thu hút sự chú ý của những người chơi khác trong quán net. Trong đó có một người quen cậu, Chương Kiệt cùng học thời cấp hai, sau khi tốt nghiệp cấp hai, cậu ta không thi được vào cấp ba nên đi học ở một trường dạy nghề, nhìn thấy Tịch Duệ Nam ở quán net, cậu ta vô cùng bất ngờ: “Học sinh ba tốt, cậu cũng đến quán net chơi game bạo lực à? Nào, cùng liên thủ giết địch nhé!”

Cậu ta không chỉ có một mình, còn có bảy, tám người bạn cùng chơi trực tuyến, sau khi kéo Tịch Duệ Nam vào trận doanh của bọn họ, tỉ lệ giết địch tăng lên. Một nhóm người chơi cả ngày, cho đến tận khi trời tối mịt, bị cái bụng đói meo thúc giục mới tạm ngừng chơi. Chương Kiệt kéo Tịch Duệ Nam cùng đi ăn tối. “Học sinh ba tốt, lần đầu gặp lại cậu từ sau khi tốt nghiệp cấp hai, đi uống vài cốc nhé?”

Tịch Duệ Nam không từ chối, cùng đám người Chương Kiệt đến một nhà hàng lớn. Đám bạn của cậu ta phần lớn đều là học sinh trường dạy nghề, nhưng chẳng người nào có tướng học sinh. Đặc biệt là mấy người lớn tuổi, hút thuốc phì phèo rồi nhả ra những vòng khói một cách lão luyện; uống rượu thì ba bình năm chai là chuyện thường. Tịch Duệ Nam đón một điếu thuốc Chương Kiệt đưa cho, mới hút một hơi đã ho sặc sụa; rượu chưa uống hết một chai đã bắt đầu đỏ mặt. Thuốc hút vào miệng có vị cay nồng, rượu uống vào miệng cũng có vị cay nồng, mùi vị chẳng dễ chịu gì nhưng cậu vẫn kiên trì hút và uống tiếp...

Cả một ngày Tịch Duệ Nam không đi học.

Đến giờ tự học buổi tối, Bạc Hà cứ bất giác thở dài mãi, cô không biết vì sao mình phải thở dài, chỉ cảm thấy lồng ngực buồn bực, chỉ có thể mượn tiếng thở dài để xả bớt sự bức bối trong lòng.

Cả buổi tự học tối, An Nhiên như ngồi trên đệm gai. Khó khăn lắm mới chờ được đến lúc hết giờ, cô ấy thu dọn sách vở cùng Bạc Hà xuống lầu, vừa đi vừa nói: “Bạc Hà, mình rất muốn đến nhà Tịch Duệ Nam xem cậu ấy ra sao rồi.”

“An Nhiên, buổi tối chạy đến nhà con trai không hay đâu...”

“Mình cũng biết vậy.” An Nhiên thở dài thườn thượt. “Nếu ngày mai cậu ấy vẫn không đi học...”

An Nhiên còn chưa nói hết câu, đột nhiên nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng huyền não, xen vào đó là tiếng mắng chửi, đánh đấm. Hình như có người đang đánh nhau, hai nữ học sinh bất giác cùng sững sờ. Xảy ra chuyện gì?

Trong lúc sững sờ, dưới lầu có tiếng bước chân loạng choạng xông lên cầu thang. Chẳng mấy chốc bọn họ thấy Quách Ích một mình xông lên đầu tiên, góc trán đang chảy máu, phía sau cậu ta có mấy nam sinh lạ hùng hổ khua gậy đuổi theo. Tên đuổi theo đầu tiên có vóc dáng rất cao, mái tóc nhuộm thành màu vàng kim, miệng đầy râu lún phún, trông giống như thanh niên bụi đời. Hắn ta xuống tay ác nhất, liên tục khua gậy đập tới, tiếng gậy đập lên cơ thể Quách Ích phát ra âm thanh trầm đục. Cậu ta vừa chịu đau đớn vừa gắng sức chạy, giống như một chú chó nhỏ bị một đàn sói dữ truy đuổi, chẳng thể nào phản kháng, chỉ có thể cố gắng sức chạy giữ mạng.

An Nhiên và Bạc Hà chưa từng nhìn thấy cảnh tượng bạo lực thế này, bị dọa sợ đến choáng váng, không biết làm gì, diễn biến sau đó càng khiến họ kinh hãi hơn. Sau khi chạy đến tầng ba, Quách Ích đã bị đám người này đuổi kịp, gậy đập lên người cậu ta như mưa. Bị bức đến đường cùng, cậu ta cắn răng, lật người qua lan can hành lang, nhảy thẳng xuống tầng ba.

Bạc Hà và An Nhiên trợn mắt nhìn cậu ta lật người qua lan can ngã xuống, kinh hãi hét lên thất thanh.

Khi giáo viên chạy đến, đám nam sinh lạ mặt kia đã nhanh chóng chạy trốn. Chỉ có Quách Ích sau khi nhảy từ tầng ba xuống, tuy rơi vào bồn hoa ở dưới lầu, bùn đất mềm đã làm giảm bớt một phần lực nhưng cậu ta vẫn bị gãy một chân, cả người đau đớn co thành một khối, rên rỉ không ngừng.

Sự việc Quách Ích bị người ta quây đánh phải nhảy lầu bị thương khiến cả Thanh Châu nhất trung rung động.

Học sinh có mặt ở hiện trường tối hôm đó đều nói rằng chắc chắn cậu ta bị người ta trả thù, bởi vì lúc cậu ta đi xuống lầu, mấy người lạ mặt kia vừa thấy liền xông tới, chẳng nói chẳng rằng rút gậy giấu trong áo khoác ra đánh.

“Chắc cậu ta đắc tội với ai đó?”

Quách Ích đã đắc tội với ai? Học sinh của lớp năm khối mười đều không hẹn mà cùng nghĩ đến chuyện xảy ra sáng hôm đó. Ngay tối cùng ngày, cậu ta đã bị đánh, là ai sai khiến? Gần như chẳng cần phải đoán, Tịch Duệ Nam đương nhiên trở thành nghi phạm lớn nhất.

Quách Ích cũng nói với hiệu trưởng và giáo viên chủ nhiệm điều tra chuyện cậu ta bị đánh: “Tịch Duệ Nam, chắc chắn là Tịch Duệ Nam gọi người đến đánh em. Cậu ta trước nay đã bất hòa với em, bọn em từng xảy ra xung đột mấy lần, không ngờ lần này cậu ta lại chơi ác như vậy.”

Ngày hôm sau, Tịch Duệ Nam vẫn không đi học. Phía nhà trường liên hệ với phụ huynh của cậu, Tịch Văn Khiêm lại một lần nữa được mời đến trường. Sau khi biết chuyện, ông rất kinh ngạc: “Không thể nào! Con trai tôi tuy dễ kích động nhưng chuyện bạo lực như thế này nó không thể nào làm được, có phải là có hiểu nhầm không?”

Chủ nhiệm lớp nhìn ông, nói: “Tịch Duệ Nam vẫn luôn là học sinh ưu tú, nhưng học kỳ này cậu ấy thực sự thay đổi quá nhiều, các vị là phụ huynh có trách nhiệm rất lớn.”

Ân ý trong lời nói của giáo viên chủ nhiệm khiến Tịch Văn Khiêm tím mặt một hồi. “Cô giáo, vậy xin cô gọi nó ra đây, tôi sẽ cẩn thận hỏi han xem nó đã gặp phải chuyện gì.”

Chủ nhiệm lớp lại thở dài. “Hai ngày nay cậu ấy không đi học, ông là phụ huynh mà cũng không biết ư?”

Tịch Văn Khiêm hoàn toàn sững sờ.

Tịch Văn Khiêm vội vàng gọi điện cho Tịch Duệ Nam, trong điện thoại là những âm thanh ồn ào, ầm ĩ, ông phủ đầu hỏi: “Nam Nam, con đang ở đâu?”

Người ở đầu dây bên kia hồi lâu không lên tiếng, ông thấy sốt ruột: “Nam Nam, sáng sớm rõ ràng con đã đeo ba lô ra ngoài, vì sao không đi học?”

Giọng nói uể oải, mệt mỏi của Tịch Duệ Nam lúc này mới truyền đến: “Bố đang quan tâm đến con hay là chất vấn con.”

“Bố thật sự muốn chất vấn con, buổi tối hôm qua có phải là con gọi người đến đánh Quách Ích không?”

“Làm sao bố biết được?”

Giọng nói của Tịch Duệ Nam rõ ràng toát ra vẻ căng thẳng: “Quách Ích cậu ta không sao chứ?”

Tịch Văn Khiêm thấy rung mình. “Nam Nam, thật sự là con làm sao?”

“Con...con có một người bạn học, nghe nói con cãi nhau với cậu ta, liền bảo muốn giúp con đánh cho cậu ta một trận để xả giận, con chỉ muốn xả giận một chút thôi, con không ngờ...cậu ấy lại gọi nhiều người đến đánh Quách Ích như vậy. Nghe nói...sau đó cậu ta phải nhảy lầu, cậu ta...không sao chứ?”

Tịch Duệ Nam nói đến câu cuối thì giọng đã bắt đầu run rẩy, rõ ràng cậu hoàn toàn không ngờ được sự việc sẽ trở nên như thế này. Tịch Văn Khiêm thở dài: “Nam Nam, bây giờ con lập tức đến phòng làm việc của bố.”

Cùng các bạn học từ bệnh viện thăm Quách Ích về, tâm trạng của Bạc Hà vô cùng nặng nề. Xương chân phải của cậu ta bị gãy, chỉ không thể tham gia thi cuối kỳ, việc học hành của học kỳ tới e là cũng sẽ lỡ dở. Sau này cũng không còn là truy phong thiếu niên chạy nhanh như gió trên sân điền kinh nữa.

Bạc Hà cảm thấy Tịch Duệ Nam quá nhẫn tâm, tại sao lại gọi nhiều người như vậy đến quây đánh một mình Quách Ích, thật sự là muốn lấy mạng của cậu ta mà! Tuy Quách Ích không nên nói ra bí mật riêng tư của gia đình cậu trước lớp nhưng cậu trả thù thế này thật khiến người ta phẫn nộ. Thật không biết chừng mực! Tiếc cho cô lúc đó còn cảm thấy Quách Ích không đúng, thấp thỏm lo lắng cho cậu. Kết quả...Bạc Hà cảm thấy xấu hổ vì chút lo lắng kia của mình, cô nên sớm biết cậu ta là người không đáng được cảm thông mới phải.

Khi các học sinh trong lớp tụ tập bàn tán, đều nói không ngờ Tịch Duệ Nam lại ác như vậy, chuyện lần này khiến mọi người quá kinh ngạc. An Nhiên cũng nói với Bạc Hà: “Thật không ngờ! Dù thế nào mình cũng chẳng thể ngờ Tịch Duệ Nam sẽ làm ra chuyện như thế, lần này cậu ấy thật sự quá đáng rồi.”

Bạc Hà giận dữ nói tiếp: “Cũng quá ác độc cơ, dám gọi nhiều người như vậy đến đánh một mình Quách Ích, chẳng khác nào muốn lấy mạng cậu ấy. Mình sớm đã nói nhân phẩm của cậu ta có vấn đề, không phải loại tử tế gì, quả nhiên không nhìn lầm cậu ta.”

An Nhiên thở dài: “Cậu ấy thực ra không hề xấu, chỉ là lần này...mình nghĩ cậu ấy đã phải chịu sự đả kích quá lớn nên mới hành sự lỗ mãng như thế, cũng không biết nhà trường định xử lý cậu thế nào?”

Bạc Hà phát tay, kiên quyết nói: “Nếu mình là hiệu trưởng, mình sẽ lập tức đuổi học cậu ta.”

Nhưng trường học lại không đuổi học Tịch Duệ Nam, cũng không có bất cứ hình thức xử phạt nào với cậu.

Sau hai ngày không đi học, dưới sự ủng hộ của bố, Tịch Duệ Nam quay lại trường. Cậu tỏ ra hoàn toàn không biết về việc đã xảy ra vào tối hôm đó, chỉ thừa nhận chuyện đã cãi vã và đánh nhau với Quách Ích, nhưng tuyệt đối không thừa nhận là cậu gọi người đến đánh Quách Ích. Bởi vì không có chứng cứ chứng minh là cậu sai người làm nên nhà trường không thể quy tội cho cậu được. Thêm vào đó cậu vẫn luôn là học sinh ưu tú, nhân phẩm, học lực đều tốt, biểu hiện trước đây đều vô cùng xuất sắc, trong tình huống không có chứng cứ, nhà trường không thể và cũng không muốn phạt nặng cậu.

Đối với động thái của nhà trường, bố mẹ Quách Ích rất không phục, bọn họ đi báo cảnh sát, tố cáo Tịch Duệ Nam tội cố ý gây thương tích. Hai cảnh sát đến trường học điều tra vụ án này, không chỉ tìm Tịch Duệ Nam hỏi han mà còn tìm không ít học sinh trong lớp để lấy lời khai. Các học sinh mới lên cấp ba, chưa trải đời đều hoảng sợ, kích động. Cảnh sát còn điều tra vụ án đó, Tịch Duệ Nam lần này gặp phiền phức lớn rồi. Bởi vì cậu đã đủ mười lăm tuổi nên nếu tội danh được thành lập thì sẽ bị đưa đến trại quản giáo thanh niên vài năm.

Bạc Hà cũng bị mời đi phối hợp điều tra, cô kể hết toàn bộ căn nguyên sự bất hòa giữa Quách Ích và Tịch Duệ Nam, thẳng thắn bộc lộ quan điểm của mình: “Cháu cảm thấy chính là Tịch Duệ Nam gọi người đến

đánh Quách Ích, đây là chuyện quá rõ ràng, kẻ ngốc mới không nhìn ra được. Chỉ có điều không phải cậu ta tự ra tay, cho nên không có chứng cứ xác thực.”

Bạc Hà không giống những học sinh khác, bọn họ đều cố gắng làm giảm nhẹ sự việc này. Cô lại cảm thấy Tịch Duệ Nam cần phải nhận được sự trừng phạt thích đáng vì việc làm sai trái của mình, loại người như cậu thì nên được đưa đến trại quản giáo để giáo dục cho tốt, nếu không thì thật quá bất công với Quách Ích.

Sau khi cảnh sát đến trường điều tra vụ án này, chưa đầy hai ngày sau, bố mẹ Quách Ích lại chủ động hủy án. Vụ án đánh nhau bình thường, nếu không gây ra án mạng nghiêm trọng thì không cần quy trình án hình sự để xử lý, mà coi là vụ án dân sự để thương lượng thỏa thuận hòa giải ngầm với bố mẹ Quách Ích, bồi thường một món tiền rất lớn cho gia đình Quách Ích. Quách gia lấy được khoản tiền bồi thường hậu hĩnh liền hủy án, nói cách khác, Tịch gia đã dùng tiền để dẹp yên phiền phức lần này.

Bạc Hà cô cùng bất bình vì chuyện này, quả nhiên tiền có thể thông thiên. Tịch Duệ Nam hại Quách Ích gãy một chân nhưng dựa vào gia đình có tiền lại thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật. Thế giới này còn có thiên lý nữa hay không?

An Nhiên lại thở phào một hơi, cô ấy vẫn luôn cảm thấy Tịch Duệ Nam chỉ vì nhất thời kích động mới hành động lỗ mãng như thế, cho nên vô cùng hy vọng một người ưu tú như cậu sẽ không vì một lần lỗ mãng này mà bị đưa vào trại quản giáo, đó tuyệt đối không phải chỗ cậu nên ở. Thật may quá, gia đình Quách Ích đã chấp nhận hòa giải, sau khi lấy được tiền thì mọi việc đều yên ổn.

“Bạc Hà, dù sao thì bố mẹ của Quách Ích đã lựa chọn chấp nhận bồi thường rồi, cậu cũng đừng bất bình nữa. Đương sự đồng ý nhận tiền, cậu là người ngoài còn quan tâm làm gì nữa.”

Đúng vậy, đương sự đồng ý nhận tiền để giải quyết rồi, Bạc Hà thực sự không cần quan tâm nữa. Nhưng mà trong lòng cô vẫn rất tức giận, dựa vào gia đình có tiền thì có thể làm xằng làm bậy như thế sao? Nếu cô là Quách Ích, cô tuyệt đối sẽ không cần mấy đồng tiền thôi của nhà Tịch Duệ Nam, cô nhất định sẽ tố cáo cho đến khi Tịch Duệ Nam phải vào trại quản giáo mới thôi.

Sau khi Tịch Duệ Nam đi học trở lại, học sinh trong lớp không ít người tỏ thái độ kính nhi viễn chi với cậu, cậu cũng không nói chuyện với ai, luôn một mình trầm mặc lẻ loi, một mình đi về. Bạc Hà nhìn cậu giống như nhìn hung thủ giết người xổng lưới pháp luật, lúc nào cũng thấy đầy căm phẫn, nhưng lại chẳng có cách nào để bắt cậu bị xử lý theo pháp luật. May mà sắp thi cuối kỳ, thi xong sẽ được nghỉ đông, hằng ngày không cần nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét đó nữa.

Mấy ngày liên tục đều có mặt trời rực rỡ, khiến kỳ nghỉ đông vô cùng ấm áp. An Nhiên gọi Bạc Hà cùng đi dạo phố mua quần áo để mặc tết, cô ấy thích mặc váy, vào một cửa hàng thời trang, mua một chiếc váy nỉ kẻ sọc đen trắng, sau đó còn dỗ dành Bạc Hà mặc thử một chân váy kẻ ca rô, phối với một chiếc áo len trắng. Vừa soi gương, Bạc Hà gần như không nhận ra mình nữa, thật sự như biến thành một người khác vậy.

“Đẹp lắm, đẹp lắm! Bạc Hà, cậu mua chiếc này đi nhé. Mấy hôm nữa mặc đến tham gia tiệc sinh nhật của mình.”

Sinh nhật của An Nhiên là ngày Hai mươi ba tháng Mười hai âm lịch, trước Tết một tuần. Cô ấy rủ một nhóm bạn học sinh tụ tập ăn lẩu để chúc mừng.

Bạc Hà nghe lời An Nhiên, mua bộ đồ xinh đẹp này. Tối hôm sinh nhật An Nhiên, Bạc Hà mặc chiếc váy mới đến tham gia tiệc sinh nhật của cô bạn thân.

Mấy nam sinh đến trước thấy cô xuất hiện đều huyết sáo khen ngợi, nói sắp không nhận ra cô nữa rồi. Bởi vì đây là lần đầu tiên thấy cô mặc váy, có cậu nhóc còn chớp chớp mắt giả bộ thực nữ. Bạc Hà bị bọn họ cười trêu nên rất ngượng ngùng, may mà con gái trong lớp cũng lục tục kéo đến, bởi vì hôm nay thời tiết ấm áp, bọn họ đều mặc váy nên cô không còn quá nổi bật nữa.

Buổi tiệc sinh nhật này, An Nhiên mời không ít bạn học đến tham gia, cả trai lẫn gái có đến gần hai chục người, cùng nhau ăn uống vui chơi, cười đùa âm í, vô cùng vui vẻ. Nhưng An Nhiên vẫn thấy hơi đáng tiếc, bởi vì cô ấy cũng gọi điện mời Tịch Duệ Nam nhưng cậu lại từ chối.

Bạc Hà rất mừng vì Tịch Duệ Nam từ chối tham gia, nếu như cậu ta cũng đến, cô e là mình sẽ không ngồi lại được.

Sau khi ăn uống no nê, mọi người di chuyển đến một quán karaoke gần đó. Hiếm có cơ hội tụ tập vui vẻ như vậy, nhóm bạn trẻ hát hò ầm ĩ đến hơn mười một giờ mới giải tán, các nam sinh phụ trách đưa các nữ sinh về nhà.

Bạc Hà không bảo bạn nam nào đưa mình về, vì bố cô hôm nay lái xe ca đêm, cô đã gọi điện thoại hỏi xem ông có thể đến đón cô không, Bạc Gia Khánh nói ông đang đưa một người khách đến thị trấn ở ngoại ô, nhất thời không về kịp, nhưng ông có thể nhờ một đồng nghiệp đang chở khách trong nội thành đến đón cô.

“Bác Lý con cũng quen đó, ông ấy đang đưa khách đến ga tàu, đưa khách tới nơi thì có thể thuận đường đến đón con về nhà.”

Thế là Bạc Hà bảo An Nhiên cùng ra đường đợi xe với cô: “Bố mình nói nhiều nhất là mười phút nữa, đồng nghiệp của ông sẽ đến đón mình, khi đó cũng nhờ bác ấy đưa cậu về nhà luôn.”

Đêm mùa đông trời rất tối, vầng trăng lưỡi liềm cong cong trắng mờ, ẩn trong đêm u tối trùng trùng. Hàng đèn hai bên đường gánh vác sứ mệnh vinh quang, dùng chút ánh sáng màu hoàng hôn ít ỏi rạch ra một lối đi nhỏ trong đêm đen như mực. Những nơi nằm bên ngoài khoảng sáng của đèn đường, sắc đêm dường như càng tối hơn. Sáng và tối không ngừng đan xen nhau trên con đường lúc đêm khuya, ngoài những chiếc xe thỉnh thoảng lướt qua giống như đĩa bay lóe qua rồi vụt tắt thì gần như chẳng thấy bóng dáng người đi đường nào khác.

Đúng lúc Bạc Hà và An Nhiên cùng đi đến đầu đường thì bất ngờ nhìn thấy Tịch Duệ Nam. Cậu và nhóm con trai đang từ đầu đường bên kia đi ra, ánh sáng của một cây đèn đường chiếu trên đỉnh đầu bọn họ, khuôn mặt anh tuấn của cậu trông càng nổi bật giữa nhóm người. Đám người bá vai bá cổ cùng đi, bước chân lảo đảo, vừa nhìn là biết bọn họ đã uống rất nhiều rượu.

An Nhiên không kìm được tiếng ngạc nhiên, gọi: “Tịch Duệ Nam”

Đám người đó nghe thấy, tất cả dừng bước nhìn về phía hai người. Bạc Hà tinh mắt tinh mắt nhận ra mấy khuôn mặt trong số đó chính là những kẻ tối hôm ấy đến trường quây đánh Quách Ích. Cô đã biết chuyện đó trăm phần trăm là Tịch Duệ Nam bảo bọn người này làm, quả nhiên không ngoài dự liệu. Hừ, đám làm không dám chịu, chuyện xong rồi thì chối bay chối biến, điều này càng khiến cô khinh thường cậu hơn.

Đám nam sinh đó, người nào người ấy trông bộ dạng đều là thiếu niên hư hỏng, vừa nhìn thấy hai nữ sinh ăn mặc đẹp đẽ, cả lũ đều cười cợt vẻ rất lưu manh. “Tịch Duệ Nam, đến thật đúng lúc. Giới thiệu cho chúng tôi làm quen một chút đi.”

Tịch Duệ Nam nhất thời không nhận ra là ai đang gọi cậu, quay đầu lại nhìn một hồi lâu, đôi đồng tử mới co rụt lại. Mang theo hơi rượu khắp người, cậu cất bước đi không vững, lắc lư từ trong đám người tiến tới. Chiếc áo khoác ngoài màu xanh nhạt, dưới ánh đèn đường gần như biến thành trắng tinh, nhưng người thiếu niên mặc chiếc áo này dường như đã không còn tinh khiết nữa rồi. Giữa ngón tay thon dài của cậu kẹp một điếu thuốc, đưa đến bên miệng rít một hơi, thành thạo thả ra từng vòng khói thuốc màu xám.

Bạc Hà cảnh giác kéo An Nhiên lùi ra sau hai bước, cậu thấp giọng oán trách: “Cậu gọi cậu ta làm gì, nhìn xem, bọn họ là loại người nào chứ!” Tịch Duệ Nam rõ ràng đã sa đoạ rồi, ngày đêm chơi cùng với đám thiếu niên hư hỏng này, vừa hút thuốc vừa uống rượu.

Nhìn thấy Tịch Duệ Nam bước đến gần, Bạc Hà lập tức kéo An Nhiên quay người rời đi. “Một đám lưu manh, chúng ta vẫn nên quay lại quán karaoke đợi đi.”

Cô vẫn nói chuyện với An Nhiên rất nhỏ tiếng nhưng đêm khuya tĩnh mịch, Tịch Duệ Nam lại nghe thấy rõ ràng từng từ cô nói. Như một mũi tên xông lên trước chặn bọn họ lại, mặt cậu đỏ lừ, lườm cô. “Cậu nói ai là lưu manh?”

Lần đầu tiên, Tịch Duệ Nam nói chuyện mà hơi thở không tỏa ra hương bạc hà thanh mát, thay vào đó là hơi rượu nồng nặc lẫn mùi thuốc lá. Bạc Hà cảm thấy ghê tởm, lùi ra sau một bước, muốn mắng cậu một trận nhưng cũng biết là không nên gây sự với người say. Thế là cô kéo An Nhiên định đi vòng qua Tịch Duệ

Nam, cậu ném điều thuốc trong tay đi, kéo cánh tay cô lại, mắt đỏ rực nhìn thẳng vào mặt cô. “Đứng lại, cậu nói ai là lưu manh? Cậu nói đi?”

Bạc Hà cố giằng ra nhưng không thoát được khỏi tay cậu, bỗng cảm thấy lo lắng. “Tịch Duệ Nam, cậu muốn làm gì? Bộ dạng này của cậu chính là một tên lưu manh. Bỏ tôi ra, có nghe thấy không?”

Đám con trai ngà ngà say kia vây đến, bắt nháo hùa vào xúi giục.

“Tịch Duệ Nam, cô nàng nói cậu là lưu manh, cậu phải cho cô ấy biết thế nào là lưu manh đi!”

“Đúng vậy, nhìn cái miệng nhỏ xinh đỏ hồng này, cắn một miếng đi!”

“Còn cả bộ ngực này nữa, sờ một cái nhất định là rất sướng.”

Cả đám người vây lại, nói những lời lẽ hạ lưu chẳng kiêng dè gì, giống như bầy ông kêu vù vù khiến người ta sợ hãi, Bạc Hà vừa tức vừa sợ. An Nhiên cũng sợ đến mức mặt trắng bệch, hai cô nữ sinh nào có từng gặp phải tình cảnh này.

Bạc Hà nhìn về phía đường lớn, hy vọng chiếc xe đón bọn họ sẽ đến nhanh một chút, nhưng mấy chiếc xe taxi thì thoảng lướt qua trên đường đều chạy nhanh như bay, không có một chiếc nào dừng lại.

Không có cứu binh, chỉ có cách tự cứu thôi, Bạc Hà cố sức muốn giằng thoát khỏi Tịch Duệ Nam. Cô cố sức giằng co, cậu cực lực khống chế, men rượu khiến tích cánh vốn đã kích động của cậu càng thêm nóng này, huống hồ còn có một đám thiếu niên hư hỏng đứng bên cạnh cười đùa khiêu khích. Mắt cậu chăm chăm lườm Bạc Hà. “Trong mắt cậu, tôi chính là lưu manh, được, vậy tôi sẽ làm lưu manh một lần.”

Lời còn chưa dứt, cậu đã hung hăng hôn Bạc Hà, nụ hôn không có một chút tình cảm, hoàn toàn là hành vi mang tính báo thù. Cậu bài xích nụ hôn của tôi như vậy phải không? Vậy thì tôi cứ hôn cậu đấy.

Bạc Hà chưa kịp kêu lên đã bị môi cậu chặn lại, nụ hôn thô bạo, ngang ngược. Cô chẳng suy nghĩ gì liền cắn lên môi cậu, toàn thân cậu run lên vì đau, bèn duỗi tay ra chặn dưới cằm cô, hôn cô càng thô bạo giống như trừng phạt. Cô gắng sức vùng vẫy, cào cấu, đá loạn, hai người vặn thành một khối như đánh giáp lá cà.

Mâm cuồng hôn khiến đám con trai nửa say nửa tỉnh kia không ngừng huýt sáo cổ vũ, bọn họ càng thêm kích động, hưng phấn.

“Đủ mãnh liệt đấy, bùng nổ chút nữa nào!”

An Nhiên hoàn toàn bị dọa cho sợ cứng đờ cả người, nhìn cảnh trước mắt mà kinh hãi. Cô không ngờ Tịch Duệ Nam thực sự dám cưỡng hôn Bạc Hà giống như một tên lưu manh thế này. Cậu đã từng là một nam sinh dễ dãi mặt cơ mà?

Nhìn hai người giằng co, một nam sinh cười xấu xe, lên gờ chân ngang, khiến Bạc Hà mất thăng bằng ngã xuống, kéo Tịch Duệ Nam đang loạng choạng cũng ngã xuống theo, vừa khéo đè lên người cô. Tư thế vô cùng ám muội này khiến tiếng cười nhạo, tiếng huýt sáo càng lớn hơn.

“Tịch Duệ Nam, cậu ở trên cô ta rồi. Tịch Duệ Nam, cậu ở trên cô ta rồi.”

Lời lẽ càng lúc càng hạ lưu, hơn nữa trong lúc hỗn loạn không biết bàn tay kẻ nào bắt đầu sờ lên đôi chân nhỏ nhắn dưới váy Bạc Hà, từ từ hướng dần lên giống y như những con rắn đang luồn lách, trườn bò. Bạc Hà hoảng sợ đến cực độ, nước mắt trào ra. Cô vừa cố hết sức đẩy Tịch Duệ Nam đang nằm ép trên người mình ra vừa hét lên thật lớn: “Cút đi, mau cút đi”

Cùng lúc đó có tiếng An Nhiên hét lên. Cô ấy vốn đã bị dọa sợ đến mức run lên bần bật, còn thấy một nam sinh say khướt sấn đến phía mình. “Mỹ nhân, để anh cắn gò má xinh đẹp của em một miếng nhé?”

Nhìn thấy khuôn mặt đầy mụn trứng cá đang đến gần trước mặt, An Nhiên kinh hãi vừa lùi ra sau vừa hét lớn: “Anh đừng...đừng có đến đây. Cứu, cứu với!”

Tiếng hét của hai cô nữ sinh cùng vang lên, xé tan sự yên tĩnh trong đêm khuya lạnh ngắt. Ở bên kia đường, có tiếng bước chân vững vàng rầm rập chạy đến, kèm theo đó là tiếng quát hỏi: “Ai đó, đang làm gì vậy?”

Gần mười hai giờ đêm, không gian vô cùng yên tĩnh.

Tịch gia vẫn còn sáng đèn, vợ chồng Tịch Văn Khiêm đều không ngủ được, đang thức đợi con trai giờ này chưa thấy về. Dạo gần đây, Tịch Duệ Nam thường ở ngoài cả ngày, không chịu về nhà, càng ngày càng về muộn. Hạ Dung Phương đã biết chuyện gì xảy ra, ánh mắt nặng nề nhìn chồng.

“Văn Khiêm, anh định cứ để mặc cho Nam Nam buông thả thế này sao?”

“Sao anh lại muốn thằng bé sống buông thả như thế chứ? Nhưng anh có nói nó cũng không nghe lời, Dung Phương, em nói chuyện với con sẽ tốt hơn là anh nói.”

“Em nói thì có tác dụng gì, anh biết rõ thằng bé vì Phạm Na và đứa con trong bụng cô ta mới bắt hòa với anh.”

Tịch Văn Khiêm trầm mặc hồi lâu rồi bất lực thở dài. “Dung Phương, đứa trẻ trong bụng Phạm Na vô tội, xét cho cùng cũng là máu mủ của anh, anh thực sự không nhẫn tâm giết chết sinh mệnh bé nhỏ đó.”

“Nam Nam, thì không phải là máu mủ của anh hả? Anh có thể không nhẫn tâm giết chết sinh mệnh kia, nhưng những việc anh làm bây giờ đang giết chết Nam Nam. Anh không thấy là nó đang bỏ mặc cho bản thân mình sa đọa hay sao? Vì sự đả kích anh mang đến mà nó sắp biến thành một tên côn đồ rồi, anh không để tâm đến một chút nào sao? Vì một bào thai còn chưa thành hình, anh lại muốn vứt bỏ đứa con trai anh đã yêu thương mười lăm năm trời sao?”

Mỗi câu chất vấn của vợ khiến sắc mặt Tịch Văn Khiêm tái đi, ông vội vàng biện giải: “Anh sao có thể vứt bỏ Nam Nam chứ? Dung Phương, em còn không biết anh thương yêu thằng bé nhiều thế nào sao? Đứa con trai này từ ngày sinh ra đã là mạng sống của anh rồi.”

Hạ Dung Phương hít sâu một hơi, nói: “Được, Văn Khiêm, nếu anh thật sự vẫn coi Nam Nam là mạng sống thì tạm thời vứt bỏ Phạm Na và đứa con trong bụng cô ta đi. Bảo cô ta đi xử lý đứa trẻ trước đi, em đồng ý với hai người, cho em thêm thời gian hai năm nữa, đợi sau khi Nam Nam tốt nghiệp cấp ba, thi vào đại học, em nhất định sẽ ly hôn để tác thành cho hai người. Còn trong thời gian này, hai người không thể ở bên nhau, em bắt buộc phải suy nghĩ cho con trai của em trước. Tính khí nó nóng nảy lại đang ở tuổi kích động, một khi bị bức bí sẽ hoàn toàn bất chấp hậu quả.”

Đối diện với điều kiện vợ đưa ra, Tịch Văn Khiêm cân nhắc nặng nhẹ, đành gật đầu. “Anh biết rồi, Dung Phương...”

Còn chưa nói xong, chuông điện thoại đột nhiên vang lên, đêm hôm khuya khoắt, tiếng chuông điện thoại khiến người ta giật mình sợ hãi. Khi Tịch Văn Khiêm nhận điện thoại, ông có chút dự cảm bất an. Quả nhiên, giọng đàn ông trong điện thoại tự giới thiệu là cảnh sát, nói cho ông biết Tịch Duệ Nam vừa bị bắt vào đồn cảnh sát.

Tịch Văn Khiêm kinh hãi thối sắc. “Con trai tôi đã làm gì?”

“Làm gì, ông đến đây sẽ biết.”

Hai vợ chồng Tịch Văn Khiêm vội vàng đến đồn cảnh sát. Viên cảnh sát tiếp đãi bọn họ chỉ khoảng hơn ba mươi, trẻ hơn rất nhiều so với bọn họ, nhưng mở miệng ra đã khiển trách. “Hai người làm bố mẹ ngày thường dạy dỗ con mình như thế nào? Mới tí tuổi đầu mà đã to gan, giữa đường giữa phố dám giở trò lưu manh, có ý đồ cưỡng ép bạo lực với bạn học nữ.”

Hạ Dung Phương vừa ngạc nhiên, lo sợ vừa không thể tin được nói: “Đồng chí cảnh sát, có phải có hiểu nhầm gì không? Con trai tôi bình thường rất thật thà, rất quý cũ, từ nhỏ đến lớn vẫn luôn là học sinh ưu tú của trường.”

“Hiểu nhầm gì chứ? Bị bắt ngay tại trận, chứng cứ rành rành, đâu ra hiểu nhầm. Cậu ta đã đủ mười bốn tuổi rồi phải không? Người bị hại có thể tố cái cậu ta tội cưỡng hiếp chưa thành lập, lập tức bị bắt giữ.”

Như bị sét đánh ngang tai, vợ chồng Tịch Văn Khiêm bị chấn động đến sững sờ.

Cảnh sát đã đến kịp thời, vì nhận được điện thoại báo án. Người lái xe taxi – tài xế Quý đã được Bạc Gia Khánh đến đón Bạc Hà về nhà, vừa đến nơi thì trông thấy hai người Bạc Hà vị một đám thanh niên hư hỏng vây quanh, hơn nữa còn động tay động chân. Thấy tình hình xấu, lại địch đông ta ít, ông ta không dám đơn độc xuống xe ngăn cản bọn họ nên không dừng xe mà rẽ vào đầu đường rồi gọi điện báo cảnh sát.

Đúng lúc đang có một đội cảnh sát tuần tra đêm gần đây, họ đã lập tức chạy đến, dọa đám thanh niên hư hỏng bỏ chạy tán loạn. Tịch Duệ Nam cũng bật dậy định bỏ chạy nhưng bị Bạc Hà giận dữ đạp vào đầu gối, đau đến mức cậu ta lại một lần ngã xuống, không đứng dậy nổi, trở thành kẻ đầu tiên bị bắt.

Viên cảnh sát cao lớn, một tay kéo cổ áo Tịch Duệ Nam xách lên như xách một con gà con, nói: “Tiểu tử, tuổi còn nhỏ nhưng gan lại lớn đấy, ngay trên đường phố mà dám làm bừa thế này.”

Bạc Hà mặt đầy nước mắt xông đến, phần nộ tát cậu “bốp” một cái: “Tịch Duệ Nam, cậu là tên lưu manh, cậu còn dám nói cậu không làm gì. Vừa rồi cậu... Tôi phải tố cáo cậu, cậu đợi vào trại quản giáo đi.”

Cái tát và lời cô nói giống như tuyết sụp, sóng thần, bù đá lờ, nặng nề đè ép, chôn vùi Tịch Duệ Nam. Thế giới đột nhiên trở nên đen tối vô hạn, cậu cảm thấy mình sẽ bị vây khốn đến chết trong mảng đen tối vô bờ bến này.

Đám thanh niên hư hỏng kia chạy trốn khắp nơi cũng bị cảnh sát truy đuổi, bắt về hai tên. So với Tịch Duệ Nam, hai nam sinh này lão luyện hơn nhiều, luôn miệng hỏi bọn họ phạm tội gì? Bọn họ nói mình chẳng làm gì cả, chẳng qua chỉ uống mấy chén rượu rồi vậy lấy hai nữ sinh nói vài lời không dễ nghe thôi.

“Chú cảnh sát à, chúng cháu nói sai rồi, chúng cháu xin tạ lỗi là được rồi chứ?”

Quả thật bọn họ chỉ ở bên cạnh cổ vũ, hơn nữa vụ án lại chưa có hậu quả nghiêm trọng, hành vi cổ vũ kích động này cũng không truy cứu trách nhiệm cụ thể được, nhiều nhất chỉ có thể phê bình rồi thả người. Còn Tịch Duệ Nam lại có hành vi bạo lực mang tính cưỡng ép đối với Bạc Hà, tuy chưa để cấu thành tội danh thực sự nhưng cũng đã phạm pháp rồi, cần chịu trách nhiệm trước pháp luật.

Tịch Duệ Nam cưỡng hôn Bạc Hà, vụ án này xét từ khía cạnh khách quan tồn tại hai loại khả năng, là cưỡng hiếp hoặc chỉ là một hành vi khiếm nhã. Nếu là trong tình huống cậu đi ngược lại mong muốn của Bạc Hà, cưỡng ép muốn phát sinh quan hệ tình dục với cô, vậy thì đây là tội cưỡng hiếp. Bởi vì khi cậu vừa mới ép Bạc Hà xuống đất thì đã bị cảnh sát bắt, không có hành vi tiếp theo nên có cấu thành tội cưỡng hiếp chưa thành không thì phải xét động cơ chủ quan của cậu, cụ thể là trần thuật như thế nào với phía cảnh sát.

Bởi vì Tịch Duệ Nam đang ở tuổi vị thành niên nên cảnh sát lập tức thông báo cho người giám hộ của cậu đến cùng cậu tiếp nhận thẩm vấn. Trước lúc đó, dù không ai hỏi chuyện cậu nhưng mặt cậu trắng bệch, chẳng nói lời nào, chỉ dờ dẫm ngồi xổm ở góc phòng, cắn chặt môi. Khi bố mẹ xuất hiện, cuối cùng cậu cũng bật khóc, dáng vẻ cổ trần tỉnh bơ như lớp băng mỏng trên mặt nước, khẽ chạm là nứt, nước mắt lập tức trào ra. Phủ phục vào lòng mẹ, cậu khóc giống như đứa trẻ nhỏ chịu ảm ức.

Hạ Dung Phương ôm lấy con trai, hai mắt cũng đỏ hoe, rơi lệ. Sự việc đêm nay nếu xử lý theo án hình sự, vậy cuộc đời con trai bà sẽ gần như chấm hết. Những ngày này bà vẫn luôn lo lắng cho cậu, sợ cậu sẽ lỡ bước làm sai chuyện gì đó, ai biết được càng sợ điều gì thì điều đó sẽ càng xảy đến thật.

Khóc xong, Tịch Duệ Nam được bố mẹ kèm bên cạnh đi vào phòng thẩm vấn. Mắt sưng húp, cổ họng tắc nghẹn, cậu trả lời đứt quãng, nói cậu vốn không định làm gì, chỉ vì Bạc Hà chửi cậu là lưu manh, nên trong lúc nhất thời tức giận mới cưỡng hôn cô ấy. Hơn nữa do cô ấy bị ngã nên mới kéo cậu ngã theo, đè lên người cô ấy chứ không phải cậu ép cô ấy xuống đất. Cậu nhiều lần nhấn mạnh: “Cháu không muốn làm gì cả, cháu thật sự không hề nghĩ đến.”

Lúc nghe con trai nói Bạc Hà chửi cậu là lưu manh, Tịch Văn Khiêm giật mình. “Nam Nam, có phải chính là cô bé mà con từng nói đến không?”

Tịch Duệ Nam không nói gì nhưng trong đôi mắt vừa mới lau khô kia, nước mắt đột nhiên lại trào ra, Tịch Văn Khiêm biết suy đoán của mình đúng rồi.

Tịch Văn Khiêm kéo viên cảnh sát phụ trách vụ án ra khỏi phòng để nói chuyện riêng. Ông kể tất cả mọi chuyện, con trai ông trước đây vẫn luôn ưu tú, xuất sắc như thế nào, trong khoảng thời gian này, lại vì vấn đề của bố mẹ mà chịu đả kích ra sao, từ đó dẫn đến một loạt hành vi lỗ mãng mang tính phản kháng.

“Sự việc buổi tối hôm nay, con trai tôi tuyệt đối không phải cố ý. Bởi vì uống quá nhiều rượu nên nó mới nhất thời mất lý trí như vậy. Nếu như cháu nói thật sự có ý đồ không đúng đắn với nữ sinh kia thì sẽ không lựa chọn làm bừa trước mặt người khác ngay trên đường như vậy. Hoàn toàn chỉ xuất phát từ sự kích động, giận dữ nhất thời nên nó mới cưỡng hôn nữ sinh đó, tuyệt đối không phải muốn phải cưỡng hiếp cô bé. Đồng

chí cảnh sát, sự việc này chắc chắn không nghiêm trọng như tội cưỡng hiếp chưa thành đúng không? Nhiều nhất chỉ là hành vi phạm pháp thông thường. Cháu còn nhỏ tuổi, nếu bị định vào tội danh kia thì cuộc đời cháu coi như chấm hết, xin các anh nhất định phải xử lý cẩn trọng!”

Nghe những lời Tịch Văn Khiêm nói, viên cảnh sát gật đầu tỏ ý đã hiểu. Từng làm vô số vụ án, anh ta cũng rất có mắt nhìn người, anh ta nhìn ra Tịch Duệ Nam và hai nam sinh bị bắt kia hoàn toàn khác nhau.

“Thanh thiếu niên phạm tội quá nửa đều là sai lầm vì tuổi trẻ bồng bột, nhất thời kích động. Tôi tin tưởng bản chất con trai ông không xấu, vụ án này cũng thực sự chưa gây ra hậu quả nghiêm trọng. Nhưng mà sự việc cụ thể giải quyết thế nào, chủ yếu phải xem người bị hại có kiên trì muốn tố cáo cậu ấy không?”

Về điểm này Tịch Văn Khiêm hiểu rất rõ, dù sao thì trước đó ông đã từng có một lần thương lượng với gia đình Quách Ích rồi. Ông biết hành vi phạm pháp của người ở độ tuổi vị thành niên, nếu như phạm tội lần đầu, tình tiết nhẹ, không gây hậu quả nghiêm trọng thì sẽ được giảm nhẹ hình phạt đến mức tối thiểu. Nếu như hai bên đương sự đồng ý hòa giải riêng, phía cảnh sát cũng có thể xem xét tình hình mà đồng ý. Cho nên chuyện xảy ra tối nay, thái độ của Bạc Hà rất quan trọng, sẽ quyết định vận mệnh của Tịch Duệ Nam.

Tịch Văn Khiêm lập tức đến phòng bên cạnh gặp Bạc Hà và An Nhiên, bọn họ vẫn chưa hết kinh sợ đợi người nhà đến. Ông thành khẩn xin lỗi bọn họ, đặc biệt là lặp đi lặp lại lời xin lỗi với Bạc Hà.

Bạc Hà cảnh giác nhìn Tịch Văn Khiêm đang không ngừng xin lỗi, thầm đoán được ý đồ thực sự của ông ta. Quả nhiên, ông ta uyển chuyển đưa ra việc lấy một khoản tiền bồi thường, hậu hĩnh để đổi lấy phương thức giải quyết riêng của hai bên, giống hệt như xử lý chuyện Quách Ích bị thương lần trước, muốn dùng tiền để dẹp yên chuyện. Bọn họ cho rằng chỉ cần có tiền thì có thể thiên hạ thái bình sao?

Bạc Hà hậm hực cất lời: “Cháu không giải quyết riêng, cháu nhất định sẽ tố cáo đến khi Tịch Duệ Nam phải chịu xử phạt của pháp luật mới thôi. Lần trước ép đến mức Quách Ích phải nhảy lầu, cậu ta đang ra nên bị bắt rồi, hai bác lại dùng tiền giúp cậu ta mua thái bình, có tiền thì giỏi lắm sao? Có tiền thì có thể hết lần này đến lần khác làm chuyện xằng bậy sao? Bảo cậu ta đợi mà vào trại quản giáo thanh thiếu niên đi.”

Thái độ gay gắt của cô vượt ra ngoài dự liệu của Tịch Văn Khiêm, An Nhiên hơi bất an kéo áo cô: “Bạc Hà, đừng như thế mà, Tịch Duệ Nam cũng chỉ vì uống nhiều rượu quá mới nhất thời hồ đồ, cậu hãy cho cậu ấy thêm một cơ hội nữa đi?”

“Cái gì gọi là nhất thời hồ đồ, cậu ta luôn luôn có hành vi không đứng đắn, hơn nữa càng lúc càng tồi tệ. Nhà Quách Ích chịu thỏa thuận với cậu ta đã là cho cậu ta một cơ hội rồi, nhưng cậu ta có thay đổi không? Cậu ta còn trở nên xấu xa hơn trước, loại người này nên bị nhốt vào trại quản giáo mấy năm.”

“Đừng vậy mà, Bạc Hà.”

Mặt An Nhiên đầy vẻ khẩn cầu, cô ấy vẫn cứ nói giúp cho Tịch Duệ Nam. Tịch Văn Khiêm không kìm được liếc nhìn cô ấy một cái, thầm thở dài, vì sao con trai không phải là cưỡng hôn cô gái này, nếu như phải, vậy vấn đề sẽ dễ xử lý hơn nhiều rồi. Thái độ gay gắt của Bạc Hà khiến ông cảm thấy vô cùng hóc búa, nếu như cô một mực kiên trì không chịu thỏa hiệp như thế này, con trai ông thực sự sẽ gặp phiền phức lớn.

Tịch Văn Khiêm quyết định đợi phụ huynh của Bạc Hà đến sẽ trực tiếp nói chuyện với họ, giữa người lớn với nhau chắc sẽ dễ nói chuyện, thương lượng hơn.

Tịch Văn Khiêm quay về bên cạnh con trai, hỏi cậu về mối quan hệ giữa cậu với Bạc Hà. “Cô bé ấy chính là cô gái mà con từng thích phải không? Các con chẳng phải đã có một quãng thời gian qua lại rất tốt sao, vì sao sau đó lại không qua lại nữa? Vừa rồi bố nói chuyện với cô bé, cô bé hình như rất phản cảm với con, luôn miệng nói phải đưa con vào trại quản giáo. Người trẻ tuổi tính cách nóng nảy này dễ dàng trở mặt, có phải hai con đã có hiểu nhầm gì không, có cần đi giải thích với cô bé không?”

Nước mắt Tịch Duệ Nam đã khô, trong mắt ngập tràn sự đau khổ. Sau khi trầm mặc hồi lâu, cậu chậm chậm lắc đầu, trên khuôn mặt trẻ con non nớt hiện ra vẻ tuyệt vọng và đau khổ không hợp với lứa tuổi của cậu: “Tùy cô ấy muốn làm thế nào thì làm đi, con chẳng còn lời nào để nói với cô ấy nữa rồi.”

Lời cần nói, Tịch Duệ Nam đã nhiều lần giải thích với Bạc Hà rồi, nhưng cô không nghe, trong mắt cô, cậu chính là một tên lưu manh, sự tin tưởng duy nhất trên đời mà cậu dành cho cô, cô lại biến nó thành lời đùa

cột để kể cho Quách Ích. Cậu đã tuyệt vọng với cô rồi, nếu như cô kiên quyết muốn đẩy cậu xuống vực sâu, cậu nhất định sẽ không cần xin cô một lời nào nữa.

“Nam Nam, bây giờ không phải lúc để giận dỗi, lẽ nào con thật sự muốn vào trại quản giáo ở mấy năm sao?”

Tịch Duệ Nam cắn chặt môi không nói, trong biểu cảm quật cường mang theo một sự khinh thường, phớt mặc tất cả, chỉ có tròng mắt yếu ớt đỏ lên.

Bố mẹ của An Nhiên đến trước, thấy may mắn vì con gái không bị tổn thương. Đêm đã khuya, An Nhiên cùng bố mẹ về nhà trước. Lúc sắp đi, cô ấy vẫn cố khuyên Bạc Hà, bảo cô đừng có tố cáo Tịch Duệ Nam.

Lúc gần một giờ sáng, bố của Bạc Hà – Bạc Gia Khánh mới từ ngoại thành đến được đồn cảnh sát. Lúc vừa nhìn thấy bố, cô cũng không kìm nén được bật khóc. Xét cho cùng thì những gì gặp phải trong buổi tối ngày hôm nay đối với một cô gái mười lăm tuổi cũng là một trải nghiệm rất đáng sợ, cô có đầy một bụng ầm ục và sợ hãi muốn được bọc bạch với bố.

Khi biết con gái bị bạn học nam có ý đồ cưỡng bức, Bạc Gia Khánh phẫn nộ đến mức gầm lên, nhất định phải cho tên tiểu tử khốn nạn đó biết mặt.

“Bố, gia đình bọn họ ỷ có tiền, muốn dùng tiền để thương lượng, chúng ta không thương lượng, chúng ta không cần những đồng tiền thối nhà họ, nhất định phải tố cáo cậu ta.”

Bạc Gia Khánh tỏ rõ lập trường ủng hộ con gái. “Kiện, nhất định phải kiện, phải kiện cho tên tiểu tử khốn nạn đó ngồi tù thì thôi.”

Ông vừa nói xong, đột nhiên nghe thấy sau lưng có người ngạc nhiên hỏi: “Ông là...Bạc Gia Khánh?”

Bạc Gia Khánh quay đầu lại nhìn, khi thấy Tịch Văn Khiêm thì cả người đều sững sờ. “Tịch...Tịch tổng.”

Hai người bố cùng với viên cảnh sát thụ lý vụ án đi vào một phòng làm việc để bàn bạc. Quá trình đàm phán vô cùng thuận lợi, sau khi cảnh sát nói qua một lượt về quá trình sự việc đã xảy ra với Bạc Gia Khánh, Tịch Văn Khiêm nhìn ông với vẻ sâu xa, nói: “Lão Bạc, Nam Nam hoàn toàn vì uống nhiều rượu quá mới nhất thời làm chuyện hồ đồ, anh chắc có thể thông cảm được chứ?”

Cho dù đã chín năm rồi không gặp Tịch Văn Khiêm, từ lâu đã không còn là nhân viên của ông ta nhưng Bạc Gia Khánh ở trước mặt ông ta vẫn vô cùng cẩn trọng, xoa tay bất an, cứng ngắc gật đầu. “Có...có thể thông cảm.”

“May mà nó không gây ra hậu quả nghiêm trọng, Bạc Hà chỉ bị kinh sợ một chút, không bị tổn hại thân thể gì nhiều. Lão Bạc, việc này chúng ta hòa giải riêng có được không? Nam Nam còn nhỏ, xin anh giơ cao đánh khẽ, cho nó một con đường sống.”

Lời của Tịch Văn Khiêm khiến khuôn mặt Bạc Gia Khánh lộ vẻ lo lắng đến cực điểm, cuống quýt xua tay. “Tịch Tổng, ngày nhất quyết đừng nói thể, chuyện này tôi đồng ý thương lượng riêng, tôi sẽ không truy cứu Nam Nam. Trẻ con còn nhỏ tuổi, nhất thời làm chuyện ngốc cũng có thể thông cảm được. Đồng chí cảnh sát, tôi không tố cáo cậu ấy nữa.”

Từ thời khắc biết Bạc Gia Khánh là bố Bạc Hà, Tịch Văn Khiêm đã vô cùng chắc chắn đối với việc thương lượng riêng rồi, nhưng vẫn muốn đợi một câu nói của Bạc Gia Khánh mới có thể hoàn toàn yên tâm. Trên khuôn mặt đầy vẻ nặng nề lo lắng, cuối cùng cũng lộ ra một chút nhẹ nhõm.

Sau khi biết bố mình đã dẹp chuyện tố cáo Tịch Duệ Nam, Bạc Hà vừa kinh ngạc vừa tức giận, đến mức hét lớn: “Vì sao chứ? Bố, vì sao bố đồng ý thương lượng riêng? Ông ta hứa cho bố bao nhiêu tiền? Vừa rồi bố còn đồng ý với con không cần những đồng tiền thối nhà họ, nhất định phải để cho tên tiểu tử khốn nạn đó ngồi tù.”

Bạc Gia Khánh vô cùng lúng túng, gắng sức giải thích với con gái. “Bỏ đi...đều là người quen...Tịch Tổng với Nam Nam lúc còn nhỏ con cũng đã gặp qua rồi.”

Không nhắc đến khi còn nhỏ thì thôi, vừa nhắc đến, Bạc Hà càng tức giận. “Bố, bố vẫn còn nhớ khi còn nhỏ con đã từng gặp cậu ta. Cậu ta từ nhỏ đã là một tên lưu manh, bây giờ lớn rồi thì càng hạ lưu, không

tổ cáo cậu ta chính là dưỡng giặc nuôi gian. Hơn nữa bố bán nhân tình gì cho Tịch gia bọn họ chứ! Năm đó, khi Tịch Duệ Nam bảo bố cậu ta đuổi việc bố, nhà bọn họ cũng chẳng hề nề mặt cho bố.”

Lúc cô nói chuyện, Tịch Văn Khiêm vừa khéo đưa vợ và con trai đi đến, Bạc Gia Khánh thấy bọn họ đến, nét mặt càng lúng túng hơn. “Bạc Hà, bỏ đi, bỏ đi.”

Tịch Văn Khiêm nhìn thấy Bạc Hà, khuôn mặt bình thản hòa nhã cười. “Người lớn làm việc đương nhiên có lý do của người lớn, đừng có làm bố cháu khó xử nữa, hãy thông cảm cho ông ấy một chút đi.”

Bất luận thế nào Bạc Hà cũng chẳng nuốt trôi được cục giận này, cô chỉ thẳng vào Tịch Duệ Nam, hỏi bố: “Vì sao không tổ cáo cậu ta? Vừa rồi ở trước mặt nhiều người như vậy, cậu ta đã...đã... Bố, bố lại chịu bỏ qua.”

Bạc Hà giận dữ chỉ thẳng vào Tịch Duệ Nam khiến thân thể cậu run rẩy thấy rõ. Ngược mắt lên nhìn rõ cô, trên khuôn mặt trẻ trung của cậu có sự đau đớn sâu sắc.

Sự việc tối hôm nay, Tịch Duệ Nam biết mình đã làm sai. Nhưng cậu vì uống say mới nhất thời hồ đồ làm chuyện ngu ngốc như vậy, vì sao Bạc Hà lại không chịu thông cảm cho cậu chứ? Cô trước nay đều không chịu thông cảm cho cậu, sự việc xảy ra trong phòng cất đồ là như vậy, sự việc lần này càng là như vậy, cô luôn có cái nhìn thiên kiến thâm căn cố đế với cậu. Trước đây cậu không biết là vì sao? Nhưng sau khi bố cô xuất hiện, dưới sự nhắc nhở của bố mẹ, cậu mới nhớ lại hành động ấu trĩ lúc sáu tuổi.

Đó là việc làm ngốc nghếch thời còn trẻ con, bởi vì lòng hiếu kỳ mãnh liệt, cậu ấu trĩ uy hiếp bé gái đó cởi quần cho cậu xem cô bé làm thế nào đi tè được, để làm điều kiện trao đổi, cậu cũng đồng ý cho cô nhìn thấy con chim nhỏ của mình. Kết quả, cô bé mạnh tay tóm một cái, hại cậu sợ đến mức không chỉ khóc đến khàn cả tiếng, còn đi tè bị đau tới mức mấy ngày liền, chuyện đó để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc đối với cậu.

Khi lớn lên, lúc mười hai, mười ba tuổi, sau khi hiểu được giữa nam nữ có sự khác biệt, cậu nhớ đến chuyện cũ liền càng thấy hoảng sợ, thậm chí cảm thấy may mắn vì chú lái xe ngày đó đã không còn lái xe cho bố cậu nữa, nếu không thì khả năng gặp lại con gái của chú ấy rất cao, cậu cũng rất ngại phải đối diện với cô bé đó. Nhưng chẳng thể ngờ được, cậu đã sớm gặp lại cô bé con kia rồi, hóa ra cô ấy chính là Bạc Hà.

Đột nhiên Tịch Duệ Nam hiểu vì sao cậu lại cảm thấy tên của Bạc Hà lại quen tai như vậy, vì sao cậu lại có cảm giác như đã từng quen biết cô. Mà cô, chắc hẳn vào buổi sáng khi mẹ đưa sách tiếng Anh đến trường cho cậu, cũng đã nhận ra cậu rồi. Cho nên, cô đột nhiên không chịu tha thứ cho cậu, còn thể hiện thái độ gay gắt, khinh bỉ, căm ghét cậu.

Nỗi thắc mắc từng rối như tơ vò kia cuối cùng đã tìm được đầu sợi tơ rồi, Tịch Duệ Nam bỗng hiểu ra hết thấy nguyên nhân Bạc Hà đột nhiên thay đổi thái độ. Mặc dù trước đó, cậu đã tuyệt vọng đến mức chẳng muốn nói thêm gì nữa, nhưng lúc này, nghênh đón ánh mắt giận dữ, căm hận của cô, mặt cậu vẫn trắng bệch, theo bản năng biện giải: “Mình không cố ý, vì sao cậu không chịu tin mình?”

“Cậu có cái gì để người khác tin?”

Tâm trạng Bạc Hà vô cùng tồi tệ, cứ cho là chuyện khi còn nhỏ là do cậu vô tâm không hiểu gì, nhưng sau này cậu lại có hành vi bừa bãi với cô trong phòng cất đồ, bị cô từ chối liền chuyển sự chú ý sang An Nhiên, còn cả việc sau khi xung đột với Quách Ích liền xúi giục người đến quây đánh cậu ta khiến ai nghe thấy cũng phát run; còn thêm sự việc tối hôm nay nữa, một loạt hành vi bất lương, hết lần này đến lần khác đã chứng minh nhân phẩm của cậu có vấn đề, không phải là không có lý. Người từ nhỏ nhân phẩm đã không ra gì lại được nuông chiều khi lớn lên nhân phẩm càng tồi tệ như thế này đây.

Một câu phủ quyết dứt khoát của cô như thế đầu kim sắc nhọn đâm vào tim Tịch Duệ Nam, cơn đau đớn nhanh chóng tràn đầy trái tim cậu. Cả cơ thể cậu bắt đầu run rẩy. “Nhưng mình lại tin tưởng cậu như vậy.”

Bạc Hà lườm cậu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Như nhau cả thôi.”

Lúc đầu vì sao cô lại thích cậu ta, thích người con trai giả dối chỉ có vẻ bề ngoài như thế này? Cậu càng làm việc càng xấu xa thì cô càng cảm thấy xấu hổ vì mình từng động lòng trước một người như thế.

Đây là những lời cuối cùng Bạc Hà và Tịch Duệ Nam nói với nhau trong thời niên thiếu. Trong buổi sớm ngày đông này, ánh mắt và lời lẽ của hai người bọn họ còn lạnh giá hơn cả gió mùa đông bắc đang thổi ngoài kia. Một đoạn tình yêu thời niên thiếu đã kết thúc bằng một dấu chấm câu lạnh buốt.

Hơn hai giờ sáng, bố mẹ hai bên đưa con rời khỏi đồn cảnh sát. Người lớn của hai nhà vô cùng khách sáo, lịch sự chào tạm biệt nhau, nhưng hai đứa trẻ lại chẳng ai thèm nhìn đối phương lấy một cái, còn lạnh nhạt hơn cả người qua đường đi lướt qua nhau.

Học kỳ mới bắt đầu, Tịch Duệ Nam không đến trường. Nghe nói cậu chuyển đến một trường trung học trọng điểm trên tỉnh, khiến ấy nữ sinh trong lớp cảm thấy buồn bã mất mát. Buồn nhất chính là An Nhiên, cô ấy còn dũng cảm chạy đến Tịch gia, muốn hỏi thăm cách liên lạc với Tịch Duệ Nam để tiện viết thư, gọi điện cho cậu. Nhưng hết lần này đến lần khác, ngôi nhà đều cửa đóng then cài. Sau đó mới nghe hàng xóm nói, con trai nhà này lên tỉnh học, bố mẹ cũng đi cùng rồi, ngôi nhà này đã không còn người ở nữa.

An Nhiên vô cùng thất vọng, nói chuyện này cho Bạc Hà. “Tịch Duệ Nam cứ thế mà đi, không biết sau này còn có cơ hội gặp lại cậu ấy không.”

Bạc Hà cảm thấy khó tin. “Có nhầm không vậy, loại người đó mà cậu còn muốn gặp lại à? An Nhiên, cậu bị dọa sợ thế vẫn chưa đủ sao?”

An Nhiên thề lời, không nói gì nữa. Sự việc tối hôm đó, Bạc Hà xử lý hơn cô ấy nhiều, cho nên cô ấy có thể lý giải được sự căm ghét sâu sắc của Bạc Hà với Tịch Duệ Nam. Hơn nữa, không tố cáo được Tịch Duệ Nam, trái lại để Tịch gia “chiêu an” bố cô, đây là việc Bạc Hà vô cùng bức bối, nhưng An Nhiên lại thực sự cảm thấy may mắn cho Tịch Duệ Nam.

Sau này, An Nhiên rất ít khi nhắc đến Tịch Duệ Nam với Bạc Hà. Lúc mới đầu là cố ý không nhắc, sau này ngày rộng tháng dài, thời gian trôi đi như nước chảy mây trôi, dần dần làm tàn lụi ngọn lửa hâm mộ của cô ấy dành cho cậu. Tuy thỉnh thoảng vẫn nhớ đến nhưng trong mắt An Nhiên cũng không còn lóe lên những tia lửa kích động nữa. Tình cảm đơn phương thời thiếu nữ lãng mạn như hoa, tươi tắn thuần khiết cũng dễ dàng bị mưa gió cuốn đi mau.

Theo như Bạc Hà thấy, An Nhiên lần này đã biết quay đầu là bờ, cuối cùng không còn nhớ nhung con người không đáng được nhớ nhung kia nữa. Tịch Duệ Nam cậu cũng coi như là biết đường lựa chọn, rời khỏi Thanh Châu nhất trung, chuyển lên tỉnh học. Cậu đi là đúng, đi càng xa càng tốt. Còn sống thì tốt nhất đừng để cô gặp lại cậu, nếu không thì, cô nhất định sẽ “quân tử báo thù mười năm chưa muộn.”

11. Q.3 - Chương 1: Cắt Không Đứt, Chải Vẩn Rối

(1). Một câu trong bài từ nổi tiếng của Giá Hiên cư sĩ (Tân Khí Tật) thời Nam Tống. Ý nghĩa của bài từ đó là: Thời thiếu niên, bởi vì không hiểu được dư vị của sầu khổ, viết ra được bài từ mới hay, thường xuyên đăng cao vọng viễn, không sầu khổ mà miên cưỡng nói có sầu khổ. Nhưng giờ ta đã đến tuổi trung niên, mang nỗi khổ hoạn nạn khôn khổ, cuộc sống trải qua gian nan. Những sầu khổ này, có cái không thể nói, có cái không tiện nói, mà nói cũng nói không hết, thôi thì chẳng nói nữa vậy, chỉ đành thở dài, nói trời lạnh rồi, mùa thu đẹp thay.

Vừa nghĩ đến đây, Bạc Hà bất giác thấy nhói lòng, vì bản thân cô còn nhớ rõ ràng như vậy, chuyện thời niên thiếu đã qua từ lâu, lâu đến mức rừng xanh tươi tốt đã hoá thành cỏ dại sâu trong lòng đất. Nhưng ký ức lại như một mũi khoan, dễ dàng khoan xuyên qua nó.

Mặt trời lặn, ánh chiều tà giăng giăng nơi chân trời xanh thẫm, giống như trên chiếc váy xanh được điểm tuyết một đóa hồng.

Bạc Hà ra ban công cất quần áo, nhìn thấy khung cảnh mỹ lệ của giáng chiều, lại cuống quýt quay đầu đi không dám nhìn nữa. Đang yên đang lành, ánh chiều tà rục rờ rơi vào mắt cô lại có cảm giác như máu ứa đầm.

Đều là di chứng để lại sau hôm nhìn thấy Tịch Duệ Nam chảy máu không ngừng ở bệnh viện, suýt chút nữa anh đã mất mạng vì mất máu quá nhiều, khiến cô mấy ngày này thực sự không thể chịu nổi khi thấy màu đỏ, hề nhìn thấy là toàn thân căng thẳng, trong lòng khó chịu.

Mấy ngày đầu sau khi làm phẫu thuật, anh ngày nào cũng đau đến mức toàn thân toát mồ hôi lạnh, một ngày ít nhất phải thay quần áo hai lần, vì vậy quần áo bệnh nhân cô phải mang về giặt.

Thu dọn quần áo xong, cô chuẩn bị đến bệnh viện đưa cơm tối. Tuy có thể đặt cơm cho bệnh nhân ở nhà ăn của bệnh viện, nhưng đồ ăn ở đây không ngon, giá cả lại rất cao, không đủ dinh dưỡng, các bệnh nhân nằm viện gần như đều được người nhà mang cơm đến, người đặt cơm rất ít.

Lúc đầu, Bạc Hà muốn bớt việc nên đặt cơm bệnh viện cho Tịch Duệ Nam ăn, tuy đã đặt tiêu chuẩn cao nhất nhưng mẹ của một bệnh nhân nằm giường bên cạnh nhìn thấy lại thẳng thắn góp ý: “Bệnh nhân vừa mới trải qua cuộc phẫu thuật lớn, cháu lại đặt cơm bệnh viện cho cậu ấy ăn, làm sao để thể được chứ! Cháu nghĩ mà xem, đồ ăn của nhà ăn bệnh viện làm gì có chất dinh dưỡng, phải tự mình cơm nước mang tới mới được.”

Bạc Hà nhìn bát canh bí đao nấu xương sườn thấy thực chẳng khác gì canh nước trắng, trong bát canh chỉ có ba, bốn miếng xương sườn, thêm vào năm, sáu miếng bí đao, giá một bát đã mười lăm tệ. Từng đó tiền đủ để cô mua một cân sườn hầm cả nồi canh rồi, chắc chắn bảo đảm dinh dưỡng hơn.

Tịch Duệ Nam không có ý kiến gì với cơm bệnh viện, dù mỗi miếng anh đều ăn rất chậm, rất miễn cưỡng. Bạc Hà biết dù có khó ăn hơn nữa anh cũng sẽ không nói, từ sau khi tỉnh lại, biết được cô là người nộp tiền phẫu thuật và viện phí cho anh, ngoài sự kinh ngạc ra, anh chỉ trầm mặc. Ngoài trầm mặc ra, anh cũng chẳng làm nổi điều gì, cơ thể anh vẫn yếu đến mức nói chuyện cũng chẳng có sức.

Bạc Hà cũng không nói nhiều với anh. Sau khi huỷ đặt cơm ở nhà ăn bệnh viện, một ngày cô đến bệnh viện hai lần. Buổi trưa đến đưa cơm một lần, buổi tối đến đưa cơm một lần, xong là đi ngay, một câu nói dư thừa cũng không có. Việc chăm sóc Tịch Duệ Nam, cô thuê một hộ lý nam túc trực lo liệu tất cả mọi việc bao gồm bón cơm ăn, tắm rửa, thay đồ, đại tiểu tiện... Cô chỉ phụ trách làm đồ ăn dinh dưỡng, phương diện này cô có thể được coi là chuyên gia. Bố cô nằm viện mấy tháng trời, đều là cô lo cơm nước, cô thay đổi đủ các món để ông ăn được ngon, được no. Chỉ không ngờ rằng lại có một ngày, cô còn rửa tay nấu canh cho Tịch Duệ Nam, thế sự biến đổi thật khó lường.

Sau khi mang cơm được hai ngày, mẹ bệnh nhân ở giường bên cạnh lại nói chuyện. Sẩm tối ngày hôm nay, Bạc Hà vừa mới xách cặp lồng cơm đến cửa phòng bệnh, đúng lúc gặp dì đó đi ra, bà có lòng tốt liền kéo cô đến bên cạnh, nói: “Có phải cháu rất bận rộn không? Sao không có thời gian ở lại với bệnh nhân ở giường số 3 thêm một chút, cả ngày cậu ấy thui thủi một mình, lẻ loi nằm trên giường bệnh, một câu cũng chẳng nói, thật đáng thương.”

Bạc Hà thuận miệng trả lời: “Cháu tương đối bận, nhưng đã thuê hộ lý chăm sóc anh ta hai tư giờ rồi mà, sao lại cô đơn lẻ loi được?”

“Người thuê đến chăm sóc thì nói làm gì, bệnh nhân cần nhất là sự quan tâm của người thân và bạn bè. Bệnh nhân ở giường số 3 mới làm phẫu thuật được mấy ngày, vết thương vẫn rất đau, bên cạnh không có đến một người quan tâm an ủi. Cậu ấy trông cũng trẻ trung, bộ dạng vẫn nhả không giống người xấu, tại sao ngoài cháu ra thì không có người nào khác đến thăm cậu ấy? Người nhà của cậu ấy đâu? Bạn bè đâu? Cháu thì lần nào cũng đến đi vội vàng. Hơn nữa, cô nói với cháu, cái người cháu thuê chăm sóc cậu ấy chẳng tận tâm chút nào, ban ngày thì mang một chồng báo và tạp chí ra đọc, đêm đến thì ngủ say như chết, bệnh nhân giường số 3 nửa đêm hôm qua tỉnh lại muốn uống nước, gọi mấy lần anh ta cũng chẳng tỉnh. Cuối cùng vẫn là cô nghe thấy đi đến rót cho cậu ấy cốc nước, nhân tiện hỏi cậu ấy là vết thương có đau không? Nước mắt của cậu ấy bỗng chảy ra, lại lập tức kéo chăn lên trùm kín đầu. Cô thực sự cảm thấy cậu ấy rất đáng thương!”

Những lời lẽ thương cảm vô hạn khiến Bạc Hà nghe mà ngẩn cả người.

Hôm nay, sau khi bày hết đồ ăn trong cặp lồng ra, cô không đi ngay mà ngồi xuống chiếc ghế trước giường bệnh, cố gắng dùng ngữ khí hoà dịu, hỏi: “Mấy ngày nay anh cảm thấy thế nào? Đã tốt hơn chút nào chưa?”

Tịch Duệ Nam vô cùng bất ngờ nhìn sang cô, có lẽ hoàn toàn không nghĩ đến chuyện cô sẽ hỏi han, quan tâm đến anh. Sắc mặt anh vẫn trắng xanh khác thường, là vì mất máu quá nhiều, cũng vì vết thương đau đớn sau phẫu thuật. Có sắc trắng xanh này làm nền, cô rõ ràng nhìn thấy tròng mắt của anh nhanh chóng

đỏ lên vì câu nói của cô. Vào giờ phút này, anh thực sự yếu đuối, như thể hễ chạm vào sẽ vỡ vụn. Nhưng anh không muốn bộc lộ sự yếu đuối của mình trước mặt cô, lập tức quay đầu đi, cố gắng để cô không nhìn thấy đôi mắt đã đỏ hoe đó, bờ môi mím chặt không nói tiếng nào.

Bạc Hà cũng không nói thêm gì nữa, bởi vì thực sự không biết nên nói gì.

Một lúc lâu sau, Tịch Duệ Nam mới cất tiếng nói trầm trầm mà khản đặc, hỏi câu đầu tiên trong suốt mấy ngày nay: “Vì sao cô phải lo cho tôi?”

Bạc Hà nói thật: “Anh bị trọng thương nằm viện, tôi có một phần trách nhiệm rất lớn, không thể giữ tay không quản.”

“Cô vẫn luôn thù hận tôi, tôi thành ra bộ dạng thế này, cô nên vui mừng mới phải chứ, hà tất còn lo cho tôi nhiều như vậy?”

“Không thể nói như thế được, chuyện gì ra chuyện đó. Đúng, chuyện trước đây giữa hai chúng ta khiến tôi rất ghét anh, nhưng chuyện của Đường Lâm lần này là tôi hiểu lầm anh, là lỗi của tôi, làm sai thì tôi sẽ gánh vác hậu quả, tuyệt đối không chối bỏ trách nhiệm.”

Tịch Duệ Nam đột ngột quay đầu lại, bởi vì động tác quá nhanh ảnh hưởng đến vết thương, anh đau đến mức nhũu chặt mày, bờ môi run rẩy, nhưng vẫn cố gắng thốt ra một câu: “”Cô... muốn nói... tôi thích chối bỏ... không chịu trách nhiệm sao?”

Bạc Hà sững sờ vì sự liên tưởng và phản ứng nhạy cảm của anh. Chuyện thời cấp ba đã qua từ lâu rồi, vậy mà anh lại có thể nhanh chóng nhớ đến những lời cô đã từng chỉ trích, rõ ràng chuyện năm ấy vẫn có một vị trí quan trọng trong ký ức của anh.

Cô dịu giọng nói: “”Tôi chỉ thuận miệng nói một câu, anh kích động như vậy làm gì? Nếu như muốn cãi nhau thì nhanh khỏi đi, đợi anh có tinh thần rồi chúng ta lại từ từ cãi vã.”

Tịch Duệ Nam cũng thực sự chẳng có đủ tinh thần và sức lực để tranh cãi với người khác, vừa rồi phản ứng kích động làm ảnh hưởng đến miệng vết thương khiến anh thở không ra hơi. Đợi hơi thở gấp gáp của anh bình ổn lại, Bạc Hà ngẫm nghĩ, hỏi: “Đúng rồi, làm thế nào để liên hệ với người nhà anh? Một mình anh ở đây làm phẫu thuật, cũng phải thông báo cho bố mẹ anh đến thăm chứ.”

Câu nói này không nhận được hồi đáp của Tịch Duệ Nam, anh nhắm mắt lại giống như đang ngủ, không nói thêm câu nào nữa.

Đương nhiên Bạc Hà biết anh không thể ngủ nhanh như thế, nhưng anh chẳng nói gì cả, cô cũng không tiện truy hỏi tiếp. Sau khi Tịch Duệ Nam một mình đến thành phố này, giống như một người không có quá khứ vậy, không nhắc đến bố mẹ hoặc bạn bè dù chỉ nửa chữ. Thậm chí chuyện lớn như việc phẫu thuật nằm viện thế này, anh cũng cự tuyệt trả lời câu hỏi của cô về việc liên hệ với bố mẹ anh. Chuyện mà một người không muốn nhắc đến thì chắc chắn là chuyện đau lòng, có lẽ gia đình anh đã xảy ra biến cố lớn.

Rốt cuộc là biến cố gì? Bạc Hà không cách nào biết được, đành ôm một bụng hoài nghi.

Tịch Duệ Nam nằm viện đến ngày thứ năm thì An Nhiên đi công tác về, sau khi biết tin, cô ấy liền đến bệnh viện thăm anh.

Lần này Bạc Hà bỏ qua hiềm khích cũ, đưa tay giúp đỡ Tịch Duệ Nam, lúc đầu An Nhiên còn tưởng là do lời dẫn dắt của mình trước khi đi, mãi đến lúc biết Bạc Hà hiểu nhầm dẫn đến chuyện anh bị thương nên mới chăm sóc anh như thế, cô ấy phóng khoáng biểu dương: “Thật không tệ, Bạc Hà, cậu coi như cũng biết chuyện gì ra chuyện đó đấy. Sau khi trách nhầm Tịch Duệ Nam, biết nghĩ đến việc quay lại tìm cậu ấy xin lỗi, nếu không thì lần này e là cậu ấy khó giữ nổi mạng sống rồi.”

Sau khi biểu dương Bạc Hà xong, cô luôn miệng nói muốn đến gặp Đường gia để đòi công bằng. Tịch Duệ Nam lần này bị thương nằm viện, Đường gia phải có trách nhiệm, cô ấy phải yêu cầu họ trả tiền điều trị.

“Đều là do con bé Đường Lâm cùng tên khốn nạn họ Trịnh đó bày trò hãm hại, Tịch Duệ Nam mới gặp phải tai nạn bất ngờ này. Làm thế nào để liên hệ với người nhà họ Đường, mình sẽ tìm bọn họ nói chuyện, còn phải đòi phí điều trị nữa.”

Bạc Hà can ngăn: “Thôi, bỏ đi, Đường gia cũng đủ phiền phức rồi, cậu đừng đi gây thêm rắc rối nữa. Hơn nữa, lúc bà Đường đẩy Tịch Duệ Nam cũng chỉ bị thương nhẹ, khi đó chẳng có chuyện gì xảy ra cả, bây giờ lại tìm người ta nói bị thương nặng phải nằm viện, vậy làm sao mà nói rõ ràng được?”

“”Vậy bọn họ ít nhiều cũng phải trả một phần viện phí chứ? Bạc Hà, cậu đã phải trả đến gần năm vạn tệ phí điều trị rồi...””

An Nhiên đang nói đột nhiên giật mình dừng lại, ở trước mặt Tịch Duệ Nam mà nói đến chuyện phí điều trị thì không hay lắm. Bạc Hà cũng vô thức liếc nhìn anh một cái, vừa khéo chạm phải ánh mắt vô cùng phức tạp của anh: “Tôi sẽ trả cô. Năm vạn tệ này, bây giờ tôi không có, sau này bất luận thể nào cũng sẽ nghĩ cách trả cho cô.”

Vết mổ của Tịch Duệ Nam khôi phục từng ngày, bác sĩ nói ở thêm một tuần nữa là có thể xuất viện.

Mấy ngày này, hằng ngày chạy đến bệnh viện chăm sóc anh đã trở thành chuyện quan trọng nhất đối với An Nhiên. Mỗi ngày sau khi tan làm cô ấy đều đến thăm anh, cho anh ăn cơm, nói chuyện với anh, giúp anh giặt quần áo. Phần việc của Bạc Hà cơ bản đều chuyển sang cho cô ấy làm, chỉ có hai lần đưa cơm mỗi ngày vẫn là việc của cô. Một là vì An Nhiên đi làm không có thời gian nấu nướng, hai là cô ấy cũng không giỏi việc này, trình độ nấu nướng chỉ giới hạn ở mức có thể làm chín thực phẩm sống mà thôi.

Bây giờ Bạc Hà đến bệnh viện chỉ để đưa cơm, không cần ở lại nói chuyện với Tịch Duệ Nam. Có An Nhiên ở đây, anh nhận được sự quan tâm và chăm sóc tận tình đến mức không thể tận tình hơn được nữa, cô chẳng cần phải thêu hoa trên gấm làm gì. Thỉnh thoảng ở lại lâu hơn đều là vì bác sĩ tìm cô nói chuyện, bởi từ đầu chí cuối, người nộp các khoản viện phí đều là cô, nên bác sĩ có chuyện gì đương nhiên sẽ tìm cô trao đổi. Hôm nay bác sĩ nói là có một loại thuốc tiêm nhập khẩu mới, tuy giá cả hơi đắt nhưng có tác dụng khá tốt với việc hồi phục sức khỏe của bệnh nhân sau khi làm phẫu thuật.

Bác sĩ còn chưa nói xong, Tịch Duệ Nam nằm trên giường bệnh đã cắt ngang: “Không cần đâu, tôi cảm thấy mình đã hồi phục rất tốt rồi.”

Bác sĩ gặp phải lời từ chối thì cười rồi rời đi. Bạc Hà chẳng buồn suy nghĩ, đuổi theo ra ngoài phòng bệnh. “Bác sĩ, nếu thuốc có tác dụng hỗ trợ thì cứ tiêm đi, giá cả không thành vấn đề.”

Lúc quay trở lại phòng bệnh, Tịch Duệ Nam có vẻ không thể nhẫn nhịn được, hỏi: “Vì sao cô phải tiêu nhiều tiền vì tôi như vậy, cô có biết là tôi không muốn tiêu tiền của cô không?”

“Không phải là tôi tiêu tiền cho anh, mà đang gắng hết khả năng để sửa chữa những sai lầm ỉnh gây ra. Biết là anh không muốn tiêu tiền của tôi nhưng không muốn tiêu cũng đã tiêu rồi, thêm một chút, bớt một chút thì có gì khác nhau đâu? Anh đã nói sau này sẽ trả lại tôi mà, đến khi đó thì chẳng phải hai bên không còn nợ nần gì nhau sao?”

Tịch Duệ Nam trầm mặc rất lâu: “Trả hết tiền rồi thì thật sự có thể chẳng nợ nần gì nhau nữa sao?”

Giọng nói vô cùng hoang mang và thê lương, Bạc Hà vô thức quay đầu nhìn anh, chạm phải ánh mắt của anh – một đôi mắt đen ẩn chứa đầy tâm tư phức tạp.

Cô chẳng nói gì, cảm chiếc cặp lồng rỗng kia quay người rời đi. Sau khi đi khỏi bệnh viện rất xa, cô vẫn như cảm thấy có một đôi mắt dõi theo ở sau lưng, bám theo cô không rời.

Cuối tuần này, Bạc Hà lại phụng mệnh mẹ về Quý gia ăn cơm tối, bữa tối của Tịch Duệ Nam hôm nay do An Nhiên phụ trách. Ngày hôm sau, An Nhiên gọi điện đến nói với cô, đồ ăn tối qua cô ấy làm, Tịch Duệ Nam tuy chẳng nói gì cả, nhưng đáng về ăn rất miễn cưỡng.

“Xem ra tài nghệ nấu nướng của mình thực sự không tốt, lát nữa phải đi mua mấy cuốn sách dạy nấu ăn về học cho tử tế.”

“Cậu lại muốn học nấu ăn nữa à?”

“Đương nhiên phải học, hai hôm nữa là Tịch Duệ Nam xuất viện rồi, bác sĩ nói cậu ấy xuất viện thì ít nhất phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một tháng nữa, mình định đón cậu ấy đến chỗ mình ở. Cho nên phải luyện tay nghề nấu nướng, nếu không thì cậu ấy ăn ngon làm sao được.”

Dự định của An Nhiên khiến Bạc Hà sững sờ, sau khi Tịch Duệ Nam xuất viện, cô ấy muốn đón anh đến nhà cô ấy. Bạc Hà lập tức phản đối: “An Nhiên, làm sao cậu có thể đón Tịch Duệ Nam đến chỗ cậu được? Cậu cũng phải nghĩ đến cảm nhận của Phó Chính chứ? Đến bệnh viện chăm sóc anh ta còn có thể nói là giao tình của bạn học cũ, nhưng đón anh ta đến chỗ cậu sống thì...”

An Nhiên nhanh nhẹn cắt lời cô: “Mình không cần nghĩ đến cảm nhận của Phó Chính nữa, mình và anh ấy đã chính thức chia tay rồi.”

“Cái gì?” Bạc Hà vô cùng kinh ngạc. “Hai người chia tay khi nào?”

“Chính là hôm nay, sau khi mình quyết định sẽ đón Tịch Duệ Nam đến nhà mình, mình đã gọi điện thoại nói rõ ràng với Phó Chính.”

Bạc Hà sững sờ hồi lâu mới nói lên lời: “Chuyện lớn như thế mà cậu lại gọi điện thoại để giải quyết sao, nếu mình là Phó Chính, mình nhất định bị cậu làm cho tức chết rồi.”

“Phó Chính đâu có nhỏ mọn như cậu chứ, lúc anh ấy nhận điện thoại của mình rất bình tĩnh, không những đồng ý hoà bình chia tay mà còn nói sau này bọn mình vẫn có thể làm bạn, mình có chuyện gì cần anh ấy giúp đỡ thì cứ nói với anh ấy.”

Biểu hiện của Phó Chính thực sự không tồi, vô cùng bình tĩnh, hoà nhã, một người đàn ông có lòng bao dung có trách nhiệm. Bạc Hà cảm thấy đáng tiếc, cố gắng thuyết phục An Nhiên thay đổi chủ ý. “Con người Phó Chính thực sự rất được, chia tay với anh ấy cậu không cảm thấy đáng tiếc sao? Cậu cần thận suy nghĩ lại đi.”

Phó Chính bình tĩnh chấp nhận chuyện chia tay, thậm chí không một lời oán thán khiến trong lòng An Nhiên cũng cảm thấy áy náy. Dù sao lúc đầu là cô chủ động theo đuổi anh, bây giờ lại rút lui khỏi cuộc, nếu như anh nổi giận mắng chửi cô một trận, cô sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút, nhưng anh lại không hề nói một câu nặng lời, điều này khiến cô cảm thấy áy náy.

An Nhiên thở dài thườn thượt. “Bạc Hà, đáng tiếc thì sao chứ! Cậu không biết đâu, nghề nghiệp của Phó Chính nghe thì có vẻ uy phong lẫm lẫm nhưng đó lại là công việc khó nhọc, mệt mỏi. Anh ấy không có nhiều thời gian ở bên cạnh mình, thường xuyên tang ca, làm thêm giờ, có lúc hẹn hò vừa nhìn thấy mặt đã lại bị triệu đi gấp, mình càng ngày càng không chịu nổi nữa. Mình là một cô gái, mình không cần đợi anh hùng trừ bạo an dân, mình chỉ cần một người bình thường có thể thường xuyên ở bên cạnh chiều chuộng mình, yêu thương mình, quan tâm chăm sóc mình. Về điểm này, Phó Chính thực sự không thoả mãn được.”

Trước lý lẽ hùng hồn của cô ấy, Bạc Hà cố gắng nhẫn nhịn nhưng rốt cuộc vẫn không kìm nổi, thẳng thừng nói: “Nếu như Tịch Duệ Nam không xuất hiện, cậu có nhanh chóng hạ quyết tâm chia tay với Phó Chính như thế này không?”

Điểm này An Nhiên cũng thừa nhận: “Không thể phủ nhận, trong tình huống mình và Phó Chính đang có mâu thuẫn, sự xuất hiện của Tịch Duệ Nam đã thúc đẩy quyết tâm chia tay của mình.”

Bạc Hà cảm thấy cần phải nhắc nhở cô ấy. “An Nhiên, những chỗ Phó Chính không thể thoả mãn được cậu, cậu cho rằng Tịch Duệ Nam có thể thoả mãn được cậu sao? Cậu cảm thấy anh ta có thể luôn ở bên cạnh chiều chuộng cậu, yêu thương cậu, quan tâm chăm sóc cậu sao?”

“Mình không biết, chính bởi vì không biết, mình mới muốn thử. Cậu cũng biết, từ thời cấp ba mình đã thích cậu ấy rồi, cách bao nhiêu năm mới gặp lại, mình phát hiện vẫn có cảm giác với cậu ấy, cho dù bây giờ cậu ấy đã sa sút như thế này. Vốn dĩ đến tuổi này, bất luận thế nào, chúng ta cũng sẽ không tìm một người con trai chẳng có gì vì sợ phải khổ, mình cũng không phải là người chịu khổ được. Nhưng mình cam tâm tình nguyện muốn chịu sự khổ sở này, có phải quá thiếu thực tế không?”

Bạc Hà im lặng, đúng là quá thiếu thực tế, với tư cách là một cô gái thành thị đã hai mươi tư tuổi, lại có một số kinh nghiệm xã hội, lẽ ra phải hiểu được căn tính cho tương lai của mình. An Nhiên vứt bỏ bạn trai là cảnh sát để theo đuổi một người bạn cũ từ hồi học cấp ba – đơn giản có thể dùng từ “sa sút, sạt nghiệp” để hình dung, bất cứ ai nghe chuyện này chắc chắn cũng sẽ nói đầu óc cô ấy hỏng rồi.

“Mình cũng biết mình không thực tế, nhưng cứ để mình không thực tế một lần đi. Mình thực sự rất muốn quay lại với thứ tình cảm đơn thuần “nghe theo sự mách bảo của trái tim” như hồi mười lăm tuổi.”

Bạc Hà cũng hiểu được vì sao khi An Nhiên gặp lại Tịch Duệ Nam sau chín năm xa cách, lại một lần nữa rung động với anh. Bởi vì Tịch Duệ Nam là giấc mộng pha lê thời thiếu nữ của cô ấy, gặp được anh là gặp lại giấc mộng thời niên thiếu, có cảm giác thân thiết như trở lại năm tháng xa xưa. Sống đến tuổi này, nhân sinh ngày càng rõ ràng, hiếm khi lại có được cảm giác mơ mộng. Hôm nay có cơ hội gặp lại giấc mộng cũ, cô ấy sao có thể không nắm lấy, buông thả bản thân một lần, đi theo tiếng gọi của trái tim chứ?

Năm mười lăm tuổi, thứ tình cảm mông lung “nghe theo sự mách bảo của trái tim” đó, cô cũng đã từng có. Là vì yêu, cho nên yêu vô cùng đơn thuần, không hề do dự điều gì, hoàn toàn dựa vào cảm giác để quyết định tất cả. Thậm chí ngôn ngữ cũng là dư thừa, ánh mắt ngăm hện ước là bức thư tình vô thanh, chỉ có hai bên mới đọc hiểu được nội dung nồng nhiệt lại hàm súc ở trong mắt đối phương. Hai bên ngạc nhiên, lại cùng nhau im lặng, trong sự im lặng chỉ nghe thấy nhịp tim đập như trống của chính mình.

Vừa nghĩ đến đây, Bạc Hà bất giác thấy nhói lòng, vì bản thân cô còn nhớ rõ ràng như vậy. chuyện thời niên thiếu đã qua từ lâu, lay đến mức rừng xanh tươi tốt đã hoá thành cỏ dại sâu trong lòng đất. Nhưng ký ức lại như một mũi khoan, dễ dàng khoan xuyên qua nó.

Bạc Hà không thể và cũng không muốn nhớ tiếp nữa, cô vội vàng kết thúc cuộc trò chuyện. “Được, vậy cậu đi theo sự mách bảo của trái tim đi.”

Sau khi dập điện thoại, trái tim cô cũng rối loạn, như bị nhồi đầy tơ rối, cắt không đứt, chẳng vãn rồi, có một dư vị khó hiểu trong lòng.

Ngày Tịch Duệ Nam xuất viện, Bạc Hà nói có chuyện nên không thể đến được. An Nhiên một mình đón anh xuất viện. Sau khi nghe sắp xếp của cô ấy, anh nhất định không đồng ý.

Anh thẳng thắn nói không muốn để bạn trai An Nhiên vì điều này mà hiểu nhầm cô ấy, làm ảnh hưởng đến tình cảm của họ. Khi An Nhiên nói rằng cô ấy đã chia tay với Phó Chính, anh hết sức kinh ngạc, nhưng lại càng không chịu đến nhà cô. Anh là người thông minh nên lập tức hiểu ra là vì bản thân mình nên mối tình này mới chết yểu như vậy. Tuy miệng không nói gì, cũng không hỏi gì nhưng anh không đồng ý với sắp xếp của An Nhiên.

An Nhiên cho rằng vì lúc đầu Tịch Duệ Nam biết cô có bạn trai nên mới vạch rõ ranh giới với cô, nếu cô là hoa đã có chủ, anh tuyệt đối sẽ không đồng ý chuyển đến nhà cô, do đó cô mới nhanh chóng chia tay với Phó Chính. Không ngờ Tịch Duệ Nam vẫn không chịu đến ở.

Cô khổ sở van nài: “Tịch Duệ Nam, vấn đề giữa mình và Phó Chính thực sự không liên quan gì đến cậu, cậu đừng nghĩ rằng vì cậu mà mối quan hệ của bọn mình bị phá hoại. Cậu cứ chuyển đến chỗ mình sống tạm đi, lời dặn dò của bác sĩ cậu cũng nghe thấy rồi đó, tình trạng của cậu ít nhất phải tĩnh dưỡng một tháng nữa, công trường cậu sa chân lúc trước có thể là nơi dưỡng thương được sao? Hơn nữa quần đốc ở đó đã đưa hành lý của cậu đến bệnh viện rồi, ông ấy không dám giữ cậu ở lại đó nữa đâu. Cậu nói xem, cậu không đến chỗ mình, vậy cậu có thể đi đâu đây? Ở thành phố này, cậu còn người quen nào khác có thể cho cậu ở nhờ không?”

Tịch Duệ Nam không có lời nào để nói, anh hoang mang nhìn ra cửa phòng bệnh, giống như hy vọng có một người có thể tạm thời cho anh ở nhờ xuất hiện. Nhưng cửa phòng đóng chặt, hy vọng của anh giống như con ngõ cụt không có lối ra.

“Đi thôi, cậu đến chỗ mình nghỉ ngơi tử tế, khi nào khoẻ lại rồi mình sẽ nhờ người tìm việc làm cho cậu. Cậu đã nói tiền viện phí mà Bạc Hà thanh toán, cậu nhất định sẽ trả lại cho cô ấy, nếu không khoẻ lại rồi đi làm thì cậu lấy đâu ra tiền để trả cho cô ấy?”

Những lời này cũng miễn cưỡng lay động được Tịch Duệ Nam, anh nhíu chặt hai mày. An Nhiên không để anh phản bác, thu dọn đồ đạc giúp anh. Tuy vẫn có vẻ vô cùng khó xử và do dự nhưng anh không phản đối nữa.

Anh không phản đối không có nghĩa là đã đồng ý. An Nhiên mừng hơn hờ đi làm thủ tục xuất viện, lúc quay về phòng bệnh đón Tịch Duệ Nam lại không thấy người đâu. Trong lòng cô bỗng sững lại, chắc anh sẽ không chẳng nói chẳng rằng mà bỏ đi chứ? Vậy thì đúng là liều mạng! Từ lúc phẫu thuật đến giờ mới được nửa tháng, trên người anh lại không có tiền, một mình ở thành phố không người thân thích này thì có thể

đi đâu? Hơn nữa bây giờ đang là giữa hè, vết thương rất dễ bị viêm nhiễm, nếu bị viêm nhiễm thì sẽ rất phiền phức.

An Nhiên lo lắng đến toát cả mồ hôi lạnh, vội vàng xông ra khỏi phòng bệnh đi tìm người, dù thể nào cũng phải tìm được anh. May là lúc đang nóng lòng ấn nút thang máy thì nhìn thấy Tịch Duệ Nam đứng trước máy điện thoại công cộng ở đầu hành lang bên kia. Hình như anh muốn gọi điện nhưng lại chỉ nhìn chiếc điện thoại do dự, ngập ngừng không nhắc ống nghe lên.

An Nhiên như buông được gánh nặng trong lòng, chạy qua đó. “Hoá ra cậu đang ở đây, muốn gọi điện cho ai vậy? Mình có di động, dùng di động của mình đi.”

Tịch Duệ Nam lại giống như đã dẹp bỏ suy nghĩ gọi điện thoại, nhìn chiếc điện thoại cô đưa đến, lắc đầu. “Không cần nữa, chúng ta đi thôi.”

Sau khi đón Tịch Duệ Nam về căn hộ mình thuê, An Nhiên sắp xếp để anh ở phòng của mình, còn cô ấy thì chuyển đến phòng A Mạn.

Tịch Duệ Nam nhìn cô ấy ra vào bận rộn chuyển đồ, trong mắt đầy vẻ biết ơn, nhưng nhiều hơn nữa lại là sự bất an. “An Nhiên, thực sự gây phiền phức của cậu rồi.”

“Không đâu, không đâu, có gì phiền phức đâu chứ!”

Ngập ngừng hồi lâu, anh khó khăn hỏi: “Tôi sống ở chỗ của cậu, Bạc Hà có biết không?”

”Bạc Hà có biết, nhưng mà cậu yên tâm, cô ấy sẽ không chạy đến đuổi cậu đi giống như lần trước đâu. Đây là nhà mình, mình làm chủ, mình sẽ đuổi cô ấy trước.” An Nhiên cho rằng Tịch Duệ Nam lo lắng Bạc Hà sẽ lại đến đuổi anh đi, cười hì hì nói cho anh yên tâm.

Tịch Duệ Nam không nói thêm gì nữa, mí mắt sụp xuống, giống như một cánh cửa đã đóng lại, cất giấu tất cả mọi thần sắc trong mắt anh.

Chiều tối, một trận mưa gió sầm chớp ập đến, nước mưa trút xuống gột đi không khí oi bức của ngày giữa hạ. Sau cơn mưa, thỉnh thoảng lại có một làn gió mát lành thổi đến, xuyên qua mỗi phiến lá trên ngọn cây, phát ra âm thanh vui tai giống như tiếng đàn organ.

Tịch Duệ Nam ngồi trên ban công, lặng yên nghe tiếng gió thổi, từ trước đến nay, anh đều thích nghe tiếng gió, cảm giác đó là thứ âm nhạc vô cùng tuyệt diệu của tự nhiên.

An Nhiên tắm xong cũng ra ban công ngồi, tìm chủ đề nói chuyện với anh. Thực ra, anh không phải là đối tượng tốt để nói chuyện, rất nhiều chuyện không thể hỏi, rất nhiều lời không tiện nói, ví dụ như chủ đề bạn học cũ, cùng nhau hồi tưởng lại vốn là tốt nhất, nhưng anh lại không muốn nói đến chuyện này. Cô có thể lý giải, dù sao lúc học lớp mười, anh đã hai lần suýt phải vào trại quản giáo thanh thiếu niên, đổi lại là cô thì cô nhất định cũng chẳng muốn nhắc đến. Không nói chuyện cũ, cũng không nói về cuộc sống trước mặt, bất luận cô hỏi han thế nào, từ đầu chí cuối anh cũng không tiết lộ vì sao anh lại rơi vào tình cảnh chẳng có gì, bơ vơ không chỗ dựa như bây giờ.

Cuối cùng, An Nhiên đành tìm bữa vài lời vớ vẩn, bang quơ để nói, ví dụ như anh học chuyên ngành tin học, cô liền hỏi những vấn đề liên quan đến tin học, anh sẽ lập tức trả lời. Trong lúc vô tình nhắc đến thời đại học, cô còn biết anh từng đại diện cho khoa tham gia một cuộc thi tin học và giành được giải nhì.

“Chà, cậu lợi hại như vậy, nhất định là nhân vật đứng đầu trong khoa rồi, chắc có nhiều cô gái thích cậu nhỉ? Nói thật đi, cậu đã có mấy cô bạn gái rồi?”

An Nhiên biết rất rõ người đẹp trai lại thông minh giống Tịch Duệ Nam, ở trường đại học sẽ nhận được sự chào đón nồng nhiệt của các nữ sinh như thế nào. Cô cũng là người từng trải qua, thời gian bốn năm đại học, cô đã nhìn thấy không biết bao nhiêu nữ sinh xinh đẹp và nam sinh anh tuấn bị người ta theo đuổi, ong vờn bướm lượn thành bầy. Trong tưởng tượng của cô, Tịch Duệ Nam từng có tam hay mười cô bạn gái thì chẳng có gì lạ. Vườn trường đại học vốn chính là sân khấu đẹp nhất để diễn vở kịch yêu đương, thêm vào đó thanh niên ở thế kỷ 21 quan niệm cởi mở hơn đối với chuyện tình cảm, phần lớn đều là “hợp thì yêu không hợp thì giải tán”, việc anh vừa hát xong tôi lên sân khấu chẳng có gì mới mẻ.

Ai ngờ, sau khi Tịch Duệ Nam trầm ngâm hồi lâu lại nhỏ giọng nói: “Không có, một người cũng không có.”

An Nhiên cảm thấy rất khó tin, nhưng ngữ khí và nét mặt của Tịch Duệ Nam đều cho cô biết là anh nói thật.

Ngữ khí của anh rất bình thản, nét mặt cũng rất bình thản, nhưng trong mắt anh lại có biểu cảm... rất sâu xa, cô không hiểu được thần sắc phức tạp đó rốt cuộc là gì. Ngập ngừng hồi lâu, cô mới thận trọng, e dè hỏi: “Một người cũng không có? Vì sao cậu lại không có bạn gái?”

Anh đáp rất đơn giản: “Thấy vô nghĩa!”

An Nhiên thực sự không hiểu câu trả lời “thấy vô nghĩa” này của anh từ đâu mà có. Không có bạn gái thì làm sao biết được có ý nghĩa hay không?

Hơn nữa, khẩu khí và tâm trạng buồn chán này của anh khiến cô bất giác liên tưởng đến bạn mình, liền tiện miệng nói: “Ôi, câu trả lời của cậu sao lại giống Bạc Hà như vậy? Cô ấy cũng không có bạn trai, còn nói rằng yêu đương là chuyện vô nghĩa nhất dưới gầm trời này.”

Tịch Duệ Nam chần chừ không đáp, An Nhiên như được cảnh tỉnh, rốt cuộc quan hệ giữa anh và Bạc Hà vẫn luôn căng thẳng, tuy lần này có dịu hơn nhưng có thể anh vẫn không muốn nói đến cô ấy. Cô nhanh chóng chuyển đề tài nhưng anh lại nửa nghe nửa không, tư duy dường như đã theo những cơn gió bay đến phương trời xa xôi nào đó.

Khi Bạc Hà lần nữa nhận được điện thoại báo cáo của An Nhiên, nói Tịch Duệ Nam đã chuyển vào căn hộ chung cư của cô ấy sống, trong lòng cô bỗng thấy buồn bực. “Biết rồi, không còn chuyện gì thì mình dập mát đây.”

Việc An Nhiên chia tay Phó Chính nhanh như chớp, sau đó đón Tịch Duệ Nam đến căn hộ của cô ấy để tỉnh dưỡng khiến cảm xúc của Bạc Hà xáo trộn.

Cô cảm thấy chuyện chia tay của An Nhiên và Phó Chính quá qua loa đại khái, nhưng cô không có quyền phát ngôn. Đây là chuyện riêng của An Nhiên, dù có là bạn bè thân thiết đi chăng nữa, cô cũng không thể can thiệp chuyện tình cảm của người ta. Mà cô ấy chủ động gần gũi Tịch Duệ Nam, cô càng không thể nói gì, cô dựa vào cái gì để ngăn cản cô ấy theo đuổi người mình thích chứ?

An Nhiên lại nói tiếp: “Bạc Hà, bây giờ cậu và Tịch Duệ Nam coi như không còn đối đầu gay gắt nữa rồi, như thế rất tốt, quá khứ nên để hoá thù thành bạn đi!”

Bạc Hà cười khổ, cô biết An Nhiên có lòng tốt nhưng vấn đề giữa cô và Tịch Duệ Nam không phải một bữa cơm có thể giải quyết được. Cứ coi như bây giờ anh đã biết sai mà hối cải, nhưng những tổn thương anh gây ra trước kia đã không cách gì bù đắp được, giống như chiếc đinh đã đóng lên tấm gỗ, có thể rút nó ra nhưng vẫn để lỗ đinh rất sâu.

Cái chân của Quách Tích chính là một lỗ đinh vô hình. Xương chân gãy dập khiến chân phải của cậu ta sau khi bình phục cũng mãi mãi bị khập khiễng, một người vốn là hạt giống điền kinh chạy nước rút được mệnh danh là truy phong giờ lại thành ra như thế. Cậu ta học hành không giỏi, tất cả đều dựa vào sở trường thể thao mới có thể vào được Thanh Châu nhất trung. Sau khi mất khả năng chạy nước rút, chẳng bao lâu sau Quách Tích đã bị ép chuyển trường, mục tiêu vào đại học thể thao cũng đành từ bỏ.

Mà trong lòng Bạc Hà cũng tồn tại lỗ đinh. Sau năm mười lăm tuổi, cô trở nên ghét sự gần gũi hoặc tiếp xúc của người khác giới, luôn cảm thấy bọn họ đều có dụng tâm và mục đích không trong sáng. Cô không mặc váy, hề mặc váy lại cảm thấy như có bàn tay đang sờ mó lên đôi chân không được che chắn của cô, đây là di chứng do cái đêm đáng sợ đó để lại.

Bốn năm đại học, Bạc Hà luôn cắt tóc ngắn như con trai, luôn mua những chiếc áo kiểu nam rộng dài kết hợp với quần bò, thậm chí đến giấy thể thao cũng mua kiểu nam nữ dùng chung, gắng hết mức làm giảm đi vẻ nữ tính trên người mình. Cô đã khá thành công, các nam sinh trong khoa hoàn toàn “cách điện” với cô, nhất loạt đều nói với cô còn “Lý Vũ Xuân”¹ hơn cả Lý Vũ Xuân, còn bảo nam sinh nào yêu cô thì cũng bằng việc yêu người đồng tính.

1. Một ca sĩ nổi tiếng của Trung Quốc.

Vì sao cô lại biến thành như thế này? Đương nhiên đều là vì Tịch Duệ Nam. Tuy bây giờ anh đã thay đổi rất nhiều, cô cũng vì trách nhảm anh chuyện của Đường Lâm mà cảm thấy áy náy nhưng nói đến hoá thù thành bạn... Cô có thể không còn nhắm vào anh nữa, nhưng muốn coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, qua lại như bạn bè với anh thì cô khó mà làm được.

Không chỉ cô, tin chắc Tịch Duệ Nam cũng không làm được, phải biết rằng sự oán hận trong lòng anh cũng chẳng ít hơn cô.

Lại là sẩm tối một ngày cuối tuần, theo lệ thường Bạc Hà đến Quý gia ăn cơm tối.

Cô thấy không ngon miệng, ăn rất ít, Hà Uyển quan tâm hỏi: “Sao vậy, đồ ăn không hợp khẩu vị à?”

“Không, rất ngon ạ, thời tiết nóng quá nên con không muốn ăn nhiều.”

Trái ngược với cô, Quý Vân có thể dùng từ “ăn như vũ bão” để hình dung. Cô bé đã được nghỉ hè, gần như ngày nào cũng cùng với một nhóm bạn học ra biển chơi lướt sóng, trượt nước, chơi bóng chuyền bãi biển vô cùng vui vẻ, làn da phơi nắng thành màu ong khoả khoả. Hoạt động nhiều nên ăn uống cũng ngon miệng hơn.

Quý Phong cũng ăn rất vui vẻ, anh đi công tác mấy ngày, hôm nay mới về, nói là cơm nhà ngon hơn cơm hàng, những món ăn bình thường mẹ kể làm còn hợp khẩu vị hơn cả đầu bếp lớn trong nhà hàng năm sao. Hà Uyển nghe thấy thế thì mặt mày rạng rỡ, nhưng quay sang nhìn thấy bộ dạng hờ hững với thức ăn của Bạc Hà, mặt mày lại hiện vẻ buồn bã, lo lắng.

Quý Vân vừa hùng hục ăn cơm vừa nói với Bạc Hà: “Chị Bạc Hà, chị trường kỳ ngồi làm việc trước máy tính, vận động quá ít, chức năng cơ thể chịu ảnh hưởng nhất định, cho nên mới ăn uống không ngon miệng. Chị phải tăng cường vận động mới được, hay là bắt đầu từ ngày mai, hàng ngày chị đi bơi cùng bọn em đi.”

“Cảm ơn em, nhưng chị không biết bơi.”

“Không biết có thể học mà. Em dạy chị. Em bơi rất giỏi, em và anh trai từ nhỏ đã theo bố học bơi rồi.”

“Nhưng mà chị không có hứng thú với bơi lội, không muốn học, cảm ơn em.”

Bạc Hà không thể đi bơi, cô không mặc váy, cũng chưa từng mặc loại trang phục hở hang như áo hai dây, áo quây hoặc là đồ ren, bởi vì như thế sẽ khiến cô cảm thấy thiếu an toàn, huống hồ mặc áo bơi thực sự chẳng khác gì sao với không mặc.

Quý Vân vẫn vô cùng nhiệt tình. “Chị không muốn học bơi thì cũng có thể mang phao để ngâm mình trong nước biển, mùa hè ngâm nước rất dễ chịu.”

Bạc Hà tiếp tục cảm ơn và từ chối. “Chị cũng không có hứng thú, em cứ đi một mình.”

Quý Phong nhìn cô vẻ ngạc nhiên, cười nói: “Bạc Hà, thiên tính của con người đều thích gần nước, vì sao em lại không có hứng thú vậy, có phải lúc còn nhỏ từng bị chìm trong nước không?”

Bạc Hà cười nói, đáp qua loa. “Gần như vậy.”

Sau bữa tối, Hà Uyển gọi Bạc Hà đến, nhỏ tiếng hỏi: “Mẹ vẫn cảm thấy con có tâm sự, có phải là chuyện gặp lần trước vẫn chưa giải quyết không? Nếu như vẫn cần tiền, con cứ nói với mẹ!”

Trong lòng Bạc Hà thấy ấm áp. “Mẹ, chuyện đó con đã giải quyết xong rồi, không có việc gì đâu, mẹ đừng lo lắng.”

“Vậy...nếu cần gì con còn có thể nói với mẹ bất cứ lúc nào.”

“Con biết rồi, cảm ơn mẹ!”

Lúc rời khỏi Quý gia, Quý Phong nâng nặc đòi lái xe đưa Bạc Hà về.

“Anh nghe mẹ nói, hình như gần đây em gặp chuyện khó xử, nếu cần giúp đỡ cứ nói một tiếng, đừng coi anh như người ngoài nhé.”

Hà Uyển tiết lộ với Quý Phong vài phần chuyện của cô, Bạc Hà không hề cảm thấy kỳ lạ, cô hiểu rất rõ thứ tình cảm không phải mẹ con ruột nhưng còn thân thiết hơn cả mẹ con ruột giữa mẹ và Quý Phong. Quý

Phong rất tôn trọng mẹ kế của anh, đối với cô em gái trên danh nghĩa là cô đây cũng cũng chăm sóc quan tâm giống như Quý Vân – em gái ruột của mình.

Cần nhắc hồi lâu, Bạc Hà nói thẳng: “Thật sự có chuyện muốn nhờ anh giúp đỡ, chính là người bạn học cũ lần trước An Nhiên nhờ anh giúp tìm công việc, anh có thể tiếp tục để ý giúp anh ta một chút không?”

“Đơn giản thế thôi à, đương nhiên là có thể rồi. An Nhiên nhờ anh còn không từ chối, huống hồ là em. Được, anh sẽ tìm được trong vòng một tuần, tuần sau em đến ăn cơm thì không được tiếp tục mang bộ dạng chẳng thiết ăn uống như thế này nữa nhé, mẹ nhìn thấy lại phiền lòng.”

Bạc Hà vội nói: “Không cần gấp như vậy, anh tìm từ từ cũng không sao cả, bởi vì người bạn học đó còn phải nghỉ một tháng nữa mới có thể đi làm. Trước đó, anh ta bị tai nạn ngoài ý muốn nên phải phẫu thuật nằm viện, mới xuất viện chưa được mấy ngày.”

“Bị tai nạn ngoài ý muốn phải phẫu thuật nằm viện, đã xảy chuyện gì vậy?Ồ, hôm đó em sốt ruột tìm mẹ mượn tiền có phải là để nộp phí phẫu thuật không? Bây giờ không có mấy vạn tệ thì không làm phẫu thuật được đâu.”

Đầu óc Quý Phong cũng thật là nhanh nhạy, thoát cái đã liên hệ chuyện món tiền kia và phí phẫu thuật với nhau, Bạc Hà không phủ nhận, cũng chẳng thể phủ nhận.

“Em và người bạn đó chỉ là quan hệ bạn bè bình thường phải không, lúc đầu An Nhiên muốn em nhờ anh tìm việc làm giúp cậu ta nhưng em không chịu, lần này có phải là nể mặt An nhiên nên mới mở miệng nhờ anh không?”

“Coi như là thế đi.”

Nguyên do trong đó, Bạc Hà thực sự không muốn nói nhiều, Quý Phong nhìn mặt hiểu ý nên cũng không hỏi thêm gì nữa.

Quý Phong lái xe đưa Bạc Hà đến dưới chung cư, sau khi cô cảm ơn thì một mình lên nhà. Vừa vào cửa, điện thoại liền đổ chuông, là An Nhiên gọi đến, giọng nói vô cùng căng thẳng: “Bạc Hà, Phó Chính xảy ra chuyện rồi.”

Khi hai cảnh sát dưới sự dẫn đường của A Mạn tìm đến căn hộ chung cư mini của An Nhiên, cô vừa mới hầm xong nồi canh gà, chuẩn bị ăn tối với Tịch Duệ Nam. Lúc ấy mặt cô đầy vẻ ngạc nhiên, chẳng hiểu vì sao lại có hai người mặc cảnh phục không mời mà đến.

A Mạn nói với An Nhiên: “Lúc mình tăng ca, hai anh cảnh sát này tìm đến tạp chí, bọn họ hỏi có phải một cô biên tập viên trong tạp chí có bạn trai là cảnh sát không, họ có chuyện quan trọng tìm cô ấy, mình đoán là bọn họ tìm cậu nên đã hỏi kĩ, người cảnh sát mà họ nói quả nhiên là Phó Chính, cho nên dẫn họ đến gặp cậu.”

Trước mặt Tịch Duệ Nam, An Nhiên nhanh chóng thanh minh: “Hai anh cảnh sát, tôi và Phó Chính đã chia tay rồi, xin hỏi hai vị tìm tôi có việc quan trọng gì vậy?”

Hai cảnh sát vô cùng ngạc nhiên. “Cái gì, hai người đã chia tay rồi?”

“Đúng vậy, mới chia tay mấy ngày trước.”

Hai cảnh sát ngơ ngác nhìn nhau hồi lâu không nói, An Nhiên lại hỏi: “Xin hỏi hai người tìm tôi có chuyện gì vậy?”

Hai cảnh sát đó, một người lớn tuổi, một người còn trẻ, người trẻ tuổi như sức hiểu ra, ánh mắt sắc như dao lần lượt nhìn An Nhiên và Tịch Duệ Nam, rõ ràng đã suy đoán nguyên nhân chia tay của An Nhiên và Phó Chính, anh ta lập tức thay đổi thái độ, không cần thân thiện nữa. “Hơn một tiếng trước, lúc Phó Chính tuần tra trên đường bị một chiếc xe do tài xế say rượu đâm phải, bây giờ đang cấp cứu ở bệnh viện thành phố. Chúng tôi đã thông báo cho bố mẹ của cậu ấy, lại nghĩ cách thông báo cho bạn gái của cậu ấy. Chúng tôi không có tên tuổi và số điện thoại liên lạc cụ thể của cô, chỉ có đồng nghiệp cùng tuần tra với cậu ấy ở khu vực gần toà soạn của các cô từng nghe cậu ấy nói là cô đang làm việc tại đó, nên mới tìm đến. Không ngờ cô đã chia tay với Phó Chính, còn có niềm vui mới rồi, đã vậy thì không làm phiền cô nữa.”

Vừa nói hết lời, anh ta tức giận dùng dùi hất cửa rồi đi, người còn lại thở dài đi ra theo. An Nhiên cũng sờ nửa ngày mới vực tỉnh, đuổi theo muốn hỏi xem thương thế của Phó Chính thế nào, nhưng đã chẳng thấy bóng dáng bọn họ đâu nữa.

“Bạc Hà, bây giờ trong lòng mình rất loạn. Tại sao bọn mình vừa chia tay, Phó Chính đã xảy ra chuyện, anh ấy phản xạ nhanh như vậy lại không tránh được một chiếc xe hơi. Cậu nói xem, có phải là... vì mình đề nghị chia tay khiến anh ấy mất tinh thần nên mới dẫn đến chuyện ngoài ý muốn không?”

Quả thật có khả năng này, nhưng An Nhiên đã vô cùng hoảng loạn rồi, Bạc Hà không muốn tăng thêm áp lực cho cô ấy, bèn an ủi: “Cậu đừng có nghĩ như vậy, anh ấy là cảnh sát, thân thể và tố chất tâm lý mạnh hơn người thường, tai nạn bất ngờ lần này chắc không liên quan đến chuyện chia tay của người đâu.”

Lời an ủi của Bạc Hà được chứng minh là đúng. Tin tức tài xế uống rượu say điều khiển xe đâm người liên hoàn trên một đoạn đường tấp nập trong thành phố đã được đăng tải trên các trang báo mạng của thành phố. Bọn họ còn tập trung đưa tin về một cảnh sát tuần tra đã anh dũng cứu người, khi chiếc xe mất kiểm soát liên tiếp đâm, vào bốn người rồi lại hướng về phía một người phụ nữ trung niên, anh đã bất chấp nguy hiểm xông đến đẩy người phụ nữ đó ra, bản thân bị chiếc xe đâm vào bay ra xa mấy mét, bây giờ đang được cấp cứu ở bệnh viện thành phố.

An Nhiên quyết định đến bệnh viện thăm Phó Chính. “Tuy bọn mình đã chia tay, nhưng dù sao vẫn là bạn bè, bây giờ anh ấy cấp cứu ở bệnh viện, mình không thể không đi thăm anh ấy.”

“Mình cũng đi, cậu đợi mình gọi xe đến đi cùng cậu.”

Bạc Hà đi taxi đến dưới lầu nhà An Nhiên đã thấy cô ấy đứng đợi trước cửa toà nhà. Mặt mày An Nhiên đầy vẻ căng thẳng và lo lắng, rõ ràng không phải con chiên Thiên Chúa giáo cũng chẳng phải là đệ tử Phật giáo, nhưng cô ấy không ngừng làm dấu thánh ở trước ngực miệng thì lầm bầm khấn A Di Đà Phật, cầu xin phù hộ cho Phó Chính bình an thoát nạn.

Lúc Bạc Hà mở cửa xe gọi cô ấy, đột nhiên như có linh cảm ngẩng đầu lên nhìn, thấy Tịch Duệ Nam sắc mặt trắng bệch đứng trước cửa sổ tầng ba. Ánh mắt hai người chạm nhau, anh lập tức cúp mắt xuống, quay người rời đi, bóng dáng gầy gò biến mất sau cửa sổ.

Trong lòng Bạc Hà hơi rung động. “An Nhiên, gọi điện thoại bảo A Mạn giúp cậu một chút đi.”

Trong lòng đang rối rắm, An Nhiên chẳng hiểu gì cả. “A Mạn có thể giúp mình cái gì?”

“Giúp cậu trông chừng Tịch Duệ Nam, anh ta không phải người ngốc, chắc sẽ đoán được chuyện chia tay của cậu và Phó Chính có liên quan đến anh ta. Bây giờ Phó Chính xảy ra chuyện, trong lòng anh ta có thể mặc kệ mọi chuyện sao? Chưa biết chừng sẽ lạng lẹ bỏ đi đó.”

Cùng lúc Bạc Hà và An Nhiên chạy đến bệnh viện, bố mẹ của Phó Chính vừa khéo cũng được xe của Sở Cảnh sát phái đi đón đưa đến.

Bố mẹ của Phó Chính đều là công nhân của doanh nghiệp quốc doanh ở ngoại thành. Sau khi doanh nghiệp làm ăn ngày càng đi xuống, ông Phó vì lý do sức khoẻ nên đã về hưu sớm, bà Phó thì bị nội bộ doanh nghiệp cho nghỉ hưu sớm, nghề nghiệp không còn nữa, ngày tháng lại vẫn trôi qua, thế là hai vợ chồng cùng nhau kiếm kế mưu sinh khác, mở một sạp sách báo, hằng ngày đội nắng đội gió, vất vả khó nhọc, chi li chất bộp cầm cự nuôi sống gia đình nhỏ của họ. Cuộc sống không dễ dàng, nhưng điều khiến bọn họ vui mừng chính là cậu con trai độc nhất vô cùng có chí, sau khi tốt nghiệp cấp ba thì thi vào trường cảnh sát tỉnh, sau khi tốt nghiệp trường cảnh sát lại thuận lợi thông qua kỳ thi trở thành cảnh sát tuần tra. Cũng coi như là có được bát cơm nhà nước, khiến cho người làm bố mẹ vui mừng đến mức cười không khép miệng lại được. Tuy công việc của cảnh sát tuần tra khá nguy hiểm nhưng con trai ông bà lại nói công việc tuần tra chỉ là hằng ngày đi lại quan sát ở trên đường, nghe vậy họ cũng yên tâm.

Nhưng thật không ngờ, công việc tuần tra không có bất cứ nguy hiểm gì hằng ngày chỉ đi lại quan sát ở trên đường như con trai nói lại không thái bình như vậy. Cảnh sát thực sự là nghề nguy hiểm nhất trong thời bình, ngày ngày có hy sinh, thường xuyên phải đổ máu. Khi chiếc xe cảnh sát được phái đến báo tin và đón ông bà Phó đỗ trước cửa nhà, hai ông bà liền có dự cảm xấu, vẻ mặt trở nên căng thẳng. Hai cảnh

sát đến đón họ vừa mở miệng liền khiến họ cảm thấy trời long đất lở, con trai họ quả nhiên xảy ra chuyện, đang được cấp cứu trong bệnh viện.

An Nhiên cùng bố mẹ Phó Chính ngồi trước cửa phòng phẫu thuật, cô cố gắng kiềm chế căng thẳng và sự hoảng loạn tràn ngập trong tim, khẽ giọng an ủi họ. Đây là lần đầu tiên An Nhiên gặp mặt bố mẹ Phó Chính, bởi vì họ sống ở ngoại thành, bình thường qua lại không thuận tiện lắm, mà Phó Chính lại luôn rất bận, lực lượng cảnh sát không đủ nên thường xuyên phải tăng ca, không có ngày nghỉ. Mỗi lần khó khăn lắm anh mới có ngày nghỉ ngơi thì cô lại vì công việc bận không thoát thân ra được, nên chưa có thời gian thích hợp để cùng về nhà thăm hai vị phụ huynh. Kết quả lần đầu gặp mặt lại là ở bên ngoài phòng phẫu thuật, nơi Phó Chính đang được cấp cứu.

Mẹ của Phó Chính kéo tay cô, nước mắt lưng tròng. “Cháu chính là An Nhiên à? Phó Chính đã nhắc đến cháu với bác, từ lâu bác đã muốn gặp cháu nhưng không ngờ lại gặp trong hoàn cảnh này.”

Họ đương nhiên không biết An Nhiên đã chia tay với Phó Chính, trong lòng vẫn coi cô là bạn gái của con trai. Mấy cảnh sát ở bên cạnh đều căng thẳng dùng ánh mắt ra hiệu cho An Nhiên, bảo cô đừng có phũ phàng. Xem ra hai cảnh sát đến tìm cô đã truyền tin tức đi rất nhanh, đồng nghiệp của Phó Chính đều biết cô đã chia tay anh rồi.

An Nhiên cảm thấy họ quá xem thường cô, dùng ánh mắt ra hiệu gì chứ! Vào lúc này, dù thế nào cô cũng sẽ không nói chuyện đã chia tay, nếu không thì chẳng phải càng khiến bố mẹ anh bị dả kích sao?

Đến gần sáng, Phó Chính mới được đẩy ra khỏi phòng, phẫu thuật. Ngoài việc bị gãy xương ở nhiều chỗ, não của anh bị chấn thương nghiêm trọng nhất. Bác sĩ tuyên bố họ đã cố gắng hết sức rồi, có thể tỉnh lại được hay không thì phải xem ý chí và vận may của bệnh nhân. Điều này đương nhiên không phải là tin tốt, bác sĩ còn chưa nói hết, ông Phó đã ôm lấy ngực, gục đầu xuống, mọi thứ lại rối tung lên.

Ngày hôm nay đối với Phó gia thực sự là một ngày vô cùng bất hạnh, sau khi Phó Chính vì công việc mà bị thương, rơi vào tình trạng hôn mê sâu, ông Phó lại vì bị kích động mà lên cơn đau tim, hai bố con cùng nằm viện.

Trong tình hình thế này, An Nhiên càng không thể rời đi. Bà Phó cũng lớn tuổi rồi, một mình không thể chăm sóc cả chồng lẫn con trai. Hơn nữa Phó Chính vẫn chưa qua được giai đoạn nguy hiểm, với tư cách là “bạn gái”, cô làm sao có thể không túc trực ở bên cạnh chứ?

Nhóm người của đội cảnh sát tỏ ra rất không yên tâm về An Nhiên, có vị tự xưng là cảnh sát Trương còn kéo riêng cô đến một bên, nhỏ giọng làm công tác tư tưởng. “Chúng tôi biết cô đã chia tay với Phó Chính rồi, nhưng tình hình bây giờ, cô cũng thấy rồi đó, bố cậu ấy không chịu nổi sự dả kích này nên đã đổ bệnh, nếu cô lại nói cô và Phó Chính đã chia tay nên không muốn ở lại bên cạnh cậu ấy, mẹ cậu ấy có thể tiếp nhận được sự dả kích hết lần này đến lần khác như thế không? Suy cho cùng cô và Phó Chính cũng từng có khoảng thời gian tốt đẹp, cũng không muốn nhìn thấy gia đình ba người nhà họ đều nằm viện đúng không?”

An Nhiên không chần chừ đáp: “Trương Đội, anh yên tâm, chuyện này tôi cũng biết nên làm thế nào. Tối hôm nay, tôi đã đến rồi thì nhất định sẽ làm người tốt đến cùng, tôi sẽ ở lại bên cạnh Phó Chính.”

Sau khi Bạc Hà biết quyết định của An Nhiên liền gơ ngón tay cái lên tỏ ý khen ngợi.

An Nhiên thở dài. “Bạc Hà, bây giờ mình bắt buộc phải ở lại bệnh viện chăm nom Phó Chính, Tịch Duệ Nam phải làm thế nào? Mình nhất thời không chăm sóc cậu ấy được, hơn nữa Phó Chính xảy ra chuyện thế này, cậu ấy chắc chắn sẽ không ở lại chỗ của mình. Nhưng cậu ấy có thể đi đâu? Cậu ấy còn cần người chăm sóc nữa.”

Đây thực sự là vấn đề nan giải, thương thế của Phó Chính dù tiến triển tốt hay xấu, nhất thời An Nhiên không thể bỏ đi được. Vậy Tịch Duệ Nam vừa mới xuất viện để ai chăm sóc đây? Bạc Hà vẫn còn đang trầm ngâm, An Nhiên đã nghĩ ra một cách. “Bạc Hà, chỉ có thể là cậu cho cậu ấy ở nhờ thôi.”

Bạc Hà sững sờ. “Cái gì, muốn mình cho anh ta ở nhờ hả?”

“Cậu đừng có vội vàng cự tuyệt, cậu cũng nói cậu ấy phải phẫu thuật nằm viện là do lỗi của cậu mà, cho nên cậu mới mượn tiền để cứu cậu ấy, đã cứu rồi thì cậu phải chịu trách nhiệm đến cùng chứ.”

An Nhiên vừa dứt lời, điện thoại của cô ấy đã đổ chuông, là A Mạn gọi đến, nói vừa ngăn Tịch Duệ Nam ở cửa, anh chàng quả thật định nhân lúc đêm khuya lặng lẽ rời đi.

“Làm thế nào đây? A Mạn bảo cậu ấy rằng muốn đi cũng phải đợi mình quay về nói một tiếng rồi hẵng đi, còn bảo ở mấy ngày như thế này chưa cảm ơn một tiếng đã lặng lẽ rời đi thì thật không có tình nghĩa, nên mới tạm thời giữ cậu ấy lại được. Nhưng suy cho cùng cậu ấy sẽ không ở lại lâu, mình làm sao yên tâm để cậu ấy một mình đi được chứ? Bạc Hà, cậu nói xem rốt cuộc phải làm thế nào?”

Suốt đêm Tịch Duệ Nam không ngủ được, khi trời hửng sáng, nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ dần rõ hơn, anh càng lo lắng trong lòng. An Nhiên ở lại bệnh viện cả đêm chưa về chứng tỏ tình trạng của Phó Chính không ổn định. Không biết là hôm nay cô ấy có về không? Nếu như cô ấy về, anh sẽ nói lời từ biệt và cảm ơn sự chăm sóc của cô mấy ngày nay; nếu như không về, vậy anh chỉ có thể để lại một mảnh giấy rồi rời đi.

Anh thực sự không thể tiếp tục ở lại. Tối qua, A Mạn chắc chắn đã được nhờ vả, vô cùng tận tình làm việc, hề nghe thấy tiếng mở cửa là lại chạy ra chặn anh. Hôm nay, cô ấy phải đi làm, không thể tiếp tục giữ anh được nữa, anh nhất định phải rời đi.

Sau khi rời khỏi chỗ này thì sẽ đi đâu đây? Tịch Duệ Nam biết mình cần có một nơi để tĩnh dưỡng một thời gian. Vết thương của anh mới bắt đầu khép miệng, thân thể cũng vô cùng yếu ớt, còn phải đến bệnh viện kiểm tra định kỳ. Điều kiện sức khỏe của anh không cho phép anh lại tùy tiện thuê một chiếc giường hoặc dừng chân ở một công trường tạm bợ giống như trước đây, nó sẽ khiến vết thương đang lành của anh bị nhiễm trùng, biến chứng xấu.

Sau khi rời khỏi nơi này, anh còn có thể đi đâu? Tịch Duệ Nam vô thức cắn môi, chìm vào trầm tư.

Thoáng nghe thấy có người gõ cửa, tiếp sau đó là tiếng A Mạn bước nhanh ra mở cửa, cùng với mấy câu trò chuyện khe khẽ. Là An Nhiên quay về sao? Không đúng, nếu như cô ấy quay về thì cũng không cần gõ cửa, có lẽ là người đến kiểm tra điện nước.

Sau mấy phút, có người gõ cửa phòng của anh, có thể là A Mạn. Anh chậm chậm xuống giường, đi ra mở cửa, thân thể anh vẫn còn rất yếu, vết thương chưa lành vẫn còn đau không cho phép anh hoạt động nhanh nhẹn, thoải mái.

Căn phòng vừa mở ra, anh hết sức bất ngờ khi nhìn thấy khuôn mặt của Bạc Hà. Về mặt cô không bình thần, giọng nói khô khan: “Chỗ của An Nhiên không tiện để anh ở lại nữa, anh thu dọn đồ đạc rồi đến chỗ tôi đi.”

Tịch Duệ Nam sững sờ, đờ đẫn giống như hoá đá. Bạc Hà đón anh đến ở tạm nhà cô, để cô chăm sóc anh sao? Anh cảm thấy khó tin, vô cùng hoài nghi thị giác và thính giác của mình. Rất lâu sau, anh mới khó khan lên tiếng: “Vì... vì sao?”

Bạc Hà không nhìn anh, cúi đầu xuống nhìn mũi chân, ngữ khí rất không kiên nhẫn: “Cái gì mà vì sao? Cứu người thì cứu đến cùng, đưa Phật đưa đến Tây Thiên.”

“Cô ... như thế này... coi như là tiếp tục chịu trách nhiệm sao?”

“Coi như là vậy đi. Nhưng nguyên nhân quan trọng nhất là năm vạn tệ anh nợ tôi chưa trả đồng nào, nếu như anh lén chuồn đi mất, há chẳng phải tôi bị tổn thất lớn sao, cho nên vẫn phải trông chừng anh thì sẽ yên tâm hơn.”

Tịch Duệ Nam nhìn Bạc Hà chằm chằm, trong ánh mắt có vô số ý nghĩ phức tạp đang quay cuồng.

12. Q.3 - Chương 2: Cùng Sống Một Nhà

Bạc Hà cảm thấy mình thật ngu ngốc mới đón Tịch Duệ Nam đến sống cùng, bây giờ thì hay rồi, mời thần dễ tiền thần khó, anh ta thực sự là ì ra ở đây với cô rồi.

Cuối cùng Bạc Hà đồng ý với An Nhiên tạm thời đón Tịch Duệ Nam đến căn hộ của cô. Đáng lẽ cô nên cự tuyệt ý kiến này của An Nhiên, nhưng không biết vì sao lại bị cô ấy thuyết phục.

Lúc đầu cô dùng lý do “cô nam quả nữ không tiện sống chung một nhà” để từ chối, An Nhiên chế nhạo: “Đã là thế kỷ 21 rồi mà cậu vẫn còn nghĩ thế sao, người khác giới thuê chung nhà, nam nữ không quen biết sống chung với nhau có sao đâu.”

Có lẽ An Nhiên nhớ lại chuyện xảy ra hồi lớp mười, đoán Bạc Hà kiêng dè việc sống chung với Tịch Duệ Nam, liền nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại rằng Tịch Duệ Nam bây giờ tuyệt đối là chính nhân quân tử, trong thời gian sống ở chỗ cô ấy, lời nói hành động, cử chỉ đều vô cùng cẩn thận, thực sự có thể nói là phi lễ vật thị, phi lễ vật thính¹, cô không cần lo lắng anh sẽ có hành vi vượt quá khuôn phép. An Nhiên còn nói với cô rằng: “Tịch Duệ Nam đến giờ cũng chưa từng có bạn gái, nói là cảm thấy vô nghĩa. Cậu ấy hình như thật sự không có hứng thú với con gái, mình và A Mạn là hai mỹ nữ cũng không khiến cậu ấy động lòng được, huống hồ là người có bộ dạng nam tính như cậu, cho nên cậu yên tâm một trăm hai mươi phần trăm là cậu ấy sẽ không làm phiền cậu đâu.”

1. Câu nói trong Khổng Tử ngữ lục, có nghĩa là thứ không hợp lễ thì không nhìn, điều không hợp lễ thì không nghe.

Bạc Hà nghe thấy thế thì trong lòng rúng động, rất lâu không đáp, An Nhiên chớp thời cơ, nói: “Không lên tiếng mình coi như cậu đồng ý rồi đó.”

Mặt cứng như gỗ không chút biểu cảm, Bạc Hà đưa Tịch Duệ Nam về căn hộ của mình, nghĩ đến việc ít nhất trong vòng một tháng cô phải sớm chiều ở cùng anh, cảm giác trong lòng cũng không biết phải hình dung như thế nào.

Tâm trạng của Tịch Duệ Nam chắc cũng giống như cô, cả đoạn đường đều trầm mặc không nói. Sau khi vào phòng khách, nhìn thấy di ảnh của Bạc Gia Khánh treo trên tường, anh mới ngạc nhiên thốt lên: “Bố cô... cũng qua đời rồi?”

Chữ “cũng” kia khiến cô lập tức có phản ứng, đáp lại bằng một câu hỏi giống hệt như vậy: “Mẹ anh... cũng qua đời rồi?”

Anh im lặng một lát. “Mẹ tôi qua đời rồi.” Giọng nói vô cùng đau khổ khiến bầu không khí tràn ngập sự bi thương.

Cô vô thức nhìn anh một cái, khuôn mặt trắng xanh, biểu cảm bi thương, mắt hơi ươn ướt. Rõ ràng việc mẹ anh qua đời khiến anh chịu một sự đả kích lớn, mang đến cho anh sự tổn thương và nỗi đau sâu sắc.

Cô có thể hiểu tâm trạng của anh. Khi bố bị bệnh rồi rời bỏ thế gian, cảm giác đau đớn đó khiến cô khóc đến đứt từng khúc ruột, hận đến mức thần Phật cùng phẫn. Vì sao bố của người khác có thể sống thọ đến hết tuổi trời, còn bố cô lại phải rời nhân thế quá sớm như vậy? Cô chỉ có thể làm con gái của bố được hai mươi tư năm, bố còn từng nói, cho dù cô sống đến sáu mươi tuổi thì trong mắt ông, cô vẫn là con gái nhỏ không trưởng thành. Nhưng cô lại không có phúc được làm cô con gái nhỏ của bố nữa rồi. Người thương yêu cô nhất trên thế giới này đã đi rồi, từ nay cô sống trên thế gian này không còn có bố nữa.

Đồng bệnh tương liên, một cảm giác bi thương từ đáy lòng Bạc Hà dâng lên. “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Năm hai đại học, tai nạn xe.” Bấy chữ đơn giản, chứa đựng sự chua cay và thương xót vô hạn.

Cô trầm mặc rất lâu. “Kim nén đau thương, chấp nhận biến cố.”

Lời an ủi bình thường nhất lại giành được sự cảm kích từ tận đáy lòng anh, thể hiện rõ trong ngữ khí: “Cảm ơn.”

Đây là lần đối thoại hoà bình nhất giữa hai người bọn họ kể từ lúc trùng phùng cho đến nay.

Sau khi Tịch Duệ Nam vào sống trong căn hộ của Bạc Hà, cô không hề có cảm giác bị làm phiền.

Anh rất yên tĩnh, có lúc yên tĩnh đến mức như không tồn tại. Đa số thời gian, anh chỉ ở trong phòng ngủ dành cho khách, ít khi ra khỏi phòng.

Còn Bạc Hà cũng chủ yếu ở trong phòng ngủ của mình, đây cũng là phòng làm việc của cô, bàn máy tính đặt ngay bên cạnh giường, trên tủ đầu giường có một bình nước lớn và mấy túi đồ ăn như bánh ngọt, lương

khô, lúc về mệt có thể uống nước và ăn lót dạ. Bình thường ngoài lúc đi nhà vệ sinh ra, cô có thể cả ngày không ra khỏi phòng một bước.

Bây giờ đương nhiên không thể giữ nếp sinh hoạt như trước nữa, có một bệnh nhân đang dưỡng bệnh ở trong nhà, hằng ngày cô phải ra ngoài mua đồ ăn, một ngày nấu cơm ba bữa. Chỉ những lúc ăn cơm, hai người mới chạm mặt trong phòng ăn, còn thời gian khác thì ai ở phòng người đó, hai bên không can thiệp vào cuộc sống của nhau.

Bạc Hà không biết Tịch Duệ Nam cả ngày ở trong phòng làm gì, căn phòng dành cho khách đó không lớn, chỉ có một chiếc giường, một tủ quần áo, thêm một bộ bàn ghế, anh ở bên trong cả ngày trời chắc là rất buồn chán.

Có lần cửa phòng đó không đóng chặt, Bạc Hà ra khỏi phòng đi vệ sinh, cửa phòng ngủ của cô đóng vào mở ra khiến cửa phòng ngủ bên cạnh rung lên, mở hé ra một khe nhỏ, cô liếc mắt nhìn vào thấy Tịch Duệ Nam đang nằm trên giường, hai tay gối sau đầu, đờ đẫn nhìn trần nhà, ánh mắt thất thần, ngẩn ngơ nằm đó.

Ngập ngừng hồi lâu, cuối cùng cô vẫn không gõ cửa, nhưng lúc ăn tối, cô như đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, tiện miệng nói: “Hằng ngày anh ở trong phòng rất buồn chán phải không? Nếu rảnh rỗi thì có thể đến phòng khách xem tivi.”

Sự quan tâm của cô thể hiện rất bình thản, rõ ràng khiến Tịch Duệ Nam thấy bất ngờ. Ngơ ngác một lúc, anh mới khẽ giọng nói: “Không cần đâu, tôi sợ ngồi trong phòng khách cô sẽ thấy bất tiện.”

Bạc Hà nhất thời không hiểu. “Anh ở phòng khách xem tivi, tôi ở trong phòng vẽ tranh, anh lại chẳng làm ảnh hưởng được đến rồi, có gì bất tiện chứ?”

Anh do dự một chút rồi thấp giọng nói ra lý do: “Lúc tôi sống ở nhà An Nhiên, có hôm A Mạn tặng ca đến sáng sớm, ngày hôm sau ngủ bù đến hơn mười giờ sáng, mơ màng dậy đi vệ sinh, nhất thời quên mất tôi đang sống nhờ ở đó, chỉ mặc chiếc váy ngủ dai dầy ít vải đi ra ngoài... đụng mặt ở phòng khách... hai bên đều rất lúng túng. Sau đó, tôi cố gắng chỉ ở trong căn phòng nhỏ không ra nữa.”

Quả nhiên là phi lễ vật thị, Bạc Hà vô thức nhìn anh bằng một ánh mắt sâu xa. Anh miễn cảm phát giác ra ánh mắt này của cô, nhanh chóng phản ứng, ánh mắt sáng lên khác thường, trong hai đồng tử như có thêm ngọn lửa giận dữ. “Cô không tin lời tôi? Cô không tin là tôi sẽ tránh đi? Cô nghĩ tôi háo sắc nhìn chăm chăm cô ấy mới là sự thật nhỉ? Trong mắt cô tôi chính là một tên...”

Tịch Duệ Nam không nói tiếp nữa, chỉ hít sâu một hơi, cứng nhắc kìm lại hai chữ đã dâng lên đến miệng. Hai chữ đó là cây si nhục Bạc Hà xây lên trong thời niên thiếu của anh, anh không phục, anh không nhận, anh không có lúc nào là không cảm hận nó.

“Tôi không có ý đó.” Bạc Hà phát hiện sự miễn cảm của Tịch Duệ Nam chỉ nhiều thêm chứ không hề ít hơn so với ngày xưa, cô chỉ muốn giải thích nhưng không biết phải nói thế nào. “Tôi chỉ cảm thấy... anh trước đây... dù sao tính tình dễ kích động... bây giờ rốt cuộc trưởng thành rồi... có thay đổi là chuyện tốt.”

Đôi mắt Tịch Duệ Nam càng sáng đến dọa người. “Cô là muốn khen tôi lãng tử quay đầu quý hơn vàng sao?”

Cô nhận ra anh càng tức giận hơn, bởi trong lời nói áp úng của cô lại rõ ràng biểu đạt ý tứ về sự “cải tà quy chính” kia. Anh vẫn giống hệt chín năm trước, không chịu thừa nhận mình có lỗi, kiên trì cho rằng tất cả sai lầm ngày trước đều là do vô tâm. Nhưng sai chính là sai, bất luận cố tình hay vô ý, vì sao anh không chịu đối diện với điều này?

Tính cách của Bạc Hà cũng không phải ôn hoà, đối mặt với sự hung hăng bức người của anh, cơn tức giận giống như ngọn lửa từng chút, từng chút lan dần, lời lẽ bông chốc không còn khách khí nữa: “Đúng là lãng tử quay đầu quý hơn vàng, năm đó trong một tháng anh đã hai lần vào đồn công an, mà hai lần đều suýt phải vào trại quản giáo thanh thiếu niên, so với biểu hiện của anh bây giờ, làm sao lại không coi là lãng tử quay đầu quý hơn vàng chứ?”

Một chuỗi lời lẽ nồng nặc mùi thuốc súng khiến Tịch Duệ Nam tức giận đến đờ ra, một hồi lâu anh không nói gì, chỉ có đôi mắt giận dữ nhìn chăm chăm vào Bạc Hà, bàn tay nắm chặt đũa khiến khớp xương trắng

bạch. Đột nhiên “phập” một tiếng, đôi đũa gãy rời, bát cơm cũng bị xô rơi xuống lăn nửa vòng, cơm văng ra ngoài hơn một nửa, rơi vãi khắp mặt bàn.

Bạc Hà thất kinh, lập tức nặng nề đặt bát đũa xuống bàn, lông mày dựng lên, giọng nói đầy vẻ khó chịu: “Tịch Duệ Nam, anh có ý gì chứ? Tôi không tính hiềm khích trước kia, có lòng tốt cho anh ở nhờ, vậy mà anh còn tỏ thái độ với tôi nữa? Chẳng phải chỉ là nói mấy câu đúng sự thực mà anh không thích nghe thôi sao? Nếu anh không thích nghe, vậy anh có thể đi bất cứ lúc nào.”

Nghe cô nói vậy, sắc mặt của Tịch Duệ Nam càng khó coi, mặt mày cũng bị cơn phẫn nộ co kéo trông vô cùng lạnh lùng, sự dữ tợn. Cặp mắt gườm gườm nhìn Bạc Hà như hai trái hỏa tiễn nếu như có thực, nhất định có thể tạo thành hai động lớn trên mặt cô.

“Đi thì đi.”

Anh đột ngột đứng dậy, đi thẳng vào phòng ngủ dành cho khách, vì đi quá nhanh làm ảnh hưởng đến vết thương, bước chân anh bỗng ngừng lại, hơi khom người xuống ôn lấy vết mổ trước ngực, hít sâu một hơi rồi mới đi tiếp. Sau khi vào phòng, anh nặng nề hất mạnh cánh cửa, trong phòng truyền ra âm thanh lạt hòm gổ tử, anh đang đang thu dọn hành lý.

Bạc Hà ngồi một mình trong phòng ăn, nhìn bàn ăn với hai món ăn một món canh gần như còn chưa được đụng đũa, ánh mắt đầy vẻ buồn bã. Vốn dĩ là nói chuyện có ý tốt, vì sao cuối cùng lại thành ra thế này. Vừa tức giận là cô liền chẳng nghĩ ngợi gì lên tiếng đuổi anh đi, anh lập tức thu dọn đồ đạc định rời đi, giờ cô bình tĩnh lại rồi. Mới đón anh đến ở được mấy ngày đã làm người ta tức giận bỏ đi, cô đang làm cái gì vậy? Chi bằng ngay từ đầu dứt khoát mặc kệ anh sống chết ra sao thì ra, bây giờ mười phần đã quản đến chín, một phần cuối cùng lại làm hỏng mất tất cả công lao trước đó, thật không đáng! Hơn nữa, bây giờ anh là một bệnh nhân, người bệnh bình thường đều vì thân thể đau đớn dẫn đến việc dễ nổi nóng, tâm lý buồn bực, hà tất phải so đo với anh chứ?

Bạc Hà hối hận vì nhất thời không kiềm chế được tính tình, làm cho cục diện trở thành không thể giải quyết được như thế này, bây giờ phải làm sao đây? Người ta bị cô đuổi đến mức muốn thu dọn đồ đạc muốn đi rồi, cho dù giờ cô xuống nước níu giữ thì với tính khí của Tịch Duệ Nam cũng chưa chắc sẽ chấp nhận.

Đang không biết nên làm thế nào thì cửa phòng ngủ cho khách lại mở, Tịch Duệ Nam bước ra, vẻ mặt bình tĩnh, hai tay trống không. Anh không nhìn Bạc Hà, chỉ chậm chậm đi đến trước bàn ăn rồi ngồi xuống, lại bưng nửa bát cơm còn lại lên cúi đầu ăn, như thể chuyện vừa rồi chưa hề xảy ra, anh vẫn yên tĩnh ăn cơm của anh.

Bạc Hà mất nửa ngày mới phản ứng lại được, ngơ ngác ngồi xuống bên cạnh nhìn anh.

Chậm chậm nuốt miếng cơm trong miệng, Tịch Duệ Nam chậm chậm nhìn bát cơm trong tay, cất tiếng, giống như đang nói cho nó nghe vậy, khẩu khí vô cùng ngoan cố: “Tôi chẳng đi đâu cả, tôi cứ ở đây. Tôi bị thương là do cô, cô đã nói sẽ có trách nhiệm với hành vi của mình, vậy trước khi tôi hoàn toàn bình phục, cô không thể đuổi tôi đi.”

Lúc Bạc Hà đến bệnh viện thăm Phó Chính, An Nhiên rất quan tâm hỏi thăm Tịch Duệ Nam sống ở chỗ cô như thế nào. Cô không nói cụ thể, chỉ bảo hai bên yên ổn vô sự, hằng ngày đều ai ở phòng người đó, không làm phiền đến nhau.

An Nhiên tin là thật. “Mình đã nói rồi mà, cậu ấy qua đó sống sẽ không làm ảnh hưởng đến cậu đâu. Cậu ấy rất yên tĩnh, có lúc cả ngày cũng không nói quá ba câu, hoàn toàn không phải là tính khí ngạo mạn, dễ kích động như hồi lớp mười nữa. Cậu ấy thực sự thay đổi rất nhiều.”

Bạc Hà mỉm cười khổ, thay đổi rất nhiều sao? Chưa chắc. Yên tĩnh, trầm mặc chỉ là một lớp áo khoác do thời gian và hoàn cảnh sống của những năm qua trao tặng cho anh, trong xương cốt anh, thực sự vẫn là cậu thiếu niên kích động của năm đó.

Cô chuyển chủ đề: “Phó Chính vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại sao?”

An Nhiên đã ở bệnh viện túc trực bên Phó Chính năm ngày rồi, anh vẫn trong trạng thái hôn mê sâu, tình hình không có gì thay đổi, bác sĩ nói, nếu tiếp tục như thế này, không loại trừ khả năng sẽ thành người thực vật.

Chẩn đoán của bác sĩ đương nhiên mọi người không dám nói với bố mẹ Phó Chính biết, không thể để cả hai cụ già đáng thương cùng ngã gục. Lãnh đạo lớn nhỏ bên phía cảnh sát lần lượt đến thăm, gần như ai cũng tìm An Nhiên nói mấy câu. Nội dung phần lớn giống nhau, đều là xin cô trong thời điểm quan trọng này, nhất quyết đừng giữ tay bỏ mặc, giúp bố mẹ Phó Chính trụ vững. Nói đi nói lại, nói tái nói hồi, ý đại khái là chỗ này cần có cô ấy, vô cùng cần cô ấy, giống như trái đất không thể không có mặt trời. Thậm chí bên tạp chí, phía cảnh sát cũng phái người đến xin nghỉ giúp cô, tạp chí vô cùng phối hợp, thoải mái phê chuẩn cho cô nghỉ một tháng có lương để cô đi chăm sóc “người bạn trai anh dũng xả thân cứu người.”

An Nhiên nói những điều này với Bạc Hà, cười khổ. “Mình không thoát thân nổi rồi, trừ phi lương tâm của mình để cho chó ăn mất rồi mới có thể không lo, không quan đến sự sống chết của cả nhà Phó Chính lúc này.”

Lời lẽ nghe như là oán trách nhưng Bạc Hà lại hiểu rất rõ cô bạn thân nhiều năm của mình. “Cậu không bỏ đi, không phải hoàn toàn vì lương tâm của cậu mà bởi vì cậu thực sự vẫn còn tình cảm với Phó Chính. Vào lúc này, cậu không thể vứt bỏ anh ấy được.”

An Nhiên nhìn Phó Chính đang hôn mê trên giường bệnh, rất lâu sau mới trả lời Bạc Hà: “Có lẽ vậy. Vào thời khắc nghe tin anh ấy xảy ra chuyện, trái tim mình như nhảy ra khỏi ngực.”

Khi Bạc Hà rời khỏi phòng bệnh, An Nhiên tiễn cô ra tận cửa, vừa khéo gặp một cô gái trẻ ôm hoa tươi đi vào.

Phòng bệnh của Phó Chính là phòng riêng, trong phòng tiếp khách bên ngoài, hoa tươi, trái cây và thực phẩm bổ chất đầy khắp nơi. Thời đại internet, sơ yếu lý lịch và ảnh của chàng cảnh sát anh dũng vì xả thân cứu người mà trọng thương nằm viện đã được đăng tải lên các diễn đàn lớn. Trong ảnh Phó Chính mặc cảnh phục, anh tuấn phong độ, được các cư dân mạng nhất loạt bình chọn là cảnh sát anh dũng nhất, cũng đẹp trai nhất. Rất nhiều công dân mang quà đến thăm anh, trong đó không thiếu những cô gái trẻ đơn thuần ôm lòng ngưỡng mộ mà đến.

Bọn họ phần lớn đều mang hoa tươi đến thăm, yêu cầu phải được gặp mặt anh hùng một lần mới đi, đương nhiên chỉ có thể nhìn thấy Phó Chính nằm trên giường bệnh trong phòng ngăn cách bởi một tấm kính. Anh vẫn đang hôn mê, khí sắc rất kém, bộ dạng cũng không được đẹp, hoàn toàn không thể đem ra so sánh với người cảnh sát trẻ tuổi, đẹp trai, khí thế ở trên bức ảnh kia. Lại nghe thêm tình hình bệnh rất xấu, có thể trở thành người thực vật nữa, thế là rất nhiều cô gái đều đứng nhìn một cái rồi rời đi.

Đây là một xã hội hiện thực, sự ngưỡng mộ nhất thời là một chuyện, trách nhiệm cả đời lại là một chuyện khác, ai nguyện ý dùng sự ngưỡng mộ nhất thời để đổi lấy trách nhiệm cả đời?

An Nhiên đưa Bạc Hà ra khỏi phòng bệnh, sau đó đứng im ở trước cửa. “Mình đoán cô ấy chắc sẽ đi ra ngoài trong vòng hai phút.”

Suy đoán của cô ấy vô cùng chuẩn xác, cô gái trẻ kia quả nhiên không đến hai phút đã đi ra ngoài, bước chân vội vã mất hút ở chỗ rẽ hành lang. Bạc Hà dùng ánh mắt đầy vẻ cảm thông nhìn theo cô ta. “Kỳ vọng càng lớn thì càng thất vọng. An Nhiên, sở dĩ cậu ở lại đây hoàn toàn là vì cậu có tình cảm với anh ấy. Nhưng nếu Phó Chính thật sự trở thành người thực vật, cậu định làm thế nào?”

Đối với vấn đề này, An Nhiên lại tỏ ra có lòng tin trăm phần trăm. “Anh ấy sẽ không biến thành người thực vật.”

Giọng nói kiên định khiến Bạc Hà thấy kinh ngạc, bởi vì nghe có vẻ đó không phải là một sự tin tưởng mù quáng, mà hoàn toàn có căn cứ chắc chắn.

“Cậu dám chắc chắn như vậy sao, có phải là bác sĩ có chẩn đoán mới nhất rồi không?”

“Mặc kệ bác sĩ, tin tức họ đưa ra đều không lạc quan, nhưng mình... mình có căn cứ và lòng tin. Phó Chính nhất định sẽ tỉnh lại, hơn nữa sẽ chẳng bao lâu nữa đâu.”

Từ bệnh viện đi ra, Bạc Hà tiện đường mua rau mang về làm bữa tối. Khi hai món ăn, một món canh được đặt lên bàn, cũng là lúc hoàng hôn đẹp nhất, ánh tà dương tô đậm sắc vàng lấp lánh đầy cửa sổ.

Cô gõ cửa gọi Tịch Duệ Nam ra ăn cơm. Hai người ngồi đối diện nhau, nhưng đều im lặng không nói. Ngoài bát đĩa va chạm phát ra tiếng lanh canh, trong phòng ăn không còn âm thanh nào khác, cho đến khi tiếng chuông cửa phá tan không gian yên tĩnh.

Vào giờ này, Bạc Hà nghĩ chắc là nhân viên kiểm tra điện nước đến. Cô ra mở cửa, ngoài cửa không có bóng người, đang cảm thấy kỳ lạ, cạnh tường đột nhiên nhảy ra một người. Một cô bé trong bộ đồ dạo bãi biển màu xanh tảo, tóc dài tết thành hai bím lỏng, trông xinh đẹp, hoạt bát, đáng yêu, cười nói: “Chị Bạc Hà, là em đây.”

Bạc Hà kinh ngạc. “Quý Vân, sao em lại đến đây?”

“Em đến đây rủ chị cùng cả nhà ra bãi biển chơi cuối tuần, mọi người đều đi, bố mẹ và anh trai đang ở dưới lầu đợi đó, em phụng mệnh lên đây bắt chị. Bây giờ mặt trời đã xuống núi rồi, chúng ta có thể bơi, lướt sóng, đi thuyền, đều rất thú vị, còn có thể thuê thuyền đi đến đảo lớn ở đối diện, trải qua một đêm hoà mình vào thiên nhiên, chị mau thu xếp, mang hai bộ đồ để thay rồi đi cùng em đi.”

Giọng nói lãnh lút của Quý Vân nhẹ nhàng bay bổng, nói liền một tràng, hoàn toàn không để cho Bạc Hà có cơ hội cự tuyệt, nói xong liền đẩy cô vào phòng thu dọn quần áo. Vừa vào cửa, cô bé đương nhiên nhìn thấy Tịch Duệ Nam đang ngồi trong phòng ăn ngay cạnh lối vào. Quý Vân bị bất ngờ, lại ngạc nhiên, tròn tròn mắt: “Thầy giáo Tịch... sao thầy lại ở đây?!”

Kế hoạch cả nhà đi chơi cuối tuần không thành công. Hà Uyển vốn muốn cả nhà vui vẻ ra ngoài chơi hai ngày, để Bạc Hà không thể từ chối, sau khi chuẩn bị xong xuôi Quý gia mới lái xe đến đón cô, để một mình Quý Vân lên trên nhà kéo cô đi. Bạc Hà vẫn luôn thích cô em gái nhỏ hơn cô tám tuổi này, lúc em gái không nhẽo, cô đều không từ chối.

Ai biết được, Quý Vân cười híp mắt chạy lên chưa được bao lâu, lại bĩu môi phụng phịu đi xuống, nói một câu không đầu không cuối: “Con không đi nữa, con muốn về nhà!”

Hai vợ chồng họ Quý và Quý Phong không hiểu gì cả, đồng thanh hỏi: “Làm sao vậy?”

“Chị Bạc Hà lừa con.”

Hà Uyển càng ngày càng chẳng hiểu gì. “Chị lừa con cái gì vậy?”

Quý Vân không chịu nói rõ, chỉ giậm chân làm nũng. “Đúng là chị ấy lừa con.”

Sau đó không thèm lên xe nữa, một mình quay người chạy mất. Quý Phong vội vàng xuống xe đuổi theo cô bé. “Mẹ, mẹ lên lầu xem Bạc Hà có chuyện gì, Quý Vân để con lo.”

Hà Uyển buồn bã đi lên lầu, vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy một thanh niên mặc sơ mi màu xanh trong căn hộ chung cư Bạc Hà sống một mình. Bằng sự mẫn cảm và tỉ mỉ của một người mẹ, bà nhận ra được người thanh niên này không phải là khách bình thường, bằng chứng rõ ràng nhất là ngoài cửa kính phòng khách nhìn ra ban công có phơi mấy bộ đồ của nam giới, trong đó có một chiếc sơ mi màu xanh da trời sạch sẽ.

Lẽ nào Bạc Hà đang sống chung với người thanh niên này? Trước nay chưa từng nghe nói cô có bạn trai, tại sao vừa gặp mặt đã có quan hệ thân mật như thế?

Hà Uyển hỏi thăm dò: “Bạc Hà, cậu này là...”

Sau khi em gái giận dữ bỏ đi, mẹ lại lập tức tìm đến cửa, Bạc Hà cũng không biết phải ứng phó như thế nào. Lúc đầu, khi cô sống một mình ở đây, Hà Uyển thường xuyên đến. Vừa sợ cô sống không quen vừa sợ cô quá cô đơn. Sau này cô ám chỉ rằng mình quen sống một mình, không thích bị người khác làm phiền, đặc biệt là làm hội hoạ cũng cần tĩnh tâm, nghe hiểu được ý tứ của cô, Hà Uyển mới không động một tí lại chạy đến. Ngoài Hà Uyển ra, trong Quý gia, Quý Phong đến khá nhiều, thường xuyên phụng mệnh mẹ đến đón cô về nhà ăn cơm tối hoặc là đưa đồ cho cô. Quý Vân phải đi học, lại có một đám bạn học ngày ngày đi chơi với nhau, nên gần như chưa từng đến đây, ai ngờ lần này cô bé lại bất ngờ chạy đến.

Quý Vân là cô gái thông minh, vừa nhìn thấy Tịch Duệ Nam ăn cơm ở trong phòng ăn, trên chân đi dép trong nhà, đồng thời cũng để ý thấy chiếc sơ mi xanh ngoài ban công, cô bé lập tức hiểu ra. Thiếu nữ mười

sau tuổi không biết che giấu tình cảm, lập tức bộc lộ hết ra ngoài mặt: “Chị Bạc Hà, chị... và thầy giáo Tịch sống chung với nhau?!”

Bạc Hà hiểu suy đoán của trong lời cô bé, cuống quýt giải thích: “Tuy bọn chị sống cùng nhau, nhưng mà...”

Quý Vân chẳng buồn nghe liền cắt ngang: “Hai người chẳng phải vừa mới quen biết sao? Nhìn có vẻ như hai người rất thân.”

Điểm này Bạc Hà không cách nào phủ nhận. “Đúng, thực ra... bọn chị là bạn học cấp ba.”

Sắc mặt Quý Vân bỗng đỏ ửng lên. “Chị Bạc Hà, hoá ra chị đã sớm quen biết thầy giáo Tịch, chị lừa em, chị lừa em!”

Quý Vân nói xong, Bạc Hà phải sững sờ hồi lâu mới phản ứng lại được, chắc cô bé muốn nói đến chuyện đã từng dốc bầu tâm sự với chị gái, nói mình có thiện cảm với thầy giáo Tịch, nhưng cô lại không nói ra chuyện họ từng là bạn học. Cô bé tin tưởng chị gái như vậy, kể cho cô nghe bí mật về tình cảm đầu đời trong lòng mình nhưng cô lại giấu giếm việc quen biết với Tịch Duệ Nam, hơn nữa còn lặp đi lặp lại rằng cô bé không nên động lòng với anh. Bây giờ nhìn thấy Tịch Duệ Nam và cô sống với nhau, Quý Vân cảm thấy mình bị lừa gạt.

Bạc Hà cười khổ, không thể trách Quý Vân, nếu đổi lại là cô ở vào vị trí của Quý Vân, nhất định cũng sẽ cảm thấy lời khuyên của chị gái là xuất phát từ lòng ích kỷ.

Bây giờ trước câu hỏi của mẹ, Bạc Hà thở dài, trả lời: “Mẹ, đây là Tịch Duệ Nam, bạn học thời cấp ba của con.”

Vừa rồi, sau khi Quý Vân vào nhà, từ đầu chí cuối, Tịch Duệ Nam không tham gia vào cuộc đối thoại của hai chị em họ, chỉ im lặng bàng quan. Bây giờ Hà Uyển đến rồi, anh mới đứng dậy lễ phép chào hỏi: “Cháu chào cô.”

Bởi vì nhận định quan hệ của cậu thanh niên này và con gái mình không đơn giản, nên Hà Uyển đường hoàng dùng ánh mắt thăm dò quan sát, đánh giá anh. Cùng lúc, Tịch Duệ Nam cũng cẩn thận quan sát bà. Đây chính là người mẹ đã nỗ lực và lấy người khác của Bạc Hà, xem ra cuộc sống sau khi tái hôn của bà rất tốt, có thể nhìn ra được từ cử chỉ, thái độ và quần áo, trang sức trên người bà.

Đánh giá ban đầu của Hà Uyển đối với Tịch Duệ Nam ở vẻ ngoài thực sự không tìm được khuyết điểm gì. Một cậu thanh niên rất đẹp trai, chỉ có điều trông hơi xanh xao, yếu ớt, tiện miệng hỏi mới biết, hoá ra là cậu mới làm phẫu thuật, ra viện chưa được mấy ngày, còn đang trong giai đoạn dưỡng thương.

Tịch Duệ Nam giải thích một chút với Hà Uyển, vì sao anh lại ở nhờ chỗ Bạc Hà, cuối cùng nói: “Vốn dĩ cháu ở nhờ trong chung cư của một người bạn học cũ khác, nhưng sau đó không tiện nữa, Bạc Hà có lòng tốt, đón cháu đến đây sống tạm một thời gian. Cháu cũng rất ngại làm phiền cô ấy, nhưng ở thành phố này, cháu lần đầu mới đến, không có bạn bè hay họ hàng thân thích, đành mặt dày đến gây thêm phiền phức cho bạn học cũ thôi.”

Hà Uyển lúc này mới hiểu nguyên nhân ban đầu Bạc Hà tìm bà vay tiền gấp, hoá ra là thay cậu ấy nộp viện phí, xem ra người thanh niên này và Bạc Hà không đơn giản chỉ là bạn học cũ. Bà gần như chắc chắn cậu là bạn trai của Bạc Hà, yêu chim yêu cả lồng, bà dịu dàng cười. “Hoá ra là như vậy, cháu không cần phải ngại, cứ ở đây tĩnh dưỡng một thời gian. Cháu cũng là người Thanh Châu, nói ra cũng là đồng hương, khi nào sức khoẻ tốt lên, nhớ đến nhà cô chơi, cô nấu mấy món của Thanh Châu cho cháu ăn.”

“Cháu cảm ơn cô.”

Hai người nói chuyện khá là thân thiện, Bạc Hà dứt khoát không xen lời, để cho Tịch Duệ Nam giải thích chuyện sống chung nhưng không phải là kiểu sống chung như mọi người nghĩ. Không ngờ lúc nói chuyện với cô, chưa được mấy câu anh đã giống như con hổ bị chọc giận, nhe nanh múa vuốt, vậy mà nói chuyện với người lớn thì lại nho nhã, khách sáo, cũng rất biết chừng mực, vừa không quá nồng nhiệt, cũng không quá lạnh nhạt. Nếu như anh có thể nho nhã, khách sáo nói chuyện với cô như thế này, tranh chấp lần trước đã không nổ ra rồi.

Sau khi Hà Uyển hỏi rõ mọi chuyện mới rời đi, lúc xuống lầu, trong lòng bà cảm thấy hơi đáng tiếc. Đối với chuyện hôn nhân đại sự của con gái lớn, bà có dự tính khác, muốn tác thành cho Quý Phong và Bạc Hà. Bà chứng kiến Quý Phong lớn lên, vô cùng hiểu tính cách và con người anh, cảm thấy rất thích hợp với Bạc Hà, cho nên, có hay không có chuyện gì, bà luôn sai Quý Phong đến đưa đồ cho Bạc Hà, lại bảo anh cùng đón sinh nhật với cô. Lòng bà thầm mong bọn họ sau khi tiếp xúc nhiều có thể lâu ngày sinh tình, nhưng không ngờ Bạc Hà lại có bạn trai khác, xem ra tấm lòng này của bà là lo lắng uống công rồi. Vẫn còn may là bà chỉ ngấm ngấm dặt mồi nhử chưa từng nói rõ, nếu không thì bây giờ Quý Phong và Bạc Hà đều sẽ cảm thấy khó xử.

Sau khi quay lại xe, Quý Trạch Đồng hỏi vừa rồi xảy ra chuyện gì khiến Quý Vân không vui như vậy, Hà Uyển mới giật mình nhớ ra đã quên mất mục đích lên lầu lúc này. Đúng rồi, vì sao con gái nhỏ lại từ chỗ con gái lớn giận dỗi chạy ra ngoài? Lẽ nào là không vui vì chị gái có bạn trai đẹp trai? Hình như không phải thế. Hơn nữa con bé còn nói Bạc Hà lừa mình, lừa thế nào chứ?

Lúc này không tiện quay lên hỏi Bạc Hà nữa, bà đành quay về trước. Về đến nhà, Quý Phong đã đưa Quý Vân về rồi, con bé giận dỗi, khoá trái cửa phòng ngủ không chịu gặp ai.

Hà Uyển kể lại mọi điều mình thấy ở chỗ Bạc Hà cho Quý Phong, lúc anh nghe nói Tịch Duệ Nam sống nhờ nhà Bạc Hà thì vô cùng kinh ngạc, thất thanh hỏi: “Cái gì? Tịch Duệ Nam sống ở chỗ Bạc Hà?”

“Sao vậy, con quen biết Tịch Duệ Nam?”

”Mẹ, Tịch Duệ Nam chính là người lần trước con nhắc đến với mẹ, đã gặp ở sinh nhật Bạc Hà ấy. Lúc đó, anh ta là giáo viên thực tập của trường Quý Vân, khoảng thời gian đó, Quý Vân thích anh ta. Sau khi Bạc Hà phát hiện ra, lập tức nghĩ cách ép anh ta thôi việc, rồi lại khuyên Quý Vân đừng có nghĩ đến anh ta nữa. Quý Vân nói Bạc Hà lừa con bé, chắc là chỉ việc này rồi.”

Hà Uyển nghe nói mà sững sờ cả người, điều này... há chẳng phải là hai chị em gái cùng ghen tuông vì một người con trai sao? Vì sao lại thành thế này?

Quý Phong giải thích: “Không phải ghen tuông, khi đó Bạc Hà vô cùng ghét Tịch Duệ Nam, lần đó chẳng phải con đã nói với mẹ rồi sao, lúc em ấy gặp Tịch Duệ Nam thì rất khó chịu. Sau này em ấy cũng vẫn đối đầu với Tịch Duệ Nam, con biết được chỉ có hai lần. Sao bây giờ em ấy lại để anh ta sống ở nhà mình nhỉ?”

Hà Uyển nói thêm, Tịch Duệ Nam không chỉ sống ở chỗ Bạc Hà, mấy vạn tệ lần trước Bạc Hà chạy đến tìm bà mượn gấp cũng là để nộp viện phí cho Tịch Duệ Nam.

Nghe thêm chuyện này, Quý Phong càng ngẩn người, anh liên tưởng đến cuộc đối thoại lúc đưa Bạc Hà về nhà vào cuối tuần trước, cô lần nữa nhờ anh để ý tìm công việc cho người bạn cũ kia, còn nói có thể từ từ tìm, bởi vì người bạn học đó vừa làm phẫu thuật nên phải nghỉ ngơi một thời gian nữa.

Liên kết tất cả các đầu mối lại với nhau, Quý Phong lúc này mới hiểu rõ “người bạn học cũ” lúc đầu An Nhiên nhờ anh tìm việc, hoá ra là Tịch Duệ Nam – cũng chính là thầy giáo Tịch mà Bạc Hà trăm phương ngàn kế muốn đuổi đi. Tuy lúc đó anh không biết giữa Bạc Hà và Tịch Duệ Nam cụ thể đã xảy chuyện gì nhưng việc cô đuổi cùng giết tận anh ta chứng tỏ quá khứ của bọn họ không có vui vẻ gì. Nhưng tại sao sau khi anh ta bị thương, cô lại vội vàng về nhà tìm mẹ mượn tiền để nộp viện phí cho anh ta, rồi khi anh ta xuất viện còn đón về nhà chăm sóc?

Cuối cùng, vẫn là Hà Uyển dựa vào sự từng trải nửa đời người, đưa ra suy đoán hợp lý. “Mẹ nghĩ, Tịch Duệ Nam chắc chắn là bạn trai trước đây của Bạc Hà. Con bé nói là bạn học cũ thời cấp ba, chưa biết chừng còn là mối tình đầu của nó nữa. Nam sinh, nữ sinh thiếu niên rất dễ dàng yêu nhau, cũng dễ từ yêu chuyển thành hận, trường hợp của hai đứa nó có lẽ là như vậy, cho nên bây giờ mới phức tạp, rồi thành một mớ gổ mãi không ra thế này.”

Sau khi Hà Uyển rời đi, Bh chẳng còn tâm trạng ăn cơm nữa, nghĩ đến Quý Vân giận dỗi, cô thật sự không biết làm thế nào để dỗ dành con bé. Cô cũng đã từng trải qua tuổi mười sáu, biết rõ sự giận dỗi ở tuổi này, một khi giận sẽ như thế nào. Buông bát đĩa xuống, cô không muốn ăn nữa, đứng dậy chuẩn bị về phòng. Lúc này, Tịch Duệ Nam ngồi bên cạnh lại như nghĩ ra điều gì, nhìn cô, hỏi: “Vì sao Quý Vân nói cô lừa cô bé?”

Đang bận chuyện này thì anh nhắc đến, Bạc Hà tắc nghẹn. “Chuyện không liên quan đến anh, ăn cơm của anh đi.”

Tịch Duệ Nam có vẻ cũng ăn không ngon miệng, buông bát đĩa xuống. “Đồ ăn hôm nay không ngon.”

Bạc Hà nghe xong, ngơ ngác, vừa tức vừa buồn cười. “Này, anh đừng được đằng chân lân đằng đầu, đã cho anh ăn không ở không rồi, anh còn muốn kén cá chọn canh?”

“Tôi đâu có ăn không ở không!” Tịch Duệ Nam lần này không bị cô kích phát tức nữa, anh bình tĩnh cởi mấy khuy áo sơ mi trước ngực ra, để lộ vết thương trước ngực. “Tôi vì vết thương này mới đến sống ở chỗ cô. Nếu không phải vì cô, tôi có thể tiếp tục ở lại công trường xây dựng tự lực cánh sinh, chẳng cần phải đến ăn nhờ ở đậu chỗ cô, nhìn sắc mặt của cô.”

Điều này Bạc Hà không phủ nhận nổi, mắt cô vô thức nhìn vết mổ đang dần khép miệng kia, ánh mắt lại vô tình thấy cả vòm ngực để trần của anh – vòm ngực nam tính, rộng rãi, cơ bắp săn chắc. Một đường vết thương màu đỏ sẫm nằm bên trên, không những không làm nó xấu đi, trái lại còn làm tăng thêm cảm giác rất nam tính.

Bạc Hà đang yên đang lành bỗng đỏ mặt, không dám nhìn tiếp nữa, cuống quýt quay đầu đi, bực bội nói: “Được, đây là tiền nợ anh, tôi sẽ lấy cơm ngon canh ngọt hầu hạ anh, đợi vết thương của anh khỏi rồi thì lập tức đi cho tôi.”

Tịch Duệ Nam lạnh lùng cười. “Cô yên tâm, tôi sẽ đi, đến khi đó...” Anh hơi ngập ngừng, ngữ khí còn dửng dưng hơn cả Bạc Hà. “Đến khi đó, cô cầu xin tôi ở lại tôi cũng không ở đâu.”

Bạc Hà sắp buồn bực chết mất.

Trong thành phố này, cô chỉ có một người bạn là An Nhiên, đúng lúc buồn bực không có chỗ trú, cô đành đi tìm cô ấy để trò chuyện. Dù sao thì bây giờ cô ấy cũng rất rảnh, hằng ngày đều ở bệnh viện với Phó Chính, bất cứ khi nào muốn là có thể gặp được, không giống như khi đi làm, thời gian không cách nào khớp nhau được.

Cô đến đúng lúc An Nhiên đang lau người cho Phó Chính vẫn hôn mê. Anh chưa tỉnh lại, vô tri vô giác như một đứa trẻ cần người tận tâm chăm sóc, nhưng còn phiền phức hơn chăm sóc trẻ con rất nhiều, cho ăn bằng ống xông, trợ giúp hoạt động của gân cốt tứ chi, hằng ngày lau người một lượt, vân vân và vân vân... An Nhiên tự trào phúng mình đã trở thành một bà mẹ mất rồi.

Nhìn An Nhiên dùng khăn ẩm, cẩn thận, nhẹ nhàng lau mặt, lau cổ cho Phó Chính, sau đó cởi áo ra tiếp tục lau, để lộ khuôn ngực rắn chắc, khỏe mạnh của đàn ông. Bạc Hà vừa nhìn thấy, ánh mắt giống như bị thêu đốt, cuống quýt nhìn đi chỗ khác, trong đầu vô thức liên tưởng đến khuôn ngực mang vết thương của Tịch Duệ Nam, đang yên đang lành lại một lần nữa đỏ mặt bối rối.

Thế là dù không có chuyện, cô cũng cố moi chuyện để nói nhằm đánh tan cảm giác bối rối này, biết rõ còn cố hỏi: “An Nhiên, ngày ngày cậu đều lau người cho Phó Chính à?”

“Đúng vậy.”

Nhìn chiếc khăn mặt trong tay An Nhiên từ trên ngực lau đến chỗ eo Phó Chính, cô vô thức hỏi: “Không phải là toàn thân đều phải lau chứ?”

“Đương nhiên là phải lau khắp toàn thân rồi.”

Á, Bạc Hà kinh hãi. “Bên... bên dưới cũng phải lau à?”

“Mình không lau thì ai lau? Mình dù sao cũng lấy thân phận bạn gái ở đây chăm sóc anh ấy.”

Bạc Hà biết quan hệ của An Nhiên và Phó Chính vẫn chưa thân mật đến độ hai hợp thành một kia, cô ấy không bảo thủ nhưng không phải là kiểu người quá thoáng, mặc dù có lúc lời lẽ rất to gan lớn mật nhưng lại là điển hình của loại thùng rỗng kêu to. Thêm vào đó Phó Chính lại là chính nhân quân tử, thời gian hai người ở bên nhau cũng chưa phải dài lắm, chỉ phát triển đến mức độ ôm ấp hôn hít, vuốt ve, không ngờ bây giờ...

Cô cẩn trọng, rụt rè hỏi: “Có cảm thấy... ngưỡng chừng không?”

“Lần đầu tiên cảm thấy rất ngượng, bây giờ quen rồi.”

Việc gì cũng đều có quá trình, quen rồi sẽ thấy bình thường, có vẻ An Nhiên đã hoàn thành quá trình làm quen này rồi. Ngập ngừng một chút, cô ấy dường như có lời thực sự không kìm được muốn nói với bạn tốt của mình, liền thấp giọng nói: “Mình nói cho cậu biết, mình cảm thấy khi mình lau người cho Phó Chính, anh ấy có cảm giác.”

Bạc Hà kinh ngạc. “Anh ấy có cảm giác? Cậu làm thế nào biết được, anh ấy chẳng phải vẫn đang hôn mê sao?”

An Nhiên đỏ ửng hai má. “Tuy anh ấy đang hôn mê nhưng mỗi lần mình lau phần thân dưới cho anh ấy, chỗ... chỗ đó của anh ấy... đều biến đổi, anh ấy có phản ứng thì chứng tỏ anh ấy có cảm giác.”

Lời của An Nhiên nói rất hàm xúc và mơ hồ nhưng Bạc Hà không khó để hiểu được ý cô ấy muốn nói, nên cô bỗng chốc mặt cũng đỏ hồng. Tuy cô chưa có bạn trai, đối với thân thể nam giới cũng không hiểu rõ lắm, nhưng liên quan đến bộ phận kín của hai giới, theo bản năng cô vẫn thấy mặt đỏ tim đập nhanh.

“Cho nên mình vững tin là Phó Chính nhất định sẽ tỉnh lại, chỉ cần anh ấy còn cảm giác, còn có phản ứng thì nguồn sống vẫn chưa mất đi, anh ấy nhất định có thể tỉnh lại.”

Bạc Hà không thể tâm sự nỗi buồn bực trong lòng với An Nhiên, cô biết ý cáo từ, rời khỏi phòng bệnh trước, không cản trở việc cô bạn tiếp tục lau người cho Phó Chính. Cô nghĩ lúc này trái tim An Nhiên chắc chắn là đặt cả trên người Phó Chính rồi, nhìn dáng vẻ xấu hổ đỏ mặt của cô ấy lúc nói những lời kia là biết. Lần đầu tiên cô ấy nhắc đến Phó Chính với cô, trên mặt cũng không có biểu cảm dè dặt, thẹn thùng như vậy.

Kỳ lạ thật, vì sao sau khi tiếp xúc thân mật với cơ thể của một người đàn ông, phụ nữ lại trở nên dè dặt như nước vậy nhỉ? Bạc Hà không hiểu. Cô không tưởng tượng ra lúc An Nhiên lau người cho Phó Chính, tình hình sẽ như thế nào, mới nghĩ đến một chút, mặt đã đỏ bừng như bị lửa thiêu.

Cô cảm thấy hôm nay đầu mình chắc bị choáng váng rồi, cô vẫn luôn rất ghét đàn ông. Chẳng hiểu sao, hôm nay nhìn khuôn ngực để trần của Tịch Duệ Nam, hôm nay nhìn khuôn ngực để trần của Phó Chính, rồi lại nghe những lời An Nhiên nói, khiến những suy nghĩ trong đầu cô rối tung lên, cô không dám tiếp tục nghĩ nữa. Thực đáng xấu hổ, lại cứ tưởng tượng đến cơ thể ở trần của đàn ông trông như thế nào... Thật là đáng chết!

Gò má nóng bừng, trong lòng bứt rứt, cả người cũng nóng lên. Bạc Hà cảm thấy thời tiết oi bức quá mới khiến cô nảy sinh những suy nghĩ không nên có. Vừa đi ra khỏi bệnh viện, cô liền chạy thẳng đến cửa hàng KFC ở bên kia đường, ăn liền một mạch hai cốc kem sô cô la, muốn nhờ kem mát lạnh làm dịu đi cảm giác nóng bức của mình.

Đang kỳ nghỉ hè, trong quán KFC có không ít những đôi trai gái trẻ ngồi ăn với nhau, em đút cho anh, anh bón cho em, vừa nhìn biết ngay đây là những cặp tình nhân ngọt ngào.

Bạc Hà chú ý đến một đôi nam nữ ngồi ở vị trí gần sát cửa sổ, không có những hành động thân mật như các đôi khác, có thể là chỉ mới bắt đầu mối quan hệ. Cậu con trai một mực đẩy đĩa đựng đầy đồ ăn đến trước mặt cô gái, ý bảo cô ăn nhiều một chút. Cô gái lại cứ đỏ mặt cúi đầu, gần như không ăn gì, chỉ cầm một cốc coca chậm chậm hút.

Cậu con trai kia nhìn cô gái uống coca, vẻ mặt có chút căng thẳng, kích động, dường như trong lòng đang đưa ra quyết định gì đó. Cuối cùng, cậu hạ quyết tâm kề sát lại, nói thầm với cô gái một câu gì đó. Gò má của cô gái càng đỏ hồng, bộ dạng thẹn thùng, nhưng lại không che giấu được nụ cười vui mừng lan ra từ khóe miệng.

Bạc Hà đoán chắc cậu nam sinh đã thổ lộ với cô gái. Như để chứng thực cho suy đoán của cô, cô nữ sinh kia vừa thẹn thùng vừa vui mừng, không biết tỏ thể nói câu gì đó khiến cậu con trai gấp gáp, cuống cuồng, giọng nói bỗng cao vút lên: “Thật sao, cậu thực sự thích mình?”

“Thích”, chắc chắn là từ mà cả con trai và con gái đều thích dùng. “Yêu”, từ này hàm nghĩa quá phức tạp, xuất hiện nhiều hơn trong từ vựng của người trưởng thành. Người trẻ tuổi phần lớn chỉ nói thích, vì cậu ấy hoặc cô ấy mà trong lòng nảy sinh vui thích, vì cậu ấy hoặc cô ấy mà lòng ôm ấp niềm vui, thích và mừng

đại diện cho tình cảm đơn thuần nhất – chỉ cần nhìn thấy anh hoặc nghĩ đến anh, tâm trạng của em liền hân hoan vui mừng không cách gì hình dung được, không có lý do cũng không có nguyên nhân.

Một câu nói như hòn đá ném vào hồ nước ký ức của Bạc Hà, làm trào lên những gợn sóng lăn tăn của chuyện đã qua. Cô nhớ lại chín năm trước, cũng trong một cửa hàng KFC như thế này, bên ngoài cửa sổ là cảnh mùa đông giá lạnh, tuyết trắng bay bay, bên trong cửa sổ lại là khung cảnh ấm áp giống như ngày xuân, cậu thiếu niên mười lăm tuổi với ánh mắt nóng bỏng nhìn cô. “Bạc Hà – vừa khéo là thứ mình thích.”

Lòng ngực hơi rung động, thời khắc đó tâm sự trăm chuyển nghìn biến. Câu nói ấy đã trải ra một con đường mòn uốn lượn quanh co trong đáy lòng, khiến tâm sự của cô vướn ra vô hạn...

Quý Phong gọi điện thoại đến đúng lúc Bạc Hà ra khỏi cửa hàng KFC, anh nói lại mang đến cho cô ít hoa quả tươi, lên lầu ấn chuông mãi cũng không có ai mở cửa, hỏi xem trong nhà cô có ai không?

Cô thấy kỳ lạ, chắc Tịch Duệ Nam đang ở trong nhà mà. Tình trạng sức khỏe của anh không cho phép anh chạy lung tung khắp nơi, bên ngoài thời tiết nóng như vậy, ra khỏi phòng điều hoà rất dễ khiến vết thương bị viêm nhiễm.

Cô vội vàng chạy về nhà, thấy Quý Phong vẫn đang đợi ở cửa, một túi hoa quả lớn đặt bên chân anh. Cô vừa nói cảm ơn vừa mở cửa bảo anh vào nhà, chẳng kịp mời anh ngồi, liền chạy thẳng đến gõ cửa phòng ngủ cho khách. “Tịch Duệ Nam, anh có ở trong không?”

Hồi lâu sau, tiếng đáp của Tịch Duệ Nam truyền ra: “Gì vậy?”

Bạc Hà hơi ngẩn ra. “Anh ở nhà à, vậy có người gõ cửa vì sao anh không mở?”

Anh hùng hồn đáp: “Đây là nhà cô, người đến gõ cửa đương nhiên đều là tìm cô. Cô không ở nhà, tôi nghĩ không tiện thay cô tiếp khách, tránh người khác nảy sinh hiểu nhầm không cần thiết, đến khi đó chưa biết chừng cô còn trách tôi, cho nên mới không ra mở cửa.”

Bạc Hà cười khổ, còn tưởng rằng anh mang vết thương chạy mất rồi chứ, hoá ra là thế.

Quý Phong đặt túi hoa quả xuống, khách sáo đi đến chào hỏi Tịch Duệ Nam: “Thầy giáo Tịch, chào anh, sức khỏe tốt hơn chưa?”

Anh lạnh nhạt nói: “Vẫn tốt, cảm ơn anh quan tâm. Anh không cần gọi tôi là thầy giáo Tịch nữa, tôi đã không còn có quan hệ gì với nghề giáo viên nữa rồi, anh có thể gọi thẳng tên tôi.”

“Vậy được, tôi sẽ gọi anh là Tịch Duệ Nam, tôi đem một chút hoa quả hái ở vườn nhà tới, hãy còn rất tươi, anh đến ném thử đi!”

Bạc Hà cầm mấy quả ổi và thanh long đi vào bếp rửa sạch, cắt để ra đĩa, vừa rửa vừa lắng tai nghe Quý Phong và Tịch Duệ Nam ngồi trên sofa ngoài phòng khách nói chuyện.

Cô nghe thấy Quý Phong đang hỏi thăm chuyện thời cấp ba của bọn họ, Tịch Duệ Nam lại đáp qua loa đại khái, rồi hỏi ngược lại anh: “Anh chỉ là anh trai của Quý Vân, không phải là anh trai của Bạc Hà nhỉ?”

Quý Phong nghe liền hiểu ý, mỉm cười, nói: “Trên danh nghĩa đều là anh, mẹ của Bạc Hà là mẹ kế của tôi.”

Tịch Duệ Nam “ờ” một tiếng, không hỏi thêm gì nữa, giống như anh chỉ thắc mắc điều này.

Bạc Hà bưng đĩa hoa quả đã rửa sạch, cắt miếng ra ngoài, ba người cùng nhau ăn, nhất thời đều không ai nói gì, bầu không khí có chút đông cứng. Tịch Duệ Nam đã ăn mấy miếng thanh long, ánh mắt như có ý lại như vô ý lần lượt liếc nhìn Bạc Hà sang Quý Phong một cái, sau đó đứng dậy về phòng. “Hai người từ từ nói chuyện.”

Sau khi anh rời đi, Bạc Hà mới hỏi Quý Phong vấn đề đang lo lắng: “Quý Vân thế nào rồi? Có phải là vẫn đang giận em không?”

“Không còn quá tức giận nữa rồi, em qua đó giải thích với con bé một câu đi, rõ ràng chỉ là hiểu nhầm, đừng khiến nó trở thành khúc mắc không gỡ bỏ được.”

“Không phải em không muốn giải thích, là em nghĩ con bé vẫn đang tức giận, có giải thích cũng chẳng có tác dụng gì, cho nên muốn đợi con bé nguôi bớt mới đi.”

“Bây giờ có thể đi được rồi, hôm qua sau khi về nhà, anh và mẹ đã lần lượt đến làm công tác tư tưởng cho con bé rồi, để con bé hiểu rõ em không có bất cứ tâm kế thủ đoạn gì đối với nó, cứ coi là lừa gạt cũng hoàn toàn là sự lừa gạt có thiện ý. Tối nay, em qua đó ăn cơm nhé, nhân tiện nói chuyện tử tế với con bé, đỡ dằn nó là có thể qua cửa thôi.”

”Buổi tối đến ăn cơm ạ? Không được, em còn phải làm cơm cho Tịch Duệ Nam nữa.” Nói đến làm cơm, Bạc Hà đột nhiên đập vào trán một cái, thôi chết, sau khi nhận được điện thoại của Quý Phong, cô vội vàng đi thẳng từ quán KFC về nhà, quên cả mua thức ăn.

“Vậy thì khỏi cần nấu cơm nữa, gọi đồ ăn bên ngoài về cho Tịch Duệ Nam là được rồi. Cậu ta sống ở chỗ em, vốn nên mời cậu ấy cùng về nhà ăn bữa cơm, nhưng mà bây giờ sức khỏe của cậu ấy vẫn chưa tiện ra ngoài, hơn nữa em lại đến để giải thích với Quý Vân, dẫn theo cậu ta cũng không hay lắm. Lần này cứ làm như thế đi, lần sau anh sẽ mời cậu ta ăn cơm là được.”

Bạc Hà ngẫm nghĩ thấy cũng phải, đã không mua thức ăn, cũng bớt việc làm cơm tối nay, gọi cho Tịch Duệ Nam một phần cơm canh bên ngoài là giải quyết xong bữa này.

Thế là cô đi gõ cửa phòng Tịch Duệ Nam, nói: “Tịch Duệ Nam, tôi và Quý Phong ra ngoài, lát nữa tôi sẽ giúp anh gọi một phần cơm tối giao đến nhà nhé!”

Tịch Duệ Nam đứng trước cửa, ánh mắt sắc nhọn lướt qua trên mặt cô, lại nhanh chóng quét qua Quý Phong, vẻ mặt lạnh tanh. “Tuỳ cô.”

Bạc Hà nhìn dáng vẻ anh giống như không hài lòng lắm với việc cô gọi đồ ăn từ bên ngoài về. “Ăn không ngon cũng mời anh cố ăn một bữa, dù sao tôi không để anh đói là được.”

Tịch Duệ Nam dứt khoát không trả lời, lập tức đóng cửa phòng lại. Bạc Hà chỉ có thể đứng ngoài cửa dặn dò anh câu cuối: “Lát nữa người ta mang đồ ăn đến, anh phải ra mở cửa, nếu không thì anh phải nhịn đói một đêm đấy.”

Bạc Hà đến Quý gia đỡ dằn Quý Vân, quả nhiên còn tốn ít sức lực hơn trong tưởng tượng. Cũng không biết trước đó Hà Uyển và Quý Phong đã nói những gì mà cô bé không còn để bụng sự “lừa gạt” của cô nữa, lại có hứng thú khác thường đối với quá khứ của cô và Tịch Duệ Nam, thẳng thắn hỏi: “Chị Bạc Hà, thời cấp ba, có phải chị và thầy giáo Tịch đã từng yêu nhau không? Thầy ấy có phải là mối tình đầu của chị không? Sau này hai người có phải vì yêu thành hận, trở mặt thành thù, cho nên chị không muốn để em tiếp cận thầy ấy, còn nghĩ cách để đuổi thầy ấy đi phải không?”

Câu hỏi thọc mạch, tò mò của cô bé khiến Bạc Hà gần như không trụ vững được. “Em lấy đâu ra lắm câu hỏi linh tinh thế? Ai nói với em là chị và anh ta từng yêu nhau, còn cả vì yêu sinh hận gì đó nữa?”

“Là anh hai và mẹ đoán, họ muốn em thấu hiểu cho tâm trạng của chị, nói chị chắc không phải cố ý muốn lừa gạt em. Chị à, họ đoán có đúng không? Chị và thầy Tịch trước đây có phải là như thế không?”

Bạc Hà lẩn tránh câu hỏi: “Vân Vân, chuyện trước đây, chị không muốn nhắc đến nữa. Dù gì, em chỉ cần biết rằng, biện pháp rút củi đáy nồi chị dùng lúc đầu, chặt đứt tình cảm của em đối với Tịch Duệ Nam, tuyệt đối chỉ vì muốn tốt cho em chứ không phải xuất phát từ lòng ích kỷ, em biết thế là được rồi.”

”Chị Bạc Hà, chị vẫn chưa trả lời em, thầy giáo Tịch rốt cuộc có phải là người yêu đầu tiên của chị thời cấp ba không?”

Bạc Hà cười khổ. “Tiểu nha đầu, chuyện này không liên quan đến em.”

“Không phủ nhận có nghĩa là đúng rồi. Chị Bạc Hà, thời cấp ba thầy giáo Tịch nhất định là thiếu niên anh tuấn, chị có thích thầy ấy thì em cũng chẳng thấy kỳ lạ chút nào. Nhưng tại sao thầy ấy lại thích chị vậy? Nói thật lòng, chị cũng chẳng phải là kiểu con gái xinh đẹp, ăn mặc lại toàn kiểu trung tính, thầy Tịch lại thích chị nhất định phải có cả một câu chuyện nhỉ?”

Bạc Hà trầm mặc, nguyên nhân Tịch Duệ Nam thích cô, cô vẫn luôn cảm thấy không trong sáng, khó mà hé răng nói cho người khác được. Đến bạn thân như An Nhiên, cô cũng chưa từng kể thì làm sao có thể nói cho cô em gái mười sáu tuổi chứ. Bất luận Quý Vân cuốn lấy cô không buông như thế nào, cô cũng kiên quyết im lặng đến cùng.

Hơn tám giờ tối, Bạc Hà vội vàng về nhà, cô thực sự không thể ứng phó được với lòng hiếu kỳ mãnh liệt của Quý Vân. Theo lệ, Quý Phong lái xe đưa cô đến dưới lầu, cô không mời anh lên nhà ngồi. “Anh mau về nhà đi, trên đường lái xe cẩn thận.”

Lúc mở cửa, cô vừa bước vào phòng liền cứng đờ cả người. Trong phòng khách, Tịch Duệ Nam chỉ mặc một chiếc quần lót đang khom người hứng nước. Nghe thấy tiếng cửa mở, anh đột ngột quay đầu nhìn thấy cô, cũng kinh ngạc, ngẩn người ra. Cốc nước trong tay đã đầy rồi cũng không biết, nước theo thành cốc tràn ra ngoài, không ngừng chảy xuống dưới.

Đây không phải là lần đầu tiên Bạc Hà nhìn thấy Tịch Duệ Nam chỉ mặc một chiếc quần lót, trước đây lúc đến công trường tìm anh, cô cũng có nhìn thấy. Lần đó cô đột nhiên ngẩng mặt nhìn thấy anh không mặc áo, thất kinh quay đầu đi ngay, căn bản không nhìn kĩ. Nhưng lần này, anh nghiêng mặt về phía cô để rót nước, một thân hình nhìn nghiêng vô cùng rõ ràng đập vào mắt cô. Người đàn ông khoả thân là như thế nào? Đáp án gần như bày ra trước mắt cô.

Bạc Hà hoàn toàn ngẩn người, cô cảm thấy toàn bộ các khớp nối trên cơ thể mình như đã gỉ sét, không cử động nổi, nhưng máu trong cơ thể lại cuộn trào giống như sóng triều, đánh thẳng lên đầu, khuôn mặt đỏ bừng như phát sốt.

Tịch Duệ Nam cũng giống như bị điểm trúng huyệt, vẫn giữ nguyên tư thế khom người lấy nước. Nhất thời, căn phòng yên tĩnh đến khác thường, chỉ có tiếng nước chảy tí tách, tí tách trên sàn nhà.

Sự yên tĩnh khác thường như đêm trước trận bão, Bạc Hà sức tĩnh, sau khi khôi phục được năng lực hành vi và ngôn ngữ, lại lần nữa nổi giận cá voi với Tịch Duệ Nam.

Cô đỏ mặt chạy đến trước sofa, tóm lấy quần áo anh để ở đó, ném về phía anh, giận dữ quát: “Tịch Duệ Nam, vì sao anh không mặc đồ mà lại đi khắp nơi trong nhà hả?”

Anh đón lấy quần áo, ôm trước ngực, cảm giác hoảng hốt và ngại ngùng loé qua mắt, rất nhanh chóng bình tĩnh lại. “Tôi vừa tắm rửa xong ra ngoài, không có đi khắp nơi, đang lấy cốc nước rồi về phòng.”

“Anh phải mặc quần áo tử tế rồi mới được đi ra, anh phải nghĩ đến việc nếu tôi quay về nhìn thấy thì sẽ khó xử thế nào chứ?”

“Tôi không ngờ cô lại về sớm như thế, cô đi với đàn ông ra ngoài, tôi còn tưởng nhanh nhất cũng phải nửa đêm mới về chứ!”

“Tôi chỉ đến Quý gia ăn cơm tối, ai nói với anh nửa đêm mới về nhà? Sau này bất luận tôi có nhà hay không, anh cũng không được mặc như thế này ra khỏi phòng đã biết chưa?”

So với sự bức tức vô hạn của cô, Tịch Duệ Nam tỏ ra càng bình tĩnh hơn, trên mặt anh hiện lên một ý cười nhạo như có như không. “Việc gì cô phải tức giận như vậy? Là tôi bị cô nhìn thấy, lại chẳng phải là cô bị tôi nhìn thấy, cô cũng đâu chịu thiệt gì, hơn nữa vừa rồi cô chẳng phải còn nhìn rất chăm chú sao?”

Bạc Hà sắp bị anh làm cho tức chết, cơn bức bốc lên, cô lại lần nữa đuổi khách. “Tịch Duệ Nam, xem ra bây giờ tinh thần của anh rất tốt rồi, thừa tình lực đấu khẩu với tôi, chắc là sức khoẻ cũng tốt lên nhiều rồi nhỉ? Vậy anh lập tức thu dọn đồ đạc đi luôn cho tôi, chốn này không giữ vị đại gia như anh, mời anh đi tìm chỗ khác đi.”

Lần này Tịch Duệ Nam không hề tức giận, ngữ khí bình thản: “Tôi khoẻ lên hay chưa thì nên để bác sĩ đưa ra kết luận, chứ không phải là suy đoán của bản thân cô. Hai hôm nữa tôi phải quay lại bệnh viện làm kiểm tra, nếu bác sĩ nói tôi đã gần khoẻ hẳn rồi, không cần tiếp tục nghỉ ngơi nữa, tôi mới đi. Nếu không thì, đành nhờ cô tiếp tục chịu trách nhiệm thôi.”

Nói xong lời này, anh quay về phòng ngủ cho khách, nặng nề đóng cửa, tỏ vẻ miệt thị với Bạc Hà, một mình cô ở lại phòng khách tức đến trợn mắt lú lười.

Bạc Hà cảm thấy mình thật ngu ngốc mới đón Tịch Duệ Nam đến sống cùng, bây giờ thì hay rồi, mời thần để tiền thần khó, anh ta thực sự là ỉ ra ở đây với cô rồi.

Cũng phải trách bản thân mình, lúc đầu cần gì phải đối xử tốt với loại người này chứ? Nèn một gậy đánh ngã rồi giẫm thêm một vạ nhất để anh ta vĩnh viễn chẳng thể xoay người. Nhưng thấy anh ta gặp phải

tình cảm bi thảm, cô liền mềm lòng, không những tha cho anh ta một mạng mà còn có lòng tốt kéo anh ta một tay, thật chẳng khác nào người nông dân lương thiện thấy đáng thương ột con rắn bị đông cứng, liền ôm nó vào lòng sưởi ấm, kết quả rắn vừa ấm lên, chẳng chút khách khí liền quay lại cắn người nông dân một miếng.

Bây giờ phải làm thế nào? Bạc Hà cảm thấy nếu tiếp tục sống côi anh ta, lại còn phải cơm nước hầu hạ anh ta thì vô cùng ảm ức, cô quyết định không làm nữa, anh không đi vậy thì cô đi. Cô định thu dọn một túi hành lý chuyển đến cho An Nhiên sống, tìm một người làm công theo giờ hằng ngày đến giúp anh ta giặt đồ và nấu ăn. Chỗ này tạm thời nhịn đau “cắt nhượng” cho anh ta trước, đợi anh ta khỏi hẳn rồi đi, cô lại “thu về đất đã mất” là được rồi.

Sáng hôm sau, Bạc Hà mua đồ ăn sáng về, chuẩn bị tuyên bố quyết định mới nhất Tịch Duệ Nam trên bàn ăn. Nhưng cô gõ cửa phòng anh mãi chẳng có ai ra mở, cô cảm thấy không bình thường liền tìm chìa khoá mở ra, nhìn thấy anh nằm trên giường sắc mặt đỏ bừng, sốt cao đến bất tỉnh nhân sự.

Tịch Duệ Nam đột nhiên sốt cao khiến Bạc Hà phải gạt đi kế hoạch của mình.

Cô liền tìm bác sĩ của bệnh viện cộng đồng gần đó đến nhà khám, sau khi bác sĩ cẩn thận chuẩn trị, tiêm cho Tịch Duệ Nam một mũi trước, lại truyền cho anh một bình dịch, sau đó kê đơn thuốc dùng cho hai ngày, còn dặn dò: “Vết mổ trước đó của bệnh nhân tạm thời không bị viêm nhiễm vì sốt cao nhưng cô phải trông chừng, có thể lấy khăn ướt đắp lên trán, hoặc dùng rượu chà vào lòng bàn tay giúp bệnh nhân giảm sốt, cố gắng để bệnh nhân hạ sốt, nếu không, một khi bị viêm nhiễm sẽ rất phiền phức.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ.”

Bạc Hà gần như túc trực bên Tịch Duệ Nam cả một ngày, phải giúp anh trông chừng chai nước truyền, nước truyền hết phải lập tức rút kim ra, nếu không sẽ hút ngược lại máu trong tĩnh mạch; liên tục cho anh uống nước ấm, đắp khăn ướt lên trán cho anh, còn lấy bông nhúng vào rượu chà vào lòng bàn tay anh, có tác dụng nhanh chóng tản nhiệt. Chà xong tay trái, lúc chà sang lòng bàn tay phải của anh, vừa lật ra cô đã thấy một đường sẹo cũ rất rõ ràng, giống như con rết màu đỏ thẫm nằm gọn trên lòng bàn tay.

Bạc Hà nhìn vết sẹo đó liền sững sờ hồi lâu, cô nhớ rõ nguồn gốc của nó, nhưng không ngờ lại tạo thành vết sẹo rõ thế này trên lòng bàn tay Tịch Duệ Nam. Lúc đầu, cô cho là anh chỉ rạch nhẹ một dao dọa cô thôi, nhưng bây giờ xem ra, đó là một vết thương rất sâu... Đột nhiên trái tim cô cũng lạnh lẽo đau buốt giống như bị dao nhọn rạch vào.

Sau khi chăm sóc Tịch Duệ Nam cả một ngày, đến sẩm tối anh bắt đầu toát mồ hôi. Đây là biểu hiện hạ sốt, thông thường, bệnh nhân chỉ cần ra mồ hôi khắp người là nhiệt độ cơ thể sẽ giảm xuống. Nhưng Bạc Hà lại vì chuyện ra mồ hôi của anh mà càng đau đầu, bởi vì trên người anh có vết mổ chưa lành, nếu mồ hôi thấm vào sẽ dẫn đến viêm nhiễm. Cho nên cô không thể để mặc anh toát mồ hôi thấm ra quần áo. Nghĩ đi nghĩ lại, cô liền vén áo phong anh đang mặc lên, dùng khăn giấy chấm lên miệng vết thương trước ngực anh, hút hết những hạt mồ hôi thoát ra từ lỗ chân lông, sau đó không ngừng thay khăn giấy bị thấm ướt.

Sau khi toát thật nhiều mồ hôi, nhiệt độ cơ thể của Tịch Duệ Nam bắt đầu giảm xuống, anh dần khôi phục ý thức, sau khi mở mắt liền gắng sức ngồi dậy. Bạc Hà vội giữ người anh không cho cử động. “Đừng động đây, anh nằm đi, muốn uống nước có phải không, tôi rót cho anh.”

Anh yếu ớt lắc đầu, giọng khản đặc, sau vài lần nỗ lực, Bạc Hà mới nghe hiểu, là anh muốn đi vệ sinh.

“Vậy... tôi dìu anh đến nhà vệ sinh nhé.”

Bạc Hà biết với bộ dạng này, Tịch Duệ Nam chẳng thể nào tự đi vệ sinh được, bắt buộc phải nhờ vào sự giúp đỡ của cô. Nhưng không ngờ, cô vừa dìu anh đứng lên, hai chân anh đã mềm nhũn ngã trở lại giường. Sốt cao và ra mồ hôi dẫn đến mất nước khiến cả người anh yếu ớt vô cùng, một bước cũng không đi nổi, toàn thân không có sức lực.

Bạc Hà ngẫm nghĩ, chạy vào nhà vệ sinh lấy một cái chậu để đầu giường, sau đó quay người đi ra ngoài, nói: “Anh cứ đi vào trong chậu đi, lát nữa tôi đi đổ là được rồi.”

Cái chậu đó trở thành chậu tiểu tiện của Tịch Duệ Nam, khi Bạc Hà lại vào phòng đem chậu nước tiểu đó đi đổ, Tịch Duệ Nam đang nằm trên giường, cố ý quay mặt vào trong không nhìn cô, chỉ khẽ giọng nói một

cậu: “Làm phiền cô rồi.”

Bạc Hà bưng chậu nước tiểu lẳng lẳng đổ đi rồi rửa sạch sẽ, đem nó đặt trở lại dưới chân giường, có thể buổi tối Tịch Duệ Nam vẫn cần dùng đến.

Tấm chăn mỏng Tịch Duệ Nam đắp đã bị mồ hôi của anh thấm ướt, không thể đắp tiếp được, cô liền lấy chiếc chăn nhẹ mình đắp đến đống cho anh. Quần áo trên người anh ướt đẫm mồ hôi cũng phải thay ra hết, cô lấy áo phông, quần lót và một chiếc khăn khô để ở bên giường, tỏ ý để anh tự thay. Sau đó cô lại lùi ra khỏi phòng, đi vào bếp múc canh thịt nạc bí đao đã hầm sẵn ra. Canh này là bác sĩ giới thiệu, nói rằng bệnh nhân sốt cao cần bổ sung nước để giảm nhiệt độ, bí đao hầm thịt nạc như một chút, cho ít muối, vừa có thể giúp bệnh nhân bổ sung lượng nước vừa có thể tăng cường dinh dưỡng.

Ước chừng Tịch Duệ Nam đã thay quần áo xong, cô bưng bát canh, gõ cửa vào phòng, nhưng phát hiện anh, vẫn mặc nguyên như cũ, quần áo sạch và khăn bông còn nguyên ở đầu giường, anh nhắm mắt như là đang ngủ say.

Cô đặt bát canh xuống, đi qua khẽ lay anh. “Dậy đi! Sao anh không thay quần áo ướt đã ngủ rồi?”

Anh hơi hé mắt, bộ dáng vô cùng mệt mỏi vô lực, khẽ lắc đầu, giọng nói khản đặc. “Không cần thay đâu.”

Sao có thể không thay chứ, mặc đồ ướt đẫm mồ hôi này không cẩn thận sẽ làm anh sốt lần nữa. Nhưng dù Bạc Hà nói đi nói lại rằng áo đã ướt không thể không thay, Tịch Duệ Nam vẫn chẳng động đậy, nằm im đó, bộ dáng vô cùng yếu ớt, đến đầu cũng lười lắc.

Bạc Hà hiểu ra. “Có phải là anh không còn sức để thay quần áo không?”

Tịch Duệ Nam nhắm mắt lại giống như không nghe thấy, nhưng hai hàng lông mi khẽ lay động. Xem ra cô đoán trúng rồi, anh không có đủ sức để thay quần áo. Anh vốn là bệnh nhân đang trong giai đoạn phục hồi sau phẫu thuật, một trận sốt cao vừa rồi khiến anh vô cùng suy nhược, sau khi vật lộn bò dậy đi tiểu một lần thì không còn sức làm việc khác nữa.

Đắn đo hồi lâu, Bạc Hà nói với anh: “Quần áo ướt không thay không được, tôi giúp anh thay ra nhé. Nào, anh cố ngồi dậy trước đã!”

Cô đỡ Tịch Duệ Nam ngồi dậy, toàn thân anh mềm nhũn vô lực, dựa vào đầu giường mới miễn cưỡng chống giữ được cơ thể, thở dốc không ngừng. Cô cởi chiếc áo phông ướt sũng trên người anh ra trước, lại dùng khăn bông khô lau người cho anh. Làn da màu nâu từng tắc từng tắc trượt qua dưới ngón tay cô, cách lớp khăn bông cũng có thể cảm thấy được sự trơn láng và rắn chắc. Cái cảm giác mặt đỏ bừng, tim đập nhanh lại ập đến, thân thể anh mang theo nhiệt lượng nóng như lửa thiêu, truyền sang cả người cô.

Sau khi giúp anh thay áo phông sạch sẽ, cô thực sự không có dũng khí giúp anh thay quần nữa. lúc này cô mới thực sự bội phục dũng khí của An Nhiên, dám lau người cho Phó Chính, nhưng Phó Chính là người đang hôn mê, vô tri vô giác, sự ngượng ngùng và khó xử của cô ấy cũng bớt đi được rất nhiều, còn bây giờ cô giúp Tịch Duệ Nam thay quần áo, anh lại cứ im lặng nhìn cô. Thực ra không phải anh đang nhìn cô, mà là nhìn bàn tay cầm khăn bông của cô, ánh mắt chăm chú quan sát bàn tay ấy di chuyển, về mặt anh phức tạp khó có thể nói thành lời.

Bạc Hà cầm quần lót để trước mặt anh, lí nhí nói: “Cái này... tôi không được tiện lắm... anh cố gắng tự thay nhé!”

Tịch Duệ Nam lúc này mới ngược mắt lên nhìn cô, chỉ một ánh mắt rồi nhanh chóng quay đi, trên mặt hiện lên vẻ lúng túng và xấu hổ, giọng khản đặc đáp một chữ gần như không nghe rõ: “Được.”

Bạc Hà thoát khỏi áp lực, ra khỏi phòng, tâm trạng nhẹ nhõm nhưng còn một dư vị khác khó nói lên lời...

Sáng sớm hôm sau, cơn sốt cao của Tịch Duệ Nam đã hạ. Bác sĩ cộng đồng lại đến nhà tái khám, vẫn truyền cho anh một chai dịch, thêm cả dịch dinh dưỡng, dặn dò anh vừa mới hồi phục nên dùng thuốc tiêm thì hiệu quả tốt hơn và vẫn phải tiếp tục uống thuốc trong hai ngày nữa.

Sau đợt sốt cao, cơ thể của Tịch Duệ Nam vô cùng suy nhược, sáng sớm tỉnh dậy, anh mệt mỏi ăn được mấy miếng rồi lại nặng nề ngủ thiếp đi. Bạc Hà thấy anh đã không sao rồi, liền thôi túc trực bên cạnh anh,

quay về phòng ngủ chính làm việc. Hôm qua đã bỏ dở công việc cả một ngày, cô còn mấy bức tranh phải giao nên phải tranh thủ thời gian làm cho đúng hạn.

Ngồi trước máy tính, cô toàn tâm toàn ý vẽ một bức tranh minh hoạ.

Rầm... oành... Đột nhiên, tiếng vật nặng đổ xuống ở bên kia bức tường khiến Bạc Hà giật mình kinh hãi. Cô vội vàng xông qua phòng ngủ cho khách, mở cửa ra, cảnh tượng đập vào mắt khiến cô giật mình. Giá treo quần áo vốn được dùng để treo bình truyền dịch bị đổ xuống đất, bình thuốc nước vỡ tan tành, trên sàn gỗ vàng nhạt có máu tươi loang lổ. Máu ở đâu ra?

Bạc Hà nhìn sang Tịch Duệ Nam, anh đang nhắm mắt nằm cuộn tròn trên giường, sắc mặt trắng bệch, đầu kim cắm vào tĩnh mạch trên mu bàn tay trái đã được rút ra, dưới lớp vải trắng có một đường máu đỏ đang uồn khúc chảy xuống.

Trong đường ống nhựa truyền dịch bị anh giằng ra vút sang bên cũng tích đầy máu đỏ.

Bạc Hà lúc này mới hiểu đã xảy ra chuyện gì, cô mãi làm việc, quên mất Tịch Duệ Nam vẫn đang truyền dịch, sau khi nước thuốc truyền hết lại hút ngược máu từ tĩnh mạch mà cô không hay biết gì. Có thể Tịch Duệ Nam cảm thấy khó chịu trong lúc ngủ mê, sau khi tỉnh lại, giọng khản đặc không gọi được nên mới tự vật lộn để rút đầu kim ra, làm cả giá truyền dịch đổ xuống đất.

Bình dịch truyền này coi như mất không, còn hút ngược lại không ít máu của Tịch Duệ Nam, khiến anh càng thêm suy nhược. Bạc Hà lại mời bác sĩ cộng đồng đến, sau khi biết tình hình, bác sĩ liền giáo huấn cô một trận. “Chăm sóc như thế này, bệnh nhẹ cũng thành bệnh nặng, bệnh nặng chưa biết chừng sẽ bị cô làm chết mất.”

Bạc Hà biết mình đuối lý. “Bác sĩ, tôi biết sai rồi, sau này bảo đảm không sẽ không như vậy nữa.”

Bác sĩ treo hai bình nước thuốc mới ở đầu giường, dặn dò Bạc Hà không được đi đâu cả, không được làm gì khác, phải túc trực bên cạnh Tịch Duệ Nam, sau khi truyền hết một bình thì rút kim ra cắm vào bình còn lại. Cô cẩn thận làm theo lời dặn của bác sĩ, ngoan ngoãn ở lại bên cạnh anh cả ngày.

Anh ngủ không ngon, trong mơ cũng nhíu mày, thỉnh thoảng ho dữ dội, hể ho, lông mày lại càng nhíu chặt, trên khuôn mặt trắng xanh có vẻ đau đớn. Cô biết đó là do cơn ho kia tác động đến vết mổ, bỗng thấy đau lòng, cảm giác xót xa trào lên trong tim.

13. Q.3 - Chương 3: Chúng Ta Có Thể Bắt Đầu Lại Không ?

Hai người ôm chặt lấy nhau, vừa hôn vừa rơi lệ. Nhiệt độ cơ thể anh từng quen thuộc với cô như vậy, nó ấm áp như ánh mặt trời lan toả khắp nơi. Vào thời khắc này, hơi ấm đó lại lần nữa truyền đến cơ thể cô, chầm chậm lan toả, từng chút từng chút một, giống như chiếc kén vây bọc lấy cô.

Trong khoảng giữa hai nụ hôn nối tiếp nhau, cô nghe thấy anh thì thầm: “Bạc Hà, chúng ta có thể bắt đầu lại không?”

Có lẽ do mất máu, buổi tối hôm đó, Tịch Duệ Nam lại sốt nhẹ. Cả người anh cuộn trong chăn run bầy, lúc mơ hồ, miệng cứ luôn lẩm bẩm nói.

Bạc Hà chỉnh nhiệt độ điều hoà cho ấm hơn, còn lấy chăn bông mùa đông ra đắp cho anh. Ngồi trong căn phòng ấm áp, không đầy hai phút cô đã toát mồ hôi, nhưng Tịch Duệ Nam nằm trong chăn vẫn lạnh run.

Bạc Hà hết cách, phương Nam bốn mùa như mùa xuân nên người ta không bán đệm sưởi, thêm vào đó lại đang vào giữa hè, cô muốn cũng chẳng có chỗ để mua. Cuối cùng cô nghĩ ra một cách, dùng chai pepsi lớn đựng nước nóng sáu, bảy mươi độ tạo thành bình sưởi rồi nhét vào trong chăn cho anh ôm.

Tịch Duệ Nam quần chặt chẽ, lúc cô thử kéo một góc chăn để nhét chai pepsi đựng nước nóng vào, anh mơ màng, nặng nề mở mắt, cả người co rúm lại như đang sợ hãi, càng ôm chặt chẽ hơn, giọng nói yếu ớt: “Đừng... đừng đuổi tôi đi.”

Bạc Hà sửng sốt, cô chỉ muốn cho anh một chai nước nóng nhưng trong lúc sốt đến mức mơ màng, anh lại cho rằng cô kéo chăn ra là muốn đuổi anh đi. Trước đây khi đối mặt với cô, anh luôn bày ra dáng vẻ vô lại

“mời thần dễ tiền thần khó” không chịu đi, lúc bệnh mới đỡ bỏ lớp ngực trắng cứng rắn, để lộ ra nội tâm yếu đuối, không nơi nương tựa. Anh thực ra không có cảm giác an toàn, rất sợ cô đuổi anh đi.

Trong lòng bỗng dưng mềm nhũn, cô cố gắng để giọng nói nhẹ nhàng hết mức có thể, dịu dàng nói: “Tôi không phải muốn đuổi anh đi, tôi đã đựng một chai nước nóng cho anh, chẳng phải anh rất lạnh sao? Ôm lấy nó thì sẽ ấm hơn.”

Lúc này Tịch Duệ Nam mới thả lỏng bàn tay đang nắm chặt chần ra, nhìn cô nhét chai nước nóng vào, rồi lại thay anh đem góc chăn, đôi mắt mơ màng của anh ướt ướt khác thường.

Nhìn mắt anh khiến lòng Bạc Hà cũng bất giác trở nên ướt át theo, không còn cứng rắn, lạnh lùng được nữa.

“Ngủ cho thật ngon đi, bây giờ chắc đỡ lạnh hơn rồi.”

Trong lời nói dịu dàng của cô, anh giống như một đứa trẻ nghe lời nhắm mắt lại. Chai nước nóng rất có tác dụng, anh không còn lạnh đến mức run bần bật nữa, dần dần chìm vào giấc ngủ. Nửa đêm cô rón rén đi vào phòng xem mấy lần, dưới ánh đèn dầu giường mờ mờ lung, dáng vẻ ngủ say của anh rất yên tĩnh, khiến cô yên tâm.

Một đêm dăm lần bảy lượt tỉnh dậy kiểm tra, đương nhiên Bạc Hà ngủ không ngon, ngày hôm sau, hai mắt cô thâm quầng. Nhưng nhiệt độ cơ thể của Tịch Duệ Nam cũng đã bình thường trở lại. Chỉ có điều anh rất yếu ớt, nói một câu chuyện cũng chẳng có sức nhưng anh lại kiên trì muốn đi tắm rửa. Bởi vì hai ngày nay bị sốt khiến anh ra rất nhiều mồ hôi, anh cảm thấy từ đầu đến chân đều dính nhớp, vô cùng khó chịu.

Bạc Hà không thuyết phục nổi, khi anh trở nên cố chấp thì giống như đầu bò, cô đành phải nhượng bộ. “Nếu anh thực sự muốn tắm rửa, tôi gọi Quý Phong đến giúp anh nhé, tôi sợ một mình anh sẽ ngã trong nhà tắm mất.”

Cô chỉ có ý tốt nhưng Tịch Duệ Nam lại trướng khuôn mặt trắng bệch, lạnh lùng từ chối: “Tôi không phải là trẻ con, tôi không có thói quen tắm rửa cần người giúp đỡ.”

Bạc Hà tha thiết khuyên nhủ: “Nhưng anh là bệnh nhân, bây giờ anh rất yếu, một mình tắm rửa trong nhà vệ sinh rất dễ xảy ra chuyện. Hay là anh đừng tắm rửa nữa có được không? Tôi lấy chậu nước nóng đến giúp anh lau hết mồ hôi trên người, để hai ngày nữa khoẻ hơn rồi hãy tắm, anh thấy thế nào?”

Tịch Duệ Nam không phản đối, coi như là đồng ý. Cô đi lấy một chậu nước nóng, lần nữa lau người cho anh, giống như lần trước, ánh mắt suy tư dõi theo bàn tay cô, mí mắt không nói tiếng nào. Sau khi thay quần áo sạch sẽ, anh mới nhắm mắt, khe khẽ nói ra ba chữ: “Cảm ơn cô.”

Bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ¹. Tuy Tịch Duệ Nam đã hạ sốt nhưng cả người suốt ngày vẫn ồm ồm mệt mỏi, mặt trắng xanh không có một chút sắc máu.

1. Ý nói bệnh đến bất ngờ, đột ngột nhưng lúc bình phục thì từ từ mới khoẻ.

Bạc Hà liền làm đồ ăn bổ máu cho anh, chỉ hận không thể lập tức bù lượng máu đã mất trở về cơ thể anh. Nào cháo long nhãn, canh gan lợn, súp táo hầm gà đen, vân vân và vân vân, nhưng anh lại chẳng có khẩu vị, chẳng buồn ăn cái gì cả, chỉ miễn cưỡng ăn vài miếng rồi lắc đầu không ăn nữa.

Cô khuyên anh ăn nhiều thêm một chút: “Anh phải ăn đi, không ăn nổi cũng phải cố mà ăn, thuốc bổ không bằng phẩm bổ, ăn nhiều vào mới mau khoẻ được.”

Cô vốn có lòng tốt, nhưng anh lại mãi cảm nghĩ ngợi. “Tôi mau khoẻ hơn thì có thể nhanh chóng rời đi phải không?”

Bạc Hà ngẩn ra, có phải là người ăn nhờ ở đậu nào cũng mãi cảm như thế này không? Chỉ tiện miệng nói một câu mà anh cũng có thể nghĩ ra dăm bảy ý. Nhưng cũng không trách được sự mãi cảm của Tịch Duệ Nam, cô đã lạnh lùng đuổi anh đi hai lần rồi, anh làm sao có thể không suy nghĩ nhiều chứ?

“Tôi không có ý đó, có vài lời nói lúc tức giận, anh đừng coi là thật. Anh cứ yên tâm ở đây đi, kể cả khi anh khoẻ hẳn rồi, nếu như tạm thời không có chỗ đi, tôi cũng có thể để anh ở lại thêm một thời gian nữa.”

Tịch Duệ Nam là điển hình của loại người thích ăn mềm không ăn cứng, Bạc Hà vừa dịu giọng nói, anh cũng không cứng đầu cứng cổ nữa, mà vô cùng phối hợp, từng miếng từng miếng ăn hết bát cháo long nhãn cô đút cho, mặc dù rất miễn cưỡng.

“Có phải anh không thích ăn món này không? Vậy anh thích ăn thứ gì, tôi sẽ làm cho anh.” Bạc Hà biết đa số bệnh nhân đều không có khẩu vị, nên muốn nấu món bình thường anh thích ăn để trợ giúp cho việc hồi phục của anh.

Anh nhìn lên trần nhà, đôi mắt đột nhiên như có sương mù che phủ. “Tôi muốn ăn mì trứng gà mẹ tôi nấu, tôi rất muốn ăn đồ mẹ tôi nấu...”

Giọng nói của anh càng lúc càng nhẹ, như tơ nhện đứt trong không trung, không để lại bất cứ dấu vết nào. Bờ môi mỏng không sắc máu hơi run run, chẳng nói thêm được lời nào nữa. Sương mù ngập tràn trong mắt nhanh chóng ngưng tụ thành lệ, trước khi giọt lệ kia rơi xuống, anh kéo chăn trùm kín đầu.

Anh khóc, giọt nước mắt hiếm thấy của người đàn ông trưởng thành, lại giống như thiên thạch va vào lòng Bạc Hà.

Buổi tối, Bạc Hà tận tâm nấu một bát mì trứng gà, làm theo đúng cách nấu thường ngày ở Thanh Châu. Sau khi mì được trần trong nước trắng thì vớt ra cho vào bát, lại làm canh riêng, đập một quả trứng gà cho vào chảo dầu rán vàng ươm, trứng rán xong cho vào nước nấu canh trứng, sau đó xếp thêm giá đỗ, xúc xích miếng và rau thơm vào bát. Canh nấu xong đổ vào trong bát mì, mì trứng gà đã đại công cáo thành. Vì đơn giản dễ làm lại có dinh dưỡng và ngon miệng, nên bữa sáng hoặc bữa đêm, người Thanh Châu thường nấu mì trứng gà.

Bạc Hà bưng bát mì nóng hổi đến trước mặt Tịch Duệ Nam. “Ăn đi, đương nhiên không ngon bằng mẹ anh làm nhưng mà, xét cho cùng thì mùi vị cũng chẳng khác nhau bao nhiêu.”

Tịch Duệ Nam ăn hết cả bát mì, đến canh cũng húp cạn sạch. Sau đó anh nhìn Bạc Hà, thái độ hết sức thân thiện, ánh mắt cực kỳ dịu dàng. “Bạc Hà, cảm ơn cô.”

Sau trận ốm của Tịch Duệ Nam, quan hệ giữa Bạc Hà và anh cũng dần chuyển biến tốt hơn. Bọn họ không còn giống như trước đây, hoặc đối đầu mâu thuẫn, động một tí là cãi nhau; hoặc tương kính như bang, hai bên phớt lờ nhau. Bọn họ bắt đầu có giao tiếp bình thường, lúc cùng ngồi ăn cơm sẽ tùy ý nói vài ba câu, tuy chỉ là những câu nói rời rạc, nhưng giống như bụi hoa đào đôi nhánh nở lúc đầu xuân, phá vỡ bầu không khí đông cứng như mùa đông trong căn nhà trước đây.

1. Trúc ngoại hoa đào tam lưỡng chi. Đây là câu thơ đầu trong bài Huệ Sùng xuân giang văn cảnh của tác giả Tô Thức thời Bắc Tống.

Lúc quan hệ của bọn họ được cải thiện, Phó Chính cũng có tin tức tốt, An Nhiên gọi điện thoại đến báo tin, giọng nói vui mừng như phát cuồng: “Phó Chính tỉnh rồi, anh ấy tỉnh rồi!”

Bạc Hà không chậm trễ, đến bệnh viện ngay lập tức, vừa khéo Tịch Duệ Nam cũng phải đi kiểm tra lại, thế là bọn họ cũng xuất phát.

Trong phòng bệnh của Phó Chính đã đầy chật người, người có liên quan, người không liên quan cùng chen chúc trong một phòng, tất cả đều thăm người anh hùng vừa mới tỉnh lại. Bạc Hà không vào, chỉ gọi điện thoại bảo An Nhiên ra ngoài phòng bệnh.

Cô ấy mừng hơn hờ chạy ra, nhìn thấy Tịch Duệ Nam cũng đến thì nhiệt tình hỏi thăm: “Tịch Duệ Nam, sức khoẻ cậu thế nào rồi?”

“Cảm ơn, tốt nhiều rồi.”

“Tốt nhiều rồi? Vì sao mình lại thấy tinh thần cậu không tốt lắm vậy? Hình như người gầy hơn, có phải là sống ở chỗ Bạc Hà, bị cô ấy ngược đãi không?” An Nhiên nửa đùa nửa thật hỏi.

Bạc Hà dở khóc dở cười, vội chuyển đề tài. “Phó Chính vẫn tốt chứ?”

“Tốt, vô cùng tốt, sau khi anh ấy tỉnh lại không bị mất trí nhớ cũng không biến thành đàn độn, cậu đoán xem câu đầu tiên anh ấy nói với mình là gì?”

“Anh ấy nói gì?”

“Anh ấy nói: “An Nhiên, anh biết em vẫn luôn túc trực bên cạnh anh.” Thấy chưa, mình đã nói là anh ấy có cảm giác mà.” An Nhiên nói, mặt mày rạng rỡ, vẻ mặt vừa vui mừng pha lẫn chút xấu hổ.

Nhớ lại cuộc đối thoại lần trước, An Nhiên nói “có phản ứng chứng tỏ là có cảm giác”, Bạc Hà rất hiểu cảm giác vừa then thừng vừa vui mừng của cô ấy lúc này. Cô liếc mắt nhìn Tịch Duệ Nam đứng bên cạnh, không tiếp lời cô ấy, dù sao có người khác giới ở đây, nói ra những điều này cũng không tiện lắm.

Sau khi rời khỏi chỗ Phó Chính, Bạc Hà và Tịch Duệ Nam đi kiểm tra lại. Khi anh cởi khuy áo sơ mi để bác sĩ kiểm tra tình trạng khép miệng của vết mổ, vừa nhìn thấy khuôn ngực rất đàn ông kia của anh, mặt cô tức khắc lại đỏ hồng lên. Cô vội cúi đầu cụp mắt, đi ra khỏi phòng khám. “Tôi đợi anh ở bên ngoài.”

Sau khi Bạc Hà đợi bên ngoài một lúc, Tịch Duệ Nam đi ra. Mày anh nhú lại, bộ dạng lo lắng suy tư.

“Làm sao vậy? Bác sĩ nói hồi phục có tốt không?”

“Cũng tạm được, bác sĩ nói nghỉ ngơi thêm một, hai tuần nữa là tương đối ổn rồi, có thể quay lại làm việc bình thường. Nhưng trong vòng ba tháng vẫn phải chú ý nhiều,, hơn nữa trong vòng nửa năm không thể làm công việc chân tay nặng nhọc.”

“Đương nhiên không thể đi làm công việc chân tay nặng nhọc nữa, anh phải tìm công việc khác thích hợp hơn. Đúng rồi, giấy tờ của anh mất lâu như vậy, đã nhờ ai làm lại chưa? Khi nào có thể lấy được?”

Tịch Duệ Nam trầm mặc, như thể Bạc Hà nhắc đến một câu hỏi rất khó trả lời. Cô không muốn làm anh khó xử, vội nói: “Giấy tờ chưa làm lại được cũng không sao cả, Quý Phong sẽ có cách, tôi bảo anh ấy giúp anh tìm một công việc thích hợp trước, giấy tờ bằng cấp có thể nộp sau.”

Vì muốn nhờ Quý Phong giúp đỡ tìm việc làm nên khi Hà Uyển gọi điện bảo Bạc Hà đưa Tịch Duệ Nam cùng đến Quý gia ăn cơm, cô liền đồng ý ngay.

Tịch Duệ Nam cũng không từ chối, bây giờ biểu hiện của anh thực sự có thể dùng từ “ngoan ngoãn” để hình dung, Bạc Hà nói sao thì chính là vậy, anh đều nghe lời làm theo.

Ở Quý gia, Tịch Duệ Nam nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt. Hà Uyển và Quý Trạch Đồng rất nhiệt tình với anh, giống hệt như đối xử với con rể. Quý Vân thì ỷ nhỏ làm bừa, chuyển cách xưng hô “thầy giáo Tịch” thành “Tịch đại ca”, sau đó lại hỏi anh vấn đề lần trước hỏi Bạc Hà nhưng không có được đáp án.

“Tịch đại ca, anh có phải là mối tình đầu thời cấp ba của chị gái em không?”

Bạc Hà đang ăn hoa quả, nghe thấy liền suýt chết nghẹn. “Vân Vân, đi làm bài tập của em đi.”

Quý Vân không chịu nghe theo, vênh khuôn mặt nhỏ lên, lý lẽ hùng hồn: “Em có quyền hiểu rõ chuyện này, như vậy em mới có thể phán đoán được mục đích lúc đầu chị lừa em, rốt cuộc là đơn thuần hay không đơn thuần.”

Trẻ con bây giờ thật lợi hại, phản bác đến mức Bạc Hà nửa ngày không nói nên lời. Tịch Duệ Nam chậm chậm lên tiếng: “Cứ coi... là phải đi.”

Anh vừa nói vừa bắt mắt nhìn sang Bạc Hà, trong mắt có chút hoang mang và đau thương nhàn nhạt.

Quý Vân không hiểu. “Phải là phải, không phải là không phải, sao lại bảo “cứ coi là phải đi”?”

Trước câu hỏi này, Bạc Hà và Tịch Duệ Nam cùng im lặng, Quý Vân ngẫm nghĩ, lại đổi sang câu hỏi khác: “Tịch đại ca, vậy tại sao anh lại thích chị gái của em?”

Tịch Duệ Nam hơi chần động, ánh mắt vô thức liếc sang Bạc Hà, rơi lên trước ngực cô. Cùng lúc, Bạc Hà cũng vô thức nâng tay chỉnh lại cổ áo phong của mình, kéo lên xong mới phát hiện ra động tác của mình thật dư thừa, cho đến giờ áo cô mặc đều không phải loại cổ áo hở rộng, cổ áo bó sát lấy phần cổ dưới, cắt đứt toàn bộ nguy cơ “lộ hàng” ở bất cứ tư thế nào.

Vấn đề này lại không nhận được lời giải đáp của họ, Quý Vân vô cùng chán nản. “Cái này cũng không thể nói, cái kia cũng chẳng thể nói, quá khứ của hai người thật bí ẩn.”

Cuối cùng Tịch Duệ Nam mở miệng. “Khi đó anh thích Bạc Hà là bởi cô ấy khiến anh lần đầu nhận thức được con gái đẹp dễ biết nhường nào.”

Lần này đến lượt Bạc Hà chấn động. Từ trước đến nay, cái nhìn trộm của cậu con trai bằng tuổi trên xà đơn kai, cô cố chấp nhận định là một sự mạo phạm và thiếu tôn trọng. Nhưng trong mắt cậu, cô lại đại diện cho tri thức và toàn bộ cảm nhận đẹp dễ của cậu đối với con gái.

Quý Vân mở to cặp mắt hiếu kỳ. “Chị ấy làm thế nào mà khiến anh nhận thức được?”

Cô bé nhận được câu trả lời cực kỳ đơn giản của Tịch Duệ Nam: “Bí mật.”

Hà Uyển ngồi bên cạnh nghe cả nửa ngày, thấy Quý Vân chẳng hỏi được thông tin có giá trị gì, liền mỉm cười kết thúc buổi nói chuyện có mục đích dò hỏi gốc rễ này. “Được rồi, đồ ăn đã chuẩn bị gần xong, sang phòng ăn thôi.”

Quý Vân vẫn chưa hết thắc mắc. “Mẹ, anh con vẫn chưa về nhà mà, không đợi anh ấy sao?”

“Quý Phong gọi điện về nói có việc bận, sẽ về nhà muộn, bảo chúng ta không cần đợi cơm.”

Bạc Hà vừa nghe thấy thì vội vàng hỏi: “Quý Phong có nói khi nào về nhà không ạ? Con muốn tìm anh ấy nói chút chuyện nữa.”

“Nó không nói, con có chuyện gấp tìm nó sao? Hay là gọi điện thoại cho nó đi.”

“Cũng không cần đâu ạ, ăn cơm xong con đợi một chút là được.”

Bàn ăn vô cùng thịnh soạn, Hà Uyển ân cần gấp thức ăn cho Tịch Duệ Nam, Quý Trạch Đồng thì hỏi anh muốn uống rượu gì. Anh lập tức lắc đầu. “Cảm ơn bác, cháu không uống rượu.”

“Ồ, không động vào giọt rượu nào sao?”

“Vâng, một chút cũng không uống.”

Bạc Hà hơi ngạc nhiên, nhìn Tịch Duệ Nam một cái. Bây giờ anh không uống rượu nữa? Vừa khéo bắt gặp ánh mắt anh, hai ánh mắt vừa chạm nhau rồi nhanh chóng dời đi ngay. Bọn họ đồng thời nhớ lại chuyện xảy ra ở đầu đường trong đêm đông tại Thanh Châu vào chín năm trước, đêm đó Tịch Duệ Nam uống rất nhiều rượu.

Sau bữa tối, chẳng mấy chốc, Quý Phong đã về nhà. Bạc Hà kéo anh sang một bên nhắc lại chuyện cũ. Anh ngẫm nghĩ, nói: “Bạc Hà, so với tìm người nhờ giúp đỡ, chẳng bằng bảo Tịch Duệ Nam đến công ty chúng ta làm việc tạm thời đi. Đương nhiên nông trường không có việc phù hợp với chuyên ngành của cậu ấy nhưng dù sao cũng chỉ là tạm thời, đợi cậu ấy làm lại giấy tờ xong thì đi tìm một công việc tốt hơn.”

Bạc Hà chần chừ. “Không biết anh ấy có đồng ý không, để em hỏi ý kiến của anh ấy trước nhé.”

“Cũng được, em hỏi cậu ấy trước đi. Đãi ngộ của công ty chúng ta khá tốt, có tiền lương, có tiền thưởng, bao ăn bao ở, nếu như cậu ấy đồng ý đến, em có thể trở lại cuộc sống một mình tự do tự tại rồi.”

Đúng vậy, nếu như Tịch Duệ Nam tìm được một công việc có bao ăn bao ở thì có thể chuyển khỏi chỗ của Bạc Hà. Cô cũng không phải hằng ngày dậy sớm đi mua thức ăn, một ngày đều đặn làm cơm ba bữa nữa, lại có thể quay về cuộc sống tùy tâm sở dục giống như trước đây. Nhưng mà, nghĩ đến chuyện Tịch Duệ Nam đi rồi, trong lòng Bạc Hà lại có cảm giác mất mát.

Buổi tối, sau khi về đến nhà, Bạc Hà không nhắc đến chuyện này với Tịch Duệ Nam. Cô cảm thấy không tiện mở miệng, một là chuyên ngành không đúng, hai là sợ anh miễn cảm cho rằng cô đang khéo léo muốn đuổi anh đi; ba là, không biết vì cớ gì cô lại không muốn nói.

Cô không nói, anh lại chủ động hỏi: “Vừa rồi ở Quý gia, có phải cô đã nhờ Quý Phong tìm việc cho tôi không?”

Bạc Hà lúc này mới kể lại sơ qua cuộc nói chuyện của cô với Quý Phong cho anh nghe, sau khi trầm mặc một hồi, anh đồng ý. “Được, khi nào có thể đi làm?”

Không hiểu sao, Bạc Hà cảm thấy đằng sau câu đồng ý sáng khoái của anh có mấy phần giận dỗi, vội vàng nói: “Không cần gấp như vậy, anh cứ nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa đi.”

“Không cần nghỉ nữa, tôi đã gần khỏi hẳn rồi, tiếp tục ở đây tôi sợ cô cho rằng tôi muốn ỷ lại vào cô. Tôi về phòng thu dọn đồ đạc, ngày mai sẽ rời đi. Cảm ơn cô đã chăm sóc tôi trong khoảng thời gian này, tiền nợ cô, tôi sẽ gắng hết sức để sớm trả lại, xin cô cứ yên tâm.”

Lời lẽ lịch sự, khách sáo nhưng sự giận dỗi càng lúc càng rõ ràng. Bạc Hà cuống quýt đi theo anh vào phòng, nhìn thấy anh cầm túi đựng hành lý ra sắp xếp đồ đạc, cô liền nói thẳng: “Tịch Duệ Nam, có phải anh cảm thấy tôi đang đuổi anh đi không, lần này tôi thực sự không có ý đuổi anh đi đâu.”

Tịch Duệ Nam chẳng buồn nhìn cô lấy một cái, chỉ cúi đầu nhét bữa quần áo vào trong túi, giọng nói mang theo mùi vị cay đắng: “Bất luận là cô có đuổi hay không, tôi cũng nên đi rồi. Tôi cơ bản đã khỏe rồi, không có lý gì lại tiếp tục ở lại đây ăn trắng mặc trơn. Hơn nữa cô còn có lòng tốt giúp tôi tìm việc, tuy là làm ở nông trường nhưng cũng tốt hơn nhiều so với công trường xây dựng, tôi có lý do kén cá chọn canh nói không đi sao?”

Bạc Hà hít sâu một hơi. “Bất luận nông trường hay là công trường đều không phù hợp với chuyên ngành của anh, nếu như anh thực sự không muốn đi thì đừng đi, đợi làm xong giấy tờ rồi đi tìm công việc thích hợp là được. Tôi không để ý nếu anh ở thêm một thời gian đâu.”

Những lời cô nói thành tâm thành ý khiến Tịch Duệ Nam dừng tay. Anh quay đầu nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm, muốn nói lại thôi. Cô biết anh nhất định cảm thấy rất ngại, vội cắt ngang: “Được rồi, anh đừng nói gì nữa, chuyện này tôi sẽ trả lời Quý Phong.”

Cứ như thế, sau khi vết thương khỏi hẳn, Tịch Duệ Nam vẫn tiếp tục sống ở chỗ Bạc Hà. Cô nhìn thấy anh nhàn rỗi không có việc gì làm liền tìm một bộ máy tính cũ bỏ xó đã lâu để anh sửa. “Xem anh sửa được không, nếu sửa được thì chiếc máy tính này sẽ là của anh.”

Kết quả anh thực sự có bản lĩnh, sau khi giầy vò chiếc máy đó hồi lâu, màn hình máy tính tối sầm cả năm lại sáng lên. Sau khi có máy tính, anh và Bạc Hà giống hệt nhau, cả ngày nhốt mình trong phòng ngồi trước máy tính, cũng không biết là chơi game hay là chat. Nhưng một hôm, anh đột nhiên chạy đến gõ cửa phòng Bạc Hà, hỏi mượn sổ chứng minh thư và sổ tài khoản ngân hàng.

“Anh cần sổ chứng minh thư và sổ tài khoản ngân hàng của tôi làm gì?”

“Tôi cần rút một khoản thanh toán qua ngân hàng, nhưng cô biết đó, chứng minh thư và thẻ ngân hàng của tôi đều đã bị trộm rồi, cho nên đành mượn dùng của cô.”

“Ai muốn thanh toán cho anh?”

“Mấy ngày trước tôi nhận thiết kế một trang web mẫu ở mạng Witkey, bây giờ công việc hoàn thành rồi, có thể lấy được ba trăm tệ tiền công. Nhưng phía bên trang web yêu cầu cung cấp sổ chứng minh thư và tên thật để xác nhận trước, rồi mới thanh toán qua tài khoản ngân hàng có tên tương ứng.”

Mắt Bạc Hà sáng lên, đây đúng là một biện pháp hay, trước khi giấy tờ của anh được làm lại, cứ tạm thời nhận công việc liên quan tới chuyên ngành trên mạng Witkey, việc này còn tốt hơn chục lần so với thời gian lẩn lộn ở nông trường.

“Được, không vấn đề.” Bạc Hà đưa sổ chứng minh thư và sổ tài khoản ngân hàng của mình cho anh, không quên dặn dò một câu: “Giấy tờ của anh cũng phải nhanh chóng làm đi, đặc biệt là chứng minh thư, ngộ nhỡ hôm nào bị cảnh sát kiểm tra mà anh không có thì rất phiền phức đấy.”

“Tôi cũng muốn làm nhanh, nhưng mà...” Tịch Duệ Nam ngừng lại.

“Nhưng mà cái gì?”

“Nhưng mà làm chứng minh thư rất phiền phức, người ta nói là ít nhất phải ba tháng, có lúc cần đến nửa năm.”

Bạc Hà đành cười khổ, lắc đầu.

Trang web chuyển tiền vào tài khoản rất đúng hẹn, Bạc Hà đưa thẻ ngân hàng và mật khẩu cho Tịch Duệ Nam, bảo anh tự ra cây ATM rút tiền. “Cô... để tôi tự đi rút à?”

“Tiền của anh, anh không đi rút, lẽ nào còn phải để tôi đi thay anh.”

“Nhưng đây là thẻ của cô, bên trong còn có tiền của cô, cô không sợ tôi rút hết tiền rồi chạy mất sao?”

Nụ cười của Bạc Hà tắt ngấm. “Trong thẻ của tôi chẳng có bao nhiêu tiền, chỉ có mấy nghìn tệ thôi. Anh cũng chẳng phải người chưa từng nhìn tiền, không đến mức suy nghĩ nông cạn cầm chút tiền như vậy bỏ chạy mất chứ?”

Khoé môi Tịch Duệ Nam hơi nhếch lên. “Điều đó cũng chưa chắc, bây giờ tôi rất nghèo, chưa biết chừng là người nghèo chí ngắn đó.”

“Không đâu, tôi tin anh sẽ không để mất phẩm giá như vậy. Mau đi đi!”

Tịch Duệ Nam nhìn cô bằng ánh mắt sâu xa, khoé môi cong lên càng rõ ràng hơn. Từ khi gặp lại đến giờ, đây là nụ cười đầu tiên của anh.

Sau khi Tịch Duệ Nam rút tiền, còn tiện đường mua một con vịt nướng về ăn. Bạc Hà cũng xuống bếp xào mấy món, bữa tối rất thịnh soạn. Hai người vừa ngồi xuống bên bàn ăn, không may lại mất điện, chẳng có cách nào, đành lục tìm một bọc nến thắp lên để tiếp tục ăn cơm.

Bọc nến đó chắc là nến từ hồi sinh nhật Quý Vân còn thừa lại, cây nến nhỏ nên phải đốt rất nhiều mới có thể khiến bàn ăn không đến nỗi quá tối. Cùng với Tịch Duệ Nam ngồi ăn trong ánh nến như những vì sao nhỏ bé đang nhấp nháy, bầu không khí có vẻ không bình thường lắm, Bạc Hà bất giác liên tưởng đến bốn chữ “bữa tối dưới nến”, có một chút ám muội như có như không, giống như gợn sóng vô hình đang chậm chậm lan toả trong không khí.

Cô đỏ ửng mặt, vội vàng cúi đầu xuống ăn từng miếng lớn. Anh cũng cúi đầu ăn cơm mà không nói gì, hai người như thể đang thi xem ai ăn nhiều, ăn nhanh hơn, chẳng ai nói gì.

Ăn một mạch xong bữa tối, Bạc Hà mới giật mình nhận ra mình ăn nhanh quá, buống bát cơm xuống, cô cố gắng tỏ ra tự nhiên. “Vịt quay hôm nay anh mua rất ngon!”

Tịch Duệ Nam ngược khuôn mặt vẫn đang cầm cúi vào bát cơm lên, nhanh chóng liếc cô một cái, rồi lại cúi xuống, sau một hồi ngập ngừng mới khẽ nói: “Tôi không chỉ mua vịt quay, còn mua cả một ít hoa quả tươi để trong tủ lạnh.”

“Anh mua hoa quả làm gì? Quý gia có nông trường, cứ cách vài ba ngày, Quý Phong lại mang hoa quả đến, ăn không hết. Ngày mai đi bệnh viện thăm Phó Chính và An Nhiên thì xách đi cho bọn họ một túi.”

Trước lời nói chẳng buồn để tâm của Bạc Hà, Tịch Duệ Nam không lên tiếng, ăn cơm xong anh liền quay về phòng, bước chân có chút vội vàng. Bạc Hà rửa bát xong, theo thói quen đi đến tủ lạnh tìm hoa quả ăn tráng miệng, vừa mở tủ lạnh, một làn hương thơm mát mang theo vị giòn ngọt chua chua phả vào mặt – là hương quýt, hương quýt tươi mới chín.

Cô nhìn một hàng quýt vỏ xanh được xếp ngay ngắn trong tủ lạnh mà sửng sốt, đây là lứa quýt đầu tiên được bán ngoài chợ trong năm nay đúng không? Nó mang đến hương quýt ngon, thanh mát nhất, tươi mát nhất. Hương thơm đó giống như ngón tay vô hình, nhanh chóng vén mở tấm màn ký ức. Bất giác cô nhớ đến khu vườn sau trường Thanh Châu nhất trung chín năm trước, mùa quýt chín, trong ngăn bàn học lặng lẽ xuất hiện trái quýt xanh...

Đến hôm nay, lại là một mùa quýt nữa.

Rất lâu, Bạc Hà mới duỗi tay ra, cầm một quả quýt, chậm chậm bóc vỏ ăn. Quýt mới chín, không đủ ngọt, rất chua, còn hơi đắng. Cô nhai thật kĩ múi quýt, giống như nhai tháng năm tươi mát cay nồng đã trải qua, có ngọt, có chua, có cay, có đắng. Bỗng nhiên, cô muốn thở dài.

Cửa phòng ngủ cho khách có tiếng động, cô ngược lên nhìn, thấy Tịch Duệ Nam lặng lẽ đứng sau cánh cửa hé mở, đôi mắt thuần khiết sáng rõ. Anh không lên tiếng, cũng không đi ra khỏi cửa, chỉ đứng sau cánh

cửa hé mở chăm chú nhìn cô, trong mắt giống như có nghìn vạn lời muốn nói nhưng bờ môi mím lại mím chặt, im lặng không lên tiếng.

Bạc Hà bỗng thấy trái tim như ngừng một nhịp, cổ hết sức để tỏ ra tự nhiên. “Quýt... rất ngon, anh có muốn ăn một quả không?”

Tịch Duệ Nam lúc này mới chậm rãi lên tiếng: “Không cần đâu, tôi mua riêng cho cô ăn. Bạc Hà, tôi...”

Tịch Duệ Nam không nói hết câu, chữ “tôi” cuối từng kia nhẹ như bụi trần, tan biến trong không khí chẳng lưu lại dấu vết. Bờ môi mím lại lần nữa mím chặt, anh lùi về phía sau một bước, nhẹ nhàng đóng cửa.

Bạc Hà chờ đến hồi lâu trước cánh cửa đóng chặt, hương quýt trong vòm miệng chậm chậm lan tỏa.

Hôm sau, Bạc Hà xách hoa quả đến bệnh viện thăm Phó Chính, đúng lúc có mấy cảnh sát đang vây quanh giường bệnh. An Nhiên giới thiệu cho Bạc Hà đồng nghiệp trong đội cảnh sát tuần tra của Phó Chính và bạn học cũ sau khi tốt nghiệp trường cảnh sát cùng khoá với anh hiện giờ làm cảnh sát hộ tịch.

Nhớ đến chuyện làm lại chứng minh thư của Tịch Duệ Nam, Bạc Hà liền trêu đùa anh cảnh sát hộ tịch, nói rằng hiệu suất làm chứng minh thư sao lại thấp như thế, thực nghi ngờ không biết các anh có sao nhãng nhiệm vụ hay không. Anh ta trợn tròn mắt. “Không thể nào, nhà nước quy định công dân làm lại chứng minh thư bắt buộc phải làm xong trong vòng sáu mươi ngày, sao có thể kéo dài đến ba tháng thậm chí nửa năm chứ? Hơn nữa anh ta có thể làm chứng minh thư tạm thời trước, chỉ trong một ngày là có thể lấy được, khi chứng minh thư chính thức chưa được phát trả thì chứng minh thư tạm thời có thể dùng y như chứng minh thư chính thức. Anh ta không làm sao?”

Bạc Hà sửng sốt, chưa từng nghe Tịch Duệ Nam nhắc đến chuyện làm chứng minh tạm thời, anh chỉ nói đã nhờ người đi làm lại hộ giấy tờ, không biết chứng minh thư có thể nhờ người khác làm hộ không, thế là cô lại hỏi: “Nếu một người sống ở nơi khác bị mất chứng minh thư, có cần đích thân quay về quê để làm lại không? Nếu không về được thì có thể nhờ người nhà đi làm giúp được không?”

“Đối với người không thể quay về quê làm các thủ tục bổ sung, chỉ cần trong hệ thống máy tính có lưu trữ ảnh chân dung chuẩn của anh ta thì không cần chụp lại ảnh nữa và có thể uỷ thác cho người thân mang sổ hộ khẩu, thư uỷ thác đến phòng hộ tịch của sở công an nơi đó làm thay.”

Có thể nhờ người thân cầm sổ hộ khẩu đi làm lại thay, sổ hộ khẩu thông thường do người lớn trong nhà cất giữ, mẹ của Tịch Duệ Nam đã qua đời, vậy thì tất nhiên chỉ có thể bảo bố anh đi làm thay. Nhưng Tịch Duệ Nam nhất định không nhắc đến bố, không biết chuyện làm hộ giấy tờ này có được thuận lợi không? Nếu không thì làm lại chứng minh thư thông thường cũng không mất thời gian quá hai tháng.

Bạc Hà có cảm giác là việc làm lại chứng minh thư của Tịch Duệ Nam gặp phiền phức gì đó. Cô đang suy đoán thì An Nhiên vỗ vai ra hiệu cho cô ra ngoài.

“Cậu đọc nhật báo hôm nay chưa?”

“Vẫn chưa, sao vậy, trên báo có tin quan trọng gì à?”

An Nhiên giở một tờ báo giấy ra cho cô xem, ban đầu cô đọc tiêu đề lớn ở trên cùng, lúc lướt đến phần tin tức ở dưới cùng, ánh mắt cô đột ngột dừng lại. Ở một mục tìm người rất nổi bật, rõ ràng có in ảnh của Tịch Duệ Nam.

“Phát hiện trọng đại lúc A Mạn đọc báo đấy, cô ấy lập tức báo anh biết. Mình đang định gọi điện cho cậu thì cậu lại đến đây. Đây là tin bố Tịch Duệ Nam đang tìm cậu ấy đúng không? Hoá ra cậu ấy bỏ nhà đi, vì sao thế nhỉ? Thà làm culi ở công trường xây dựng cũng không chịu quay về, cậu ấy và bố đã xảy ra chuyện gì, chắc không phải vì bố cậu ấy vẫn bao nuôi phụ nữ bên ngoài chứ? Vậy thì mẹ cậu ấy đáng thương quá!”

Bạc Hà thở dài. “Mẹ anh ấy qua đời rồi.”

“Hả... Chẳng trách cậu ấy chẳng nói gì mà bỏ nhà đi. Mẹ cậu ấy qua đời thì cậu ấy chẳng còn quyến luyến gì với gia đình nữa. Nhưng bố cậu ấy vẫn không lẽ bỏ cậu ấy, xem tin tìm người này là biết, không tiếc bỏ ra khoản tiền lớn để tìm con trai về, chỉ cần cung cấp được đầu mối là đã có thể nhận hậu tạ một vạn tệ rồi. Chúng ta có cần nói cho Tịch Duệ Nam biết chuyện này không?”

Bạc Hà cuộn tờ báo lại. “Để mình suy nghĩ một chút đã, anh ấy nhất định không chịu nói về chuyện gia đình, đặc biệt là không nhắc đến bố. Muốn dò hỏi thế nào cần phải cân nhắc kỹ, đột ngột hỏi thẳng chắc chắn là không được.”

“Mấy ngày nữa là Phó Chính có thể ra viện rồi, hay là đến lúc đó chúng ta rủ cậu ấy ra ngoài ăn cơm, từ từ hỏi thì thế nào?”

“Cũng được. Phó Chính đã có thể xuất viện rồi à?”

“Ừ, vốn dĩ vết thương nghiêm trọng nhất của anh ấy là chấn thương sọ não, giờ thì tỉnh lại rồi thì không trở ngại gì lớn nữa. Nằm ở viện cũng chỉ là nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, mẹ anh ấy muốn đón anh ấy về nhà chăm sóc.”

“Anh ấy về nhà nghỉ ngơi, vậy còn cậu?”

“Nhiệm vụ của mình hoàn thành rồi, tiếp tục quay lại vị trí biên tập của mình thôi.”

“Không phải chứ, cứ như thế là xong sao? Cậu chăm sóc anh ấy nhiều ngày như vậy chỉ vì học theo tinh thần Lôi Phong thôi à?”

An Nhiên đột nhiên cười. “Mình vốn dĩ chỉ muốn học theo Lôi Phong làm người tốt, nhưng mà Phó Chính lại ăn vạ mình. Nói là mình đã nhìn thấy hết của anh ấy rồi, anh ấy đã là người của mình rồi, mình phải có trách nhiệm với anh ấy. Bố mẹ anh ấy cũng nói chuyện với mình, ám chỉ bọn mình mau chóng kết hôn đi.”

Một tràng kể lể của An Nhiên nghe có vẻ bất đắc dĩ nhưng không hiểu sao lại toát ra sự hài lòng thoả mãn, khiến Bạc Hà không kìm được bật cười. “Thật chẳng thể ngờ, Phó Chính cũng có lúc biết giở trò cơ đấy. Xem ra anh ấy định ăn vạ cậu thật rồi, cậu có tiền đồ trở thành một “chị dâu cảnh sát” đấy.”

Trên đường về nhà, Bạc Hà suy nghĩ xem phải nói đến chuyện tìm người trên báo với Tịch Duệ Nam như thế nào. Thử khéo léo thăm dò, phải làm cho có vẻ tự nhiên nhất. Cô đang cân nhắc thì điện thoại đổ chuông, là số máy lạ, cô nghi hoặc nhận điện. “Xin chào, ai vậy ạ?”

Đầu dây bên kia là giọng một người đàn ông trung niên chín chắn, cũng mang theo sự nghi hoặc giống như vậy. “Cháu là... Bạc Hà?”

“Là cháu, xin hỏi bác là ai?”

Giọng người đàn ông trong điện thoại ngừng một lát. “Bác là bố của Tịch Duệ Nam – Tịch Văn Khiêm, chúng ta có thể gặp để nói chuyện một chút không?”

Bố của Tịch Duệ Nam – Tịch Văn Khiêm – bước chân vội vàng của Bạc Hà đột nhiên dừng lại, cả người hoàn toàn sững sờ. Mới nhìn thấy tin tìm người của Tịch Văn Khiêm đăng trên báo, vì sao nhanh như vậy đã tìm đến chỗ cô rồi? Ông ấy làm thế nào mà biết được số điện thoại liên lạc của cô, làm thế nào mà tìm ra cô?

Họ hẹn gặp ở một quán trà. Chín năm không gặp, Tịch Văn Khiêm có vẻ chẳng già đi chút nào, chỉ có màu tóc đã ngã thành màu nâu, tông màu nằm giữa đen và trắng, ông không giống một số người trung niên khác nhuộm lại tóc cho đen sì, điều này khiến Bạc Hà cảm thấy có thiện cảm hơn.

Trong khi Bạc Hà đánh giá Tịch Văn Khiêm, ông cũng không rời mắt khỏi cô. “Bạc Hà, thật không ngờ Nam Nam bây giờ ở cùng cháu.”

Ngập ngừng hồi lâu, cuối cùng Bạc Hà vẫn khách sáo gọi ông ta một tiếng bác Tịch. “Bác làm thế nào biết được cháu và anh ấy ở cùng nhau? Rồi lại biết được cả số điện thoại của cháu nữa?”

“Bác đăng báo tìm thằng bé ở thành phố này, sau khi có người đọc báo thấy ảnh nó đã cung cấp đầu mối. Cậu ta nói mình từng làm hộ lý trong bệnh viện cho Nam Nam, một người tên là Bạc Hà đã thuê cậu ta.”

Bạc Hà nhớ ra, sau khi Tịch Duệ Nam phẫu thuật, cô từng mời một hộ lý nam đến chăm sóc. Anh ta chẳng chịu làm gì, chỉ đọc báo và tạp chí, xem ra sau khi anh ta nhìn thấy thông báo tìm người đã lập tức báo ngay cho Tịch Văn Khiêm, để kiểm khoản tiền cung cấp đầu mối kia. Anh ta có số điện thoại của cô, khi đó cô đã cho anh ta, dặn dò nếu ở bệnh viện có việc gì thì cứ liên lạc với cô bất cứ lúc nào.

Không đợi Bạc Hà ngồi ấm chỗ, Tịch Văn Khiêm đã khẩn thiết hỏi: “Cậu ta nói tháng trước Nam Nam làm phẫu thuật mở lồng ngực, vì sao lại như vậy? Thằng bé xảy ra chuyện gì rồi?”

Bạc Hà kể tóm tắt toàn bộ câu chuyện, nghe đến chỗ con trai vì mất hết giấy tờ nên bắt buộc phải đến công trường xây dựng làm culi, không cẩn thận bị gãy xương, xuất huyết máu lồng ngực nên phải phẫu thuật, Tịch Văn Khiêm nhíu chặt mày, vừa đau lòng vừa bất lực thở dài. “Thằng bé này, xảy ra chuyện như vậy cũng không chịu tìm bác, tính khí thật là...”

“Vì sao Tịch Duệ Nam phải bỏ nhà ra đi ạ?”

Nét mặt Tịch Văn Khiêm khổ sở, đưa tay day mi tâm, hình như ông không biết nên mở lời thế nào, im lặng hồi lâu mới nói: “Thằng bé không chấp nhận chuyện tái hôn của bác.”

Một câu nói vô cùng đơn giản nhưng đối với Bạc Hà, người hiểu rõ chuyện trong gia đình và mâu thuẫn giữa hai bố con họ, thì thế là đã đầy đủ rồi.

Bạc Hà thở dài, chẳng trách Tịch Duệ Nam không bao giờ nhắc đến bố, anh luôn coi chuyện tái hôn của bố chính là phần bội mẹ. Năm đó, vì bảo vệ mẹ, đối diện với việc ngoại tình của bố, Tịch Duệ Nam đã dám liều mình để vấn hồi một gia đình trọn vẹn. Có thể thấy anh yêu mẹ và coi trọng gia đình như thế nào. Bây giờ tuy mẹ đã qua đời nhưng anh vẫn không thể chấp nhận chuyện tái hôn của bố. Thực ra chuyện này vốn là chuyện riêng của bố anh, là con trai cũng không thể quản được, nhưng anh lại vẫn cứ đối đầu như vậy, bố anh tất nhiên sẽ cảm thấy khó xử và đau đầu vì việc này.

Đây là chuyện riêng của hai bố con họ, Bạc Hà không tiện hỏi nhiều nên cô chuyển sang chủ đề khác: “Sao bác lại biết để đăng tin tìm người ở thành phố này?”

Tịch Văn Khiêm tỉ mỉ kể lại. Mấy tháng đầu, sau khi Tịch Duệ Nam bỏ nhà đi, ông không mấy lo lắng, cũng không có ý đi tìm. Bởi vì tuy con trai giận dỗi bỏ đi nhưng dù sao anh cũng đã lớn rồi, ông nghĩ không cần bận tâm lo lắng quá nhiều nữa. Thậm chí còn hy vọng sau khi anh sống một mình ở bên ngoài sẽ hiểu được vai trò không thể thiếu của gia đình, từ đó hồi tâm chuyển ý, quay lại chấp nhận chuyện ông tái hôn.

Nhưng hai ngày trước, khi ông có việc quay về nhà cũ, một người bảo vệ nói là đã thay ông nhận một bưu phẩm chuyển phát nhanh từ gần hai tháng trước. Sau khi ông mở ra xem thì thấy đó là toàn bộ giấy tờ của Tịch Duệ Nam. Người gửi thư tự giới thiệu là nhân viên dọn vệ sinh, nhặt được những giấy tờ này ở thùng rác nên có lòng tốt gửi trả theo địa chỉ ghi trên chứng minh thư. Nhìn bức thư này, ông mới bắt đầu sốt ruột, bởi vì ông biết, mất những giấy tờ này, Tịch Duệ Nam sẽ gặp rất nhiều phiền phức, nhưng anh vẫn không quay về tìm ông lấy sổ hộ khẩu để làm lại giấy tờ, cũng không gọi điện cho ông nhờ giúp đỡ càng khiến ông lo lắng không yên. Mất giấy tờ còn ngoan cố sống vất vưởng bên ngoài, ông thực sự sợ con trai thà chịu chết sống cũng không quay về gặp ông, thế là ông dựa theo địa chỉ của người gửi đến thành phố này đăng tin tìm người.

Bạc Hà vừa bất ngờ lại vừa vui mừng. “Hoá ra giấy tờ bị mất đã được người tốt bụng nhặt được và gửi trả về nhà, như vậy sẽ bớt được những rắc rối khi làm lại giấy tờ. Bác có mang theo giấy tờ của anh ấy chứ, không có giấy tờ thực sự rất phiền phức, đặc biệt là chứng minh thư.”

“Đương nhiên là bác có mang đến, bây giờ thằng bé ở đâu? Nó làm phẫu thuật xong, sức khỏe đã hồi phục chưa? Đúng rồi, bác nghe nói tiền phẫu thuật là cháu giúp nó trả, cảm ơn cháu, bác sẽ gửi lại tiền cho cháu.”

“Không có gì ạ, anh ấy đã hồi phục tương đối. Bởi vì... anh ấy nhất thời không có chỗ để đi, cho nên sau khi xuất viện tạm thời đến ở chỗ cháu.”

“Nam Nam sống ở chỗ cháu?” Tịch Văn Khiêm ngạc nhiên nhìn Bạc Hà, đột nhiên ông cười, trong nụ cười mang theo sự vui mừng thấy rõ.

“Xem ra cháu không còn trách nó nữa. Như thế thì tốt, sự việc năm đó tuy Nam Nam có sai nhưng chuyện cũng có nguyên nhân. Khi đó nó ở tuổi mới lớn, tính khí mạnh mẽ dễ kích động, thêm vào đó lại uống rất nhiều rượu. Người lớn uống nhiều rượu cũng sẽ hồ đồ, hướng hồ là trẻ con. Bố cháu khi đó... Đúng rồi, bố cháu vẫn khỏe chứ?”

Bạc Hà chăm chú nhìn ông. “Bố cháu năm ngoái bị bệnh qua đời rồi.”

“Lái xe Bạc qua đời rồi?” Tịch Văn Khiêm rõ ràng rất kinh ngạc. “Thực sự không ngờ, ông ấy nhìn có vẻ rất khoẻ mạnh, bố cháu bị bệnh gì vậy?”

“Ung thư ạ.”

“Bây giờ người mắc bệnh ung thư ngày càng nhiều, chắc do môi trường ngày càng bị ô nhiễm...”

Bạc Hà cắt ngang lời nói quá xa chủ đề của ông. “Vừa rồi bác định nói bố cháu làm sao cơ?”

“Không có gì, bác chỉ muốn hỏi thăm bố cháu có khoẻ không?”

“Không đúng, bác đang nói câu “người lớn uống nhiều rượu cũng sẽ hồ đồ”, rồi nói đến bố cháu, rốt cuộc bác muốn nói điều gì?”

Tịch Văn Khiêm phủ nhận: “Không nói gì, thật sự không có gì.”

“Bác đừng lừa cháu, cháu không phải là trẻ con, cháu biết nghe lời hiểu ý, trong lời bác vừa nói có ý khác.”

Tịch Văn Khiêm không ngờ vừa rồi nhất thời lỡ lời, cho dù kịp thời sửa lại nhưng vẫn bị Bạc Hà nhạy bén nắm bắt được, truy vấn đến cùng. Chần chừ hồi lâu, ông cẩn thận lên tiếng: “Bạc Hà, bố cháu đã không còn nữa, có vài chuyện vốn dĩ không nên nhắc đến nhưng cháu nằng nặc muốn hỏi, bác đành nói cho cháu vậy.”

Hơi ngập ngừng, ông cẩn thận lựa chọn từ ngữ, tiếp tục nói: “Cháu có biết năm đó, vì sao bố cháu phải rời khỏi công ty của bác không? Bởi vì có một đêm, sau bữa cơm liên hoan của đồng hương trong công ty, bác bảo ông ấy đưa mấy nữ đồng nghiệp về nhà. Lúc ông ấy đưa cô nhân viên văn phòng cuối cùng, có thể bởi vì trước đó uống rượu, mượn men rượu ông ấy đột nhiên ôm lấy cô ấy hôn. Cô nhân viên văn phòng trẻ tuổi vô cùng kinh hãi hét lên, bỏ chạy xuống xe thu hút sự chú ý của hai viên cảnh sát, họ bắt bố cháu đến đồn công an. Sự việc làm ồn ào lên, ông ấy cũng bị dọa cho tỉnh rượu. Lúc bác đến đồn cảnh sát, ông ấy lập đi lập lại giải thích với bác rằng ông ấy không cố ý xâm phạm cô gái kia, chỉ vì dáng vẻ của cô ấy có phần giống người vợ cũ nên ông ấy mới nhất thời bị ma xui quỷ khiến làm như thế. Bác biết ông ấy vốn là người thật thà, lần này nhất thời hồ đồ mới làm ra chuyện như vậy nên đã làm người trung gian thay ông ấy hoà giải chuyện này. Chỉ có điều, ông ấy không thích hợp tiếp tục ở lại công ty làm việc nữa.”

Bạc Hà nghe chuyện mà thần thờ, năm đó bố cô cũng không kiểm soát được hành vi của mình sau khi uống rượu ư? Cô không muốn tin, nhưng ngẫm lại chuyện cũ lại không thể không tin. Chẳng trách lúc đầu rõ ràng bố cô đã đồng ý với cô nhất định sẽ tố cáo Tịch Duệ Nam, nhưng sau khi gặp Tịch Văn Khiêm thì lại không giữ lời nữa. Tịch Văn Khiêm từng giúp ông giải quyết vấn đề tương tự như vậy, làm sao ông có thể tố cáo con trai của ông ấy chứ? Cho nên, bố cô chỉ vừa cay đắng vừa lúng túng, dễ dàng cô bỏ qua sự việc lần đó.

“Bạc Hà, hy vọng chuyện bác kể sẽ không phá hoại hình tượng của bố trong lòng cháu. Thực ra hành vi năm đó của ông ấy có thể hiểu và tha thứ được, là người đàn ông đã ly dị, gà trống nuôi con nhỏ rất vất vả, nhưng còn khó chịu hơn là sự cô đơn. Nhưng từ đầu đến cuối ông ấy vẫn gian nan khắc phục để nuôi con, mãi cho đến khi gặp cô gái hao hao giống với người vợ cũ, trong tình huống uống say mới có hành vi đi quá chừng mực. Điều này tuyệt đối không thể coi là xấu xa, là hạ lưu, cháu nói xem có đúng không?”

Bạc Hà nhắm mắt lại, hồi lâu không lên tiếng, cuối cùng đột ngột đứng dậy. “Cháu có việc xing phép đi trước ạ.”

Tịch Văn Khiêm cũng vội vàng đứng dậy theo. “Bạc Hà... cháu có thể đưa bác đi gặp Nam Nam không?”

Cô đột nhiên không muốn để tâm đến ông nữa, lạnh nhạt nói: “Bác muốn gặp nhưng anh ấy chưa chắc muốn gặp bác đâu. Vẫn nên đợi cháu về nhà thử hỏi ý kiến của anh ấy trước đã.”

”Nếu cháu hỏi, nó sẽ nhất định không muốn gặp bác, nhưng bác rất muốn gặp nó, xin cháu thấu hiểu tấm lòng lo lắng của người làm bố được không?”

Nhìn ánh mắt ưu tư vô hạn của Tịch Văn Khiêm, Bạc Hà không nói lời từ chối được nữa.

Lúc Bạc Hà gõ cửa phòng của Tịch Duệ Nam, bảo anh buổi tối cùng ra ngoài ăn cơm, anh hơi kinh ngạc. “Sao phải ra ngoài ăn? Chẳng phải cô đã mua rất nhiều đồ ăn rồi còn gì?”

“Chỉ là ra ngoài ăn một bữa thôi, anh chuẩn bị nhanh lên chút.”

Tịch Duệ Nam không hỏi thêm điều gì nữa, nghe lời thay giày cùng Bạc Hà ra phố. Cô đưa anh đến một nhà hàng cao cấp có thể ngắm cảnh biển lại ở trung tâm thành phố. Tịch Văn Khiêm đã đặt chỗ, đang đợi ở đây. Khi bọn họ đi vào, phòng ăn đã không còn chỗ trống. Cô tiếp tân tươi cười chào đón và ngọt ngào hỏi han: “Chào anh chị, xin hỏi anh chị có đặt chỗ trước hay không ạ?”

Bạc Hà trả lời: “Đặt rồi, xin hỏi bàn số 12 ở đâu?”

“Bàn số 12 phải không? Mời đi bên này.”

Sau khi cùng cô tiếp tân đi được bảy, tám mét, Bạc Hà thuận theo hướng cánh tay cô ấy chỉ nhìn thấy bàn số 12 gần cửa sổ. Tịch Văn Khiêm ngồi ngay ngắn trên bàn, ngoài ra còn có một người thanh niên đang đứng trước mặt ông, mỉm cười nói với ông. Cô cũng sợ, người thanh niên đó chẳng phải là Quý Phong sao, vì sao anh ấy lại ở đây? Sao anh ấy lại nói chuyện với Tịch Duệ Nam? Lẽ nào họ quen biết nhau?

Trong lúc đầu óc Bạc Hà xuất hiện hết câu hỏi này đến câu hỏi khác, vừa khéo Quý Phong ngẩng lên nhìn thấy cô, sau khi hơi sững sờ, anh lịch sự vẫy tay, mỉm cười với cô. “Hi, Bạc Hà.”

Cùng với giọng nói của anh, Tịch Văn Khiêm cũng quay đầu nhìn về phía bọn họ. Ánh mắt của ông chăm chú nhìn Tịch Duệ Nam, vẻ mặt kích động, vội vàng đứng dậy. “Nam Nam.”

Tịch Duệ Nam bị chấn động, đột nhiên lùi một bước dài. Ánh mắt anh quét nhìn từ bố mình sang Quý Phong, rồi đóng đinh trên mặt Bạc Hà, ánh mắt lạnh lùng, sắc nhọn giống như chiếc búa phá băng, lực sát thương vô hạn.

Bạc Hà sớm đã đoán được Tịch Duệ Nam không muốn gặp bố anh, nhưng không ngờ phản ứng của anh còn gay gắt hơn cô tưởng rất nhiều, anh dường như hận không thể ăn tươi nuốt sống cô. Bạc Hà theo bản năng giải thích: “Tịch Duệ Nam, bố anh, ông ấy...”

Anh không cho cô cơ hội nói hết đã xoay người rất nhanh, xông ra khỏi nhà hàng. Bạc Hà và Tịch Văn Khiêm một trước một sau đuổi theo ra ngoài cũng không kịp. Trước cửa nhà hàng là con đường tấp nập, trên đường lớn người xe như nước, một người giống như giọt nước hoà tan vào trong đó, vô hình vô bóng, rất khó tìm kiếm.

Bạc Hà xua tay, chán nản nói với Tịch Văn Khiêm: “Cháu đã nói anh ấy không muốn gặp bác mà, cháu có năn nỉ anh ấy cũng vô dụng, anh ấy không gặp là không gặp, vừa thấy bác đã quay người chạy rồi.”

Tịch Văn Khiêm thở dài thườn thượt, đứa con trai này thật sự là ngoan cố sắt đá. Lúc đầu, ông còn hy vọng anh ra ngoài và chạm xã hội rồi sẽ hồi tâm chuyển ý, nhưng bây giờ mới biết cách nghĩ của mình thật quá lạc quan, anh thậm chí đến một câu cũng chẳng muốn nói với ông.

Quý Phong cũng vội bám theo sau ra ngoài, mặt đầy vẻ thất vọng. “Bạc Hà, xảy ra chuyện gì vậy?”

Bạc Hà cũng muốn hỏi anh: “Quý Phong, sao anh lại quen biết bố của Tịch Duệ Nam?”

Mặt anh đầy khó hiểu. “Anh làm sao lại quen biết bố của Tịch Duệ Nam được chứ, ông ấy là ai?”

Nhưng vừa mới nói ra khỏi miệng, anh liền nhìn sang Tịch Văn Khiêm, đột nhiên ngộ ra. “Bác chính là bố của Tịch Duệ Nam à? Bác Tịch, chào bác, cháu là anh trai của Bạc Hà – Quý Phong.”

Tịch Văn Khiêm ngơ ngác. “Bạc Hà, cháu có anh trai sao? Lão Bạc, ông ấy chẳng phải chỉ có một đứa con gái là cháu à?”

Bạc Hà đành giải thích: “Quý Phong là con trai của người chồng mà mẹ cháu tái hôn, chúng cháu là anh em trên danh nghĩa.”

“Ồ, vậy à.” Tịch Văn Khiêm nghiêm túc nhìn Quý Phong, nhận ra quan hệ của anh và Bạc Hà rất hoà hợp, chẳng hề có vẻ mâu thuẫn kiểu con riêng của chồng hay vợ. Bất giác ông thâm thở dài, người ta tái hôn, ông cũng tái hôn, vì sao con trai người ta có thể bình thản tiếp nhận một gia đình mới, trong khi con trai của ông lại không chịu hiểu cho ông.

“Quý Phong, anh không quen biết bác Tịch, vừa rồi sao hai người lại nói chuyện với nhau?”

“Vừa nãy anh hỏi bác ấy có thể đổi chỗ cho anh được không. Anh vừa mới hẹn một khách hàng đến đây ăn cơm, anh ta luôn thích ngồi ở bàn số 12 gần cửa sổ, nhưng không may lúc anh đến thì bàn số 12 đã được đặt trước mất rồi, cho nên anh mới hỏi bác Tịch xem có thể nhường cho anh được không. Thật không ngờ trái đất lại nhỏ như vậy, xoay một vòng mọi người đều là người quen của nhau.”

Tịch Văn Khiêm nhường lại bàn 12 cho Quý Phong tiếp đãi khách hàng, ông cũng chẳng còn tâm tư ngồi trong nhà hàng ăn cơm nữa. Bạc Hà cũng chẳng có lòng dạ nào mà ăn cơm, cô muốn mau chóng về nhà, không biết Tịch Duệ Nam có về chỗ của cô nữa không. Chắc là có, nếu anh muốn đi, cũng cần quay về thu dọn đồ đạc của anh trước.

Vừa nghĩ đến đây, Bạc Hà lập tức gọi một chiếc taxi. Tịch Văn Khiêm muốn đi cùng với cô nhưng cô kiên quyết cự tuyệt. “Bác thực sự không nên bắt ngờ xuất hiện nữa, cứ đợi điện thoại của cháu trước đã.”

Tịch Văn Khiêm ngẫm nghĩ rồi không cố nài nữa, chỉ dặn đi dặn lại: “Bạc Hà, xin cháu nhanh chóng gọi điện cho bác sớm nhất có thể nhé, cảm ơn cháu!”

Bạc Hà cuống cuống trở về, đứng dưới chân toà chung cư ngẩng đầu lên nhìn, thấy cửa sổ tối om, cô biết Tịch Duệ Nam chưa về. Là chưa quay lại hay là đã rời đi rồi? Cô chạy một mạch lên lầu, mở cửa vào nhà kiểm tra. Đồ đạc của anh vẫn còn, xem ra anh chưa quay lại.

Vô thức, cô thở phào một hơi. Anh vẫn chưa đi, anh vẫn còn phải quay lại lấy đồ nữa. Như để chứng thực cho suy đoán của cô, cửa lớn nhẹ nhàng được mở ra, Tịch Duệ Nam xuất hiện trước khung cửa, mặt không biểu cảm nhìn cô.

Bởi vì giấu diếm đưa Tịch Duệ Nam đi gặp bố mà không hỏi trước ý của anh, nên trước mặt anh, Bạc Hà có phần lúng túng. “Anh... vì sao giờ mới quay về, tôi còn tưởng anh sẽ về trước tôi cơ.”

Giọng nói của anh khô khốc. “Tôi đã về dưới lầu từ lâu rồi, chỉ không lên ngay, tôi lén trong bóng cây, đợi xem cô có đưa Tịch Văn Khiêm đến đây không. Nếu như cô đưa ông ấy đến, tôi sẽ không lên lầu nữa.”

Bạc Hà biết quyết định không đưa Tịch Văn Khiêm về cùng là đúng, thậm chí cảm thấy may mắn, đồng thời cũng không kìm được lên tiếng khuyên nhủ: “Hai người dù sao cũng là bố con, hà tất phải làm ra thế này?”

Tịch Duệ Nam đột nhiên nổi cơn giận dữ. “Chúng tôi đã không còn là bố con nữa rồi, lúc mới đầu, tôi đã nói rất rõ ràng với ông ấy, nếu như ông ấy kiên quyết kết hôn với Phạm Na thì sẽ không còn có đứa con trai là tôi nữa.”

Bạc Hà trợn mắt kinh ngạc, đối tượng tái hôn của Tịch Văn Khiêm hoá ra vẫn là Phạm Na. Cô đột nhiên hiểu vì sao Tịch Duệ Nam lại phản đối quyết định tái hôn của bố mình. Theo cảm nhận của Tịch Duệ Nam, lúc mẹ anh còn sống đã phải chịu đủ ảm ức và sỉ nhục do người phụ nữ này mang đến, sau khi mẹ mất cô ta lại có thể đường hoàng bước vào Tịch gia trở thành mẹ kế của anh, đây là chuyện không giờ anh có thể chấp nhận.

Bạc Hà sững sờ nửa ngày mới lí nhí nói: “Xin lỗi anh, tôi không ngờ sự tình là như thế này. Bố anh nói với tôi, ông ấy thực sự rất muốn gặp anh, cho nên tôi mới...”

“Thôi không cần nói nữa, tôi rất mệt, tôi muốn về phòng nghỉ ngơi.”

Tịch Duệ Nam lạnh nhạt đi vào phòng ngủ cho khách, lời Bạc Hà muốn giải thích bị chặn lại trong cổ họng khiến cô vô cùng khó chịu, buồn bực.

Trong lòng đang khó chịu, Tịch Văn Khiêm lại nóng nóng gọi điện đến, hỏi Tịch Duệ Nam đã quay về chưa, cô sợ Tịch Duệ Nam nghe thấy sẽ không vui nên cố ý tránh ra ngoài ban công để nghe. Bởi vì đã biết đối tượng tái hôn của ông là ai, cô chẳng thân thiện nữa. “Cá và tay gấu không thể có được cả hai, giữa con trai và người tình, bác đã lựa chọn người tình rồi, vậy còn quan tâm đến con trai làm gì nữa?”

Tịch Văn Khiêm im lặng một hồi lâu mới nói: “Bạc Hà, Nam Nam đã nói hết cho cháu rồi ư?”

“Tịch Duệ Nam đã kể rằng anh ấy từng đưa ra cho bác một sự lựa chọn, nếu như bác chọn kết hôn với Phạm Na thì sẽ không còn có đứa con trai là anh ấy nữa. Rất dễ thấy, sự lựa chọn của bác là vứt bỏ con trai rồi.”

Tịch Văn Khiêm thở dài thườn thượt. “Bạc Hà, thực sự bác cũng chẳng có cách nào, bác nợ Phạm Na quá nhiều. Mẹ của Nam Nam gặp tai nạn xe qua đời lúc nó đang học năm hai đại học, bác đợi đến khi nó tốt nghiệp đại học mới thử thương lượng với nó chuyện bác muốn tái hôn. Nó nói có thể, nhưng với điều kiện, bác lấy bất cứ người phụ nữ nào cũng được, chỉ không thể lấy Phạm Na, nếu không nó sẽ không nhận người bố là bác nữa. Bác chẳng biết làm thế nào, đành tạm gác chuyện tái hôn lại. Cho đến cuối năm ngoái, bác kiểm tra sức khỏe, phát hiện trong người có tế bào ung thư, tin đó như sấm nổ ngang tai, bác còn tưởng mình chắc chắn sẽ chết, may mà cuối cùng kiểm tra lại mới biết kết quả ban đầu bị làm sai. Trận báo động giả này khiến bác hiểu qua rằng cuộc sống rất vô thường, bất cứ lúc nào tử thần cũng có thể tìm đến, mà bác còn tâm nguyện chưa hoàn thành. Thế là, bác quyết tâm giấu Nam Nam đi đăng ký kết hôn với Phạm Na. Trong mắt các cháu, bác và cô ấy có thể là quan hệ dơ bẩn, nhưng bác thật lòng với cô ấy, cô ấy cũng thật lòng với bác, chúng ta rất hy vọng có thể danh chính ngôn thuận kết hôn. Bác không chỉ là một người bố, bác còn là một người đàn ông độc lập, bác cần có cuộc sống của riêng mình, không phải chỉ vì con trai mà sống. Cháu có cảm thấy bác sai không?”

Bạc Hà trầm mặc rất lâu. “Những lời này bác nên nói với con trai của bác ấy, nói với cháu cũng vô dụng.”

“Nam Nam nghe không lọt tai, sau khi vô tình phát hiện bác và Phạm Na đã âm thầm đăng ký kết hôn, nó gần như đập phá hết cả nhà. Cháu cũng biết, tính cách của nó lúc kích động sẽ kịch liệt như thế nào rồi. Khi bác về nhà phát hiện ra căn nhà bừa bộn, nó đã thu dọn vài thứ đồ đạc đơn giản bỏ đi rồi. một chữ cũng không để lại cho bác.”

Bạc Hà im lặng thở dài, ngoài thở dài ra, cô thực sự không biết nên nói gì.

“Bạc Hà, nếu như có thể, xin cháu hãy giúp bác khuyên nó nhé.”

“Cháu khuyên anh ấy thế nào, lời của cháu, anh ấy cũng không thích nghe.”

“Làm sao có thể, bây giờ nó vẫn chịu quay lại chỗ cháu, chứng tỏ nó không giận cháu. Bác nghĩ chắc là nó vẫn giống như năm đó, trong lòng còn thích cháu.”

Tim Bạc Hà rung lên. “Cái gì cơ ạ?”

Tịch Văn Khiêm nói rất chân thành: “Bạc Hà, thực ra năm đó Nam Nam thật sự rất thích cháu, chứ không phải như cháu tưởng xuất phát từ sự thôi thúc tình dục của tuổi thiếu niên đâu. Khi đó nó đã nói với bác về cháu...”

Một cuộc điện thoại rất dài, nói chuyện lâu đến mức di động của Bạc Hà gần cạn pin mới thôi. Cô chăm chú nghe Tịch Văn Khiêm kể lại tâm sự về mối tình đầu mà năm đó Tịch Duệ Nam thổ lộ với bố mình, gò má nóng lên, trong lòng chua xót, không cầm được nước mắt. Hoá ra khi đó anh thật sự thích cô, thích rất thật lòng, nhưng vì sự kích động và lỗ mãng của anh, thêm vào cái nhìn thiên kiến cố chấp của cô, hai người bọn họ dễ dàng đi đến cực đoan, cùng nhau phá huỷ tình yêu ngây thơ, thuần khiết và mong manh đó.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại với Tịch Văn Khiêm, Bạc Hà đứng ngoài ban công thất thần rất lâu. Tâm trạng của cô giống như một dải đồng hoang cỏ xanh um tùm, nhìn có vẻ bình yên, thực ra khi gió nhẹ khẽ lướt qua, mỗi cọng cỏ đều khe khẽ run rẩy...

Tiếng chuông cửa phá tan trạng thái thất thần của Bạc Hà, cô vội chạy ra mở cửa. Quý Phong cách một hộp đồ ăn đứng ở ngoài. Cô sững sờ. “Sao anh lại đến đây?”

“Anh đến xem em xử lý xong chưa? Tịch Duệ Nam...”

Giọng Quý Phong nói sang sảng, Bạc Hà cuống quýt giơ ngón tay lên miệng ra hiệu cho anh nói nhỏ thôi, vì Tịch Duệ Nam chắc chắn không muốn nghe thấy bọn họ bàn luận chuyện xảy ra ở nhà hàng.

Anh hiểu ý cô, hạ thấp giọng, hỏi: “Tịch Duệ Nam quay lại rồi à?” Bạc Hà gật đầu.

“Quay lại là tốt, cậu ấy vừa nhìn thấy bố mình liền quay đầu đi, cứ như là oan gia gặp nhau, thật không thể hiểu nổi.”

Quý Phong nói xong, thấy Bạc Hà có vẻ không muốn nói nhiều nên cũng không nói thêm nữa. Đặt hộp cơm trong tay xuống bàn ăn. “Anh bảo người ta đóng hộp đồ ăn mang đến, tối nay bọn em chắc là vẫn chưa ăn uống gì phải không?”

Bạc Hà lúc này mới giật mình cảm thấy dạ dày đang kêu réo, vừa cảm ơn Quý Phong, cô vừa đi gõ cửa phòng ngủ cho khách: “Tịch Duệ Nam, ra ăn cơm thôi.”

Anh không mở cửa, chỉ nói vọng ra: “Tôi không đói.”

Quý Phong không ở lại lâu, Quý Vân đi xem phim với bạn học, vừa gọi điện thoại bảo anh đi đón, trước khi vội vàng rời đi, anh không quên dặn dò: “Bạc Hà, có chuyện gì thì cứ gọi điện cho anh.”

Quý Phong đi chưa được bao lâu, Tịch Duệ Nam mở cửa phòng, tay cầm quần áo, mặt mũi lạnh tanh, đi vào phòng vệ sinh chuẩn bị tắm rửa. Anh vừa đóng cửa lại, Bạc Hà đột ngột nhớ ra, lấy chiếc ba lô treo bên ngoài, lôi ra một chai dầu gội đầu, chạy ra gõ cửa.

“Tịch Duệ Nam, dầu gội đầu hết rồi, hôm nay mua chai mới, anh mở cửa cầm lấy này.”

Cửa mở, Tịch Duệ Nam đứng liếc nhìn chai dầu gội đầu trong tay cô, không đón lấy mà ngược mắt lên đăm đăm nhìn cô. Ánh mắt anh rất kỳ quái, vừa nóng bỏng như lửa thiêu lại vừa lạnh giá như băng tuyết khiến người ta không hiểu được.

Tay Bạc Hà đang cầm chai dầu gội hơi cứng lại, cô bước vào phòng vệ sinh, đặt chai dầu gội lên bệ bồn rửa mặt. Lúc cô quay người chuẩn bị đi ra, Tịch Duệ Nam duỗi một cánh tay chống lên thành cửa, ngăn cản đường đi của cô. Anh hơi khom người xuống, chăm chú nhìn vào mắt cô. “Bạc Hà, cô không thể lừa dối tôi như thế này.”

Ngữ khí của anh bình thản, như là một câu trần thuật bình thường, nhưng mỗi chữ lại giống như thấm qua nước hoàng liên đắng chát.

Bạc Hà tròn tròn mắt. “Tôi... tôi không phải muốn lừa anh... bởi vì bố anh, ông ấy...”

Lời Bạc Hà vẫn chưa nói xong đã bị Tịch Duệ Nam cắt ngang. “Đừng nhắc đến ông ấy, tôi đã không có bố nữa rồi, tôi coi mình là cô nhi, cô nhi mẹ chết, bố cũng không cần.”

Từ “cô nhi” này khiến trái tim Bạc Hà mềm nhũn. “Được, tôi không nhắc đến ông ấy, anh... cũng đừng có quá buồn bã nữa.”

Anh càng cúi gần cô hơn, ánh mắt sâu thẳm. “Cô đang an ủi tôi? Cảm ơn sự quan tâm của cô.”

Khoảng cách giữa hai bọn họ rất gần, cô có thể ngửi được hơi thở trong miệng anh khi nói chuyện, có sự tươi mát giống như hương bạc hà, đó là hơi thở chỉ riêng anh mới có. Đột nhiên, cô nhớ đến tiết hoá học của chín năm trước, bọn họ cũng kề sát nhau như thế này, gần như đến mức có thể cảm thấy được hơi thở khe khẽ của đối phương. Thời khắc đó, trong không khí phảng phất như có tia lửa điện trong suốt loé qua.

Dường như có hồi tưởng y hệt cô, Tịch Duệ Nam đột nhiên khẽ hỏi: “Bạc Hà, vào lúc đó, em đã thích anh đúng không?”

Bạc Hà hoảng loạn cúi đầu, muốn chui qua dưới cánh tay anh để ra ngoài. “Anh tắm rửa đi, tôi ra ngoài trước đây.”

Nhưng cô bị anh dùng tay kia ấn vai lên cánh cửa, không động đậy được, mắt anh cố chấp bắt giữ ánh mắt tránh né của cô, lặp lại câu hỏi: “Vào lúc đó, em đã thích anh đúng không?”

Đoạn tình yêu đơn thuần thời niên thiếu đó thực sự quá ngắn ngủi, cách qua dòng sông thời gian quay đầu nhìn lại, có cảm giác hoảng hốt như trong mơ, khiến người ta nghi hoặc không biết có phải nó đã thực sự xảy ra. Sự nghi hoặc Tịch Duệ Nam chôn giấu nhiều năm trong lòng, giờ này phút này, anh bất chấp tất cả muốn đòi cô đáp án bằng được. Dáng vẻ cố chấp truy vấn của anh toát lên mấy phần non nớt như thời niên thiếu, khiến trái tim cô đột nhiên có cảm giác đau đớn giằng xé, cuối cùng, cô khẽ gật đầu một cái.

Hai bàn tay anh khẽ qun rẩy di chuyển hướng lên trên, từ bả vai cô chuyển đến dưới cằm cổ cô.

Bạc Hà vô thức nhắm mắt lại, toàn thân bỗng cứng đờ, các giác quan lại trở nên nhạy bén chưa từng có. Cảm nhận bờ môi mềm mại của anh mơn man trên môi cô, ẩm áp mà ẩm ướt, mang theo vị mặt chát – anh khóc trong lúc hôn cô.

Nước mắt của cô bất giác cũng trào ra, cả trái tim bị một sự thương cảm và đau đớn bao trọn lấy.

Hai người ôm chặt lấy nhau, vừa hôn vừa rơi lệ. Nhiệt độ cơ thể anh từng quen thuộc với cô như vậy, nó ấm áp như ánh mặt trời lan toả khắp nơi. Vào thời khắc này, hơi ấm đó lại lần nữa truyền đến cơ thể cô, chậm chậm lan toả, từng chút từng chút một, giống như chiếc kén vây bọc lấy cô.

Trong khoảng giữa hai nụ hôn nối tiếp nhau, cô nghe thấy anh thì thầm: “Bạc Hà, chúng ta có thể bắt đầu lại không?”

14. Q.3 - Chương 4: Lấy Nụ Hôn Để Niềm Phong

Ngoài cửa sổ, sắc đêm thâm trầm, bầu trời đêm xanh thẫm. Trong không trung, một vầng trăng tròn giống như gương vàng bay giữa biển xanh. Thế giới yên bình, thảng năm tĩnh lặng, cô và anh thân mật quấn lấy nhau như thành nhất thể. Những giày vò, rạn nứt, khúc mắc từng có, trong thời khắc này đều lặng lẽ tiêu tan...

An Nhiên hơn hờ gọi điện thoại bảo Bạc Hà đưa Tịch Duệ Nam đến nhà cô ấy ăn tối, báo địa chỉ căn hộ mới khiến Bạc Hà hơi bất ngờ. “Cậu thuê căn hộ khác rồi sao?”

“Là đến nhà mình ăn cơm, nghe rõ chưa, là nhà mình, không phải là phòng thuê của mình đâu.”

Bạc Hà càng kinh ngạc hơn. “Cậu mua nhà rồi? Chuyện từ khi nào thế?”

“Không phải mình mua nhà, là mình và Phó Chính mua nhà. Chúng mình mua một căn hộ hai phòng ở phía đông thành phố chuẩn bị kết hôn, hai ngày trước mới làm xong thủ tục giao nhà.”

Tiến triển thần tốc quá! Bạc Hà liên tục nói chúc mừng, An Nhiên thì chỉ cười. “Có phải rất bất ngờ không? Vốn dĩ mình đã chia tay với Phó Chính rồi, nhưng chỉ trong vòng hai tháng, chúng mình lại xoay chuyển hoàn toàn, trù tính đến chuyện hôn sự. Mẹ mình từng nói hôn nhân không thể kết hợp bừa, tất cả mọi chuyện là do Nguyệt Lão sớm định trong sổ hôn nhân, là ai thì chính là người đó, xoay đi xoay lại cũng vẫn sẽ ở cùng anh ấy. Lời này nghe cổ lỗ thật nhưng chẳng hiểu sao mình vẫn thích nghe.”

Căn hộ là do bố mẹ Phó Chính quyết định mua. Lần này con trai xảy ra chuyện khiến hai ông bà cảm nhận sâu sắc nhân sinh vô thường, sinh mệnh yếu ớt bất cứ khi nào cũng óc thể biến mất, cho nên con trai vừa tỉnh lại họ lập tức thúc đẩy hôn sự của anh và An Nhiên. Phó Chính cũng không còn nhõ nữa, An Nhiên lại là một cô gái tốt, nhất định phải nhanh tay mới có thể giữ chặt được, tránh đêm dài lắm mộng.

Thế là hai ông bà nhờ đại đội cảnh sát tuần tra giúp đỡ tìm được một căn hộ thích hợp trong thành phố, diện tích không lớn, trang trí đơn giản, đồ dùng thiết yếu đầy đủ, chỉ cần mang quần áo đến là có thể dọn vào ở. Giá nhà tuy không rẻ nhưng chỉ cần trả trước một khoản tiền, phần còn lại có thể thông qua ngân hàng làm thủ tục trả góp. Có thể coi đây là một căn hộ lý tưởng, bố mẹ Phó Chính lấy món tiền tích lũy cả đời để giúp con trai thanh toán khoản tiền trả trước, sau đó hy vọng chủ nhà đồng ý dọn ra sớm, bởi vì họ muốn để Phó Chính sau khi xuất viện sẽ đến nghỉ ngơi ở nhà mới luôn, An Nhiên cũng chuyển đến để tiện chăm sóc anh.

Chủ căn hộ lúc đầu không đồng ý giao nhà trước khi khoản tiền mua nhà được thanh toán hết. Nhưng sau khi biết được chủ hộ mới chính là người cảnh sát anh dừng được đưa tin trên đài báo thời gian vừa qua, ông ta liền đồng ý.

Việc mua nhà tiến hành thuận lợi, từ lúc ưng ý đến khi đàm phán thoả thuận, thanh toán khoản tiền trả trước, trong một tuần lễ đã xong. Trước khi chính thức quyết định, bố mẹ của Phó Chính đưa An Nhiên đến xem căn nhà, hỏi cô có ý kiến gì không.

Lúc xem nhà, bà Phó cầm tay cô nói những lời tự đáy lòng: “An Nhiên, cháu là một cô gái tốt. Sau khi Phó Chính xảy ra chuyện, cháu không hề bỏ mặc mà ngày đêm túc trực bên giường bé chăm sóc nó, nó có thể tỉnh lại được, cháu có công lao rất lớn. Nếu như bác và bố nó có năng lực thì sẽ chẳng chút do dự mà mua một biệt thự cho cháu sống, nhưng mà chúng ta năng lực lại có hạn, chỉ có thể giúp đỡ hai đứa mua một căn nhà cũ, sau này đến hạn thanh toán còn phải dựa vào bản thân hai đứa. Bác biết cháu phải chịu áp lực rồi, chỉ trách bác và bố nó không có bản lĩnh, chẳng giúp gì được cho hai đứa. May mà Phó Chính còn trẻ, sau này nó nhất định sẽ chăm sóc tốt cho cháu. Cháu ở cùng nó có lẽ không được hưởng cuộc sống đại phú đại quý, nhưng chỉ cần hai đứa sống hết lòng với nhau, hoà mỹ bình an chính là đại phúc phận rồi.”

Những lời lẽ chân chất đó, bình lặng như nước mát lành, từng giọt thấm vào trái tim An Nhiên. Cô nhìn bà Phó, mặt đỏ, mỉm cười.

Sau khi Phó Chính biết được An Nhiên đã cùng bố mẹ anh đi xem nhà liền căng thẳng, e dè hỏi cô: “Thế nào?”

“Cái gì thế nào?”

Anh có chút sốt ruột, buột miệng nói: “Chuyện kết hôn thế nào?”

An Nhiên cố làm ra vẻ kinh ngạc: “Kết hôn? Kết hôn cái gì? Kết hôn với ai? Có người cầu hôn em sao?”

Khoé môi Phó Chính phút chốc nhếch lên, cười hớn hở. Ngẫm nghĩ một chút, anh kéo ngăn tủ đầu giường, bới loạn một hồi. Sau khi nhập viện, vật phẩm tùy thân của anh đều được y tá đặt trong ngăn kéo tủ đầu giường. An Nhiên không biết anh muốn tìm gì. Đang định hỏi, lại thấy anh mở ví tiền, rút hai chiếc thẻ ngân hàng ở bên trong ra, anh quay người lại giơ chiếc thẻ lên nói với cô: “An Nhiên, em lấy anh nhé? Chiếc thẻ này là thẻ lương của anh, chiếc này là thẻ tiết kiệm của anh, toàn bộ gia tài của anh đều ở trong này, bây giờ tất cả giao cho em. Tuy anh không phải là người có tiền, tiền trong thẻ cũng không nhiều nhưng anh nguyện đưa toàn bộ cho em tiêu. Em hãy lấy anh nhé!”

Không có hoa hồng, không có nhẫn, màn cầu hôn này dùng hai chiếc thẻ ngân hàng làm đạo cụ. Không phải là thẻ vàng hạng VIP tiêu vô hạn, nó cũng không tượng trưng cho tiền bạc và tài phú, mà tượng trưng cho toàn bộ những gì một người đàn ông bình thường có thể cho đi – dâng hết tất cả cho tình yêu.

Tiền tuy là vật tầm thường nhưng trên một góc độ nào đó nó vẫn có thể đo lường được tình cảm. Một người con trai nếu như thật sự yêu một người con gái, anh ta sẽ nguyện ý tiêu tiền cho cô ta, sẵn sàng mở ví tiền mình vì cô ta. Bởi vì trong đầu anh ta mặc định cô tức là anh, căn bản không phân chia anh hay em. Ngược lại, nếu phân ra rõ ràng ranh mạch của anh, của em, như vậy là anh ta muốn để lại đường lùi, không định sẽ kề vai sát cánh đi hết quãng đường đời còn lại với cô gái.

An Nhiên nhìn hai chiếc thẻ ngân hàng, khoé môi không giấu được nụ cười ngọt ngào. Phó Chính nhân cơ hội nhét thẻ vào tay cô. “Đó, em đã nhận rồi, không được hối hận đâu nhé!”

“Được rồi, coi như em bị tiền làm ở mắt, mới nhìn thấy toàn bộ gia sản của anh đã động lòng.”

An Nhiên ngọt ngào đồng ý lời cầu hôn của Phó Chính, sau khi anh ra viện, cô liền cùng anh chuyển đến căn hộ mới. Việc đầu tiên là cô mời Bạc Hà và Tịch Duệ Nam đến làm khách.

Trước khi đến nhà mới của An Nhiên và Phó Chính làm khách, Bạc Hà thương lượng với Tịch Duệ Nam xem phải mua gì làm quà. Lần đầu tiên đến nhà mới của người ta làm khách chắc chắn không thể đi tay không, huống hồ còn là nhà mới của cặp đôi chuẩn bị kết hôn.

Bạc Hà không biết phải mua quà gì mới thích hợp, Tịch Duệ Nam càng không biết, hai người thương lượng nửa ngày cũng không có kết quả, cuối cùng cô nghĩ ra, gọi điện thoại hỏi mẹ Hà Uyển. Sau khi nghe, Hà Uyển đưa ra ý kiến: “Bây giờ người ta đang thịnh hành trào lưu xanh hoá môi trường, giữa bạn bè thân thiết có chuyện hỷ gì đều tặng chậu cảnh, vừa lành mạnh lại hợp thời. Bạn con sắp kết hôn, hay là con tặng cô ấy một chậu bách hợp đi, lấy ngụ ý tốt là bách niên hảo hợp. Trong nông trường có trồng, con cứ tìm Quý Phong lấy một chậu là được rồi.”

Bạc Hà cảm thấy chủ ý này không tồi, dập điện thoại rồi nói với Tịch Duệ Nam, nhưng anh trầm mặc không nói gì.

“Sao vậy, anh cảm thấy tặng bách hợp không được à?”

“Không, ngụ ý của bách hợp thực sự rất tốt.”

“Vậy chúng ta lập tức đến nông trường, tìm Quý Phong lấy một chậu hoa bách hợp.”

Bọn họ cùng nhau đến nông trường của Quý gia ở ngoại thành, trước đó Hà Uyển đã gọi điện thông báo cho Quý Phong biết, anh đã chọn xong hai chậu bách hợp trong vườn. Vừa thấy Bạc Hà, anh tươi cười, hỏi: “Người bạn nào của em sắp kết hôn vậy?”

“Anh quen đó, là An Nhiên.”

“An Nhiên sắp kết hôn rồi à, cho anh gửi lời chúc mừng tới cô ấy nhé! Anh sẽ tặng cô ấy hai chậu quýt cảnh nữa, quýt đồng âm với cát, quả màu vàng tươi, thực sự là biểu tượng của tài phú lại tượng trưng cho cát lợi, đồng thời cũng có ngụ ý nhiều con nhiều cháu, bày trong nhà là thích hợp nhất.”

“Vậy em thay cô ấy cảm ơn anh. Nhưng mà một lần chuyển bốn chậu cây không dễ, hay là em lấy một chậu bách hợp, một chậu quýt thôi.”

“Không được, đồ đạc trong nhà mới nhất định phải bày thành đôi thành cặp, không thể bày đơn lẻ được.”

“Vậy sao? Em không biết. Quý Phong, sao anh hiểu biết nhiều như vậy?”

“Khách hàng lựa chọn cây cảnh để trang trí trong nhà rất cầu kỳ, anh đã đọc và tìm hiểu rất nhiều mấy thứ này.”

Lúc Bạc Hà và Quý Phong nói chuyện, Tịch Duệ Nam yên lặng không nói lời nào, chỉ đứng ở cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Cửa sổ phòng làm việc đối diện với vườn hoa hồng, nhìn ra giống như sóng biển đỏ thắm.

Quý Phong gọi điện thông báo cho nhân viên chuyển thêm hai chậu quýt cảnh đến phòng làm việc. Vì phải đợi thêm mấy phút, Bạc Hà nhân lúc này vào nhà vệ sinh.

Sau khi cô đi, Quý Phong chú ý đến Tịch Duệ Nam đang nhìn ra bên ngoài cửa sổ, sau đó đi đến, mỉm cười, hỏi: “Có hứng thú tham quan một vòng không?”

Tịch Duệ Nam bình thản đáp: “Không cần đâu, tôi không có hứng thú với hoa cỏ.”

“Gần đây sống ở chỗ Bạc Hà thế nào, vẫn tốt chứ?” Quý Phong nhớ lại chuyện ở nhà hàng lần trước, khéo léo hỏi thăm, muốn biết Tịch Duệ Nam có phải vẫn đang giận Bạc Hà không.

Tịch Duệ Nam quay đầu lại, ngênh đón ánh mắt của Quý Phong, trong mắt anh có một sự lạnh nhạt và đối địch không hề che giấu: “Vì sao anh hỏi như vậy? Điều anh thực sự muốn nói là gì?”

Quý Phong ngơ ngác. “Tôi không có ý khác, bởi vì hôm đó ở nhà hàng nhìn thấy cậu và bố cậu...”

“Quý Phong, tôi nghĩ chuyện của tôi và bố tôi không liên quan đến anh, chuyện của tôi và Bạc Hà cũng không liên quan đến anh.”

Quý Phong bị anh châm biếm không chút khách khí, nghẹn mất nửa ngày không nói nên lời. Trong lúc sững sờ, anh nghe thấy Tịch Duệ Nam chậm rãi nói từng chữ rõ ràng: “Nhưng tôi có thể nói cho anh biết, tôi và Bạc Hà rất tốt. Chúng tôi đã bắt đầu lại từ đầu rồi.”

Lúc Bạc Hà từ nhà vệ sinh quay lại, hai người làm cũng vừa khéo mang hai chậu quýt cảnh cao đến nửa người vào phòng, giữa cành lá xanh mướt, vô số trái quýt xanh bích mới nhú ra, nhìn cực kỳ đáng yêu khiến cô xuýt xoa khen mãi. Một người làm mới cho cô biết bây giờ quả chưa lớn, chưa chín, đợi đến lúc những trái quýt nhỏ này tròn căng, vàng ươm đậu trên cây trông càng đẹp hơn.

Hai chậu bách hợp cộng thêm hai chậu quýt, Bạc Hà nghĩ cô và Tịch Duệ Nam chẳng có cách nào mang đi, nên hỏi Quý Phong: “Bốn chậu cây cảnh này, hai người bọn em mang không nổi, anh có rảnh đưa bọn em quay lại thành phố không? Sau đó đến nhà An Nhiên ăn cơm luôn, anh thấy thế nào ạ?”

Quý Phong lại đột nhiên khách sáo: “Không cần đâu, anh cũng không thân với An Nhiên lắm, bọn em cứ tụ tập đi. Anh không rảnh tiễn em, nông trường gần đây chuẩn bị mở rộng quy mô, anh có rất nhiều việc phải làm, nhưng nông trường có bộ phận giao hàng, anh sẽ bảo lái xe chở hàng đưa bọn em đi.”

Lúc bốn chậu cây cảnh được chuyển đến, An Nhiên và Phó Chính đều rất thích, liên tục cảm ơn. Bố mẹ Phó Chính đặc biệt thích hai chậu quýt cảnh, một mực nói đây là điềm tốt, phú quý cát tường, nhiều con nhiều phúc.

Bạc Hà và trên dưới Phó gia đã quen thuộc rồi, chỉ có Tịch Duệ Nam là chưa biết. Phó Chính thì rất quen tai với cái tên Tịch Duệ Nam, nhưng đây là lần đầu tiên gặp mặt, anh mỉm cười bắt tay, nói: “Nghe danh đã lâu, tôi sớm đã nghe An Nhiên và Bạc Hà nhắc đến anh.”

Hai vợ chồng nhà họ Phó giống như tất cả những bậc trưởng bối khác, chào hỏi với vị khách trẻ tuổi lần đầu gặp mặt không tránh được sẽ hỏi thăm một số thông tin cá nhân, ví dụ như bao nhiêu tuổi? Bố mẹ có khoẻ không? Làm công việc gì? Trong nhà có những ai? Vần vắn và vắn vắn...

Lúc hỏi đến bố mẹ, Tịch Duệ Nam trả lời đơn giản: “Cháu không còn bố mẹ nữa.”

Câu trả lời này khiến cho hai vợ chồng họ Phó vội vàng chuyển sang chủ đề khác, tưởng anh là cô nhi không cha không mẹ, sợ lỡ lời sẽ động chạm đến anh.

An Nhiên và Bạc Hà đưa mắt nhìn nhau, sau đó để Tịch Duệ Nam lại cho Phó Chính và bố mẹ anh chiêu đãi, bọn họ cùng vào phòng ngủ tâm sự chuyện chị em.

Vừa đóng cửa phòng, An Nhiên liền hỏi: “Tịch Duệ Nam nói cậu ấy không còn bố mẹ nữa, vì sao lại như thế? Mình còn đang nghĩ lát nữa phải làm thế nào để nhắc chuyện bố cậu ấy đăng tin tìm người trên báo.”

“Không cần nhắc nữa, bố anh ấy đã tìm đến rồi.” Bạc Hà kể lại ngọn nguồn cho bạn nghe, An Nhiên không ngừng lắc đầu. “Quan hệ giữa hai bố con họ lại thành ra thế này, thật không ngờ. Vậy bây giờ phải làm thế nào?”

“Không biết, mâu thuẫn giữa bọn họ nhất thời chẳng thể giải quyết được, xem ra trước mắt chỉ có thể để nguyên xem sao đã.”

“Haiz, Tịch Duệ Nam cũng thật đáng thương. Bố cậu ấy có tình nhân là chuyện từ năm lớp mười rồi, vì chuyện này năm đó cậu ấy còn làm âm lên với Quách Ích. Suýt nữa thì... Không ngờ còn dây dưa lôi thôi cũng sắp mười năm rồi, người phụ nữ kia vẫn có thể bước chân vào nhà cậu ấy, khó trách cậu ấy không chấp nhận nổi. Bạc Hà, cậu lựa lời khai thông cho cậu ấy, đừng để cậu ấy buồn bã một mình.”

Bạc Hà cười khổ, khai thông thế nào chứ? Tịch Duệ Nam căn bản không cho ai nhắc đến bố mình dù chỉ là một chữ nửa lời.

Nói xong chuyện của Tịch Duệ Nam, An Nhiên lấy ra một tập ảnh quảng cáo váy cưới từ đầu giường đưa cho Bạc Hà, để tham khảo ý kiến của cô. Đang so sánh lựa chọn thì điện thoại của An Nhiên vang lên, cô nghe máy, rì rầm nói chuyện: “Chị họ... Đúng rồi, nhờ chị là người trong ngành tư vấn giúp... Như thế nào thì đảm bảo nhất... Cái gì ạ! Em cũng biết không làm là đảm bảo nhất... tiêm thuốc vào dưới da hiệu quả dài... Ồ, vậy để khi nào em đến bệnh viện nhờ tư vấn một chút.”

Bạc Hà nghe chẳng hiểu gì, điện thoại vừa ngắt cô lập tức hỏi: “An Nhiên, cậu bị bệnh sao? Phải đến bệnh viện tiêm thuốc gì?”

“Không phải, mình hỏi chị họ làm y tá ở khoa sản phương pháp tránh thai nào tốt nhất. Tuy chuẩn bị kết hôn nhưng cả mình và Phó Chính đều không muốn có con sớm, bọn mình muốn hưởng thụ thế giới của hai người ít nhất một năm.”

An Nhiên đã bắt đầu tìm hiểu về biện pháp tránh thai, Bạc Hà ngáy ra, buột miệng hỏi: “Hai cậu có phải là đã...”

An Nhiên cười rạng rỡ, xen lẫn ngọt ngào và thẹn thùng. “Đúng vậy, bây giờ mình đã là phụ nữ rồi. Bạc Hà, cậu đừng có kinh ngạc như vậy, bọn mình cũng chuẩn bị kết hôn rồi mà.”

Bạc Hà nhìn An Nhiên cười duyên dáng, lúc này mới có cảm giác chân thực cô ấy đã sắp lấy chồng. Cô ấy không còn là cô gái thích nói đến các anh chàng đẹp trai và hàng hiệu như trước đây nữa, cô ấy đang dần dần thay đổi để trở thành một người vợ.

“Bạc Hà, cậu cũng nhanh chóng tìm bạn trai, cân nhắc chuyện kết hôn đi. Hai mươi tu tuổi cũng không còn nhỏ nữa đâu, bên cạnh cậu ngay đến một người bạn trai cũng không có, cẩn thận không biến thành bà cô già chẳng ai thèm lấy đó. Hay là mình bảo Phó Chính giúp cậu tìm một anh chàng trong đội cảnh sát tuần tra nhé?”

“Cậu lấy được chồng rồi liền lo lắng ỉn sao? Thật cảm động quá đi! Chẳng phải cậu nói yêu cảnh sát không tốt còn gì, vừa không có thời gian ở cùng cậu, lại còn phải luôn lo lắng sợ hãi, sao bây giờ thay đổi nhanh thế?”

An Nhiên, người phụ nữ lần đầu lấy chồng không che giấu nỗi vẻ tươi tắn, rạng rỡ trên khuôn mặt, nét dịu dàng ngọt ngào nơi đầu mày khoé mắt. “Nói cho cậu biết, trong hoạ có phúc, Phó Chính bị thương nên không thích hợp làm nhiệm vụ ngoài đường nữa, anh ấy được điều về làm nhân viên văn phòng, mình bảo anh ấy tìm cho cậu một anh chàng cảnh sát làm văn phòng là được rồi.”

“Đây cũng thật sự là chuyện tốt, thực mừng cho cậu, nhưng mà chuyện của mình không cần cậu sắp xếp đâu.”

Bữa tối đã chuẩn bị xong, bà Phó làm đầu bếp, trông bàn ăn vô cùng phong phú. Ông Phó còn đặc biệt mở một chai rượu Ngũ Lương Dịch được người ta tặng. Rượu ngon như thế này, ông thường không nỡ uống mà để dành tặng lại cho người khác nhưng hôm nay là ngày vui nên ông muốn xa xỉ một lần.

Ông Phó rót rượu cho tất cả mọi người. “Nào, mỗi người uống một chén, đây là rượu hỷ, xua đuổi vận xui.”

Trường bối có lời, hơn nữa lại là rượu hỷ, mọi người đương nhiên nghe theo. Ông Phó trước nay có tửu lượng khá, uống được vài chén, bà Phó và Phó Chính cũng uống được rượu. Bạc Hà và An Nhiên lúc bình thường cũng có thể uống mấy chai bia, nên bây giờ không khó khăn gì khi nhấp một chén rượu nhỏ.

Nhưng Tịch Duệ Nam bây giờ không uống rượu nữa, Bạc Hà bất giác nhìn anh một cái, vừa khéo đón được ánh mắt anh nhìn sang. Thấy cô cũng nâng cốc, anh không chút do dự cầm chén của mình lên uống cạn.

Anh uống rất sảng khoái khiến ông Phó rất vui, lại rót cho anh thêm chén nữa. “Tửu lượng của Tiểu Tịch được đó, uống thêm một chén nữa đi.”

Một chai rượu Ngũ Lương Dịch cạn sạch, ông Phó uống nhiều nhất, Phó Chính và Tịch Duệ Nam uống nhiều thứ hai. Bọn họ không say nhưng ai cũng mặt đỏ phừng phừng. Đặc biệt là Tịch Duệ Nam, đến cả cổ cũng đỏ lên. Bạc Hà uống hết chén rượu của mình, hai má cũng ứng đỏ, có cảm giác hơi say, rượu trắng rất cuộc vẫn mạnh hơn bia.

Sau khi cáo từ rời khỏi nhà An Nhiên, bước chân đi xuống lầu của Bạc Hà có chút lảo đảo, bước chân của Tịch Duệ Nam còn lảo đảo hơn cô. Cô trách: “Bình thường anh không uống rượu nên chỉ cần giống em và An Nhiên uống một chén coi như hoàn thành nhiệm vụ rồi, cần gì phải bồi bác Phó hết chén này đến chén khác chứ!”

“Người lớn đang vui nên bồi bác ấy uống nhiều thêm mấy chén thôi. Không sao, anh không say, anh có chừng mực, tuyệt đối sẽ không để mình uống say nữa.”

Ngồi taxi về, khu nhà lại bị mất điện, trong phòng tối thui chẳng nhìn thấy gì. Sau khi Bạc Hà vào cửa, thay dép đi trong nhà, sờ soạng tìm nệm trong ngăn kéo, chẳng hiểu thế nào vừa kéo ra thì cả chiếc ngăn kéo bị kéo tuột ra ngoài, rơi xuống đập vào bàn chân phải của cô đau điếng, cô bật kêu lên, ngồi thụp xuống sàn.

Tịch Duệ Nam lập tức đi đến, căng thẳng hỏi: “Làm sao thế?”

“Không sao, không cần thận bị đập vào chân.”

Trong ánh sáng u ám, thân hình cao lớn của anh đang ngồi xổm trước mặt cô, duỗi tay ra nhẹ nhàng lần sờ kiểm tra bàn chân cô. Khi đôi mắt tạm thời mất đi thị lực trong bóng tối thế này, xúc giác của bạn sẽ trở nên nhạy bén hơn. Lúc đôi tay ấm áp của anh khẽ xoa nắn mu bàn chân cô, người cô run lên.

Cô vốn luôn ghét sự tiếp xúc của người khác giới nhưng lúc này, không hiểu sao bàn tay của anh lại mang đến cho cô một cảm giác mềm mại, tê tê như có dòng điện chạy qua. Cô bất giác co chân lại, hốt hoảng nói: “Không sao, em không sao.”

Anh trầm mặc hồi lâu. “Không sao thì tốt.”

Đầu còn hơi choáng váng, trái tim bỗng có cảm giác hoang mang, Bạc Hà chẳng để ý đến cơn đau ở chân, nhanh chóng đứng dậy quay người, cuống quýt muốn về phòng. Cô hoàn toàn quên mất vừa rồi ngăn kéo rơi đã làm đồ linh tinh bên trong rơi đầy mặt đất, chưa đi được hai bước thì không biết giẫm phải thứ gì, gót chân trượt một cái khiến cả người ngã ra sau.

Cô thất thanh kêu: “Á...”

Nhưng một đôi tay mạnh mẽ đã đỡ lấy lưng cô, bên tai vang lên tiếng nói nhỏ nhẹ của Tịch Duệ Nam: “Em có đi được không? Hay là anh đỡ em về phòng nhé?”

“Không, không cần đâu.”

Cô vội vã quay đầu trả lời, đúng lúc anh khom người đến trước, bờ môi cô lướt qua khoé môi anh. Như thể củi cháy chạm giấy phốt pho, bắn ra tia lửa rực rỡ, anh đột nhiên kéo người cô lại, cúi đầu hôn lên môi cô. Hai bờ môi như sa tanh cọ sát vào nhau, ấm áp, mềm mại, ướt át, lan toả ra một chút hương rượu vàng vắt.

Nụ hôn quần quýt và hương rượu hoà trộn vào nhau khiến đầu óc Bạc Hà vốn dĩ hơi choáng váng, càng choáng váng hơn. Người cô mềm nhũn tron cánh tay mạnh mẽ của anh, anh vòng tay ôm chặt lấy cô, hai cánh tay siết lại hơi run rẩy. Anh truyền sự run rẩy của mình sang cô, toàn thân cô bất giác cũng trở nên run rẩy, hai đầu gối như nhũn ra đứng không vững, anh thuận thế ôm cô lên, đi vào phòng ngủ.

Khi thân thể được đặt lên chiếc giường mềm mại bằng phẳng, trong nụ hôn nóng bỏng mang đến từng đợt choáng váng, Bạc Hà hơi tỉnh toán lại. Cô muốn đẩy người phía trên ra nhưng hai tay mềm yếu vô lực, trong khi tay anh lại linh hoạt mạnh mẽ, lòng bàn tay thô ráp di chuyển trên làn da cô mang theo từng trận tê dại như điện chạy qua. Một cảm giác trước nay chưa từng có khiến cô run lên khe khẽ, thốt ra lời từ đáy lòng: “Tịch Duệ Nam...”

Bờ môi nóng như lửa của anh di chuyển đến, phong giữ tất cả những lời vẫn chưa thốt ra khỏi miệng cô.

Mọi chuyện xảy ra tiếp theo đó, Bạc Hà cảm giác giống như nằm mơ, cả cơ thể rơi vào trạng thái mất trọng lượng, nhẹ hẫng, hoàn toàn không có trọng tâm. Chỗ bám víu duy nhất chính là Tịch Duệ Nam, cô vô thức ôm lấy anh thật chặt. Anh ôm cô còn chặt hơn, hôn đến mức khiến cô gần như không thở nổi, những cái vuốt ve dồn dập, kích động, thiếu kinh nghiệm nhưng lại mang theo một nhiệt lượng nóng bỏng đến khó tả. Nhiệt lượng nóng bỏng đó truyền đến từ làn da trẻ trung của anh, dường như có cả một khối lửa đang cháy hừng hực trong anh. Ngọn lửa này nhanh chóng lan đến thiêu đốt cô, một cảm giác đau đớn và khoái lạc...

Tình cảm mãnh liệt bộc phát trong đêm tối, chỉ có trăng sáng ngoài cửa sổ lặng lẽ chiếu vào một khoảng màu bạc sáng trắng, lặng lẽ chứng kiến tất cả.

Bạc Hà giặt ga giường cả buổi sáng.

Tối qua mất điện, đến hôm nay vẫn chưa có lại, quản lý trong khu nói cấp điện gặp trục trặc, phòng điện lực đang cử người đến sửa chữa, có thể phải đến trưa mới có điện.

Không có điện, máy giặt liền trở thành anh hùng không có đất dụng võ, cô đành giặt bằng tay. Ga giường không bẩn, chỉ dính mấy vết máu đã khô lại thành màu đỏ thẫm. Cô chải đi chải lại, nhìn nó dần dần nhạt đi cho đến khi biến mất, trong lòng có một dư vị không nói nên lời. Đây là vết máu thuần khiết chỉ người con gái trinh trắng mới có, cô giữ nguyên vẹn hai mươi tư năm trời, cô không ngờ sẽ vì một chén rượu trắng mà bất ngờ mất đi nhanh đến thế.

Rượu là mai mối của sắc, câu nói này quả nhiên không sai chút nào. Đêm qua Tịch Duệ Nam đã uống rượu, cô cũng uống rượu, bốn, năm phần say của anh cùng hai, ba phần say của cô cộng lại thành bảy, tám phần say dẫn đến cơn sóng tình dục dâng trào không gì ngăn cản được. Cứ như vậy, trong lúc mơ màng, hồ đồ, cô đã cùng anh...

Bạc Hà chưa bao giờ nghĩ lần đầu tiên của cô sẽ dành cho Tịch Duệ Nam, mấy tháng trước cô vẫn coi anh là kẻ thù lớn nhất trong đời, đến giờ lại cùng anh phát sinh quan hệ nam nữ thân mật nhất. Những tư thế quần quýt, lưu luyến trên giường đêm qua, nghĩ lại cô vẫn không kìm được mặt đỏ bừng, tim đập nhanh. Cô từng căm ghét tiếp xúc cơ thể với người khác giới nhưng đêm qua mới biết, loại tiếp xúc thân thân mật nhất đó thực ra có thể khiến người ra cảm giác thấy vui vẻ như vậy.

Một đêm hoan lạc, sáng sớm sau khi tỉnh dậy, hai người trần truồng nhìn nhau bằng ánh mắt hoảng hốt. Không ai nói gì, sự im lặng khiến người ta nghẹt thở. Quan hệ đột nhiên tiến triển một bước lớn, Bạc Hà long ngóng vụng về chẳng biết làm sao, Tịch Duệ Nam cũng vậy, anh trầm mặc hồi lâu, muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng chẳng nói gì, mặc quần áo xong lặng lẽ ra khỏi phòng.

Sau khi một mình ngẩn ngơ cả nửa ngày, Bạc Hà cầm ga giường ra ngoài ban công giặt cả buổi sáng, tay thì giặt nhưng đầu lại suy nghĩ đủ thứ. Cho đến khi giọng nói của Tịch Duệ Nam vang lên sau lưng: “Vẫn

chưa giặt xong sao? Có cần anh giúp em không?”

Nghe thấy giọng anh, cô bắt giắc đỏ mặt, chẳng dám quay đầu lại. “Sắp xong rồi, không cần giúp đâu.”

“Một mình em không vắt được ga giường đâu, anh giúp em vắt nhé.”

Sau khi giặt xong, anh giúp cô vắt khô và phơi nó lên. Nhìn chiếc ga giường được giặt sạch sẽ phơi dưới nắng, anh chậm chậm lên tiếng, như thể đang nói cho chiếc ga giường nghe. “Chuyện tối qua anh rất xin lỗi, uống rượu vào anh không thể kiềm chế được mình. Bạc Hà, em tha thứ cho anh được không?”

Bạc Hà cúi đầu, hai bàn tay vô thức siết chặt vào nhau, cô ấp úng: “Không sao cả, tối qua... cũng không thể trách anh hết được... chúng ta... thực ra đều là do rượu.”

Cô nói xong, rất lâu, Tịch Duệ Nam vẫn không lên tiếng, cô gần như tưởng anh không còn ở ban công nữa. Ngược mắt lên nhìn, lại chạm phải đôi mắt tĩnh lặng của anh, giống như hai chiếc giếng khơi yên tĩnh, sâu thẳm, chăm chú nhìn cô, giọng nói lại hơi run rẩy: “Bạc Hà, đây là lần đầu tiên... em có thể tha thứ cho anh. Cảm ơn!”

Reng... Cùng với tiếng chuông reo trong trẻo, số điện thoại của Tịch Văn Khiêm lại lần nữa sáng lên trên màn hình di động của Bạc Hà. Lúc này, cô đang cùng Tịch Duệ Nam đi siêu thị mua sắm.

Sau khi giặt ga giường xong, bọn họ cùng ra ngoài ăn sáng, sau đó lại quyết định cùng nhau ra phố mua sắm. Tủ lạnh gần như rỗng không, cần mua thêm rất nhiều đồ dùng hàng ngày, còn phải mua cả đồ ăn cho ngày hôm nay. Lúc qua đường, anh nắm tay cô thật chặt khiến tim cô đập thình thịch. Đột nhiên, cô nhớ đến những ngày đầu đông của chín năm trước, trong căn phòng vẽ lạnh lẽo đó, anh bất ngờ nắm lấy tay cô. Đôi tay đó nóng hổi, ấm áp lại mềm mại... đó là lần đầu tiên bọn họ nắm tay nhau, chớp mắt đã là chuyện cũ của chín năm trước. Thời gian giống như một tấm ảnh cũ đã ngả vàng trong ký ức, nhưng có sức mạnh khiến người ta lưu luyến khó quên.

Sau khi đi qua đường, anh không thả tay cô nữa, lúc cùng nhau chen lên xe buýt, anh càng nắm chặt tay cô. Bàn tay nhỏ nhắn của cô lặng lẽ nằm trong lòng bàn tay to lớn của anh, có một cảm giác chắc chắn, yên bình giống như trần ai lạc định¹.

1. Thành ngữ, ý chỉ sự việc đã trải qua, rắc rối phức tạp nhưng cuối cùng đã có được kết quả.

Tiếng chuông điện thoại vẫn kêu, Bạc Hà vô thức nhìn Tịch Duệ Nam bên cạnh, nhanh chóng ấn nút từ chối. Như cảm nhận được điều gì, anh quay sang, hỏi: “Điện thoại của ai thế, vì sao không nghe?”

Cô ngần ngừ trong thoáng chốc, cuối cùng nói: “Không có gì, điện thoại rác của hệ thống di động, em nhìn thấy số máy nên từ chối luôn.”

Anh không nói gì nữa, lấy một bình sữa chua nguyên kem từ tủ lạnh ra, cẩn thận xem hạn sử dụng. Sau đó đặt vào trong xe đẩy, Bạc Hà vừa thấy vội vàng cúi xuống nhìn. “Anh lấy nhãn hiệu gì? Em quen uống sữa chua của Quang Minh.”

Anh khẽ gật đầu. “Anh biết rồi, anh lấy sữa của hãng Quang Minh mà.”

“Làm sao anh biết?”

“Trong tủ lạnh vẫn luôn để sữa chua của hãng này, trừ phi anh là kẻ mù mới không thấy. Loại giăm bông thịt bò này, em cũng thường xuyên mua, lấy thêm hai túi phải không?”

Anh tỉ mỉ như thế, chỉ nhìn đồ cất trữ trong tủ lạnh đã biết được khẩu vị, sở thích của cô, trái tim Bạc Hà bỗng chốc mềm mại như bông, ngọt ngào như mật.

Lúc đi qua khu bán hoa quả, trước một đồng quýt vỏ xanh, căng tròn, Tịch Duệ Nam dừng chân lại. “Mua ít quýt nhé!”

Đang là mùa quýt nên có không ít khách hàng đến để lựa chọn, ném thử quýt tươi, anh cũng chen vào, cẩn thận kỹ càng chọn chục quả quýt xanh, mang đến chỗ cân.

Điện thoại của Bạc Hà lại kêu lên lần nữa, vẫn là số máy của Tịch Văn Khiêm, thấy Tịch Duệ Nam đi cân quýt, cô vội vàng nghe máy. “A lô, có chuyện gì không ạ?”

“Bạc Hà, Nam Nam vẫn không chịu gặp bác sao?”

“Đúng ạ, anh ấy không cho người khác nhắc đến bác, cháu thực sự chẳng có cách nào giúp được bác.”

Tịch Văn Khiêm trầm mặc một lát. “Nếu Nam Nam thực sự không muốn gặp, bác cũng không miễn cưỡng, nó ở bên này mọi chuyện cũng coi như ổn định rồi, vậy bác sẽ quay về trước. Nhưng những giấy tờ kia của nó vẫn ở chỗ bác, Bạc Hà, cháu có thể sắp xếp trong hai ngày đến lấy giấy tờ cho Nam Nam giúp bác được không?”

Lúc này Bạc Hà mới nghĩ đến việc giấy tờ của Tịch Duệ Nam vẫn ở chỗ Tịch Văn Khiêm, thực sự phải đi một chuyến để lấy về. Thấy Tịch Duệ Nam đang quay lại, cô nhanh chóng nói thời gian địa điểm gặp mặt rồi vội vàng ngắt máy. Anh không để ý thấy cô đã nghe điện thoại, đi đến bên cạnh nhẹ nhàng ôm lấy vai cô, nói: “Đi thôi, nên về rồi.”

Bạc Hà tỉ mỉ làm bữa trưa, Tịch Duệ Nam cũng ăn rất nhiều. Sau khi ăn cơm xong, anh rửa bát, cô lau bàn, giống như một đôi vợ chồng chung sống với nhau, phân công cũng hài hoà, bình ổn an lạc.

Vẫn chưa có điện lại, Tịch Duệ Nam rửa bát xong, đầu đầy mồ hôi, chui ngay vào nhà tắm xả nước lạnh cho đỡ nóng. Trong lúc anh xối nước, cuối cùng điện cũng về, Bạc Hà nhanh chóng vào phòng ngủ bật điều hoà lên, sau đó lại đi mở điều hoà ở phòng ngủ cho khách, như vậy khi Tịch Duệ Nam tắm xong quay lại thì phòng đã mát rồi.

Từ phòng tắm đi ra, Tịch Duệ Nam chỉ mặc một chiếc quần sóc rộng rãi dài đến đầu gối. Thân trên để trần, làn da màu nâu khoẻ khoắn vẫn còn vương những giọt nước long lanh, mái tóc lướt khướt, nước vẫn đang nhỏ giọt.

“Vì sao anh không lau khô rồi hãy ra ngoài?”

“Có ý không lau át. Nhưng vì người còn ướt nên anh chưa mặc áo đã ra ngoài, không sao chứ?”

Bạc Hà nhớ lại lần trước mình từng nghiêm giọng hạ lệnh, nhưng mà vào thời khắc này, mặt cô bỗng đỏ bừng, nhìn lảng sang chỗ khác, nói: “Có điện rồi, em cũng đã mở điều hoà trong phòng của anh rồi. Anh lau khô người rồi hẵng vào, nếu không dễ bị cảm lạnh lắm, lần trước anh bị sốt chưa biết chừng vì tắm xong không mặc quần áo đã vào phòng điều hoà đấy.”

Tịch Duệ Nam nghe lời lau khô người, mặc áo ba lỗ rồi vào phòng ngủ dành cho khách. Bạc Hà bận rộn cả buổi sáng, người cũng toàn mồ hôi nên vào nhà vệ sinh tắm rửa thay đồ ngủ, chuẩn bị ngủ trưa.

Nhưng đến khi lên giường, cô lại chẳng thể nào ngủ được, trong đầu nhớ đến chuyện đêm qua. Ga giường đã được thay nhưng trên gối vẫn còn lưu lại hơi thở của Tịch Duệ Nam, hơi thở ấm áp giống như ánh mặt trời trên làn da của anh, cô vô thức hít thật sâu.

“Bạc Hà!” đột nhiên Tịch Duệ Nam gõ cửa phòng cô. “Điều hoà trong phòng anh hỏng rồi, tự đừng ngừng chạy, em có biết số điện thoại của nơi sửa chữa không?”

“Điều hoà hỏng rồi à, đợi em tìm xem.”

Bạc Hà nhanh chóng dậy tìm số điện thoại của nơi sửa chữa điều hoà và gọi qua đó nhưng chẳng có người nghe máy, chắc là buổi trưa họ đi ăn hết rồi.

“Chán thật, mãi mới có điện thì điều hoà lại hỏng, anh còn đang định đi ngủ trưa.”

Bạc Hà chần chờ một hồi, cuối cùng lí nhí nói: “Hay là... anh đến phòng em ngủ trưa đi, dù sao em cũng không ngủ, muốn về tranh.”

Tịch Duệ Nam đắn đo. “Em không ngủ trưa sao? Vậy... anh ngủ một giấc nhé.”

Nhường giường lại cho Tịch Duệ Nam, Bạc Hà ngồi trước máy tính đặt cạnh giường, cố gắng tập trung tinh thần vẽ bản thảo. Nhưng cô liên tục thất thần, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Tịch Duệ Nam đang nhắm mắt ngủ.

Ánh mặt trời rạng rỡ sau buổi trưa xuyên qua cửa sổ, chiếu những tia sáng ấm áp vào nhà, trong căn phòng có cảm giác thật yên ả. Dáng vẻ đang ngủ của anh rất thú vị, cả cơ thể cuộn lại thành một khối, giống tư

thế bào thai nằm trong bụng mẹ. Lúc anh trở mình thả lỏng tứ chi, chiếc chăn mỏng đắp trên người bị lệch ra.

Lớn thế này rồi mà còn đắp chăn. Lòng Bạc Hà mềm nhũn, cô rời khỏi ghế, cầm góc chăn lên đắp lại cho anh, ngủ ở trong phòng điều hoà không đắp chăn rất dễ bị lạnh.

Chiếc chăn vừa mới được đắp lên, mắt anh lại đột ngột mở ra, đưa tay nắm chặt bàn tay cô, cặp mắt đen láy trong sáng vô hạn, tỉnh táo vô cùng.

Cô hơi sững sờ. “Anh vẫn chưa ngủ?”

“Em ở bên cạnh, anh làm sao có thể ngủ được chứ?”

Đôi mắt đen của anh nhìn cô không chớp, sâu thẳm nơi đáy mắt như có sóng dâng trào, dưới làn da màu nâu khoẻ khoắn của anh có một quyết tâm đang từ từ sôi sục. Lòng bàn tay anh đang nắm tay cô bắt đầu nóng dần lên, mặt cô đột nhiên đỏ bừng, hoảng hốt cụp mi mắt, lồng ngực rắn chắc của anh lọt vào trong mắt, tràn ngập một tầng nhung quang mỏng lung dưới tia nắng. Lốp nhưng quang đó dần dần tiến về phía cô, mang theo nhiệt độ nóng bỏng truyền sang người cô...

Cảm giác của lần thứ hai còn khiến người ta ngất ngây hơn cả lần đầu tiên, bất luận là Bạc Hà hay Tịch Duệ Nam, đều được trải nghiệm một loại khoái lạc không lời nào miêu tả được. Dây thần kinh khắp cơ thể đều bị khoái cảm ngây ngất chiếm lĩnh, họ không tự chủ được, làm hết lần này đến lần khác, cho đến khi kiệt sức mới ôm nhau cùng chìm sâu vào giấc ngủ.

Đến tám, chín giờ tối tỉnh lại, chỗ sửa điều hoà đã tan làm, buổi tối Tịch Duệ Nam lại tiếp tục ngủ trong phòng Bạc Hà. Đến hôm sau, họ đều im thin thít không nhắc đến chuyện sửa điều hoà nữa, cứ như thể hai người ở cùng nhau một cách rất tự nhiên.

Hai người sống và sinh hoạt chung sẽ rất khó giấu bí mật riêng. Buổi trưa hôm nay, di động của Bạc Hà đổ chuông, đúng lúc cô ở trong bếp nấu mì, Tịch Duệ Nam cầm điện thoại định đưa cho cô, vô tình thấy số máy hiển thị liền nhú chặt mày. “Vì sao em vẫn còn giữ liên lạc với Tịch Văn Khiêm?”

Lúc này Bạc Hà mới nhớ ra hôm nay cô hẹn Tịch Văn Khiêm để lấy giấy tờ cho Tịch Duệ Nam, nhưng gần như đã quên mất. Cô vội giải thích với anh, lúc đó anh mới thả lỏng sắc mặt. “Hoá ra giấy tờ được gửi về nhà cũ. Vậy tốt rồi, em đi lấy rồi lập tức quay về, đừng nói nhiều lời với ông ấy.”

“Em biết rồi, lấy xong sẽ đi ngay.”

Bạc Hà đến địa điểm hẹn gặp Tịch Văn Khiêm. Ông ta không chỉ có một mình, bên cạnh còn có một người phụ nữ trông rất đoan trang, là Phạm Na – vợ mới của ông ta.

Bạc Hà hơi sững sờ, không hiểu vì có gì Phạm Na lại xuất hiện ở đây. Tịch Văn Khiêm nghìn dặm xa xôi đến tìm con trai có thể hiểu được, nhưng sự xuất hiện của cô ta thì không thích hợp. Vì cô ta nên hai bố con họ mới trở mặt, cô ta lại cùng Tịch Văn Khiêm đến đây chỉ càng làm mọi chuyện thêm loạn, nếu Tịch Duệ Nam biết được càng tức giận xung thiên.

“Chào cháu, cháu là Bạc Hà phải không? Tôi là mẹ kế của Nam Nam, tôi có một món đồ, muốn xin cháu mang về đưa cho cậu ấy xem.”

Cùng với các loại giấy tờ của Tịch Duệ Nam, chuyển đến tay Bạc Hà còn có một tờ đơn phẫu thuật thất ống dẫn trứng, cô kinh ngạc tròn mắt khi nhìn thấy tên Phạm Na ở trên đó.

“Tôi đã làm phẫu thuật thất ống dẫn trứng rồi, sau này tôi và Tịch Văn Khiêm sẽ không có con. Nhờ cháu đem tờ đơn phẫu thuật này đưa cho Nam Nam, tôi muốn để cậu ấy biết tôi không hề muốn cướp bố của cậu ấy, cậu ấy vĩnh viễn là con trai độc nhất của bố cậu ấy, không thể thiếu, không thể thay thế.”

Bạc Hà kinh ngạc, Phạm Na dám vứt bỏ quyền làm mẹ để bù đắp cho vết rạn nứt trong quan hệ giữa hai bố con Tịch Văn Khiêm và Tịch Duệ Nam. Điều này đối với một người phụ nữ mà nói, thực sự là một sự hy sinh to lớn, cô không thể không rửa mắt để nhìn lại kẻ thứ ba này.

Tịch Văn Khiêm bối rối nhìn tờ đơn xin phẫu thuật thất ống dẫn trứng kia. “Na Na, vì sao em không thương lượng với anh trước đã tự mình quyết định?”

“Không cần thiết phải thương lượng với anh, thương lượng cũng chỉ khiến anh khó xử, em xin lỗi Văn Khiêm, sự việc này em tự quyết định rồi.”

Tịch Văn Khiêm thở dài thườn thượt, duỗi một bàn tay phù lên bàn tay đang để bàn của Phạm Na, im lặng nhẹ nhàng vuốt ve. Bạc Hà sững sờ nhìn tờ đơn kia rất lâu, không biết nên đánh giá ai được ai mất trong toàn bộ sự việc này.

Sau khi chia tay vợ chồng Tịch Văn Khiêm và Phạm Na, Bạc Hà đi đến Quý gia, trả lại mẹ Hà Uyển một tờ chi phiếu tiền mặt năm vạn tệ.

“Mẹ, trả lại mẹ tiền lần trước con vay.”

Đây là chi phiếu tiền mặt Tịch Văn Khiêm đưa cho để trả phí phẫu thuật mà cô đã thanh toán cho Tịch Duệ Nam. Cô ngẫm nghĩ một chút rồi cũng không từ chối, Quý Phong đã nói nông trường của Quý thị đang chuẩn bị mở rộng quy mô, bây giờ chính là lúc họ đang cần dùng đến tiền.

Hà Uyển nhìn tờ chi phiếu đó lại không hề ngạc nhiên, hỏi thẳng cô: “Là bố của Tịch Duệ Nam đưa cho con phải không?”

“Mẹ, làm sao mẹ biết được?”

Từ những tin tức vụn vặt nghe được từ miệng Quý Phong, Hà Uyển biết bố của Tịch Duệ Nam có thể dùng cơm ở nhà hàng cao cấp, vậy thì rõ ràng điều kiện kinh tế không hề kém. Nhưng điều kiện kinh tế của bố cậu tốt như vậy mà cậu lại sa sút đến mức không có chỗ trú chân, gặp mặt liên quay đầu đi giống như kẻ thù, có thể thấy mối quan hệ giữa hai bố con họ rất phức tạp.

“Chuyện của hai bố con họ nói ra rất dài, con cũng không tiện tiết lộ quá nhiều, Tịch Duệ Nam hận nhất là người khcs rêu rao chuyện riêng của gia đình anh ấy.”

Hà Uyển khẽ gật đầu, điểm này bà cũng nghe Quý Phong nói, lần đó Quý Phong chỉ hỏi khéo một câu đã bị Tịch Duệ Nam châm biếm một tràng, lúc về nhà mặt mũi anh cũng không vui.

“Bạc Hà, con và Tịch Duệ Nam bắt đầu lại rồi à?”

Lời mẹ nói khiến trái tim Bạc Hà giật thót, gò má đỏ ửng, đầu chỉ có bắt đầu lại thôi, bọn họ còn đã tiến tới loại quan hệ thân mật kia rồi. Nghĩ đến việc mấy ngày nay cùng Tịch Duệ Nam ngày đêm dính chặt lấy nhau, vệt ửng hồng trên gò má cô càng không khống chế được lan rộng hơn, dù cô cuống quýt cúi đầu cũng chẳng thể che giấu được.

Nhìn dáng vẻ của cô, Hà Uyển đã biết sự việc chắc chắn như vậy rồi. Bà mỉm cười, nói: “Vậy khi nào lại mời cậu ấy cùng về nhà ăn cơm nhé.”

Hà Uyển muốn giữ Bạc Hà ngồi lâu thêm chút nữa, ăn cơm tối xong hăng về nhưng cô không chịu, nôn nóng muốn quay về ngay. Vừa khéo Quý Phong về nhà, Hà Uyển liền bảo Quý Phong lái xe đưa cô về.

Trên đường Quý Phong luôn đánh giá Bạc Hà qua gương chiếu hậu. “Bạc Hà, hôm nay nhìn em có vẻ khác.”

“Khác khác là thế nào, chẳng phải vẫn bộ dạng cũ sao?”

“Tại sao anh lại cảm thấy em rạng rỡ, tươi tắn hơn nhỉ?”

Bạc Hà không kiềm được xoa xoa gò má mình. “Thật thế sao?”

“Thật đó, có lẽ là yêu rồi, tinh thần vui vẻ nên sắc mặt cũng đổi khác. Em và Tịch Duệ Nam thật sự bắt đầu lại từ đầu à?”

“Vâng.” Bạc Hà ngại ngùng khẽ gật đầu.

Quý Phong nhìn vẻ mặt ngượng ngùng lại hạnh phúc ngọt ngào của cô, muốn nói gì đó lại ngập ngừng rồi thôi. Hôm đó, sau khi nói chuyện với Tịch Duệ Nam ở nông trường, cá nhân anh cảm thấy tính khí của Tịch Duệ Nam quá mạnh mẽ, ngôn từ sắc bén như dao, không chút cân nhắc đến cảm nhận của người khác. Yêu nhau với kiểu con trai có tính cách như thế, chỉ sợ con gái rất khó tránh khỏi bị tổn thương. Trước đây,

sự đối địch của Bạc Hà đối với cậu ta cho thấy lúc đầu yêu nhau cô cũng từng bị tổn thương, nhưng không ngờ bây giờ cô vẫn lựa chọn bắt đầu lại với cậu ta.

Đối với sự lựa chọn của Bạc Hà, Quý Phong thực sự không biết là tốt hay xấu, cũng không tiện nói gì. Cô em gái này dù sao cũng không có quan hệ huyết thống, lời nói nhẹ thì không xong, nói nặng cũng không được. Hơn nữa cô ấy đã trưởng thành, có thể tự do lựa chọn người cô ấy thích và cuộc sống cô ấy muốn, không cần nghe theo ý kiến của người khác.

Rốt cuộc, Quý Phong chỉ nói vài câu bang quơ bình thường, không thể hiện cách nhìn và quan điểm của cá nhân anh đối với Tịch Duệ Nam.

Đúng lúc Quý Phong lái xe đưa Bạc Hà đến dưới lầu, đột nhiên có một đứa trẻ chơi bóng rổ từ trong toà nhà lao ra đường, nhào thẳng đến trước đầu xe. Anh vội đạp phanh xe thật mạnh, kèm theo đó là tiếng phanh gấp chói tai, chiếc xe dừng lại, đứa trẻ sững sờ cách đầu xe chưa đầy nửa mét.

Quý Phong xuống xe kiểm tra, xác định đứa bé không sao mới thở phào một hơi. Bạc Hà cũng xuống xe, nói với đứa bé kia: “Em trai, sau này từ nhà chạy ra ngoài thì đừng chạy nhanh như vậy, nếu bên ngoài có xe đang phóng nhanh đến thì em sẽ bị đâm đó.”

Quý Phong đã xuống xe, Bạc Hà liền thuận miệng mời anh lên nhà ngồi một lúc. Anh chẳng cần suy nghĩ liền lắc đầu từ chối, gặp mặt Tịch Duệ Nam e là sẽ không vui vẻ gì.

Bạc Hà chào từ biệt Quý Phong, một mình lên nhà, nhìn thấy Tịch Duệ Nam đang đứng trước cửa sổ, quay lưng lại với cô, hỏi: “Quý Phong đưa em về à?”

Cô chẳng để tâm, chỉ gật đầu. “Vâng, anh nhìn thấy rồi à.”

“Em đi gặp Tịch Văn Khiêm, vì sao Quý Phong lại đi cùng với em? Lẽ nào em bảo anh ta đưa em đi? Vậy chuyện của nhà anh, anh ta nhất định sẽ biết hết rồi.”

“Em không bảo Quý Phong đi cùng em, đối với chuyện của nhà anh, anh ấy không biết gì cả. Sau khi đi gặp bố anh, em về nhà họ Quý một chuyến, mẹ bảo Quý Phong lái xe đưa em về.”

Tịch Duệ Nam đột ngột quay người, đôi mắt đen sâu hun hút, hung hăng bức người. “Nếu Quý Phong thật sự không biết gì về chuyện của gia đình anh, vậy lần trước ở nhà hàng, vì sao anh ta lại ở cùng Tịch Văn Khiêm? Bạc Hà, em không thể hết lần này đến lần khác bán đứng anh!”

Bán đứng hết lần này đến lần khác, lời chỉ trích nặng nề này khiến Bạc Hà đột nhiên rùng mình. Cô bỗng nhiên hiểu ra vì sao lần trước ở nhà hàng, Tịch Duệ Nam lại giận dữ quay người rời đi, không chỉ vì nhìn thấy bố anh mà còn vì nhìn thấy Quý Phong, nên chắc anh tưởng rằng cô đã thương lượng với Quý Phong để lừa anh đi gặp Tịch Văn Khiêm. Giống như năm đó, anh cho rằng cô đã nói chuyện nhà anh cho Quách Ích biết, bây giờ anh cũng nghĩ cô lại lần nữa bán đứng anh, kể chuyện riêng của anh cho người khác biết.

“Em không có.” Bạc Hà vội vàng giải thích tường tận đầu đuôi chuyện hôm đó với anh. “Hôm ấy, Quý Phong không biết ông ấy là bố anh, chỉ muốn đổi bàn với ông ấy nên bắt chuyện.”

Ngừng một chút, cô lại nói đến chuyện cũ chín năm trước. “Thực ra trước đây em cũng chưa từng kể chuyện của nhà anh cho người khác, đến An Nhiên em cũng không nói. Sở dĩ Quách Ích biết được là vì cậu ta nhìn thấy bố anh cùng Phạm Na đi khám ở bệnh viện.”

Lời của cô rõ ràng khiến Tịch Duệ Nam vô cùng bất ngờ. Anh trầm mặc một hồi, giống như đang cân nhắc thật giả, ánh mắt biến ảo phức tạp khác thường, cuối cùng nửa tin nửa ngờ hỏi lại: “Thật vậy sao?”

Sự việc đã qua nhiều năm, Bạc Hà chẳng có cách nào chứng minh được ình, đối diện với ánh mắt hồ nghi của anh, không tránh khỏi có chút giận dữ: “Tin hay không tùy anh.”

Cô giận dữ, Tịch Duệ Nam còn giận dữ hơn cô, anh tức lên liền muốn tranh thế thượng phong giống như một đứa trẻ con. “Được, cứ coi như chuyện của Quách Ích là hiểu nhầm, nhưng em lại vạch trần chuyện giả bệnh của anh trước mặt bố mẹ anh, không phải là hiểu nhầm chứ?”

Bạc Hà ngơ ngác, một chút giận dữ trong lòng nhanh chóng tăng lên. Vì tức giận, lời nói càng không suy nghĩ, nồng nặc mùi thuốc súng. “Tịch Duệ Nam, anh có ý gì? Định lật lại nợ cũ sao? Nếu như muốn lật lại

chuyện cũ thì cả hai cùng lật lại luôn. Vì sao em lại bóc mẽ chuyện giả bệnh của anh ở trước mặt bố mẹ anh chứ? Tại sao anh không nghĩ xem trước đó bản thân anh đã làm những việc gì? Đều là tác phòng của tiểu lưu manh.”

Ánh mắt Tịch Duệ Nam đành lại. “Anh biết, lúc đó trong mắt em, anh chính là một tên lưu manh!”

Bạc Hà càng lúc càng giận, chẳng buồn suy nghĩ. “Tịch Duệ Nam, rốt cuộc anh muốn như thế nào? Là anh nói muốn bắt đầu lại từ đầu, bây giờ lại cố tính toán nợ cũ. Nếu như thế, chúng ta còn cần phải tiếp tục nữa không? Chẳng bằng nhân lúc này sớm chấm dứt cho xong?”

Sau khi buột miệng nói ra lời đó, căn phòng lập tức trở nên yên tĩnh, yên tĩnh đến mức như không có người tồn tại. Hai người đối đầu gay gắt bỗng như hoá đá.

Bạc Hà mới nói ra khỏi miệng, trong lòng lập tức hối hận. Chẳng dễ dàng gì mới bắt đầu lại với Tịch Duệ Nam, lẽ nào phải kéo đổ tất cả như thế sao? Huống hồ cô cũng đã cùng anh... Nếu anh coi là thật, giận dữ bỏ đi thì cô phải làm thế nào?”

May mà Tịch Duệ Nam không ngờ cô sẽ nhắc đến chuyện chia tay, ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ hồi lâu không lên tiếng, chỉ nhìn cô với vẻ khó tin. Mà cô mới nói lời tức giận, lúc này nhất thời chẳng thu hồi về được, đành mặt lạnh chẳng nói năng gì, bầu không khí trong phòng chợt đông cứng.

Cuối cùng, Tịch Duệ Nam buông ra một tiếng thờ dài, nhún nhường cầu hoà: “Anh xin lỗi, Bạc Hà, thấy Quý Phong đưa em về nhà, trong lòng anh liền suy nghĩ linh tinh, anh cũng không biết bản thân mình làm sao nữa. Thực ra anh không muốn nhắc đến quá khứ, anh cũng rất muốn quên đi, nhưng lúc tức giận lại không khống chế được bản thân mình, em... tha thứ cho anh nhé?”

Hai người giận dữ cãi vã, chỉ cần có một bên chịu nhún nhường thì rất nhanh có thể thiên hạ thái bình. Việc Tịch Duệ Nam xuống nước cầu hoà khiến Bạc Hà đột nhiên cảm thấy có lỗi, sao bỗng dưng lại nhắc đến hai chữ anh ấy không muốn nghe nhất đó chứ?

“Thôi bỏ đi, em cũng không tốt, không nên đối đầu gây hấn với anh. Chuyện trước đây, sau này chúng ta đều đừng nhắc đến nữa.”

Trận tranh chấp vốn dĩ sắp qua rồi, nhưng Tịch Duệ Nam lại tiện miệng hỏi một câu: “Đúng rồi, vì sao gặp Tịch Văn Khiêm xong em lại đến Quý gia trước mà không về nhà?”

“Bởi vì...” Bạc Hà ngập ngừng một chút rồi vẫn nói sự thực. “Bởi vì bố anh trả cho em món tiền phí phẫu thuật, nông trường của Quý gia muốn mở rộng quy mô đang cần dùng tiền, cho nên sau khi cân nhắc, em đã nhận món tiền đó mang đến trả ẹ em, món tiền này lúc đầu là em vay của mẹ.”

“Ông ấy trả cho em tiền phí phẫu thuật?” Sắc mặt của Tịch Duệ Nam lại biến đổi. “Em nói cho ông ấy biết anh mượn tiền của em để làm phẫu thuật sao? Anh đã nói anh sẽ nghĩ cách trả lại cho em, vì sao em phải tìm ông ấy?”

“Tịch Duệ Nam, anh có thể đừng giống như con nhím động một tí là xù lông lên được không? Chuyện anh phải làm phẫu thuật không phải là em nói cho bố anh, em cũng không đi tìm ông ấy đòi tiền. Anh có biết ông ấy vì sao tìm được em không? Bởi vì ông ấy đăng tin tìm người trên báo, treo thưởng một khoản tiền lớn để tìm kiếm chỗ ở và tin tức có liên quan đến anh, người hộ lý từng chăm sóc anh ở bệnh viện sau khi đọc tin này trên báo liền liên hệ với ông ấy. Chính vì thế, ông ấy mới biết được chuyện anh bị thương, cũng biết là em trả tiền phẫu thuật cho anh. Ông ấy chủ động trả tiền cho em, mà Quý gia đang cần tiền, vì sao em lại không nhận? Đợi anh trả phải đợi đến khi nào?”

Sau khi nói một lèo những lời này, Bạc Hà đột nhiên cảm thấy câu cuối cùng không hay lắm. Tuy điều cô nói là sự thật, với tình trạng kinh tế của Tịch Duệ Nam hiện nay, muốn trả hết món nợ năm vạn tệ không phải là vấn đề một sớm một chiều có thể giải quyết được. Nếu như có thể tìm được một công việc với mức lương năm nghìn tệ mỗi tháng cũng phải nhịn ăn nhịn uống trong thời gian một năm mới có thể trả hết. Nhưng sự thực vẫn là sự thực, thẳng thắn vạch ra trước mặt như thế này, đối với một thanh niên có lòng tự tôn mãnh liệt cũng là quá mất thể diện.

Tịch Duệ Nam lại lần nữa trầm mặc, cắn chặt môi dưới không nói tiếng nào. Sự trầm mặc của anh khiến Bạc Hà càng cảm thấy lời nói của mình không ổn, lắp bắp nói: “Em... thực ra... không có ý gì khác...”

Anh đột nhiên cắt ngang lời cô, giọng nói bình tĩnh khác thường. “Không sao, cầm thì cũng cầm rồi, Tịch Văn Khiêm dù sao cũng có tiền, Phạm Na tiêu, anh cũng tiêu.”

Nhắc đến Phạm Na, Bạc Hà đột nhiên nhớ ra, lấy giấy tờ của Tịch Duệ Nam đưa cho anh, còn đưa tờ đơn phẫu thuật thất bại kia cho anh. Anh thoáng nhìn liền chú ý ngay đến tờ giấy mỏng được gấp lại đó. “Đây là gì?”

“Anh xem là biết.”

Sau khi xem tờ đơn, mặt Tịch Duệ Nam không có biểu cảm gì, anh ngước mắt lên chăm chú nhìn Bạc Hà. “Em đưa cái này đến cho anh xem là có ý gì?”

“Không phải em, là bố anh và Phạm Na muốn em đưa cho anh xem. Phạm Na muốn để anh biết rằng, cô ta không có ý định cướp bố của anh, anh vĩnh viễn là con trai duy nhất của bố anh, cô ta sẽ không sinh con để giữ trọng vẹn tình cảm của bố anh dành cho anh.”

Bạc Hà nói xong, Tịch Duệ Nam nghe mà như không, chẳng nói năng gì, cầm giấy tờ của anh mang về phòng, còn tờ đơn đó bị vứt lại trên mặt bàn cô đọc, lẻ loi. Cô ngẫm nghĩ, đi theo vào phòng, nói: “Tịch Duệ Nam, bố anh định mấy ngày nữa sẽ quay về, ông rất hy vọng trước khi đi có thể gặp anh một lần. Nếu như anh đồng ý, lát nữa gọi điện thoại cho ông ấy nhé. Hoặc là anh đến thẳng khách sạn tìm ông ấy càng được, ông ấy ở tại...”

Cô còn chưa nói hết đã bị Tịch Duệ Nam nghiêm giọng cắt ngang: “Đủ rồi, chuyện nhà của anh không cần em quản.”

Tịch Duệ Nam luôn đối đầu và cứng rắn trong chuyện liên quan đến bố anh. Một câu nói lạnh lùng như chiếc gậy văng trúng Bạc Hà, khiến cô ngẩn ra, sững sờ, rồi cơn co giận lại trào lên, cô phát hỏa: “Tịch Duệ Nam, anh có thái độ gì vậy, lòng tốt bị coi thành gan heo phổi lừa. Chê em quả chuyện nhà anh sao, có bản lĩnh thì ngay từ đầu, anh đừng để em quản anh đi!”

Ánh mắt Tịch Duệ Nam lạnh như băng. “Được, anh không có bản lĩnh, anh ở chỗ em để em quản ăn quản ở lâu như vậy rồi, anh là chiếc túi vô dụng đúng không?”

Thấy anh cũng nổi giận, Bạc Hà lại khôi phục mấy phần bình tĩnh. Hít một hơi thật sâu, cô cố gắng ép bản thân bình tĩnh, dịu giọng nói: “Em không có ý này, trước đó vì anh bị thương và mất giấy tờ mới không tìm được công việc, tạm thời cần sự giúp đỡ của em, nhưng không có nghĩa cả đời này anh sẽ như thế. Chúng ta vừa rồi đều quá kích động, có lẽ cần bình tĩnh lại một chút.”

Tịch Duệ Nam cũng hít một hơi thật sâu. “Anh cũng cảm thấy chúng ta cần bình tĩnh lại, Bạc Hà, anh không hề muốn cãi nhau với em.”

Bạc Hà cũng không muốn cãi nhau với anh, quan hệ đã thân mật như vậy, việc cãi nhau làm tổn thương hoà khí thể này không nên xảy ra. Cả hai người đều đã trưởng thành, không còn là trẻ con nữa, không nên động một tí là cãi nhau. Cô thầm hạ quyết tâm sau này sẽ cố gắng không tranh cãi với Tịch Duệ Nam nữa.

Trong lòng cô còn đang cân nhắc, Tịch Duệ Nam đã tiến lên một bước ôm cô vào lòng, khẽ nói bên tai cô: “Bạc Hà, chúng ta không còn là trẻ con nữa, sau này đừng động một tí là cãi nhau có được không?”

Giọng nói khản khản của anh khiến trái tim mềm nhũn, tan chảy, cô gật đầu. “Sau này em sẽ không cãi nhau với anh nữa.”

Mấy phút trước, căn phòng còn đầy “mùi thuốc súng” nồng nặc mà lúc này đã tan biến sạch trơn. Bờ môi ẩm áp của anh ấn xuống, từng nụ hôn nối tiếp nhau, phủ lên gò má cô. Khi môi anh dời đến môi cô, Bạc Hà ôm lấy cổ anh nồng nhiệt đáp lại. Hai người ôm ấp nhau, dần dần từ quần quýt đến cuồng nhiệt...

Cuối cùng, An Nhiên cũng chính thức phát thiệp hồng. Tối hôm nay, cô ấy và Phó Chính đến tận nhà đưa thiệp mời cho Bạc Hà và Tịch Duệ Nam, ngày kết hôn định vào đúng Quốc khánh, mừng Một tháng Mười.

Bạc Hà mời An Nhiên và Phó Chính vào nhà ngồi chơi. An Nhiên cười tủm tỉm lấy một tấm thiệp khác ra. “Tấm này là cho Tịch Duệ Nam, có phải cậu ấy đang ở trong phòng làm Witkey không, mau gọi cậu ấy ra.”

Cô ấy vừa dứt lời, trong phòng vệ sinh truyền ra tiếng Tịch Duệ Nam gọi: “Bạc Hà, anh quên cầm quần áo, em lấy giúp anh nhé.”

Tiếng gọi thân mật chẳng giống người ngoài chút nào khiến An Nhiên và Phó Chính ngẩn ra, cả hai quay sang nhìn Bạc Hà, mặt cô thoát cái liềm đỏ bừng đến tận mang tai. Cô vội đi lấy quần áo rồi gõ cửa phòng vệ sinh, Tịch Duệ Nam hé cửa nhìn cô, cười xấu xa. “Có muốn cùng tắm không?”

Mặt Bạc Hà càng đỏ như phát sốt, vội nhét quần áo vào tay anh. “Anh nhỏ giọng chút, An Nhiên và Phó Chính đang ở ngoài.”

An Nhiên và Phó Chính chắc chắn đã nghe thấy lời Tịch Duệ Nam nói, lúc Bạc Hà quay lại phòng khách, An Nhiên không giải thích, kéo cô vào phòng ngủ. “Bạc Hà, cậu đi theo mình, mình phải thăm vấn cậu. Phó Chính, anh đợi ở bên ngoài.”

Vừa vào phòng ngủ, An Nhiên lập tức nhìn ra đây không còn là phòng riêng của một mình Bạc Hà nữa, trong phòng có đồ dùng và mùi của đàn ông. An Nhiên hít vào một hơi, nửa ngày mới thốt ra lời: “Bạc Hà, cậu với Tịch Duệ Nam... hai người sống chung rồi.”

Bạc Hà cúi gằm xuống. “Ừm.”

“Trời ơi, hai người bắt đầu thế nào? Vốn dĩ hai người là kẻ thù không đội trời chung, tại sao quan hệ lại chuyển biến nhanh thế? Lẽ nào sống với nhau lâu ngày nên sinh tình? Tình này cũng sinh quá nhanh rồi, tốc độ một ngày vạn dặm ấy chứ. Rốt cuộc là chuyện gì? Cậu thành thật khai báo đi!”

Không ngăn được An Nhiên hỏi hết câu này đến câu khác, Bạc Hà đành ngập ngừng kể hết mọi chuyện. An Nhiên chăm chú nghe rồi kêu ầm lên: “Mình thật không ngờ, hoá ra hồi lớp mười, cậu và Tịch Duệ Nam đã lén lút quen nhau rồi. Cậu còn giấu mình lâu thế!”

“Xấu hổ quá, An Nhiên, mình cũng không cố ý muốn giấu cậu, chỉ vì khi đó cậu rất thích Tịch Duệ Nam, mình không tiện nói cho cậu biết anh ấy đang thích mình.”

“Thôi bỏ đi, cũng là chuyện quá khứ rồi, bây giờ mình sắp lấy người khác, không thêm tính toán món nợ cũ này với cậu nữa. Bây giờ cậu và Tịch Duệ Nam đã ở bên nhau, cảm thấy thế nào? Cậu không mang cậu ấy là lưu manh nữa chứ?”

Bạc Hà biết An Nhiên đang trêu mình, mặt đỏ hồng, cúi đầu không trả lời.

“Nghĩ lại, khi đó Tịch Duệ Nam thật oan uổng, chỉ vì không hiểu chuyện lỡ sờ ngực cậu mà bị cậu căm hận không thêm để ý nữa, còn liệt cậu ấy vào hàng lưu manh. Chẳng trách sau này, cậu ấy đột nhiên thay đổi tính tình, bỏ bê học hành, hết lần này đến lần khác sinh sự, gây hoạ. Bạc Hà, hồi đó chính cậu là người mang ảnh hưởng tiêu cực cho cậu ấy.”

“Sao trách mình được chứ? Đối lại là cậu, khi còn nhỏ bị một tên con trai đáng ghét sờ mó, lớn lên lại bị tên đó động tay động chân, cậu còn có thể bình tâm tiếp nhận được không? Đặc biệt là biểu hiện sau đó của cậu ta càng lúc càng đáng ghét.”

An Nhiên không phủ nhận, nhưng cô nói: “Bạc Hà, mình nghĩ chuyện trước đây, hai người các cậu thật sự đều không có ai đúng ai sai cả, chỉ vì hai người đều còn quá trẻ, không hiểu chuyện nên dễ bốc đồng hấp tấp.”

Bạc Hà cũng hiểu điều này, có lẽ cô và anh, căn bản không có ai đúng ai sai, sai chỉ là thời gian, vì bọn họ gặp nhau đúng vào độ tuổi bướng bỉnh nhất, cố chấp nhất, không hiểu phải biết nghĩ cho đối phương, chỉ giữ khư khư sự âm ức và bất mãn của mình, cho nên năm đó mới khiến sự việc càng lúc càng căng thẳng, đến cuối cùng trở thành cục diện không thể cứu vãn được.

“Đúng rồi, Bạc Hà, hai cậu cũng đã sống chung rồi, có định kết hôn không?”

Kết hôn, nghĩ đến vấn đề này khiến Bạc Hà ngại ngùng. “Nhanh như vậy đã nói đến chuyện kết hôn, bọn mình vừa mới bắt đầu lại thôi mà. Mình chưa nghĩ đến, anh ấy cũng chưa nghĩ đến.”

“Nên cân nhắc đi là vừa, hai người làm chuyện kia... có dùng biện pháp tránh thai không? Nếu có thai rồi phải làm sao? Nếu định kết hôn thì không thành vấn đề, đứa bé được danh chính ngôn thuận sinh ra. Nếu

không định cưới, cậu phải đi phá thai sẽ rất ảnh hưởng đến sức khỏe.”

An Nhiên đứng là người phụ nữ chính chu, nói đến chuyện kết hôn mang thai rất có bài bản. Bạc Hà ngơ ngác, nhớ lại những ngày vừa rồi ở bên Tịch Duệ Nam, cả hai đều không nghĩ đến biện pháp tránh thai, ở phương diện này bọn họ đều thiếu kinh nghiệm. Nếu như thật sự có thai thì phải làm sao?

“Bạc Hà, mình thấy cậu và Tịch Duệ Nam phải lên kế hoạch cẩn thận cho tương lai của hai người đi.”

Đến đêm trước khi ngủ, Bạc Hà áp mặt vào lồng ngực ấm áp để trần của Tịch Duệ Nam, vừa yên tĩnh lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của nha vừa dùng ngón tay nhẹ nhàng vẽ vòng tròn quanh vết thương đã khép miệng. “Còn đau không?”

“Hết đau rồi.”

“Buổi tối anh tắm gì mà lâu thế, đến tận lúc bọn An Nhiên đi rồi còn chưa ra khỏi nhà vệ sinh, có phải là ngại ra ngoài gặp người ta không?”

“Đúng vậy, bị An Nhiên vạch trần quan hệ của chúng ta nên cảm thấy hơi lúng túng, hơn nữa cô ấy là người nói nhiều, anh không muốn ra ngoài, cứ để em ứng phó với cô ấy là được rồi.”

Bạc Hà chọc ngón tay vào ngực anh. “Được đó, anh biết mà còn tránh việc, hại em một mình chiến đấu, bị cô ấy thẩm vấn cứ như thẩm vấn phạm nhân. Anh có biết cô ấy hỏi bao nhiêu câu không hả?”

“Ồ, cô ấy hỏi bao nhiêu câu?”

Bạc Hà chỉ đợi câu này của anh, liền nói một mạch: “Cô ấy hỏi chúng ta sống chung bao lâu rồi, lại hỏi chúng ta có dùng biện pháp tránh thai không, còn hỏi chúng ta chuẩn bị khi nào kết hôn? Nếu không có dự định kết hôn, ngộ nhỡ mang thai rồi thì làm thế nào?”

Tịch Duệ Nam bị cô hỏi liền một mạch cũng ngớ người ra. “Đúng rồi, chúng ta vẫn không dùng biện pháp tránh thai, nếu em mang thai rồi thì phải làm sao?”

Bạc Hà dở khóc dở cười, cô hỏi anh trước mà, anh lại hỏi ngược lại cô, cô đành đá vắn đề đó lại cho anh. “Em cũng không biết, anh nói xem nên làm như thế nào?”

Anh ra chiều suy nghĩ, rất lâu không nói gì, cô không tìm được, hỏi: “Anh đang suy nghĩ gì vậy?”

“Anh đang nghĩ...” Giọng anh ngập ngừng, mãi nửa ngày cũng không nói ra lời, cô hận không thể xông đến moi câu nói đó ra khỏi cổ họng anh. “Anh rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?”

“Anh đang nghĩ... em... liệu có... đồng ý kết hôn với anh không?”

Kết hôn – anh chủ động đề cập chuyện kết hôn, sự ngọt ngào và vui mừng bỗng chốc xâm chiếm trái tim cô. “Anh... muốn kết hôn với em?”

“Anh nghĩ, nếu em không muốn thì cứ coi như anh chưa nói gì cả. Bạc Hà, anh biết rõ, trước đây em vô cùng căm hận anh, tuy bây giờ chúng ta đã bắt đầu lại rồi, cũng có quan hệ thân mật như thế này, nhưng thời đại hiện nay, quan hệ này căn bản chẳng có ý nghĩa gì, hưởng hờ, con người anh vừa xấu tính vừa nghèo rớt mồng tơi. Nếu như em cảm thấy anh đáng ghét, bất cứ lúc nào cũng có thể đuổi anh đi, anh tuyệt đối sẽ không bám dính lấy em giống như trước đây. Nhưng mà, anh hy vọng ngày đó có thể đến chậm một chút, Bạc Hà, anh thực sự không nỡ đi, không nỡ rời xa em...”

Bạc Hà đỏ mặt cắt ngang lời anh: “Được rồi, anh đừng nói nữa, em nói không đồng ý khi nào chứ.”

Hai cánh tay của Tịch Duệ Nam ôm siết lấy cô, giọng nói hơi run rẩy: “Bạc Hà, em đồng ý lấy anh ư? Em thực sự đồng ý lấy anh... Em yêu anh?”

Bạc Hà càng áp chặt má lên lồng ngực của anh, nghe nhịp tim mạnh mẽ của anh, ngửi mùi thơm dễ chịu trên cơ thể anh, cảm giác ấm áp, khẽ giọng đáp: “Vâng, em đồng ý, em yêu anh.”

“Chuyện trước đây, em đều không giữ trong lòng nữa sao? Em hoàn toàn tha thứ cho anh rồi sao?”

“Vâng, chuyện trước đây cũng không thể trách anh tất cả được, em cũng có lỗi. Chúng ta sai ở chỗ còn quá trẻ, quá mạnh mẽ. Bây giờ chúng ta trưởng thành rồi, quá khứ để nó qua đi, chúng ta đừng nhắc đến chuyện trước kia nữa, có được không?”

Tịch Duệ Nam trả lời cô bằng một nụ hôn rất sâu, như thể anh muốn lấy nụ hôn để niêm phong tất cả chuyện cũ không vui vẻ.

Ngoài cửa sổ, sắc đêm thâm trầm, bầu trời đêm xanh thẫm. Trong không trung, một vầng trăng tròn giống như gương vàng bay giữa biển xanh. Thế giới yên bình, tháng năm tĩnh lặng, cô và anh thân mật quấn lấy nhau như thành nhất thể. Những giày vò, rạn nứt, khúc mắc từng có, trong thời khắc này đều lặng lẽ tiêu tan...

Nhắc nhở của An Nhiên cùng lo lắng của Bạc Hà đều không thành sự thực, ngày hôm sau cô phát hiện “người bạn cũ” hằng tháng đúng hẹn lại đến. Lúc nhìn thấy vết máu trên quần lót, trong lòng cô có chút thất vọng, sau khi có dự định kết hôn, ý thức làm mẹ của cô cũng đột nhiên trở dậy, rất muốn sớm có thể mang thai.

Nhưng khi có hy vọng mang thai thì lại không được, hơn nữa còn vì “người bạn cũ” đến mà trong đêm cô và Tịch Duệ Nam không thể thân mật nữa. Điều này đối với một chàng trai trẻ mới được nếm trải trái cấm và đêm đêm vẫn mê đắm thật sự là một sự tra tấn khó chịu. Tịch Duệ Nam nằm ở bên cạnh cô giống như chiếc bánh kẹp cứ lật qua lật lại, cuối cùng anh dứt khoát chạy đến phòng bên cạnh ngủ. Cùng giường cùng chiếu với cô lại buộc phải có chừng mực quy củ, chẳng khác gì một người đói khát nhìn thấy thịt nướng vàng ươm lại không thể ăn, thà rằng mắt không thấy tâm thanh tịnh là tốt nhất.

Lúc điện thoại báo có cuộc gọi, Bạc Hà vẫn đang ngủ say, mơ mơ màng màng nhận điện. “A lô, ai vậy?”

Trong điện thoại là giọng nói hoảng loạn, lo lắng của một phụ nữ. “Cháu là Bạc Hà phải không? Nhờ cháu chuyển lời đến Tịch Duệ Nam, bố cậu ấy vừa mới vào bệnh viện trung tâm thành phố, xin cậu ấy lập tức đến ngay.”

Cơn buồn ngủ tan biến, Bạc Hà lập tức tỉnh táo. “Đã xảy ra chuyện gì thế ạ?”

“Sáng hôm nay, chúng tôi vốn dĩ sẽ lên máy bay rời đi, nhưng khi đến sân bay, Văn Khiêm lại cảm thấy trong người khó chịu, nhân viên của sân bay lập tức gọi xe cấp cứu đưa ông ấy đến bệnh viện trung tâm, xin cháu báo Tịch Duệ Nam mau đến đây.”

Bạc Hà dập điện thoại, vội vàng chạy sang phòng bên đập cửa, nói cho Tịch Duệ Nam tin tức này. Rõ ràng anh cả đêm không ngủ ngon, hai mắt thâm quầng. Nghe nói bố phải vào bệnh viện, anh giật mình. “Sao bố anh lại vào viện? Đã xảy ra chuyện gì? Ai báo cho em biết tin này?”

“Người phụ nữ gọi điện thoại đến chắc chắn là Phạm Na. Tịch Duệ Nam, anh đừng hỏi nhiều nữa, nhanh đến bệnh viện đi.”

Khi Bạc Hà cùng Tịch Duệ Nam đến nơi, Phạm Na đang ngóng chờ họ. Nhìn thấy Tịch Duệ Nam, cô ta cẩn trọng nói với anh: “Cuối cùng cậu cũng đến rồi, bố cậu đợi cậu rất lâu rồi.”

Tịch Duệ Nam lo lắng hỏi: “Bố tôi sao rồi?”

Bạc Hà để ý thấy, anh không còn luôn miệng gọi bố mình là Tịch Văn Khiêm nữa mà nóng lòng thốt ra chữ “bố” này, bỗng chốc cảm thấy nhẹ nhõm khi thấy quan hệ giữa hai bố con họ có hy vọng hoà hoãn.

Phạm Na cũng nhận thấy điều này, một nụ cười mừng rỡ hiện lên trên mặt cô ta. “Bố cậu ở trong phòng bệnh, cậu vào thăm ông ấy đi.”

Tịch Duệ Nam vào phòng bệnh, còn Bạc Hà và Phạm Na đợi ở bên ngoài, cô không kìm được hỏi: “Bác Tịch rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Bác sĩ nói là ngộ độc thực phẩm, chắc là do nắm trong bát canh gà anh ấy ăn sáng nay không tươi, sau khi đến sân bay liền miệng nôn trôn tháo. Nhưng bây giờ không sao rồi. tôi làm to chuyện lên là để gọi Tịch Duệ Nam đến, muốn nhân cơ hội này để bố con họ giảng hoà với nhau.”

Hoá ra là vậy, Phạm Na còn rất biết lợi dụng thời cơ, nhọc lòng tạo cơ hội hoà giải cho cặp bố con đã vì cô ta mà trở mặt. Bạc Hà mỉm cười nhớ lại dáng vẻ sốt ruột hoảng hốt của Tịch Duệ Nam, rốt cuộc cũng là bố con, một giọt máu đào hơn ao nước lã, làm sao có thể nói không có quan hệ là không có không có quan hệ ngay được.

15. Q.3 - Chương 5

Chỉ bảo trời trong thu đẹp thay

Thiếu nên chẳng biết mùi sâu, chỉ thích lên lầu, thích lên lầu, vì thơ gượng nói sâu.

Mà nay đã tỏ được vị sâu, muốn nói lại thôi, muốn nói lại thôi, chỉ bảo trời trong thu đẹp thay.

Trong phòng, Tịch Văn Khiêm đang nằm trên giường bệnh truyền dịch, nhìn con trai lo lắng chạy vào, tuy sắc mặt ông vẫn còn xanh xao vì lúc trước miệng nôn trôn tháo nhưng khóe môi không giấu được ý cười xuất phát tự đáy lòng.

“ Nam Nam, cảm ơn con đã đến thăm bố ”.

“ Chuyện gì xảy ra vậy? Vì sao lại nằm ở đây? ”

“ Bác sĩ nói là ngộ độc thực phẩm, có thể do bữa sáng ăn đồ hỏng, bây giờ đã không sao rồi. ”

Nghe nói bố đã không sao, Tịch Duệ Nam dứt hai tay vào túi quần, khô khan nói: “Không sao rồi thì tốt, bố nghỉ ngơi cẩn thận, con còn có việc đi trước đây.”

“ Nam Nam.” Tịch Văn Khiêm vội vàng muốn giữ anh lại, vừa gọi vừa gắng sức ngồi dậy. “Nam Nam, con ngồi thêm một chút đi, bố con mình nói chuyện được không?”

“Bố mau nằm xuống, được rồi, con ngồi thêm một lát rồi đi.”

Tịch Duệ Nam ngồi xuống chiếc ghế trước giường bệnh, anh nhìn chăm chăm vào mũi chân, không lên tiếng, Tịch Văn Khiêm hỏi thăm dò: “Nam Nam, con cũng biết Phạm Na đã làm phẫu thuật thất ống dẫn trứng rồi, bố và cô ấy không thể có con nữa, con sẽ luôn là con trai duy nhất của bố. Con hãy chấp nhận cô ấy, chấp nhận chuyện hôn nhân của bố và cô ấy có được không?”

Tịch Duệ Nam không nói một lời, giống như chẳng nghe thấy, chỉ cúi đầu nhìn mũi chân mình, nhưng thái độ của anh như thế này có thể nói là đã tốt hơn rất nhiều so với hành động phản nghịch trước đây.

Tịch Văn Khiêm thở lỏng, giọng nói càng dịu hòa hơn: “ Nam Nam, con hiểu cho bố được không? Bố thật sự cần một người vợ, con đã trưởng thành rồi, thế giới của con sẽ không vĩnh viễn xoay quanh bố. Có thể chẳng bao lâu nữa, con sẽ có gia đình riêng của mình, con sẽ tận tâm tận lực vì vợ con của con, đến khi đó bố là ông già một thân một mình, sẽ rất cô đơn.”

Tịch Duệ Nam ngẩng đầu nhìn bố anh. Ông mới hơn năm mươi tuổi, còn đang ở tuổi sung mãn nhất của một người đàn ông. Anh hiểu rõ bố thật sự cần một người vợ, ít nhất ông còn quãng đời mười mấy hai mươi năm nữa. Có một người vợ, vừa có thể quan tâm chăm sóc ông ở cả hai phương diện thân thể và tinh thần, đến lúc về già cũng có người chăm nom an ủi, điểm này thì dù con cái có hiếu thuận hơn nữa cũng không đáp ứng nổi. Cho nên anh không phản đối chuyện bố tái hôn, chỉ là không chấp nhận được đối tượng tái hôn của ông là Phạm Na.

“Nam Nam, con đừng đối đầu với Phạm Na nữa. Thực ra cô ấy bao nhiêu năm nay cũng rất khó khăn, không danh không phận ở cùng bố sắp mười hai năm rồi. Một người phụ nữ có bao nhiêu cái mười hai năm chứ. Năm đó nếu cô ấy không phải nhất thời bị ma quỷ mê hoặc mà yêu bố, bây giờ chưa biết chừng đã có một gia đình hạnh phúc rồi, có chồng yêu thương, có con cái đáng yêu. Nhưng bây giờ, cô ấy lại vì hòa giải mâu thuẫn giữa hai bố con ta mà làm phẫu thuật thất ống dẫn trứng, vứt bỏ quyền làm mẹ. Nam Nam, cô ấy không giống như trong tưởng tượng của con, không hy sinh bất cứ thứ gì đã dễ dàng vào vào được nhà họ Tịch đâu. Con hãy chấp nhận cô ấy được không?”

Tịch Duệ Nam trầm mặc hồi lâu. “Hai người cũng kết hôn rồi, con không chấp nhận thì có thể làm thế nào chứ? Sau này chuyện của hai người con không quản. Nhưng con vẫn muốn nói trước, con không thích cô ta, con sẽ không để ý đến cô ta đâu.”

Anh không tỏ thái độ phản đối gay gắt với chuyện tái hôn của bố nữa nhưng cũng không hoàn toàn đồng ý. Thái độ của anh là không phản đối cũng không ủng hộ, bố anh có thể lấy người phụ nữ ông muốn lấy, vậy thì chuyện của bản thân anh, ông cũng không được quản. Nhưng đối với anh mà nói, người phụ nữ kia và anh không có bất cứ quan hệ gì, anh tuyệt đối sẽ không cho cô ta một phần tôn trọng và đối đãi như với một người mẹ kế,

Tịch Văn Khiêm hiểu sự nhượng bộ của con trai, nét vui mừng lộ rõ trên mặt. “Hiểu, điều này bố hiểu, con chỉ cần không phản đối nữa, bố đã cảm thấy thỏa mãn rồi.”

Tảng đá đè nặng trong lòng Tịch Văn Khiêm nhiều ngày qua cuối cùng đã có thể đặt xuống, ông cảm thấy thư thái chưa từng có.

“Nam Nam, vậy con định khi nào về nhà? Công ty máy tính của con, sau khi con bỏ đi đã phải tạm thời dừng lại, dù sao đó cũng là tâm huyết và mơ ước một thời của con, chỉ bằng bây giờ con hãy cũng bố qua về, tiếp tục gây dựng nó nhé?”

Tịch Duệ Nam chẳng hề suy nghĩ từ chối ngay. “Bây giờ con không muốn quay về.”

Trên mặt Tịch Văn Khiêm hiện lên nụ cười thấu hiểu. Ông có thể hiểu nguyên nhân con trai không muốn về nhà, đương nhiên vì Bạc Hà, chỉ có thể là vì Bạc Hà.

Tình trạng ngộ độc thực phẩm của Tịch Văn Khiêm khá nhẹ nên ngay hôm đó đã xuất viện. Vé máy bay đổi thành chuyến ngày hôm sau, nên tối hôm đó, ông đặc biệt gọi Tịch Duệ Nam và Bạc Hà cùng đi ăn cơm. Phạm Na mượn có không có mặt, chỉ có ba người bọn họ.

Bạc Hà khoát tay Tịch Duệ Nam cùng ngồi ăn cơm với bố anh, trong lòng có chút cảm giác như con dâu gặp mặt bố chồng. Bữa cơm này cũng coi như là một buổi gặp mặt phụ huynh chính thức. Tịch Văn Khiêm tươi cười rạng rỡ đưa cho cô một hồng bao làm quà gặp mặt, cô đỏ mặt ngại ngùng nhận lấy.

Trong bữa ăn, nhân lúc Tịch Duệ Nam đi vệ sinh, Tịch Văn Khiêm mỉm cười nói với Bạc Hà: “Nam Nam vì cháu mà tạm thời không định quay về với bác. Nhưng bác rất hy vọng nó có thể nhanh chóng quay về, trước khi bỏ nhà đi, nó đang chuẩn bị mở một công ty máy tính ở tỉnh thành, bây giờ tất cả công việc đều đang tạm đình chỉ. Bạc Hà, chỉ bằng cháu cân nhắc cùng quay về quê với Nam Nam đi, nếu không thì bác sợ, một mình nó bất luận thế nào cũng không chịu quay về.”

Trong lòng Bạc Hà trào lên cảm giác ngọt ngào giống như ngậm kẹo vậy. Cho dù ở quê cũ đã không còn người thân nữa, họ khẩu cũng đã chuyển rồi nhưng Bạc Hà lại không mấy may mắn, quyết định nếu như Tịch Duệ Nam muốn quay về, cô sẽ đi cùng anh.

Sau khi Tịch Văn Khiêm và Phạm Na đi, Tịch Duệ Nam không nhắc đến chuyện quay về Thanh Châu cùng Bạc Hà. Hai ngày này, anh chuyên tâm thiết kế một trang web, cuối cùng đánh bại nhiều đối thủ khác giành được hai nghìn tệ tiền thưởng. Anh ra phố rút tiền, mua rất nhiều đồ ăn ngon mang về.

Sau khi bữa ăn tối chuẩn bị xong, Bạc Hà ngẫm nghĩ rồi tắt đèn, châm nến lên.

“ Ăn cơm thôi.”

Tịch Duệ Nam đi ra khỏi phòng, nhìn thấy ánh nến trên bàn ăn, khóe môi hiện lên một nụ cười. Nụ cười của anh trong ánh nến, mờ mờ lung lung như có như không, chạm đến chỗ mềm mại nhất trong tim Bạc Hà.

Sau khi ngồi xuống trước bàn ăn, anh nghiêm túc đưa ra một thỉnh cầu với cô: “Tối ngày mai, em có thể mặc thật xinh đẹp không? Anh muốn mời em ra ngoài ăn cơm.”

“ Đi đâu ăn cơm?”

“ Anh muốn mời em ăn một bữa cơm dưới ánh nến đúng nghĩa, ở nhà hàng Tây cao cấp, kiểu như có hoa hồng, rượu sâm banh, nến thơm, còn có dàn nhạc đứng bên hòa tấu.”

“ Vì sao tự nhiên lại muốn mời em ăn ở nhà hàng cao cấp vậy?”

“Bởi vì anh có một chuyện quan trọng muốn nói với em. Em đồng ý nhận lời mời của anh không?”

Trái tim Bạc Hà run lên, sau đó là nỗi vui mừng hạnh phúc. Chuyện rất quan trọng muốn nói, cô gần như có thể đoán được anh muốn nói gì rồi – cầu hôn, chắc chắn là cầu hôn, một màn cầu hôn long trọng.

Khó có thể kìm nén niềm vui sướng ngọt ngào bỗng chốc căng đầy trái tim Bạc Hà, nụ cười nơi khóe môi rõ hơn, cô nhẹ nhàng gật đầu. “Vâng.”

Trong đêm, họ khóa thân bên nhau giống như trước, “người bạn cũ” của cô hôm qua đi rồi, tối qua tình cảm của anh đã dâng trào khó cưỡng lại, đêm nay anh càng biểu hiện khao khát, mãnh liệt hơn. Như thể không kiềm chế được ham muốn có cô, một lần lại một lần, thân thể nóng rực của anh thiêu đốt cơ thể cô, đồng thời cũng thiêu đốt trái tim cô. Cả người cô mềm nhũn, trái tim cũng mềm nhũn ...

Bạc Hà dành cả một ngày để chuẩn bị cho bữa tối dưới ánh nến.

Tịch Duệ Nam bảo cô ăn mặc thật xinh đẹp, mà ngày này đúng là nên trang điểm xinh đẹp. Nhưng trong tủ đồ của cô lấy đâu ra váy áo đẹp chứ, tất cả đều là áo phông và quần bò, chắc phải ra phố mua một bộ đồ thích hợp. Bỗng cô nhớ ra, dịp đón sinh nhật mấy tháng trước, Quý Phong từng tặng cô một chiếc váy lễ phục màu xanh lam. Chiếc váy đó rất thích hợp mặc trong trường hợp này, hơn nữa vừa khéo lại là màu xanh lam mà Tịch Duệ Nam thích nhất.

Cuối cùng cô tìm thấy nó ở tầng trên cùng của tủ quần áo. Bạc Hà lấy chiếc váy ra mặc thử, gần như chính cô cũng không nhận ra người trong gương là mình nữa. Chiếc váy xinh đẹp trang nhã như một cây đũa thần biến cô thành một người khác.

Nhưng chỉ có trang phục thích hợp vẫn chưa đủ. Bạc Hà biết còn cần đồ trang sức phối cùng, cả túi xách tay và giày nữa, không thể mặc váy lễ phục đi giày thể thao ra ngoài được. Đây thực sự là một công cuộc mua sắm lớn lao, cô phải gọi An Nhiên đến giúp cô lựa chọn.

An Nhiên biết cô đang chuẩn bị để tối nay cùng Tịch Duệ Nam ăn tối ở nhà hàng cao cấp, lập tức cười, nói: “Cậu ấy mời cậu ăn tối dưới ánh nến, chắc không phải là định cầu hôn cậu chứ?”

Bạc Hà mỉm cười không nói, nhưng nụ cười ngọt ngào của cô chính là đáp án rõ ràng nhất rồi.

An Nhiên thật sự là một trợ thủ đắc lực, không chỉ tận lực giúp Bạc Hà hoàn thành kế hoạch mua sắm, còn đặc biệt đưa cô đến một tiệm làm đẹp để trang điểm, làm tóc, hoàn toàn cải tạo từ đầu đến chân.

Sau khi xong xuôi, Bạc Hà hoàn toàn mang một diện mạo mới, mái tóc ngắn được tạo kiểu hơi xoăn, trong vừa xinh đẹp lại hoạt bát, từ quần áo thay sang chiếc váy lễ phục xanh lam, lại thêm đôi giày cao gót có dây quai màu xanh lam, xách một chiếc xách tinh tế nạm trân châu trắng. An Nhiên nhìn ngắm, không ngừng xuýt xoa: “Trời ơi, mỹ nữ từ đâu đến thế này! Bạc Hà, mình sắp không nhận ra cậu rồi.”

Bạc Hà vui thích nhìn dáng vẻ hoàn toàn mới mẻ của mình trong gương, cô không kìm được nghĩ, không biết lát nữa Tịch Duệ Nam trông thấy cô sẽ có phản ứng thế nào? Anh có thích không?

Thời gian hẹn sắp đến, sau khi rời khỏi tiệm làm đẹp, Bạc Hà chia tay với An Nhiên, gọi taxi đi thẳng đến nhà hàng mà anh đã đặt trước, Tịch Duệ Nam chắc chắn đã ở đó đợi cô rồi.

Chiếc xe lăn bánh trên con đường thênh thang, từ hai hàng cây cao lớn bên đường thỉnh thoảng có mấy chiếc lá vàng rụng xuống. Không khí ban ngày vẫn nóng nực như giữa mùa hè nhưng dù sao cũng đã vào thu, nên khi sắp tối, thời tiết lại lạnh lạnh khiến người ta dễ chịu, trong làn gió thu, lá xanh đầy cành cũng đang dần thay sắc áo.

Mùa thu là mùa bắt đầu thu hoạch, nó mang một ý nghĩa tốt lành. Bạc Hà thích mùa thu, đặc biệt là ngày hôm nay, cô nghĩ mình sẽ thu hoạch được một thành quả đẹp đẽ nhất trong cuộc đời vào đêm đầu thu này.

Bạc Hà đến nhà hàng đúng giờ, dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ tìm được vị trí đã đặt trước.

Quả nhiên Tịch Duệ Nam đã ngồi ở đó đợi cô rồi, áo sơ mi xanh lam trong ánh nến như được dát thêm một lớp vàng mỏng bên ngoài. Cô còn chưa lên tiếng gọi anh, Tịch Duệ Nam đã như có tâm diệm cảm ứng ngẩng đầu lên. Nhìn thấy cô, anh rõ ràng hơi sững sờ, sau đó nở một nụ cười tuyệt đẹp. “Bạc Hà, hôm nay em thật xinh đẹp!”

Nhà hàng cao cấp được người ta khen ngợi nhất chính là ở sự cách điệu của căn phòng toát ra vẻ xa xỉ và tao nhã. Dân nhạc đang chơi một ca khúc du dương. Nền thơm được châm lên mang đến hương thơm dịu ngọt như trăm hoa đua nở; rượu sâm banh sóng sánh trong ly thủy tinh; người phục vụ đang cầm một bó hoa hồng mỉm cười đi đến.

Khung cảnh lãng mạn tuyệt đẹp giống như trong một bộ phim tình yêu khiến Bạc Hà thấy mình như đang mơ. Thấy người phục vụ cầm hoa đi đến gần, trái tim cô đập thình thịch, bất giác cúi đầu cầm cốc nước lạnh lên nhấp một ngụm, nước chanh mát lạnh như trượt thẳng đến đáy tim, giúp cô bình tĩnh hơn một chút. Lúc cô ngẩng đầu lên, người phục vụ đó đã dừng bên chiếc bàn trước mặt cô, trao bó hồng ột cô gái ở bàn phía trước.

Bạc Hà không tìm được cảm thấy hơi thất vọng, hóa ra bó hồng đó không phải dành cho cô. Cô vô thức liếc nhìn Tịch Duệ Nam, anh đang uống canh, nhận thấy ánh mắt dò hỏi của cô, anh khẽ mỉm cười, nói: “Ăn trước đi, ăn xong anh có chuyện quan trọng sẽ từ từ nói với em.”

Anh còn chơi trò úp mở nữa, Bạc Hà mỉm môi cười, cũng cúi đầu chậm chậm uống canh.

Món bò bít tết được đưa lên, rán rất khéo, bên ngoài là màu nâu than đẹp đẽ, rưới một tầng nước sốt thịt thơm lừng, sau khi hạ dao cắt ra, bên trong có màu đỏ như giăm bông. Bạc Hà cắt một miếng nhỏ đưa vào miệng, hương vị tươi ngon, thơm mềm.

Lúc này, Tịch Duệ Nam bắt đầu nói: “Bạc Hà, anh có chuyện muốn nói với em.”

Tim Bạc Hà nhảy lên, đập nhanh hơn, mặt cô hơi đỏ. “Vây ... anh nói đi.”

“Bạc Hà, tôi không có dự định kết hôn với cô.”

Giọng nói của Tịch Duệ Nam tự nhiên, bình tĩnh, giống như đang nói anh không có ý định ăn một món nào đó. Nhưng câu nói này lọt vào tai Bạc Hà lại giống như một quả bom từ giữa không trung rơi xuống, cả người cô như nổ tung, đờ đẫn. Mất nửa ngày cô mới kinh hãi, khó tin, hỏi lại: “Anh ... vừa nói gì?”

Tịch Duệ Nam chậm rãi lặp lại: “Tôi nói, tôi không có dự định kết hôn với cô. ”

Bạc Hà kinh ngạc, trợn tròn mắt nhìn Tịch Duệ Nam, anh không hề lảng tránh, rất trấn tĩnh, tự nhiên nghe ánh nhìn của cô. Đột nhiên, cô hiểu ra. “Tịch Duệ Nam, anh có ý gì?”

Anh mỉm cười, ánh mắt đầy vẻ sung sướng, giọng nói không hề ấp úng mang đến cho cô một đáp án thẳng thắn nhất: “Tôi, đùa, giỡn, cô.”

Bạc Hà mất tự chủ, toàn thân run rẩy, mặt đất bỗng chốc bị hủy diệt trong nháy mắt. Tất cả mọi người trong nhà hàng đều mất đi dung mạo hình thể, tất cả âm thanh đều lùi xa, trong mắt cô chỉ thấy ánh mắt khoan khoái vô hạn của Tịch Duệ Nam, trong tai cô chỉ văng vẳng bốn chữ lạnh lẽo, tàn khốc kia của anh: Tôi đùa giỡn cô.

“Bạc Hà, cô hận tôi bao lâu, tôi cũng hận cô bấy lâu. Vốn dĩ bao nhiêu năm qua rồi, có vài chuyện tôi cũng muốn bỏ qua, nhưng tôi không ngờ sẽ gặp lại cô. Là cô khiến tôi không có cách nào buông xuống được, là cô ép tôi.”

Giọng nói của Bạc Hà run run: “Tôi ... tôi ép anh thế nào chứ?”

“Cô vẫn luôn giữ cái nhìn thiên kiến đối với tôi, chín năm trước như vậy, chín năm sau vẫn là như vậy. Sự việc của Đường Lâm cô nhận định chắc chắn là tôi làm; cô cũng không tin tưởng tôi ở nhờ chỗ An Nhiên sẽ cẩn thận từ lời nói đến hành vi, cử chỉ của mình; cô theo định kiến, dùng ánh mắt nhìn lưu manh để nhìn tôi, cô dựa vào cái gì chứ? Sau sự việc của Đường Lâm, cô nói cô thừa nhận sai lầm của mình, nhưng cô căn bản không làm được, động một tí là cô lấy chuyện trước đây là để nói tôi, còn trở mặt muốn đuổi tôi đi. Bạc Hà, sở dĩ tôi không giận đối bỏ đi là vì tôi quyết định, bất luận thế nào cũng phải nhẫn nhịn để báo thù cô, tôi đã làm rất tốt phải không?”

Bạc Hà không trả lời câu hỏi khiêu khích của anh, cô đã không nói nổi lên lời nữa, cảm giác như toàn thân đang đông cứng, từ trong ra ngoài đều hóa thành tượng đá.

“Bạc Hà, cô không cần tức giận như vậy, phải biết rằng tôi làm nhiều việc như thế này cũng chẳng dễ dàng gì. Để có thể tiến một bước cải thiện quan hệ với cô, tôi không đắp chăn để nằm ngủ dưới điều hòa lạnh, không sợ để bản thân bị một trận bệnh nặng. Bởi vì tôi phát hiện ra, khi tôi nằm trên giường bệnh, cô đối xử với tôi dịu dàng nhất, cô vẫn là một người có lòng cảm thông, nhìn thấy tôi bị bệnh rất quan tâm tôi, cũng rất tốt. Tôi ôm trận đó rất hiệu quả, quan hệ giữa hai chúng ta tốt hơn nhiều, lúc cô nhìn thấy chỗ quýt đó đã bị tôi làm cho cảm động một chút rồi. Bố tôi bất ngờ chạy đến tìm tôi, ngược lại cũng giúp tôi rất nhiều, cô bắt đầu đau lòng cho đứa cô nhi “không cha không mẹ” là tôi đây. Tôi thử ôm cô, hôn cô, cô đều không cự tuyệt, còn ngầm đồng ý với tôi sẽ bắt đầu lại từ đầu. Đặc biệt là đêm đó, sau khi từ nhà An Nhiên quay về, tôi đã giành được sự tiến triển mà ngay bản thân tôi cũng không ngờ được. Tôi cảm thấy ông trời nhất định là đang giúp đỡ tôi, nếu không thì làm sao có thể tiến triển thuận lợi và thành công như vậy?”

Hóa ra trận sốt cao đó của Tịch Duệ Nam là do anh tự tạo ra, Bạc Hà sau khi chấn động, lập tức cảm thấy mình thật ngốc nghếch. Cô thật ngốc, cô cần phải nghĩ đến chứ. Để tranh giành và đạt được mục đích mình mong muốn, anh có thể không tiếc làm tổn hại đến sức khỏe của bản thân mình. Điểm này chín năm trước cô đã biết rồi, khi đó anh có thể mạo hiểm để bản thân đột ngột mắc “bệnh tim cấp tính”, hướng hồ đến giờ chỉ là tạo ra một trận sốt cao.

“Bạc Hà, sau đêm đó tôi ở trên ban công, giả vờ xin lỗi cô, khi đó cô trả lời không sao cả, cô không trách tôi. Cô có biết sau khi nghe thấy, trong lòng tôi có cảm giác gì không? Tôi cảm thấy thật sự là rất châm biếm! Năm sáu tuổi tôi sờ thân dưới của cô là xuất phát từ lòng hiếu kỳ không hiểu chuyện, năm mười lăm tuổi tôi sờ ngực cô là xuất phát từ sự kích động của thời thanh xuân; mà đêm đông đó trên đường phố Thanh Châu, tôi cưỡng hôn cô hoàn toàn là xuất phát từ sự phẫn hận, bất mãn; mấy lần đó tôi đều không phải cố ý, cô lại hận tôi đến khắc cốt ghi tâm, thậm chí còn muốn tố cáo tôi tội cưỡng hiếp chưa thành. Mà lần này, tôi ử mưu tính kế, cô lại dịu dàng nói không sao cả. Lỗi lầm khi vô tâm của tôi, cô bắt luận thế nào cũng không hiểu và tha thứ, mà khi tôi cố ý làm, cô lại thể hiện sự cảm thông và tha thứ, có phải là rất châm biếm không?”

Tịch Duệ Nam thao thao bất tuyệt, giống như từng thanh kiếm sắc không ngừng đâm tới, Bạc Hà như đi xuyên qua giữa rừng đao kiếm, cảm thấy toàn thân đã bị chém thành những mảnh vụn, không thể liên lại được nữa. Mà ý cười nhạo trong câu nói cuối cùng kia của anh khiến cô vô thức nắm chặt con dao ăn trong tay, chẳng nghĩ ngợi gì, liền vung lên đâm về phía người ngồi đối diện, quát thét lên: “Tịch Duệ Nam, anh là tên khốn nạn!”

Vô cùng trấn tĩnh, Tịch Duệ Nam chỉ nhìn con dao ăn đâm thẳng vào mặt anh, ánh sáng trắng bạc lạnh lẽo lóe lên trên đầu lưỡi dao. Anh có thời gian để tránh nhưng anh lại không tránh, chỉ hơi nghiêng người một chút. Lưỡi dao sắc nhọn sượt qua cắt một đường trên vai phải của anh, kéo xuống đến tận khuỷu tay mới dừng, máu nhanh chóng trào ra thấm đỏ chiếc sơ mi màu xanh lam sạch sẽ.

Khách hàng ngồi ăn ở bàn gần đó và hai nhân viên phục vụ nhìn thấy màn bạo lực máu me này, cùng hét lên thất thanh. Giám đốc nhà hàng ở ngoài sảnh lớn, phát hiện có chuyện khác thường liền chạy đến, vừa nhìn thấy nửa cánh tay đang chảy máu đầm đìa của Tịch Duệ Nam, ông ta lập tức tóm lấy một chiếc khăn sạch sẽ ấn lên miệng vết thương để cầm máu, rồi dặn người đi gọi xe cấp cứu.

Ông ta vừa dứt lời, Tịch Duệ Nam lạnh lùng dặn thêm một câu: “Xin nhân tiện báo cả cảnh sát giúp tôi, tôi muốn kiện vị tiểu thư này tội cố ý gây thương tích.”

Báo cảnh sát, tố cáo cô tội cố ý gây thương tích. Con dao ăn trong tay Bạc Hà rơi xuống đất phát ra tiếng leng keng, toàn thân cô run rẩy giống như lá rừng trong gió, cô kinh sợ nhìn Tịch Duệ Nam. Anh bình tĩnh khác thường nhìn thẳng vào cô, khóe môi là nụ cười nhạo báng lạnh như băng. Cô đột ngột hiểu ra, tất cả những hành vi giả vờ yêu trước đó của anh chẳng qua chỉ là màn mở đầu và bước đệm, thời khắc này, đây mới là đòn mạnh nhất trong kế hoạch anh mưu tính bấy lâu nay, mới là đòn báo thù toàn diện nhất anh dành cho cô.

Giống như đột ngột gặp phải luồng khí lạnh buốt, toàn thân Bạc Hà run lên bần bật. Như có nước đá len lỏi vào trong xương tủy, như có tuyết tích tụ trong gan phổi, trái tim cô giống như bị băng vụn nhét đầy, mỗi tắc da thịt đều như đông cứng lại. Lạnh lẽo từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, lạnh đến mức cả thân thể và tâm hồn đều đau buốt.

Cảnh tượng của chín năm trước như tái diễn lại trong buổi tối đầu thu này. Bạc Hà và Tịch Duệ Nam một lần nữa song song đi vào đồn cảnh sát, chẳng qua vai diễn đã thay đổi, giờ anh là người bị hại, từ vai đến khủy tay phải đều quần băng trắng, chiếc áo sơ mi xanh có một mảng máu lớn thắm ướt đẫm. Còn cô là đối tượng tình nghi cố ý gây thương tích.

Trong đồn cảnh sát, Tiểu Mã phụ trách xử lý vụ án của bọn họ, thật trùng hợp anh ta lại là bạn cùng trường cảnh sát với Phó Chính, Bạc Hà từng gặp anh ta một lần ở bệnh viện. Vừa nhìn thấy cô là đối tượng bị tố cáo cố ý gây thương tích cho người khác, Tiểu Mã lập tức cẩn thận tìm hiểu tình hình của hai bên đương sự và tất cả quá trình vụ án xảy ra, làm rõ là vụ án này không lớn cũng không nhỏ, quan trọng nhất là xem phía người bị hại muốn giải quyết bằng con đường pháp luật hay hòa giải nhân sự. Tiểu mã nghĩ Bạc Hà dù sao cũng là người quen của người quen, cho nên anh ta muốn gắng hết khả năng hóa chuyện lớn của cô thành chuyện nhỏ trong phạm vi quyền hạn của mình.

“Khúc mắc kiểu này của hai người, chúng tôi gặp rất nhiều rồi, yêu đương rồi ầm ĩ chia tay, nhất thời đầu óc nóng lên rồi gây chuyện. Nhưng dù nói thế nào, hai người cũng đã có một khoảng thời gian tốt đẹp, hà tất phải làm đến mức độ này? Anh tên Tịch Duệ Nam đúng không? Anh cũng có trách nhiệm đấy, đã chuẩn bị kết hôn với con gái nhà người ta rồi, lại nói không kết hôn nữa, làm sao có thể trách cô ấy không nóng giận với anh chứ? Hơn nữa, cứ coi như định chia tay, sao anh lại phải đi ăn cơm Tây, dùng dao, đĩa làm gì? Đây chẳng phải là tự mình gây nguy hiểm ỉn à? Nếu là ăn cơm Trung Quốc, cô ấy nhất thời giận dữ cầm đôi đũa đâm loạn vào người anh tám cái, mười cái cũng sẽ chẳng có chuyện gì cả.”

Tiểu Mã không biết, Tịch Duệ Nam là cố ý sắp xếp như vậy. Anh cố ý đưa Bạc Hà đi ăn đồ Tây, cố ý đợi sau khi món bò bít tết được đưa lên mới ngửa bài với cô, chính là muốn để cô sau khi giận dữ công tâm, sẽ kích động cầm dao đâm bị thương anh. Chiêu thức lấy gậy ông đập lưng ông này của anh dùng khá ỉn.

“Tôi hơi lạc đề rồi. Bây giờ sự việc đã xảy ra, có nói những điều này cũng vô dụng, tốt hơn hết lên cân nhắc xem làm thế nào để giải quyết ổn thỏa vấn đề này. Tịch Duệ Nam, anh là đàn ông, lại là do anh phụ bạc bạn gái trước. Cô ấy tuy nhất thời kích động đâm anh một dao nhưng may mà vết thương không nghiêm trọng. Tôi thấy chuyện này không cần làm ầm ĩ ra đến tòa án, hãy yêu cầu cô ấy bồi thường một món tiền để tạ lỗi, sự việc này hay người cứ hòa giải đi nhé.”

Tiểu Mã có hảo ý nhưng hai bên đương sự đều không lĩnh tình. Từ sau khi vào đồn cảnh sát, mặt Bạc Hà cứng đờ như gỗ, không nói tiếng nào, càng không cần nói đến chuyện xin lỗi. Tịch Duệ Nam cũng nặng nề không chịu hòa giải, nhất định muốn làm thành án để kiện cô.

Thuyết phục Bạc Hà xin lỗi không được thì chẳng có cách nào thuyết phục Tịch Duệ Nam đồng ý hòa giải. Tiểu Mã tốt bụng gọi điện thoại bảo An Nhiên đến, để cô ấy làm công tác tư tưởng cho Bạc Hà cúi đầu nhận sai, xin lỗi và bồi thường.

An Nhiên kinh hãi thất sắc chạy đến, bất luận thế nào cô ấy cũng không ngờ sự việc sẽ thành ra như vậy. Ban ngày, Bạc Hà còn vui mừng hơn hờ bảo cô cùng đi mua đồ, trang điểm xinh đẹp để hẹn hò với Tịch Duệ Nam. Ai biết được, buổi tối cô ấy lại vì cầm dao gây thương tích cho người khác mà phải cào đồn cảnh sát. Hơn nữa người bị thương còn là Tịch Duệ Nam, người mà cô ấy đã quyết định kết hôn và nguyên nhân là vì anh yêu cầu chia tay. Điều này đúng là điển hình của câu vui quá hóa buồn.

“Bạc Hà, vì sao thành như thế này? Tiểu Mã nói, vì Tịch Duệ Nam không chịu kết hôn với cậu, cho nên cậu nhất thời kích động đâm cậu ấy bị thương. Vì sao vậy? Trước đó cậu ấy đã chủ động nói muốn kết hôn cùng cậu mà, tại sao đột nhiên lại thay đổi?”

Thấy An Nhiên, lúc này Bạc Hà mới lên tiếng, khuôn mặt vẫn cứng như gỗ, giọng nói cũng cứng nhắc không mang theo sắc thái tình cảm nào, như thể đang nói chuyện của người khác: “Anh ta đùa giỡn mình, ngay từ lúc bắt đầu anh ta đã có ý định đùa giỡn mình rồi. Thực ra anh ta muốn báo thù mình, chín năm trước mình khiến cho anh ta ngồi trong đồn cảnh sát đối mặt với việc kiện cáo, bây giờ anh ta muốn để mình nếm thử cảm giác này.”

An Nhiên đỡ đỡ cả người, cô thực sự không biết nên nói gì nữa. Chín năm trước, đêm đó cô cũng có mặt ở hiện trường, cô hiểu rõ hơn bất kỳ ai tình hình khi đó, Bạc Hà nặng nề muốn kiện Tịch Duệ Nam, cậu thiếu niên mười lăm tuổi đã sợ hãi, đau khổ và tuyệt vọng đến mức nào. Nếu như anh thật sự vì chuyện

này mà quyết tâm dùng răng trả răng, máu trả máu, một lần báo công an trả một lần báo công an để trả thù Bạc Hà, vậy thì cô ấy khó mà thoát được.

Giống như An Nhiên dự liệu, khi cô đi tìm Tịch Duệ Nam để giải thích sự việc thay cho Bạc Hà, bất luận cô nói hết nước hết cái như thế nào, anh vẫn không chịu nhượng bộ. “Tôi muốn tố cáo cô ta, tôi nhất định phải kiện cô ta, tôi muốn kiện đến khi cô ta phải chịu sự trừng phạt của pháp luật mới thôi.”

Lời của anh, ngữ khí của anh đều giống hệt như Bạc Hà năm đó, khẳng khái làm theo ý mình, kiên định không thay đổi.

Chẳng có cách nào khác, An Nhiên đành gọi điện cho Quý Phong. Cô cảm thấy việc này thực sự quá khó khăn, sức lực của mình cô không thể giải quyết được.

Sau khi Quý Phong nhận được điện thoại, tạm thời không muốn làm kinh động đến bố mẹ nên một mình đến đồn công an. Lúc gặp được Bạc Hà, anh cũng sững sờ, cô trang điểm xinh đẹp chưa từng thấy nhưng biểu cảm cũng chưa bao giờ dờ dẩn như thế. Diện mạo xinh đẹp khác thường và biểu cảm dờ dẩn khác thường hình thành một sự tương phản mãnh liệt. Anh kéo An Nhiên sang một bên, hỏi thẳng: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

An Nhiên thở dài. “Nói ra dài dòng lắm.”

An Nhiên tường tận thuật lại sự việc Bạc Hà đã kể với cô ấy cho Quý Phong nghe. Bắt đầu từ mười tám năm trước, hai đứa trẻ sáu tuổi lần đầu tiên gặp mặt; rồi đến chín năm trước, một tình yêu ngắn ngủi như hoa tuyết và sự đổ vỡ sắc lạnh giống như lưỡi dao băng của đôi thiếu niên nam nữ; cuối cùng nói đến sự việc đổ máu trong nhà hàng tối hôm nay. Quý Phong nghe xong nhủ chặt mày, sự phức tạp, rắc rối của chuyện này vượt ra ngoài dự liệu của anh. Chín năm rồi lại chín năm, hai người hết lần này đến lần khác tương phùng, từng yêu; từng hận; từng cười; từng khóc; hỷ và bi; tình và thù luân chuyển đan xen. Điều này rốt cuộc là duyên hay là nghiệt? Thật sự không ai có thể nói rõ ràng được.

Quý Phong không nôn nóng đi tìm Bạc Hà hay Tịch Duệ Nam để nói chuyện, anh cẩn thận suy nghĩ hồi lâu, quyết định gọi điện thoại thông báo ẹ kể đến, anh kể rõ ngọn ngành sự việc cho bà biết. Tuy Bạc Hà làm người khác bị thương, thật sự nếu có ra tòa giải quyết cũng chưa chắc sẽ phải ngồi tù, có khả năng chỉ bị phán tạm giam hoặc là quản chế ở ngoài. Nhưng một cô gái có tiền án rốt cuộc cũng chẳng phải là chuyện tốt, có thể tránh được thì nhất định phải tránh.

Anh căn cứ vào tình hình để sắp xếp mọi chuyện. “Mẹ, con sẽ nghĩ cách khuyên Bạc Hà xin lỗi, mẹ thử cố thuyết phục Tịch Duệ Nam đừng tố cáo em ấy xem. Mẹ hãy lấy sự lo lắng của một người mẹ để dằn động Tịch Duệ Nam, con nghĩ như thế chắc là sẽ dễ dàng khiến cậu ta mềm mỏng hơn.”

Mặt Hà Uyển trắng bệch, liên tục gật đầu. “Mẹ hiểu rồi, mẹ đi cầu xin Tịch Duệ Nam, bất luận thế nào cũng phải cầu xin cậu ta buông tha cho Bạc Hà mới thôi.”

Tịch Duệ Nam hạ quyết tâm phải báo thù Bạc Hà là bắt đầu từ lần cô giận dữ muốn đuổi anh đi. Đó là mồi dẫn lửa, châm ngòi cho toàn bộ sự đau khổ và thù hận anh vẫn luôn chôn giấu sâu trong lòng suốt bao nhiêu năm nay, anh thề rằng thề nhất định phải báo thù.

Cuộc báo thù này, mục đích của anh rất rõ ràng. Anh muốn trả lại cô tất cả những đau khổ và tuyệt vọng mà cô đã từng mang đến cho anh.

Năm đó, anh toàn tâm toàn ý thích cô, tình yêu của cậu thiếu niên mới bước vào quỹ đạo nhưng chỉ vì một lần kích động cô đã không cho anh cơ hội nói rõ liền gạt anh đi. Bất luận anh giải thích như thế nào cũng đều vô ích, cô kiên quyết không để ý đến anh. Anh thừa nhận bản thân mình có chỗ không tốt, nhưng vì sao cô không thể thông cảm và hiểu cho anh một chút? Vì sao cô không thể cho anh thêm một cơ hội nữa? Anh đau khổ, trong sự đau khổ, anh buông thả bản thân mình. Đêm đông đó, anh vì uống nhiều rượu nên đã tạo thành nỗi lầm lớn, anh thật sự không cố ý, nhưng bất luận thế nào cô cũng không tin anh, một mực khẳng định anh chính là một tên lưu manh, nằng nặc muốn kiện anh vào trại quản giáo. Tuyệt vọng, từ ngữ này, trong đêm đó, anh đã hiểu được sâu sắc ý nghĩa của nó.

Bạc Hà, cái tên này, cũng từ đây trở thành một con dao vô hình nằm trong tim anh. Thỉnh thoảng nhớ đến, như lưỡi dao tuốt khỏi vỏ, lại khiến lồng ngực anh đột nhiên đau đớn.

Tịch Duệ Nam quyết định phải để Bạc Hà cũng cảm nhận được tất cả những đau khổ mà anh đã từng trải qua. Đầu tiên, anh nghĩ cách khiến cô lại yêu anh, tiếp đó thì vứt bỏ cô một cách vô tính, khiến cô cũng phải nếm thử dư vị bị người khác đột nhiên gạt bỏ; sau đó lại nghĩ cách để đả kích cô, khiến cô trong lúc kích động mà thực hiện hành vi mất lý trí, anh cũng muốn kiện cô một lần, để cô hiểu rõ cái gì là mùi vị của sự tuyệt vọng.

Kế hoạch của anh tiến hành vô cùng thuận lợi, vô cùng thành công.

Hôm đó, tắm rửa xong chỉ mặc quần lót đi ra ngoài bị Bạc Hà nhìn thấy, anh phát hiện cô trước thì đỏ mặt sau thì giận dữ. Tuy cô xấu hổ thành tức giận lại muốn đuổi anh đi, nhưng anh biết mình tuyệt đối không thể đi, anh nhìn thấy một tia hy vọng để phá vỡ cục diện cứng ngắc.

Đêm đó, anh chỉnh điều hòa xuống nhiệt độ thấp nhất, cố ý không đắp chăn để ngủ, đến nửa đêm bắt đầu sốt cao. Bởi vì anh sốt cao nên lúc cô chăm sóc anh không thể không tận tâm, thay anh đổ nước tiểu, thay anh lau mồ hôi, thay quần áo, những hành động có thể đội cho cái danh nghĩa là thân mật này, vô hình chung đã rút ngắn khoảng cách giữa hai người. Lần đó truyền dịch bị hút máu ngược lại, thực ra anh đã sớm bị đau mà tỉnh rồi, nhưng anh cố chịu đựng, đợi đến khi bị rút một lượng máu đáng kể mới đánh động, anh muốn để cô cảm thấy áy náy vì sự lơ là của mình, từ đó việc bù đắp cho anh trong lúc đang bệnh càng tốt hơn.

Trận bệnh này đã giành được thắng lợi mang tính giai đoạn, sau khi anh khỏi bệnh, quan hệ của bọn họ được cải thiện rất nhiều. Nhưng đối với mục đích của anh thì vẫn chưa đủ, thứ anh cần không phải là tình bạn của cô, anh mong muốn đó là tình yêu của cô.

Rất nhanh, anh phát hiện điều này hình như không phải là chuyện khó, sau khi thái độ của cô đối với anh được cải thiện, sự căm ghét và thù hận từng có cũng nhạt dần, cái này tăng lên cái kia giảm đi, cô nhớ lại những điểm tốt của anh trước kia, cũng càng lúc càng ôn hòa, ngày càng quan tâm tới anh. Sau khi bố anh tới tìm cô, biết được lý do anh bỏ nhà ra đi là vì Phạm Na, cô dành cho anh lòng cảm thông và thương xót vô hạn. Cảm thông kêu gọi tình yêu quay lại, chín năm sau, anh lại một lần nữa hôn cô, mặt cô đỏ ửng, hai mắt nhắm lại, ngậm đồng ý để nghị bắt đầu lại của anh.

Thời khắc đó, anh không tìm được đã bật khóc, bởi vì anh bất giác nhớ đến lần đầu tiên hôn cô. Nụ hôn đầu tiên đó thuần khiết và tuyệt vời như thế, đó là thời khắc đẹp nhất trong hai mươi tư năm của cuộc đời anh, vì sao chớp mắt đã thành mây khói? Bây giờ, cuối cùng anh lại lần nữa hôn cô, nhưng nụ hôn này chứa đựng sự lừa dối và âm mưu.

Nụ hôn và nước mắt gắn kết lại quan hệ của anh và cô lần nữa. Anh thừa thắng xông lên, nắm chắc cơ hội hiếm có, đột phá vòng tuyến cuối cùng của cô. Cuối cùng cô hoàn toàn sa vào tay anh. Sau khi họ có quan hệ thân mật nhất, anh cảm thấy thắng lợi đã nằm trong tay rồi. Bởi vì cảm thấy thắng lợi đã nắm chắc trong tay, mà lần đó, khi nhìn thấy Quý Phong đưa Bạc Hà về nhà, anh đã mất kiên nhẫn suýt nữa giẫm bái với cô.

Anh không ngờ rằng, chỉ vài câu cãi vã, cô đã giận dữ nói lời chia tay trước cả anh. Vừa kinh ngạc, anh vừa đột nhiên nhận ra cảm giác thắng lợi của mình đến quá sớm. Tuy đã có quan hệ thể xác nhưng trong thời đại này, điều đó có là gì chứ? Có được thân thể không thể coi là thắng lợi, có được trái tim mới là thắng lợi.

Cố gắng áp chế cơn giận dữ, anh buộc bản thân mình phải dịu dàng, quan tâm cô hơn. Cố ý không sử dụng bất kỳ biện pháp tránh thai nào, anh ác độc nghĩ, làm cho bụng cô to lên rồi mới vứt bỏ cô, khiến cô đau khổ không muốn sống nữa.

Chuyện hoàn toàn có được trái tim Bạc Hà không phải là quá khó, tình yêu nồng nhiệt, tình dục đắm say khiến hai người ngày càng thân mật. Cuộc sống của cô bắt đầu lấy anh làm trung tâm, hôm đó sau khi An Nhiên đến, cô thậm chí còn vòng vo hỏi đến chuyện kết hôn. Khi một người phụ nữ muốn kết hôn với một người đàn ông, chính là đã trịnh trọng muốn gửi gắm nửa phần đời còn lại của mình cho anh ta.

Kế hoạch đến đây cơ bản đã thành công, cuối cùng cô đã hoàn toàn trở thành con cá trong lưới của anh. Chỉ còn một lỗ hổng nhỏ nữa, không biết có phải ông trời âm thầm phù hộ cô không, cô lại không có thai. Nếu như anh kiên trì theo kế hoạch cũ, vậy thì sẽ cần ít nhất một tháng nữa, đợi đến sau khi chắc chắn cô có thai mới đi nước cờ cuối cùng. Nhưng anh lại do dự, sau khi do dự, anh quyết định dừng ở đây. Anh

không muốn tiêu tốn thêm thời gian một tháng nữa, nếu lại cùng cô sớm tối thân mật, anh sợ bản thân mình sẽ mềm lòng ... nên quyết định nhanh chóng mổ bụng phanh thây con cá nằm trong lưới này.

Đây là bước cuối cùng, cũng là bước quan trọng nhất trong toàn bộ kế hoạch, anh đã hoàn thành mỹ mãn. Kích động chộc giận Bạc Hà không hề khó, cô cũng không phải là một người bình tĩnh, lý trí, sau khi phát hiện bị anh lừa, trong cơn phẫn nộ, cô chẳng hề suy nghĩ gì liền đâm anh.

Đến đây, kế hoạch báo thù của anh hoàn toàn thành công, tất cả những nỗi đau anh phải chịu đựng năm đó, toàn bộ trả lại cho cô theo cách cô đã làm với anh, hơn nữa còn trả gấp bội. Cô thất thân với anh, lại bị anh vứt bỏ thảm hại, còn phải đối diện với họa lao tù. Anh biết sự báo thù của mình hơi quá đà nhưng bây giờ cô đã là người trưởng thành rồi, chắc chắn khả năng chịu đựng sẽ tốt hơn so với anh lúc mười lăm tuổi. Hơn nữa, nhiều năm như vậy rồi, anh cũng cần tính thêm chút lãi.

Đại công cáo thành, mục đích trừ tính thực hiện từng bước không biết mệt mỏi bao ngày đã đạt được. Thời khắc đầu tiên, anh sung sướng vô hạn, nhưng phút sung sướng đó lại giống như màn sương mỏng manh chẳng mấy chốc đã tan mất. Cảm giác sảng khoái mà việc báo thù thành công mang lại không hề nhiều giống như tưởng tượng, trái tim anh đột nhiên cảm thấy trống rỗng vô hạn.

Sau khi từ nhà hàng đến đồn công an, Bạc Hà vẫn cảm lạnh, cứng đờ như khúc gỗ, phản ứng của cô khiến anh thấy hơi bất ngờ. Điều này không phải tính cách của cô, cô cần phải giống như phát điên nhào đến chửi mắng anh, đánh anh mới đúng lẽ thường. Nhưng cô lại yên tĩnh ngồi trong một góc, không nhò một giọt nước mắt, thậm trí tròng mắt cũng không đỏ lên, chỉ có sắc mặt trắng bệch khác thường, trầm mặc, vô cảm.

Biểu hiện càng khác thường thì càng chứng minh cô đã chịu đả kích rất lớn, cho nên mới có thái độ khác thường như thế. Từ điều này, Tịch Duệ Nam biết được thành công của mình lớn đến mức nào, nhưng vì sao anh không cảm thấy vui vẻ? Do phản ứng của cô không phải là điều anh mong muốn? Anh muốn nhìn thấy bộ dạng giận dữ điên cuồng của cô hơn, chứ không phải là sự ngoan ngoãn phục tùng giống như con chiến thế này.

Xem ra lần này thực sự dọa được cô rồi, khi hai mươi tư tuổi, dường như sức chịu đựng của cô còn kém hơn cả anh năm mười lăm tuổi. Nhưng đối với một người con gái mà nói, việc phạm tội phải vào tù là chuyện khó có thể tưởng tượng được, cho nên cô sợ hãi đến mức có biểu hiện khác thường là đứng thối, nhưng lại quật cường không muốn cúi đầu xin lỗi anh. Khi biết tất cả những hành động, biểu hiện tốt đẹp trước đó của anh đều là cố ý lừa dối, làm sao cô có thể xin lỗi anh được chứ?

Thôi dừng lại đi, cuộc báo thù này đã đủ rồi. Vốn dĩ hành động tố cáo của anh chỉ là muốn dọa dẫm cô một chút, để cô cũng cảm nhận được sự sợ hãi, đau khổ và tuyệt vọng khi rơi vào hoàn cảnh giống anh trước đây. Dù sao cô cũng đã hiểu được sâu sắc rồi, cũng không cần tiếp tục dọa cô nữa.

Sau khi liên tục cự tuyệt đề nghị hòa giải của Tiểu Mã và An Nhiên, thái độ bề ngoài của Tịch Duệ Nam vẫn cứng rắn nhưng thực ra đã mềm lòng rồi. Anh nghĩ, nếu lại có ai đó đến khuyên giải thì thuận nước đẩy thuyền là xong, đồng ý hòa giải.

Hà Uyển lấy thân phận là mẹ của Bạc Hà đến cầu xin Tịch Duệ Nam. Còn chưa nói nước mắt đã rơi lã chã, trong màn nước mắt, bà thốn thức khẩn cầu, giành được hiệu quả gấp bội. Cuối cùng Tịch Duệ Nam đồng ý hai bên hòa giải riêng.

Trong khi đó, Quý Phong khuyên Bạc Hà xin lỗi Tịch Duệ Nam lại không có kết quả. Bất luận anh khẩn thiết phân tích, thuyết phục như thế nào, cô vẫn một mực không có phản ứng gì. Dường như cô đã hóa thành tượng đá, không biết khóc, không biết cười, không biết nói chuyện, không biết suy nghĩ ... chẳng biết cái gì cả.

An Nhiên nhìn dáng vẻ của cô mà vô cùng lo lắng. “Bạc Hà, cậu đừng như vậy, sự việc đã xảy ra rồi, cậu không chịu đối mặt như thế này cũng giải quyết được gì. Mình biết bây giờ cậu nhất định rất tức giận, cũng rất hận Tịch Duệ Nam, nhưng dù thế nào cũng phải nén nhịn đi xin lỗi cậu ta. Bây giờ tình huống đang rất bất lợi đối với cậu, hạo hán không để ý cái thiệt trước mắt, cậu cứ đi xin lỗi đi, nhé. Xin lỗi luôn tốt hơn là phải ra tòa.”

Hai bọn họ nói hết nước hết cái nhưng Bạc Hà chỉ coi như gió thoảng bên tai, cô dùng sự im lặng để kiên quyết từ chối. Vào lúc Quý Phong gần tuyệt vọng, Hà Uyển lại mang đến tin tức tốt, Tịch Duệ Nam rốt cuộc đã đồng ý hòa giải.

An Nhiên và Quý Phong cùng thở phào nhẹ nhõm, An Nhiên vui mừng ra mặt. “Bác gái xuất mã quả nhiên hiệu quả, nếu không Bạc Hà cứng đầu thế này thì thật sự sẽ gặp phiền phức lớn.”

Bạc Hà vẫn trầm mặc, chỉ có đôi mắt đã bớt đi vẻ thần thờ.

Sau khi người bị thương chấp nhận đề nghị hòa giải riêng, vụ án nhanh chóng được xử lý. Đặc biệt, Tịch Duệ Nam còn không cần Hà Uyển đưa tiền bồi thường. Ánh mắt anh lạnh lùng, cô đơn, từ chối. “Tôi không cần.”

Vụ án được giải quyết thuận lợi, Tiểu Mã bảo hai bên đương sự ký tên lên hồ sơ là có thể rời đi. Sau khi ký tên xong, Tịch Duệ Nam nhìn Bạc Hà bằng một ánh mắt phức tạp, sau đó chẳng nói lời nào đã quay người rời đi.

Lúc Bạc Hà ký tên, tay hơi run rẩy, Hà Uyển vỗ vào vai con gái an ủi. “Đừng sợ, không sao rồi, đã ổn cả rồi.”

Giày vò cả buổi tối, khi ra khỏi đồn cảnh sát đã gần mười một giờ đêm. Xe của Quý Phong đỗ ngay trên đường trước cửa đồn, anh vừa ra khỏi cửa đã lấy điều khiển từ xa mở khóa cửa xe, nói với Hà Uyển: “Mẹ cùng Bạc Hà ngồi ở ghế sau đi, An Nhiên, em ngồi ở ghế phụ lái nhé.”

Anh còn chưa nói hết câu, Bạc Hà đang trầm mặc đột nhiên xông về phía trước. Anh còn chưa kịp phản ứng thì cô đã nhanh chóng mở cửa xe bên ghế lái rồi ngồi vào, lập tức khởi động xe. Chiếc xe giống như con ngựa hoang lao vọt đi, hướng thẳng đến bóng lưng cô độc, mệt mỏi của Tịch Duệ Nam.

Ý đồ của Bạc Hà đã quá rõ ràng, mặt Hà Uyển trắng bệch, An Nhiên vô thức thét lên, Quý Phong kinh hãi điên cuồng đuổi theo, lớn tiếng thét lên: “Bạc Hà, em điên rồi, mau dừng xe lại, đừng làm chuyện ngu ngốc!”

Thấy chiếc xe vẫn lao ầm ầm không hề giảm tốc độ hay chuyển hướng, anh lại hét lớn nhắc nhở Tịch Duệ Nam ở phía trước: “Tịch Duệ Nam, mau tránh đi!”

Tịch Duệ Nam nghe tiếng quay người lại, khi nhìn thấy chiếc xe đang lao đến, anh dường như kinh hãi đến sững sờ, dờ dẩn đứng nguyên tại chỗ, không có phản ứng ...

Rầm, một tiếng va chạm lớn vang lên, trong thời khắc đó, thế giới biến thành một màu tối đen, vạn vật như đã chết, chết trong đêm tối vô bờ bến. Lá cây rụng lả tả như nước mắt rơi, diễn vai kẻ đưa tang hoa lệ và thê lương trong đêm đầu thu này.

Ngày Bạc Hà ra viện, cả nhà họ Quý đều đến bệnh viện đón cô, An Nhiên và Phó Chính cũng đến. Người thân và bạn bè tề tụ trong phòng nói cười vui vẻ, không ai nhắc đến vụ tai nạn xe vào hơn nửa tháng trước, giống như nó chưa từng xảy ra.

Bạc Hà vui vẻ trò chuyện với mọi người, vẻ mặt tươi tắn. Quý Vân ít tuổi nhất cuối cùng cũng hết kiên nhẫn, không kìm được tránh sang bên cạnh nhỏ giọng hỏi anh trai: “Anh, chị Bạc Hà thật sự không nhớ gì sao?”

“Chắc là vậy, lúc xảy ra tai nạn, cô ấy bị thương ở đầu, hôn mê một tuần lễ mới tỉnh. Lúc đầu, cô ấy mất sạch trí nhớ, đến mẹ cũng không nhận ra.”

“Bây giờ chị ấy từ từ nhớ ra tất cả chúng ta rồi, anh nói xem, có phải chị ấy cũng nhớ ra Tịch ...”

Quý Phong lập tức thấp giọng quát: “Vân Vân, không phải đã nói sau này không cho phép nhắc đến cái tên đó nữa sao? Đặc biệt là ở trước mặt chị Bạc Hà của em.”

Quý Vân thè lưỡi, ngoan ngoãn nói: “Em biết rồi.”

Một đám người giống như quần tinh ủng nguyệt vây quanh Bạc Hà ra khỏi cửa bệnh viện. Xe của Quý Phong đem đó hồng nghiêm trọng, vẫn đang được sửa chữa. Anh vẫy tay định gọi taxi, chợt nhìn thấy Tịch

Duệ Nam đang lặng lẽ đứng bên kia đường. Đôi mắt Tịch Duệ Nam nặng nề u ám, ánh mắt dõi qua con đường tấp nập người xe qua lại, dán chặt lên người Bạc Hà.

Quý Phong lặng lẽ thở dài, anh đã nói rõ với cậu ta rằng Bạc Hà không nhớ cậu ta là ai nữa, bọn họ cũng không hy vọng cậu ta lại xuất hiện trước mặt cô, để tránh cho cô nhớ đến những ký ức không vui vẻ. Nhưng cậu ta vẫn đến vào ngày cô xuất viện, lặng lẽ đứng bên kia đường, nét mặt buồn bã, hoang mang.

Cách một con đường tấp nập người qua kẻ lại, Tịch Duệ Nam đắm đắm nhìn Bạc Hà, bỗng nhiên nhớ chín năm trước, anh cũng từng cách qua một con đường nhìn cô như thế.

Trong buổi trưa tuyết rơi đó, anh đạp xe độ gió tuyết đến đợi cô, giống như hai trái tim có tâm linh tương thông, vào lúc cô sắp lên xe lại đột nhiên ngừng đầu, nhìn thấy anh đứng đợi ở bên kia đường, cô mỉm cười, trong sự ngại ngùng có chứa niềm vui giống như hoa tuyết nở trong trắng, thuần khiết.

Hôm đó là ngày thời tiết lạnh giá nhất từ khi vào đông, nhưng trong cảm nhận của anh, đó là ngày ấm áp chưa từng có. Cổ gáy anh thích đang mỉm cười với anh giống như vàng thỏi dương ấm áp, khiến thân thể anh bỗng chốc trở lên nóng ấm.

Cũng chính buổi tối ngày hôm ấy, anh đã hôn cô – nụ hôn đầu của họ. Nụ hôn đó thuần khiết, đẹp đẽ trong hoa tuyết bay nhẹ, trong hương mai thoang thoảng bỗng bẽn lẽn, ký ức về đôi môi mềm mại đó vẫn khắc sâu trong tim anh như mới ngày hôm qua.

Tình yêu đó đẹp đẽ nhưng cũng quá ngắn ngủi, bỗng chốc tất cả đều thay đổi, Anh hoàn toàn không có sự chuẩn bị tâm lý nào. Giống như chiến sĩ không có áo giáp, tất cả mọi tổn thương đều khắc sâu vào cốt tủy, thấm đẫm máu tươi.

Anh không thể không hận Bạc Hà, chính cô mang đến cho anh những vết thương này. Thời gian lặng lẽ trôi qua, vết thương từ từ khép miệng, nhưng ký ức chỉ cần khẽ khuấy động lại buốt nhói như cũ. Sau chín năm, gặp lại Bạc Hà, vết thương trong tim đã khép miệng lại lần nữa nứt ra, anh cảm thấy khắp người mình đều âm thầm rỉ máu.

Khi quyết định lên kế hoạch trả thù, anh đã tìm được chỗ để phát tiết sự đau đớn tích tụ bấy lâu trong tim mình. Anh nghĩ: “Bạc Hà, em đừng trách anh nhẫn tâm, ai bảo lúc đầu em nhẫn tâm giống như vậy đối với anh.”

Trái tim anh, sau một lần tàn nhẫn chưa từng có, lại ngập tràn cảm giác trống rỗng, lạnh lẽo, anh không hề cảm thấy vui sướng như đã tưởng. Sau khi ra khỏi đồn công an, cảm xúc trong lòng xuống dốc, anh cô đơn bước đi trên đường vào lúc nửa đêm, hoàn toàn không giống một kẻ thắng lợi.

Bất giác nhớ lại, bình thường vào lúc này, anh đã cùng với Bạc Hà đi ngủ. Gỡ bỏ hết quần áo, hai làn da chạm vào nhau, thân thể tuyệt diệu của cô mềm mại như lông thiên nga, khẽ run rẩy như chú bướm vỗ cánh. Những khoái lạc tốt cùng đó anh nghĩ sau này mình sẽ không còn có nữa. Cuộc đời này không ai có thể giống như cô, khiến anh vừa yêu vừa hận rằng buộc không thể cắt bỏ.

Cuối cùng anh phải xẻ thịt róc xương mà cắt bỏ, lưỡi dao chia cắt đó là dành cho cô, nhưng vì sao anh cũng cảm thấy đau đớn như vậy? Vì sao anh vẫn còn nhớ cô? Đến lúc phải quay về rồi, thành phố này, đã không còn lý do gì níu giữ anh ở lại.

Giữa lúc đang chán nản, buồn bã, anh đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng thê lương gọi anh: “Tịch Duệ Nam, mau tránh đi!”

Anh quay đầu lại, ánh sáng chói lóa của chiếc đèn pha khiến anh phải nhắm mắt lại nhưng anh vẫn nhìn rõ chiếc xe đang lao thẳng về phía mình. Tuy không nhìn rõ người lái nhưng Quý Phong đang gấp rút đuổi theo, khẩn cổ nhắc nhở khiến anh hiểu chính Bạc Hà đang lái chiếc ô tô đâm về phía anh.

Sau khi bị lừa gạt, bị sỉ nhục, bị tổn thương, vào thời khắc này, cô muốn anh chết, anh không chết thì không thể xả được mối hận trong tim cô. Bạc Hà, cô rốt cuộc vẫn là cô gái yêu hận mãnh liệt như vậy. Cô và anh vốn cùng một loại người, quật cường giống nhau, cứng đầu giống nhau, thiên kiêu và kích động giống nhau.

Suy nghĩ lóe lên trong đầu anh khi đó là vô số hình ảnh những chuyện đã qua. Niềm vui hồi sáu tuổi lần đầu gặp Bạc Hà cùng chơi trò binh bắt giặc; trái tim xao xuyến khi ngồi trên xà ngang nhìn thấy mảng

ngực trắng như tuyết của cô năm mười lăm tuổi; cảm giác hồi hộp khi lén đặt trái quýt vào ngăn bàn cô; niềm vui khi lấy hết dũng khí lần đầu nắm lấy bàn tay cô trong phòng vẽ; cảm giác run rẩy, ngọt ngào khi lần đầu tiên hôn cô dưới gốc mai trong hoa tuyết bay ...

Có phải con người ta trước khi chết sẽ nhớ lại tất cả những hồi ức đẹp đẽ nhất từng trải qua trong đời mình không?

Nước mắt nhanh chóng làm mờ hai mắt anh, anh không tránh né mà bình thản đối diện với chiếc xe đang lao về phía mình. Sống có gì vui? Chết có gì sợ? Trong cuộc đời ngắn ngủi, đau khổ lại lâu dài như vậy; yêu bắt nguồn từ cô, hận cũng bắt nguồn từ cô; cô từng khiến anh hạnh phúc ngập lòng, cũng từng khiến anh đau đớn xé gan xé ruột; giờ đây cô hận anh không chết đi phải không? Vậy thì, cứ để anh chết trong tay cô là được.

Bạc Hà, đến đi, anh nguyện ý chết trong tay em, giống như chết trong lòng em. Tuy anh từng hận em nhưng đồng thời với hận, anh tuyệt vọng phát hiện ra mình vẫn yêu em.

Chiếc xe đang lao tới lại đột ngột chuyển hướng vào thời khắc cuối cùng, đâm vào thân cây bên đường, sau đó lật ngửa lăn vài vòng trên đường.

Anh kinh hãi vô cùng, đau đớn vô hạn, lao đến. “Bạc Hà ...”

Đưa Bạc Hà hôn mê bất tỉnh ra khỏi xe, anh không thể kìm được thất thanh đau đớn khóc. “Bạc Hà, vì sao em không đâm anh chứ? Anh nguyện để em đâm chết anh mà.”

Cô muốn đâm anh nhưng cuối cùng lại thay đổi chủ ý, xoay vô lăng lái chệch đi. Chiếc xe đang lao đến với tốc độ cao, xoay gấp vô lăng là hành động vô cùng nguy hiểm, dễ dàng mất lái. Vậy mà cô lại mạo hiểm tính mạng làm việc nguy hiểm này, vì sao chứ? Anh muốn biết đáp án, nhưng cô không thể cho anh biết đáp án nữa rồi, bởi vì cô đã quên anh.

Bên đường đối diện, cô và người thân, bạn bè đứng cùng nhau, cười nói vui vẻ. Rõ ràng là gần ngay trước mắt nhưng lại giống như xa tận chân trời, cô đã không còn nhận ra anh nữa. Đối với cô, anh chỉ là một người qua đường bình thường trong số những người đang qua lại trên phố này, hoàn toàn là người xa lạ.

Lần đầu gặp là duyên, gặp lại càng là duyên, nhưng duyên đến duyên đi không tròn vẹn, duyên đến cuối cùng lại là nghiệt. Trong sinh mệnh của cô, anh giống như một vì sao băng trên bầu trời đêm, lóe sáng quét qua nhưng chưa từng lưu lại bất cứ dấu vết nào. Cô còn có thể nhớ đến anh sao? Nhớ anh đã từng đến thế giới của cô, nhớ đến ngọt ngào khi yêu, đau khổ khi hận ...

Ngơ ngác nhìn theo Bạc Hà cùng Quý gia bên kia đường lên xe rời đi, trong mắt Tịch Duệ Nam lặng lẽ trào ra những giọt nước lấp lánh.

Bạc Hà tạm thời được Hà Uyển đón về Quý gia sống. Căn hộ chung cư kia, Quý Phong thuyết phục bố mẹ bán đi. Lý do là cô và Tịch Duệ Nam đã cùng nhau sống ở đó nên rất dễ gợi lại hồi ức. Chẳng thà bán nhà đi mua một căn hộ khác cho cô sống thì tốt hơn.

Hà Uyển và Quý Trạch Đồng vốn không có ý định bán căn hộ đó, nhưng nghe Quý Phong thuyết phục, họ đều gật đầu đồng ý. Chuyện bán nhà mua nhà do Quý Phong dàn xếp, đồ đạc của Bạc Hà cũng do anh hẹn An Nhiên cùng sắp xếp chuyển đi, những thứ có liên quan đến Tịch Duệ Nam đều “giết không tha”.

Sau tai nạn xe, Bạc Hà không chỉ quên đi một số người, một số chuyện, tính cách cũng trở nên hiền lành hơn. Trước đây bất luận thế nào cô cũng không chịu đến Quý gia sống, nhưng bây giờ, Hà Uyển lừa cô nói căn nhà cũ kia sở quy hoạch muốn dỡ bỏ để xây khu mua sắm, cho nên không thể tiếp tục sống ở đó được, đợi Quý Phong mua một căn hộ khác thì lại cho cô dọn ra sống. Cô cũng chẳng nói gì, ngoan ngoãn cùng họ quay về Quý gia, vào ở căn phòng Hà Uyển tận tâm bài trí cho cô.

Tất cả đồ đạc đều được mua mới, Bạc Hà nằm bò trên chiếc giường mới thoải mái. “Thích quá, con muốn ngủ một giấc!”

“Bạc Hà, vậy con ngủ đi, lúc nào ăn cơm mẹ sẽ gọi con.”

Hà Uyển ra khỏi phòng, đóng cửa lại. Bạc Hà lại không ngủ, nụ cười trên mặt nhanh chóng tan biến giống như sương mỏng dưới ánh mặt trời.

Thực sự cô đã quên Tịch Duệ Nam rồi sao? Đương nhiên là không. Sau khi cô dần nhớ lại mọi người, cô cũng nhớ ra Tịch Duệ Nam, nhớ lại tất cả mọi chuyện đã từng xảy ra. Nhưng nhìn người thân và bạn bè ở trước mặt cô đều cẩn thận dè chừng, thăm dò xem có phải cô đã quên anh thật rồi không, cô ngẫm nghĩ, quyết định không có phản ứng gì.

Khi ở một mình, Bạc Hà luôn nhớ đến tình cảnh khi cô điều khiển xe, điên cuồng đâm về phía Tịch Duệ Nam. Thời khắc đó, anh lại không hề tránh né, bình tĩnh không sợ hãi, đứng im nghênh đón chiếc xe đang lao tới. Hai bóng đèn pha sáng trưng chiếu thẳng lên khuôn mặt anh, cô nhìn thấy rất rõ anh đang khóc.

Nước mắt lấp lánh, giống như những giọt sương pha lê trong bụi cỏ xanh.

Nếu anh tỏ ra lo lắng hoảng hốt, sợ hãi cố gắng chạy trốn thì cô sẽ không chút do dự mà đâm thẳng vào anh. Thời khắc đó cô đã không còn lý trí nữa, đã hoàn toàn điên cuồng, cô không nuốt nổi cơn giận này, muốn lấy sự báo thù gấp trăm lần để đáp trả anh, không may mắn dẫn đo hậu quả.

Tuy đã trả thù cô thành công nhưng anh rõ ràng không cảm thấy sung sướng, đối diện với tử thần do cô đang điều khiển lao đến, anh chỉ bình thản nguyện ý đón nhận cái chết.

Lý trí của cô trong thời khắc đó bỗng quay trở về, tuy lửa giận mãnh liệt vẫn đang thiêu đốt cô nhưng hai bàn tay lại như có ý chí tự xoay mạnh vô lăng. Chiếc xe mất thăng bằng, cả thế giới trong mắt cô trời long đất lở ...

Sau khi khôi phục ý thức, Bạc Hà biết mình đã hôn mê nhiều ngày ở bệnh viện. Cô không nhận ra bất cứ người nào túc trực bên giường bệnh. Sau tai nạn xe, cuộc sống của cô có một khoảng thời gian trống rỗng. Trong thời gian này, An Nhiên và Phó Chính đã cử hành hôn lễ. Lúc bọn họ mang kẹo hỷ đến, cô còn rất ngạc nhiên, hỏi: “Hai người là ai? Vì sao lại tặng tôi kẹo hỷ?”

May mắn, sau vài ngày cô dần dần nhớ lại hết những người từng quen biết. Sau khi ký ức dần thức tỉnh, trong một đêm cô đã mơ thấy Tịch Duệ Nam. Tịch Duệ Nam của thời trẻ con; Tịch Duệ Nam của thời niên thiếu; Tịch Duệ Nam sau khi trưởng thành; mỉm cười rạng rỡ lúc vui mừng, ánh mắt u uất lúc đau khổ; cá tính dễ dàng kích động lúc giận dữ; cuối cùng là bóng đèn pha đầu xe sáng loáng, anh không tránh né, chính diện nghênh đón chiếc xe đang lao đến, trong ánh mắt chứa đầy nước mắt, thê lương vô hạn, bi thương vô hạn ...

Bình tĩnh từ cơn mơ, cô một mình ôm đầu trốn trong chăn, lặng lẽ khóc.

Tại sao cô và Tịch Duệ Nam lại trở thành thế này? Vì sao? Cô không biết tìm ai để đòi đáp án, chỉ có hiện thực lạnh giá và nặng nề bày ra trước mắt. Giữa hai người họ không phải là không có tình yêu, nhưng lại vì tuổi trẻ và sự quật cường, kích động của cả hai người phá hủy mất. Trên đường đời, họ giống như hai chiếc bình sứ để chung trong một chiếc hòm, không ngừng va đập vào nhau, cuối cùng cả hai bên đều thương tích đầy mình.

Tình yêu cũng mỏng giòn như sứ, đã bị bọn họ cùng hợp lực đập vỡ tan tành thành những mảnh vụn, đến mức không thể hàn gắn được.

Tịch Duệ Nam từng cầu xin được gặp cô một lần nữa, cô nghe thấy giọng Quý Phong ngăn cản anh ở ngoài phòng bệnh. Im lặng lắng nghe, cô âm thầm cười khổ. Từng yêu cũng từng hận, hai bên đã có bao nhiêu tổn thương khắc cốt ghi tâm như vậy, gặp mặt, chẳng thà đừng gặp. Anh còn muốn cầu xin gặp cô để làm gì?

Cứ thế này thôi, cô đã đi qua ranh giới giữa sống và chết, giờ đây cô giống như được tái sinh một lần nữa. Tất cả những chuyện trước đây, cô không còn cố chấp cố hận, cũng không còn yêu thương cuồng nhiệt, không còn tổn thương canh cánh trong lòng. Thôi thì cứ để chuyện cũ mặc cho gió cuốn đi.

Cách một cánh cửa nghe thấy giọng nói trầm thấp của Tịch Duệ Nam, cô đột nhiên nhớ lại lần đầu tiên gặp nhau năm sáu tuổi, tiếng cười của anh trong trẻo, lạnh lớt giống như chiếc kèn trumpet. Khi đó anh cho cô ăn một viên kẹo màu xanh tròn vo, tiếng cười trong sáng. “Kẹo bạc hà, lạnh thấu tim.”

Chín năm sau lại tương phùng, đêm đông lạnh lẽo đó, lời thổ lộ cuối cùng, anh nhìn cô, giọng cất lên giống như bánh răng gỉ sét, khản đặc, khô khan: “Bạc Hà, cậu khiến tôi lạnh thấu tim.”

Mà cô lườm lại anh, nghiêm rằng nghiêm lợi. “Như nhau cả thôi.”

Lần trùng phùng thứ ba này, bọn họ vẫn khiến đối phương cảm thấy lạnh thấu tim.

Hồi tưởng lại chuyện cũ, Bạc Hà đột nhiên cảm thấy muốn rơi nước mắt. Có phải ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên vào năm sáu tuổi đó, vận mệnh đã đưa ra dự báo trước – dùng một viên kẹo bạc hà để dự báo cuộc gặp gỡ của hai người họ đã được định sẵn, sẽ khiến cả hai đều lạnh thấu tim?

Từ ngoài cửa truyền đến câu nói cuối cùng của Tịch Duệ Nam. “Được rồi, dù sao Bạc Hà cũng đã quên tôi rồi, vậy sau này tôi sẽ không làm phiền cô ấy nữa.”

Bước chân ngoài cửa xa dần, Quý Phong đẩy cửa bước vào, Bạc Hà cuộn người thu mình trong chăn giả vờ ngủ. Trên mặt lại thấy lành lạnh, từng hàng nổi từng hàng, lạnh như vậy, sao mà lạnh như vậy, rất rất rất lạnh ...

Một hồi kết không lời, tình yêu đến như sao chìm trắng lặn. Cô và anh được chú định phải chia lìa trong biển người mệnh mang, trong thế giới của cô, anh chưa từng quay lại; giống như vậy, trong thế giới của anh, cô chỉ là một người qua đường.

Anh đã từng đến thế giới của em, nhưng ... cuối cùng lại thê lương rời đi. Từng yêu thương nhau dịu dàng; cũng từng thù hận mãnh liệt; đã từng hạnh phúc ngọt ngào; cũng đã từng tổn thương đau đớn ... cuối cùng hai bên để lại một bóng lưng buồn bã đau thương.

Tạm biệt, Tịch Duệ Nam – không, không phải là tạm biệt, mà sẽ vĩnh viễn không gặp lại, em và anh đã không cần gặp lại nữa rồi.

Chia lìa rồi, Tịch Duệ Nam ... Sông Cấm mệnh mang, xa chàng đành đặc.1

1 Câu này xuất xứ từ Quyết biệt thư của Trác Văn Quân gửi cho Tư Mã Tương Như

Ý thu càng lúc càng nồng, mặt trời không còn oi nóng khó chịu nữa, gió bắt đầu mát mẻ như nước, đầy đường lá xanh đổi sang chiếc áo mới màu vàng đỏ, cảnh sắc đẹp đẽ như tranh.

Hội thao mùa thu của trường Quý Vân đã bắt đầu, cô bé ngày ngày đi cổ vũ cho nhóm vận động viên trong lớp, về đến nhà còn là phát thanh viên sau trận đấu, tường thuật tất cả những sự việc thú vị trên sân thi đấu một cách sinh động.

Cả nhà quây quần bên bàn ăn tối, cô bé nhét đầy đồ ăn vào miệng mà vẫn hưng phấn nói không ngừng: “Oa, mọi người có biết Hạ Lô chạy ngắn một trăm mét mất bao nhiêu giây không? 11 giây 25, thực sự là tốc độ như bay, quá lợi hại; ném lao thì Lôi Siêu kia rất thú vị, ném vượt xa ngoài dự liệu, suýt chút nữa thì trúng một giáo viên tự cho rằng mình đã ở cự ly an toàn, dọa cho thầy ấy ôm đầu bỏ chạy, bọn con cười gần chết; buồn cười nhất là người thi đấu nhảy sào ...”

“Khụ khụ khụ ...” Quý Phong ngồi đối diện em gái đột nhiên lớn tiếng ho. Sau khi Bạc Hà xảy ra chuyện, anh và An

Nhiên tiếp xúc khá nhiều, từ cô ấy biết được tất cả mọi chuyện về Tịch Duệ Nam. Nhảy sào một thời là môn thể thao thể mạnh của cậu ấy trên sân vận động, nên sợ Bạc Hà nghe sẽ nhớ lại chuyện gì đó.

Quý Vân tuy không hiểu gì nhưng rất nhanh ngậm chặt miệng. Hà Uyển cũng đã nghe Quý Phong kể một số chuyện của Tịch Duệ Nam, lập tức cảnh giác nhìn mặt Bạc Hà. Cũng may, cô dường như không hề bị khuấy động, vẫn rất bình thản. Vừa ăn cơm vừa tiện miệng nói: “Quý Vân, trường học bọn em chọn mấy ngày này mở hội thao là đúng rồi, thời tiết rất mát mẻ.”

Nói chủ đề về thời tiết là an toàn nhất, bảo đảm nhất. Hà Uyển nhanh chóng phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy, sắp tới nghe nói là có gió biển thổi vào đại lục, cho nên mấy ngày này thời tiết rất mát mẻ.”

Quý Trạch Đồng gật đầu phụ họa: “Ừ, thời tiết mấy ngày này thực sự rất mát mẻ.”

Quý Phong cũng gật đầu phụ họa: “Đúng vậy, hè thời tiết mát mẻ, người cũng dễ chịu hơn nhiều.”

Quý Vân cũng ngoan ngoãn phụ họa: “Đúng ạ, hôm nay hình như rất mát mẻ!”

Bạc Hà nở nụ cười nhàn nhạt, sâu nơi đáy mắt, cất giấu một chút bi thương mà người bên cạnh không nhìn ra được. “Thật sự là trời trong thu đẹp thay.”

Thiếu niên chẳng biết mùi sầu, chỉ thích lên lầu, thích lên lầu, vì thơ gượng nói sầu.

Mà nay đã tỏ được vị nỗi sầu, muốn nói lại thôi, muốn lại thôi, chỉ bảo trời trong thu đẹp thay.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chang-trai-nam-ay>